Municipiul ... SZÉKELYUDVARHELY

BASARABIA, LACRIMA NOASTRĂ SFINTĂ !

pag. 3

ANUL LXXXI
Nr. 13
1-IV-7-IV
1992
BUCUREȘTI

Flacăra

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

TRISTEȚEA VICTORIEI

pag. 2

Fotografie de GIG MOTOIANU

14 ANI ÎN TEMNIȚELE COMUNISTE

pag. 9

FURTUL DE CADAVRE DE LA CIMITIRUL "PROGRESUL"

pag. 8

„BRÂNCUȘIANA '92"

ULTIMA ORĂ

DI Ion Iliescu a anunțat că nu va candida pentru un nou mandat la postul de președinte al României !

Amețit de noul preț al unui bilet de metrou ? Nu. De aurolac.

Fotografie de GIG MOTOIANU

DRĂGHICI ȘI ALȚII CA EL URMEAZĂ SĂ FIE JUDECAȚI

pag. 7

– Nu demult, domnule Victor Babiuc, o cunoscută actriță din București a primit un pumn în nas de la un polițist. La Iași un ziarist a fost bătut de polițiști. Ce părere are Ministerul de Interne de astfel de fapte ?

– E total nemulțumit. Și persoanele care comit astfel de fapte sînt sancționate. Polițistul care a lovit-o pe respectiva actriță nu mai lucrează în ordinea publică. Totuși, presa ar fi trebuit să se intereseze și de polițiștii care-și fac datoria. Deunăzi, plutonierul Vasile Dăianu a fost omorît de doi infractori. Era tatăl unui copil și tutore al altor trei.

(Continuarea interviului cu ministrul de interne al României în pagina 7)

pag. 10

Douăzeci de călătorii cu metroul ?

Două sute de lei !

Un almanah Flacăra ? Cu 5 lei mai puțin.

Dar în cîte călătorii Veți putea porni

Cu ajutorul lui...

PIRATERIA TELEFONICĂ

pag. 8-9

F.S.N.: BIRUIT-A INSTINCTUL DE CONSERVARE

Deși, evident, din punct de vedere juridic F.S.N. are statutul de partid politic, înregistrat ca atare la judecătorie de însuși dl Ion Iliescu, în realitate Frontul n-a fost niciodată și nu este nici acum partid în adevăratul înțeles al cuvîntului, ci o rețea de indivizi pe care i-au unit și-i unesc nu ideile și idealurile comune, ci interesele comune, pohta de putere și de ciolan. Cum-necum însă, F.S.N.-ul s-a „implementat" puternic în viața politică românească postrevoluționară, dominînd-o, fasonînd-o, dar, mai ales, exploatînd-o în propriul său folos. Ca atare, ne place ori nu ne place acest lucru, F.S.N.-ul a fost o prezență puternică în peisajul politic românesc din ultimii doi ani și mai bine. Un fenomen. De care nu se poate face abstracție în nici o analiză.

Fenomenul F.S.N., care a singularizat România în perimetrul est-european, aplicînd pe tînăra noastră democrație pecetea originalității, consistă nu atît în preluarea și menținerea de către stăpînirea de după decembrie 1989 a vechilor structuri, cum s-a spus, ci mai ales în păstrarea vechiului aparat și în menținerea în funcții a vechilor cadre bolșevice, schimbate, de circumstanță, la față. Și îmbogățite, pe spinarea (ați ghicit!) tot a celor necăjiți. Alegerile de la 20 mai au fost cîștigate – lăsînd la o parte matrapazlicurile de proporții la care puterea fesenistă s-a dedat – printr-un fel de hipnoză la nivel național, obținută prin minciună și manipulare. Acum însă alegerile bat din nou la ușă, iar corpul electoral a demonstrat (între altele și cu prilejul alegerilor locale) că s-a trezit din somnambulism. Tot ce s-a petrecut cu F.S.N.-ul în ultima vreme trebuie privit în această lumină.

S-au produs în F.S.N. cutremure, întîmplarea cea mai spectaculoasă fiind, desigur, războiul dintre domnii Iliescu și Roman, după înlăturarea acestuia din urmă de la șefia guvernului. În Front au apărut trei direcții, trei grupări: pro-Roman (zisă de dreapta), pro-Iliescu (de stînga) și gruparea de centru. Acuze și anatemizări reciproce, execuții în cel mai curat stil stalinist (a se vedea rechizitoriul pronunțat de dl Ninosu la adresa dlui Roman). Înfierbîntate au fost spiritele la conferințele județene și la aceea pe municipiul București. Dar, se spunea, explozia se va produce la Conferința Națională a Frontului din zilele de 27, 28 și 29 martie. Va mai exista după aceea F.S.N.? Se va scinda oare F.S.N.-ul în două sau trei partide? Va mai fi oare dl Petre Roman lider național la încheierea conferinței? Iată întrebările ce se puneau în preajma începerii lucrărilor. Au fost, se-nțelege, și dintre aceia care se întrebau dacă nu cumva o să aibă loc un clasic și țeapăn „pupat toți Piața Endependenți". Părea totuși puțin probabil. Însă chiar așa (sau aproape așa) s-a întîmplat.

Mai precis, Conferința Națională a F.S.N. a trecut și nici una din catastrofele pronosticate nu s-a produs. În comparație cu conferințele județene și cu aceea din municipiul București, conferința națională fesenistă se poate spune că s-a desfășurat într-o atmosferă pașnică. Da, a existat o tentativă (din partea dlui Ionel Roman) de a întoarce pe dos ordinea de zi, făcîndu-se apel la, chipurile, „o propunere din sală" (vai!, unde ești, Odiosule, să te bucuri că duhul și practicile tale sunt încă în ființă în spațiul carpato-dunărean!). Dar figura (de a începe cu discutarea candidaturii la președinție, din partea Frontului, a dlui Ion Iliescu) n-a ținut, ordinea de zi a rămas cum fusese croită la început și dl Petre Roman înregistra astfel primul său succes. Da, fiecare dintre cele trei fracțiuni a venit cu propria sa moțiune, dar, finalmente, moțiunea grupării pro-Roman (numită „Viitorul azi") a întrunit peste 60 la sută din sufragii – înfrîngere umilitoare pentru celelalte două moțiuni și grupări, ai căror promotori s-au trezit, rușinați, la coada mesei. Dl Petre Roman înregistra prin aceasta al doilea mare succes, hotărîtor. După care era previzibilă și cea de-a treia victorie – în privința candidatului la președinție susținut de F.S.N. A triumfat deci punctul de vedere al grupării Roman, prin aprobarea propunerii de modificare a statutului în sensul că cei ce doresc să candideze din partea F.S.N. la funcția de președinte al țării să-și depună candidatura și să-și exprime limpede opțiunea, convingerea politică și, în consecință, angajamentul față de linia politică adoptată de F.S.N. Va face oare dl Iliescu acest lucru, ori cîmpul rămîne deschis pentru dl Roman?

Aș mai observa că mersul ostilităților dintre cele trei grupări în cadrul convenției fesenișteși cheamă în minte și tipicul operetei, și obsesia comunistă a unanimității. A trebuit ca însuși dl Petre Roman, și din postura omului care a cîștigat, și deci căruia îi dă mîna să fie generos, dar și din aceea a vajnicului vrăjmaș (cel puțin în declarații) al practicilor și schemelor comuniste să tempereze zelul celor două fracțiuni infrînte spre autoneantizare și deci către unanimitate în F.S.N., explicîndu-le de ce este necesar ca ele să existe în continuare.

O victorie a dlui Petre Roman pe toată linia, s-ar zice. În realitate, însă, este vorba de victoria instinctului de conservare al feseniștilor, cu bătaie la fesenism ca fenomen, la F.S.N. ca rețea – obișnuită și ocultă – și, în consecință, la osul pe care ei, feseniștii, îl țin zdravăn între dinți de mai bine de doi ani de zile. Nu puteau să se ducă toate acestea, adică toate pozițiile și privilegiile feseniștilor, pe apa simbetei numai din cauza unor certuri în familie. Căci, de la nemuritorul Cațavencu încoace, tot românul știe că „în împrejurări ca acestea, micile pasiuni trebuie să dispară".

ION D. GOIA ■

CORNELIU COPOSU, președintele PNȚCD:

„UN CONFLICT PUR PERSONAL!"

— Domnule președinte, partidul de guvernămînt și adversarii dvs. politici sînt la ananghie, măcinați de conflicte ireconciliabile. Care vă este părerea în legătură cu cele ce se întîmplă în tabăra lor?

— Le-am prezis că FSN-ul va face explozie, fiind constituit în urma unui oportunism de moment, fără nici un fel de doctrină. Din păcate, această fărîmițare vine cu întîrziere. În ceea ce privește grupările aflate în confruntare, noi sîntem echidistanți.

— V-aș ruga să ne spuneți cîteva cuvinte despre gîlceava Iliescu — Roman?

— Le este și le va fi foarte greu să se delimiteze unul de celălalt în erorile făcute. Au mers solidari într-o serie întreagă de greșeli. Împreună au vina principală de a fi irosit șansa României care altfel s-ar fi aflat cu siguranță înaintea tuturor statelor foste comuniste. Aveam această șansă, dar datorită lor acum ne aflăm la coadă: aici se și află vina de căpetenie a celor doi. Părerea mea e că nu este vorba de un conflict ideologic, ci de unul pur personal.

— Convenția Națională pare să fi produs o primă delimitare „legitimă" în FSN. Credeți că această fracționare va afecta în vreun fel eșichierul politic românesc?

— Să nu uităm că FSN-ul nu reprezintă o formațiune politică, ci o masă de inși selecționați după criterii exclusiv de interes. Dezagregarea FSN nu poate să afecteze decît FSN-ul și pe oamenii săi.

— Considerați că FSN-ul va fi și pe mai departe un adversar pentru PNȚCD?

— Ramura care va reuși să supraviețuiască va fi, fără îndoială.

— Excludeți posibilitatea unei împăcări în FSN?

— Nu. În România totul e posibil, mai ales cînd e vorba de FSN.

E. MIHĂESCU ■

ION ONORIU,
președintele Uniunii Democrate a Romilor:

„ASTA NE LIPSEA!"

— Domnule Onoriu, caut sediul Uniunii dumneavoastră și iată-mă... acasă, în familie. Iar la ușă dau de un tînăr care vine să vă solicite un ajutor.

— Nu avem un sediu, nu prea avem nici viață de partid, cît despre cei care au nevoie de sprijinul Uniunii, ei sînt mulți și vin la mine. Fac ce pot, numai că un om poate mult mai puțin decît un partid.

— La F.S.N. e invers. De fapt, pentru asta v-am și căutat: să comentați în cîteva cuvinte cearta dintre domnii Roman și Iliescu. Cum vi se pare cearta domnilor?

— Între lucrurile urîte nu există diferențe. Toate sînt la fel. Cînd se ceartă șefii, pierde poporul.

— Pierd și șefii.

— Ei se ceartă ca să cîștige ceva. N-o fac degeaba. Unul măcar trebuie să cîștige. De data asta cred că pierd amîndoi. Una e o rică de familie și alta o luptă politică. Eu, unul, sînt dezamăgit.

— De ce?

— De toate, domnule. Numele nu mi-l ia nimeni. Și nici talentul, cît îl am. Eu am muncit prea mult ca să fiu cine sînt. De doi ani însă sufăr pentru ceilalți. Atîția oameni necăjiți!

— Și țigani?

— Și romi. Din cauza unora, e blamată masa romilor. Or fi romii așa și pe dincolo dar sînt mulți și un parlament nu-i inteligent dacă nu se ocupă de treburile mari. Eu nu vreau un sediu, ca să am eu, Onoriu, birou. Dar e nevoie de autoritate, ca să putem impune legea. E nevoie de autoritate din interior. Să știe omul de cine ascultă direct. Nu să vină la ușa mea. Mai mulți deputați romi în cameră ar avea ce face. Vrea cineva ca romii să trăiască de capul lor? Are cineva nevoie mereu de niște vinovați? Vi se pare normal ca un partid ca al nostru, cu un milion de suflete să n-aibă un sediu, în vreme ce cîteva zeci de formații, fără nici un membru, fac bareuri în sediile lor?

— Ne-am cam îndepărtat de miezul interviului.

— Poate Dumnezeu o să-i ierte pe toți cei care fac rău țării, dar eu nu-i iert. Asta ne lipsea, să se dea în spectacol șefii.

TUDOR OCTAVIAN ■

S-A SALVAT FRONTUL SALVĂRII NAȚIONALE?
Fotografie de GIG MOTOIANU ■

CRONICA DE TREI MINUTE

● Uniunea Democratică a Maghiarilor din România a devenit un fel de feseneu, în care ar exista tot vreo trei-patru rînduri de păreri, numite și aici moțiuni. Spre deosebire de feseneul cel de toate zilele, U.D.M.R.-ul e și mai dens în nomenclaturiști. ● Și pentru că veni vorba de U.D.M.R., să amintim că această organizație etno-politică a protestat împotriva percheziționărilor pe care poliția română le-a efectuat în localitățile Săvădisla și Liteni din județul Cluj. La mijloc ar fi fost niscai ajutoare primite și nedistribuite. Să fie oare vreo asemănare între aceste ajutoare și vestitele „mașini de cusut" de la Cugir? ● P.N.Ț.C.D. a primit o invitație la Raszyn, în Polonia, localitate în care, în zilele de 6 și 7 aprilie 1992, Solidaritatea Rurală din țaragazdă, Institutul Schiller din Germania și Cercul de muncă pentru o nouă Europă din Ungaria organizează o conferință pentru a găsi alternativă la terapia de șoc, terapie impusă, după cum precizează textul invitației, țărilor din Europa Centrală și de Est de Fondul Monetar Internațional, și care a dus la rezultate dezastruoase. ● Parlamentul, în speță Senatul, s-a dovedit și în săptămîna recent încheiată foarte nervos. Și prompt. L-a încondeiat pe dl Petre Roman, cum că ar fi deturnat vreo 30 de milioane de lei. Un mezelic față de miliardul de dolari de la Împușcat rămas și care nu iese nicidecum la socoteală. La fel s-au petrecut lucrurile cu Miron Cosma haiducul, frate de cruce cu Miclici de la Oltcit. Vorba cîntecului: Parole, parole, parole... ● Nicu Ceaușescu e din nou cărat în vizită la Morgă, unde e examinat medical. Cineva — știm cine, persoană importantă — vrea să-l scoată pe „copil" de la zdup. ● A fost reluată tradiția Școlii Ardelene prin înființarea de către Asociația Generală a Românilor Uniți a Centrului de Studii „Timotei Cipariu" din Cluj. ● Radu Cîmpeanu, președintele Partidului Național Liberal, întoarce spatele Convenției Democratice. Se spune că totul ar fi doar un moft, liderul P.N.L. dorind să obțină cît mai multe posturi în cadrul Convenției. Oricum, Radu C. a mutat bobul supărării de la P.A.C. la U.D.M.R. O vreme, vagul și anonimul inginer constructor Radu Cîmpeanu pufnise vizavi de profesorul universitar Nicolae Manolescu, președintele P.A.C. și șef necontestat al școlii românești de critică literară.

EUGEN MIHĂESCU ■

BASARABIA, LACRIMA DE SÎNGE A ROMÂNILOR!

Singura soluție — Unirea!

Cînd, la ultima întîlnire de la Cotroceni a președintelui României cu liderii partidelor politice, unul dintre participanți a afirmat că în perioada de după decembrie 1989 s-a pierdut momentul prielnic reunirii Basarabiei cu România, dl Iliescu l-a întrerupt pe vorbitor cu întrebarea: care a fost acel moment? Cel chestionat n-a răspuns, dîndu-i prin aceasta apă la moară președintelui, care pusese întrebarea în chip retoric, voind să spună că un astfel de moment n-a existat. În realitate, au fost mai multe momente prielnice. Dacă în proclamația din 22 decembrie 1989 s-ar fi menționat că Basarabia este teritoriu românesc, Unirea s-ar fi făcut. Dacă după alegerile de la 20 mai parlamentul și guvernul României, pornind de la declararea de către Moscova a nulității pactului Ribbentrop – Molotov, ar fi cerut revenirea la România a teritoriilor ce i-au fost răpite de U.R.S.S. în 1940, Unirea s-ar fi făcut. Dacă în loc de-a încuraja și de-a aplauda independența Moldovei, Bucureștiul și-ar fi afirmat drepturile sale asupra teritoriilor respective, Unirea s-ar fi făcut. Dacă, pe de altă parte, la 27 martie 1991, în loc să proclame independența, Chișinăul ar fi proclamat, precum în 1918 Sfatul Țării, revenirea la România, Unirea s-ar fi făcut. Toate aceste trenuri și încă altele au fost pierdute de dragul întîrzierii de către unii protagoniști în restaurantul gării, numit „Puterea". Oare cîte trenuri ne va fi dat să mai pierdem de aici înainte din cauza gustului dulce al puterii?

Unirea Basarabiei cu România nu este nici idee fixă, nici capriciu, nici utopie, nici aventură, nici vis al unor idealiști, nici lozincă nerealistă, nici pretenții teritoriale, nici tendință expansionistă, ci necesitate stringentă și urgentă, marea poruncă a vremii pentru români. România nu e România de-a-devăratelea, iar relațiile noastre cu Moscova nu pot fi normale pînă cînd nu se înlătură nedreptatea flagrantă din 1940, adică pînă cînd Basarabia nu revine la patria-mamă. Au intuit acest lucru și cei de la Kremlin, care, în cele aproape cinci decenii de ocupație a teritoriilor românești de la răsărit de Prut, au concentrat toate investițiile, toată industria mare și energetică în stînga Nistrului. Știau că Basarabia, trup din trupul României, nu era sigură pentru ei, că va veni ziua dreptății (ceea ce n-au prevăzut a fost că și Ucraina le va scăpa de sub control). În ceea ce privește Republica Moldova, pur și simplu ea nu poate exista ca țară de sine stătătoare: sinaură, zis independentă, ea va fi mereu vulnerabilă. Tragedia pe care o trăiesc acum românii din Transnistria și care a dus la decretarea stării excepționale este pentru că Unirea nu s-a făcut încă. Realitatea a arătat că postura de membră a O.N.U. a Moldovei n-a făcut decît s-o izoleze de România, dar n-a apărat-o deloc de adevăratele pericole ce o pîndesc continuu și care pot deveni pericole de moarte.

Sînt și din aceia care recunosc inevitabilitatea reunirii Basarabiei cu România, dar susțin că acest lucru nu se poate face acum, ci mai tîrziu, din motive economice, întrucît România, avînd propriile ei dificultăți, destul de mari, n-ar putea face față și poverei basarabenești. Oare? Într-o familie unde mănîncă cinci, mănîncă și al șaselea, iar plapuma care învelește și încălzește cinci frați, îl acoperă și îl încălzește și pe al șaselea.

Nu trebuie deci să ne îmbătăm cu apă rece că formula cu două state românești este viabilă, nici noi, românii din dreapta Prutului (între care sunt unii ce susțin că unirea cu Basarabia n-ar însemna decît eforturi și greutăți în plus), nici frații basarabeni. În afara României ei nu vor putea rezista. Singura cale de ieșire din impas, de supraviețuire națională a românilor de la răsărit de Prut, de izbăvire a lor de relele ce li se întîmplă, de punere definitivă la punct a bandiților care le transformă viața în iad, cu alte cuvinte, singura soluție a problemei basarabene este Unirea Basarabiei cu România.

ION D. GOIA ■

A sosit vremea asumării de răspunderi concrete de către România

De la trimisul nostru special la Chișinău

Complexitatea problemelor cu care se confruntă în acest moment Republica Moldova în urma decretării la 28 martie a stării excepționale pe întreg teritoriul statului de către președintele Snegur este, fără îndoială, îngrijorătoare. Situația din zona de conflict armat din stînga Nistrului este deocamdată la fel de incertă, iar știrile care parvin sînt adesea incomplete și contradictorii. Observatorii prezenți la fața locului au avansat opinii opuse celor propagate prin mass-media de oficialitățile republicii, enumerînd o serie de ipoteze mai mult sau mai puțin probabile. Una din acestea se referă la ideea că întregul conflict din Transnistria reprezintă o **acțiune diversionistă abil controlată de antiunioniștii din afara și dinăuntrul republicii.** Peste această supoziție se suprapune și coincidența (?) decretării stării excepționale la data de 28 martie — cu doar cîteva ore înaintea amplului miting de protest anunțat de Frontul Popular Creștin Democrat hotărît imediat după „ultimul atac mișelesc din 23 martie" al separatiștilor conduși de nucleul radical compus din Smirnov—Maracuța — Caraman — Chitac — Andreeva.

Apar cu totul neașteptate patetismul și fermitatea apelului lansat de președintele Snegur de vreme ce **majoritatea combatanților și o însemnată parte a opiniei publice locale consideră decizia ca fiind tardivă,** survenită după o nepermisă întîrziere care practic va putea defavoriza considerabil forțele moldovenești ce luptă pentru restabilirea ordinii de drept. Faptul că separatiștii au fost **oarecum tolerați** vreme îndelungată pe motivul unei mult dorite soluționări pașnice a diferendelor nu poate scuza trimiterea în prima linie a unităților polițienești lipsite de minima dotare necesară. Nu o dată, au fost respinse ofertele voluntarilor români de a se implica activ în soluționarea **la timp** a conflictului acceptîndu-se confruntări inechitabile între gardiștii și cazacii bine înzestrați militar și forțele de ordine, puține la număr și precar dotate.

Din păcate conflictul în sine poate degenera oricînd într-o confruntare politică interstatală nedorită. Imixtiunea Federației Ruse în acest conflict dovedită prin înscrisuri bancare referitoare la conturile deschise pentru sprijinirea nemijlocită a separatiștilor transnistrieni, precum și iminentul sprijin firesc al României acordat fraților basarabeni, sînt aspecte cu adevărat delicate în contextul politic actual. La rîndul ei, Ucraina este vizată direct de către Rusia prin crearea și menținerea unor focare de instabilitate, aflate sub jurisdicția unor formațiuni paramilitare ce se conduc după aceeași ideologie agresiv-bolșevică.

Nici în urma conferinței de presă prezidate de primul-ministru Valeriu Muravschi din 29 martie nu s-au putut desprinde căile concrete de acțiune ale **forțelor implicate în efortul de restabilire a ordinii. Nu se cunoaște nici în acest moment numărul exact al victimelor moldovenești** (! — se spune că doar 14), **nu se știe în ce măsură riposta militară moldovenească va fi în măsură să înclineze rapid către restabilirea ordinii de drept,** în schimb, în mod paradoxal pentru o situație de stare excepțională, primul-ministru reiterează varianta „soluției pașnice"!

În virtejul dezinformărilor curente practicate de mass-media rusă, al „atrocităților la care se dedau bandiții, care au întrecut pînă și fărădelegile fasciștilor" (?), al unei relative incoerențe (mimate sau reale) afișate de puterea republicană, frații români din Basarabia resimt un sol de panică și încordare justificată. Chiar dacă starea excepțională nu se manifestă în manieră severă, limitîndu-se doar la supraveghere și control sporit și interdicția de vînzare a băuturilor alcoolice, atmosfera este tensionată și apăsătoare. Este vremea să ne asumăm alături de Basarabia noua sa dramă. Singura speranță de izbăvire nu se poate lega decît de România.

CHIȘINĂU 29 martie 1992

CRISTIAN PAVEL ■

Fotografie de GIG MOTOIANU ■

EVENIMENTE MARI...

● Prințul Paul a fost, în sfîrșit, primit la Cotroceni. Hohenzollern-ul de consens i-a comunicat președintelui că va investi în România, dacă primește un pașaport românesc. Serviciile de informații ale domnului Iliescu nu știu, se pare, ceea ce cunoaște tot Bucureștiul: majestatea sa e dator mai multor pictori, cărora le-a organizat o licitație umilitoare și păguboasă la Paris. Ce bani să bage și în ce, micul prinț, dacă în trecuta sa vizită de lucru pe la noi n-a avut nici măcar de hotel? A dormit o săptămînă într-un atelier de artist din Aleea Pangratti. Cine umblă să-i facă deservicii președintelui, i le face temeinic și la o oră de vîrf. ● Marele terminator cu semistudii, Miron Cosma, omul care intră la guvern fără să bată la ușă, fiindcă a fost încurajat de alt guvern să bată cu pumnul în masă, a alertat din nou Bucureștiul și lumea cu tradiționalul său șantaj la nivel înalt. Va fi cu adevărat liniște în țară cînd va afla și țara ce știe Primul ei miner. O armată de ingineri și oameni cu minte din minerit acceptă dictatul unui bezmetic cu haină de piele și pistolul în obiele. ● „În viața politică românească — declară deputatul fără partid, liberschimbistul Ștefan Cazimir — domnește harababura!". Păi cum să nu domnească, dacă politica e făcută de harababuriști ca dumnealui? De asta ducea lipsă țara de humoriști plătiți cu leafă de deputați și de suflători în goarnă care să ne explice, din cînd în cînd, ce stupid e poporul. ● Un alt liberschimbist — fără goarnă — rabinul șef Mozes Rosen observă, în aceeași pagină de gazetă din „Curierul Național", că „în **țara asta** domnește teroarea". Pentru Mozes Rosen România o fi „țara asta", pentru noi e **țara noastră.** Nu-s nici antisemit, nici anti arab și, în general vorbind, consider că e preferabil să existi pentru **ceva** decît împotriva a **ceva.** Dar recunosc că „simt **ceva** mortal în regiunea inimii mele" (cum zice poetul) cînd mi se spune că „un rabin și doi evrei au fost făuritorii limbii române". Poate că domnul Rosen nu-și dă seama că reacțiile antisemite se explică și prin frecvența reacțiilor antiromânești ale dumisale. Cînd un fost prim-ministru și un prim rabin ne vorbesc de **„țara asta"** și **„poporul acesta"** sentimentele pentru și anti devin dintr-o dată acute. ● Noii primari promit toți orașe curate. La Deva a fost, în sfîrșit, măturată statuia lui Petru Groza. Oare ce va mătura întîi primarul din Orașul Petru Groza? ● La Oradea, „Vatra Românească" a aniversat doi ani de existență. Reuniunea a început cu „Tatăl Nostru" și a continuat cu: bătăliî, dușmani, huni, război, dragoste, ură, trădători de neam, vînduți. Enoriașii domnului Ceontea au adeseori aerul că tocmai au sosit de pe front ca să plece în tranșee. Pentru toate acestea, Iartă-i, Doamne! ● „Zahărul este exceptat de taxe vamale, după ce a trecut prin două reduceri succesive de taxe". Iată o știre care ar trebui să ne entuziasmeze. De toate aceste facilități nu profită cetățeanul, fiindcă prețul zahărului o să crească, indiferent de schimbarea legilor. Singurii care or să se îngrașe sînt negustorii.

TUDOR OCTAVI

...EVENIMENTE

în curînd - un nou sistem informațional computerizat la CEC • 500 000 de conturi pe fiecare post telefonic ! • primul pas pe calea modernizării: comunicările radio • mai multă eficiență; mai puțină confidențialitate ? • CEC- ul nu se-arată „eclipsat" • 127 de ani de tradiție și nu doar atît • avantaje/dezavantaje- un raport supraunitar • „sîntem suprasolicitați !" • caruselul dobînzilor • vor fi unitățile CEC azvîrlite în stradă ?

"APARIȚIA NOILOR BĂNCI NU NE ÎNGRIJOREAZĂ !"

- declară domnii CONSTANTIN ANDREESCU, vicepreședintele Casei de Economii și Consemnațiuni din România, și VICTOR GEAMĂNU, director al sucursalei municipiului București -

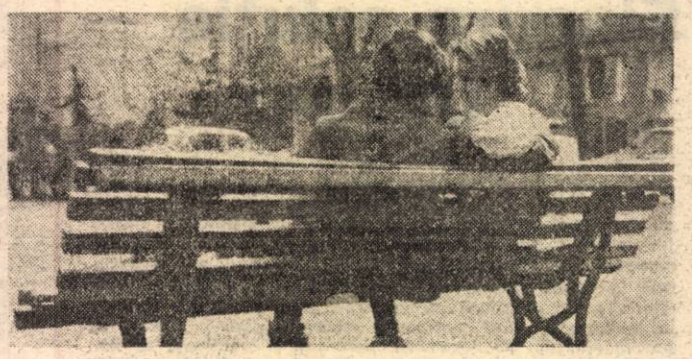

Rep. : Care sînt cele mai delicate probleme cu care se confruntă la această oră Casa de Economii și Consemnațiuni?

C.A. : Cea mai delicată problemă este în continuare aceea a asigurării bunei deserviri a populației. Pare incredibil, dar și în anul 1992 noi lucrăm manual, ceea ce în băncile internaționale nu se mai poate regăsi decît extrem de rar. La ora la care discutăm, am început tratative cu unele companii străine pentru achiziționarea aparaturii noi, menite să asigure un sistem informațional operativ. Așteptăm în continuare propuneri de la partenerii externi pentru a ne putea opri asupra uneia din cele mai avantajoase, atît din punct de vedere al performanțelor, cît și al prețului de achiziție. Oricum, e limpede că va fi o transformare de durată...

Rep. : Fără să bănuiți, ați anticipat cea de-a doua întrebare, care ar fi trebuit să se refere la greutățile publicului pe care îl deserviți. Evident, nemulțumirile curente ale populației survin tocmai datorită acestui mod teribil de greoi prin care proprii dvs. lucrători au acces la informații. Să fie, de pildă, problema confirmărilor de sume cu adevărat insolvabilă?

C.A. : Lucrurile nu sînt nicidecum simple. Solicitantul se lovește ocazional de asemenea dificultăți, pe cînd lucrătorii noștri zilnic. Desigur, ați mers la o unitate poștală pentru a telefona în provincie și ați remarcat cît se așteaptă pînă se face legătura în cabină. Ei bine, gîndiți-vă că într-un asemenea sistem sîntem nevoiți să lucrăm și noi. Pe lîngă aceasta, la noi mai există și un specific aparte — instrumentele de economisire au circulație în toată țara. În anii trecuți aveam normă: o unitate nu putea avea mai mult de 1—2 posturi telefonice. Actualmente, dispunem de 1—2 posturi pe fiecare unitate contabilă. Dacă această singură unitate (care are în medie un milion de conturi!) ar fi solicitată din toată țara simultan, e ușor de imaginat ce eficiență pot avea cele două telefoane! Soluția va fi, așa cum spuneam, folosirea terminalelor conectate la computere. Pînă atunci, însă...

V.G. : Pe de altă parte, avînd în vedere complexitatea și anvergura acestei operațiuni de trecere a întregii noastre activități pe sistem computerizat, ne-am gîndit și la alte variante de moment, preliminare acestei treceri. Este vorba de dobîndirea unei anumite frecvențe radio, care să fie bine „securizată", prin care să se poată comunica eficient între unități. Soluția este acceptabilă. Am văzut cu propriii ochi o asemenea variantă realizată tehnic, prin care banca centrală de date este legată prin transmisiuni radio de unitățile și filialele solicitatoare. Aceasta ar fi doar o primă etapă a implementării noului sistem pe ansamblu.

Rep. : Cum s-ar putea asigura confidențialitatea operațiunilor prin acest sistem, de vreme ce intercepțările radio sînt teoretic oricînd posibile?

V.G. : Datele comunicate de noi nu pot reprezenta pentru cel care ar realiza intercepțările mari secrete, deoarece ele sînt suficient de cifrate. Oricum, trebuie obținută o frecvență pe care să nu intre nimeni, să nu fim bruiați în nici un fel.

Rep. : Cum apreciați perspectivele CEC-ului în contextul apariției unui număr tot mai mare de bănci noi? Va intra instituția CEC într-un con de umbră ?

C.A. : Problema acestor apariții de bănci noi nu ne îngrijorează. În primul rînd, avem un atu de rezistență: tradiția. Funcționăm de 127 de ani și lumea este obișnuită cu noi. Apoi, instrumentele noastre de economisire circulă în toată țara; avem peste 2 500 de unități proprii de deservire și încă cca. 5 000 mandatare, care fac operațiuni pentru noi. Dincolo de obișnuința cetățeanului de a se ști deținător al unui carnet CEC, instituția noastră garantează direct prin stat integritatea sumelor, ceea ce nici una din celelalte bănci existente la această oră nu poate face. Nu se va putea niciodată pune problema unui eventual faliment al CEC-ului, deoarece ar interveni imediat statul pentru a soluționa impasul. Trebuie adăugat și un alt amănunt important: programul unităților noastre e de obicei substanțial: majoritatea unităților lucrează între orele 7,30—20,00, în vreme ce băncile au un program de 1—2 ore de lucru cu publicul pe zi! Pe ansamblu, avantajele sînt evidente.

Rep. : Cu toate acestea, ar trebui amintit și unul din punctele în care CEC-ul este „descoperit". Inexistența conturilor valutare nu dă, totuși, cîștig de cauză băncilor?

C.A. : În fond, tocmai acest lucru ne diferențiază de bănci. S-a pus și la noi problema deschiderii unor astfel de conturi și trebuie știut că problema se află în studiu. Fără îndoială, chestiunea în cauză ar implica foarte multe detalii de organizare: personal calificat, aparatură de verificare a autenticității valutei, un sistem de securitate sporită etc. Deocamdată, „monopolul" valutei și al relațiilor financiare cu partenerii străini este deținut de sistemul bancar.

Rep. : Cu toate acestea, întorcîndu-ne la conturile în lei, trebuie înțeles că nu ați înregistrat nici un declin al solicitărilor ?

C.A. : Dimpotrivă, am ajuns să fim suprasolicitați! Nu uitați că ponderea solicitanților noștri o constituie agenții economici, care își deschid tot mai multe conturi la noi.

Rep. : În ceea ce privește dobînzile acordate de CEC, se aud tot mai multe voci care susțin că acestea nu pot surmonta în nici un fel efectele ratei galopante a inflației. Cum apreciați o asemenea supoziție?

V.G. : Aceasta este un fenomen economic ce nu se leagă în mod direct de CEC. Noi căutăm să combatem fenomenul inflaționist tocmai prin aceste dobînzi pe care le acordăm. Țineți cont totuși că în 3 ani și jumătate, cu o dobîndă de 25 la sută, capitalul depus se dublează !

C.A. : Este știut că au existat etape de majorare a dobînzilor. De la 2,5 la sută în 1989, am crescut la 5 la sută în 1990, apoi la 10 la sută în 1991, ca în 1992 să ajungem la 25 la sută. Este, oare, nesemnificativă înzecirea dobînzii inițiale ? În același timp, noi am asigurat și un alt gen de protecție a populației: prin acordarea de credite însemnate celor peste 1 milion de cumpărători de locuințe. Între timp, acestea au fost sistate, avîndu-se în vedere pierderile foarte mari apărute datorită decalajelor de dobînzi. Protecția socială oferită de noi celor care deja au făcut respectivele împrumuturi este extrem de substanțială atîta timp cît respectivele dobînzi au rămas la nivel de 2—4 la sută!

Rep. : Se știe că în regimul trecut fondurile depuse erau rulate în economia națională. Se petrece același lucru și acum sau ați dobîndit ca instituție o oarecare autonomie în privința posibilităților de plasare a lor ?

C.A. : Înainte toți noi gestionam aceste fonduri, însă nu puteam păstra fondurile decît în conturi bancare, de unde primeam dobînzi. Din 1970, ni s-a permis un al doilea sistem de folosire a fondurilor, prin plasamente sub formă de credite reacordate populației. În 1990, tot prin lege, ni s-a mai permis să facem plasări în credite de refinanțare bancară. La ora aceasta, avem în discuție avizarea de către organele competente, a noului proiect de statut al CEC, proiect ce prevede diversificarea activității ca orice bancă comercială, inclusiv o autonomie reală privind plasamentele.

Rep. : Așadar, pentru a încheia într-o notă optimistă, trebuie reținut că dvs., Casa de Economii și Consemnațiuni, rămîneți „pe poziție".

V.G. : Trebuie înțeles că noi am fost și sîntem de mare utilitate socială. Am făcut ani de zile aproape întreaga execuție a bugetului de casă cu oamenii noștri, cu imprimatele noastre, cu localurile pentru care ni se percepe chirie ca și privatizaților. Pe întreg Bucureștiul, de exemplu, plătim lunar în loc de 88 000 lei suma de 920 000 lei, afară de faptul că sîntem amenințați să fim azvîrliți în stradă de cei ce „vînează" spațiile noastre, și așa prea puține. Este inadmisibil să fim tratați ca oricare din cei ce comercializează gumă de mestecat! Cu toate astea, în toată această nebunatică de degringoladă financiară (trecută și prezentă) CEC-ul a rezistat și si-a făcut treaba fără zgomot. Ne zbatem să fie bine și pe mai departe...

A consemnat
CRISTIAN PĂVEL
Fotografie de ELENA GHERA

TOP "COATE-GOALE" SAU CUM SĂ TÎRGUIEȘTI IEFTIN ÎN BUCUREȘTI

*** IEFTIN * CHEEP * BILLING * BON MARCHE * IEFTIN * CHEEP * BILLING * BON MARCHE ***

Nr. crt.	Denumirea produsului	Firma	Adresa	Programul	Prețul en-detaille
1	Ouă calitatea I	„DECEBAL IMPEX" SL	str. Covaci, nr. 17, sect. 4	zilnic 8-18	8,50 lei/buc.
2	Pateu de ficat	„LIDIA" SR	str.Eminescu. nr. 128, sect. 2	zilnic 10-18	85,50 lei/cutie
3	Vodcă „Săniuța" 33	FLORĂRIE	șos. Olteniței nr.232, sect. 4	zilnic 10-17	280,00 lei/l
4	Cafea boabe vrac	„DELFINCOM" SA (alimentara)	șos. Ștefan cel Mare, nr. 24 sect. 2	zilnic 6-19 sîmbătă 6-14	1082,00 lei/kg
5	Parizer	„DUMCRIS" PRODSERIMPEX SRL	str. Ghiocei, nr. 31, sect. 2	zilnic 7-19 sîmbătă 7-15 duminică 7-12	140,00 lei/kg
6	Crenvurști subțiri	"	"	"	472,00 lei/kg
7	Vin „Merlot Tîmboiești"	„SAROMCO" SRL	str. Ghiocei, nr. 27, sect. 2	zilnic 8-19	128,00 lei/sticlă
8	Coca-Cola	"	"	"	32,00 lei/sticlă
9	Ciocolată lapte „Migdalina"	MAG. „JUNIOR"	B-dul Unirii, nr. 28, sect. 4	zilnic 9,30-18,30 sîmbătă 8-15	77,00 lei/buc.
10	Parfum-deo spray „Farmec"	"	"	"	192,00 lei/buc.
11	Filme foto „Azopan"	"	"	"	73,00 lei/buc.
12	Baterii R20 China	"	"	"	52,00 lei/buc.

– reamintim tuturor firmelor interesate că revista „FLACĂRA" mizează pe colaborarea eficientă a acestora, asigurîndu-le RECLAMĂ GRATUITĂ, funcție de prețurile practicate la produse și de locul ocupat în top.

– putem fi contactați telefonic (tel. 17. 47. 63, orele 10–15, de luni pînă vineri inclusiv !) sau direct la sediul redacției. Rugăm pe cît posibil ca informațiile să fie cuprinzătoare și comunicările de rigoare să se facă la timp (pentru apariția de miercuri, cel tîrziu vinerea, pînă la ora 12.00).

CREZÎND ÎN NOI, CREDEȚI ÎN DUMNEAVOASTRĂ ! (C.P.)

Biroul de audiențe

CURIER JURIDIC

PAUL DUMITRU, Ploiești :

a) Conform Legii nr. 18/1991 privind fondul funciar, se trece mai întîi la reconstituirea dreptului de proprietate al părinților dv., avînd în vedere cele 10 ha de pămînt aduse de aceștia în cooperativă.

b) Întrucît părinții dv. au decedat, dreptul de proprietate al acestora revine moștenitorilor, respectiv, dv. și surorilor dv.

c) Titlul de proprietate se va emite cu privire la suprafața de teren determinată, pe numele tuturor moștenitorilor, urmînd ca aceștia să-și stabilească apoi propriul drept, în condițiile legii civile.

d) Ca atare, întreaga suprafață de teren se va putea împărți, între moștenitori, prin înțelegerea acestora, confirmată printr-un act notarial sau, în caz de neînțelegere, printr-o hotărîre judecătorească, în ambele situații trebuind să aduceți în discuție donațiile primite de surorile dv.

CORNELIU OLTEANU

„Zorile" din Huși își înnegurează salariații

Printre scrisorile primite recent la redacție se numără și aceea a doamnei **Valeria Scarlat** din orașul Huși, Piața 1 Mai, bl. 18, sc. B, et. 3, ap. 9, jud. Vaslui. Avînd în vedere că se află într-o situație disperată, ne solicită o soluție pentru ieșirea din impas. Răspundem doleanței, publicînd acest apel al unei familii care are nevoie de ajutor.

„În anul 1979 m-am angajat la Cooperativa meșteșugărească „Zorile"-Huși, într-o secție de încălțăminte. Condițiile de muncă nu erau tocmai corespunzătoare, dar nu am dat importanță prea mare acestui lucru pînă în anul 1988 cînd m-am îmbolnăvit, fiind internată în mai multe rînduri la Spitalul județean Vaslui. Aici am fost diagnosticată cu rinosinuzită alergică și deviație de sept pentru care am fost operată, însă fără rezultatul așteptat. La ultima externare, din 21.11.'88 am primit un certificat medical prin care mi se recomanda schimbarea locului de muncă într-un mediu fără noxe chimice sau fizice alergizante. Cu acest certificat medical m-am prezentat la unitatea în care lucram, dar conducerea unității mi-a respins această cerere motivînd că nu are unde și mi-a recomandat un alt loc de muncă în aceeași secție. Se schimba doar faza de producție, dar condițiile de desfășurare a activității erau aceleași. Vorba românului, am fost schimbată din „lac în puț".

Așadar, am fost obligată, din motive de sănătate, să mă retrag din această unitate. Tratamentul pe care trebuie să-l urmez costă mii de lei și, după scumpire, am fost nevoită să renunț la el, deoarece lucrează numai soțul meu, bolnav el însuși de ulcer duodenal. Cu o singură leafă, cu un copil la școală, noi amîndoi bolnavi, nu ne mai putem descurca. Cum să mai împart salariul lui și așa foarte mic (pot spune de mizerie)? Pe medicamente sau pe mîncare și alte cheltuieli de întreținere? Mult după ce a apărut legea cu ajutorul de șomaj, m-am interesat dacă am și eu dreptul la un ajutor, dar am fost respinsă deoarece m-am retras la cerere din unitate. E adevărat însă, m-am îmbolnăvit și am fost nevoită să fac acest lucru. Am muncit nouă ani în care nu am avut zile nemotivate, concediu fără plată nu mi-am luat și nu m-am ferit de muncă. Degeaba sînt tînără, am 33 de ani, dacă situația îmi este așa de grea și nu găsesc nici loc de muncă și nu primesc nici un ajutor de nicăieri. Un om bolnav care a muncit, totuși, cîțiva ani nu are dreptul la nimic?

Vă mulțumesc anticipat și vă doresc sănătate
Cu respect, **familia Scarlat**

P.S. Nu știm dacă cei plătiți pentru rezolvarea problemelor sociale din județul dv. citesc presa, așa că pentru mai multă siguranță le-am expediat scrisoarea pe care ne-ați trimis-o, nădăjduind că vom găsi o cale pentru a vă ajuta.

Anunț

Din motive tehnice, Adunarea generală a acționarilor S.C. Publicațiile **Flacăra** S.A. fixată pentru ziua de 31 martie a.c., se amînă pentru o dată care va fi anunțată ulterior.

Președintele Consiliului de administrație,
GEORGE ARION

POȘTA REDACȚIEI

STELA ENACHE — Lupeni-Bărbăteni, Bd. Păcii, nr. 17, bl. 43, sc. 1, et. 2, ap. 5 : Noi nu facem abonamente la „Rebus". Puteți rezolva această problemă adresîndu-vă filialei „Rodipet" din județ (fosta Direcție de Expediere a Presei).

FLORICA SIMION — Tunari, Sectorul Agricol Ilfov : Pe domnul Hristenco Dumitru îl puteți găsi la următoarea adresă : Bd. Constructorilor, nr. 17, sc. B, et. 1, ap. 28, Cringași. Telefoane : 74 67 52 sau 18 96 42.

ANETA ALMĂȘAN RADU — Deva, str. A. Vlaicu, nr. 11 : În primul rînd aș dori să vă mulțumesc pentru aprecieri. Cu regret vă comunic că materialele pe care ni le-ați trimis, deși foarte interesante, nu pot fi publicate deoarece se referă la persoane despre care am vorbit nu demult. Încercați să vă adresați publicației „Panoramic". Ideea unei colaborări cu dv. n-ar fi rea. Ne interesează aspectele concrete, din diverse domenii, pe care le cunoașteți, atît din oraș cît și din împrejurimi. Relatarea să nu depășească o filă dactilografiată. După un semirefuz care poate v-a intristat încerc să vă înseninez, spunîndu-vă că am expediat fotografiile pe care le doreați.

ELENA GRECESCU

Dacă ați epuizat toate posibilitățile pe care le cunoașteți, în încercarea dv. de a vă rezolva problemele, mai există totuși o soluție: să chemați oamenii de la Flacăra

Apel

Comisia parlamentară pentru cercetarea abuzurilor și pentru petiții solicită sprijinul persoanelor, asociațiilor sau instituțiilor care dețin informații și documente privind Colectivizarea Agriculturii în România în perioada 1949—1962.

Dosarul colectivizării va include următoarele aspecte :

1. Metode de presiune folosite împotriva țărănimii
2. Abuzuri comise de organele de miliție, securitate și partid în timpul colectivizării
3. Cazuri de dislocări, deportări, arestări și condamnări ca urmare a refuzului de înscriere în structurile agricole colectiviste
4. Proteste, mișcări, răscoale țărănești contra colectivizării
5. Regimul de detenție sau deportare al persoanelor care s-au opus colectivizării
6. Situația actuală a persoanelor persecutate în timpul colectivizării
7. Efectele economice și sociale ale colectivizării agriculturii

Materialele documentare, mărturiile, fotografiile sau datele statistice pot fi trimise pe adresa Comisiei noastre : strada Arhitect Grigore Cerchez nr. 16, cod 71277, sectorul 1, București. Informații suplimentare la telefon 33 49 92 sau 33 71 14.

RADU CIUCEANU

Tabieturi japoneze

Fotografie de GIG MOTOIANU

RANK XEROX™

REPREZENTANȚA PENTRU ROMÂNIA:
București 1, 70749, Str. G-ral Berthelot 27,
Tel.: 12 00 53, Fax: 12 00 54

Ora înființării cu RANK XEROX

— În această veșnică luptă care este lumea afacerilor, avem cu toții nevoie de un partener puternic.

— Iată de ce RANK XEROX este alături de dumneavoastră!

— Dacă ați ales ca mașina de scris, copiatorul și fax-ul dumneavoastră să poarte marca RANK XEROX, este pentru că această marcă nu înseamnă doar *calitate, eficiență și productivitate* ci și o excelentă **rețea de servicii** ce va face ca aparatura dumneavoastră să fie menținută permanent într-o stare excepțională și să beneficieze de **accesorii de calitate.**

RANK XEROX, o organizație mondială ce acoperă astăzi și România.

Distribuitorii autorizați RANK XEROX :

ALFASOFT srl Zalău Tel.: 996/15 881	APEL srl Arad Tel.: 996/15 231	AREXIM srl București Tel.: 14 98 34	ADYLUS srl București Tel.: 12 95 77
COMPIEST ANVICO srl Târgu Mureș Tel.: 954/16 644	COMSER srl Hunedoara Tel.: 957/12 538 - 132	COMSERVICE Co. Bacău Tel.: 931/46 642	ESTICO srl Brașov Tel.: 921/19 052
FIBA IMPEX srl Ploiești Tel.: 971/24 717	FIBA (NORD) srl Suceava Tel.: 987/26 996	METRONOM Piatra Neamț Tel.: 936/14 570	METPRIBOR Chișinău Tel.: prefix/47 15 24
ROM TEAM SOLUTIONS srl București Tel.: 13 43 73	TOP EDGE ENGINEERING srl Craiova Tel.: 941/63 193	UNIVERSAL L.D. srl Iași Tel.: 981/42 110 - 1209	

Publicitate

Participați la rubrica

Idei în licitație

Să înființăm Înalta Comisie de Salubritate

Personal m-am săturat de sfaturi pedagogice, de analize savante privind conduita socială. E vremea să dăm întîietate carnetului de amenzi! Omul simplu nu știe decît de frică. Degeaba îl sfătuim că nu e frumos să țină orașul ca o ladă de gunoi, că el va face tot cum știe. Ordinea se poate face numai cu biciul în mînă. L-ai prins, arde-l! Experiența din alte țări (mă refer la fosta Uniune Sovietică, la Spania și la Turcia) demonstrează că succesul e garantat.

De aceea, propun înființarea **Inaltei Comisii de Salubritate.** Ea ar fi alcătuită din cetățeni gospodari, investiți cu o legitimație specială și un carnet de amenzi. Un bilet de tramvai aruncat pe jos, amendă pe loc: 1 000 lei! Depozitarea gunoiului în spații nepermise, amendă 10 000 lei. La fel pentru orice gest de insalubritate. Echipe speciale să stea la pîndă și să acționeze. Numai așa, de teamă, omul va căuta lăzile de gunoi. Apoi, frica se va transforma în deprindere și obicei. Știu, vor sări profesioniștii milei că recurgem la metode barbare! Că e mai bună persuasiunea și sfatul părintesc. Lenesul e totdeauna filozof. Dacă stăm și-i ascultăm, rămînem la marginea Europei mult și bine.

Curățenia, ordinea nu se obțin prin sfaturi logoreice. Arma educației e sancțiunea. Nu putem aștepta secole ca să devenim nemți.

CHIRIAC CRISTESCU
pensionar, cartierul „Pajura" București

SENZAȚIONAL

Un dușman invizibil vă amenință sănătatea. Profesorul dr. ing. Dan Alexandru vă ajută să-l descoperiți și să-l neutralizați. Complectați și expediați pe adresa redacției talonul din josul paginii.

Pe înțelesul și în sprijinul dumneavoastră (VII)

ECOSINERGETICA

De la opt metri în jos

Opt metri, așa cum am arătat, reprezintă sarcina energetică optimă a unui organism. O persoană poate fi considerată cu o stare de sănătate excelentă atunci cînd sarcina ei energetică are o asemenea valoare.

Intervalul 8,00—7,90 metri reprezintă o sarcină energetică bună. Persoanele care se află în această categorie sînt convențional sănătoase.

Intervalul 7,90—7,80 metri semnifică așa-zisa **stare de atenție,** în sensul că se întîmplă ceva cu organismul (afecțiuni ajunse în diferite stări de evoluție sau combinate cu stări de oboseală în urma unor eforturi fizice sau intelectuale).

Sub 7,80 metri, pentru un organism viu reprezintă ceea ce **numim stare de alarmă.** Persoana cu o asemenea sarcină energetică are o boală gravă, asupra căreia trebuie intervenit urgent, pentru a nu se ajunge la situații ireversibile.

Nu absolutizați !

Delimitările între diferite intervale ale sarcinii energetice nu trebuie înțelese rigid. O persoană cu sarcina energetică de 7,87 metri poate fi de exemplu cu o sănătate încă bună, dacă și indicele de sănătate are o valoare ridicată (de exemplu 80 la sută). De asemenea, un indice de sănătate de 45 la sută și o sarcină energetică superioară a 7,85 metri arată de regulă situații relativ ușor redresabile. Situațiile în care însă sarcina energetică scade sub această valoare necesită o atenție deosebită.

Valoarea sarcinii energetice, respectiv a indicelui procentual al sănătății nu spun deci mare lucru luate separat, dar descriu suficient de bine **poziția** în care se află o persoană pe **scara** sănătății dacă sînt luate simultan în considerare.

Și acum, pe scurt despre...

STRATEGIILE ECOSINERGETICII

Lăsînd la o parte cazurile particulare (maladiile și deficiențele survenite din accidente întîmplătoare sau a celor congenitale), starea generală a sănătății depinde de multiple influențe și numai într-o abordare sinergetică (de colaborare) putem ajunge la măsurile cele mai corespunzătoare de conservare a sănătății și — de la caz la caz — de... **reparare** a ei. Principalele strategii pentru obținerea acestui scop sînt:

- Poziția locului de muncă și de odihnă
- Alimentația
- Medicamentația
- Tratamentele de tot felul.

Primele două se referă de regulă la persoanele sănătoase, pentru cele suferinde fiind necesare direcții de acțiune ce se regăsesc în toate **compartimentele** enunțate. Însă...

Reținеți

Orice aliment, orice medicament, orice tratament ne face în același timp și bine și rău. Important este să alegem, din multitudinea de posibilități, pe cele mai indicate, care ne fac mai mult bine decît rău, să găsim căile cele mai adecvate realizării acestui scop. Adică cele mai adecvate...

METODE

Ele sînt multiple și, am putea spune, nu sînt proprii ecosinergeticii. În ecosinergetică, prin însăși natura ei, se colaborează. Este binevenită orice metodă care ne poate ajuta la definirea celor mai corespunzătoare măsuri la un moment dat, într-o situație dată și nu are importanță cărei științe, cărui domeniu aparține. Și totuși este de menționat una, remarcabilă prin eleganța și rapiditatea cu care ne poate furniza primele informații, în măsura în care reușim să descifrăm... SECRETELE PODOABEI CAPILARE!

Prof. univ. dr. ing.
DAN ALEXANDRU

După primirea răspunsului, mai mulți cititori ne-au vizitat la redacție cerînd explicații în legătură cu amplasarea corectă a patului și aranjarea locului de odihnă. Între aceștia și doamna Cleopatra Cumpătă din București (poza alăturată), care ne asigură că, așezînd patul în alt loc al camerei, a scăpat de oboseala și durerile de cap ce au chinuit-o ani de zile. Reamintim din nou că toate detaliile privind tehnica de depistare a zonelor critice sau neutre din locuință sau locul de muncă vor fi prezentate în cadrul unor demonstrații practice pe care domnul prof. Dan Alexandru le va face în ziua de 11 aprilie, ora 11, în sala „Flacăra" din Casa Presei (fosta Casă a Scînteii), corpul din dreapta, intrarea C, parter.

ECOSINERGETICA ÎN SPRIJINUL SĂNĂTĂȚII DUMNEAVOASTRĂ

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele (cu majuscule) . . . . . .

Data nașterii . . . . . Sexul . . . . . .

Localitatea unde domiciliază . . . . . .

Boala de care suferă . . . . . .

De cît timp (ani) patul în care dormiți se află în același loc . . . . . .

Semnătura sau amprenta . . . . . .

Talonul se va trimite prin poștă pe adresa redacției, cu mențiunea : „Pentru rubrica ECOSINERGETICA".

Talonul se completează strict de către persoana interesată. Rugăm scrieți numele și prenumele cu majuscule. În cazul în care persoana, din diferite motive, nu poate completa singură talonul, toate datele se vor bate la mașina de scris, iar în loc de semnătură se va aplica amprenta degetului mare (drept, pentru bărbați, și stîng, pentru femei) prin înmuierea prealabilă într-o tușieră sau prin ungerea acestuia cu cerneală.

CUM STĂM CU SĂNĂTATEA

STIMAȚI CITITORI

1. Pentru a putea răspunde la toți solicitanții, avînd în vedere numărul foarte mare de taloane primite, din acest număr ne vedem siliți a restrînge la maxim informațiile, rezumîndu-ne strict la poziția patului și la indicele de sănătate.

2. Cititorii care în scrisori ridică și alte probleme, precum și cei care doresc să li se comunice rezultatul prin poștă, sînt rugați să expedieze, odată cu talonul, un plic timbrat completat cu adresa proprie pentru răspuns.

97. **Pop I. Aurel, Zalău.** Poziția patului: **5**; indicele de sănătate: **58 la sută.**

98. **Popescu Sorin Gheorghe, București.** Poziția patului: **3**; indicele de sănătate: **65 la sută.**

99. **Moldoveanu I. București.** S-au trimis rezultatele prin poștă.

100. **Panda, București.** Idem.

101. **Grosu Liviu, București.** Idem.

102. **Răducănescu Ana, București.** Poziția patului: **5**; indicele de sănătate: **54 la sută.**

103. **Baran Maria, București.** Poziția patului: **3**; indicele de sănătate: **63 la sută.**

104. **Stoica Mia, București.** Poziția patului: **3**; indicele de sănătate: **55 la sută.**

105. **Cheznoiu Mihai, Craiova.** Poziția patului : **4**; indicele de sănătate: **72 la sută.**

106. **Stoian Marcel, București.** Poziția patului: **6** (zonă neutră); indicele de sănătate: **75 la sută.**

107. **Bîc Maria, Cisnădie — Sibiu.** Poziția patului: **5**; indicele de sănătate: **65 la sută.**

108. **Boariu Ilie, Sibiu.** Poziția patului: **1—2**; indicele de sănătate: **70 la sută.**

109. **Săsăran Dorina, Tîrgu-Mureș.** Poziția patului: **5**; indicele global al sănătății: **68 la sută.**

110. **Serghie Adrian, Deva.** Poziția patului : **4+7** ; indicele global al sănătății : **58 la sută.**

111. **Neagu Nicoleta, Constanța.** Poziția patului : **2** ; indicele global al sănătății : **82 la sută.**

112. **Neagu Anca, Constanța.** Poziția patului: **6** (în zonă neutră): Starea generală a sănătății: **90 la sută.**

113. **Janesó Corina Daniela, Oradea.** Poziția patului: **1—2**; Starea generală a sănătății: **60 la sută.**

114. **Rădulescu Elena, Drobeta-Turnu Severin.** Poziția patului : **2**; Indicele de sănătate: **84 la sută.**

115. **Butnaru Constantin, Piatra Neamț.** Poziția patului: **5**; indicele global al sănătății: **60 la sută.**

116. **Rădulescu Natalia, Piatra Neamț.** Poziția patului: **5**; indicele de sănătate: **55 la sută.**

117. **Anderca Adrian Alexandru, Timișoara.** Poziția patului: **4**; indicele de sănătate: **75 la sută.**

118. **Preda Mariana, Drăgănești-Olt.** Poziția patului: **6** (zonă neutră); indicele de sănătate: **93 la sută.**

119. **Faur Gligor, Lugoj.** Poziția patului: **4**; indicele global al sănătății: **67 la sută.**

120. **Nicolae Corina, Lugoj.** Poziția patului: **3**; indicele de sănătate: **58 la sută.**

121. **Panait Constanța, Buzău.** Poziția patului: **1 + 7**; indicele de sănătate. **50 la sută.**

122. **Petruș Rodica Mariana, Timișoara.** Poziția patului: 3; indicele de sănătate: **68 la sută.**

123. **Tărălă Victoria, București.** Poziția patului: **4**; indicele de sănătate: **78 la sută.**

124. **Lupaș Liana, Jibou—Sălaj.** Poziția patului: **3**; indicele de sănătate: **78 la sută.**

125. **Nicolescu Smaranda, Slatina.** Poziția patului: **3**; indicele de sănătate: **70 la sută.**

Important

Datorită numărului mare de solicitanți, sîntem nevoiți să eșalonăm răspunsurile pe parcursul a luni de zile. Pentru un dialog mai rapid, prin intermediul poștei, sfătuim cititorii să atașeze talonului un plic marcat pe care să fie trecută adresa expeditorului.

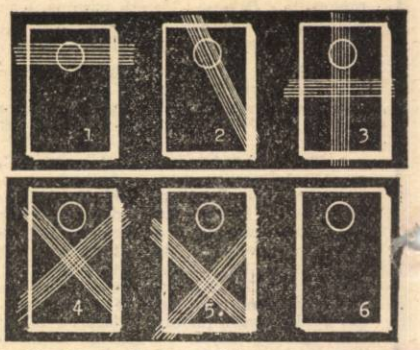

Averman stabilește următoarele cazuri tipice ale bolii : oboseala la trezirea din somn, dezechilibrări, iritabilitate sporită (poz. 1); amețeli, tulburări psihice, ale auzului, dureri de cap (poz. 1 și 2); tulburări ale văzului, astenie, boala lui Basedow (poz. 2); infarct (poz. 2 și 3); afecțiuni maligne (îmbolnăviri lente) la gît (poz. 3); la plămîni, stomac, vezica biliară (poz. 3 și 4); îmbolnăviri la rinichi, arterită, afecțiuni ale vezicii urinare (poz. 3); la pancreas (poz. 4); îmbolnăviri ale sistemului motor membrelor inferioare (genunchi, tălpi), ale vaselor, modificări patologice și umflarea acestora, afecțiuni ale picioarelor și paralizia lor (poz. 5). În cazul poziției 6, patul se află în zona neutră.

„NU M-AM GÎNDIT S-AJUNG MINISTRU DE INTERNE“

— Domnule ministru Victor Babiuc, unii dintre cei care s-au făcut vinovați de orori în timpul comunismului s-ar putea să fie trimiși în judecată. Mă refer la Alexandru Drăghici... În calitatea dv. de ministru de interne al României, cum vedeți posibilitatea ca un predecesor al dv. să fie incriminat? Ce ziceți de o astfel de întîmplare?

— E o întîmplare, cred, normală. De altfel, în calitatea mea de ministru al justiției, în noiembrie 1990 am afirmat necesitatea pornirii a două categorii de procese: unele se refereau la cei care au tras în timpul revoluției și pe care nu-i știam nici atunci și nu-i știm nici acum; altele se refereau la cei care au comis abuzuri în timpul dictaturii și care au scăpat nepedepsiți. Nu doream prin acele declarații o campanie de procese, de urmărire nelimitată a tuturor celor care, într-un fel sau altul, au făcut mici abuzuri în timpul celor 45 de ani de comunism, ci doar a virfurilor puterii din acea perioadă și care au profitat în mod nemernic de poziția lor.

— Cazul Drăghici se înscrie într-o astfel de categorie?

— Da. M-am referit îndeosebi la alegerile din '46, la colectivizare, la canal...

— Despre Drăghici ce știți?

— Știu lucrurile pe care le-ar putea ști orice om... tînăr din acea vreme (eram elev): că făcea parte din Biroul politic, că a fost ministru de interne și a condus ca o eminență cenușie ancheta unor personalități importante din viața politică a țării și care, la un moment dat, a fost trecut la pensie. Sînt peste 20 de ani de cînd s-a pensionat, fără ca nimeni să-l întrebe ce-a făcut, și acum a venit momentul să-i punem aceste întrebări. Nimeni nu trebuie să trălască avînd impresia, indiferent ce poziție ocupă într-un stat la un anumit moment, că este de neatins pentru că a ajuns la o anumită poziție.

— Eu cred că este foarte tîrziu și nu va înțelege nimic; pentru societate însă, judecarea lui ar putea fi benefică...

— Sancțiunea pe care o suportă cineva care a încălcat o lege penală nu reprezintă o răzbunare a societății, ci este urmarea comportării fiecăruia, raportat la regulile de conduită care trebuie să existe în societate. A aplica legea nu înseamnă răzbunare. Iar domnul Drăghici și alții ca el trebuie să suporte rigorile legii pentru că altfel însăși ideea de lege este compromisă.

— Așa cum ați afirmat, nimeni dintr-o societate cu adevărat democratică nu poate să se socotească de neatins. Chiar sînteți convins de acest lucru?

— Prin tot ce-am făcut de cînd sînt ministru, n-ar putea să spună cineva că m-am comportat cu aerul că aș fi de neatins.

—În calitatea pe care o aveți, ați avea curajul să vă atingeți de cineva important?

— Acest curaj trebuie să existe pentru oricine se implică într-o activitate care cere aplicarea legii: poliție, procuratură, justiție.

— Cum se împacă fostul ministru de justiție cu actualul ministru de interne?

— Știu eu cum să vă răspund? E o treabă la care nici nu m-am gîndit. Vedeți, la Ministerul de Justiție aș putea spune că m-am simțit mai degrabă în apele mele; veneam dintr-un domeniu și mă ocupam de un domeniu care-mi era absolut apropiat, familiar... Aici a trebuit să mă ocup de chestiuni pentru care nu eram pregătit sufletește... Dar să știți că nu este nici o nepotrivire. Pentru orice ministru de interne cunoștințele juridice sînt nu numai binevenite, dar neapărat necesare.

— Cîți oameni sînt închiși în clipa de față în România?

— Știu cu aproximație, asta este o cifră care se schimbă... peste 40.000 de oameni.

— Sînt mulți? Puțini?

— Destul de mulți.

— Ați fost prin închisori?

— Am fost și în România, am fost și în străinătate, preocupat fiind la Ministerul de Justiție de organizarea și modernizarea închisorilor. Am descoperit, imediat după ce am preluat la justiție administrarea închisorilor, că sînt puține, că sînt prost înzestrate și că oamenii trălesc în condiții mizerabile, subumane, și am vrut să vedem cum e la alții. Pot să vă spun, de exemplu, că am vizitat în America trei închisori. Anul trecut, am vizitat două închisori, și anul ăsta, deși nu mai eram ministru de justiție, dar pentru că am vrut să văd un arest preventiv la ei, arest preventiv care interesează ministerul de interne, mi-au arătat unul, mi-au arătat și o închisoare, eventual ca să nu fie vreo confuzie în legătură cu ceea ce doream să văd. Diferențele sînt... ce să mai spun. Cînd vedeam prin filme închisorile americane, credeam că sînt închisori de filme. Văzînd acum la fața locului, și la New York, și la Washington am constatat că între ce vedeam în filme și ce am văzut la ei nu sînt mari diferențe, sînt diferențe nesemnificative, mai ales că am văzut închisori de-acum 20 de ani, de-acum 40 de ani, închisori absolut banale, n-au nimic deosebit... Doar că sînt civilizate, curate, ordonate și nu te simți acolo introdus pentru a fi distrus fizic.

— Dar de ce în sistemul totalitar există și această preocupare de umilire, pînă la o neantizare a ființei omenești?

— Am trăit în această perioadă amîndoi... în sistemul totalitar pe care-l cunoaștem, ideea de umilire, de distrugere a personalității se manifesta în toate locurile, în toate domeniile, la toate nivelele, cu atît mai mult trebuia să se manifeste într-o închisoare unde se considera că omul este trimis nu pentru a fi privat de libertate, ci pentru a fi supus unei munci extenuante, în condiții de mizerie care să-l distrugă, nu... în vederea reintoarcerii în societate, educat.

— Care sînt raporturile actuale cu SRI?

— Ale Ministerului?

— Da.

— Firești. Nimic spectaculos... raporturi de cooperare. În definitiv, sîntem două organe cu activități complementare.

— Aveți idee în ce măsură este sau nu amestecată instituția prezidențială în tot ce s-a petrecut în România din decembrie '89 și pînă acum?

— Dacă nu-mi spuneți ceva concret, n-o să vă răspund precis, ci doar generalități...

— ...Să luăm mineriadele.

— Nimeni nu știe în România cine a stat sau ce a stat în spatele acestor mineriade... sînt o serie de supoziții, o sumă de scenarii, dar pînă acum nimeni nu le-a confirmat. Să sperăm să iasă ceva adevăr la suprafață, întrucît preocupă o comisie parlamentară...

— Cum e posibil ca într-o țară să se petreacă astfel de lucruri fără să știe cineva care este sursa...

— Știu eu? Mi-e greu să vă răspund... la întrebarea asta...

— După cum, ca să mai lărgim sfera, mi se pare absolut aberant să nu se știe adevărul despre așa numiții teroriști. Atunci cînd moare un om, într-o populație de 23 de milioane, îl descoperi... iar cînd mor o mie...

— Cred că nemulțumirea dvs. este într-o totul legitimă. Din păcate nu pot să vă dau un răspuns care să vă satisfacă. Atît evenimentele din decembrie '89 cît și mineriadele pe care le-am trăit cu toții, au fost și sînt anchetate de procuratură. Sînt fapte de competența lor. Pentru că anchetele se fac, unele la poliție, altele la procuratură, după cum procuratura poate să ia de la poliție orice faptă și s-o anchete ea. Și ca atare, un răspuns calificat în direcția asta, numai acolo puteți găsi. Orice v-aș spune eu sînt tot simple supoziții ori colportări de zvonuri.

— Dar în sinea dv. aveți ceva supoziții de acest fel?

— Eu pot să am supoziții, dar nu pot să le spun...

— Am înțeles.

— Chiar și dv. aveți supoziții.

— Evident. Ar putea fi o situație în care dv. să vă dați demisia, de pildă?

— Bineînțeles. În momentul în care aș fi împiedicat să fac ceea ce cred că trebuie făcut la Ministerul de Interne n-aș considera că este cazul să mai stau aici, în acest scaun. M-am purtat și la Ministerul de Justiție și mă port și aici ca un om liber, care face bine sau mai puțin bine, sau rău, pentru că așa gîndește el că trebuie făcut... ținînd seama de menirea ce îmi revine pe un astfel de scaun, dar nu pentru că fac jocul cuiva,... În momentul în care n-aș mai putea să fac ce cred de cuviință, aș pleca.

— Cît de liber sînteți ca ministru de interne?

— Din ce punct de vedere?

— Din toate punctele de vedere.

— Cel mai puțin liber mă simt din cauza programului pe care îl am; acest minister, care este un colos, îmi absoarbe aproape tot timpul pe care îl am și toată energia... Nu am însă nici un fel de îngrădire decît cele ce rezultă din dispozițiile legale. Eu nu sînt o ființă abuzivă nici prin structură și cu atît mai puțin aici unde sînt chemat să aplic legea și să asigur ordine în țară.

— V-a încercat vreodată voluptatea puterii?

— Nu. Nu m-a încercat și sper nici să nu mă încerce. De cînd am devenit ministru, lucru la care n-am visat niciodată înainte, am încercat să mă comport ca un om normal și ca un om care știe că e ministru un timp limitat. Deci nu trebuie să-și piardă reflexele de om care nu este ministru și nici să nu i se pară într-o zi că dacă nu mai este, vai, ce nenorocire i s-ar întîmpla.

— Dv. știți foarte multe... dormiți liniș it?

— Nu dorm liniștit uneori din cauza oboselii, dar nu din cauză că știu prea multe.

—Cîtă transparență poate să aibă un Minister de Interne?

— Aproape totală. Nici nu văd de fapt ce și de ce să se ascundă. În definitiv, tot ce facem noi, facem pentru a asigura o protecție a cetățeanului și a bunurilor sale. De ce trebuie să ascund ce fac în acest scop? Sigur că aici intervin, ca în orice activitate, o sumă întreagă de chestiuni cu caracter profesional. Dar astea nu sînt un secret în sine; ci prin forța lucrurilor sînt mai puțin cunoscute. Secrete sînt mult mai puține decît se crede.

— Polițistul zilelor noastre, ca să zic așa, și al zilelor următoare, va fi deosebit de polițistul de ieri?

— Dacă vă referiți la polițistul de pînă la revoluție, răspunsul este indiscutabil da. El nu mai e un polițist care apără o orînduire împotriva cetățenilor, cum era pînă în decembrie '89, ci trebuie să fie un polițist care să apere cetățeanul și bunurile sale, indiferent de ce partid este la putere, indiferent cine este președintele statului sau prim-ministru, sau ministru de interne. Și atunci, dacă el va acționa în acest spirit democratic despre care vă vorbeam, evident că el va fi altfel decît a fost înainte de revoluție.

— Aș mai avea o întrebare: dacă s-ar întîmpla ca roata istoriei să se întoarcă, ca Drăghici să nu fie judecat, să nu fie cunoscute fărădelegile lui, vă dați seama că dv. ați fi închis?

— M-am gîndit, dacă vă interesează, la lucrul ăsta. Dar eu am făcut și încerc să fac în continuare, ceea ce mi se pare că este mai bine pentru acest minister, pentru ministerul la care am fost mai înainte, și ce mi s-a părut bine pentru țară... Nu am făcut nimic pentru o persoană sau pentru mai multe persoane, am vrut să servesc instituția la care m-am aflat și în același timp să servesc interesele cetățenilor. ... Dacă am greșit, e posibil și asta, dar sînt sigur că n-am făcut nici abuzuri, deci, în mod normal, n-ar trebui să mi se întîmple ce spuneți dv.

— Dar miniștrii dintre cele două războaie, și atîția parlamentari, cînd au fost judecați, credeți că au făcut ceva împotriva legii?

— Nu, nu cred. Dar au fost judecați de o orînduire, de niște instituții care erau eminamente abuzive. Or eu sper ca prin efortul tuturor, nu numai al meu, astfel de instituții să nu mai existe în România, și-atunci, judecînd pe situații normale, ipoteza pe care o aveți în vedere n-ar trebui să fie posibilă.

— Totuși, mai am o întrebare: cum vă controlați acțiunile, astfel încît să fiți convins că nu greșiți, nu, asta este mai greu, că nu faceți nimic împotriva omului?

— Este aici în minister un criteriu la îndemîna oricui — cel al legii — pentru că nu ne comportăm, sau n-ar trebui să ne comportăm decît raportat la niște dispoziții legale. Și-atunci, n-ar trebui să se întîmple ceea ce aveți dv. în vedere. Dacă-i așa sau nu...

— Profit de acest dialog pentru a vă reaminti faptul că redacția Flacăra a fost deseori vizitată de indivizi necunoscuți. V-aș ruga ... să încercați să mai impulsionați cercetările pentru prinderea lor.

— E un sprijin pe care sînt dator să-l dau; poate că reușim să identificăm pe cei care au intrat la dv. E unul dintre motivele de nemulțumire din partea cetățenilor cînd poliția, sesizată de un anumit fapt, nu poate să spună nici cine l-a făcut, nici cum s-a făcut, și cel care comit astfel de fapte rămîn nepedepsiți.

GEORGE ARION

Fotografie de GIG MOTOIANU

Ultimele știri de la Ministerul de Interne

Cîteva date statistice referitoare la lunile ianuarie și februarie 1992:

- **s-au comis 5 501 infracțiuni**
- **s-au recuperat 196 de arme**
- **s-au cercetat 19 408 persoane**
- **accidente grave de circulație — 890**
- **accidente ușoare — 9 517**
- **3 660 autori prinși în flagrant delict în piețe, talciocuri, complexe comerciale**
- **au fost prinse și identificate 440 persoane urmărite care se sustrăgeau de la executarea unor pedepse privative de libertate**
- **s-au aplicat 39492 amenzi contravenționale în sumă de peste 207 milioane lei**
- **în domeniul schimbului ilegal de valută, s-au aplicat amenzi contravenționale în valoare de 64 milioane lei, confiscîndu-se 88000 dolari, 61000 mărci, 154000 ruble, precum și 42 milioane lei proveniți din schimb ilicit de valută**

DIN LIPSĂ DE MATERIAL DIDACTIC, O STUDENTĂ MEDICINISTĂ DEZGROAPĂ CADAVRE ÎN CIMITIRUL "PROGRESUL"

La începutul lunii decembrie 1990, Poliția capitalei este sesizată, telefonic, că pe strada Veseliei nr. 26, sect. 5 se întîmplă lucruri ciudate. Cineva a văzut în garajul respectivei locuințe un schelet uman, iar într-o oală, aflată pe aragaz, niște oase puse la fiert. O „fierturâ" ce emană un miros îngrozitor.

Poliția descinde la locul cu pricina. Cele descoperite de organele de cercetare au făcut obiectul dosarului penal nr. 555/1992, întrucît: „fapta întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de **profanare de morminte,** prevăzută de art. 319 Cod Penal. Avînd în vedere că la comiterea infracțiunii au participat trei persoane, se reține agravanta prevăzută de art. 75 litera „a" din Codul Penal: după cum se specifică în rechizitoriul Procuraturii municipiului București.

Ceea ce particularizează această întîmplare în fauna siluitorilor de morminte este MOBILUL acestui caz greu de acceptat, în principiu. Și-o să vedeți de ce spunem, în principiu...

Iată, mai întîi, faptele, în sinistra lor conexiune! Iuliana Maria Dobre, unul din principalii eroi ai acestui scenariu „à la Hitchcock", este studentă la Facultatea de stomatologie a Universității particulare ATHENEUM. Tatăl, medic psihiatru, lucrează la policlinica Spitalului județean din Ploiești. Avea deci toate motivele să aspire spre medicină, mai ales că profesia de medic o fascina. Nu știm dacă a dat sau nu examen la „facultatea de stat. Ceea ce contează e faptul că, în anul universitar 1989 — 1990, eroina noastră figurează în scriptele Universității particulare ATHENEUM. Aici se dovedește o studentă silitoare. O probează notele obținute la prima sesiune de examene.

Și tocmai fiindcă îi place mult medicina, constată cu regret că Universitatea nu pune la dispoziția studenților material didactic pentru lucrările de anatomie. Deci cadavre pentru disecție. Și atunci hotărăște să și le procure singură.

Zis și făcut. În una din zilele lunii noiembrie 1990, se duce la cimitirul Belu. Groparii de aici îi recomandă însă cimitirul „Progresul". În jurul orelor 13,00, studenta intră în „tratative" cu doi indivizi. Cine sînt aceștia? Petrus Gavril, gropar la cimitirul „Progresul", și Tolpan Dumitru, muncitor la Centrala de Construcții Industriale București și gropar în timpul liber. Studenta le declină identitatea și scopul venirii ei la cimitir. Drept argument le dă două sticle de țuică. La vederea „argumentului" cei doi îi cer studentei să vină peste cîteva ore. Iată cum descrie (betonistul convertit ad-hoc în gropar). Tolpan Dumitru, toată „afacerea": **„Primele oase pe care i le-am dat au fost culese de pe suprafața unor morminte, iar din acea criptă care era spartă lateral, am luat scheletul respectiv din ea. Prima dată am primit doi litri de țuică, iar a doua oară, la scoaterea scheletului din criptă, am primit 1 litru de țuică și 800 lei. Banii i-am împărțit în două cu Gavrilă iar țuica am băut-o împreună".**

Dar să nu anticipăm prea mult. Studenta în medicină se întoarce la cimitir, după ce se întunecă. Cei doi îi întind **o sacoșă plină cu material didactic** („oase de proveniență umană", cum specifică rechizitoriul). Dar ajunsă acasă, deziluzie totală! Începînd să le curețe cu bisturiul, constată că acestea sînt putrede, deci inutilizabile. Studenta noastră nu se dă bătută. Îi abordează din nou pe cei doi colaboratori cărora le împărtășește necazul. Oasele sînt inutilizabile. Mortul era de prea mult timp mort! Mie îmi trebuie un mort mai tînăr. Ca să-și facă „curaj" cei doi primesc iarăși un litru de țuică și suma de 800 lei. Ceea ce a urmat constituie secvențe ale unui film de groază. Cei trei, groparii și fata, înaintează atenți printre morminte și criptele cimitirului Progresul. S-a lăsat întunericul. E trecut de ora 19,00. E frig și început de decembrie. De undeva se aude strigătul unei bufnițe, apoi lătratul unui cîine vagabond. Studenta scoate din poșetă o lanternă. Luminează cărarea celor dinaintea ei. La un moment dat Gavrilă zice: „Aici e". Fata luminează crucea situată deasupra cavoului. Este a unei femei. Născută în 1910, decedată în decembrie 1980. Deci are mai bine de zece ani de cînd e moartă, gîndește fata. Gavrilă pătrunde printr-o spărtură existentă în zidul lateral al criptei. Capacul de pe cosciug este ridicat. Fata îi luminează, prin spărtură, cu lanterna, interiorul criptei. Dumitru Tolpan cu un sac de hîrtie și unul de plastic este pregătit să primească „materialul didactic" pentru studentă. Gavrilă ridică cadavrul, introducînd mîinile sub el, apoi îl frînge în două cum ai frînge un mănunchi de vreascuri uscate. Apleacă apoi cadavrul spre interior, poziția „cu capul în piept", aducîndu-i brațele spre interior. Astfel „pliat", cadavrul aflat în stare avansată de putrefacție (dar nu completă!), este introdus în sacii pregătiți. Întîi în cel de hîrtie (să nu se cunoască ce e în interior!), apoi în cel de plastic. Pe urmă este bine legat. Cei doi gropari rămîn să-și termine de băut sticla de țuică (făcuseră treaba, nu?), iar studenta pleacă spre strada Veseliei, cu prețiosul ei bagaj.

Depozitează sacul în garajul locuinței și a doua zi, dis de dimineață, se apucă de treabă.

Dar așa-i cînd e să se aleagă praful. Dacă prima tranșă de oase a fost inutilizabilă, acum părțile moi ale cadavrului, respectiv carnea, zgîrciurile și pielea, creează alte probleme. A observat acest lucru după ce a dezbrăcat cadavrul. Și atunci s-a gîndit să-l introducă într-o soluție de perhidrol. A așteptat îngrijorată cîteva zile să vadă ce se întîmplă. Constatînd că oasele nu s-au curățat complet, începe să le rașcheteze cu bisturiul. După această operație „cosmetică" le pune la fiert într-o oală pe aragaz. Pentru a deveni material didactic, acestea trebuiau să fie curate, fără urmă de cartilagiu pe ele!

În momentul fierberii, cadavrul a emanat, așa cum am mai precizat, un miros groaznic. Vecinii au alertat poliția și procuratura. Organele de anchetă au prins-o pe biata studentă în „flagrant-delict". Aceasta a recunoscut totul, fără nici un fel de ezitare. Vroia să studieze!

Cu toate acestea organele de cercetare le-au întocmit dosare de urmărire penală, care au fost înaintate Judecătoriei sectorului 5, București.

Prin sentința penală nr. 1075, cei trei au fost amendați cu cîte 12 000 lei fiecare. De asemenea, groparii vor mai plăti, în plus, cîte 500 lei fiecare, pentru țărîna consumată și banii însușiți în mod „ilegal" de la studentă...

Trebuie să recunoaștem că pedeapsa administrată de instanță nu este prea aspră. S-a avut, probabil, în vedere vîrsta eroinei principale, 20 ani, mobilul acțiunii, studiul și nu jaful, precum și faptul că cei doi gropari aveau acasă, fiecare, cîte patru copii minori. Considerăm că instanța respectivă a văzut cazul așa cum trebuie, cu ochii sufletului și nu cu cei ai legii. Altfel, aceștia ar fi fost pasibili de o pedeapsă privativă de libertate de pînă la trei ani!

NICOLAE PENEȘ ■

● Atenție la chiriași! ... lăsați furați de „prieteni pot fi „atacate" ● Luați-

Pirateri...

Ce iei pe mere, dai pe pe...

Mulți români au, în ultimul timp, chiriași, cetățeni străini. Din păcate, seori cîștigul proprietarului se transf în pagubă. V-ați întrebat cîți dint pleacă din casele unde sînt găzduiți să achite convorbirile telefonice int tionale efectuate? Dar cîți continu folosească telefonul după ce au p — oficial — apartamentul?

Abonatul Vlad Relu, din str. Birsă nr. 2, bloc 156, sc. 2, ap. 96, sector 6 lefon 60 70 17), are de plată 477 780 le fiul doamnei Bucătaru Cornelia, de tă, încă titulară a postului telefoni Aleea Callatis nr. 6, bloc A 15, sc. B 24, urmează să plătească 329 534 Doamna Neacșu Valeria, post tele nr. 74 11 47, a plătit 105 198 lei, în unor evenimente descinse parcă dreptul din filmele polițiste: chi străini i-au plecat neanunțat, cu ba cu tot, și i-au luat și cheile apartam tului, revenind, mereu, noaptea și tuind convorbiri telefonice internați le pînă la împlinirea sus-amintei s

Cetățenii străini pot efectua convo taxate la telefonul gazdelor și vor din apartamentele vecine, ale unor „ teni binevoitori". Este de ajuns ca tia să conecteze fire pirat la nun respectiv.

„Aranjamentele" costă

La Centrul de întreținere telecom cații Nord, domnul inginer **Ion Ne** șeful centrului, și doamna **Petra C** șefa formației Reclamații scrise de torizare, ne spun că există două f de contravenienți: unii care pl contravaloarea sumelor datorate amenda) și alții care refuză s-o fac cazul acestora din urmă, sumele a prejudiciu se recuperează prin inst Exemplele pentru ambele categorii foarte numeroase. În urma mai m sesizări ale abonatului Dumitru Gh ghe, din Calea Griviței nr. 158, bloc sc. A, et. 1, ap. 4 (tel. 17 23 26), pe de 22.11.1991, la verificările întreprin nișa telefonică de pe scara A a blo acestui abonat, s-a constatat o cone clandestină interesată și de scurtă du dar suficientă pentru a fi identificat travenientul Simireanu Marin, de l ceeași adresă, apartamentul nr. 28. A ta se conectase cu un aparat telef clandestin, prin două fire, la nișa te nică, derivînd circuitul abonatulu numărul 17 23 26 și în apartamentul Contravenientul, controlor I.T.B., a tat suma furată astfel, plus amen venită. Trebuie menționat că, nu fi prins, un contravenient stud programul de activitate al viitorului gubaș, conectîndu-se, în general, în le de absență sau de somn ale acest

Sînteți cuplat? Atunci, fiți atent!

Titulara postului telefonic nr. 17 este Botezatu Gabriela, str. Comana 16. Cuplajul este abonata Popescu M str. Comana nr. 18, tel. 57 42 98. C

Primarul Galațiului în fața instanței

CAZUL

Unul din subiectele de senzație ale presei, în ultimele săptămîni, l-a constituit surprinzătoarea alegere a dnului Eugen Durbacă în funcția de primar al Galațiului. Primele publicații care au „pus pe tapet" cazul în speță au fost „Imparțial" și „Noduri și semne" (cele mai virulente gazete de opoziție din orașul dunărean). Nu s-ar putea spune că dnul Durbacă nu este sensibil la „imaginea sa în Europa și în lume"; are grijă să fie văzut, de exemplu, în fața complexului „Ultimul Leu", dirijînd personal niște lucrări de salubritate publică, dovadă că încearcă să-și recompună un portret cît mai credibil. Laborioși „zvoneri" și „răspîndaci" lansează în eter zvonul (care „prinde" foarte tare la populația proletarizată și pauperizată a Galaților) că domnia-sa, primarul, ar umbla incognito prin „Alimentarele" și piețele urbei, pentru a lua contact direct cu starea aprovizionării obștii (ceea ce ne aduce aminte de „ocaua lui Cuza" și nu în ultimul rînd de inopinatele „vizite de lucru". Nu ne-am propus, însă, ca să lungim dantela măiastră a speculațiilor).

Cine-mparte, parte-și face

Una din părțile civile care l-au acționat în justiție pe ilustrul primar „de Covurlui" este însuși sindicatul din fosta întreprindere unde, pînă nu demult, a lucrat. Reproducem fidel:

Întreprinderea de utilaje grele pentru construcții Galați

Nr. 24/16.10.1990

Către
Inspectoratul Județean de Poliție Galați
Serviciul Cercetări Penale
Procuratura Județului Galați
În atenția dlui Procuror șef

Revenim la adresa dumneavoastră nr. 98 233/24.05.1990 trimisă către Sindicatele IUGCG prin care ne solicitați să elucidăm problema de a ne constitui sau nu în parte civilă pentru sumele cuvenite salariaților și reținute abuziv de fosta conducere a întreprinderii. În urma discuțiilor purtate în toate organizațiile de sindicat din cadrul celor două sindicate, membrii de sindicat au fost revoltați de răspunsul nostru trimis fără consultarea acestora, acesta fiind întocmit și trimis doar de liderii de sindicat. Sub acest aspect revenim la adresa trimisă și ne constituim în parte civilă la următoarele puncte din adresa dvs.: — 180 980 lei reprezentînd 10 la sută din premiile de 2 la sută, sumă care a fost reținută fără consimțămîntul muncitorilor; — 120 000 lei, sumă ce se compune din premii individuale de cîte 5 000 lei persoană acordate unui număr de 28 muncitori, sumă din care primeau doar cîte 1 000 lei, diferența fiind reținută abuziv; — 123 575 lei reprezentînd 10 la sută din cota de beneficii pentru anul 1988 reținută abuziv la 25.05.1989 — 343 000 lei, sumă realizată prin difuzarea în mod obligatoriu a unui număr de 3 432 legitimații de membru susținător al echipei de fotbal „Mecanosport" plătite cu 100 lei bucata. Menționăm, de asemenea, că adresa noastră nr. 11/16.07.1990 nu reflectă realitatea și ca atare vă rugăm să o considerați nulă și neavenită.
Sindicatul șoferilor
Președinte, Bogatu Hristache
Sindicatul Liber
Președinte, Pop Radu

Precum se vede limpede din acte, numai sumele preconizate a-i fi revenit din această sursă se ridică la suma de aproape opt sute de mii de lei (767 555) care, în 1989, reprezentau o sumă astronomică pentru oricare muritor de rînd.

Un memoriu mai dur ca orice rechizitoriu

Înșiși ei, oamenii cu care Durbacă a lucrat — și care-l cunosc îndeajuns de bine, știu ce-i poate pielea și la ce se pot aștepta! — au redactat în termeni plini de vehemență un memoriu adresat dlui procuror general, înregistrat la Procuratura Generală cu nr. 39 577 din 18.05.1990 (copie aflată în posesia noastră) din care spicuim: „În urma actului revoluționar din 22.12.1989 de răsturnare a dictaturii ceaușiste, la cîteva zile a fost înlăturat și directorul unității noastre, Durbacă Eugen care, în întreaga perioadă în care a deținut această funcție, a săvîrșit în sistematic grave infracțiuni cauzînd judicii uriașe unității. Am sesizat de la începutul lunii ianuarie anul cu Procuratura Locală Galați cu toate n giuirile acestui director solicitînd a dispune anchetarea abuzurilor și ile lităților săvîrșite și trimiterea în jude tă penală a celui vinovat. Sesizarea s

și adresată organului de procurat cuprinde 19 (nouăsprezece) capete gravă acuzare, cu referiri concrete faptele penale săvîrșite de fostul direc Eugen Durbacă pe care pe bună drept l-am suportat ca pe un al doilea a cărui activitate s-a răsfrî asupra patrimoniului întreprinderii no tre, precum și asupra unor oameni cu lități moral politice și profesionale venite victime ale acestuia".

De la privilegiile nurilor... la delapidare, fals și ... fal

„Rechizitoriul" sindicaliștilor atinge unele părți mai „nude" și mai „delicat

...lacăt nu e sigur • Nu vă ...ori" • Și posturile cuplate ...i minime de protecție ! •

...elefonică

...riri teoretice : abonații cuplați au ...ficări diferite și special executate ... de la instalarea posturilor telefoni... ocmai pentru a se face distincția ... cei doi abonați, atît în cazul apelu... de plecare, cît și în cazul apelurilor ...trare. Contravenienta Toma Vasili... str. Comana nr. 4, necunoscînd modi... ile postului telefonic cuplat (tel. 48), pe care s-a conectat cu postul ...onic clandestin din locuința sa, con... irile sale telefonice s-au contorizat ...elălalt număr al cuplajului (tel. 98). Depistarea s-a efectuat pe 31.12. ... prejudiciul, plus amenda, fiind im... ...te vinovatei.

Ce este de făcut ?

...ateria telefonică persistă. Dincolo ...ecinstea practicanților, „ajutorul" pe ...il oferim este și el un factor favori... Să ascultăm sfaturile specialiștilor. ...nna Ana Grigore, șefa Serviciului co... ...ial al Direcției de telecomunicații ...rești, recomandă să nu se solicite ...lări și modificări de aparatai telefonic ... persoane neautorizate, iar nișele te... ...ice din imobile să fie închiuiate de ... asociațiile de locatari cu chei yale ...lacăte. De reținut că, la cererea scri... abonatului titular, Direcția de tele... ...unicații București poate aplica, con... ...ost, restricția privitoare la tonul de ... (abonatul poate fi chemat, dar nu ... poate chema) și la automatul intèr... ...n.

...că, totuși, aveți senzația că sînteți ...rcați la nota de plată, reclamați ur... la Direcția de telecomunicații.

CRISTINA ATĂNASIU ■

Fotografii de ELENA GHERA ■

14 ANI ÎN TEMNIȚELE COMUNISTE

Încă o poveste dureros de adevărată mărturisește despre o viață distrusă ; o tînără fată la drumul pușcăriei în care va rămîne ruptă de lume timp de 14 ani. Regimul stalinist din România a descoperit în studenta Aspazia Oțel o „contrarevoluționară" și în consecință a pedepsit-o cumplit. Astăzi doamna Aspazia Petrescu îmi relatează, în puține cuvinte și cu multe lacrimi aici într-o casă din Roman, istoria unei tinereți zdrobite.

Testamentul bunicului

„Bunicul din partea tatei era căpitan de răzeși într-o localitate de pe malul Nistrului. Eu m-am născut la Cernăuți într-o familie de învățători (în 1923 la sfîrșitul lui decembrie) și vara stăteam la bunici. Printre amintirile copilăriei mele și-a făcut loc o imagine de Apocalips. Mergeam cu bunicul de mînă la biserică, era Paștele, iar pe malul celălalt am văzut cum se aruncau în Nistru, la Mihailovka, crucea, clopotele și clopotnita unei biserici. Probabil biserica din sat. Totul se întîmpla în vuiet de tractoare cu șenile. Atunci, bunicul ne-a spus nouă, copiilor, următoarele cuvinte pe care le-am considerat și le consider testamentul său politic : „Priviți, țineți minte și nu uitați niciodată ce înseamnă comunismul". Era în 1927.

Cu Isus în Săptămîna Patimilor

Terminasem liceul „Elena Doamna" din Cernăuți cînd părinții s-au stabilit (datorită refugiului) în Ardeal, la Șugag, județul Alba, iar eu urmam cursurile Facultății de Litere și Filosofie din Cluj. În acei ani, am intrat într-o organizație de tineri anticomuniști și noi, fetele, aveam misiunea de a strînge fonduri pentru pachetele pe care le trimiteam în închisori deținuților politici. Înainte de a termina anul IV am fost descoperită și, atunci, am plecat acasă cu gîndul de a intra în rezistența din munți. Imediat s-au prezentat la părinți doi civili și au întrebat de mine. Eu am trecut pe sub nasul lor și am fugit spre pădure. Securiștii și-au scos pistoalele în văzul părinților și au început să tragă după mine. M-am gîndit la mama și m-am oprit ; prima bătaie, sălbatică, umilitoare, cu patul de la pistol, atunci am luat-o. După anchete cumplite (la Cluj) care au durat un an, am avut parte de un proces răsunător instrumentat în Săptămîna Patimilor.

Mascarada **„Procesului de la Cluj"** care avea să cuprindă printre acuzați peste 150 de studenți, elevi, medici, profesori urmărea să ne prezinte țării ca „dușmani de moarte ai poporului" și de aceea și sentințele au fost deosebit de aspre. Am fost condamnată la 10 ani temniță grea. Era în 1948.

Intrarea în infern

M-am trezit la MISLEA — jud. Prahova — în haină vărgată la un loc cu celelalte „dușmance" ale regimului de „democrație populară". Acolo am văzut-o pe Maria Mareșal Antonescu — o femeie demnă, tristă și sobră — îmbrăcată în haine cernite, despre care știam că este ținută la mare secret, iar noi o vedeam doar cînd era scoasă la plimbare. Mai erau acolo domnișoara Golescu („înaltă trădare" — 20 de ani), ultima descendentă a ilustrei familii, doamnele ministru Cancicov și Protopopescu ș.a. Dintre călăi, ne vizitau Liuba Chișinevski și Al. Drăghici. Îmi amintesc despre Al. Drăghici. Avem acolo ateliere în care lucrau deținutele, iar eu făceam parte din biroul tehnic al atelierelor .A venit Drăghici și foarte disprețuitor, scîrbit că trebuie să ne vorbească, a întrebat cum stăm cu planul. În urma sa, întotdeauna ni se înrăutățea regimul de detenție. La MISLEA, prin 1953 am avut parte de o anchetă care ne-a epuizat fizic și moral. Ilegalista Elena Tudor, șefa penitenciarului, era acuzată că a încercat să ne îmbunătățească regimul de închisoare. Ca să obțină declarații, zbirii ne-au ținut la izolatoare (dulapuri de beton) în frig, o săptămînă de februarie. Acolo am simțit pe propria-mi piele că, în momentele cînd suferințele depășesc limita suportabilului, prin îngheț se poate muri frumos. Adevărul a fost așa : ilegalista Elena Tudor se scîrbise cumplit de comunismul în care crezuse cu patimă și devenise o anticomunistă. I s-a ridicat direcția și am auzit că ar fi ajuns și ea o deținută. Într-o zi am fost îmbarcată și dusă spre o destinație necunoscută. Era în 1955.

Oameni și șobolani

Nici în mormînt nu voi uita teroarea din închisoarea de la Miercurea Ciuc : Acolo fusesem transferată. Pușcăria era sinistră, deținutele dormeau pe jos, mîncarea era execrabilă. Directorul închisorii se numea Fleșeru ; o brută. Dăduse dispoziție ca pentru orice fleac să fii pedepsit, iar pedepsele erau de un rafinament oriental. Dacă nu eram ținute larna în izolator, atunci ni se punea un sistem complicat de cătușe care se strîngeau pe mînă la orice mișcare. Cu asemenea cătușe, m-au virit în pivnița cu șobolani o zi. Erau atît de mulți, încît la început cozile lor mi s-au părut snopuri de paie.

„Eliberarea" din 1958

Am fost chemată la comandant și anunțată că, în sfîrșit, ziua eliberării a sosit. Mi s-au pus în față actele descarcerării, pe care le-am semnat imediat. Cînd am terminat de pus ultima semnătură, mi s-a mai înmînat un document : era noul ordin de reîncarcerare pe încă 4 ani ! Mi-am pierdut cunoștința, mai tîrziu îmi amintesc că m-am trezit în mijlocul unui pluton în drum spre gară. Am crezut că aici e sfîrșitul, auzisem că se proceda și așa. De fapt, eram iarăși transferată.

M-au salvat Isus și Eminescu

Din nou la MISLEA, dar de data aceasta eram ținută la regim secret, adică scoasă la plimbare la miezul nopții și dusă la baie cu prosopul în cap. Am făcut un șoc puternic, nu puteam să mănînc. Atunci, directorul adjunct al închisorii a dat dovadă de omenie : a obținut de la procuror ca, timp de două săptămîni, să pot primi cărți. M-am temut că-mi vor da Istoria PCUS, dar, nu, nu s-a întîmplat așa. I-am primit în captivitate pe Eminescu, Sadoveanu, Rebreanu. De aceea și spun că pe mine m-au scăpat de la moarte Isus și Mihai Eminescu. Am trecut apoi și prin pușcăria de la Botoșani ; directorul, se numea Dănică, era cu adevărat prin brutalitate o bestie. Aici am fost bătută de față cu el și, cînd mi-am ridicat chipul schimonosit de durere, i-am observat pe față o expresie de satisfacție triumfătoare. Pe unde am mai trecut, ce pușcării mi-au mai primit suferința ? Jilava și Arad. În ultima, am stat izolată pînă în ziua în care, doar cu banii pentru un bilet de tren, am păsit în stradă, fără gardian, decisă să iau viața de la început. Era în 1962. Stătusem 14 ani în pușcărie, mi se furase tinerețea, mi se zdrobise orice ideal. Ana Pauker, Teoharie Georgescu și Gheorghiu Dej nu putuseră dormi liniștiți în paturile lor din cauza unei tinere studente de la litere ! În pușcărie am scris două piese de teatru : prima se numește așa : „Cele trei flori albastre". Știți care sînt ? Credința, iubirea și speranța. Eroina principală a fost interpretată de deținuta Maria Leșanu, studentă la Conservatorul Dramatic din Cluj. Port și astăzi lîngă inimă cele trei flori albastre, așa cum în inimă îl port pe Isus. Aceasta este povestea mea, sau mai bine spus, povestea unei tinere fete care numai în vis a crezut că ar fi putut fi fericită".

AL. MIHĂILĂ ■

...DURBACĂ

Modalitățile în care numeroși angajați ... unității au fost victime ai acestui di... ector le-am zugrăvit, de asemenea, prin ceastă sesizare, după cum, referindu-ne ... la altă categorie de persoane — femei ...umoase și ademenitoare care s-au bucu... at de privilegii din partea fostului di... ector le-am descris reușind să punem ... evidență întreaga conduită a fostului ...irector. Deși faptele săvîrșite de către ...ostul director Eugen Durbacă prin na...ura și pericolul social deosebit de grav, ...apătă o încadrare juridică ce vizează ...fracțiuni ca : 1. Delapidare cu conse... deosebit de grave art. 223 al. ultim ...ul penal. 2. Fals intelectual, pre...azut de art. 289 din codul penal. 3. Uzul ... fals prevăzut de art. 289 din codul ...enal. 4. Abuzul în serviciu contra inte...eselor obștești prevăzut de art. 248 din ...odul penal. 5. Luare de mită prevăzut ... 254 din codul penal. 6. Înșelă...iun... ...pguba avutului obștesc cu con...ecințe deosebit de grave prevăzute de ...rt. 215 și 229 din codul penal. 7. Abuzuri în serviciu contra intereselor unor persoane ca și abuzul în serviciu prin îngrădirea unor drepturi ale unor persoane, prevăzute de art. 246 și 247 din codul penal. Nici pînă în prezent nu s-a luat împotriva lui măsura arestării preventive în vederea asigurării cercetărilor penale. Am putea spune că, urmare a relațiilor pe care fostul director Eugen Durbacă (în prezent angajat ca inginer la trustul de construcții) le are, cercetările bat pasul pe loc, nu progresează cu nimic, nu se iau măsuri de trimitere a acestuia în judecată.

O cauză „pasată" de la un tribunal la altul

Amabilă și serenă ca întotdeauna, Procuratura răspunde. Reproducem din documentul aflat în copie în posesia noastră :

Procuratura României

Procuratura Județeană Galați
Nr. 270/p/1991

20 iunie 1991

Către Societatea Comercială Atlas (fostă IUGC Galați)

Vă comunicăm că prin rechizitoriul acestei unități din 20 iunie 1991 s-a dispus, printre altele, încetarea urmăririi penale față de învinuiții Durbacă Eugen (fost director) și Ambrino Toader, contabil șef, pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor personale, prevăzută de art. 246 cod penal (constituirea unui fond necontabilizat, necesar echipei de fotbal „Mecanosport", prin dispunerea abuzivă a reținerii din salariile angajaților, din premieri și din fondurile de participare la beneficii, a unor sume de bani și a cumpărării unor legitimații de membri susținători și a unor bilete de tombolă) întrucît aceasta a fost amnistiată în baza art. 2 din Decretul-Lege nr. 3 din 4 ianuarie 1990 privind amnistierea unor infracțiuni și grațierea unor pedepse. În situația cînd angajații unității, sau unii dintre ei, formulează pretenții pentru restituirea sumelor de bani reținute, urmează să fie folosită calea acțiunii civile împotriva sus-numiților. De asemenea, s-a dispus încetarea urmăririi penale față de învinuitul Durbacă Eugen, pentru infracțiunile de delapidare și abuz în serviciu, constînd în dispunerea executării unor reparații și dotări la apartamentul din București, sectorul 2, Șoseaua Colentina, nr. 4, Bloc 3, titular Predescu Gabriela, la solicitarea fostului prim secretar Carol Dina, întrucît faptele fiind comise în anul 1987, au fost amnistiate în baza art. 1 din Decretul nr. 11/1988. În consecință, urmează să folosiți calea acțiunii civile împotriva lui Durbacă Eugen pentru recuperarea prejudiciului cauzat unității, în valoare de 31 706 lei. În sfîrșit, s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală a celor învinuiți pentru infracțiunea de deturnare de fonduri prevăzută de art. 302/cod penal, în legătură cu amenajarea (cu suportarea pe costurile de producție ale unității) grădinii de legume și parcului de agrement, a gospodăriei anexă și a serei de flori, întrucît, deși prin aceasta s-a produs o schimbare a destinației fondurilor bănești și a resurselor materiale, cu încălcarea prevederilor legale, nu s-a făcut dovada producerii unuia din consecințele prevăzute în textul de mai sus citat, respectiv o perturbare a activității economico-financiare cu consecințe păgubitoare ori alte urmări grave. Aceste obiective există în realitate și pot fi folosite în scopurile pentru care au fost construite. În legătură cu construirea poligonului subteran și a parcării auto de la Arhivele Statului, cauza a fost disjunsă, dispunîndu-se sesizarea Procuraturii Militare Bacău, avîndu-se în vedere posibila implicare a unor angajați ai fostului Inspectorat Județean de Interne Galați, care au avut sau nu calitatea de militari". Deci, putem vedea cu claritate felul în care sînt dezamorsate „bombele" primejdioase, transformate în artificii pentru pomul de Crăciun : unele cauze, din felurite motive, sînt „pasate" Procuraturii din Bacău. În privința altora, se dispune „amnistierea unor infracțiuni și grațierea unor pedepse". Ceea ce nu înseamnă că infracțiunile cu pricina nu au existat, nu-i așa ? Ce ușor se poate dispune uitarea și grațierea în cazul unor „infractori de lux" ! Cu ce strîmbă balanță mai judecă Justiția în această țară tristă, plină de umor ?

MIHAIL GĂLĂȚANU ■

ZONA DE TANDREȚE

Voios ca pionier, pușcăriaș ca membru-n comsomol

Am citit, în copilărie, o carte cuceritoare : **Stiletul** de Anatol Ribakov, o carte despre vîrsta candorilor, despre căutarea unor idealuri înalte, în care cîțiva băieți de pe strada Arbat din Moscova se aventurează să descifrească o poveste complicată cu dușmani neîmpăcați ai așa numitei Mari Revoluții din Octombrie, (sărbătorită întotdeauna — spre nedumerirea mea de-atunci, oricîte explicații mi s-ar fi dat — în noiembrie). Răsplata cea mare pentru curajul de care dau dovadă nu întîrzie să le sosească : primirea în rîndurile membrilor organizației de pionieri, care îi face să uite și de hrana mizeră, și de locuințele lor insalubre, și de îmbrăcămintea sărăcăcioasă, și de munca istovitoare și zadarnică a părinților.

Episodul citirii pe nerăsuflate a acestui roman ar fi rămas, poate ascuns undeva, în tainițele memoriei, acolo unde se depozitează amintirea primelor lecturi pe care, matur fiind, nu le vei putea judeca necrutător, fiindcă ar trebui să te dezici de tine însuți, în ceea ce ai avut mai curat într-o anumită perioadă a existenței. Personajele erau de o noblețe rară, pline de îndrăzneală, de generozitate, de devotament, dornice să se sacrifice, dar chiar și după ani, cînd le-am înțeles menirea, n-am reușit să mă despart de ele rîzînd ca de niște fantoșe, ci cu un sentiment de tristețe fiindcă m-au înșelat cu promisiunea unei lumi inexistente.

De curînd am parcurs cu febrilitate o altă carte a lui Anatol Ribakov, despre care auzisem mai demult, **Copiii din Arbat.** Înainte de a o deschide am trăit, în cîteva clipe, din nou, în atmosfera de încredere, de optimism, de înălțime sufletească a **Stiletului.** Dar de la cele dintîi pagini ale acestui roman te întîmpină o ambianță care n-are nimic îmbietor. Da, e vorba și de această dată de Arbat și de locuitorii lui ; da, eroii sînt de-abia desprinși de copilărie, ar putea fi chiar acei pionieri din **Stiletul** și care au ajuns acum comsomoliști. Însă ce fiori de gheață te trec aflînd la ce torturi rafinate i-au supus pe ei și pe milioane de sovietici comunismul în care au crezut cu atîta ardoare ! Nimeni nu e cruțat : nici adolescentul despre care n-a auzit nimeni în afară de cei din mediul lui, nici personalități politice, precum Kirov, despre care știe o lume. Un întreg sistem de umilire a omului pentru a-l ține sub ascultare, pentru a-i anula orice încercare de împotrivire e pus la punct cu deliciu de Stalin, adulat ca un zeu atotputernic. Pentru instaurarea și menținerea climatului de teroare se folosește orice : suspiciunea, delațiunea, mărturia mincinoasă, plasa de intrigi, închisoarea, tortura, asasinatul. Iar atrocitățile descrise în carte sînt și mai de neiertat, fiind victime de cele mai multe ori inocente. Ura celui mai mare geniu al răului pe care l-a cunoscut probabil planeta a fost îndreptată nu numai împotriva unor adversari personali sau, dușmani ai unei orînduiri, ci împotriva Omului, văzut ca un inamic ce trebuie mai întîi batjocorit, îngenunchiat și apoi nimicit, ca să i se șteargă pentru vecie urma. Unde mai e în **Copiii din Arbat** încrederea în cea mai dreaptă dintre societăți ? Sau bucuria de a trăi fără teama de aproapele tău și fără grija zilei de mîine ? Unde e sentimentul de libertate și împlinire umană din **Stiletul** ?

„Vin vremuri sumbre", scrie Ribakov în finalul acestei cărți zguduitoare a cărei acțiune se încheie în 1936. În sîrul ororilor comuniste de-abia de-acum încolo va începe cu adevărat...

GEORGE ARION

CĂRȚI PENTRU BIBLIOTECĂ

ARGOTICE

● **ARGOTICE** sau **CÎNTECE DE DRUMUL MARE** se intitulează ultima carte de versuri apărută editorial și semnată de Nichita Stănescu. În ordinea apariților editoriale, aceasta ar fi trebuit să fie prima carte de debut a lui Nichita. Sînt versuri din prima tinerețe, uneori stîngace, alteori remodelate, rînduite îngrijit. Cărticica de versuri apare la editura „Românul", sub îngrijirea Doinei Ciurea.

Trăind la umbra „talentului feroce" al lui Nicolae Labiș, Nichita Stănescu și-a organizat oarecum propriul destin poetic, cu inteligență și migală. „Vroiam să trăiesc 56 de ani, asemeni colosului din Rhodos", scrie el într-o poemă din prima tinerețe. Autorul celor **11 elegii,** un novator al liricii românești și europene, avea să aducă un aer proaspăt, modelator, în lirica noastră de după ultima conflagrație mondială. Iar peste colosul din Rhodos, ca și peste scrierile sale poetice și eseistice, îngerii aveau să picure din cer puțină nemurire.

● O carte de publicistică și eseuri, de însemnări și consemnări, de declarații și luări de poziție, de interpelări și dezvăluiri senzaționale, pare a fi **PIAȚA UNIVERSITĂȚII.** Redactorul-coordonator al excelentei cărți-document este **Gheorghe Dumbrăveanu.** Articolele, reportajele de la fața locului și adnotările au apărut în presa noastră postrevoluționară (în perioada aprilie-iunie 1990), în timpul **GOLANIADEI.**

PIAȚA UNIVERSITĂȚII

Cartea-document s-a epuizat rapid și din cauza unui tragic și neașteptat incident. Redactorul-coordonator al amintitei cărți, **GHEORGHE DUMBRĂVEANU** și-a găsit tragicul sfîrșit pe ziua de 5 martie a.c., ora 20, în zona Piața Romană din Capitală. Unii vorbesc despre o agresiune ; alții despre un stop cardiac. Examenul medico-legal nu s-a dat publicității, așa că, nu putem să facem speculații de dragul speculațiilor, cît e adevăr și cît mister în această moarte, deocamdată neelucidată legal. În orice caz, simbolul peren al **PIEȚEI UNIVERSITĂȚII** a devenit emblematic pentru poporul român ; iar tineretul studios a fost acela care a salvat națiunea noastră de la umilință și rușine, de la îngenunchere comunistă și aservire răsăriteană.

DORIN SĂLĂJAN

„BRÂNCUȘIANA '92"

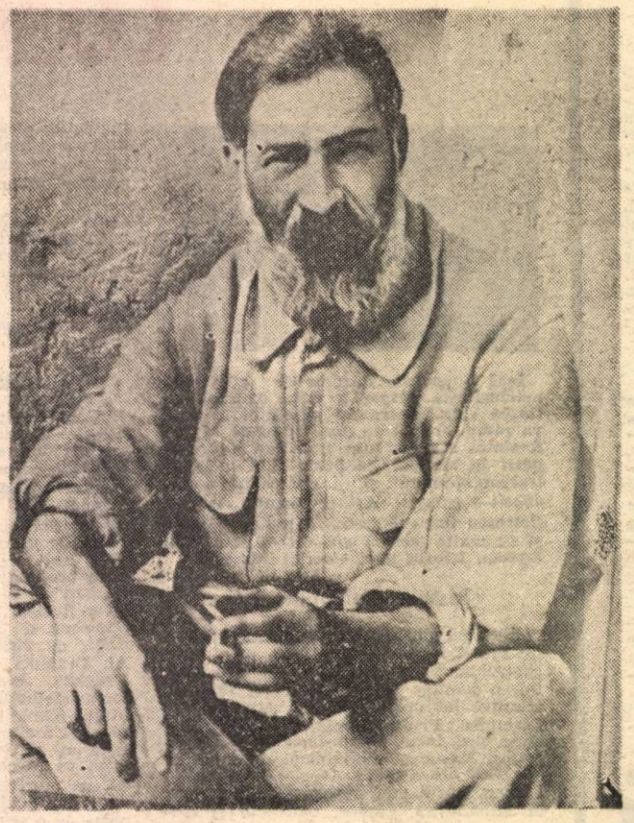

„Zămislește ca Dumnezeu. Poruncește ca un rege. Muncește ca un rob"

Constantin Brâncuși

Ca și în cazul lui Enescu, tăcerea regimului comunist asupra lui Brâncuși viu a fost totală. Abia după moartea sculptorului, întîmplată la 16 martie 1957, tabuul a fost ridicat. Că pe urmă s-a sărit peste cal, ajungîndu-se la sacralizarea artistului, n-ar fi fost necazul cel mai mare — o boală a copilăriei, care vine și trece. Păgubitoare în cel mai înalt grad a fost anexarea lui Brâncuși la demagogia patriotardă oficială a regimului bolșevic. Iată de ce în momentul de față, la mai bine de doi ani de la revoluție, se pune problema valorificării adevărate în România a moștenirii artistice a lui Brâncuși. Începutul l-a făcut, după cum era normal, Gorjul, prin organizarea, sub egida Ministerului Culturii, a Inspectoratului pentru cultură al județului și a Fundației Internaționale „Constantin Brâncuși" a unor manifestări prilejuite de împlinirea a 35 de ani de la moartea genialului artist. Desfășurate, se-nțelege, cu girul prefectului, dl Toni Mihail Greblă, aceste manifestări, care s-au numit „Brâncușiana", l-au avut ca animator principal pe dl prof. Ion Sanda, consilier teritorial-șef. Iată cîteva din acțiunile „Brâncușianei '92" : un simpozion „Constantin Brâncuși", o expoziție națională de filatelie „Constantin Brâncuși", pelerinaj la Hobița, slujbă de pomenire la cimitirul satului, vizite la monumentele de artă și artă populară din municipiul Tîrgu-Jiu și din județ, vizitarea mînăstirii Tismana și a altor obiective etnofolclorice din zonă. Și, desigur, pelerinaj la operele din cadrul Complexului arhitectural „Constantin Brâncuși" de la Tîrgu-Jiu, adică la Poarta Sărutului, Masa Tăcerii și Coloana fără Sfîrșit.

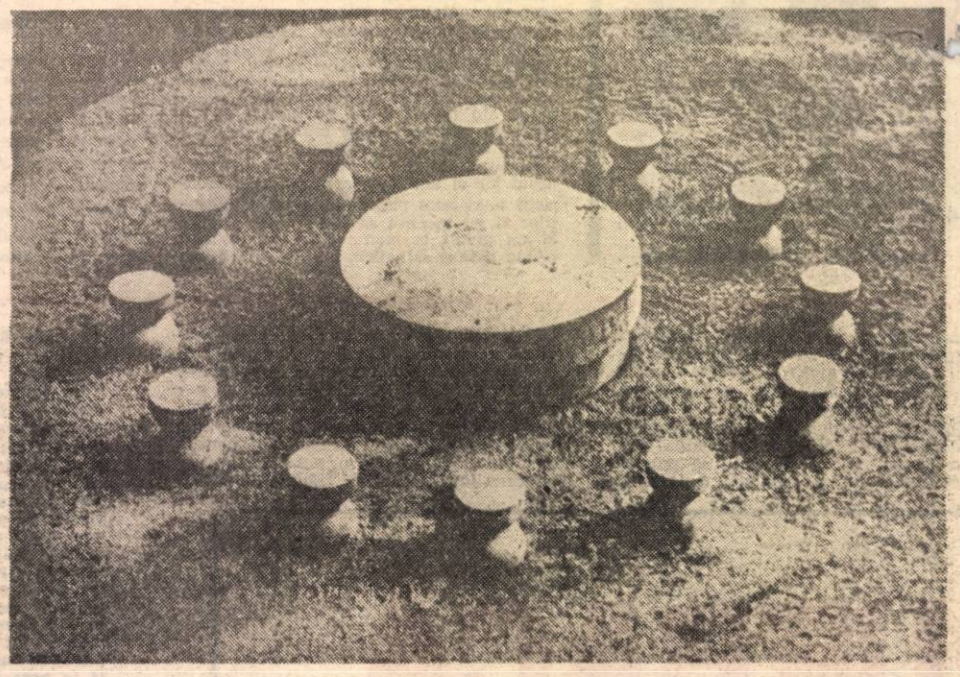

Legat tocmai de aceste opere, printre manifestări figura și o masă rotundă pe tema amenajării, conservării și valorificării întregului ansamblu. Ea a fost pînă la urmă contopită cu simpozionul. Însă tema respectivă a constituit, de fapt, axul în jurul căruia s-a clădit întreaga „Brâncușiană '92" de la Tîrgu-Jiu.

Că Masa Tăcerii, Poarta Sărutului și Coloana Infinită sunt capodopere ale artei românești și universale este cunoscut de toată lumea. În același timp însă, ca valori materiale, operele enumerate sunt proprietatea orașului Tîrgu-Jiu. De unde, pentru cei ce gospodăresc urbea, răspunderi și griji enorme pentru păstrarea în cele mai bune condiții, pentru perfecta conservare a componentelor ansamblului, pe de o parte, și tendința firească de a face ca orașul să obțină cîștiguri de pe urma capodoperelor brâncușiene, prin amenajarea și valorificarea optimă a Complexului, pe de altă parte. Însă imediat, așa cum îi stă românului bine, gorjenii, și odată cu ei participanți la „Brâncușiană" veniți din alte locuri, s-au împărțit în două tabere : pro și contra amenajare. Fiecare cu argumentele sale, susținute cu mai mult sau mai puțin temperament. Biruit-a vreuna dintre tendințe ?

Acolo, la „Brâncusiana" nu se punea, evident, problema de a se lua hotărîri, ci de a [illegible] avansa idei valoroase. Cred că cele mai multe idei au fost favorabile amenajărilor, ceea ce consună, se pare, și cu punctul de vedere al părinților județului și municipiului. Lor le va reveni, se-nțelege, și misiunea de a lua hotărîri finală.

ION D. GOIA

SĂPTĂMÎNA TEATRALĂ

ŞANTAJ

Cei 45 de ani de existenţă ai Teatrului Nottara din Capitală au fost sărbătoriţi cu fast şi cu cîteva premiere. Una din ele este **Şantaj** de Liudmila Razumovskaia. Scrisă în 1981 şi interzisă aproape un deceniu, piesa e pusă în scenă la noi de Dominic Dembinski, cu patimă polemică juvenilă la adresa vechilor generaţii dăscălitor-moralizatoare care au îndepărtat în unele cazuri, prin minciună, demagogie sau naivitatea încrederii lor în formula tip Makarenko, mulţi tineri de la orice fel de aspiraţii. Un fapt divers a stat la baza piesei autoarei sovietice : o profesoară onestă şi intransigentă e vizitată de cîţiva elevi ai săi care vor încerca prin violenţe şi apoi prin şantaj s-o oblige să-i treacă examenul. Ieşirea profesoarei idealiste din scena vieţii nu va însemna şi victoria „lupilor tineri", fără scrupule, dar speriaţi şi ei, derutaţi de viitor. Spectacolul e montat la limita psihodramei moderne cu clasica melodramă, într-un crescendo emoţional bine diriiat. Dar deja văzut. Mai ales după senzaţionalele pelicule ale noului val contestatar printre care **Curierul**, **Micuta Vera** şi, mai recent, **Moaca**. O distribuţie echilibrată dar fără performanţe : Ruxandra Sireteanu şi studenţii Cristian Şofron, Sorin Cociş, Andreea Măcelaru şi Bogdan Vodă.

UN REGAT PENTRU UN ASASIN

de Peter Karvas. Dintre spectacolele de prestigiu ale Teatrului Nottara, acesta ţine de mult afişul. Autor a peste 25 de piese importante (printre care, cunoscută şi la noi **Liturghia de la miezul nopţii**) dramaturgul şi filozoful slovac disident, eseist şi teatrolog, după 17 ani de interdicţie în ţara sa, se bucură de strălucite montări pe scenele lumii. În regia lui Tudor Mărăscu, distribuţia pune în valoare ideile antitotalitariste ale piesei. Pentru a sărbători centenarul unei închisori, un întreg oraşel se „mobilizează" — prin delaţiune, şantaj spre a găsi omul căruia să i se facă „onoarea unei execuţii cu fast. Situaţia de un absurd tragi-comic e pusă în scenă cu rigoare şi vigoare satirică, într-o distribuţie ce-i reuneşte pe Emil Hossu, Ştefan Radof, George Alexandru, Ruxandra Sireteanu, Catrinel Dpmitrescu, Valentin Teodosiu, Elena Bog, Viorel Comănici. Traducerea aparţine lui Jean Grossu.

VISUL UNEI NOPŢI DE VARĂ

de Shakespeare.

După un remarcabil succes în Anglia spectacolul Teatrului de Comedie a plecat de curînd într-un lung turneu prin Venezuela, Columbia, Canada, Turcia. Tînărul regizor Alexandru Darie îşi dorea la premieră să realizeze „un spectacol viu, plin de imagini surprinzătoare, în care grand-guignolul se amestecă cu poezia tulburătoare a cuvîntului şi cu misterul teatralităţii... Vom încerca să vorbim despre manipulare, omul ca marionetă în lumea destinului". Promisiune ţinută ce a asigurat incitante viziuni asupra comediei lui Shakespeare, sufragiile publicului şi ale criticii. Accentuînd viziunea de bufonerie şi farsă a piesei (spre deosebire de cea poetic-meditativă a spectacolului lui Liviu Ciulei de la Teatrul Bulandra), Alexandru Darie combină, cu îndrăzneală, mijloacele teatrului, ale spectacolului de circ şi de păpuşi cu tehnica modernă a cinematografului. O lume agitată de carnaval e antrenată continuu într-un carusel spectaculos de patimi şi qui pro quo-uri cu schimbări neaşteptate de măşti şi registre comic-dramatice evoluînd sub cupola unui circ dezafectat. Prea multe efecte pirotehnice, însă, dau senzaţia uneori de îmbîcseală greoaie. Din distribuţie se impun, pentru savoarea interpretării lor, Şerban Ionescu, Petre Gheorghe, Magda Catone, Mihai Bisericanu, Florentina Mocanu.

SĂPTĂMÎNA CINEMATOGRAFICĂ

MOARTEA UNUI ARTIST

Premieră românească multă vreme aminată (intîmplare, indolentă a programării?). Filmul, terminat cu doi ani în urmă, aduce pe ecran piesa cu acelaşi titlu a lui Horia Lovinescu, în regia lui Horia Popescu. Transpunerea cinematografică rămîne fidelă originalului care s-a bucurat de mult succes la vremea respectivă, într-o distribuţie scenică de referinţă (Toma Dumitriu, Elvira Godeanu, Ilinca Tomoroveanu). Drama sculptorului Manole (nume-aluzie la legenda sacrificiului în artă?) aflat într-o criză a vîrstei şi a creaţiei e „trăită" cinematografic cu forţa şi experienţa talentului său de Victor Rebengiuc, avînd alături, în replică dură, inteligentă, un alt temperament artistic valoros, Adrian Pintea în rolul tînărului plastician ce contestă arta clasicizantă, care înfrumuseţează viaţa tatălui său. O relaţie între generaţii şi concepţii artistice, tensionată şi de bărbatul vîrstnic ce se îndrăgosteşte de vitalitatea unei adolescente romantice. Mai puţin convingătoare în prestaţiile lor, Mihaela Mitrache şi Irina Movilă. O expresivitate deosebită într-un rol secundar, Mariana Mihuţ. Într-o compoziţie dificilă, simbolizînd apropierea morţii, Coca Andronescu (Doica). Filmat cu patimă şi dăruire totală pînă în ultima zi a vieţii sale, operatorul Nicu Stan şi-a înscris un frumos cîntec de lebădă.

☆

Zilele filmului ungar organizate de Ministerul Culturii, Centrul naţional al cinematografiei, Uniunea Cineaştilor şi Româniafilm, la cinematograful Studio din Capitală (şi ulterior în oraşele Braşov, Cluj, Tg. Mureş, Oradea, Timişoara, Craiova), s-au deschis cu...

...LOGODNICA LUI STALIN

Regia filmului selecţionat la bienala veneţiană de anul trecut, e semnată de Péter Bacsó (autorul, printre alte succese şi al premiatului la competiţii internaţionale **Martorul**, realizat în '68 şi interzis în ţara sa). Noul film are la bază o carte de Grigori Tiendiakov. Acţiunea se petrece într-o regiune îndepărtată din Uniunea Sovietică, în anii 36—37, în plină teroare stalinistă. Într-un sat amărît, cu colhoznici săraci, ce mai au totuşi puterea să glumească, o biată arierată mintal, Barania, devine obiect de batjocură al tinerilor atunci cînd se închină în faţa portretului generalissimului şi se dă drept logodnica lui Stalin. Un agent supervigilent socoteşte biata rătăcire o blasfemie adusă „tătucului" şi o arestează pe nebună, încercînd să-i afle „legături secrete" cu duşmanii poporului. Cînd iese schilodită din închisoare, femeia se sperie de toată lumea şi la cine întîlneşte în cale, urlă: „Spion, spion". Urmează arestări în tot satul, teroarea se răspîndeşte în jurul nefericitei făpturi, pînă cînd cineva, într-o scenă ce amestecă spaima şi mila, va sfîrşi cu Barania. În rolul dificil, de compoziţie, o actriţă de mare forţă dramatică, Iuli Basti (cea care a primit în 1985, la Festivalul internaţional de la Moscova, Marele Premiu de Interpretare pentru **Contesa roşie**).

JUMĂTATE DE VIS

în regia lui János Rózsa, este un alt titlu din selecţia filmelor maghiare (asupra cărora vom reveni în numărul viitor). Un film pe o temă actuală dureroasă — încercarea de emigrare a tinerilor dinspre est spre vest. În obiectiv, drama unor adolescenţi debusolaţi ce se pregătesc să ajungă în Germania tuturor făgăduinţelor, dar vor trebui să rămînă la mijlocul drumului, grav traumatizaţi după accidentul mortal al unuia dintre ei. Şi anume al celui mai puţin adaptat realităţilor dure, visătorul îndrăgostit de frumoasa lui verişoară în vizită la Budapesta. Fata se va întoarce la părinţii ei din Oradea, lecuită de iluziile amăgitoare. Construit cu profesionalism şi înţelegere a psihologiei tinerei generaţii, tabloul oferit impresionează toate vîrstele.

ALICE MĂNOIU ■

Cîntecele unui băiat cuminte

ALEXANDRU ANDRIEŞ

Născut la 13 octombrie 1954 în Braşov, a absolvit Institutul de Arhitectură „Ion Mincu", unde se află şi în prezent... de partea cealaltă a catedrei. Cînd nu se află pe scenă, e „domnul lector". Nu bea, nu fumează, refuză întotdeauna o cafea. Nopţile şi le petrece dormind. E neînsurat. Un băiat foarte cuminte, ce mai !

Alexandru Andrieş oferă revistei „Flacăra Bis" un cîntec pregătit pentru anul 1992. Cîntecul unui băiat cuminte, se înţelege.

DISCURI :

1984 — „Interioare"
1985 — „Interiors"
1986 — „Country & Western"
1987 — „Rock'n roll"
1988 — „Despre distanţe"
1989 — „Trei oglinzi"
1990 — „Interzis"
1991 — „Azi"

IN PREGĂTIRE : „Bob Dylan" — o prezentare a cîntăreţului poet şi traducerea a 40 din textele acestuia, „Aşteptînd-o pe Maria" — volum reunind textele cîntecelor semnate „Alexandru Andrieş". „Singur acasă" — proză scurtă, la Editura „Cartea Românească".

Un disc single inedit şi un L.P. pentru 1992, a cărui primă zi de imprimare a fost 15 decembrie 1991.

MURPHY

O fi politica bună, nu-i vorbă
Dar eu, pe cuvînt că m-am săturat:
De doi ani aud doar cuvinte umflate
Şi-n rest, prea puţine chiar s-au schimbat

Liftul nu merge, pe scară e beznă
Văd cozi peste tot (la preţuri mai mari)
S-a mutat circul în tubul catodic:
Noi — elefanţi, ei — parlamentari!

Cine-a fost de vină, tot nu se ştie
Cine-i de vină ştim toţi, nu-i aşa?
Dar nu spunem tare, vorbim pe la colţuri
Să nu ne audă cumva cineva...

Aşteptăm minuni, vrem mereu ajutoare
Avem în gît 500 de waţi
Vrem trenuri şi trenuri întregi de cărbune
Şi primim în schimb mineri supăraţi

Ştiu, o să-mi spuneţi c-avem paşapoarte
Că ni s-au deschis o mie de uşi
Dar la hotel am plătit pentru o noapte
Un Eminescu şi patru Brâncuşi.

Mă doare stomacul de-atîta minciună
Şi la farmacie nu au nimic, zău!
Am voie să cînt (mare minune!)
Zîmbeşte, mîine va fi mai rău!

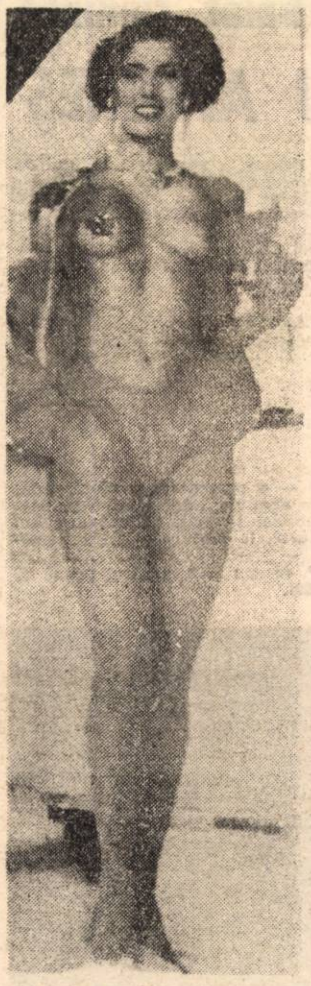

Rusia nu mai exportă revoluţie

Acum exportă, între altele, şi fete frumoase pentru barurile de noapte din Londra şi Paris. După 70 de ani de austeritate, ipocrizie şi morală socialistă, în fostul imperiu sovietic au luat naştere chiar şi agenţii pentru traficul de carne vie. Cea mai importantă se află, pare-se, în oraşul caucazian Kislovadak. Ea se ocupă cu recrutarea şi livrarea dansatoarelor de striptease către localurile de noapte din marile metropole ale Occidentului. Rusia are multe fete frumoase, iar asemenea „mînă de lucru" este aici mai ieftină decît în altă parte. Agenţia este extrem de solicitată. Mii de tinere sînt gata să se dezbrace pe valută forte.

Megamix

Michael Jackson în Rusia

● SAN REMO '92 a descoperit o nouă vedetă : Luca Barbarossa. Cîntecul său, compoziţie proprie, intitulat „Portami a ballare" poartă un mesaj sensibil : „e o tentativă de a o descoperi pe mama altfel decît în rolul ei clasic. În orice mamă se ascunde fetiscana de altădată, căreia poţi să-i ceri, respectuos, onoarea unui dans". Luca s-a născut la Roma la data de 15 aprilie 1961. În anul acela festivalul e a deja la a zecea ediţie. Istoria celebrului San Remo a început în seara de 29 ianuarie 1951. Prima cîştigătoare a fost frumoasa bolognezi Nilla Pizzi, azi în vîrstă de 72 de ani. Ea a cîntat atunci „Grazie dei fior".

● Date noi despre turneul mondial [illegible]us". MICHAEL JACKS[illegible] pentru prima oară [illegible], iar traseul său va [illegible] Europa, Asia, Austr[illegible]ica Latină. Într-un i[illegible]la Radio City Music [illegible] New York, el a declarat [illegible]neul îmi va da posibil[illegible] să întîlnesc copii din întreaga lume. Vreau să lansez un [illegible]al mondial pentru ajutorarea copiilor sărmani. În acest scop am înfiinţat fundaţia „Heal The World". Turneul a fost de fapt plănuit pentru strîngerea de fonduri şi ne-am propus ca la Crăciunul anului 1993 să obţinem suma de 100 milioane dolari. Vor fi 18 luni de concerte sponsorizate de „Pepsi Cola".

● Din nou scandal — MADONNA chemată în instanţă. Ea este acuzată de amestec în viaţa privată în cazul a trei dintre dansatorii ce apar în filmul „Truth or Dare-In Bed With Madonna". Aceştia susţin că anumite scene erotice, cu evidente relaţii de homosexualitate, au fost filmate fără consimţămîntul lor. În reclamaţie se arată că Madonna ar fi folosit scenele respective nu ca material artistic, ci pentru a-şi satisface propriile plăceri, vizionînd secvenţele la domiciliu.

● După Aretha Franklin, Whitney Houston şi Mariah Carey, celebrul producător Narada Michael Walden lansează o nouă stea pe cerul muzicii americane — SHANICE WILSON. Are numai 17 ani şi este deja nr. 1 cu hitul „I Love Your Smile".

● GUNS N'ROSES finalizează detaliile pentru turneul în Marea Britanie din luna iunie. Şi pentru că anul trecut stadionul Wembley a fost neîncăpător, anul acesta ei au închiriat mai multe arene, printre care şi terenul de fotbal Manchester Maine Road. Pînă atunci însă, Axi Rose şi trupa sa continuă să lanseze noutăţi, ultima fiind discul-single „November Rain", extras de pe albumul „Use Your Illusion". Avem veşti şi despre fostul lor baterist, Steven Adler, exclus, după cum se ştie, din cauza abuzului de droguri. El a format de curînd propriul grup numit „Roadcrew".

● Alarmă pentru fanii PAULEI ABDUL. Se pare că nu mai e nimic de făcut — căsătoria ei cu actorul şi regizorul american Emilio Estevez este inevitabilă. Emilio este binecunoscut din filmele „Young Guns" şi „Breakfast Club". Paula în schimb riscă să intre în anonimat, ultima sa apariţie în clasamente, cu cîntecul „Vibeology", fiind aproape nesemnificativă. Dragostea este însă mare. Cei doi sînt consideraţi la ora actuală cuplul nr. 1 din Los Angeles.

MIRCEA ZANE

UN OZN MI-A SALVAT VIAŢA

William Shatner, protagonist al serialului de science-fiction „Star Trek", întîlneşte aievea o navă extraterestră.

Declaraţia a fost făcută la Centrul de Cercetări UFO din New York şi aparţine cunoscutului actor William Shatner, interpret al căpitanului Kirk din serialul de anticipaţie „Star Trek". Dar de data aceasta nu e vorba de o întîmplare imaginată de scenarist, ci — pretinde actorul — de o veritabilă întîlnire de gradul III.

„Am plecat cu mai mulţi prieteni motocicliştii să facem o plimbare prin deşertul Mojave din California. La un moment dat, motocicleta mea a derapat şi m-am pomenit trîntit la pămînt. Colegii mei n-au observat accidentul şi şi-au continuat drumul. Am zăcut mai multă vreme, deoarece lovitura la cap mi-a luat toată puterea. Deodată am simţit că se întîmplă ceva ciudat în jurul meu. O prezenţă indefinită m-a ridicat şi mi-a umplut organismul de energie. Durerea loviturii a dispărut brusc, astfel încît am putut să-mi continui drumul, împingînd motocicleta. Atunci, deasupra mea, am văzut o sferă strălucitoare ce se îndepărta. Amici dintr-o altă lume, îmbarcaţi într-o navă, se ridicau spre cer. Fără ei, soarele deşertului mi-ar fi curmat viaţa".

COPIII DIN EPRUBETĂ

În Franţa s-au născut, deja, graţie fecundării în vitro, 15 000 de copii. Deşi tehnica începe să intre în banal, continuă să fie controversată. Dovadă, cele două congrese ţinute în vara care a trecut la Paris.

Ceea ce nu se poate nega, însă, este faptul că astăzi încercăm să avem din ce în ce mai multe date asupra problemei luate în discuţie. Mai întîi, procentul reuşitei. „Există diferenţe considerabile între centrele medicale — a precizat dr. Jean Cohen — dar se estimează că procentajul de succes se situează între 10 şi 20 la sută, în funcţie de ţări". Se ştie, de asemenea, mai multe despre modul în care se desfăşoară perioada de graviditate. În vederea unei anchete realizate în 11 centre specializate, au fost supravegheate îndeaproape un număr de 1 000 de femei. 24 la sută dintre ele aşteptau gemeni, iar 4 la sută urmau să nască trei copii. Sînt cifre cu mult superioare celor regăsite în rîndurile populaţiei normale, iar faptul se explică prin măsurile de prevedere luate de ginecologi. Spre a evita eşecurile, medicii implantează pacientelor mai mulţi embrioni deodată. Sarcinile se desfăşoară normal, dar 40 la sută din naşteri se fac prin cezariană. Explicaţia e simplă : vîrsta acestor mame este, în general, destul de ridicată. Pentru securitate, o serie de obstetricieni apelează la această soluţie.

1 400 de copii din categoria celor concepuţi în eprubetă au fost urmăriţi pînă la vîrsta de 3 ani. 98 la sută dintre ei sînt perfect sănătoşi.

Ce înseamnă, deci, astăzi, fecundaţia în vitro ? O metodă greu de suportat, mai ales atunci cînd eşuează, dar şi mijlocul de a avea, în sfîrşit, copilul dorit.

PATRU ANI ÎNCHIS ÎNTR-UN WC

„Într-o seară, înainte de culcare — povesteşte doamna Brigitte Norkus — soţul meu a intrat în camera de baie. Am adormit şi dimineaţa am constatat uimită că Heinrich se găseşte tot acolo. L-am întrebat ce face şi mi-a răspuns că are probleme cu stomacul. A rămas toată ziua în baie şi din nou toată noaptea următoare. Atunci am chemat un medic şi pe fiul meu".

Faptul s-a petrecut în oraşul Lipia din Germania. Protagonist: electricianul Heinrich Norkus de 70 de ani. Acuzînd o constipaţie cronică, el s-a încuiat în baie, rămînînd acolo patru ani. Încercările medicului familiei, psihologului de a-l convinge să descuie uşa s-au dovedit zadarnice. Hrana şi cele necesare i-au fost introduse prin geam. În tot acest timp a consumat numai prune uscate, cereale şi a luat laxative. Vremea şi-a petrecut-o dezlegînd cuvinte încrucişate. Nu ni se comunică dacă perioada de claustrare a rezolvat şi problema constipaţiei.

L.M.T.

CUM VOM TRĂI ÎN 1992

Chiar dacă sîntem în aprilie, noi vă propunem să consultaţi acest horoscop pe întreg anul 1992. Veţi putea, astfel, nu numai să vă cunoaşteţi viitorul, dar să şi verificaţi dacă se adeveresc previziunile pentru primele trei luni...

BERBEC

21 martie — 20 aprilie

Cerul e încă martor la dușmănia dintre Uranus și Neptun care privește numai pe cei născuți în primele zece zile ale lui aprilie; dar Saturn vă va fi sprijin pentru realizarea ambițiilor. Planeta dumneavoastră Marte va trece din înălțimi în abisuri, de la perioade de calm la o activitate intensă. Aceste momente vor fi probabil de la jumătatea lui ianuarie pînă în februarie, în care timp pot să se ivească probleme, obstacole nu independente de voința dumneavoastră. Între aprilie și jumătatea lui iunie veți fi solicitați de numeroase schimbări care promit noutăți, clătinînd multe situații, răsplătindu-vă cu fiorii dragostei, cu posibile reușite, financiare sau profesionale ; în totului tot, va fi o perioadă plină de evenimente, dar pentru cîte unul dintre dv. cu prea multe surprize. Vara o să vă ofere plăcute prilejuri de o călătorie; odată cu toamna, totuși, să fiți atenți.

TAUR

21 aprilie — 20 mai

Jupiter e generos să susțină bunăstarea dv. și să vă înlesnească planurile : Uranus și Neptun vă vor oferi noi semne pentru a vă îmbogăți starea, fie cea sufletească, fie cea materială. Totuși. Saturn ar putea impune anumite renunțări sau să facă și mai anevoioase unele cuceriri. În fine. Pluton continuă să fie izvorul unor germeni ascunși ai transformării. În primele nouă luni se prevăd a fi mai favorabile, în special ianuarie și prima jumătate a lui februarie, perioadă în același timp plăcută și utilă. Luna mai va fi perioada cheie pentru dragoste și pentru întîlniri hotărîtoare din punct de vedere al banilor. Șanse frumoase la sfîrșitul lui iunie : tulburări, noutăți și dificultăți în iulie ; în august, preferați să vă lăsați pradă dragostei și odihnei decît călătoriilor. Ultimul trimestru va fi un pic mai puțin prielnic.

GEMENI

21 mai — 21 iunie

Saturn, vă va fi de un prețios sprijin pentru voința de a reuși, pentru realizări solide și durabile ; dar nu va fi ușor, deoarece Jupiter, potrivnic pînă la sfîrșitul verii, invită la cumpătare și la atenție în viața de zi cu zi pentru a evita necazurile. O perioadă bună va fi din februarie pînă la mijlocul lui martie, răsplătită prin dragoste, folositoare pentru interesele materiale ; apoi, o stare de dezordine pînă la sfîrșitul lui aprilie. Clipe plăcute în primele zile ale lui iunie, în timp ce în august veți fi foarte agitat, cu multe călătorii furtunoase și costisitoare. Odată cu septembrie totul va fi mai mingiietor, iar în octombrie Jupiter se va înscrie pe o altă orbită care va fi favorabilă aspirațiilor dv. După stări incerte în noiembrie, veți trăi o lungă perioadă de seninătate, plină de plăceri în a doua jumătate a lui decembrie, destul de promițătoare pentru viața afectivă.

RAC

22 iunie — 22 iulie

Vă vor fi protectori Pluton (lung timp) și Jupiter (pînă în octombrie) în vreme ce se vor menține potrivnici Uranus și Neptun, dar numai pentru cei născuți în a doua jumătate a decadei. Deci, un an favorabil pînă la sfîrșitul verii, cu excepția lui ianuarie și februarie, cu multe obligații, cu obstacole destul de grele pentru unii : la fel de problematică e și perioada care tine din mai pînă la jumătatea lui iunie, obositoare și plină de neprevăzut. Vara va fi mai imbietoare, intensă în dragoste, în special de la jumătatea lui iunie pînă la jumătatea lui iulie. În septembrie, Marte își va face intrarea în zodia Racului, rămînînd aici pînă la sfîrșitul anului și din octombrie Jupiter vă va deveni potrivnic. Ultimele luni vor fi deci cele mai importante, din multe motive critice, intesate de evenimente și poate de riscuri.

LEU

23 iulie — 22 august

Saturn vă va ține din scurt tot timpul și vă va sili să renunțați la pretenții de glorie ; potrivnic vă va fi și Pluton, ridicînd problemele complicate și străine luminoasei dv. personalități. Vă veți bucura de recompense în ianuarie, în timp ce în februarie și martie se va desfășura o perioadă mai delicată, în care s-ar putea hotărî chestiunile aflate în stare latentă. Vă va merge cu siguranță mai bine în aprilie, iar mai se arată bun pentru a acționa, mai puțin în ceea ce privește banii, prieteniile, dragostea. Mercur se va afla în constelația Leului în iulie-august și va influența călătorii interesante, dar cu unele inconveniente. Fiți cu băgare de seamă în iulie, chiar dacă prezența lui Venus în zodie promite fiori de iubire, nu se pot exclude surprizele. O să aveți mai multă liniște în septembrie și de la mijlocul lui octombrie.

FECIOARĂ

23 august — 22 septembrie

Trecerea lui Jupiter vă va ajuta să vă duceți la îndeplinire aspirațiile în orice domeniu : veți putea de fapt să contați pe sugestii prețioase din partea lui Uranus, Neptun, Pluton. În totului tot, aveți în mînă cărți bune de jucat, de preferat de la mijlocul lui ianuarie la mijlocul lui februarie, perioadă bună pentru diverse proiecte. S-ar putea să vă meargă mai puțin bine în aprilie în timp ce luna mai e destul de promițătoare pentru dragoste, bani, studiu, înclinații intelectuale. După o oarecare sovăială inițială, de la mijlocul lui iunie va începe o altă perioadă foarte bună, pentru realizări financiare sau profesionale : în august, personajul principal va fi dragostea, dar cu putină agitație în plus. Atenție la călătorii ! Puteți profita de impulsuri propice cîștigurilor și studiului în septembrie.

BALANȚA

23 septembrie — 22 octombrie

Uranus și Neptun pun cîteva semne de întrebare dar numai pentru cei născuți în ce-a de-a doua decadă : în timp ce Saturn vă oferă putere și vă silește să dați tot ce-aveți mai bun. În ianuarie și februarie s-ar putea să aveți greutăți, să fiți obosit de obligații, în timp ce pe la sfîrșitul lui februarie și toată luna martie, totul va deveni mai limpede și o să fiți răsplătit. Mici neprevăzute sînt posibile în aprilie iar în mai nu sînt excluse diferențe mari de situații. Hotărîtor, vă va merge bine în prima jumătate a lui iunie în special în prietenie și în dragoste. De la jumătatea lui iulie și toată luna august, veți avea posibilitatea de a vă distra. Septembrie va fi important pentru viața afectivă. În octombrie, Jupiter va intra în semnul dv. zodiacal și chiar dacă Marte vă va fi potrivnic, ultimul trimestru va însemna începutul unei înfloriri.

SCORPION

23 octombrie — 21 noiembrie

Pluton e în trecere prin semnul zodiacal, ceea ce vă creează probleme sufletești, iar Saturn ar putea să vă pună la încercare puterea de a renunța, dar vor fi Uranus, Neptun și Jupiter care vă vor învăța cum să ieșiți din impas. Sînt promițătoare primele două luni ale anului, totuși, de la sfîrșitul lui februarie și întreaga luna martie s-ar putea să aveți sicîieli : destul de generos aprilie, în special în primele și ultimele zile. Prilejuri pentru bani și studiu la jumătatea lunii iunie, iulie vă fi un focar de pasiuni pentru dragoste, august riscă să fie putin incîlcit pentru călătorii și finanțe. În septembrie veți fi mai liniștit și în ultimul trimestru, propiciile Marte va proteja îndeletnicirile dv. Va fi specială luna octombrie, pentru dragoste și interese concrete, iar în zilele perioadei noiembrie—decembrie veți avea ocazii de cîștig și de călătorii.

SĂGETĂTOR

22 noiembrie — 20 decembrie

Jupier, potrivnic fiind, e de dorit să fiți moderat și prudent. Saturn, fiind binevoitor, vă va întări voința și ambiția, invitîndu-vă să construiți temeinic. Veți începe anul mingîiați de Venus, apoi, după o perioadă mai cenușie, veți cunoaște un martie plin de viață, un aprilie plăcut pentru dragoste și prietenie, dar neprielnic pentru muncă. Atenție la gesturile prea avîntate. Vă puteți reface în mai, iunie, perioadă dinamică și potrivită pentru noi îndeletniciri, dînd atenție riscului unor trecătoare dezordini financiare. Iulie promite să fie potrivit pentru dragoste și vacanțe, iar călătoriile vor fi favorite, chiar și în august, chiar dacă pentru sentimente va fi un moment de înaltă tensiune. Atenție la sănătate chiar și în lună septembrie. Din octombrie, multe lucruri se vor ablana, Jupiter se va arăta favorabil.

CAPRICORN

21 decembrie — 19 ianuarie

Trecerea lui Uranus și a lui Neptun va menține deschisă pentru unii dintre dv. calea unor schimbări surprinzătoare. Jupiter vă va fi favorabil pe de-a-ntregul pînă la sfîrșitul verii și Pluton. Ianuarie și februarie vor fi lunile cele mai importante de evenimente și de posibilități în orice domeniu. Aprilie s-ar putea să fie mai puțin generos pentru dragoste, întîlniri, proiecte financiare, în timp ce mai (luna) s-ar putea să fie plină de obligații, furtunoasă, toate acestea fiind însă răsolătite. De la jumătatea lui iunie și tot iulie dedicați-vă unor proiecte practice, care vă vor reuși. Totuși, umbre trecătoare în dragoste. Viața afectivă va fi favorizată în august, afacerile în septembrie. În ultimele trei luni, Jupiter și Marte vă vor fi potrivnici și, deci, s-ar putea să aveți probleme.

VĂRSĂTOR

20 ianuarie — 18 februarie

Prezența severului Saturn vă cheamă să vă îndepliniți obligațiile, impunîndu-vă anumite renunțări dar și consolidînd situațiile stabile. Pluton va menține anumite incertitudini, complicîndu-vă nițel viața. O perioadă deosebit de semnificativă va fi în februarie, potrivită pentru a hotărî cu limpezime obiective și aspirații, dar întesată de evenimente nu prea liniștitoare; luna mai se prevede a fi un pic incîlcită pentru relațiile amoroase și de prietenie, dar vă veți reface în prima jumătate a lui iulie. Iulie apare, potrivit poziției astrilor, o lună critică, obositoare. Vă va merge mai bine în august, iar în septembrie veți fi mingîiat de o dragoste. Octombrie va fi, în schimb, mai puțin senin, dar din această perioadă puteți să contați pe protecția lui Jupiter.

PEȘTI

19 februarie — 20 martie

Impulsuri pozitive veți primi din partea lui Pluton, Neptun și Uranus care vă vor da curaj în timp ce Jupiter potrivnic vă va atrage atenția cu scrupulozitate asupra obligațiilor profesionale și financiare, pînă la sfîrșitul verii. Primele trei luni sînt mai molcome, cu clipe fermecătoare pentru dragoste pînă la sfîrșitul lui martie. Aprilie promite a fi o lună mai furtunoasă, dar cu ocazii prețioase care vi se vor oferi spre sfîrșitul lunii. Liniștită va fi luna mai, promițătoare și plăcută jumătatea lunii iunie și primele zile ale lui iulie. August va fi totuși foarte frămîntat și de aceea atenție la călătorii și în alegerea tovărășilor. Septembrie ar putea să fie cam lipsit de bani, în timp ce în ultimul trimestru stelele vă vor spune că puteți să contați pe un sprijin din partea lui Marte ca să faceți pași importanți înainte : octombrie vă va fi norocos pentru dragoste și bani, pentru a lega prietenii.

Cum a renăscut o țară din propria ei cenușă

La sfîrșitul războiului, Germania nu era decît un spațiu al dezastrului și deznădejdii. A început lupta cu imposibilul și biruințele uimesc o lume întragă. Ce pot învăța românii din această lecție gravă a istoriei? Tehnica răbdării și valoarea secundei. Spre o asemenea concluzie ne îndreapta și dialogul nostru.

DURERILE ROMANIEI

„E O RUȘINE PENTRU ÎNTREAGA LUME!“

— Domnule dr. Wolf Fritz, pe cartea dumneavoastră de vizită ,oferită cu multă amabilitate la București, stă scris „Treuhand“. Aici, la München, am aflat că termenul exprimă mult mai mult decît simpla avocatură.

— Foarte simplu spus, „Treuhand“ înseamnă că avocatul, prin firma pe care o are, atrage un volum de încredere. Clienții vin și-și desfac „sacul“ de secrete, iar eu, cu ajutorul legii, lucrez cu secretele lor, folosind toate cunoștințele și toată conștiința mea. Pe de altă parte, „Treuhand“ sau posesiunea fiduciară — e un termen juridic — înseamnă că există oameni foarte bogați care lasă în seama avocatului interesele lor în totalitate.

— Cînd ați venit în România și v-am solicitat un dialog, mi-ați răspuns că ar fi necesar un oarecare răgaz pentru sedimentarea impresiilor.

— Opinia mea nu este niciodată definitivă. În viață se întîmplă tot timpul ceva și trebuie să faci continuu efortul de a afla. Ceea ce se petrece în țările străine este pentru mine un lucru extrem de interesant, iar în țara dumneavoastră am avut impresii foarte proaspete, foarte nete și cu totul noi. Vorbeam de încredere : ceea ce am remarcat este faptul că dumneavoastră nu sînteți foarte dispuși de a avea încredere în cineva. Am remarcat, de asemenea, lipsa de experiență a personalităților politice. Miniștrii dumneavoastră, secretarii de stat — o spun cu puțină timiditate, dar nu este o insultă, ci o simplă constatare sinceră — nu au de unde să aibă cunoașterea necesară unei astfel de munci, atît de importantă și cu responsabilitate enormă. Sigur, sînt impresii de suprafață, pentru că nu am avut ocazia de a pătrunde cu adevărat activitatea din România. Dar, cînd călătorești mult, ai posibilitatea unei judecăți analitice. În meseria mea este foarte important să ai capacitatea de a analiza rapid unde sînt durerile.

— Și unde sînt durerile României, după opinia dumneavoastră ?

— Durerile României sînt, evident, în stradă și de asemenea în inimi și spirit; în monedă și în cunoștințele generale. Nu pot să nu încep cu strada, pentru că asta m-a mișcat cel mai mult : oamenii confruntîndu-se cu o gamă atît de sărăcă de produse. Asta este o rușine ! O rușine pentru întreaga lume, nu doar pentru România. Mai scandalos mi se pare faptul că nu e atît o problemă de producție, cît de organizare și distribuție. Agricultura dumneavoastră produce mult, dar oamenii care se ocupă de organizare sînt foarte slabi. Sigur, eu provin dintr-o țară — Germania — care are, poate, cei mai buni organizatori din lume. Pentru asta nu trebuie să fii dotat, ca un muzician, de pildă. Organizarea se poate învăța și este un lucru absolut necesar pentru toate țările.

În ceea ce privește Bucureștiul — cu o populație de peste 2 milioane de locuitori, din cîte știu, e de necrezut cît de rău poate fi totul ! Ceea ce m-a surprins și m-a atins foarte tare a fost, nu doar calitatea mărfurilor, ci și prezentarea lor. Aici nu mai poți spune : „Ah, sărmanii oameni !“ ci te întrebi de ce nu pun niște persoane care să fie în stare să organizeze asta.

— Vorbeați și de spirit...

— Da... am simțit un fel de milă, ca și pentru ceea ce este în fostul R.D.G. Oameni, familii, generații — forțate să trăiască sub dictatură. Granițele au fost închise niște ani, ca și la dumneavoastră iar atmosfera era ca pe vremea nazismului. Detest un astfel de sistem ! E un lucru înspăimîntător să vezi ființe umane care nu știu ce înseamnă democrație, libertatea spiritului ,o viață normală. Este incredibil, mișcător și îngrozitor ! Sper din toată inima să aveți posibilitatea de a schimba această situație cît mai curînd. Eu cred că poporul dumneavoastră este foarte dotat din punct de vedere cultural și tehnic. Aveți artiști, muzicieni, inginieri, medici foarte buni. Trebuie să li se dea posibilitatea de a se manifesta, iar influența din exterior este foarte importantă.

— Admițînd faptul că unii dintre clienții dumneavoastră v-ar cere sfatul în legătură cu eventualitatea unor investiții în România, care ar fi părerea dumneavoastră ?

— Asta mi s-a întîmplat, deja, de mai multe ori și într-un caz am sfătuit să se facă investiția. Cu condiția să se țină totul, permanent sub observație. Este, de altfel, o regulă internațională. Niciodată nu aș unci banii într-o țară și pe urmă aștepți. Îți urmezi capitalul și controlezi ce se întîmplă, cu sprijinul specialiștilor din locul respectiv. Capitalul — am spus-o întotdeauna — este un mic animal, foarte timid, care fuge imediat dacă-l tratezi prost și vrei să-l închizi undeva. Am să vă dau un exemplu : la noi, în ultimul timp, s-a petrecut o retragere a capitalului, din pricina unei judecăți a Curții Supreme în privința impozitelor. Depinde de politică, dacă intră sau nu capitalul. Cînd politica spune că trebuie puse mai multe impozite, capitalul se retrage. Se retrage în Elveția, în Luxemburg, în colțuri mici și retrase unde aproape că nu există impozite. Aceste mase de capital — și există în lume milioane și milioane de dolari —, sînt ca țiganii, care umblă de colo-colo. Pentru statele mici, dacă intră masiv și apoi se retrage capitalul, poate fi foarte periculos. România este o țară cu care e necesar să ai puțină răbdare. Începe să fie o atmosferă bună, dar lipsește încă libertatea comerțului. Este o necesitate ca România să se prezinte cu o liberalitate absolută. Eu cred că e bine să fii mai degrabă prea liberal decît închistat. Pentru a se construi atmosfera necesară, trebuie ca politicienii să ofere o legislație care să cîștige investitorii. Să nu se facă greșeala de a fixa de la început impozite mari. Să se lase beneficii, iar acestea să voiajeze în afară și apoi să se întoarcă. Asta înseamnă libertatea finanțelor. O convertibilitate reală a monedei vine atunci cînd veți avea aceleași condiții în industrie, în comerț, producție, călătorii, sistem bancar, cu celelalte țări. Veniți din România și aici, la München, puteți judeca singură unde sînt încă, diferențele. Ele trebuie înlăturate ! Și asta nu se va întîmpla pînă nu se va înlătura definitiv haina comunismului. Ați avut o dictatură și apoi o revoluție care... nu se poate compara cu Revoluția franceză. Îmi amintesc foarte bine, în decembrie '89, eu, familia mea, prietenii, cunoștințele — am fost cu adevărat impresionați. Ceea ce se întîmpla în România era un eveniment istoric. Apoi, am văzut guvernul și ne-am întrebat : „Sînt oameni noi, sau sînt persoane care au legătură cu vechiul regim ?“. Iată că au fost din cei vechi, iar după părerea mea, mai sînt și acum. Pe cît este posibil, aceste persoane trebuie evitate, pentru că au o gîndire greșită. Nu-i poți condamna pentru asta ! Este uman. Au muncit toată viața într-un sistem comunist și nu pot înțelege adevărata democrație. Nu spun să fie judecați sau omoriți. Dar, să li se pună în vedere : „Gata ! Timpul vostru a trecut. Plecați ! Retrageți-vă și ocupați-vă numai de viața personală. Lăsați alți oameni, din afara vechiului sistem!“. Știți, m-am întrebat adeseori, care sînt persoanele ce ar trebui să ghideze România ? Unde sînt ? Ceea ce știu e că există oameni capabili în România, sînt și de bună credință, dar...

— ...fără experiență.

— Exact ! Am mai spus-o, de acord, dar este una dintre marile probleme : să privești în jur și să-i găsești pe cei care să ofere cunoștințe și eficiență. Să se ia cunoștințele nu importă de unde, deși cred că mai degrabă din Vest. Estul avînd aceeași experiență cu a dumneavoastră. Dacă America va accepta politica pe care o duceți și va începe să vă susțină, imediat o mulțime de lume se va grăbi să vă împrumute bani. Acum cred că, într-adevăr, România este, dacă nu cea mai săracă țară din lume, aproape cea mai săracă din Europa. Un lucru de-a dreptul ironic și stupid, cînd te gîndești la potențialul său și la faptul că nu are datorii.

— Ceva datorii, începe să aibă.

— Dacă veți avea datorii veți avea și monedă, veți putea face afaceri, pentru că masa monetară hotărăște cifra afacerilor. Avînd un credit, veți urca cifra de afaceri, pentru că veți putea investi.

— Numai că, nu prea s-au arătat amatori de a împrumuta bani.

— Aici, un lucru e limpede : dacă acceptați democrația pură, începe asistența. Dacă veți avea o democrație practicabilă — și cred că acum sînteți pe drumul cel bun — va exista posibilitatea de a căpăta credite. Democrația începe întotdeauna cu Constituția. N-am avut încă ocazia de a studia temeinic noua dumneavoastră Constituție, dar sper din toată inima că, prin modul în care a fost alcătuită, oferă regulile de urmat pentru o adevărată democrație.

Interviu realizat de LIANA TATOS

Munchen, 1992

AJUTOARE PENTRU ROMÎNIA ZAC ÎN DEPOZITELE DIN GENOVA. CINE LE VA ADUCE ÎN ȚARĂ?

Corespondentul nostru din Italia, domnul Paul Matei ne-a trimis recent această fotografie. Ea înfățișează un moment din consfătuirea ce a avut loc la asociația „Dacia“ din Genova, organism filantropic constituit pentru trimiterea de ajutoare umanitare în România. După mai multe transporturi efectuate în județul Mureș, prietenii italieni se pregătesc să expedieze ajutoare către mai multe unități sanitare din București. În depozitul asociației se află 20.000 seringi, diverse ustensile medicale, vată, îmbrăcăminte, încălțăminte, alimente. Toate așteaptă sosirea mijloacelor de transport din România. Pînă cînd ? Semnalăm forurilor în drept această situație. **(L.T.).**

ORGII CU DROGURI

Eroul principal al acestei afaceri este regizorul Peter Kessler care s-a îmbogățit realizînd și comercializînd casete video dar nu de orice gen, ci tip „sexy“, foarte „fierbinți“, fapt pentru care era supranumit și „regele videoului“. Cu ajutorul fostei sale soții Gaby, care între timp a devenit amanta asociatului său, cunoscut sub numele de Christian, și a amantei sale Karin Moser, de 19 ani, Peter și-a extins afacerile comercializînd și stupefiante. În vila sa somptuoasă din München, se organizau orgii cu droguri și femei. „Expert“ în asemenea organizări era și asociatul său Harry Koenig, de 44 de ani, mare specialist în afaceri cu „droguri și sexy“.

Vila avea și o încăpere plasată la mansardă, rezervată numai marilor „personalități“, unde aveau loc petreceri speciale, foarte „fierbinți“. Vizitatorii, ca și „fetele“ ce stimulau consumul de droguri și sentimentele clienților, soseau la „party“ cu Rolls-Royce-ul, proprietatea lui Peter, iar cocaina, printr-o rețea specială de traficanți, de la Amsterdam. În mijlocul salonului vilei se afla un vas mare plin cu „pulbere albă“, din care fiecare se servea după bunul său plac. Cînd fermecătoarea blondă de 19 ani, Karin Moser, a fost dată afară din vilă, ca urmare a unei certe cu Peter, aceasta a denunțat totul poliției, furnizînd și lista „inițiaților“ din „înalta societate“ pe ea aflîndu-se printre alții actrița Bea Fiedler, cunoscuta cîntăreață Sybille Rauch și chiar omul de afaceri Harry Koenig. În afară de Peter Kessler, poliția a mai arestat și alte „personalități“ ale vieții mondene, scandalul zguduind puternic întregul oraș.

AUREL DIANU

„Sferturile“ Cupei

Avînd criterii de calificare mereu schimbate (în șaisprezecimi și optimi), Cupa României s-a aliniat totuși procedurii europene, astfel că din faza sferturilor de finală partidele se desfășoară în manșe duble, deși acest lucru s-ar fi putut realiza încă din optimi. Nu credem că nu s-ar fi găsit o fereastră în plus în calendarul competițional, mai ales că sistemul „terenurilor neutre“ nu atrage prea mulți spectatori. Referitor tot la programări, miercurea trecută au avut loc numeroase partide amicale internaționale, partenerele noastre din grupa preliminară C.M. susținînd utile meciuri de verificare: la Praga, **Cehoslovacia** (cum or fi convocat selecționerii respectivi pe cei șapte străineri din formația de început, răspîndiți prin Anglia, Germania, Italia, Spania și Franța?) a terminat la egalitate (2—2) cu Anglia (echipă calificată la turneul final C.E.), la Paris, Franța a remizat cu **Belgia** (3—3), iar **Cipru** a cedat pe teren propriu (1—3) cu Grecia. Și toate acestea în timp ce reprezentativa noastră va susține un amical abia pe 8 aprilie, cu Letonia.

Dar, revenind la Cupă, să menționăm succesele nete înregistrate de Steaua (3—0) și F.C. Farul (4—1), pentru manșa a doua Sportul Studențesc și respectiv C.F.R. Timișoara avînd doar șanse teoretice de calificare, cît și victoriile la limită (1—0) din întîlnirile Dacia Unirea Brăila — Universitatea Craiova și Dunărea Călărași — Politehnica Timișoara, la care partidele retur (de la 15 aprilie) se anunță deosebit de disputate. Desigur, marea performeră este de departe divizionara C Dunărea Călărași (pregătită de M. Catană și M. Banu), care a obținut cea de-a opta victorie în actuala ediție a Cupei, după ce a eliminat două colege de categorie, trei reprezentante din eșalonul secund și două din prima divizie! În plus, adversarii de acum, studenții timișoreni nu primiseră gol în cele cinci partide oficiale (2 Cupă + 3 campionat) din sezonul de primăvară. De asemenea, deși au avut de străbătut un parcurs foarte greu, brăilenii (cu Țiți Dumitriu la timonă) au reeditat isprava din Bănie, întrecînd-o din nou pe actuala campioană, a cărei ineficacitate a atacanților săi devine cronică. Ceferiștii timișoreni (sub conducerea lui Em. Dombrovschi) se pare că, pe lîngă amînarea visului de promovare în prima divizie, vor fi nevoiți să părăsească și competiția K.O. Oricum, rămîne meritorie prezența în faza „sferturilor“ a două echipe din „orașul florilor“. Deși a pierdut la un scor care nu ar mai necesita comentarii, Sportul Studențesc a arătat un reviriment atît în concepția de joc, cît și în maniera curajoasă de abordare a disputelor de pînă acum, indiferent că a întîlnit pe Steaua sau de două ori pe Dinamo.

În derby-ul bucureștenelor, se pare că ambele echipe au acuzat creșterea bruscă a temperaturii aerului, cel puțin așa a mărturisit antrenorul steliștilor, **Victor Pițurcă**, la conferința de presă de după meci. Caracterizînd comportarea elevilor săi, acesta ne-a spus: „Jocul a fost alert, însă precipitat, fără limpezime; cînd s-a mai răcit puțin, echipa a avut alt tonus“. Nu e mai puțin adevărat că introducerea lui Marian Popa a adus o mai clară limpezire a acțiunilor, iar condiția fizică foarte bună și răbdarea de a aștepta le-au permis gazdelor o victorie indiscutabilă. Pe de altă parte, directorul tehnic al alb-negrilor, prof. **Ioan Voica**, declara cu francheță: „Fiecare victorie și fiecare înfrîngere își are explicațiile ei. Am greșit crezînd că, în mare, pot să aplic cam aceeași idee de joc folosită în meciul de Cupă cu Dinamo, adică joc de așteptare și bine grupat. N-am ales bine ideea pentru meciul de astăzi. Cred că, dacă jucam pe contre, făceam față mai bine jocului. Cu cît trecea timpul, mă felicitam în gîndul meu: «uite, mă, c-am nimerit-o». Ar fi trebuit să pregătesc echipa și pentru eventualitatea schimbării registrului tactic“. **V. Pițurcă**: „M-am așteptat ca Sportul să joace astfel, însă nici noi n-am riscat, fiind vorba de două partide — 180 de minute. La un meci de Cupă trebuie să ai foarte multă atenție“. **I. Voica**: „Aici am greșit eu mai mult, pentru că, în optimi, cu Dinamo, a fost vorba de un singur meci“. **V. Pițurcă**: „Sportul nu s-a mobilizat pentru Cupă ca și în campionat“. **I. Voica**: „Fotbalul s-a transformat, se joacă numai pentru a cîștiga. Se joacă doar pentru cîștigarea campionatului și pentru evitarea retrogradării“. **V. Pițurcă**: „Ușor, ușor vom trece și noi la aceeași mentalitate“. Ne oprim aici cu spicuirile, deși ar mai fi fost și alte lucruri interesante de relatat, subliniind încă o dată utilitatea și civilitatea conferințelor de presă, care au devenit o practică obișnuită la tot mai multe cluburi ale noastre.

POMPILIU L. DUMITRESCU

Injecție la un picior de lemn

O etapă, a 21-a, aproape normală, cu 23 de goluri și doar 4 puncte pentru oaspeți. Dar poate fi socotită normală înfrîngerea Stelei la Galați, cu 2—0?! Dacă da, atunci cum se poate explica victoria timișorenilor, cu numai două săptămîni în urmă, în fața Oțelului, pe chiar terenul acesteia?! De-ale fotbalului, sigur că da, asta ar fi singura explicație, deși se vorbește că „Poli“ ar fi beneficiat din plin de neatențiile arbitrului O. Streng, dar o astfel de explicație, scoasă din pălărie în ultimă instanță, nu scuză cu nimic prestația militarilor și nici nu argumentează spectaculoasa revenire a gălățenilor care începuseră destul de șters acest retur. Și pentru că tot sîntem pe malul Dunării să consemnăm victoria brăilenilor, de această dată în fața celor din Brașov. Surprinzător în acest meci a fost nu doar evoluția scorului, deschis în primele minute, ci și stabilirea lui, la 3—2, după numai 25 de minute de joc. Oricum Marcu s-a dovedit a fi omul numărul unu al „siegarilor“, prin cele două goluri și prin panica pe care a stîrnit-o în fața porții bravului Brătianu. Așa cum echipa lui Țiți Dumitriu a devenit din revelația returului performera acestuia, acumulînd în primele 4 etape nu mai puțin de 7 puncte, tot atîtea cîte a realizat și liderul, respectiv Dinamo, care i-a administrat Farului un necruțător 4—0. Același scor s-a înregistrat și la Tg. Mureș, unde meciul s-a jucat, în prima parte, cu inima cît puricele, atît ASA Electromureș cît și F.C. Argeș aflîndu-se în zona retrogradării cam cu amîndouă picioarele. Este meritul mureșenilor că au realizat un scor atît de categoric, dar, să nu uităm, ei au mai făcut astfel de isprăvi, ca în tur, în partida cu F.C. Petrolul, pentru a pierde mai apoi cu 3—1, tot acasă, în fața celor de la Inter Sibiu. Și dacă tot vorbim de funia din casa spînzuratului, să notăm căderea aproape definitivă a Corvinului care a urcat la 10 numărul punctelor negative din clasamentul adevărului. Noul antrenor al corviniștilor, Dudu Georgescu, a pornit cu stîngul. Sau, dacă vreți, este chemat să facă o injecție într-un picior de lemn. O altă echipă care se smulge încet dar sigur din această incertă zonă este, firește, Sportul studențesc, egalul lor la Ploiești, în fața locului al treilea al clasamentului, cîntărind cît o victorie. Dacă și în etapa viitoare, la Gloria Bistrița, studenții bucureșteni vor smulge un punct, atunci ei pot fi considerați, alături de Dacia Unirea, printre revelațiile acestui retur. Performanța le-ar sta, la urma-urmelor la îndemînă, întrucît bistrițenii acuză o anume lipsă de formă, așa cum s-a văzut în meciul de Cupă, dar mai ales în cel cu F.C. Ploiești, pe teren propriu, adică în fața acelor adversari care i-au cedat Sportului un foarte prețios punct. Dar o posibilă reușită studențească la Bistrița se bizuie mai ales pe lipsa de consistență arătată de elevii lui Remus Vlad în Giulești, unde au cedat la limită, dar au cedat, totuși, fără ca Rapidul să-și fi intrat definitiv în mînă. În fine, o ultimă referire, cea asupra meciului din Bănie, unde o mai veche iubire alb-albastră a suportat destul de greu atacul unei mai noi iubiri, alb-roșii. Cu alte cuvinte, derby-ul de la Craiova, unde s-a jucat un fotbal extrem de interesant, ilustrativ pentru valoarea campionatului nostru, i-a mulțumit pe spectatori, pe telespectatori și, firește, pe conducătorii celor două echipe, două din formațiile de primă linie. Lupta acestor echipe pentru un loc în cupele europene va da campionatului nostru sarea și piperul pe care le-ar merita din plin. Mai ales dacă la această luptă vor participa în continuare F.C. Ploiești, Politehnica Timișoara și Oțelul Galați. Să sperăm că așa va fi.

RADU NEGRU

DE MIERCURI PÎNĂ MIERCURI

BOX. Dacă prima gală profesionistă i-a costat pe organizatori ceva mai mult de un milion de lei, cea de-a doua s-a urcat pînă la trei milioane. Să tragem concluzia că se azvîrle, ca în Elveția, cu banii pe fereastră, folosindu-se instrumentul numit lopată?! Cam așa ar fi, numai că în Elveția banii se aruncă pe fereastră din stradă în casă! Dincolo de această aparentă risipă, care în fond este o substanțială investiție pentru boxul profesionist, să reținem interesul organizatorilor, **S.C. Bilancia — S.R.L.**, pentru înviorarea nobilei arte și solicitudinea restaurantului **Transilvania**, care a asigurat un protocol de excepție. Cît despre calitatea boxului, mai este mult pînă departe. **ATLETISM.** Nu numai cu semifondul feminin stăm bine, ci și cu fondul. Performera săptămînii se numește **Iulia Ionescu**, care a cucerit la Dijon titlul de campioană mondială universitară la cros. Dacă am aduna la Barcelona măcar jumătate din medaliile cucerite în acest an, am putea spune că ne-a pus Dumnezeu mîna în cap. Chestia este ca pînă atunci să nu ne pierdem capul. **DE-ALE FOTBALULUI.** Electropulere — U. Craiova (**D. Graur**): „Mingea se află la Mitrită... nici un pericol pentru Boldici“ — așa o fi fost, dar Mitrită a înscris golul egalizator ● Rapid — Gloria Bistrița (**Ilie Dobre**): „Timona Rapidului se găsește la cîrma lui Rapid“. Cum ar veni asta, numai el știe. Îi mai atragem atenția că una este Gloria Buzău și alta Gloria Bistrița, chiar dacă amîndouă încep cu aceeași literă. **EFECTUL HUZU**: pentru că Inter Sibiu avea să joace la Corvinul, arbitrul A. Huzu din Sibiu i-a cadorisit pe hunedorenii Stroia, Mitrică și Țîța în meciul lor cu Sportul Studențesc, cu galbenele de rigoare, astfel încît, prin cumul, aceștia n-au mai putut evolua. Așa să fie oare?!

SALVAȚI SPORTUL!

Cristian Gațu

Nume pentru eternitate

Să începem cu o altă veste, cred eu, bună: pentru a readuce și a păstra în gîndul nostru numele și memoria și faptele unor oameni de sport, în scurtă vreme vom schimba denumirea unor baze tradiționale. Astfel, Iosif Sîrbu, primul campion olimpic român, cîștigător în 1952, la Helsinki, va patrona Poligonul Tunari. Sala Sporturilor Floreasca va purta numele lui Lucian Grigorescu, cel care mai bine de 30 de ani a fost secretarul Federației Române de Handbal, într-o vreme cînd la acest sport am ieșit de mai multe ori pe locul întîi în lume. Stadionul din Cluj va prelua numele lui Ion Moina, iar cel din Timișoara pe cel al lui Silviu Bindea. În sfîrșit, pentru a cinsti pe un mare antrenor, baza de caiac-canoe de la Snagov se va numi Nicolae Navasart. Este o reparație minimă, care înainte, din motive binecunoscute, nu a putut fi făcută și era de datoria M.T.S. să îndrepte această situație.

Vom încerca să recăpătăm și cîteva baze foarte importante pentru avuția noastră, și așa foarte săracă. Printre ele, se numără și Palatul Sporturilor și Culturii din București, aflat pe terenul Ministerului Tineretului și Sportului, construit și cu banii acestuia, dar care, în prezent, aparține altui minister. Între timp, acest Palat s-a transformat în S.A., iar pentru o activitate sportivă (destinația de bază) se percepe o chirie anuală, deocamdată de zeci de mii de lei. Căutăm documente care să ateste că această clădire, ca multe altele, a fost construită pe terenuri date nouă în folosință și cu banii fostului C.N.E.F.S. și la nevoie vom merge și la arbitraj, pentru că nu ne putem permite să pierdem o asemenea bază sportivă.

Din cauza dificultăților birocratice de tot felul, investitori străini care iubesc sportul și prin el vor să-și dezvolte activitățile specifice de comerț în România, vin aici pentru a construi hoteluri și baze sportive. Și cum vin... așa și pleacă!

Știm, România se confruntă cu multe alte greutăți prioritare. Recunoaștem sărăcia bugetului național și eforturile care se fac pentru ieșirea din impasul economic. Dorim, din tot sufletul, să contribuim la construirea unei Românii moderne și civilizate, prin ceea ce știm și putem să facem: să pregătim pentru viață tineri puternici și sănătoși, să le insuflăm prin sport curajul, voința și dorința de autodepășire, fair-play-ul. Putem să contribuim prin sport la crearea unei imagini de prestigiu a României în lume. Toate acestea nu sînt lozinci, nu sînt puncte ale unei platforme electorale, nu sînt pretenții absurde, ci trăsături definitorii ale sportului, ca fenomen social, ce se regăsesc în strategia tuturor țărilor civilizate. Și vor trebui preluate și de noi!

MIAU!

Potrivit unui sondaj efectuat de publicația britanică „Daily Mirror“ printre spectatorii ultimului Open de la Paris, Stefanie Graf ar fi posesoarea celor mai frumoase picioare din lumea tenisului mondial. Celebra jucătoare, observă ziarul, e conștientă de acest dar natural, purtînd scurt chiar și la cele mai simandicoase serate. Stefi Graf declară totuși: „Picioarele sînt numai pentru alergare. Îmi este absolut indiferent dacă ale mele sînt și sexy.“ Ipocrizia face parte din arsenalul cochetăriei.

TERORIZAT DE SPECTRUL IMPLACABIL AL BOLII SIDA, „MAGIC" JOHNSON, GLORIA VIE A BASCHETULUI PROFESIONIST AMERICAN, ÎȘI CONTINUĂ CU ÎNFRIGURARE EMOȚIONANTA SA DESTAINUIRE.

MAGIC JOHNSON ȘI COȘMARUL SIDA (III)

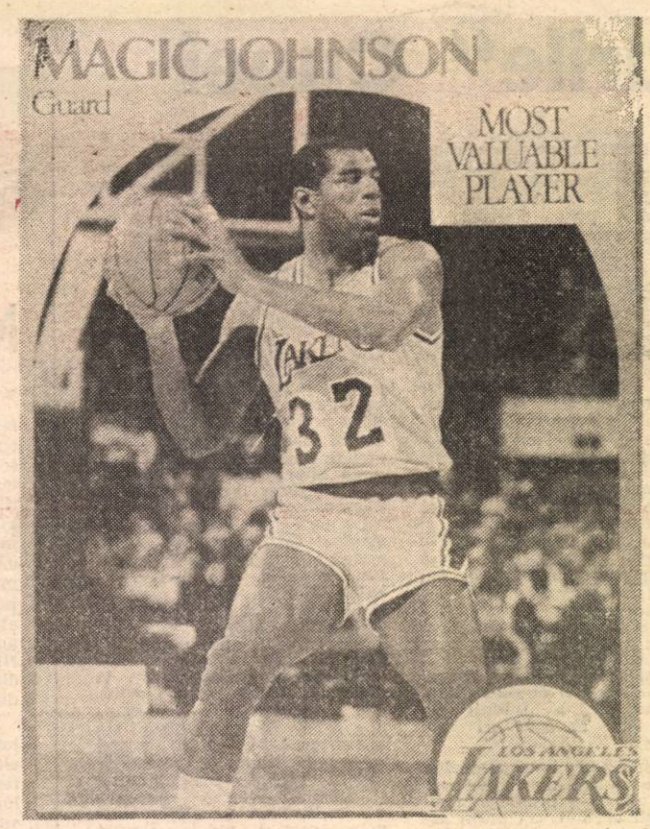

„Totul a început în septembrie 1991, cînd Lon și cu mine am deschis discuția cu clubul »Lakers« pentru a găsi căile legale de a-mi spori salariul. Amîndoi urmăream o creștere a venitului anual de la 2,5 milioane dolari (așa cum era stipulat în contractul sezonului 1991 — 1992) pînă la limita superioară de plată a performerilor celor mai reputați ai ligii.

Dr. Jerry Buss, proprietarul echipei, și Jerry West — managerul de prim rang, au acceptat ideea că ar fi normal să primesc mai mult în sezonul viitor, însă datorită plafoanelor maximale de salarizare impuse prin Asociația Națională de Baschet, și-au dat seama că nu-mi pot modifica în nici un fel contractul care ar fi urmat să expire la sfîrșitul sezonului 1993 — 1994. Am realizat că singurul mod de a putea primi mai mult ar fi un credit. Ne-am decis imediat asupra cifrei de 3 milioane. În mod normal, toate echipele NBA care trec la o salarizare substanțială a proprilor jucători apelează la companii specializate de asigurări. Polițele emise pun la adăpost cluburile imediat ce acestea intră în posesia lor, nu înainte ca respectivele companii să-și fi făcut riguros datoria privind investigațiile generale la care este supusă persoana asigurată. În ceea ce mă privește, testele au fost grăitoare. Mă gîndesc acum: ce s-ar fi putut întîmpla soției și copilului dacă examenele medicale s-ar fi aminat o bună bucată de vreme?

În cele trei săptămîni care au urmat momentului despărțirii mele de «Lakers» pe motiv de boală, condiția mea fizică nu s-a schimbat nici un moment. Acumulasem ceva oboseală la întoarcerea mea de la Paris, însă doctorii mei nu s-au alarmat, fiind de părere că o asemenea combinație de stress și efort fizic, coroborată cu durata celor 13 ore de zbor pe ruta Paris — Los Angeles, conduce în mod firesc la o oarecare solicitare a organismului. În orice caz, gripă n-am avut, așa cum motivaseră stingheriți pe 25 octombrie cei din echipă absența mea la meciul împotriva lui «Utah Jazz» precum și la următoarele două meciuri.

N-am încercat să-nșel pe nimeni nici o clipă. Voiam doar să mă asigur de faptul că rezultatele companiei de asigurări sînt corecte. „Testele pot fi greșite, nu-i așa?" — i-am spus încrezător doctorului Mellman. Am început imediat o serie de noi teste sofisticate care au durat cîteva zile. Între timp mi s-a recomandat să nu joc și nici măcar să nu mă mai antrenez cu echipa. Nu-i interesa faptul că mă simțeam perfect sănătos. Mi-am continuat exercițiile zilnice, intensificîndu-mi efortul în reprize de noapte. Mă străduiam din răsputeri să-mi mențin condiția fizică cu gîndul că voi juca din nou, cu orice preț, chiar și așa, atins de virusul fatal.

Cînd mi s-a spus prima dată despre infecție, pe 25 octombrie, m-am gîndit să-i spun soției imediat. Doar că era ieșită în oraș cu cîțiva prieteni tocmai în acea seară. Mă știa în Salt Lake City și a sosit acasă tîrziu. Cînd, în sfîrșit, s-a reîntors, mi-am pierdut dintr-o dată orice curaj de a-i vorbi deschis. Cum să-i spui propriei tale soții că e posibil să o fi infectat cu virusul SIDA?... Pînă la urmă am îndrăznit. Firește că la început a tunat și fulgerat. I se citea groaza pe chip. I-am spus că ar trebui să-și facă și ea de urgență testele. Apoi i-am spus că nu m-aș putea opune și că aș înțelege dacă ar dori să mă părăsească, deoarece divorțul în sine ar putea fi o soluție. Nu m-a lăsat să închei și si-a încolăcit brațele în jurul gîtului meu, spunîndu-mi că am înnebunit! Cookie e o femeie foarte puternică. Faptul că m-am căsătorit cu ea a fost unul din cei mai înțelepți pași pe care i-am făcut vreodată.

Dintre cei din propriul anturaj, doar cîțiva au aflat despre rezultatele testelor: Lon, dr. Buss și Jerry West, Cookie și părinții mei din East Lansing, Michigan. Luni, 4 noiembrie, am simțit că mi-e tot mai greu să păstrez taina asta nenorocită departe de cei mai apropiați prieteni: coechipierii mei. Într-un sfîrșit, Mike Dunleavy i-a anunțat pe băieți să fie prezenți într-o sală micuță de la Forum pentru o scurtă întîlnire la ora 14.00.

Aproape în același timp, le-am telefonat și i-am anunțat pe cei 5 prieteni intimi ai mei: Larry Bird, Arsenio Hall, Isiah Thomas, Pat Riley și Michael Jordan. Larry a plîns. La fel Arsenio. Isiah n-a vrut pur și simplu să accepte. Pat și Michael m-au ascultat într-o tăcere mormîntală.

De asemenea, am apucat să vorbesc și cu fiul meu, Andre. Are 10 ani și locuiește împreună cu mama sa în Michigan. Nu sînt sigur că a înțeles bine tot ce i-am spus, dar — lucrul cel mai important — i-am transmis că indiferent de lucrurile pe care le va auzi probabil despre mine, el trebuie să fie conștient de faptul că îl iubesc! Asta cred că a înțeles, într-adevăr.

Mai tîrziu, a trebuit să-mi privesc colegii în față. Aveau cu toții chipurile marcate de frămîntare. M-am străduit să fiu puternic. Byron Scott mi-a spus că am zîmbit la fel cum o făcusem zilnic în cei 9 ani de cînd eram cu toții împreună. Nu avea rost s-o lungesc. Le-am spus că sînt seropozitiv și că sînt nevoit să mă retrag din viața sportivă. Le-am mai spus că aș vrea ca ei să o continue tot așa de minunat, pentru ei și pentru mine totodată. Nu plînsesem niciodată pînă atunci. Dar comunicarea „veștii" colegilor mei a însemnat cea mai importantă experiență emoțională pe care o trăisem. Au plîns cu toții alături de mine..."

(va urma)

Documentare și prezentare
CRISTIAN PAVEL

MONTANĂ

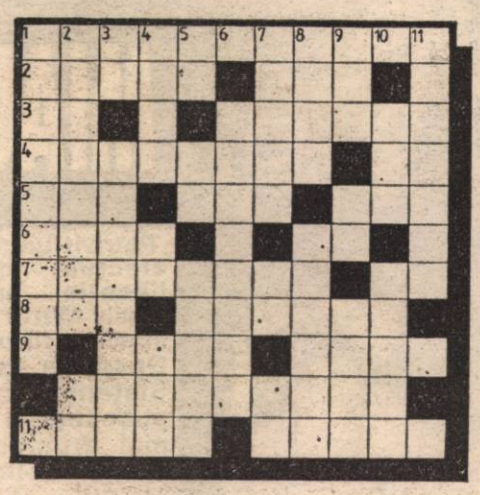

ORIZONTAL: 1) Alpinistă. 2) Prăpăstii circulare — Vîrful cel mai înalt din masivul Bucegi. 3) La cabană! — Drumuri marcate la munte. 4) Amator de escaladări montane — De prin părțile Rucărului! 5) Din înalt! — Semnul înmulțirii — Diminutiv de la Nicolae. 6) Vîrf în Munții Rodnei (2280 m) — Depresiune cuprinsă între două piscuri de munte. 7) Platformă la înălțime — Tocit pe versanți! 8) Prefix cu sensul „curent de apă" — Saline (dim.). 9) Localitate în India — Pisc. 10) Cuiele de la bocancii alpiniștilor. 11) Așezare pastorească de vară, la munte sau în afara satului — Arbori întîlniți pe lîngă rîurile de munte.

VERTICAL: 1) Gazde primitoare pe cărări de munte. 2) Masă de zăpadă care se deplasează pe pantele munților (pl.) — Clăbucet plecare... și sosire! 3) La poalele muntelui! — Podișuri. 4) Lanț muntos în America de Sud — Luat la mijloc! — Holdă. 5) Sus de tot, pe Retezat! — Se lasă noaptea! — Creastă de munte. 6) Pioletul alpiniștilor. 7) Suciți din fire... — Diana Nicolescu — Cota 2 400 !! 8) Prezent și vara pe culmile cele mai înalte — Adăposturi pregătite pentru oile care coboară toamna de la munte (sg.). 9) Mușneag (reg.) — Aflate la Sinaia! — Pini (reg.). 10) Epoca... geologilor — E mai ridicat la munte... 11) Cel mai înalt vîrf de munte de pe Pămînt (8 848 m).

MIHAI ZGUBEA

Dicționar: REO, ULAO, AUS, TINI.

Vremurile sînt cum sînt,

DAR VREMEA?

Capriciile primăverii se manifestă din plin. După vremea frumoasă și destul de caldă de la mijlocul săptămînii trecute, sfîrșitul acesteia ne-a readus în unele zone din țară din nou... aspectul de iarnă. A fost deci un week-end furtunos din punct de vedere meteorologic.

Dar, e primăvară, viteza de succesiune a maselor de aer este mare și deci săptămîna a debutat sub razele blînde ale Soarelui. Perspectiva următoarei săptămîni este... bună.

Miercuri, vremea va fi în general frumoasă și se va încălzi. Cerul va fi variabil, cu înnorări mai accentuate în Banat, Crișana, Maramureș și Transilvania, unde temporar va ploua.

Vîntul va prezenta intensificări din sector sudic în Banat, Cîmpia de Vest, Moldova și la munte.

Temperaturile din cursul zilei se vor încadra între 10° și 20°C, iar dimineața între 4° și 10°C.

Joi, gradul de nebulozitate se va accentua în toate zonele din jumătatea de vest a țării, și deci aici temporar va ploua. De asemenea, vîntul va mai prezenta intensificări locale în majoritatea regiunilor țării. Temperaturile nu se vor modifica esențial față de ziua precedentă.

Vineri, majoritatea zonelor țării vor avea o nebulozitate temporară și va ploua. Ploile pot fi mai frecvente în sudul țării. Ansamblul noros va trece însă destul de repede, așa încît, sîmbătă din nou... vreme frumoasă.

Duminică și luni, o nouă formațiune noroasă va afecta mai ales regiunile sudice și sud-vestice cu ploi frecvente.

Meteorolog
OTILIA DIACONU

Dezlegarea careului din numărul anterior

PRIMĂVĂRITĂ; RĂSĂRI; ARIN; ÎMĂ; MILTON; MUNCI; AE; AT; RO; NOU; ARO; RĂSĂDURI; AP; OL; SET; MI; O; IED N; MUGUR; U; AI; PAN; RA; RONDURI; VIS; ÎNSEMNĂRI; L.

PUBLICAȚIILE Flacăra

SA R

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71 341. Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) — 47 03.326.350-6 BRCE

Director general:
GEORGE ARION

Flacăra

Redactor șef:
Ion D. Goia

Redacția: Cristina Atanasiu, Diana Calotescu, Mihail Gălățanu, Elena Ghera, Dorin Gherghinescu, Elena Grecescu, Gheorghe Lupașcu, Eugen Mihăescu, Alexandru Mihăilă, Gig Motoianu, Roxana Paicu-Manolescu, Cristian Pavel, Radu Popa, Dorin Sălăjan, Lucian Tudorancea, Irina Zidaru.

Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 1700 — eveniment, 2600 — drepturile omului, 2559 — cultură, 2528 — fotoreportaj.

REBUS

Redactor șef:
Alexandru Păsărin

REDACȚIA: Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Tudor Octavian, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Flacăra BIS

Liviu Timbus, Liana Tatos

Director economic
Nicolae Botin

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143): Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea.

■ TEHNIC (2123, 1453, 2072): Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Liliana Crețu, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Gabriela Nicolescu, Smaranda Petrea, Adrian Petrescu, Mircea Popp, Dan Mircea Popa, Simona Simzianu, Cornel Speriatu, Angela Ștefănescu

■ PUBLIC RELATION (2634): Mihai Săndoiu, Eugenia Vasile.

■ DIFUZARE: Manuela Vasiliu Laurențiu Pop, Mircea Octavian Popp tel. 17 48 91

■ FAX — 12.82.89

Cititorii din străinătate se pot abona prin „RODIPET" S.A. — P.O. Box 33—57, telex 11 995, 11034, Fax — 18 56 73 — București — Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1, sau direct la redacție.

■ Tiparul: Imprimeria CORES, București

16 pagini — 25 lei

RĂZBOIUL VINE DE LA RĂSĂRIT ?

În paginile 2-3, oameni politici răspund unor întrebări care frămîntă conștiința națională

- Ocuparea Basarabiei de către separatiști ar obliga România la o intervenție militară ?
- Sperați în neutralitatea Ucrainei ?
- Credeți că marile puteri vor fi de partea Basarabiei și României ?

Romanul polițist oferit de
ALMANAHUL FLACĂRA

VIITORUL ROMÂNIEI
văzut de bancherul Crissoveloni

– Singura modalitate de a lucra eficient e să lași sistemul liber. Guvernul încearcă să controleze, în loc să vadă care sînt principiile de bază ale unei societăți libere și să facă cinci legi, să zicem, foarte clare și foarte generale, însă, ca la anglo-saxoni de exemplu. După aia, să se ocupe de ce trebuie să se ocupe, să colecteze taxe, și să le folosească eficient în educație, asistență socială și medicală, ordine și securitatea cetățeanului. Nu să se bage în ce fac eu cu dolarii mei, dacă fac barter sau nu fac barter etc. Același lucru l-au făcut și în Grecia. Exact ce se întîmplă azi în România. Aceeași prostie. După război au spus, vai, sîntem o economie firavă, trebuie să ne apărăm. Cum ? Să controlăm moneda noastră națională, drahma. Cu alte cuvinte, au declarat că ei înșiși nu au încredere în ea. Ei bine, în momentul ăla toți și-au luat banii și s-au dus să-i investească pe vapoare sau în Elveția. Așa că am rămas multă vreme țara cea mai săracă. Nu. Trebuie să mă lase liber, să acționez eu. În momentul în care știu că sînt liber, să vedeți cîți dolari o să intre. Nu i nevoie de guvern, să ne spună ce și cum să facem.

pag. 4

ABTECH
ABSTRACT TECHNOLOGY S.R.L.™
Str. Pitar Moș Nr. 2-4 București
Tel. 14 81 70
Fax 12 08 51
COMPUTERS FOR PROFESSIONALS
- computere compatibile IBM
- 286 AT, 386 AT, 486 AT
- periferice
- cititoare bar-coduri și coduri magnetice

PEDEAPSA CU MOARTEA PRO ȘI CONTRA

pag. 8–9

Secretul tinereții fără bătrînețe
JANE FONDA la 57 de ani

pag. 13

ANUL LXXXI
Nr. 14
8-14 aprilie
1992
BUCUREȘTI

Flacăra

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL ● ÎNFIINȚAT ÎN 1911

Ce va face Romania în cazul unui atac din răsărit?

PETRE ROMAN

președintele Frontului Salvării Naționale

„Neutralitatea Ucrainei e și posibilă și de dorit"

1. Facem distincția între Transnistria și Basarabia.

Transnistria nu a aparținut ca teritoriu istoric României. Această parte din Transnistria, foarte mică de altfel, a fost atribuită Republicii Moldova de către Stalin, în cadrul acelei manevre tipic imperialiste prin care s-a atribuit Ucrainei, care era evident considerată mult mai sigură în termeni culturali și istorici, cele două teritorii Bucovina de Nord și Sudul Basarabiei respectiv accesul la Dunăre și Marea Neagră. Este limpede că Transnistria de astăzi nu poate fi un cap de pod în teritoriul Ucrainei. România nu are a interveni din punct de vedere teritorial ci numai în apărarea populației românești din acest teritoriu.

2. Da, considerăm că neutralitatea Ucrainei este și posibilă și de dorit, cu deosebire în contextul relevat mai sus.

3. Sînt convins că marile puteri sînt conștiente de unicitatea cultural istorică a României, care cuprinde și Basarabia, precum și de răspunderea ce le revine în rezolvarea oricăror conflicte din zonă printr-o voință democratică.

VICTOR SURDU

președintele Partidului Democrat Agrar din România

„Marile puteri vor fi de partea dreptății"

1. Este imposibilă ocuparea Basarabiei de către separatiști.
2. Cred în neutralitatea Ucrainei.
3. Cred că marile puteri vor fi de partea României și Basarabiei, pentru că astfel vor fi de partea dreptății.

LUCIAN CORNESCU

președintele Partidului Social Democrat Tradițional

„Intervenție militară după ce au fost epuizate toate demersurile diplomatice"

1. Da. Ca ultimă măsură, după ce au fost epuizate toate demersurile diplomatice.
2. Da.
3. Da. În cazul unui atac împotriva Basarabiei și în măsura în care Basarabia ne cere ajutorul, deoarece statutul ei de țară independentă, recunoscută de noi ca atare, ne pune în imposibilitatea de a acționa altfel.

CĂLIN TĂRICEANU

membru în comitetul director al Partidului Național Liberal - aripa tînără

„Marile puteri nu vor lua o atitudine tranșantă în favoarea noastră"

1. România trebuie să respecte convențiile internaționale, documentele CSCE, care nu permit o astfel de intervenție în nici o situație, indiferent de latura sentimentală pe care o implică acest conflict. Atîta vreme cît între România și Republica Moldova nu există un tratat de asistență mutuală, o intervenție militară poate fi avută în vedere numai din partea unor forțe multinaționale sub coordonarea ONU sau, de ce nu, a CSCE, ca organism de reglementare în plan regional european, la care și România ia parte.
2. Ar trebui să ne putem baza pe ea. Mai mult, avînd în vedere declarațiile delegației parlamentare a Ucrainei care ne vizitează țara, putem să luăm act de o ipotetică neutralitate a sa.
3. Avînd în vedere interesul politic deosebit al marilor puteri în ceea ce numește în momentul de față CIS nu cred că acestea vor putea să ia o atitudine tranșantă și evidentă de partea României.

Tranziție după tranziție?

După ce și în Albania opoziția a cîștigat cu brio alegerile, toate fostele țări socialiste europene, cu excepția României, se află într-o foarte dură, nemiloasă chiar, dar benefică și, mai ales, unică perioadă de tranziție de la comunism la sistemul occidental, căruia i se mai spune și capitalism sau economie de piață. Numai România, pentru a ajunge la același rezultat, riscă să străbată, la fel de dure și de nemiloase, două perioade de tranziție : de la socialism la fesenism și abia pe urmă de la fesenism la economia de piață. Pentru a vedea de ce nouă poate să ni se întîmple așa ceva, este nevoie să determinăm – evident, foarte pe scurt – pe de o parte starea F.S.N.-ului, forța politică ce deține la noi puterea în momentul de față, și, pe de altă parte, starea opoziției.

Imaginea care a fost făcută să circule în Occident despre situația și regimul din România și despre F.S.N. – cel puțin în mass-media, căci, sperăm, guvernele, factorii politici nu se vor fi mulțumit doar cu atît și se vor fi informat și din alte surse – este esențialmente falsă, fiindcă se compune doar din aspecte negative : lipsuri, mizerie, șomaj, fraude, handicapați ș.a.m.d. Da, sunt și din acestea, dar, pe lîngă ele, sunt și o mulțime de lucruri bune, care evidențiază faptul că România a rupt-o definitiv cu comunismul și că poporul român este capabil să redreseze țara cel puțin tot atît de bine ca și vecinii săi. Acest lucru este însă trecut sub tăcere. Pe de altă parte însă, F.S.N.-ul, ca moștenitor al zestrei de cadre, de mijloace și de structuri a regimului ceaușist, nu are, din astă pricină, nici cîmp liber de acțiune, nici autoritatea morală, nici credibilitatea necesare pentru a duce România spre civilizația occidentală. Dar F.S.N.-ul se vrea în continuare la putere și, ceea ce este mai grav, are și șanse să rămînă, adică să cîștige alegerile care vin. Pentru că, în pofida părerii celor care după recenta convenție națională fesenistă au clamat în patru vînturi că F.S.N.-ul s-a destrămat, în realitate, F.S.N.-ul este încă puternic, viabil, fie și numai pentru faptul că are controlul asupra averii, administrației, armatei, poliției, serviciilor secrete și, în general, asupra a tot ce mișcă în România. Să nu uităm că F.S.N.-ul n-a făcut niciodată distincție între ipostaza lui de partid politic și aceea de rețea de putere (aceasta din urmă a fost, cronologicește, prima).

Și cu privire la opoziția din România străinătatea are (mă refer și aici mai ales la mijloacele de informare) o părere greșită : o opoziție slabă, dezbinată, dezorientată, formată mai ales din indivizi care urmăresc avantaje personale etc. Sigur, opoziția românească a fost la început slabă, dar nu mai e chiar așa acum. Iar spectacolul fripturismului în rîndurile opoziției este floare la ureche pe lîngă fripturismul din F.S.N. De altfel, românii sunt buni politicieni, iar cazurile de corupție și tot felul de alte balcanisme – care trebuiesc, se-nțelege, condamnate și combătute – nu sunt deloc mai numeroase și mai pronunțate decît în alte țări ; noi le percepem însă cu mai multă acuitate din cauză că l-am avut pe Caragiale care le-a transformat în statui, pe cînd vecinii noștri nu l-au avut pe Caragiale ; păgubiți sunt, fără îndoială, ei. Trecînd la situația concretă din perimetrul opoziției, e de observat că începutul bun în direcția formării unui front comun al opoziției, făcut prin crearea, în vederea alegerilor locale, a Convenției Democratice, este acum pus în cauză, în primul rînd de P.N.L. Dl Cîmpeanu a explicat că pentru alegerile parlamentare vrea o altă configurație a opoziției unite, arătînd că la baza acestei atitudini stă mai ales dorința de a nu cauționa în continuare acțiunile și luările de poziție antiromânești ale U.D.M.R. (amintim că această formație politică a mers la alegerile locale cu Convenția Democratică numai acolo unde n-a fost sigură de cîștig ; unde a fost sigură, a mers singură). Legat de aceasta, dl Domokos Geza a făcut unele precizări. Trecînd peste multe inconsecvențe și oscilații ale U.D.M.R., peste o mulțime de fapte rele pe care U.D.M.R. le-a făcut la adresa României (fiindcă românii își iubesc ungurii lor, așa cum își iubesc și evreii, și nu admit să li se facă ceva rău), poziția luată de dl Domokos, în numele partidului său, în problema Basarabiei este demnă de toată lauda.

Dar, se va spune, de ce este chiar așa de mare nevoie ca opoziția să cîștige, cînd, iată, F.S.N.-ul însuși (desigur, cel ieșit învingător la recenta convenție națională, aripa Roman, adică) are un program radical, de trecere în galop la economia de piață. Cu alte cuvinte, de ce să ne omorîm atîta că va cîștiga F.S.N.-ul, cînd el, în fapt, a preluat programul opoziției ? Despre convergența programelor s-a vorbit destul de mult, ea este reală. Dar nu numai despre programe e vorba. În fapt, o știe toată lumea, F.S.N.-ul este o formație compromisă, prea legată de structurile vechi, de practicile vechi și de oamenii vechiului regim. Și românii, dar mai ales străinătatea, vor avea sentimentul că nu s-a schimbat mare lucru, că am umblat cu cîrpeli, cu jumătăți de măsură, spre deosebire de ceilalți frați din lagăr, care au luat taurul de coarne. Oricît de radical ar fi programul său, oricît de apropiat ori chiar identic cu al opoziției ar fi el (lăsînd la o parte faptul că programul e una, el are într-însul o doză imensă de demagogie, iar înfăptuirea lui este cu totul altceva. F.S.N.-ul, intrucît se bizuie pe forțe ale trecutului, va fi nevoit să facă acestor forțe concesii. Ca atare, o victorie fesenistă ar însemna, pe lîngă inevitabile înnoiri, și păstrarea de structuri vechi, rețele vechi, cadre vechi. Fesenism. Instalat la cîrmă pentru încă un mandat, Frontul va avea răgazul să fesenizeze bine România, adică să ducă țara nu spre sistemul occidental, ci spre fesenism, o stare hibridă, de compromis, de cale jumătate. Și abia după aceea va trebui să avem încă o perioadă de tranziție, de la fesenism la capitalism. Ca să evite acest lucru, opoziția din România trebuie neapărat să găsească formula pentru a cîștiga.

ION D.GOIA

1. Ocuparea Basarabiei de către separatiști ar obliga România la o intervenție militară?
2. Sperați în neutralitatea Ucrainei?
3. Credeți că marile puteri vor fi de partea Basarabiei și României?

ION DIACONESCU

vicepreședinte al Partidului Național Țărănesc - creștin democrat

„Intervenția militară română este posibilă numai la cererea Chișinăului"

1. Moldova a fost recunoscută de forurile internaționale ca stat independent. În consecință, nici o intervenție militară n-ar fi posibilă decît la cererea expresă a autorităților legitime de la Chișinău ; altfel, ne-am supune riscului ca aceste foruri internaționale să ne considere agresori.

2. Atît Ucraina cît și Rusia au recunoscut acest stat independent. Nu pot crede că vreuna dintre ele ar interveni armat. Ele însele au problemele lor și au nevoie de sprijinul comunității internaționale, situație în care nu pot risca să apară într-o lumină defavorabilă. S-ar putea, totuși, ca unele forțe lăturalnice scăpate de sub control, sau îngăduite ca atare, să se infiltreze în Moldova, lucru ce se întîmplă și acum. În mod oficial, însă, sînt convins că Ucraina și Rusia își vor păstra neutralitatea.

3. Marile puteri sînt mai puțin interesate de soarta României și Basarabiei. Ceea ce le interesează acum e ca pretutindeni în lume să existe liniște și stabilitate, deci și în spațiul nostru. În acest sens, cred că ele ar privi favorabil o reunire a României cu Moldova de peste Prut numai dacă ea s-ar face cu respectarea dreptului internațional, deci cu acceptul autorităților de o parte și de alta a Prutului. În aceste condiții marile puteri ne vor fi favorabile.

STELIAN ȚĂNASE

vicepreședinte al Partidului Alianța Civică

„Președintele Iliescu ar trebui să demisioneze"

Întrebarea e greșită, pentru că, datorită raportului de forțe, ocuparea Basarabiei de către separatiști e imposibilă. Tocmai de aceea aș pune cuvîntul separatiști în ghilimele. Singurele care ar putea ocupa Basarabia sînt trupele regulate „sovietice". Al doilea aspect ce se cere subliniat este că dacă există această înaintare a situației, e pentru că președintele Iliescu duce o politică externă catastrofală, împotriva intereselor românești. Asta s-a văzut clar la încheierea pactului Iliescu—Gorbaciov în aprilie 1991, pact ce obliga România să aibă aceleași alianțe cu U.R.S.S. Se vede și acum ; în doctrina președintelui, există două state românești. Asta face ca Basarabia să fie complet neprotejată de românii de dincoace de Prut. Astfel de greșeli se plătesc tocmai în astfel de momente de criză. Președintele Iliescu ar trebui să demisioneze.

2. Ucraina se află în dificultate și la granița de est și la cea de vest, avînd un contencios foarte complicat cu Rusia și altul cu România. Acum, ea va trebui să decidă dacă vrea să fie un stat european bazat pe drept sau unul moștenit de la imperiul sovietic. Ucraina nu are nici un drept asupra Bucovinei și Basarabiei. Tratatul Ribbentrop-Molotov a fost denunțat pînă și de sovietul suprem, consecințele lui, însă, continuă să fie în actualitate. Cîtă vreme nu se vor rezolva problemele teritoriale, în această zonă va fi o criză permanentă și granițele vor continua să fie nesigure.

3. Marile puteri, care sînt extrem de atente la dizolvarea URSS, și al căror interes este ca toate conflictele să rămînă înăuntru comunității, cu siguranță au o înțelegere ca să țină situația sub control. Și, cum marile puteri se înțeleg întotdeauna între ele, pînă la urmă într-o situație extremă, ar ține, în principiu, cu Rusia. Ar proteja drepturile „celor mici" numai în măsura în care, de pildă, Basarabia ar putea deveni detonatorul unei crize internaționale ; altfel, aceasta va juca rolul minorității gălăgioase din parlamente.

RADU CÂMPEANU

președintele Partidului Național Liberal

„Ucraina - rol activ pentru oprirea comandourilor de cazaci"

1. — Eu cred că da, în urma unei foarte bune pregătiri diplomatice.

2. — Eu sper mai mult decît atît într-un rol activ al Ucrainei pentru oprirea comandourilor de cazaci care vin acolo.

3. — Vor fi numai în urma unei foarte vaste și constante acțiuni de informare și de prezentare corectă a drepturilor noastre asupra acestei provincii ; lucru care nu s-a început încă dar care va trebui să pornească de îndată.

EVENIMENTE MARI...

● În F.S.N., competiția pentru ciolan a intrat în etapa de masă. Finala va fi cu gheare-le și cu dinții ● În familia diletantului în reforme, domnul ex-Petre Roman, începe să acționeze profesionistul. Cumnatul fostului premier, colonelul M.I. Kuki Borislavschi, șeful Serviciului Protocol, e coproprietar al restaurantului „Velvet". Aici adastă, cînd vine în România, omul de afaceri grec Billy Bröss, investitor în industria chimică și gazdă pentru doamna Mioara Roman în vacanțele sale din Marea Egee. Care grec se întîlnește la „Velvet" cu... Urmarea, cititorule, mai scrie-o și singur, că doar ai votat ! ● La Costinești ar urma să se țină un simpozion dedicat presei (sfințit, nu-i așa ?, de un sobor de preoți). Domnul Dorel Sandor, subsecretar de stat și însărcinat cu organizarea consensuală a manifestării, l-a găsit, în sfîrșit, pe oamenii de presă capabili să asigure prestigiul întîlnirii : Silviu Brucan și Răzvan Theodorescu. ● După gargara cu ulei de măsline, brățările de aramă și frecția la piciorul de lemn, tot mai multe ziare descoperă remediul universal al problemelor personale : un anunț pe zi. În toamnă va fi la modă alifia de pisică ● Miron Cosma a fost, în sfîrșit, inculpat. În funcție de rezultatul alegerilor, vom avea cîte un sfîrșit oportun la toate marile procese de interes național. Ca în bancul cu ostașul sovietic care a cerut, dacă moare în luptă, să fie făcut post-mortem membru al P.C.U.S. Dacă nu, nu. ● În Piața Matache s-au vîndut ieftin — 200 de lei bucata — șepci noi de ofițer ai Armatei Roșii. Încă nu s-a negociat prețul la tancuri. ● „De 45 de ani — declară Regele Mihai la întîlnirea cu românii din Canada — nu mă gîndesc decît la ziua cînd voi fi acasă. Reîntoarcerea în țară este dorința mea cea mai fierbinte". De 45 de ani poporul român dorește altceva, dar de condus îl conduc același, cu aceleași cuvinte, în vreme ce românii și Regele din exil continuă să se numească transfugi și legionari. ● Florentina Marcea, soția profesorului Pompiliu Marcea, cere public adevărul în privința morții cărturarului : sinucidere sau asasinat ? Doamna Marcea crede că oamenii fostei securități știu adevărul. De ce nu și oamenii actualei securități sau ai fostei secții de presă a P.C.R. ? ● Senatorul Văcaru, solicitat pentru un interviu, a cerut, pentru răspunsurile la cele 20 de întrebări care i-au fost puse, bani cît pentru o sută. Oare cu cît trebuie plătit un senator pentru răspunsul la o întrebare de genul : „Unde v-ați născut ?" ● Pe afișele spectacolelor de folclor de la Sala Polivalentă apar frecvent exponenții de frunte ai cînteculul românesc : Nămol, Necunoscutu, Fulgerică, Vijelie, Troacă, Găoază ● La Convenția națională a F.S.N. s-au strigat, cu o singură excepție — Jos Iliescu ! — toate lozincile Pieței Universității. Dar și altele noi sau adaptate : „De la Tisa pîn' la Nistru, Petre Roman primministru", „21-22 Văcaru n-a fost cu noi", „Noi de-aicea nu plecăm, nu plecăm acasă, pînă nu va cîștiga moțiunea noastră". Tot ce mai ne lipsește e ca în Piața Universității să se strige fraze din cuvîntarea liderului național ● Un dialog între tată și fiu la o „caricatură" semnată de studentul Silviu Paraschiv în „România Mare" : fiul privește spre un pom de Crăciun împodobit cu daruri și întreabă „Ce faci, tăticule, mai sînt opt luni pînă la Anul Nou ?" La care tatăl răspunde : „Ehei, Georgică, cu leucemia ta..." Măi, Paraschive, spune-le gluma asta la colegii tăi, intelectualii, și încearcă să citești în ochii lor ce părere au despre tine și despre mămica ta care te-a învățat cum să trăiești între oameni. ● În comuna Verguleasa, județul Olt, cîțiva cetățeni bolnavi de trichinoză refuză internarea și tratamentul în spital. Știți ce-a zis un om cînd își punea streangul de gît ? A zis : Înecarea moarte n-are ! ● La Ploiești, o dugheană se cheamă „Dal.as Company". ● Familia Ciupiea din Cluj — tata, mama, fiul, fiica, nora și ginerele — a intrat toată la pușcărie pentru un activ de 27 de furturi din mașini. Probabil ce furau își vindeau între ei, dacă nu mai există și alți împricinați ● Pensionarii au dreptul la 6 călătorii cu reducere 50% pe an, clasa a II-a. Afacerea se încheie pe loc, în gară sau la Agențiile de voiaj cu decizia de pensionare originală și buletinul de identitate în mînă. ● Anticariatul cel vestit de la Curtea Veche flințează într-o curte nouă, pe Calea Victoriei 12, lîngă Muzeul de istorie al României. Sau invers. ● În Parlament au fost furate leafa lui Claudiu Iordache și cîteva sute de dolari ai deputatei semifondiste (cît p-aci să spun : al reputatei semifondiste) Doina Melinte. Dacă socotim cîți bani a încasat pînă acum reputata deputată lipsind din Parlament ca să alerge după dolari, parcă ceva se compensează. ● Un deputat de Bacău de culoare majoritară e de părere că „vicelideru devine automat lider dacă liderul devine impotent". Așa e, domnule ! ● Serialul „demascator" de televiziune „Navetistii huilei" a suportat, la Cotroceni, o pre-vizionare la cel mai înalt nivel. Au lipsit nemotivat Mihai Dulea și tovarășul Hegedüs. ● Ionel I. Brătianu a îngropat, în grădina unei case din strada Toporași, cei trei cartofi franțuzești prezentați în campania pentru primăria Capitalei. Cu această ocazie, a declarat cîtorva ziariști prezenți că ar fi „un Salvador Dali al Parlamentului, pictorul pe seama căruia unii se amuzau fără să-i observe genialitatea". În Spania Salvador Dali era comparat adeseori cu Ionel I. Brătianu. ● Împușcatul trebuia lăsat în viață să conducă șantierele Casei Poporului sau măcar pe cel al Bibliotecii Naționale. Faptul că guvernanții noștri au cheltuit miliarde de dolari pe populism și n-au găsit milioanele de lei pentru paza marilor șantiere este o rușine de a cărei dimensiune ne vom da seama cînd vom fi bătrîni și pribegi. ● Ministrul Mediului, Marcian Bleahu, cere o dezbatere parlamentară în problema transformării României în filiala pentru deșeuri a Occidentului. Numai că domnia sa cerea dezbaterea după ce s-a dat acordul pe un contract cu un străin interesat să ardă (și să ne ardă) la Sibiu deșeuri europene de cea mai bună calitate, competitive pe plan mondial.

TUDOR OCTAVIAN

...EVENIMENTE MICI

Pentru cititorii noștri mai vîrstnici, Chrissoveloni este, desigur, un nume de rezonanță. Dacă ar fi unicul semn al trecerii pe meleagurile noastre, vestita bancă Chrissoveloni - monumentala clădire din strada Lipscani nr.16, în care funcționează, de peste 40 de ani, Banca națională - sucursala municipiului București - este un argument convingător pentru susținerea rolului familiei Chrissoveloni în făurirea României moderne.

Pentru a rezolva o problemă, în România pierzi de 20 de ori mai mult timp decît în Anglia

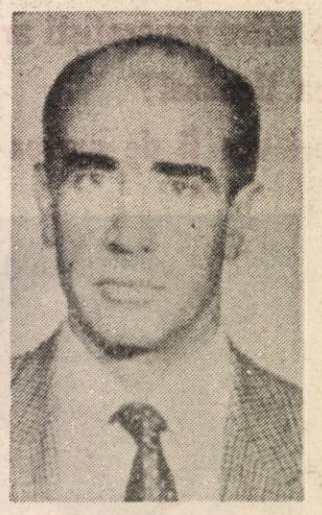

— Am plecat în 1960, eram în ultima clasă de liceu. Noi sîntem români de origine greacă. Ne-am repatriat la Atena. Eu am crezut că a fost o ruptură definitivă. Surorile mele stăteau la Atena, scriau scrisori în România, plîngeau, ascultau la radio muzică românească. Eu nu mai aveam rădăcini. Apoi, mi-am refăcut o identitate greacă. După mine, grecii și românii sînt foarte apropiați caracterologic. Noi, cei din Balcani, lucrăm altfel decît un neamț, un englez sau un american. Ne entuziasmăm, vorbim, avem geniul imaginației și capacitatea de a crea. Și asta e ceea ce ne salvează. În plus, faptul că în toată dezorganizarea asta, avem capacitatea de a continua.

— Ați simțit, desigur, impasul economiei românești. Vedeți vreo ieșire ?

— Singura modalitate de a lucra eficient e să lași sistemul liber. Guvernul încearcă să controleze, în loc să vadă care sînt principiile de bază ale unei societăți libere și să facă cinci legi, să zicem, foarte clare și foarte generale, însă, ca la anglo-saxoni de exemplu. După aia, să se ocupe de ce trebuie să se ocupe, să colecteze taxe și să le folosească eficient în educație, asistență socială, medicală, ordine și securitatea cetățeanului. Nu să se bage în ce fac eu cu dolarii mei, dacă fac barter sau nu fac barter etc. Același lucru l-au făcut și în Grecia. Exact ce se întîmplă azi în România. Aceeași prostie. După război au spus, vai, sîntem o economie firavă, trebuie să ne apărăm. Cum ? Să controlăm moneda noastră națională, drahma. Cu alte cuvinte, au declarat că ei înșiși nu au încredere în ea. Ei bine, în momentul ăla toți și-au luat banii și s-au dus să-i investească pe vapoare sau în Elveția. Așa am rămas multă vreme țara cea mai săracă. Trebuie să mă lase liber, să acționez eu. În momentul în care știu că sînt liber, să vedeți cîți dolari o să intre. Nu-i nevoie de guvern, să ne spună ce și cum să facem.

— Totuși, trebuie să existe un cadru legal de desfășurare a acestor afaceri.

— Bineînțeles. Tocmai acest cadru să îl asigure guvernul. Au scos Codul comercial. Foarte bine ! Cum se fac companiile, cum se plătesc taxele, asta trebuie să existe. Dar, după mine, guvernul ar trebui să-l protejeze pe omul din stradă, pe cetățean. Iată, tu, guvern, dai voie unei companii să facă o ofertă publică de acțiuni pentru a lua economiile oamenilor să le investească. Mii de oameni care au adus acolo toate economiile lor sînt săraciți. Iar în România, tocmai aici guvernul nu face nimic. Nu are rost să inventăm, trebuie numai să analizăm și să selecționăm soluțiile care s-au dovedit reușite. Dacă guvernul dă voie oricui să iasă cu o ofertă publică pentru a vinde acțiuni în proiecte care încep de la zero, situația poate să devină foarte gravă. Oameni de bună credință pot fi ușor înșelați. Guvernul trebuie să stabilească un cadru legal pentru această activitate. În plus, fenomenul este și în detrimentul activității viitoare de privatizare a economiei. În întreaga lume, riscul unei asemenea întreprinderi este garantat printr-o bancă de afaceri care își asumă ea însăși responsabilitatea riscului investiției. Banca spune, în principiu, eu sînt de acord, dacă nu cumpărați voi, să cumpăr eu toate acțiunile astea, dovedind astfel că ea, în primul rînd, este convinsă că e vorba de o afacere rentabilă.

— Această îngrijorare pentru banii investiți în acțiuni ale băncilor particulare e numai un aspect al îngrijorării crescînde legate de existența băncilor. E vorba de cuantumul mereu mai ridicat al dobînzilor pentru împrumuturile contractate inițial în condiții relativ convenabile.

— Fenomenul e că băncile de aici nu lucrează ca cele de afară. Acolo, dobînda percepută e relativ mică. Depinde de ce monedă vorbim. În dolari, cea maximă e, probabil, 9%. O bancă trebuie să-și așeze fondurile pe aceeași bază pe care le împrumută ; astfel, riscul e limitat. Ca și cîștigul, de altfel, 1,5—2%. Aici, în România, n-au o bază de fonduri. Din cauza inflației, nu pot să asigure fondul cu un cost fix. Bineînțeles, e un sistem care face orice investiție de lungă durată imposibilă.

— Bine, dar în acest caz, ce poate face cel ce dorește să pună pe roate o afacere serioasă în România, e român și se vede strîns cu ușa de această permanentă mărire a dobîndei, care îl face să muncească, de fapt, numai pentru a returna împrumutul.

— Singurul lucru care îi rămîne românului e să facă un fel de trading, adică să ia niște bani, să-i ruleze foarte repede, și asta în repetate rînduri, ca astfel să-și asigure un cîștig cu care să pornească o investiție. E singura șansă.

— Da, dar una destul de relativă, pentru că pînă ajunge el să strîngă acel capital, în actualul context inflaționist, respectivul capital s-a diminuat atît încît nu mai reprezintă mare lucru.

— Nu uitați că ceea ce trebuie făcut este tocmai oprirea inflației.

— Cu ochiul omului de afaceri din afara granițelor, cît de apropiat apreciați că poate fi acest moment ?

— Eu cred că inflația se poate opri numai în momentul în care vom începe să producem bunuri. Nu putem da o valoare leului pînă cînd nu e acoperit de produse. Asta e problema noastră — nu producem decît foarte puțin.

— Relansarea economiei depinde în mare măsură de investitorii străini care nu se prea înghesuie să vină în România. Doamna Valmy, unul dintre cei ce au revenit, răspunzînd unor întrebări legate de afacerile sale, spunea că tot ce poate spera aici e să nu piardă banii, în nici un caz să cîștige. Sînteți de aceeași părere ?

— E greu să spui în momentul de față dacă o să cîștigi sau dacă o să pierzi. Nu există pentru mine nici un dubiu că, dată fiind devalorizarea leului, nu poți vorbi deocamdată de un cîștig real. Sigur, poți ajunge să faci foarte mulți lei. Dar ei au o valoare tot mai mică. Așa încît sînt de acord cu această doamnă că nu putem vorbi de un cîștig imediat. Cîștigul nostru economic va fi în 5—10 ani, nu mai devreme. Întîi trebuie ca economia românească să se stabilizeze.

— Socotiți că în cei doi ani de cînd ați revenit, ați reușit să construiți ceva care peste timp va produce, sau ați ridicat numai niște castele de nisip ?

— Primul lucru pe care trebuie să-l construiești sînt relațiile. Al doilea — să înțelegi cum lucrează instituțiile țării respective. Eu cred că am reușit să parcurg aceste două stadii.

— Cum ați colaborat cu autoritățile ? Vorbeați de porți închise. Le simt, permanent, toți românii care încearcă să facă ceva.

— Vedeți, trebuie să înțelegem că sîntem în Balcani. Eu, care am trăit în Grecia atîția ani, pot să vă spun că și în Grecia consumăm 80% din eforturile noastre ca să rămînem pe același loc, și asta, luptînd cu o birocrație care încearcă să te prăbușească. Numai 20% din efortul meu se regăsește într-un progres. În România, îți ia de 10 ori, de 20 de ori mai mult timp ca să rezolvi o problemă, decît ai cheltui în Anglia, de exemplu.

— Dacă ați fi venit aici de la Londra, fără să fi trăit în Grecia, ați fi rămas sau ați fi renunțat în fața acestei situații ?

— Deja toți străinii știu că venind în România vor avea de înfruntat o birocrație crîncenă. Din păcate, cu cît frînele birocrației sînt mai puternice și corupția pe care o nasc ele e tot mai puternică. Eu spun la toată lumea : baza de la care începe orice legislație în Balcani, este recunoașterea că toți sîntem hoți. Și, fiindcă sîntem hoți, trebuie să facem legi și pentru cel mai mărunt lucru. Da, da, nu există domeniu, cît de mic, pentru care să nu facem legi. În plus, cel care face o lege își zice, ah, și dacă ăla mă fură, atunci trebuie să închid și poarta asta, și pe asta, și pe asta... Rezultatul este un fel de ilegalitate oficializată.

— Și, astfel, devenim prizonierii propriei noastre suspiciuni.

— Exact. Dacă porțile vor fi deschise, veți vedea, oamenii vor fi mult mai onești. Dacă mă duc într-un magazin și tot e deschis, nici nu pot să fur, cum o să fur cînd tot e deschis ? Se schimbă și atitudinea mea. Vedeți, în America toți plătesc taxe și sînt mîndri că le plătesc, pentru că astfel ajută să se construiască drumuri, spitale. La noi, omul spune, dacă eu dau taxa guvernului, toți banii ăștia or să se prăpădească în buzunarele unuia sau altuia. De fapt, între cele două sisteme deosebirea fundamentală e bazată pe mentalitățile diferite care le domină.

— Schimbarea mentalității presupune perioade mari de timp. Cum ați declarat că vă asumați acest risc, nu-mi rămîne decît să vă întreb care sînt domeniile în care aveți încredere, deci, în care ați investi ?

— Am crezut, și cred încă, asemeni multor români, că în România agricultura este baza bogăției. Noi, familia mea, am venit aici în 1848. Făceam comerț cu cereale. Banii pe care îi cîștigam, îi băgam în pămînt. Asta era ciclul firesc. Eu cred că istoria o să se repete. Acum, însă, agricultura e la pămînt. Eram grînarul Europei. E absurd să fim deficitari la grîu. În ceea ce mă privește, am făcut unele investiții, dar n-am reușit nimic, pentru că nici măcar grîu să facem făină, din care apoi să facem pîine, n-am avut anul acesta.

— Ați început, deci, cu un eșec !

— Un eșec temporar, aș zice. Nu pot să cred că o să lăsăm agricultura în halul în care e astăzi. Sistemul vechi s-a dezintegrat și nu există nimic care să-i fi luat locul. Nu poți vorbi de un sistem liber, dacă nu recunoști elementul fundamental al unui asemenea sistem, dreptul de proprietate. Ca proprietar, ai un capital și trebuie să decizi ce faci cu el. Asta e principiul sistemului liber — foarte multe unități care decid pentru binele lor, fără a fi interferate de guvern sau de legi și de reglementări înguste, exterioare sistemului. Competiția poate să se formeze numai cînd există unități multe și libere. Asta trebuit să creăm noi acum.

— Sînteți hotărît să continuați, așadar.

— Strategia mea e foarte simplă. Trebuie să refac o poziție pentru familia mea aici, în România, de care noi sîntem foarte legați. Familia Chrissoveloni este, prin mine, a cincea generație care face afaceri în România. Stră-străbunicul a venit din Grecia și familia a trăit și a făcut afaceri aici 100 de ani. Bineînțeles, ne-au confiscat tot. Vrem să reînviem. Așa că înțelegeți, eu nu gîndesc pentru cinci ani. Mie îmi trebuie alți 100 de ani. Poate copiii mei nu vor dori să revină aici. Asta nu are nici o importanță. Am surori, am nepoți, unul dintre ei va prelua ceea ce construiesc eu acum.

ROXANA PAICU
Foto de GIG MOTOIANU

TOP "COATE-GOALE" SAU CUM SĂ TÎRGUIEȘTI IEFTIN ÎN BUCUREȘTI

Nr. crt.	Denumirea produsului	Firma	Adresa	Programul	Prețul en detaille
1	Parizer	„DUMCRIS“	str. Ghiocei, nr. 31	zilnic 7-19	140 lei/kg
		PRODSERIMPEX SRL	sector 2	sîmbătă 7-15	
2	Crenvurști subțiri	„	„	„	475 lei/kg
3	Cîrnați extra	„	„	„	650 lei/kg
4	Pastă de carne	„COMALIMENT“ SA	B-dul Magheru, nr. 30 sector 1	zilnic 6.30-20.00 sîmbătă 7.30-14.30 luni 9.00-19.00	76 lei/cutie
5	Șervețele de masă	Mag. „MUNTENIA“	str. George Enescu, nr. 42, sector 1	zilnic 7-20 sîmbătă 7-14	58 lei/pachet
6	Pui export grill	Rotiseria „UNION“	str.Ion Cîmpineanu nr. 9, sector 1	zilnic 10-21	299 lei/kg
7	Vin spumos „ZAREA“	Mag. „DELICATESE“	str. Ion Cîmpineanu nr. 5, sector 1	zilnic 10-18 sîmbătă 7-14	183 lei/sticlă
8	Gem de piersici	Băcănie	str. Tunari, nr. 42 sector 2	zilnic 9-17 sîmbătă 7-13	66 lei/borcan
9	Spaghetti import (500 g)	„	„	„	94 lei/pachet
10	Miere naturală	„	„	„	154 lei/borcan
11	Arahide	„	„	„	500 lei/kg
12	Țigări „CARPAȚI“ (80 mm)	„PARTINI“ SRL	Cal. Victoriei, nr. 50	non stop	19 lei/pachet

■ reamintim tuturor firmelor interesate că revista „FLACĂRA“ mizează pe o colaborare eficientă a acestora, asigurîndu-le RECLAMĂ GRATUITĂ, funcție de prețurile practicate la produse și de locul ocupat în top.

■ putem fi contactați telefonic (tel. 17. 47. 63, orele 10—15, de luni pînă vineri inclusiv !) sau direct la sediul redacției. Rugăm pe cît posibil ca informațiile să fie cuprinzătoare și comunicările de rigoare să se facă la timp (pentru apariția de miercuri, cel tîrziu vineri, pînă la ora 12.00)

CREZÎND ÎN NOI, CREDEȚI ÎN DUMNEAVOASTRĂ !

Aurul pentru popor

Spunem aur dar de gîndit gîndim fiecare altceva. Eu, spre exemplu, merg cu ideea la calitatea acestui metal de a fi **plastic**, de a avea, în sine, virtutea care dă numele unui număr important de arte. cele plastice. O sculptură de aur, oricît de mică, în macrofotografii respiră monumentalitate. Aurul e metal zeiesc nu numai fiindcă e rar. Dacă s-ar găsi pe toate drumurile, n-ar fi mai puțin prețuit. Într-o mulțime de industrii se întrebuințează, din lipsă, pelicule metalice din alte materiale, cînd o foiță sau un element din aur ar spori semnificativ performanțele produsului. Puțini cunosc că există chiar și injecții cu coloizi de aur.

Sub formă de bijuterii „pentru toată lumea" aurul nu e niciodată numai aur. De 18 sau 24 karate sînt doar bijuteriile bunicii și ale bogaților. Pentru popor, se vinde un metal compus la 14 karate. Cauzele sînt de bănuit : la 14 karate, aurul își păstrează înfățișarea și aproape toate celelalte ademeniri, dar devine accesibil ca preț. Se rezolvă astfel o problemă insolvabilă : cum să oferi tuturor ceva ce-i destinat doar cîtorva. Aurul „de 14" e un efect al comerțului liber cu aur. La New York se află o stradă, celebră în lumea celor care se ocupă cu vînzarea și cumpărarea de aur, pe care magazinele de bijuterii stau unul lîngă altul așa cum stau la noi, în Obor, tarabele cu legume. Și tot atît de pline. Celebra stradă 49. În unele vitrine poți vedea piramide de aur, bijuterii în vrac și anunțuri de tipul : „Achiziționăm aur, orice cantități". Turiștii români în Turcia, cînd ajung în Bazarul mare din Istanbul, în Pasajul aurului au vertijuri. Singurul lucru care îi stinghereste, în America și în Turcia, e că se vor găsi întotdeauna cu ochii holbați în fața unor astfel de vitrine și nu printre elegantii cumpărători în jurul cărora foiesc, în magazin, patroni exagerat de respectuoși.

Pentru omul de rînd, aurul înseamnă un inel de 14 karate obținut mai ieftin de la un magazin mic, unde îndrăznește să se tocmească. Sau măcar să sune printre buze „cam scump", iar vînzătorul să audă și să lase din preț.

Printr-o întîmplare am cunoscut un comerciant armean din Constanța care avea un magazin de bijuterii la New York. De la el am auzit povestea, care poate interesa, a „aurului pentru popor". El se aproviziona, prin rețea, de la o bază din New Mexico — RIO GRANDE. De aici se putea cumpăra aur, în pepite și aliaje, în foi și trefilat, sub formă de piese pentru felurite montaje de bijuterii la diferite prețuri, funcție de cantitatea achiziționată. Cred că e util să știe și cumpărătorul ceea ce știu, de regulă, numai negustorii. Există aur alb, galben, roșu și chiar „green gold", adică verde, care e cel mai scump, de trei ori mai scump decît cel galben și de cinci ori decît cel alb. Deoarece greutățile și dimensiunile se marchează altfel decît în Europa, voi încerca să vă informez pe cît posibil, pe măsuri europene. Se mai comercializează și un așa numit „nutragold" care e un aliaj mai ieftin decît aurul de 14 K. El nu conține aur, dar „e suficient să adaugi 20 la sută aur fin pentru a face din el ceva mai atrăgător decît aurul de 14 K".

Se cumpără, de la Rio Grande, cantități mari. De aceea, cu cît cantitatea achiziționată e mai mare, se practică și prețuri mai mici. De pildă, la aurul în pepite natural există trei prețuri. Între 1—19 unități : 24 $ 40 cenți per unitate. Între 20—29 unități : 24 $ fix. Între 100 și mai mult: 23 $ 60 c. Deoarece fiecare om își imaginează ce e aceea o cruciuliță simplă, iată prețurile „en gros" pentru cadoul pe care vi-l poate face un cunoscut sau un unchi din America" : de la 12 $ 11 c., dacă vă cumpără una, la 10 $ 39 c. dacă ia mai mult de 12 bucăți. E vorba, bineînțeles, de aur 14 k. Îndeobște, se livrează **semifabricate care se montează în ateliere mici, dintr-un număr standardizat de semifabricate** obținîndu-se un mare număr de modele deosebite unul de altul. „Coșulețul" de aur 14 k pentru cel mai mic cercel — căruia urmează să i se monteze piatra — (de 5 mm) — costă, la achiziția în vrac (peste 50 bucăți) 3 $ 26 c., adică 6 $ 52 c. perechea. Prețul în vitrina magazinului însă e dublu și triplu, uneori și mai mare, depinde de strada pe care se află magazinul, de condiția clientelei, etc. Fapt e că din salariul pe o zi, cel mai prost plătit zilier își poate permite să-i cumpere femeii lui un inel și o pereche de cercei.

Cum bijuteriile se fac, în cea mai mare parte, din aur și pietre semiprețioase sau prețioase, iată cîteva prețuri (revin cu precizarea : cele care se practică „en gros"). La diamante, unde prețurile variază considerabil după mărime și calitate, cel mai ieftin e diamantul de 0,02 karate, clasa de calitate G2, ultima, și anume 6 $ 88 c. Același diamant, dar din prima clasă B2 costă 12 $ 50 c. Prețurile la diamantele de 1 karat variază între 1 400—3 800 $. Asta la diamante, fiindcă la ametiste, bunăoară prețurile sînt „rezonabile" în sensul că un octogon de 10×8 mm de cea mai bună condiție (claritate, design, șlefuire) costă 61 $ 30 c., în vreme ce o bobiță de numai 2 mm se cumpără cu 2 $ 14 c. dacă iei o cantitate mică și cu 1$ 74 c. dacă achiziționezi mai mult de 10 bucăți. Un topaz de 4 mm costă 2 $ 09 c. (cel de 16×12 mm ajunge la 92 $). Pe Broadway, negustori ambulanți oferă, la cîțiva dolari, cristale de ametist, cuarț sau bucăți de lapis-lazzuli în monturi de argint. În cartierul chinezesc, prețurile sînt mici și foarte mici, fără ca asta să însemne și calitate slabă. Am auzit adesea vorbindu-se românește la taraba unui chinez care vindea inele de argint cu pietre de tot felul de la cîțiva dolari la cîteva zeci, și, cu oarecare tocmeală, mai mici. „Pietrele" cu adevărat populare, neprelucrate, mari și medii (cuarțuri, ametiste, jaduri, agate, turcoaze), acele pietre cunoscute și la noi și care în basme apar ca maximumul de frumusețe se comercializează la cîteva zeci de cenți bucata, astfel că în multe magazine cu gablonzuri și bijuterii ieftine poți cumpăra cu 1—2 dolari un turcoaz greu sau un ametist, neprelucrat, mare. La Cambridge, la muzeul de științe naturale al Universității Harvard, cutii pline cu fel de fel de mostre semișlefuite sînt la vînzare, prețuri variind între 20 c. și cel mult 1 $ piatra. De la Rio Grande — de care aminteam — colierul de turcoaze, pe care-l știe orice femeie costă între 20 $ (cu pietrele de 3—4 mm) și 82 $ (peste 10 mm).

În sfîrșit, revenind la aurul popular, de 14 k iată prețurile la vînzările „en gros"), prețuri care spun, de fapt, starea pieței : cel mai mic inel de 2 mm costă în jur de 12 $ în vreme ce ultimul din catalog — și cel mai mare, de 8 mm grosime costă, (în cele zece clase de mărime și greutăți, de la 3,29 gr la 4.57 gr) de la 61 $ la 87 $. Cel mai mic catalog de depozit e întotdeauna mare, iar prețurile „de catalog" — care sînt cum spuneam, de cîteva ori mai mici decît acelea de livrare cu bucata în magazin — sînt stimulatoare. După un timp, tot ce nu se vinde cu bucata, chiar și după mai multe reduceri succesive, cînd poți să cumperi un inel sau o pereche de cercei cu 10 la sută, 30 la sută sau chiar 50 la sută mai ieftin decît în ziua precedentă, se vinde la kg ca metal bun de introdus în cuptorul fabricii de bijuterii. Diferența de preț dintre marfa „en gros" și cea la magazin, deși mare, se justifică : contează în ea cîștigul intermediarilor, iefurile vînzătorilor, chiria magazinului, vanitatea femeilor, fudulia amanților, ambiția săracilor și o mulțime de alte lucruri. Fiindcă aurul de bijuterii dacă nu e „popular" vorba scriitorului, nimic nu e.

TUDOR OCTAVIAN ■

Febra aurului în București

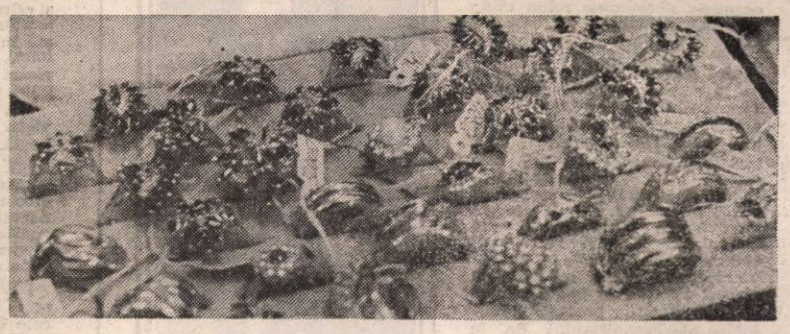

Chiar dacă aduce pe alocuri cu Stambulul, capitala noastră își redescoperă treptat tradițiile comerciale de odinioară. Încă timide și adesea la întîmplare, tranzacțiile cu metale prețioase încep să-și recapete din importanță. Din talcioc sau din colțul străzii, afacerile respective s-au mutat în consignații sau magazine specializate, capabile să ofere condiții comerciale decente. „Căutătorii de aur" — cumpărătorii — pot alege astăzi bijuteriile visate în funcție de dimensiunile, modelele și prețurile afișate de ofertanți.

Am selectat pentru dumneavoastră — potențialul client — informațiile de bază referitoare doar la cîteva din cele mai reprezentative firme din București, profilate pe comerțul cu aur :

MAGAZINUL „VANGHELIS" (Piața Dorobanți nr. 5, sector 1 ; program de funcționare : zilnic 10—18 ; simbăta 9.30—14.30) ● comercializează numai bijuterii noi, provenite din Grecia ● prețul se stabilește în funcție de gramaj, număr de carate și complexitatea manoperei ● pentru bijuteriile țintuite — care au și pietre (semi) prețioase — prețul maxim, care include și manopera este de 7 000 lei/gr. ● cel mai scump set (colier, brățară, cercei și inel) : 500 000 lei ● cele mai ieftine piese expuse : cruciulițe (2 000—2 200 lei) și cercei (1 400 lei/pereche) ● o pereche de verighete, aproximativ 15 000 lei ● nu se primesc mărfuri în regim de consignație ● se fac vînzări și altor firme în regim de consignație, cu un comision de 10% ●

„AEC" S.R.L. (str. Smîrdan nr. 17, sector 3 ; program zilnic 9—18) ● pune în vînzare bijuterii importate din aur de 14 carate ● prețul unui gram de aur prelucrat este de 3 300 lei/gr. ● valorile extreme ale bijuteriilor executate variază în funcție de lotul primit ●

CRISTIAN PAVEL ■

ANGHIROLUL — un pariu cîștigat

Așa cum bănuiam, dată fiind cantitatea insuficientă de Anghirol produs în ultimii ani și, deci, lipsa lui din farmacii, mulți dintre medici au renunțat să-l mai prescrie. Confirmarea ne-au oferit-o scrisorile cîtorva medici — mai ales tineri — interesați de o documentare mai amplă decît cea oferită de prospect.

În dorința de a veni în întîmpinarea interesului manifestat, firma HOFIGAL va finaliza, în curînd, o prezentare complexă a sferei de acțiune a Anghirolului, lucrare ce va fi trimisă gratuit tuturor medicilor și farmaciștilor interesați.

Pînă atunci, ne vom opri la două dintre domeniile în care rezultatele tratamentului cu Anghirol s-au dovedit deosebite.

Afecțiunile renale ameliorate rapid

Toată lumea știe că suferințele renale sînt nu numai foarte periculoase pentru organism prin multiplele complicații pe care le pot declanșa — ci și extrem de dureroase.

Prin principiile sale active, Anghirolul intervine cu succes în insuficiențe renale subacute și cronice, în nefrite subacute și cronice, nefroze, scleroze renale și litiaze renale.

Graficul pe care vi-l prezentăm evidențiază eficacitatea sa deosebită.

Urmăriți, deci, pe orizontală numărul de zile de tratament și pe verticală patru din direcțiile sale de acțiune.

A. Scăderea ureii în sînge, concomitent cu eliminarea substanțelor toxice.

B. Evolutia constantei Ambard.

C. Evolutia diurezei.

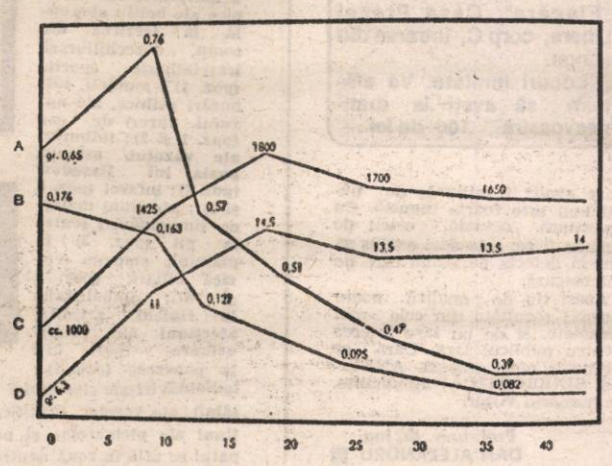

D. Concentrația urinei în procesul de eliminare.

Veți avea, astfel, imaginea clară a modului în care **tratamentul cu Anghirol determină o scădere rapidă a ureei din sînge. Astfel, după numai 20—25 de zile se ating limitele normale. Remarcabilă, de asemenea, este determinarea creșterii cantității de urină eliminate, procentul normal realizîndu-se după circa 15 zile. Din paralelismul evident al liniilor graficului de mai sus realizat după numai 25—30 de zile de tratament cu Anghirol, reiese cu claritate normalizarea tuturor celor patru procese de mare importanță pentru echilibrul stării generale de sănătate.**

Reechilibrant al metabolismului magneziului și calciului

O a doua zonă de acțiune asupra căreia vom insista azi cuprinde afecțiunile metabolice, în care eficiența Anghirolului e asigurată de reechilibrarea ionilor de microelemente — calciu, magneziu, potasiu, sodiu etc. — precum și a sărurilor organice ale acestor ioni, reechilibrare datorată principiilor active ale Anghirolului.

Asadar, medicamentul poate fi folosit cu succes în ● **spasmofilii ● Tulburări neuro-musculare ● Angiopatii din cadrul aterosclerozei diabetului și obezității ● Carențe organice cauzate de lipsa magneziului ● Consolidarea tratamentului afecțiunilor cardio-coronariene.**

Iată unde îl găsiți

Așa cum am mai arătat, produsele străine similare Anghirolului produs în țară (de către firmele Hofigal și Biofarm), pe lîngă faptul că se procură cu mare dificultate au și prețuri mult mai mari. Ne oprim asupra unui singur exemplu, sperăm, concludent : Cinarizin-ul, medicament italian, avînd la bază tot Cinara obținută din anghinare, poate fi găsit în farmacii la prețul de 390 lei flaconul cu 60 de tablete, urmînd ca, în curînd, acesta să poată fi achiziționat contra unei sume de circa 800 lei.

Așa, în timp ce **Anghirolul firmei HOFIGAL** se vinde în farmacii cu doar 98 de lei.

Doritorii se pot adresa direct firmei **HOFIGAL, la reprezentanța sa din strada Sevastopol nr. 14 sau la telefonul 50 40 80,** de unde medicamentul se obține la prețul de **numai 75 de lei.** Dat fiind termenul său de valabilitate de 2 ani, puteți comanda fără grijă **10** flacoane de 40 de tablete — cantitatea minimă la care Anghirolul vă poate fi trimis la domiciliu, bineînțeles, cu suportarea de către dumneavoastră a taxelor poștale.

ROXANA MANOLESCU ■

SENZAȚIONAL

Un dușman invizibil vă amenință sănătatea. Profesorul dr. ing. Dan Alexandru vă ajută să-l descoperiți și să-l neutralizați. Complectați și expediați pe adresa redacției talonul din josul paginii.

Pe înțelesul și în sprijinul dumneavoastră (VIII)

ECOSINERGETICA

Secretul podoabei capilare

Acum citiva ani apărea într-o revistă o notiță discretă, care anunța ca pe o noutate faptul că două firele de păr se pot obține informații cu privire la starea de sănătate a unei persoane. De fapt, ceea ce menționa anuntul citat nu era nici la acea dată o noutate. De mai multă vreme colective de specialitate se ocupă în diferite țări cu asemenea determinări și... culmea, chiar în România erau puse la punct metode de acest gen, despre care autorul notiței desigur nu auzise.

Gradul de finețe pînă la care se pot obține informații pe eșantioane de păr sînt funcție de procedeele folosite. Prin unele din ele se poate stabili numai un bilanț al elementelor chimice (oligo-elementelor) în organismul respectiv. Prin determinările cele mai complexe se pot în schimb prezenta rezultate foarte complete asupra stării de sănătate a unei persoane, într-o abordare funcțională sinergetică (în interacțiune) a tuturor aparatelor și sistemelor organismului considerat. Deci...

Cu tot secretul privind principiile care stau la baza operațiilor de diagnosticare se poate deduce, funcție de modul și de limitele în care sînt prezentate rezultatele, precum și din alte informații, că se folosesc:

● **metode distructive**, în cadrul cărora eșantionul este supus unor determinări de laborator în urma cărora este modificată structura sa biochimică, eșantionul nemaiputînd fi folosit pentru determinări ulterioare;

● **metode nedistructive**, în cadrul cărora, pe un același eșantion putîndu-se relua ulterior determinările.

Metodele nedistructive sînt la rîndul lor de două feluri. Unele, în cadrul cărora se folosesc procedee fizice curente (ex.: analize spectrale) și care dau informații valabile pentru data **recoltării** eșantionului de păr, orice analiză a evoluției ulterioare a sănătății persoanei în cauză necesitînd o nouă recoltare. Altele oferă rezultatele ca valabile la data efectuării analizei **și nu** la data recoltării eșantionului. Altfel spus, pe un același eșantion se poate urmări în timp evoluția proceselor biologice ale organismului de la care a fost prelevat. Afirmația ar putea duce la concluzia că eșantionul de păr își modifică **de la distanță** caracteristicile, în funcție de modificările survenite la organismul... **mamă**.

Adevărul este că procedeele de acest fel se bazează pe emisiile de radiații, analoge undelor hertziene, de care organismele vii sînt capabile, orice componență a unui asemenea organism fiind purtătoarea lungimii de undă a propriei emisii. Cunoscînd lungimea de undă pe care o persoană „emite" (deci dacă sîntem în posesia eșantionului de păr), prin procedee specifice aceste emisii pot fi receptionate, persoana respectivă putînd fi „radiografiată" la nivelul de detaliu dorit. Dificultățile constau în aceea că aceste emisii au o putere extrem de mică iar pe de altă parte, banda pe care „emit" 5 miliarde de pămînteni este foarte îngustă. Cu aparatura actuală, oricît de fină ar fi ea, este deci exclus să putem detecta persoana care ne interesează.

Acest tip de analiză poate furniza rezultate din cele mai complete, și de un larg interes pentru publicul larg. Oare ce ne poate oferi această ANALIZĂ SINERGETICĂ? Amănunte, în numărul viitor.

Prof. univ. dr. ing.
DAN ALEXANDRU

IMPORTANT

Numeroși corespondenți ne-au întrebat cum se determină zonele cu radiații terestre. Le satisfacem curiozitatea prezentînd în fotografia alăturată dispozitivul de captare.

Întreaga tehnică privind confecționarea dispozitivului și depistarea zonelor critice va fi prezentată de prof. dr. Dan Alexandru în cadrul conferinței ce va avea loc în ziua de 11 aprilie a.c., orele 11, în Sala „Flacăra", Casa Presei Libere, corp C, intrarea din stînga.

Locuri limitate. Vă sfătuim să aveți la dumneavoastră 100 de lei.

ECOSINERGETICA ÎN SPRIJINUL SĂNĂTĂȚII DUMNEAVOASTRĂ

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele (cu majuscule) . . . . . .

Data nașterii . . . . . Sexul . . . . . .

Localitatea unde domiciliază . . . . . .

Boala de care suferă . . . . . .

De cît timp (ani) patul în care dormiți se află în același loc . . . . . .

Semnătura sau amprenta . . . . . .

Talonul se va trimite prin poștă pe adresa redacției, cu mențiunea : „Pentru rubrica ECOSINERGETICA".

Talonul se completează strict de către persoana interesată. Rugăm scrieți numele și prenumele cu majuscule. În cazul în care persoana, din diferite motive, nu poate completa singură talonul, toate datele se vor bate la mașina de scris, iar în loc de semnătură se va aplica amprenta degetului mare (drept, pentru bărbați, și sting, pentru femei) prin înmuierea prealabilă într-o tușieră sau prin ungerea acestuia cu cerneală.

CUM STĂM CU SĂNĂTATEA

Șansa de a vi se răspunde la problemele ridicate în scrisori și primirea mai devreme a rezultatelor în baza taloanelor, constă în expedierea, odată cu talonul, a unui plic timbrat completat cu adresa dv. pentru răspuns.

126. **Mirică Georgeta, Tîrgoviște.** Trimis rezultatul prin poștă.

127. **Pescaru Alexandru, Constanța.** Poziția patului : 5 ; indicele de sănătate **86 la sută.** Atenție la deficiențele dvs. congenitale, care pot genera probleme în viitor datorită poziției patului.

128. **Gheorghe Corina, București.** Poziția patului : 4 ; indicele de sănătate **88 la sută.** Atenție la tulburări digestive, cauzate de o infestare parazitară prezentă în organism. Urmăriți cele ce vom publica în numerele următoare ale rubricii și luați măsuri în consecință.

129. **Gheorghe Mihaela, București.** Poziția patului : 3 ; indicele de sănătate **83 la sută.** Tulburări endocrine (în special pancreas) și cardiace.

130. **Furdui Ioan Petru, Abrud-Alba.** Poziția patului : 3 ; indicele de sănătate **65 la sută.** Aveți predispoziții congenitale la infecții. Atenție în special la căile respiratorii, unde (dacă nu aveți încă), puteți căpăta afecțiuni cronice frecvente, la care vă „ajută" și poziția patului.

131. **Bojinceanu A. Vasile, Călărași.** Trimis rezultatul prin poștă.

132. **Cazacu Eugenia, Hîrșova.** Poziția patului : 4 ; Indicele de sănătate : **57 la sută.** Afecțiuni inflamatorii cronice ale colonului și ale altor organe din partea inferioară a bazinului.

133. **Mintău Vasile, Strîmtura-Maramureș.** Poziția patului : 6 ; indicele de sănătate **80 la sută.** Independent de poziția (bună) a patului, datorită și vîrstei, sînt de semnalat ușoare dereglări circulatorii și renale.

134. **Hangan Gheorghe, Cîmpeni-Alba.** Poziția patului : 4 ; indicele de sănătate **74 la sută.** Probleme la sistemul osos (zona lombară a coloanei vertebrale) și afecțiuni renale.

135. **Crăcea Nicu, București.** Rezultatul prin poștă.

136. **Gherna Constanța, Roșiorii de Vede.** Poziția patului : 3+7 (foarte periculoasă) ; indicele de sănătate : 55 la sută. Probleme cu tiroida (hiperfuncție), cu aparatul respirator (trahee, bronhii) și probabil la sîni.

137. **Strobach, Constanța.** Poziția patului : 3 ; indicele de sănătate **52 la sută.** Probleme la prostată și la zona lombară a coloanei vertebrale. Urmăriți numerele viitoare ale rubricii și luați măsuri în consecință, pentru a nu risca neplăceri mai tîrziu.

138. **Popescu Ioan, București.** Răspunsul prin poștă.

139. **Bordeanu Elisabeta, Focșani.** Poziția patului : 3 ; indicele de sănătate **67 la sută.** Deficiențe congenitale la sistemul endocrin. (Mai accentuat hipofiza și ovarele).

140. **Lupașcu Petrea, Botoșani.** Poziția patului : 5 ; indicele de sănătate **72 la sută.** Afecțiuni osoase, articulare (în special la membrele inferioare) și la circulația periferică în zona menționată.

141. **Onuț Aurel, București.** Poziția patului : 3 ; indicele de sănătate **70 la sută.** Afecțiuni cardiovasculare (cu influență congenitală) și hiperfuncție tiroidiană.

142. **Tomescu Mariana, Botoșani.** Poziția patului : 3 ; indicele de sănătate **75 la sută.** Deficiențe respiratorii (bronhii) și digestive (gastroduodenale și vezicula biliară).

143. **Tomescu Corneliu, Botoșani.** Poziția patului : 3 ; indicele de sănătate : **63 la sută.** Atenție la aparatul respirator (predispoziții congenitale la infecții) și la cel digestiv (pancreas, vezicula biliară). Urmăriți numerele următoare ale rubricii și luați măsuri.

144. **Iacob Doina, Botoșani.** Poziția patului : 4 ; indicele de sănătate **80 la sută.** Probleme în dezvoltare la aparatul digestiv (ficat, vezicula biliară și colon), endocrin (glande sexuale) și ușoare disfuncții renale.

145. **Valahe Vasilichia, Călărași.** Rezultatul prin poștă.

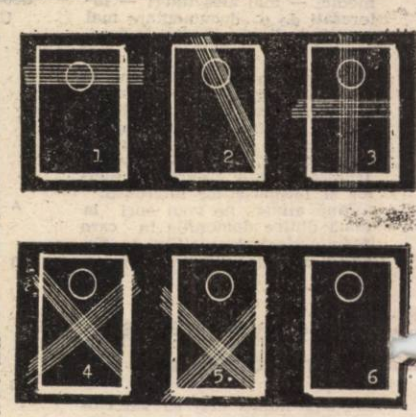

Averman stabilește următoarele cazuri tipice ale bolii : oboseală la trezirea din somn, dezechilibrări, irascibilitate sporită (poz. 1) ; amețeli, tulburări psihice, ale auzului, dureri de cap (poz. 1 și 2) ; tulburări ale văzului, astenie, boala lui Basedow (poz. 2) ; infarct (poz. 2 și 3) ; afecțiuni maligne (îmbolnăviri lente) la git (poz. 3) ; la plămîni, stomac, vezică biliară (poz. 3 și 4) ; îmbolnăviri la rinichi, arteriță, afecțiuni ale vezicii urinare (poz. 3) ; la pancreas (poz. 4) ; îmbolnăviri ale sistemului motor al membrelor inferioare (genunchi, tălpi), ale vaselor, modificări patologice și umflarea acestora, a[illegible] ții ale picioarelor și paralizia lor (poz. 5). În cazul poziț[illegible] patul se află în zonă neutră.

Biroul de audiențe

Stimate domnule George Arion

Sînt o mare, pasionată cititoare a revistei „Flacăra" și de aceea am îndrăznit să vă scriu. Am citit în nr. 11/18—24 III 1992, interviul luat unui român maramureșean, John Roman din America și am rămas profund impresionată de felul cum a vorbit despre viața sa, despre noi, românii. Îndrăznesc pe această cale să apelez la bunăvoința dv., rugîndu-vă ca odată cu întoarcerea poștei, să-mi trimiteți adresa dînsului. Acestea pentru următorul motiv: sînt maramureșeancă, dintr-o comună vecină, Călinești de Maramureș și aș dori nespus de mult să-i scriu. În altă ordine de idei, v-aș ruga să dați talonul de participare pentru „Ecosinergetica", deoarece aș dori și eu să particip, pentru a-mi da seama de tratamentul ce trebuie să-l aplic. Totodată, vă trimit și un plic cu timbru pentru răspunsul ce urmează să-l primesc. Vă rămîn profund îndatorată și aștept răspunsul dv., odată cu întoarcerea poștei.

Cu mulțumiri anticipate,
Popp Iuliana

POȘTA REDACȚIEI

FLORICA MARIȘ — Constanța: Pentru mai multă siguranță reluăm răspunsul și în paginile revistei. Sîntem de părere să vă adresați pentru problema dvs. domnului ing. Valeriu Popa căruia puteți să-i scrieți la următoarea adresă: str. Maior Coravu, nr. 17, București (în apropierea stadionului „Național").

COSTICĂ GIUROIESCU — Lugoj, Micro I, Aleea Pinilor, nr. 7, bl. 7, sc. B, et. I, ap. 5, jud. Timiș: Vă mulțumim pentru aprecieri. Deoarece sînteți un vechi cititor al revistei noastre, vă oferim o mică recompensă, trimițîndu-vă numărul care vă lipsește din colecție.

VICTOR PETRUCĂ — Piatra-Neamț, str. Petru Rareș, bl. 2 A, sc. F, ap. 91: Situația pe care o relatați în scrisoarea pe care ne-ați trimis-o la redacție prezintă interes. Refaceți, însă, materialul, comprimîndu-l într-o filă dactilografiată.

SMARANDA NICOLESCU — Slatina, str. Teiului, bl. H.C. 4, jud. Olt: Nu s-a stabilit, deocamdată, dacă vom putea expedia contra ramburs almanahul „Flacăra". Cît despre supliment nu aveați cum să-l primiți o dată cu abonamentul. Încercăm, totuși, să vi-l trimitem.

ELENA GRECESCU ■

Dacă ați epuizat toate posibilitățile pe care le cunoașteți, în încercarea dv. de a vă rezolva problemele, mai există totuși o soluție: să chemați oamenii de la Flacăra

Domnule redactor,

Numele meu este **Păun Alexandrina** și sînt din **satul Vadu Roșca, comuna Vulturu, județul Vrancea.** Sînt mamă a 4 (patru) copii (Raluca — 15 ani, Viorica — 12 ani, Nicu — 10 ani și Constantin de 5 ani și jumătate). Situația mea este cît se poate de dramatică, iată de ce m-am hotărît să vă scriu din nou. În anul 1975 m-am căsătorit cu Ifgheniе Gheorghe. Din căsătoria noastră au rezultat cei patru copii amintiți. În anul 1986 ne-am despărțit legal. Prin divorț. El a plecat la Timișoara cu altă femeie. Pe 27 februarie 1987 a venit acasă și m-a forțat să-i dau o hîrtie scrisă de mînă, cum că n-am pretenție la pensie și alocația pentru copii. Firește că am refuzat! În noaptea de 27 spre 28 februarie 1987 mi-a dat foc la casă. L-au văzut vecinii. Asta au constatat și pompierii, că acțiunea a fost „premeditată". Dar a scăpat de rigorile legii, fiindcă s-a ascuns ca șobolanul.

Din anul 1987 începe șirul proceselor civile cu mama soacră, Virlan Elena din Focșani (str. Cuza Vodă nr. 6, ap. 3), și cu sora ei, Ștefana Jugănaru din comuna Baia, județul Suceava. Cele două surori m-au tîrît în instanță, că am intrat în mod abuziv în casă, că terenul aferent imobilului nu-mi aparține etc. Prin sprijinul nemijlocit al revistei **FLACĂRA** (drept pentru care vă mulțumesc, cu oarecare întîrziere), cazul meu a ajuns la Tribunalul Suprem. Prin Decizia civilă nr. 904, din 13 aprilie 1989, dosarul se retrimite pentru reiudecare la Focșani, firește, cu precizările de rigoare. La dosarul nr. 1326/1989, Tribunalul județean Vrancea emite decizia civilă nr. 4, din 5 ianuarie 1990, în care se stipulează: **„Modifică sentința în sensul că respinge ca neîntemeiate acțiunea întentată de reclamantele Virlan Elena și Jugănaru Ștefana".**

Din nefericire, prin manevre de culise, dosarul 980 1R/1991 este redeschis de către cele două „intimate", pomenite mai sus. Pe ce temei? Întrucît fostul Tribunal Suprem și-a pus concluziile. Tribunalul județean Vrancea și-a spus ultimul cuvînt, care nu a mai fost atacat prin recurs la Procuratura Generală. Recent mi s-a înmînat o nouă sentință civilă nr. 1519, din 12 martie 1992, în care sînt avertizată: „Obligă pîrîta (deci pe subsemnata) să delese reclamanților în deplină proprietate și pașnică posesie imobilul situat în vatra satului Vadu Roșca".

M-am înfățișat la președintele Judecătoriei Focșani, dl. Chitroceanu, care l-a chemat la dînsul pe dl. Vraciu, președintele completului, care a semnat o astfel de aberantă sentință. Președintele i-a spus textual: **„Te-ai gîndit cînd ai dat o asemenea sentință? Cum să lași o femeie cu 4 copii în stradă?!".** Le-am spus că vin din nou la București, la revista **FLACĂRA** și la Ministerul Justiției. M-au sfătuit să nu vin la București, întrucît mă vor sprijini la recurs, pentru a reciștiga cauza. Dar eu nu mai am nici un fel de încredere în asemenea potlogării.

Domnilor redactori de la revista **FLACĂRA**, oameni de bine, care ați ajutat mulți oropsiți și obidiți ai sorții, nu vă cer să interveniți în instanță, întrucît nu este legal. Dar ceea ce mi se face mie, din anul 1987 și pînă în prezent, este o continuă tracasare din partea celor două femei. Oare cei 4 (patru) copii nu sînt și nepoții lui Virlan Elena?! Între noi fie vorba, uneori m-a ajutat cu bani, întrucît fiul său nu mi-a trimis nici un ban drept alocație pentru copii. Nu vreau cei 121 250 lei despăgubiri civile. Mă lipsesc și de alocația pentru copii, dacă un astfel de om nu are și suflet de tată. Dar vreau să mă sprijiniți pe lîngă forurile județene pentru a fi lăsată în bună pace în casa în care locuiesc cu cei patru copilași, pentru a-i crește și învăța, în credința și dragostea de țară și bunul Dumnezeu.

Participați la rubrica Idei în licitație

Să stopăm turismul-business!

După revoluție, odată cu deschiderea granițelor, occidentul a avut parte de o adevărată năvală de cetățeni români de cea mai proastă calitate. N-avem cuvinte să spunem cît rău ne-au făcut acești oameni de nimica, ducînd peste hotare o față a României care de fapt nu aparține României. Am fost și eu cu mașina pînă în Ungaria. Ce am văzut la punctul de vamă m-a umplut de oroare și revoltă. Nu vorbesc de numărul mare al țiganilor. Dar și din turiștii cu față albă, marea majoritate erau bișnițari, persoane care treceau frontiera țării în calitate de negustori jalnici, ducînd cu ei boarfe pentru a cîștiga 3—4 sute de forinți. Pentru a pune capăt acestui exod al rușinii propun:

1. Retragerea pașapoartelor tuturor celor care s-au compromis în străinătate. În această categorie intră nu numai țiganii care au mîncat lebedele de la Schönbrunn, ci și mulțimea de bișnițari cunoscuți la vamă pentru traficul ilicit de mărfuri.

2. Să se instituie un control sever la graniță, interzicîndu-se categoric scoaterea produselor în scopul comercializării lor. Importul și exportul de mărfuri să fie făcut numai de persoanele autorizate.

3. Să se revină (cel puțin pentru țările învecinate) la obținerea unor sume rezonabile, în valuta țării respective, pentru efectuarea de călătorii turistice.

Prin aceste trei intervenții se va produce o binevenită decantare calitativă și vom putea să ne spălăm obrazul de rușine.

HORAȚIU T. POENARU
Cluj-Napoca

CURIER JURIDIC

GHEORGHE POPESCU, Lugoj, Jud. Timiș:

a) Cu I.L.O.L. Lugoj ați încheiat un contract de vînzare-cumpărare a uscătoriei blocului. Acesta poate fi contestat, chiar și după 9 luni, dacă a fost încheiat cu încălcarea legii.

b) Se poate invoca nulitatea sa, în condițiile în care I.L.O.L. Lugoj, vînzătorul dv., nu era proprietarul uscătoriei, aceasta aparținînd de drept, în cote părți, proprietarilor apartamentelor din bloc.

c) Ca atare, cumpărarea uscătoriei trebuia s-o faceți de la acești proprietari. Acordul scris al acestora, cum că ar accepta vînzarea, nu constituie decît o promisiune și nu un act autentic de vînzare-cumpărare care să vă acorde dreptul de proprietate.

d) Folosiți-vă de acest acord, ca antecontract, solicitînd judecătoriei să pronunțe o hotărîre care să țină loc de contract, în condițiile art. 12 al Decretului nr. 144/1958 și art. 111 cod procedură civilă.

MARIA VLEJU, com. Astra, jud. Suceava:

a) Cercetările penale pot dura mult timp, chiar luni, pînă la întocmirea dosarului de trimitere în judecată. În cazul soțului dv., întinderea acestora peste 30 de zile, nu este de natură a le afecta valabilitatea.

b) Gravitatea leziunii produse prin lovirea cu cuțitul este stabilită de actele medicale, pe care le puteați contesta în decursul procesului penal. Altfel, se prezumă că le-ați acceptat.

c) Împăcarea părților este o modalitate de evitare a procesului penal. Numai că, probabil, în cazul soțului dv., victima nu a fost de acord cu această soluție și nu o puteți obliga.

d) Pentru un venit suplimentar, adresați-vă primăriei în vederea obținerii unui ajutor social.

e) Verificarea legalității măsurilor luate în dosarul penal al soțului dv. o va face Procuratura Generală, căreia ne-am adresat, trimițîndu-i scrisoarea dv.

CORNELIU OLTEANU ■

RANK XEROX™

REPREZENTANȚA PENTRU ROMÂNIA:
București 1, 70749, Str. G-ral Berthelot 27,
Tel.: 12 00 53, Fax: 12 00 54

— În această veșnică luptă care este lumea afacerilor, avem cu toții nevoie de un partener puternic.

— Iată de ce **RANK XEROX** este alături de dumneavoastră!

— Dacă ați ales ca mașina de scris, copiatorul și fax-ul dumneavoastră să poarte marca **RANK XEROX**, este pentru că această marcă nu înseamnă doar *calitate, eficiență și productivitate* ci și o excelentă **rețea de servicii** ce va face ca aparatura dumneavoastră să fie menținută permanent într-o stare excepțională și să beneficieze de **accesorii de calitate.**

Ora întîlnirii cu RANK XEROX

RANK XEROX, o organizație mondială ce acoperă astăzi și România.

Distribuitorii autorizați **RANK XEROX:**

ALFASOFT srl Zalău Tel.: 996/15 881	**APEL srl** Arad Tel.: 996/15 231	**AREXIM srl** București Tel.: 14 98 34	**ADYLUS srl** București Tel.: 12 95 77
COMPIEST ANVICO srl Tîrgu Mureș Tel.: 954/16 644	**COMSER srl** Hunedoara Tel.: 957/12 538 - 132	**COMSERVICE Co.** Bacău Tel.: 931/46 642	**ESTICO srl** Brașov Tel.: 921/19 052
FIBA IMPEX srl Ploiești Tel.: 971/24 717	**FIBA (NORD) srl** Suceava Tel.: 987/26 996	**METRONOM** Piatra Neamț Tel.: 936/14 570	**METPRIBOR** Chișinău Tel.: prefix/47 15 24

ROM TEAM SOLUTIONS srl București Tel.: 13 43 73	**TOP EDGE ENGINEERING srl** Craiova Tel.: 941/63 193	**UNIVERSAL L.D. srl** Iași Tel.: 981/42 110 - 1209

Publicitate

Asasinate, tîlhării, bestialități în stil a

Faptele abominabile pe care vi le prezentăm fac obiectul dosarului de urmărire penală nr. 446/P/1990, al cărui rechizitoriu a fost întocmit de procurorul MARIN CARCEL, de la Procuratura Municipiului București.

Cine sînt criminalii ? Trei indivizi fără ocupație, cu antecedente penale, aproape analfabeți, proveniți din familii dezorganizate, ei înșiși părinți de copii proveniți din concubinaje. Violenți, cruzi, sadici. Din datele obținute în cursul urmăririi penale a rezultat că, în perioada 1988-1990, cei trei au săvîrșit 31 de infracțiuni de tîlhărie și furt prin efracție, cărora li se adaugă : DUMITRU VICTOR, un omor deosebit de grav, trei infracțiuni de tîlhărie, două de furt calificat, patru violări de domiciliu, DUMITRU MARCEL, și FLOREA VIOREL — patru infracțiuni de omor deosebit de grav, o tentativă de omor deosebit de grav, nouă infracțiuni de tîlhărie, un furt calificat, opt violări de domiciliu etc.

În noaptea de 14/15 martie 1990, în jurul orei 21,30 cei trei asasini intră prin violență în locuința a doi bătrîni : Fotinghiu Gheorghe de 80 ani și soția acestuia, Fotinghiu Fernande de 90 ani. În timp ce infractorii loveau în ușa de la intrarea principală, forțînd-o, bătrînul a ieșit pe o alta, strigînd „hoții, hoții". Cei trei îl prind pe nefericitul bătrîn și-l lovesc bestial cu pumnii și picioarele, reducîndu-l la tăcere. Unul din bandiți rămîne în curte să observe dacă au fost auziți de vecini și să țină de „șase". Ceilalți doi au intrat în casă. O găsesc în una din camere pe bătrîna Fotinghiu căreia îi aplică mai multe lovituri întrebînd-o : „Unde ții banii și bijuteriile, hoașcă bătrînă ?" Scotocesc apoi casa, fură ce e de furat, plus 20 000 de lei pe care bătrînii îi păstrau pentru înmormîntare. Iau cu ei și bijuteriile : două verighete, două inele, o broșă, un medalion precum și un magnetofon marca „Grundig — 6 000". Cu lucrurile și banii furați, tîlharii dispar în noapte. În dimineața zilei de 15 martie o vecină, Stam Constantina îi găsește pe cei doi bătrîni : ei decedat, iar femeia în comă. Va fi atacă pe nevolnic, aplicîndu-i lovituri cu pumnii, doborîndu-l lîngă soba de teracotă. „Dacă faci gălăgie, te-am ras, auzi ?"

Se zice că „pofta vine mîncînd". Cei trei, încă nemulțumiți de „recolta" acelei seri, îl vizitează la domiciliu și pe Ruse Viorel, de pe str. Păunașii Codrilor nr. 12,

Va fi nevoie să reintroducer capitală? Climatul infracțional reclamă o astfel de măsură. F pagina de față este și ea u

Criminalul Dumitru Victor. La activ : un omor, două tîlhării, numeroase furturi

salvată...

Peste cîteva zile, adică în noaptea de 18/19 martie 1990, cei trei își fac apariția pe str. Col. Corneliu Popeea nr. 34, sector 5. O casă frumoasă, cu parter și etaj. La parter locuia Dan Postelnicu, de 37 ani cu mama sa Ioana Postelnicu. Apartamentul de la etaj aparținea lui Avram Stancu, dar care locuia la o altă adresă. În seara zilei amintite, Postelnicu Dan, împreună cu mama sa, se aflau plecați în vizită la fratele său Postelnicu Lucian, domiciliat în str. Mărluca nr. 4.

În aceeași seară, după ce l-au ucis și tîlhărit pe Postelnicu Dan, cei trei bandiți atacă locuința Elenei Costeanu situată pe aceeași stradă, dar la nr. 8, parter. Stăpîna casei stătea culcată pe pat, cu lumina stinsă. Cei trei forțează intrarea în locuință, lasă storurile de la ferestre și aprind lumina. Îi aplică victimei mai multe lovituri cu pumnii întrebînd-o unde ține banii și aurul, avertizînd-o să nu țipe că o „termină". Rup firul telefonic. Răvășesc casa, iau te miri ce și suma de... 400 lei. Atît avea biata femeie în casă. În jurul orelor 21,30, în aceeași seară, infractorii iau cu asalt altă locuință din același cartier, str. Toporași nr. 63. Escaladează gardul în stilul lor personal, forțează una din ușile de intrare în imobil și... acolo dau nas în nas cu stăpînul casei, un bătrîn de 79 de ani, Capotă Gligor. Toți trei îl

După comiterea fărădelegilor din luna martie 1990, asasinii își permit un scurt ...respiro. Duminică, 1 aprilie 1990, FLOREA VIOREL și DUMITRU MARCEL, merg chiar la o petrecere în comuna Răcari, județul Dîmbovița. În jurul orelor 21,00, cei doi pleacă cu trenul spre București. Coboară în gara „Basarab". Se decid pe loc „la treabă !". La ce fel de „treabă" s-au gîndit veți vedea imediat...

Într-o căsuță, proprietate personală, de pe Calea Giulești nr. 180 sector 6, locuia, singură, Maria Turcilă, în vîrstă de 76 de ani. Cei doi sar gardul, forțează ușa de la intrare și dau buzna în casă. Femeia încearcă să fugă, să strige după ajutor. Agresorii îi aplică mai multe lovituri cu pumnii și picioarele. Victima cade fără să se poată apăra.

Bestiile o „vizitează" apoi pe Ioana Dănăilă, de 81 de ani. Aceasta locuia tot pe Calea Giulești la nr. 219. Folosind procedeele știute pătrund în imobil. Bătrîna stătea pe marginea patului. Auzise

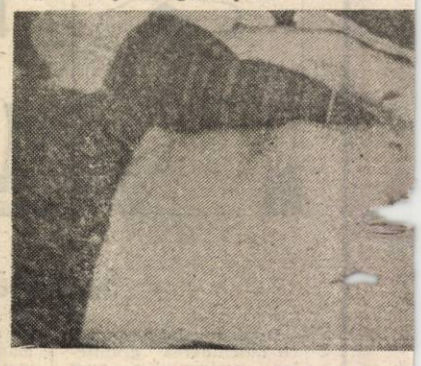

Una din victime. Ucisă cu sadism și

ASOCIAȚIA VETERANILOR RESTABILEȘTE ADEVĂRUL

130.000 români în prizonierat sovietic

Asociația Veteranilor de război din România s-a constituit de la 27 decembrie '89. În locul ei activase pînă atunci, din 1980, un simulacru intitulat Comitetul Foștilor Luptători Antifasciști. Nou-înființata asociație a avut ca prim-obiectiv redarea onoarei militarilor care au luptat în Est, contra mamutului stalinist. A mai reușit să „smulgă" organului legislativ post-revoluționar o lege (Legea 49) privind anumite sporuri și îndemnizații de luptă, gratuități pe mijloacele de transport în comun, pe calea ferată — și a propus o lege pentru scutirea de impozit (a veteranilor) numai pentru bunurile personale. Asociația posedă filiale în fiecare județ — și una în Ministerul de Interne. Este neguvernamentală și nepatrimonială. A dobîndit personalitate juridică încă din februarie 1990. Asociația Veteranilor se află printre cele mai îndreptățite surse de reconstituire ale adevărului istoric. Dintre veteranii de război aflați astăzi în viață, 190 000 au participat împotriva Imperiului lui Stalin în campania din Est. După 23 august 1944, conform uzanțelor diplomatice, prizonierii de război, toți cîți fuseseră luați din iunie '41, pînă atunci, ar fi trebuit, în mod normal, să fie eliberați de către bolșevici. Nu a fost așa : mulți au rămas să albească, prin oasele lor, meleagurile străine ale stepei, condamnați la muncă silnică. Repatrierea lor a fost anevoioasă și aproape nesfîrșită în timp, unii întorcîndu-se abia în 1958, la paisprezece ani de la sfîrșitul războiului. Numărul acestor martiri ai neamului se ridică la cutremurătoarea cifră de 130.000 de români. Mulți dintre ei au fost „abandonați" de guvernul comunist instaurat la putere în România, lăsați acolo ca să muncească în contul fantasmagoricelor datorii de război. Aproape 40.000 din acești vitregiți ai soartei au reușit să se întoarcă în acei 14 ani de restriște. Ce s-a întîmplat cu restul ? Fie au rămas acolo, prin ținuturile nesfîrșite ale Rusiei, fie au răposat, răpuși de suferințele muncii lor de ocnași. Asociația Veteranilor a contactat ambasada URSS-ului, pentru a afla cîți mai trăiesc acum dintre românii rămași acolo. Neamul românesc numără pe răbojul său aproape 300 000 de dispăruți în regiunea Cercului Polar de Nord, în Siberia sau în minele de cărbuni din Tomba. Odată cu celebra și arhiglosata „întoarcere a armelor" (armele

se întorc și singure?), statul român i-a pierdut și pe tinerii ofițeri români aflați, în august '44, la studii în Germania — și luați prizonieri acolo. Dintre prizonierii români, luați de Stalin, nu s-au mai întors în țară decît cei care s-au înrolat în cadrul Diviziei „Tudor Vladimirescu", Diviziei „Horia, Cloșca și Crișan", și cea a colonelului Ciobanu. Abia acum începe adevărata reconstituire a situației unor veterani de război care încearcă să-și recupereze această calitate prin documente sau martori. În acest sens, cele mai folosite surse de informație sînt : Arhiva Ministerului 024.025 Pitești și Arhiva MApN 2418 București. Al doilea război mondial ne-a costat imens, pe lîngă morți, dispăruți și răniți (vindecați), numai marii mutilați de război și invalizii de gradul I sînt în număr de 885 rămași astăzi în viață, în timp ce invalizii de gradul doi și trei mai trăiesc în număr de 17 593. În urma acestui holocaust singeros, au mai trăit pînă astăzi 47 271 văduve de război. Problema mutilaților e cu mult mai complicată decît s-ar crede la prima vedere : circa 10.000 dintre aceștia au nevoie de proteze. Peste 500 au stringentă nevoie de cărucioare de deplasare. Toate acestea echivalează cu un necondiționat efort pe care memoria recunoscătoare a țării trebuie să-l facă fără să pregete.

MIHAIL GĂLĂTANU ■

RUȘINEA DE PE LUME

Timp pierd nervi toca la Vama Bo

Ni se semnalează din Oradea că, punctul de frontieră, atmosfera și todele de lucru ale personalului gră ceresc au devenit de nesuportat. P tru efectuarea formalităților vamale așteaptă la cozi interminabile cîte 1 ore ! Fiecare pașaportar, care iese intră în țară, este privit ca un vir spion, traficant de droguri, individ tat cu legea. Cel care sosește din C mania, traversînd fără probleme, Ce Slovacia și Ungaria, găsește ace poartă de intrare în România cu o mie de lacăte și păzite fioroși. Am rămas ultima țară din fo lagăr socialist (exceptînd, probabil, bania) unde se aplică în continuare todе de control de tip bolșevic. Nu roase mașini sînt „trase pe dreapta" purecate de parcă ar transpo mită. Se scot banchetele, se piseria, iar pasagerii sînt neori corporal.

La ce bun ? Ca să alungăm și ult turiști străini ce se încumetă să ne

erican

... Văzîndu-i începe să
pentru mult timp. Tîlharii
cuțitul. O aruncă în pat,
plapuma. Dumitru Mar-
victimei cerceii din urechi.
prin șifonier unde găsesc
eas bărbătesc și unul de
ie de plajă...

edeapsa
România
area din
gument.

1990, vecinii se alertează.
O găsesc pe bătrînă moar-
a trasă peste ea... !
bine de miezul nopții. Ca
imesite părăsesc Calea Giu-
resc pe strada Flămînda la
rul 6, Dumitru Marcel își
u cuțitul cu lama de 45 cm
ința Mariei Turcilă. Era
ie mare de ținuta sa noc-
putea să-i stea în față? De
vor acționa altfel. Marcel
de la intrare, iar Viorel,
fereastra de la bucătărie.
ic, Florea Viorel, cade pes-
turnîndu-l. Datorită zgo-
pinul casei se trezește,
astra camerei unde dormea
tipe „săriți, hoții, hoții".
în curte. Marcel îl vede
asei în dreptul geamului și
ovitură de cuțit în față...
țipetele și aprind luminile.
pierde cu acest prilej un
și pălăria de plajă, sus-

banda de gangsteri.

trase de la locuința victimei Dănăilă Ioana...

Insuccesul nu-i dezarmează. Tîlharii se întorc în Calea Giulești în dreptul imobilului de la nr. 95. Sînt ferm hotăriți să refacă terenul pierdut. Escaladează gardul și intră în locuința lui Vanghele Ioan prin intrarea de serviciu. În momentul în care infractorii pătrund în încăperea unde dormea stăpînul casei, acesta se trezește. Dumitru Marcel blochează ușa camerei cu spatele, iar inculpatul Florea Viorel îl atacă pe Vanghele Ion cu cuțitul aplicîndu-i două lovituri. Cînd dă, cu sete, pentru a treia oară, cel atacat reușește să eschiveze lovitura. Lama cuțitului se izbește puternic de zid, rupîndu-se Cu șingele șiroind, Vanghele, om zdravăn, se luptă cu agresorii, reușind să-i alunge. În fuga lor „rușinoasă" asasinii pierd un ceas bărbătesc furat din locuința victimei Dănăilă Ioana și 83 monezi de cîte un leu, din banii sustrași de la Turcilă Maria...

Acestea vor constitui printre altele probe indubitabile ale atrocităților comise de acești netrebnici asasini în noaptea de 1/2 aprilie 1990.

Justiția, urmează să-și spună cuvîntul ! Sperăm să fie unul pe măsura faptelor comise de către nemernici. Ne întrebăm și noi, ca mulți alții, dacă cele trei bestii umane ar fi săvîrșit lanțul de asasinate știind că asemenea fărădelegi se pedepsesc cu moartea ?

NICOLAE PENEȘ

eze țara ? Este mai năpădită Româ-
de gangsteri, mafioți, de negustori
arme decît centrul Europei ? Aiu-
! Suspiciunea, răutatea, mitocănia
în ultimă instanță, lipsa de profesio-
lism, sînt moșteniri ale raiului comu-
t. Acesta a contaminat omul în uni-
mă cu o boală incurabilă : megalo-
nia. El știe, așa a fost învățat, că
ititmația de polițist sau vameș îi
rdă puteri nelimitate.
Mici la Borș, lipsa de civilizație, șica-
utarea nodului în papură au pro-
ș-i pe fondul conflictelor etnice.
tățeanul maghiar Istvan Katona a fost
rît în trei rînduri să intre în Româ-
sub diverse pretexte ridicole. Ulti-
dată i s-a reproșat că are caroseria
șinii zgîriată. De parcă în România
circula numai mașini nou nouțe. În
utorităților maghiare s-au gră-
ze terenul. Cetățeanul ro-
în, de naționalitate maghiară, E.
szlo, a fost oprit în apropiere de lo-
litatea Bevetyóujfalu de o patrulă de
haidamaci ai poliției ungare. I s-a reproșat că nu poartă centură de siguranță. Apoi a fost întrebat dacă vorbește ungurește. Turistul le-a răspuns că e limba lui maternă. I s-a aplicat o amendă de 200 forinți. În urma lui a fost oprită, pentru aceeași contravenție, o mașină cu număr de Dimbovița. La întrebarea dacă vorbește ungurește, omul de la volan a dat din umeri. Și s-a ales cu o amendă de 3000 forinți. Intoleranța șovină este evidentă.

Cît va mai dura această situație ? Nu sîntem de ajuns de arătați cu degetul în Europa ? Pe dumneavoastră vă întrebăm, domnilor de la Direcția generală a vămilor și de la Serviciul Român de Informații. Chiar nu se poate organiza un dialog româno-maghiar pentru ca aceste răfuieli nedemne să dispară ? Pentru ca, pe baza unei înțelegeri comune, personalul grăniceresc să revină, deoparte și de alta a frontierei, la practici legale și urbane ?

(L.T.)

Dumitru Iuga:

„Administrația și conducerea Televiziunii sînt aservite puterii"

La sosirea în biroul Sindicatului Liber din Televiziunea Română, aflat după un perete de paravan, dl Dumitru Iuga mă întîmpină nu în carne și oase, ci dintr-un videoclip electoral în pregătire pentru viitoarele alegeri sindicale. Sosește în scurt timp, acceptînd fără reținere un interviu pentru „Flacăra". Intră direct în subiect.

D.I. : Activitatea noastră se desfășoară non-stop, 24 din 24 de ore. Într-o situație anormală, viața sindicală nu se poate desfășura în condiții normale. Cu atît mai puțin în perioada campaniei electorale. În Televiziune se manifestă două curente sindicale : un curent reformator care își propune schimbări de fond în relațiile administrație-salariați și unul conservator ce consideră că putem funcționa și trăi în aceeași poziție de drepți în care am trăit atîția ani de zile. Rezultatul acestor alegeri va demonstra nu numai salariaților din Radioteleviziune, ci și opiniei publice, dacă în conștiința noastră s-a produs vreo mutație după evenimentele din decembrie 1989.

Rep. : **Întrevedeți în aceste alegeri sindicale soluția revenirii la un puls normal ?**

D.I. : Ele pot rezolva doar chestiunile specifice vieții sindicale ; problemele fundamentale care apasă asupra acestei instituții vor fi soluționate printr-un cadru legal, democratic pe care Parlamentul României va trebui, în cele din urmă, să-l adopte. Nu am în vedere actuala lege a audio-vizualului, nici legile organice care vor fi adoptate, probabil, în viitorul apropiat, privind organizarea și funcționarea TVR, ci adevăratele legi democratice care vor fi votate de noul parlament ce se va alege în această primăvară. Eliberarea RTV trebuie să se desfășoare simultan pe două planuri : **eliberarea din interior, în planul conștiinței oamenilor care lucrează în această instituție, și eliberarea din exterior, acel cadru legislativ despre care vorbeam.**

Rep. : **De ce nu sînt prezentate pe post chicsurile liderilor politici ? Se știe că în unele orașe din țară, vizitate, președintele Iliescu a fost huiit, iar recenta întrevedere Petre Roman — studenții de la Facultatea de Drept a fost un eșec, liderul fesenist fiind huiduit și părăsind facultatea sub escortă. Despre nici unul din evenimente RTV nu a relatat nimic.**

D.I. : Între etajul XI și segmentele puterii feseniste, dominante în stat, funcționează telefoanele cu fir scurt. Sigur, administrația sau conducerea încearcă să pozeze în postura de independență, le place să-și afirme această poziție, dar este vorba de un fals grosolan. Administrația și conducerea Televiziunii sînt subordonate total puterii. Asa se explică de ce aceste chicsuri politice nu pot să apară și nici opoziția nu-și găsește locul meritat în programele de informații ale Radioteleviziunii Române. Se știe, doar, cine controlează acest mijloc de informare în masă deține puterea în stat.

Rep. : **Care sînt relațiile dumneavoastră cu conducerea Televiziunii Române ?**

D.I. : Oficiale. Schimburi de note... Eu personal nu mai întrețin nici un fel de relații cu etajul XI, dar ca persoană juridică sînt obligat să păstrez aceste contacte. Este o situație anormală, pe care nu o vedem rezolvată decît prin schimbarea actualelor structuri administrative. Nu putem angaja un dialog civilizat cu o persoană care se comportă ca un adevărat despot. **Cazul Pumnea, căruia i se interzice prin dispoziție verbală dată unității de pază, accesul în instituție, fără nici un temei legal,** este concludent.

Rep. : **Ați accepta să fiți directorul TVR ?**

D.I. : Nu sînt omul potrivit pentru o astfel de funcție. Pot să fac alte lucruri, mult mai utile decît să mă angajez într-o funcție care mă depășește, ale cărei responsabilități sînt deasupra mea.

Rep. : **Cum influențează partidul de guvernămînt și președintele țării, activitatea Televiziunii Române ?**

D.I. : Prin dispoziții telefonice și intervenții directe. În RTVR se vîntură, frecvent, anumite personaje cu sarcini precise în acest sens. Alexandru Mironov, Gelu Voican Voiculescu, spre exemplu.

Rep. : **Cred că sînteți singurul lider sindical care nu apare pe post pentru a face publice nemulțumirile Sindicatului Liber din RTVR.**

D.I. : Sîntem obstrucționați cu o precizie matematică. Iată, recentul conflict de muncă s-a încheiat cu un proces verbal din care administrația a extras ceea ce i-a convenit și a difuzat pe post o informație trunchiată. Am încercat o replică, uzînd de dreptul firesc ; bineînțeles că nu ne-a luat nimeni în seamă. În timp ce Sindicatul Liber este minimalizat, se vorbește tot mai frecvent, pe postul național de televiziune, de celelalte sindicate, despre care opinia publică nu știe mai nimic.

Rep. : **Nici despre amenințările la care sînteți supus nu știe nimic.**

D.I. : Frecvența lor crește mai ales în momentele în care apar public într-un anumit context. Nu lipsesc, însă, nici în zilele obișnuite. Cînd s-a prezentat scena cu atacul de tip mafiot din str. Precupeții Vechi, cu rafalele de armă respective, imediat a sunat telefonul și mi s-a spus că voi primi un încărcător în cap. M-am obișnuit ; nu mă mai deranjează. N-am fost agresat încă în stradă și sper ca puterea să fie suficient de lucidă și să rămînă în zona amenințărilor telefonice. Noi, cei care am trecut prin închisori, nu mai putem fi intimidați.

Rep. : **Prin unele emisiuni (Telemagazin duminical) s-a încercat o transparență a instituției care este televiziunea. Telespectatorii au putut vedea aspecte din birourile și atelierele celor care lucrează aici. Este aceasta o dovadă că RTVR nu are nimic de ascuns și nu umblă cu dedesubturi ?**

D.I. : Simple găselnițe reportericești. Transparența nu înseamnă prezentarea birourilor, ci a culiselor unde se iau deciziile privind structura de programare și puritate a informației care este difuzată. Ar fi interesant pentru telespectatori să fie prezentată o ședință a consiliului de administrație sau activitatea de selectare a informațiilor de către responsabilul unei emisiuni de actualități. Aceasta ar însemna un început de transparență. Ca să nu mai vorbesc de bilanțul economico-financiar al acestei instituții, pe care îl reclamăm încă din decembrie '90 cînd eram în greva foamei.

Rep. : **Care este, după părerea dvs., cauza crizei prelungite de autoritate prin care trece presa din România ?**

D.I. : Cum putem vorbi de o eficiență a presei libere cînd domnul Ion Iliescu declară cu seninătate că și în cazul în care ar ieși în stradă un milion de oameni, el tot nu și-ar prezenta demisia ? Aceeași atitudine o au toate celelalte segmente ale puterii, fiind cunoscut proverbul : cîinii latră...

25 februarie 1992

RADU POPA

REVANŞA

GEORGE ARION

Ar merita, poate, să se scrie o povestire despre unchiul Michiță.

Ajuns, prin anii '60, în fruntea treburilor din satul său, s-a gîndit, printre altele, și la drumul de doi kilometri care ducea la gară. Și, împreună cu alți gospodari, a plantat de-a lungul lui pruni.

Primăvara te fermecau cu frumusețea florilor. Vara, în toiul zădufului, drumeții le căutau umbra. Toamna, crengile încărcate de fructe te îmbiau să culegi după pofta inimii. Iarna, cînd nămeții erau cît un stat de om, marcau calea dintre gară și sat, ca niște străjeri credincioși.

Prunii au căpătat și un nume din partea celor recunoscători : li s-a spus, cum era și firesc, prunii lui Michiță.

Atunci au început necazurile.

Unchiul Michiță a fost chemat la oraș ca să dea socoteală, a fost mustruluit, a fost pus să răspundă la întrebări încuietoare : ce-a dorit el plantînd acei pomi ? Să-și facă publicitate ? Să instaureze un cult al personalității sale ? Cine se crede el c-ar fi ?

Ca urmare, a fost îndepărtat de la cîrma treburilor satului și înfierat ca un personaj odios la toate ședințele. I s-au tras și alte necazuri de la acea faptă bună pe care a făcut-o pentru semenii lui. Dar nu l-a mirat nimic din tot ce i s-a întîmplat. Și niciodată n-a avut vreo tresărire de orgoliu auzind trecătorii spunînd pe drumul care leagă satul de gară : „Aștia sînt prunii lui Michiță."

Fiindcă așa li se spune și azi, oricît ar fi încercat unii să le facă uitat numele.

ZONA DE TANDREȚE

CĂRȚI PENTRU BIBLIOTECĂ

● În colecția „Literatura rezistenței" a recentei înființate Edituri „QUINTUS" din București, apare celebra nuvelă **„O ZI DIN VIAȚA LUI IVAN DENISOVICI"** semnată de Alexandr Soljenițin. Transpunerea în românește aparține lui Sergiu Adam și Tiberiu Ionescu. Prefața este semnată de Vlad Sorianu. Prețul cărții : 120 lei. La 16 noiembrie 1962 apare exemplarul de semnal al nuvelei. Personajul central, Ivan Denisovici, „împrumută" ceva din biografia scriitorului. Soljenițin a îndurat 8 ani grei de detenție, în urma unor aspre critici proferate la adresa lui Stalin. De altfel, tema universului cosmaresc al lagărelor este frecventă la Soljenițin (vezi „ARHIPELAGUL GULAG", „PAVILIONUL CANCEROȘILOR" etc). Dar, încă din decembrie 1962 începuseră criticile virulente la adresa artelor în general și a literaturii în special, la prețioasele indicații ale lui N.S. Hrușciov. Din acest tir ideologic încrucișat n-au scăpat scriitorii Voznesenski, Evtușenko, Ilia Ehrenburg, V. Nekrasov, Al. Soljenițin etc.

La propunerea lui Francois Mauriac, lui Al. Soljenițin în 1970 i se decernează Premiul Nobel. „În lupta cu minciuna, fără excepție, arta a învins întotdeauna", rostea el la decernarea rivnitului premiu. În 1974 este expulzat din URSS. Se stabilește mai întîi în Elveția, apoi, definitiv, în statul Vermont (SUA). La cei 72 de ani, după 18 volume traduse în mai toate limbile pămîntului, scrie „Aprilie '17", cu un fel de tardivă nostalgie față de imperiul rus.

● Poetul arab Salah Mahdi este născut în 1955, la Bagdad. Între anii 1975—1980 își face studiile de drept la Cluj. Apoi se căsătorește și se stabilește la Satu Mare. „Casa de editură PLEIADE" din orașul ardelean îi tipărește primul volum de versuri : **„Căderea stelelor in Babilon"** (lectorul cărții este Daniel Corbu, iar prefața o semnează George Vulturescu). Excelenta prezentare grafică aparține însoțitorului și neobositului Aurel Cordea.

Salah Mahdi își scrie versurile direct în limba română. Suflarea fierbinte, ca de frate, a poetului George Vulturescu se simte în respirarea versurilor sale. În ultimii ani a fost un adevărat mesager, publicînd în ziarele de limba arabă primele traduceri din Eminescu, Jebeleanu, Nichita Stănescu și din Irica tînără optzecistă. Credem că sînt potrivite cuvintele celui ce îngrijește și prefațează volumul de debut : „Desigur, poemele lui Salah Mahdi puteau fi stilizate, aranjate, să sune românește, dar autorul și-a dorit să se vadă propria sa potrivire, chiar poticnită în topica limbii române, chiar frizînd unele dulcegării, dar păstrînd, astfel, fluiditatea lor originală, ca un semn că este un receptor viu, perfectibil al grajiului nostru".

DORIN SĂLĂJAN ■

TELEVIZIUNE

Departe de noi gîndul de a vă înșira programul Televiziunii ! Există pentru așa ceva revista „Panoramic TV" și, slavă Domnului ! o grămadă de alte publicații. Ne propunem, însă, începînd cu acest număr al revistei FLACĂRA, să vă semnalăm cîteva emisiuni — ce se anunță a fi mai deosebite — ca și gîndurile celor aflați, de multe ori, nu doar în spatele camerelor, dar și în afara atenției dumneavoastră : realizatorii.

PE PLATOURILE TELEVIZIUNII „CAPUL DE RĂTOI" DE GH. CIPRIAN

Piesa lui Gh. Ciprian **CAPUL DE RĂTOI** n-a mai văzut luminile rampei din anul 1966, cînd a fost montată de David Esrig. Este unul dintre motivele pentru care regizorul **Constantin Dicu** s-a gîndit să ne-o ofere luni seară (ora 21) la Televiziune, într-o adaptare semnată de **Ioana Prodan.** Rolul principal i-a fost încredințat actorului **George Mihăiță.** Alături de el : Petre Lupu, Paul Chiribuță, Geo Costiniu și Mircea Albulescu.

La o oră cam tîrzie, este adevărat (23,50) **Silvia Ciurăscu** vă invită marți la **„Meridianele**

MAIA PLISEȚKAIA

dansului": „M-am gîndit să ofer telespectatorilor un film dedicat marii stele a baletului rus **MAIA PLISEȚKAIA**, un film realizat în urmă cu cîțiva ani de Televiziunea britanică. E, mai exact, un poem cinematografic despre condiția artistului dansator de excepție. Viața acestuia începe prin studiul epuizant, care are drept scop depășirea limitelor corporale ale fiecărei zi, încărcîndu-se cu sensuri noi la fiecare experiență spectaculară. Veți des.

SĂPTĂMÎNA CINEMATOGRAFICĂ

Tăcerea mieilor, filmul „cel mai cel"!

La prima vedere, nimic deosebit : un film cu polițiște și F.B.I., un criminal în libertate și altul după gratii, femei tinere și, de obicei, jupuite cu sadism, o debutantă în ale detectivismului, dar deșteaptă și plină de curaj, pătrunzînd în lumea patologiei generatoare de crimă, pentru a doborî temutul asasin. Cam la asta s-ar rezuma, în două vorbe, producția studiourilor americane din anul 1990 **TĂCEREA MIEILOR.** Și totuși, este o peliculă nominalizată la **Premiul Oscar** de șapte ori : pentru cel mai bun film, cea mai bună actriță **(Jodie Foster),** cel mai bun actor **(Anthony Hopkins),** cel mai bun regizor **(Jonathan Deame),** cel mai bun sunet, cea mai bună ecranizare, cel mai bun montaj. Parcă nu i-ar lipsi nimic pentru a fi filmul „cel mai cel !" În plus, rulează chiar în aceste zile pe ecranele românești.

TĂCEREA MIEILOR — DE CINCI ORI PREMIUL OSCAR

După „divorțul" produs între Teatrul „Odeon" din București și fostul său director Vlad Mugur, nimic mai firesc decît dorința de a afla ce face regizorul întors în occident. Vă asigur că face foarte bine, mai ales că în urma vremelnicii sale treceri prin România, și-a completat echipa din Germania cu una dintre excelentele noastre scenografe. Aflat la ultimei premiere a Teatrului din Munster — cu „Azilul de noapte" al lui Gorki - este semnat: Vlad Mugur (regie), Helmuth Stürmer (scenografie), Lia Manțoc (costume). O echipă românească de forță, ce pare alcătuită pe termen lung.

Vlad Mugur:

Statuia artistului dăunează artei!

Reporter : Cum s-a născut această echipă ?

Helmuth Stürmer : Întîlnirea mea cu Vlad Mugur s-a produs în urmă cu 22 de ani și nu aici, ci în România. Eram proaspăt absolvent și am lucrat împreună primul meu Cehov — „Trei surori" — la Teatrul Maghiar din Cluj care pentru mine, cel puțin spiritual, a însemnat lansarea.

Apoi, fiecare a emigrat în direcția lui și ne-am reîntîlnit în Germania după vreo 12 ani. Ne-am regăsit mai întîi într-un teatru de provincie — nu de proastă calitate — și am început să lucrăm împreună. Acum am ajuns ca într-un fel de căsnicie — o căsnicie de teatru — în care nu trebuie să ne spunem foarte multe vorbe ca să ne înțelegem.

Lia Manțoc : În ceea ce mă privește, lucrez din 1976 ca scenograf în București, dar nici unul dintre colaboratorii mei — și au fost destui, slavă Domnului ! — nu mi-a pomenit vreodată de acest regizor care plecase din țară. Domnul Vlad Mugur m-a sunat din casa Ginei Patrichi, s-a prezentat și mi-a spus că am avea ceva de lucru împreună. Destul de sceptică după demisia de la „Bulandra", am acceptat totuși întrevederea. Mi-a propus atunci „Mincinosul" lui Goldoni pentru București și „Azilul de noapte" al lui Gorki pentru Münster.

Vlad Mugur : Eram în țară cînd s-a transmis la Televiziune „Dimineața pierdută" în regia Cătălinei Buzoianu, la care lucrase și Lia. N-am solicitat-o chiar pe... nevăzute. Drept e că am invitat-o în ultima secundă și pentru „Caligula" a lui Camus și pentru „Azilul de noapte". Abia dacă am avut timp să vorbim. Cu toate astea, iată că sîntem la al doilea spectacol lucrat împreună în Germania.

Reporter : O întîlnire fericită pentru toată lumea.

Helmuth Stürmer : Aș zice că da. Am impresia că în ultimii ani, conflictele cu societatea și cu teatrul de aici l-au întinerit pe Vlad. Sistemul german de teatru subvenționat dă o imensă posibilitate artistului, dar nu este de loc simplu, condițiile fiind cu totul altele decît cele pe care le știm noi de pe vremea cînd lucram în România. Trebuie să produci în foarte scurt timp, să funcționezi permanent, ca o fabrică de artă. N-ai voie să te odihnești. Aici lucrezi 10 ani foarte [illegible] și e suficient să dai de[illegible] cruri proaste, ca să [illegible] imediat.

coperi că dansul nu este numai virtuozitate sterilă, ci o nesfîrșită căutare a propriei individualități.

Aș mai adăuga un amănunt, foarte important: la reușita acestui film a contribuit coregrafia semnată de **Maurice Bèjart**".

Abia întoarsă de la filmare, chiar înainte de montaj, **Lucia Hossu-Longin** mi-a declarat: „Am trăit momente cumplite! Am coborît la 400 de metri sub pămînt și am filmat la 45 de grade Celsius. Mă întreb cum

LUCIA HOSSU—LONGIN — REALIZATOAREA SERIALULUI „MEMORIALUL DURERII"

au rezistat cei șase bătrînei care m-au însoțit și dintre care unii au stimulatoare cardiace. Au vrut cu tot dinadinsul să meargă cu mine și e de înțeles: sînt ultimii supraviețuitori dintre cei care au trecut prin triunghiul morții: Baia Sprie, Valea Nistrului, Cavnic. Aici se află minele de plumb unde au fost trimiși între 1950 și 1956 vîrfurile rezistenței de la Aiud. Am încercat să găsesc și pe cîțiva dintre minerii care i-au ajutat pe deținuți. E cumplit! Au murit toți! Nici un om care muncește aici nu ajunge la vîrsta pensiei! Nu mai există nici un martor. N-aș vrea să spun acum mai multe. Vă invit să urmăriți cele două episoade din serialul **MEMORIALUL DURERII**, în care dezvăluim ce a însemnat **„Triunghiul morții"**. Primul se va difuza în 9 aprilie, la ora 22, pe programul I".

SĂPTĂMÎNA TEATRALĂ

DOUĂ NORE ȘI O IMENSĂ ȘANSĂ DE AFIRMARE: CERASELA IOSIFESCU ȘI ILINCA GOIA

De ce nu Ibsen?

— De ce H. Ibsen și de ce NORA la Teatrul Nottara, domnule regizor Mircea Cornișteanu?

— De ce nu Ibsen și de ce nu NORA? Aș zice că Ibsen e cineva, iar „Nora" este, după opinia mea, una dintre piesele sale cele mai de succes. N-a fost jucată de mult la noi și dă prilej de mare performanță actoricească, în special protagonistei. Pentru mine, încredințarea rolurilor importante unor actori foarte tineri este un lucru de suflet. Am făcut-o și la Craiova cu Natașa Rab și Diana Gheorghian.

— Cine sînt „fericitele alese" acum?

— **Cerasela Iosifescu**, absolventă a anului trecut, și **Ilinca Goia**, încă studentă. Amîndouă au în rolul Norei o șansă pe care și-ar dori-o mulți la începutul carierei. Sper să n-o rateze.

— Pe cine mai remarcați din distribuție?

— Dacă vă spun numele, o să-i remarcați singură. Au avut generozitatea de a accepta să joace alături de cele două debutante artiști de prestigiu ai scenei românești: **George Constantin, Ștefan Radof, Dorin Varga, Ion Siminie, Catrinel Paraschivescu și Sanda Băncilă.**

— N-aș zice că decorul este chiar o reconstituire a locuinței de secol XIX din Norvegia.

— Nici nu s-a vrut așa ceva! Este rodul imaginației unui mare artist — **Mihai Mădescu**, care semnează și costumele.

— E un decor frumos...

— Și nu numai atît. E un decor metaforic, încercînd să dea imaginea purității intinate.

— Pe cînd premiera oficială?

— Vor fi două, pentru fiecare protagonistă cîte una, iar asta se va întîmpla în jur de 12—13 aprilie. Atunci, lumea bună și cea de specialitate va veni la **Sala „Magheru"**, va arăta cît de bine se îmbracă, iar actorii și actrițele vor avea o emoție de un tip mai aparte.

Grupaj realizat de LIANA TATOS ■

PLASTICĂ

Expoziție cu 4 tablouri

Ce este oare, mai bine zis, ce poate să fie o expoziție cu numai 4 picturi patronată de Muzeul Național? Cîteva din rațiunile organizării unei astfel de manifestări le bănuim, dacă reușim să răspundem la o întrebare și mai sesizantă: ce interes prezintă o expoziție care oferă unui public vast un singur tablou? Asemenea expoziții au existat. Japonezii au mers la Tokyo, cu ani în urmă, într-un veritabil pelerinaj cultural și monden pentru a vedea și, îndeosebi, pentru a se mîndri că au trecut prin preajma capodoperei lui Leonardo, „Gioconda".

La Muzeul de artă al României, el însuși în restaurare, vedem pentru prima oară, în condițiile unei maxime valorizări, 4 pînze italiene din secolul al 17-lea revenite în țară după ce, vreme de un an, au fost la restaurare în California, la Muzeul faimoasei Fundații Getty din Malibu. Anul trecut, o expoziție cu alte patru pînze restaurate în Olanda a fost foarte comentată, pentru că a oferit toate datele evenimentului artistic. E probabil ca o expoziție viitoare cuprinzînd toate operele (olandeze, italiene și franceze) restaurate după revoluție în S.U.A., Olanda, precum și în Franța, la Louvre — 6 tablouri — și Italia — 4 tablouri la Bologna — să dea seamă de sprijinul primit de Muzeul nostru din partea unor țări și a unor specialiști de marcă. Rațiunile acestui fapt sînt limpezi: operele în chestiune aparțin patrimoniului național dar și tezaurului de valori universal. Pe lîngă restaurarea propriu-zisă, tablourile suportă și un complex de studii care, în final, conduc spre o mai sigură definire a paternității și a importanței lor. Or, ce e important pentru o operă de artă, devine important și pentru țara de unde vine ea.

Expoziția e interesantă și pentru că prezintă procesul întreg al operațiilor numite cu un cuvînt nu atît de cuprinzător, pe cît pare, restaurare. La conferință de presă care a precedat deschiderea oficială, ambasadorul S.U.A. la București, John R. Davis jr., directorul Muzeului Național, Theodor Enescu, doamna Elisabeth Mention, de la Muzeul Getty, și Simona Predescu, o tînără restauratoare care a urmat un stagiu de pregătire în California de șase luni lucrînd efectiv la restaurarea tablourilor, au avut o fructuoasă întîlnire cu presa.

Pînzele sînt atribuite lui Luigi Miradori (Îngerul păzitor), Carlo Francescu Nuvolone (Scenă alegorică), Pietro da Cortona (Viziunea sfîntului Francisc) și Orazio-Lomi Gentileschi (Fecioara cu pruncul) dar numai lucrarea lui Gentileschi are acum o paternitate sigură întrucît, în timpul curățirii, doamna Mention a evidențiat și semnătura. Fapt e că, într-o înfățișare care ne spune destul de sigur ce au fost cu adevărat aceste picturi cînd au plecat din atelierele artiștilor respectivi și ce intervenții și deteriorări au trăit de-a lungul veacurilor, cele 4 opere se vor bucura de un alt regim. Restaurarea e o activitate de primă însemnătate în viața unui muzeu. Atît expoziția cu tablourile revenite din Olanda, cît și cea despre care scriem, mai mult decît interesul, în sine, al operelor, dovedesc interesul fondului muzeal. Dacă ar fi posibilă restaurarea celor cîtorva sute de tablouri din așa-numita „galerie universală", nu numai noi ci și lumea ar avea uimirea unui alt Muzeu de artă la București.

TUDOR OCTAVIAN ■

Lia Manțoc. Chiar dacă jocul este foarte dur — am simțit de cum am ajuns în Germania că trebuie să ai o viteză... cosmică — doresc din suflet teatrului românesc să intre în acest sistem de lucru, care înseamnă promptitudine, corectitudine și profesionalism.

Vlad Mugur: Trebuie să vă spun că mie mi-au fost necesari vreo 7—8 ani ca să mă adaptez, nu numai ritmului de lucru, ci și mentalității occidentale. De aceea, apropo de colegii din România, mi se pare foarte important ceea ce a făcut domnul Andrei Pleșu invitînd după Revoluție o serie de regizori să monteze la București. S-au produs cîteva spectacole — ale lui Andrei Șerban, al lui Ciulei, al meu... Sper că aceste spectacole au semnificat pe mulți talentați regizori care trăiesc în România și au avut neșansa unei lipse totale de deschidere în ultimii 20 de ani.

Reporter: Să înțeleg că nu s-a produs, în ceea ce vă privește, o despărțire totală de teatrul românesc, ci numai o... răceală?

Vlad Mugur: Perioada mea de directorat la Teatrul „Odeon" nu vreau s-o mai comentez, s-a mai scris în presă și au fost lucruri foarte neplăcute. Nu-mi displac ciocnirile, îmi displac sistemele vechi de intrigă — și ele au funcționat. Eu n-am nimic cu teatrul românesc, dimpotrivă, sînt foarte bucuros că am avut mare succes cu „Mincinosul" lui Goldoni, iar momentele cînd m-am simțit cel mai bine la București au fost acelea pe care le-am petrecut cu echipa cu care am lucrat la spectacol.

Reporter: Mă întreb cum este privit „Azilul de noapte" aici, în lumea prosperității și dacă n-ar fi fost mult mai potrivit pentru scena românească. Nu v-ați gîndit — în ideea revenirii — să montați acest spectacol la București?

Vlad Mugur: Acum un an și jumătate, cînd mi s-a propus spectacolul, nu înțelegeam de ce trebuie să-l pun într-o țară în care problematica nu era acută. Din nenorocire, lucrurile s-au schimbat și astăzi există o întreagă categorie de oameni aici — cu deosebire străinii — pentru care un adăpost a devenit o problemă. Am tratat spectacolul din punct de vedere al zilei de azi și puțin în perspectivă. Am avut îndoielile mele, tot timpul, dar piesa a fost foarte bine primită la premieră și presa s-a ocupat mult de tema noastră.

În ceea ce privește montarea piesei la București, cred, într-adevăr, că ar fi foarte actuală. În primul rînd din pricina unei situații materiale reale și în al doilea rînd — vorbesc din punct de vedere al modului cum am pus noi piesa — al felului cum sînt priviți străinii. Cît despre mine, nu mă gîndesc la nimic concret deocamdată, pentru că atît eu cît și colaboratorii mei avem, deja, niște contracte. Vom monta Shakespeare, Goldoni, Iosif Altilla în Germania și Ungaria. Așa că nu voi putea veni în România pînă în primăvara lui '93. Am ceva în cap pentru atunci, dar nu vreau să avansez încă nimic. În orice caz, îmi doresc pentru București un spectacol cît mai actual, care să intereseze, realizat într-o formă teatrală care să spună ceva. Dar, pînă în 1993, cîte nu se pot întîmpla?...

Interviu realizat de LIANA TATOS ■

MUZICĂ

Fast la Operă

Eveniment la **Opera Română** din **București:** în premieră **SAMSON SI DALILA** de **Camille Saint-Saëns.** De ce eveniment? Argumentația aparține directorului adjunct artistic al Operei, **Radu Gheciu:**

„Este o foarte importantă operă romantică franceză, legată de estetica așa numitei „grand opera", operă de mare spectacol, de fast, de lux, trăsătură caracteristică pentru a doua jumătate a secolului trecut în arta lirică din Franța. Realizarea teatrului nostru încearcă în mod actual, dar în nici un caz artificial actualizat, să restituie dimensiunile grandorii, proprii genului în care Saint-Saëns a scris această operă. Decorurile — absolut superbe — au fost semnate de **Viorica Petrovici.**

Unul dintre criteriile importante care au determinat alegerea acestui titlu l-a constituit faptul că avem în teatru vocile potrivite. S-a reușit chiar realizarea a două distribuții. **Samson** este interpretat de **Ionel Voineag** și de **Gabriel Năstase,** cele două **Dalila** sînt **Ecaterina Țuțu** și **Lucia Cioară,** iar **Marele Preot — Nicolae Urdăreanu** într-o distribuție și **Lucian Marinescu** în cealaltă. Chiar în rolurile secundare apar artiști importanți ai teatrului, cum ar fi **Pompei Hărășteanu** sau **Dan Zancu.** Ambele spectacole sînt dirijate de **Cornel Trăilescu,** iar coregrafia aparține lui **Francisc Valkay.**

Sperăm ca iubitorii genului să sesizeze preocuparea noastră de a diversifica paleta stilistică a repertoriului, centrată mai ales pe opera italiană. Aducerea pe scenă, alături de celebra **„Carmen"** a lui Bizet, a spectacolului cu **SAMSON ȘI DALILA** de **Saint-Saëns** reprezintă o deschidere în plus pentru opera romantică franceză".

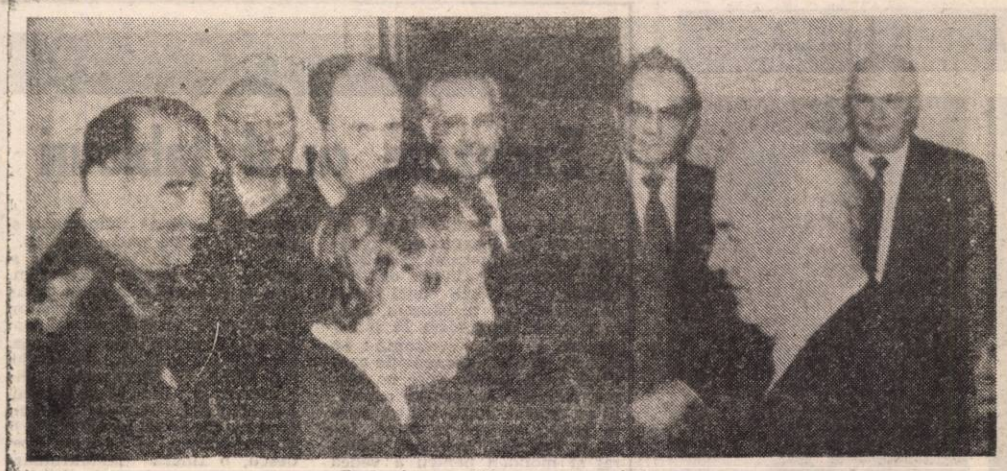

Gorbaciov și cîțiva dintre pucișți

Șase neveste pentru șase pucișți

Au trecut șapte luni de la puciul eșuat de la Moscova din 18 august 1991, dar parcă au trecut secole. De la euforia victoriei lui Eltin s-a ajuns la o criză economică din care nu se întrevede o cale de ieșire. Parcă au trecut veacuri și pentru soțiile celor care au încercat lovitura de stat. Mărturia lor poate să lumineze dintr-un alt unghi cele trei zile care au zguduit istoria U.R.S.S. și a lumii.

„Istoria va hotărî cine a spus adevărul" (Ludmila Lukianova, soția lui Anatoli Lukianov, fostul președinte al Sovietului Suprem).

Sotul ei e una dintre cele mai enigmatice figuri ale loviturii de stat din 18 august. Cu toate că a fost unul dintre susținătorii perestroikăi, este considerat de mulți ca inspirator al puciului.

Lukianov a fost arestat la 29 august. Atunci, un cunoscut judecător a zis: „L-am băgat la închisoare în speranța că se va sinucide și va duce cu el în mormînt toate secretele".

O afirmație nu lipsită de temei, avînd în vedere că Nikolai Krușin, administratorul bunurilor P.C.U.S. și bratul său drept, Pavlov, de-abia se aruncaseră pe fereastră după versiunea oficială, iar Boris Pugo, ministrul de interne și Serghei Akromev, consilier militar al lui Gorbaciov, se sinuciseseră. Tot potrivit versiunii oficiale.

După ce a fost arestat, Lukianov a fost transferat într-un spital din motive de sănătate.

Dar ce spune soția sa?

„Dacă as crede în Dumnezeu, as zice: Dumnezeu le va judeca pe toate. Dar pentru că sînt atee zic: va judeca și mai sever istoria. Cît despre Gorbaciov, acest om nu mai există pentru mine.

Anatoli a ajuns în 18 august la Moscova la nouă seara. La zece dimineața le-a spus celor care puseseră la cale lovitura de stat că acțiunea lor e un act de rebeliune.

Nimeni nu m-a văzut plîngînd în aceste luni. Sper în continuare că Anatoli se va întoarce acasă, între cărțile pe care le iubește atîta. Fiindcă adevărul va ieși la suprafață, așa cum iarba care crește sparge asfaltul de pe stradă".

„Nu și-a pierdut umorul nici în celulă". (Roza Ianaeva, soția lui Ghenadi Ianaev, fostul vicepreședinte al U.R.S.S.).

„Ghenadi este un sot ideal: am trăit 30 de ani împreună, știu totul despre el. E cinstit și curajos și mai ales un patriot. Tot ce s-a spus despre el e numai minciună și calomnie. Nici măcar în închisoare nu și-a pierdut umorul. Ultima oară cînd l-am văzut mi-a spus: „Ai în fața ta un dictator care a răcit și-i curge nasul".

Sper ca timpul și istoria să restabilească, într-o zi adevărul și să-i arate pe adevăratii trădători".

Spunînd aceasta, arată cu ochii în direcția Kremlinului. Să fie o aluzie la Gorbaciov?

„Era nemulțumit, dar nu ridicat împotriva lui Gorbaciov" (Tamara Senina, soția lui Oleg Senin, fost membru al Biroului Politic al P.C.U.S.).

„În ziua puciului fiica mea mi-a telefonat din centrul Moscovei. „Sînt transportoare blindate peste tot", mi-a spus ea. L-am sunat imediat pe sotul meu la birou. Nu știa nimic. Nu era amestecat în lovitura de stat.

Odată însă mi-a spus: „Gorbaciovii trăiesc într-un lux mai mare decît au trăit țarii".

„Mi-a jurat că n-a ordonat să se tragă în mulțime". (Ema Iazova, soția lui Dimitrie Iazov, fostul ministru al apărării din U.R.S.S.).

„Eram în spital cînd am auzit vorbindu-se despre transportoarele blindate de pe străzile Moscovei. Am cerut să fiu imediat transportată la sotul meu la birou. Dimitrie mi-a zis atunci că starea de urgență s-a impus de la sine. Mi-a mai zis că n-a dat nici un ordin să se tragă asupra multimii. E un om blind, scrie poezii... Nu e tipul de om care ar putea să ordone să se tragă asupra multimii. Mi-a declarat: „Nu voi fi un Pinochet!". Tremur gîndindu-mă ce s-ar fi putut întîmpla dacă în locul lui ar fi fost un alt. Cu siguranță ar fi curs mai

Ludmila Lukianova

Valentina Pavlova

Tamara Senina și fiica sa

Emma Iazova

Specialitate națională: friptură din cozi de cîine. Această „delicatesă" este servită numai în zile festive. Între celelalte specialități culinare, un loc de cinste îl ocupă mîncărurile din carne de pisică.

ÎN ȚARA CÎINILOR PRĂJIȚI

Titlul nu ne aparține. Îl reproducem din revista „Bunte" împreună cu două din fotografiile apărute și cîteva informații culese din sinistra enclavă asiatică a spațiului comunist. Mîncărurile gătite din carne de cîine și de pisică reprezintă aici o specialitate națională de veche tradiție. N-ar fi lucrul cel mai ciudat. Gastronomia mondială cunoaște și alte preparate de negăsit pe masa europeanului.

Dar de necrezut, chiar și pentru cei ce au cunoscut dictaturile bolșevice, este aici modul de viață în variantele lui grotești și macabre, gîndit și pus în practică de cele mai bolnave minți ale închiziției staliniste. În Coreea de Nord, teroarea, dezumanizarea, idolatria, revendicate în numele libertății, au atins cotele maxime. Spicuim din însemnările reporterului german:

Potrivit „cifrelor de lucru" ale poliției secrete, din cei 22 milioane locuitori, 27 % sînt etichetați ca liniștiți, iar 22 % drept suspecți. ● Poliția secretă (cea mai numeroasă din lume) numără 2,5 milioane agenți. ● În închisori și lagăre se află 100 000 deținuți politici. ● În întreaga țară, ziua de lucru începe la ora 6 în cadența marșurilor transmise prin difuzoare instalate pretutindeni. ● Opt ore de muncă și sport. Sîmbăta zi națională de lectură: se studiază operele lui Kim Il Sun ● Acesta are în țară 24 de statui uriașe. ● Ceea ce marele Kim atinge cu mîna devine sfînt. Locul nu poate fi atins de alții decît cu mănuși albe. ● Radioul și televizorul sînt conectate exclusiv la posturile naționale. ● Se interzice cu desăvîrșire: rîsul pe stradă, plimbările de mînă în parcuri. ● Aruncarea ziarelor se pedepsește cu închisorea, deoarece ele conțin zilnic portretul iubitului conducător. ● Nu există biserici, cafenele, restaurante. ● Autoturisme, numai pentru nomenclatură. Nimeni nu posedă bicicletă. Călătoriile în țară se fac numai cu autorizație de la poliție.

Statuia lui Kim Il Sun, îmbrăcată în bronz și înaltă de 30 metri. Idolul în viață mai are 23 de monumente uriașe pe teritoriul Coreei de Nord.

Rosa Ianaeva

lt singe. Eram lîngă el cînd fost arestat. Ultimele lui cu-ite au fost: „N-am avut mp". Cred c-am înțeles ce-a ut să spună: n-a avut timp să ungă la Gorbaciov".

Ne aflăm în mizerie dar nu vina lui".
Valentina Pavlova, soția fos-ui ministru al URSS).

Soțul meu e socotit ca au-ul unei reforme nepopulare e a făcut rău multor oa-ni. Dar adevăratul responsa-al acelei reforme e Kriuci-. Totuși. Valentin a fost pri-i care a vorbit de un com-t capitalist. Susținea că occi-talii au îngrămădit miliarde ruble în bănci elvețiene pen-a destabiliza moneda noas-Soțul meu nu e vinovat de eria care ne copleșește".

nd se va ști adevărul, po-va ști pretui".
Ekaterina Kriucikova, soția tului șef al KGB).

katerina își apără cu ghea-e și cu dinții soțul.
Poporul îi va aprecia com-tamentul cînd va pricepe ce

s-a petrecut cu adevărat la 18 august. Ceea ce a fost atunci m-a tulburat profund. Mă întreb în continuare de ce soțul meu s-a purtat așa. Sîntem căsătoriți de 45 de ani și pot să asigur că dacă ar fi luat cu adevărat acea hotărîre înseamnă că trebuia să fie ceva deosebit de grav.

Nimeni nu știe de ce a acționat așa".

E interesant de urmărit modul cum l-a apărat avocatul Iuri Ivanov.

Acesta susține că decretarea stării de urgență nu e un act anticonstitutional pentru că această posibilitate e prevăzută în Constituție.

Pucistii sînt totuși vinovați deoarece i-au tăiat lui Gorbaciov orice posibilitate de comunicare cu Kremlinul.

Kriucikov, cu toată credința declarată față de Gorbaciov și cu tot ajutorul dat pentru reformarea KGB-ului, a păstrat puternice legături cu Armata Rosie și conservatorii.

Acestea i-au adus căderea.

adaptare de
MANUELA VASILIU ■

Bush contra Buchanan

La sfîrșitul lui '91 ,cînd consilierii lui Bush începuseră să pregătească detaliile campaniei pentru alegerile prezidențiale din acest an, actualul președinte dorea ca totul să se facă în cel mai scurt timp posibil, contînd pe faptul că realegerea sa nu va ridica absolut nici o problemă. „Nu ne gîndim o secundă că se va mai putea produce minunea din 1976", declara un personaj din anturajul lui Bush. Ce s-a întîmplat atunci ? Într-o bună zi, un om împinsese ușa magazinului situat lîngă primăria din New-Hampshire și rostise cîteva vorbe: „Hello, mă numesc Jimmy Carter". „Jimmy, cum ?!", se arătase negustorul mirat. Formula avea să facă înconjurul Statelor Unite, iar alegerile din acel an marcau triumful outsider-ului.

Se pare că acum a apărut un nou outsider, **Pat Buchanan** răsturnînd toate pronosticurile asupra înfruntării electorale.

Ziarist reputat, polemist de talent, Buchanan a lansat o veritabilă cruciadă împotriva lui Bush și a armatei sale de consilieri. El denunță promisiunile uitate ca și angajamentele nerespectate de actualul președinte. „Minți, George !", repetă continuu acest vechi colaborator al lui Nixon și Reagan în discursurile și intervențiile sale televizate. Buchanan, catolicul irlandez născut în urmă cu 53 de ani într-o familie a clasei mijlocii, amintește americanilor că promisiunile electorale din 1988 au fost renegate, actualul ocupant al Casei Albe acceptînd ridicarea impozitelor și scăderea cheltuielilor publice. În fața auditoriului, din ce în ce mai receptiv, ziaristul adaugă ironic : „George a promis că va crea milioane de locuri de muncă, dar nu ne-a spus că acestea vor fi în Mexic și în Japonia !" Om al ideii „America mai întîi", Buchanan explică plin de răbdare că America este „o republică" și nu „o democrație", sistemul democratic aducînd, după părerea sa, deseori rezultate din cele mai proaste. El se prezintă ca un naționalist și, invers decît majoritatea conservatorilor care apără economia de piață, pledează pentru un protecționism care să asigure apărarea industriei americane. „Cred că va trebui să ne preferăm propriul popor, străinilor. Concetățenii noștri sînt cei care-și pierd slujbele. Puțin îmi pasă dacă alții sînt mai eficienți !". Aceste cuvinte sînt rostite într-un moment în care țara se afundă din ce în ce mai mult în șomaj. De aici și explicația audienței sale, ce nu încetează să se lărgească. În primele 10 săptămîni ale unei campanii active, editorialistul conservator a provocat neașteptatul eveniment : la New Hampshire, unde nici un viitor președinte n-a pierdut în ultimii 40 de ani, Pat Buchanan a obținut 37 la sută din voturi, contra lui George Bush, cu 53 la sută. Ori, după aprecierile experților, un scor inferior procentului de 60 la sută, trebuie privit ca o dezavuare a politicii actualului președinte.

Buchanan își continuă ofensiva cu mijloace artizanale. Campania este dirijată de sora sa, în timp ce el însuși străbate ținuturile în autobuz, purtînd cu sine o mașină de scris pe care-și redactează singur discursurile.

Colaboratorii lui Bush spun că președintele a avut la început, cînd a aflat de intrarea acestui adversar în arenă, un surîs condescendent. Acum se vorbește de amestecul de perplexitate și agasare care domnește la Casa Albă. „Pînă acum am fost curtenitor și gentil, sper să rămîn curtenitor, dar mă întreb cît voi putea să mă mai arăt gentil". O confidență care demonstrează cît de mult a intrat Bush în defensivă. E limpede că nu mai poate ignora acest adversar, dar nici nu posedă armele cu care l-ar putea combate. Își va pierde, oare, președintele american cumpătul ?

Documentare și prezentare
LIANA TATOS ■

Secretul tinereții fără bătrînețe :

Jane Fonda la 57 ani

ane Fonda demonstrează în tinuare o vitalitate și o con-e fizică uluitoare. A deve-de curînd soția miliardaru-Ted Turner, 53 ani, „omul ului" („Time"). Din precedentele căsătorii cu Roger Va-și Toni Hyden, are doi băi-majori, unul de 18, celălalt 23 ani. Își dorește un copil cu Ted, sperînd să-l nască transplant de embrion.

ane Fonda practică de mai ltă vreme exercițiile aerobi-și o dietă alimentară spe-ă. Actrița își dezvăluie se-ele curei de tinerețe pe cursul unor înregistrări vi-. 5,5 milioane de casete i-au producătorului Ikone Fit-s un cîștig de circa 120 mi-ne dolari. Reproducem după ista „Bunte" două din rețe-program recomandate de ebra actriță :

ietă Jane Fonda : 1. Să de-treptat subponderal (zilnic calorii mai puțin) ; 2. Re-erea în mod special a gră-ilor și zahărului ; 3. Exer-fizice regulate (cheltuind calorii zilnic) ; Ultima masă e ele ora 18 ; 4. Mese re-ate de trei ori pe zi.

octeil Jane Fonda : Se a-stecă o ceașcă de lapte de-sat (sau suc de mere) cu căpșuni, o jumătate de ba-, o lingură de germeni de de tărîțe, praf de al-de ou (2—3 linguri), un cub gheață. Se bat toate într-un er. Jane Fonda : „Beau așa a zilnic".

Pentru doamne și duduci

În viața fiecăreia dintre noi apar momente cînd dorim, fie că o mărturisim sau nu, să fim unice prin vestimentația pe care o abordăm. Pentru a ajunge la un asemenea rezultat m-am gîndit să apelez la ajutorul Casei de modă „Venus" al cărei specific este legat de realizarea rochiilor de ocazie, pentru după-amiază sau seară, sofisticate, brodate cu mîna sau la mașină. Doamna Mioara Oglindă, șef de colectiv de creație, mărturisește că țesăturile preferate pentru confecționarea acestor veșminte sînt cele de foarte bună calitate, în special mătasea naturală. Un motiv serios pentru a nu se face rabat calității, pe lîngă cel primordial, mulțumirea clientului, este și acela că o astfel de rochie înglobează foarte multă muncă ce ar fi păcat să se irosească pe lucruri de calitate îndoielnică.

Ca noutăți ale acestei primăveri veți reține revenirea în modă a rochiilor bogate, pe cloșuri, cu dantele. Se poartă mult pliseurile. Linia nu mai este aceea cu umeri foarte mari, ci una apropiată de corp, ce urmărește liniile trupului, conferindu-i un plus de feminitate. Atenție, însă, noua linie presupune o siluetă impecabilă. În ceea ce privește lungimea se confirmă faptul că a rămas în vogă fusta „mini" ca piesă de rezistență în garderoba tinerelor, însă creatorii au propus și fusta lungă pînă la gleznă.

Din paleta cromatică, moda primăverii s-a oprit la tonurile pastel, de la bej pînă la ruginiu, dar sînt în revenire puternică culorile foarte tari : ciclame, galben. Deoarece rafinamentul este o trăsătură esențială a creațiilor ce poartă semnătura Casei de modă „Venus" nu s-a renunțat nici la combinația de alb-negru ce conferă ținutei o distincție aparte.

Printre elegantele Bucureștiului care se îmbracă la Casa de modă „Venus" se numără și doamnele Maria Linardos, soția ambasadorului Greciei, Dina Cîmpeanu, Angela Similea. Aveți și dumneavoastră posibilitatea de-a vă convinge de cele semnalate, participînd la parăzile modei pe care le va organiza această unitate, în fiecare joi după-amiază, în vederea lansării colecției sale de primăvară-vară.

Elena

MEGAMIX

● **GRAMMY AWARDS, cele mai rîvnite premii muzicale în America, s-au decernat în luna martie, la New York, marcîndu-se astfel a 34-a ediție. Marea bătălie s-a dat între Natalie Cole și grup l REM, de fiecare dată fiica celebrului Nat King Cole e stigînd marele premiu, în total 7 Grammy, cu albumul său „Unforgettable". Avînd șapte nominalizări, grupul REM, din Athens (Georgia), obține totuși trei valoroase trofee pentru „Pop Group Vocal", „Alternative Music Album" și „Short-form Video". La clasa „Rap", L.L. Cool J. cîștigă în sfîrșit primul său Grammy pentru „Rap Solo Performance" iar „Jazzie Jeff & The Fresh Prince" premiul pentru „Rap Performance By a Duo Or A Group". Specialista imaginilor de scandal, Madonna, nominalizată pentru „Longform Video", obține în final trofeul, iar Brian Adams ia acasă premiul pentru cel mai bun cîntec scris pentru un film („Robin Hood").**

● **GEORGE MICHAEL, la cei 27 de ani ai săi, a devenit recent cel mai tînăr deținător al premiului „Golden Note", decernat de „Societatea Americană a Compozitorilor, Autorilor și Publiciștilor". Cîntecul „Don't Let The Sun Go Down On Me", în duet cu ELTON JOHN, se menține încă pe poziții bune în clasamente. Între timp Elton a acceptat un rol în filmul „Even Cowgirls Get The Blues", pentru suma de 100 de mii de dolari.**

După aproape un an de tăcere, TURBO B revine cu al doilea album SNAP, intitulat sugestiv „The Madman's Return". Este pentru prima oară cînd „Enormitatea Sa", în anumite cîntece ale albumului, își depășește condiția de rapper și cîntă efectiv, cu bune rezultate.

● **NIRVANA — doar o chitară, un bass și o baterie. Pînă mai ieri perfect necunoscuți, azi ei sînt considerați ultima surpriză în topurile muzicii underground americane. Noul lor album, „Nevermind", a produs o nouă explozie a muzicii punk, psihedelice. „A spune, a face și a cînta ceea ce trebuie, iată secretul nostru. Pentru noi „Nirvana" înseamnă absolută libertate muzicală". Kurt Cobain, David Crohl și Chris Novoselic sînt din Aberdeen (la SV de Seattle) SUA. Primul lor album, apărut în 1989, s-a numit „Bleach" și a fost înregistrat în numai trei zile și cu un buget de numai 600 dolari.**

● **JANET JACKSON a început din timp pregătirile pentru imprimarea unui nou album. Doi renumiți producători, Jimmy Jam și Terry Lewis, au fost angajați pentru o sumă-record : 3 milioane dolari. Primele înregistrări au început deja pe 4 aprilie, în studiourile din Minneapolis, iar albumul va fi gata la Crăciunul acestui an.**

● **Au început filmările pentru clipul ce va însoți noul single al lui PRINCE, „Money Don't Matter To Me". Avem vești și despre apropiatul său turneu european : va demara în luna mai la Helsinki și se va încheia în iulie, în Spania, odată cu Jocurile Olimpice.**

● **„Nu. Nu pot să cred. E totul din invidie". Pauline stringe în brațe o uriașă pernă cu chipurile celor cinci „Kids" și plînge. Ea este una din multele „blockheads" (fanii trupei), rămasă șocată după declarațiile ex managerului Greg McPherson împotriva grupului american „New Kids On The Block". După cum afirmă McPherson, „New Kids" au interpretat numai 25% din partiturile lor vocale, restul a fost cîntat de doi anonimi : Maurice Starr și Michael Johnson. După celebrul caz „Milli Vanilli", un alt mare scandal se prefigurează pe scena americană, pentru trucaje cu play-back. Amănunte în numărul viitor.**

MIRCEA ZANE ■

Ceasornicul îndreptat

Barba și revoluția

Am aflat o noutate : se pare că România are cele mai multe bărbi pe cap de locuitor. Bărbi și bărboși. La toate vîrstele, în toate nuanțele. De la negrul-Belzebut al domnului Pleșu, la albul celest lansat de dl. Gelu Voican. O modă ? Moda capetelor hirsute e în declin pe toate continentele și pretutindeni partea bărbătească revine la serviciile lamei de ras. Dar în țara noastră orice ins ce se respectă și ține să arate că-l mistuie gînduri insurgente își poartă obrazul mițos. Dacă mai posedă și o scurtă de piele, portretul de „revoluționar" e desăvîrșit. (Ciudat că după 1918, cekiștii bolșevici au adoptat aceeași ținută).

Originea gestului trebuie căutată în criza de timp a bărbatului în luptă cu trecutul negru. El poartă, deci, barbă fiindcă n-are timp să și-o radă. Barba e primul semn că el, revoluționarul, are alte lucruri de făcut decît să-și piardă vremea cu toaleta facială. Fiindcă la el importanță are [illegible] în-

ții și nu aspectele formale. Fiindcă ea (barba) e dovada că el (revoluționarul) a devenit omul nou al economiei de piață.

O fi și ceva adevăr la mijloc. Probabil că în decembrie 1989, mulți tineri combatanți au văzut în această podoabă piloasă un fel de uniformă a revoluției. Numai că moda s-a răspîndit glonț mai cu seamă printre cei ce au urmărit evenimentele la televizor. Unii din aceștia au avut barba gata pregătită și le-a prins bine. Alții s-au grăbit să și-o lase. Fiindcă alta e, domnule, bătaia, forța, profunzimea vorbei aruncate printre lațele de pe față ! Chiar și o înjurătură prinde o tentă filozofală. Iar zîmbetul ghicit poate fi ironic, tălos melancolic. Zîmbet de om ce știe și vede multe. Iar dacă taci, tot e bine. Mutenia din spatele cîlților apare tainică, prevestitoare de furtună. Îmi amintesc cum în primele zile după alungarea dictatorului, printre persoanele suspecte, zorite să-și arate chipul pe micul ecran, și-a făcut loc, dînd din coate, și un regizor de mîna a treia. „Mă vedeți pentru întîia oară — s-a adresat el celor 23 milioane de locuitori încremeniți de emoție — deoarece televiziunea comunistă nu mi-a permis să apar cu barbă". Și așa a aflat poporul român scoțînd un chiot de bucurie, cum arată ilustrul regizor despre care auzise atîtea, dar pe care nu izbutise să-l vadă la chip. Vă închipuiți cîtă bucurie pe națiunea română !

E adevărat. Ceausescu n-a purtat barbă. El s-a tuns și s-a ras după moda anilor 30. Dar bărboși au fost în schimb Marx și Engels, Lenin, Trotki, Dzerjinski, Sverdlov, Kalinin, Ho-Și-Min, Walter Ulbricht Voitec. Și mai este încă Fidel Castro.

De fapt, orice comparație, de orice fel, e inutilă și riscantă. N-avem nimic cu prietenii bărboși. Ne indispune doar mimetica oportunismului și convertirea ideilor sfinte în etichetă de salon.

LIVIU TIMBUS ■

Un cîntăreț mascat — Victor Socaciu la Balul actorilor de la Teatrul „Odeon".

Este vremea ridichilor

Vă propunem două rețete muncheneze

Mușchi de minzat cu garnitură de ridichi. Compoziția (pentru 4 persoane) : 800 g mușchi de minzat, 2 ling. ulei, sare, piper măcinat, 1/8 vin alb, 0,2 l smîntînă, 2 legături de ridichi, 2 ling. unt, 2 ling. oțet.

Prepararea : carnea se prăjește în untdelemnul încins. Se adaugă vinul și smîntîna, se acoperă și se lasă la foc circa 40 minute. Ridichile se taie în felii și se rumenesc ușor în untul încins. Se sărează, se piperează și se sting cu oțet. Carnea se taie în felii, iar sosul se strecoară printr-o sită. Se așază în farfurii împreună cu ridichile și o garnitură de cartofi fierți.

Supă din frunze de ridichi. Compoziția (pentru 4 persoane) : 1 kg ceapă, 1 ling. unt, 1 cartof mijlociu, frunzele de la două legături de ridichi, 3/4 l zeamă de legume, sare, piper alb, suc de lămîie, 1/8 l smîntînă.

Prepararea : ceapa se taie mărunt și se rumenește în untul încins. Se adaugă cartoful curățat și dat prin răzătoare. Frunzele se taie în șuvițe (pînă la cantitatea de două linguri) și se prăjesc ușor. Se mai adaugă crema de legume, sare, piper, suc de lămîie după gust. Smîntîna se bate pînă devine țeapănă. După ce se pune supa în farfurii, se adaugă o lingură de smîntînă și frunze de ridichi tăiate felii.

ELCOHEP

În 1980 într-o zonă mlăștinoasă din județul Bihor, doi tineri medici descoperă o familie de plante cu virtuți terapeutice surprinzătoare în tratamentul bolilor de fiere și ficat. Încep de îndată cercetări sistematice ce angajează laboratoare de profil, clinici universitare și chiar Institutul pentru controlul de stat al medicamentului. Invenția este brevetată în opt țări și extractul vegetal este aprobat de Ministerul Sănătății. Așa s-a născut preparatul.

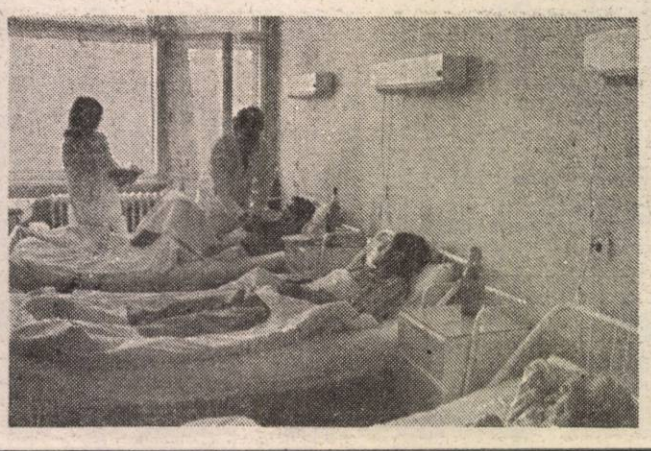

medicament fără egal în combaterea afecțiunilor hepato-biliare, cunoscut în întreaga țară dar și de bolnavi din Ungaria, Austria, Germania și Statele Unite ale Americii. El a fost administrat la peste 6 000 persoane dovedindu-și eficacitatea în proporție de 90 la sută în dischinezii biliare, de 70 la sută în hepatite cronice și de 40 la sută în ciroze hepatice. Medicamentul nu are contraindicații, nu declanșează efecte secundare, este perfect tolerabil.

O veste bună.

Prin înființarea societății comerciale „Elcohep" S.R.L., persoanele care doresc o programare o pot obține [illegible] telefoanele 991/ 30031 (între orele 9—12) și 991/3 62 98 (între orele 16—21) sau în scris la următoarea adresă : Oradea, str. Ady Endre 72, cod. 3 700.

Noi, aşa-zişii, oameni de fotbal

sînt pe lumea asta oameni pentru care adevărul nu contează nici cît o viaţă de muscă. Şi dacă adevărul acesta ar fi eludat de nişte oameni care n-ar cunoaşte datele reale ale problemei, mai treacă-meargă, dar atunci cînd unii din cei mai avizaţi cunoscători ai fenomenului fotbalistic fac deosebite eforturi pentru a impune ideea că alba e, în fond, neagră, ei bine, atunci chiar că te apucă furia.

Faptul că mult discutata casetă a fost declanşată de domnul Cornel Dinu, care voia neapărat să-i rupă în două pe cei de la F.R.F., în mod special pe Mircea Angelescu, despre care spunea că vrea să moară de git cu el, nu mai are nici o importanţă. Acest prim adevăr, de o însemnătate capitală, cheia cu care pot fi judecate acuzele domnilor Mircea Pascu şi Marcel Puşcaş, a trecut foarte repede în planul doi, apoi în planul trei, pînă la a fi scos din discuţie. Nu contează, nu-i aşa, de ce a vrut Cornel Dinu să înceapă un război cu F.R.F. Dar nu contează, oare, nici armele cu care voia Cornel Dinu să poarte acest război? Greu de răspuns la această întrebare. Greu doar dacă vrei să ştii cum stau de-adevăratelea lucrurile. Greu doar dacă vrei să afli adevărul pînă la capăt. Dar şi mai greu atunci cînd, ca ziarist, cunoscător a o mie şi una din misterele fotbalului românesc, ţii neapărat să o întorci ca la Ploieşti, ţii neapărat să prosteşti o lume întreagă. Şi ca să combaţi pînă în pînzele albe participarea lui Cornel Dinu la confecţionarea casetei, dar mai ales adevărurile pe care Mircea Pascu şi Marcel Puşcaş au avut curajul să le spună despre cîtiva din bogii de la F.R.F., stîrneşti o veritabilă campanie de presă, cu mărturisiri (reale sau imaginate ?!) ale jucătorilor aflaţi în străinătate, care jucători au dat în clocot de fericire (!) că noul director tehnic al naţionalei se numeşte Cornel Dinu, cu declaraţii ale unor antrenori şi conducători de cluburi care, fie că au văzut, fie că nu, caseta, îşi dau cu părerea şi condamnă cu tonalităţi asemănătoare fermitate spusele din casetă. Apoi, la o adunare a conducătorilor de cluburi sugerezi că ar fi bine ca respectivii oameni să semneze o declaraţie prin care să se desolidarizeze de cei care, comentînd adevărurile din casetă, vulgar apele fotbalului românesc. Pentru ca lucrătura să fie aşă cît mai bine, se inventează ideea că fotbalul nostru are acum o foarte mare nevoie de linişte şi pace. Numai că asta nu este linişte, nici pace nu este, ci doar un fel de hai să ne împăcăm, să închidem ochii, să lăsăm trecutul, ce-a fost a fost, să vedem ce facem de-acum încolo, n-are rost să dezgropăm morţii etc. Liniştea şi pacea asta sînt ca o uriaşă dejecţie aflată chiar în mijlocul casei, iar noi, în loc să o dăm afară, cu măturoiul, o acoperim cu nisip şi zicem că am făcut ordine, curat, că se poate trăi şi mai departe, cu murdăria în mijlocul casei. Cam asta ni se propune, de cîteva zile încoace. Numai că unii dintre ziariştii şi dintre oamenii de fotbal, chiar dacă ei au fost catalogaţi drept „aşa-zişi oameni de fotbal" nu accepta o astfel de propunere. Şi, ca un făcut, aceşti „aşa-zişi oameni de fotbal" sînt exact cei pe care F.R.F.-ul nu i-a prea agreat de-a lungul timpului, sau „dacă vreţi, i-a cam trecut cu vederea, ca pe nişte cantităţi neglijabile, nişte indivizi şi ei acolo, nişte pirliţi cu care, gîndeau (probabil) cei de la Federaţie, n-are rost să discuţi, n-are rost să-i bagi în cărţi. De partea cealaltă, a susţinătorilor, cîtiva „lupi de mare", cu adevărat oameni de fotbal, unşi cu toate alifiile, ziarişti pe ale căror paşapoarte de oameni de fotbal" nu acceptă o viză, că se mirau grănicerii şi vameşii, în timpul odiosului, că „iar v-aţi întors, domnilor ?!". De partea minunaţilor oameni de la Federaţie au sărit, ca la o comandă, total dezinteresaţi, dar gata să-şi ocupe locurile în avioanele care vor purta naţionala în lungul şi latul Europei, exact cei pentru care, cum spuneam, adevărul nu contează nici cît o viaţă de muscă. Pentru ei este totuna cine e în fruntea Federaţiei, cine conduce destinele fotbalului românesc. Nu-i interesează faptul că domnul Cornel Dinu nu are, pînă în clipa de faţă, ca antrenor, nici o reuşită. Nici măcar cît Mircea Rădulescu care, totuşi, a preluat naţionala într-un moment cu adevărat dezastruos şi, cu un pic de noroc, inclusiv ajutor din partea Federaţiei, ar fi putut trece şi ultimul hop, cel cu Bulgaria. Nici demersurile necurate ale domnului Cornel Dinu, pentru a fi uns în fruntea naţionalei, nu contează. Nici afacerile domnului Mircea Sandu, în numele Federaţiei, cu firma soţiei sale, Attigram, nu contează. Nici afacerile firmei MACONST, a domnului Mircea Angelescu, cu Federaţia, nici acestea nu contează. Nici încurcăturile cu firma IMAM, din care încurcături unii şi-au umplut buzunarele cu valută, nici acestea nu contează. Nici faptul că delegaţia noastră în Italia, unde a avut o gratuitate totală, la Telese-Therme, dar a plătit totuşi importante sume, nu contează. Nici faptul că la un moment dat au fost aduşi în Italia, la cantonamentul delegaţiei, 170 000 de mărci germane, care bani au intrat sau nu în vistieria federaţiei, apoi în buzunarul jucătorilor, ca prime de joc, nu contează. Nu contează că Mircea Pascu n-a vrut să semneze un proces verbal de primirea acestor bani, deşi era singurul în măsură să dea o astfel de semnătură. Nu contează că nimeni nu poate spune ce s-a întîmplat cu ajutoarele lui Boris Becker, în valoare de 500 000 de mărci. Nu contează că am plătit echipa S.U.A., pentru meciul de la Braşov cu 60 000 dolari, care dolari urmau să-i reprimim la meciul revanşă, dar că meciul n-a mai avut loc. Nu contează la cît s-au ridicat veniturile celor care s-au ocupat în ultima vreme de destinele fotbalului românesc, chiar dacă respectivii întorc banii, mai ales valuta, cu lopata. Nu contează nimic. Dar absolut nimic ! Totul e bine, e frumos, e roz, e corect. Iar preşedinţii cluburilor, înainte de a-l face cu ouă şi săpun pe preşedintele Ligii lor, domnul Mac Popescu, au semnat un document prin care condamnă caseta începută de Cornel Dinu, iar acuzaţiile cuprinse în casetă au fost tratate drept „fără acoperire şi de rea intenţie". Şi pentru ca totul să fie clar, domnii respectivi, din motive pe care numai dînşii le ştiu, au acordat şi un vot de încredere actualei conduceri a F.R.F., aşa aşa, înainte de Adunarea Generală din 13 aprilie. Şi cu asta, basta, şi-au zis acei ziarişti care s-au lipit de Federaţie mai ceva ca marca de scrisoare. Ei bine, nu, zicem noi, o mînă de ziarişti prăpădiţi, „aşa-zişi oameni de fotbal". Riscăm să nu mai însoţim niciodată echipa naţională, să nu ni se mai deschidă uşile Federaţiei, să nu mai fim invitaţi la conferinţele de presă, riscăm multe altele, nebănuite chiar, dar vom spune lucrurilor pe nume, clar şi răspicat, şi de-acum încolo, întorcînd pe mai departe, pe toate feţele spusele casetei şi, în plus, altele încă, aflate între timp, doar-doar va ieşi adevărul la iveală, deşi, cum am mai spus, pentru unii adevărul nu contează nici cît o viaţă de muscă.

VICTOR NIŢĂ

SALVAŢI SPORTUL!

Fuga după sponsori

Vizita pe care am făcut-o la Lausanne, împreună cu domnul ministru Ioan Moldovan şi cu doamna Lia Manoliu, a fost o surpriză plăcută pentru întreaga delegaţie. Pentru prima oară, conducerea sportului românesc s-a întîlnit cu domnul Juan Antonio Samaranch, preşedintele C.O.I. A fost un schimb util de informaţii, cu o mare personalitate a lumii sportive, cu un om foarte bine organizat, cu un om care impune, deşi a ajuns la o vîrstă respectabilă. Pe de o parte, l-am informat cum decurg pregătirile pentru Barcelona, ce obiective avem, ce dorim să realizăm la această Olimpiadă, ce greutăţi avem în perioada de tranziţie pe care o traversăm. Pe de altă parte, domnul Samaranch ne-a vorbit despre activitatea C.O.I., despre strategia pe care acesta o va adopta în acest an olimpic. L-am asigurat că România, ca ţară care nu a boicotat nici o Olimpiadă, va încerca şi acum să se prezinte cu capul sus, deşi potenţialul nostru uman este scăzut şi va fi o luptă grea pentru ca noi să rămînem în elita olimpică. Noi ne aflăm într-o situaţie mai specială, ca de altfel şi celelalte ţări foste comuniste, din cauza plecării unui mare număr de sportivi pe alte meleaguri. Informarea prezentată de domnul ministru Moldovan a cuprins şi acest aspect, dar nu a fost nici o reacţie, probabil pentru că nu s-a luat o decizie la nivelul C.O.I. Singura rugăminte pe care delegaţia noastră a făcut-o a fost, ca în perioada care urmează să fie sprijinită şi activitatea olimpică din Republica Moldova, la care domnul Samaranch a reacţionat pozitiv, urmînd să facă o vizită la Chişinău.

In timpul acestei vizite am discutat cu mai multe firme puternice o eventuală sponsorizare a sportului românesc, mai precis, a unor loturi naţionale. Am propus, în schimbul reclamei, acoperirea cheltuielilor legate de curent electric, căldură şi apă pentru întreaga mişcare sportivă. A fost vorba de discuţii de principiu, urmînd ca alte runde să aibă loc în viitorul apropiat. Cea mai grea problemă pentru noi este problema bazei materiale şi oricît ne-am învîrti tot la bani ajungem. Practic, sponsorizarea este aceea care poate rezolva viaţa cluburilor sau viaţa echipelor naţionale. Nu ştiu sigur, dar simt eu că aşa este, aşa se va întîmpla, şi anume, statul în următorii ani va diminua subvenţia pe care o acordă sportului. Din această cauză, vom încerca să forţăm nota şi să „antrenăm" cluburile, în condiţiile în care mai există o subvenţie, să alerge după sponsori, adică după supravieţuire. Este mai bine aşa, deşi eu voi fi poate criticat, să avem doi-trei ani de antrenament de acest fel, decît să fim puşi în faţa faptului împlinit şi să ne înecăm. De aceea, sponsorii, şi în condiţiile actuale, cu deosebire cei străini, sînt necesari ca apa şi ca aerul.

CRISTIAN GAŢU

Mai nimic despre nimic

Aşa cum se anticipa încă din etapa precedentă, am revenit la normal, adică la vechiul slogan al fotbalului nostru care spune că e bine să fim lei acasă şi mieluşei în deplasare. Şi cînd te gîndeşti că în primele etape ale returului am dus-o cum am dus-o, cu cîte 7 puncte pentru oaspeţi ! Ei bine, după ce-am scăzut strocul la numai 4 puncte, iată, în această a 22-a etapă am ajuns la numai 2. Unul dintre ele era în cărţi. Dinamo reuşind să scape şi de această dată de înfrîngere. Celălalt însă ar avea un fel de cîntec pe care doar o ureche fină l-ar putea auzi. Nu puţini au fost cei care prevedeau o remiză la Bistriţa. Sigur că da, vorbe, vorbe şi iar vorbe. Aproape că le-am da crezare celor care spun că egalul dintre Gloria şi Sportul studenţesc este firesc, pentru că, la urma-urmelor, studenţii i-au învins pe dinamovişti în Cupă, apoi au pierdut la limită, deci foarte greu, în etapa a doua a returului în faţa aceloraşi dinamovişti, lacomi de revanşă, după care au făcut, în etapa trecută un prim meci nul cu F.C. Ploieşti, în deplasare. De cealaltă parte, echipa lui Remus Vlad nu se poate „lăuda" decît cu 2 puncte cedate pe teren propriu şi o spectaculoasă înfrîngere în Cupă, în faţa unei divizionare C. Argumente, deci, pînă peste cap pentru a considera că rezultatul de la Bistriţa e ca şi normal. Care să fie, oare, argumentele celor care contestă acest egal ? ! Ar fi vorba, în primul rînd, de nonşalanţa cu care bistriţenii au ratat un penalty. Dar mai ales ar fi vorba de faptul că alb-negrii par să fie ajutaţi pe tot felul de căi şi cu un misterios arsenal de mijloace, de conducerea unei federaţii care nu are cum să contrazică ideea că singele apă nu se face. În ceea ce ne priveşte, ne cam abţinem şi aşteptăm să vedem ce se va întîmpla în continuare. Rezultatele celorlalte partide se înscriu în sfera firescului, cu excepţia Oţelului care a luat-o rău de tot pe coajă la Piteşti, unde argeşenii au punctat de patru ori. Scorul etapei, însă avea să se înregistreze pe litoral, unde Corvinul, întrat cu amîndouă picioarele în nisipurile unei divizii inferioare, a cedat cu 5—0. În ceea ce priveşte echipele Craiovei, Universitatea a trecut fără mari eforturi, cu 4—1, de F.C. Bacău, în timp ce Electroputere s-a văzut obligată să încline steagul pe Ghencea, unde steliştii le-au administrat un necruţător 3—0. Este adevărat că Electroputere a jucat pentru prima dată în nocturnă, ceea ce poate fi un fel de scuză, dar parcă nu se face, totuşi, să pierzi fără drept de apel. Şi iată-ne ajunşi la cele două partide cu adevărat echilibrate ale etapei, Rapid — Dacia Unirea Brăila şi Inter Sibiu — F.C. Ploieşti. Şi cam asta fuse totul şi nu ne putem mira decît de faptul că, întîmplător, la pronosport, şi-n campionatul italian gazdele şi-au tăiat partea leului. Dar, atenţie, urmează etapa a 23-a, cea care în tur, purtînd numărul 6, a fost cea mai nebună etapă a actualului campionat. Vom asista, oare, la cîteva revanşe, sau ne vom mulţumi cu întîlnirea de miercuri, cu Letonia ?

RADU NEGRU

DE MIERCURI PÎNĂ MIERCURI

BASCHET. ● Punct final în campionatul feminin. Campioana fiind stabilită (Universitatea ACSA Cluj — pentru a 13-a oară în posesia titlului) ca şi ocuparea locului secund (Constructorul C.S.Ş. Arad), „finala mică" urma să desemneze formaţia de pe treapta a treia a podiumului. Aceasta s-a decis după cinci meciuri) în disputa dintre bucureşteneele Rapid şi Sportul Studenţesc A.N.E.F. feroviarele avînd cîştig de cauză (cu 59—48) şi revenind după 12 ani în trioul de elită. De menţionat că formaţiile medaliate cu argint şi bronz sînt promovate din divizia secundă. Au retrogradat Politehnica C.S.Ş. Timişoara şi CONPREF Universitatea Constanţa. **● La masculin, supansul continuă.** În semifinala Dinamo — Steaua victoriile au fost împărţite (86—85 şi 74—95), o a treia partidă fiind hotărîtoare. În cealaltă semifinală : Universitatea FIMARO Cluj — C.S.U. Balanţa Sibiu 94—56 şi 92—70, clujenii calificîndu-se în finală. **„All Star Game"** (la iniţiativa ziarului „Sportul românesc") simbătă, 10 aprilie, la Cluj, între selecţionatele masculine Est-Vest.

FOTBAL. ● Trei crai... de la F.R.F. Viaţă grea pentru cei trei tehnicieni (Cornel Dinu, Nino Iorgulescu şi Cornel Drăguşin), care au voiajat din Spania la Paris, din Belgia şi Olanda în Germania, la Praga, Belgrad sau Sofia pentru a urmări viitorul actual de pregătire al internaţionalilor noştri răspîndiţi prin Europa. Rezultatul : aceeaşi Mărie cu altă pălărie, adică tot 9 „stranieri" şi tot 9 autohtoni", convocaţi pentru partida amicală cu Letonia, care va fi găzduită, pe stadionul Steaua. **● Tot felul de sus-ţinători.** De dată recentă, a devenit aproape o modă ridicarea preţului unor antrenori de a-şi asista proprii elevi de pe banca tehnică. Dar, iată, şi alte persoane din anturajul cluburilor au suferit sancţiuni : M. Trandafir, delegatul echipei Unirea Urziceni, a fost suspendat 6 luni pentru că a pătruns în teren şi a oprit balonul care se îndrepta spre gol ; Gh. Vişinescu, masorul echipei F.C. Braşov — două etape, pentru proteste la deciziile arbitrului. Pe cînd şi copiii de mingi ? **● Acelaşi meci, două viziuni.** Meciul din semifinalele Cupei Italiei, Milan — Juventus (0—0), s-a bucurat de viziuni diferite în cele două cotidiane de specialitate. Astfel, în „Sportul românesc" se arată că pe stadionul „Giuseppe Meazza", au asistat peste 45 000 de spectatori, în timp ce „Gazeta sporturilor", ridică numărul acestora la aproximativ 70 000, pe stadionul San Siro. Ce să mai crezi ? S-or fi deschis porţile, la pauză, ca la noi, sau vreun virus Michelangelo a îmbolnăvit echipamentul de numărare electronică a spectatorilor... **● Perle de (in)cultură.** Ionel Stoica (Gloria Bistriţa — Sportul Studenţesc) : „De vină sînt urmele lăsate în **iarba gazonului". (Gazon** = iarbă stropită şi cosită des pentru a se menţine scurtă, deasă şi verde — Mic dicţionar enciclopedic, 1978).

POMPILIU L. DUMITRESCU

MAGIC JOHNSON ŞI COŞMARUL SIDA (IV)

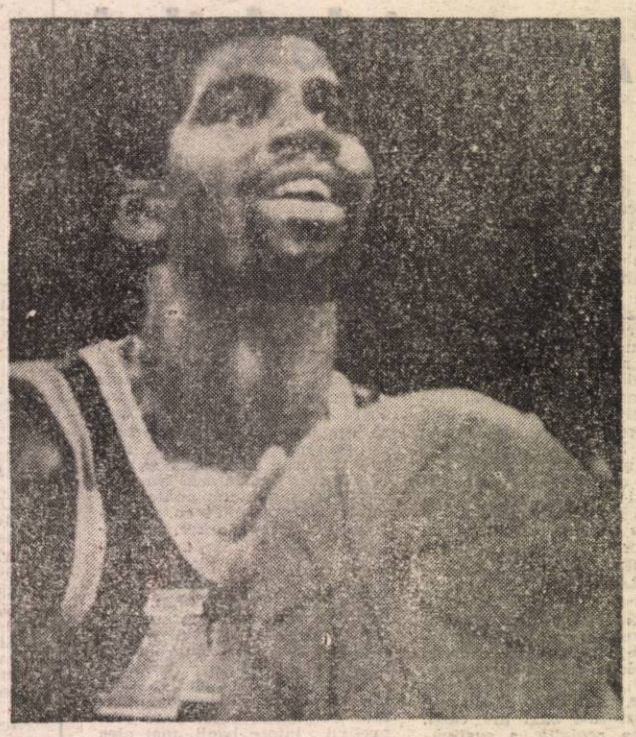

„Bineînțeles că m-am infectat în urma unui contact sexual avut cu o femeie ce era purtătoare a virusului HIV. Problema este că nu pot fi sigur de identitatea ei, nici să localizez „evenimentul" în timp sau să știu cînd și unde mi s-a întîmplat nenorocirea. Aceasta fiindcă înainte de a mă căsători am avut o viață cu accente de burlăcie boemă. Tot timpul eît călătoream, nu mi-a lipsit niciodată compania feminină. Nici măcar în Los Angeles nu m-am dat în lături cînd mi-a plăcut o femeie. Existau doar trei burlaci realmente celebri cu care și-ar fi dorit să „lasă" oricare din damele respectabile ale Los Angeles-ului: Eddie Murphy, Arsenio Hall și Magic Johnson. Trebuie să mărturisesc faptul că după ce m-am stabilit în Los Angeles în 1979, am încercat să găsesc femeia potrivită, experimentînd o sumedenie de legături amoroase „neprotejate".

Eram unul din cei mai „priviți" jucători din NBA în legătură cu perechea cu care urma să mă „afișez" în public. Acel mod de high-life m-a acaparat și m-a obligat să încerc să fiu mereu primul și în privința „cuceririlor". Acum simt că sînt dator să conjur fiecare sportiv spu antrenor să treacă de urgență la a-și face analizele și la neprețuitul „safe sex". Le spun deschis: „Băieți, luați-vă „pălăria", „pelerina" — sau oricum doriți să-i ziceți prezervativului — și purtați-o! Nu are importanță cît de frumoasă poate fi femeia respectivă sau cît de tentant i se aude vocea în telefon. Nici un plus de vigilență nu trebuie privit ca fiind inutil. Faptul că eu am preluat acest virus și că acum vă pot vorbi deschis trebuie să vă deschidă ochii, să vă facă mai puternici!".

Dintr-odată am devenit un om care nu mai are decît trecut. Un om care își va dedica zilele următoare scopului de a se face auzit. Nu mi-am imaginat că tinerii vor fi atît de crunt loviți la aflarea veștii.

Reacțiile sînt în general imprevizibile. Mulți dintre ei au încetat să mai fie acei fani devotați de altădată. Într-una din zile, la televizor, CNN a intervievat un băiețel care declara că din pricina „condiției" mele actuale va refuza să-mi mai îmbrace tricoul. Nu m-a deziluzionat prea mult atitudinea sa. M-am gîndit că dacă același băiat — atunci cînd va crește suficient — va îmbrăca „tricoul cauciucat" în orele de dragoste, înseamnă că am cîștigat din nou. O altfel de victorie.

Imediat după retragerea mea silită din baschet, a trebuit să-mi găsesc preocupări adecvate. M-a îngrozit întotdeauna gîndul că voi apuca ziua în care mă voi trezi dimineața și mă voi întreba: „Azi chiar n-am nimic de făcut?". Așa că m-am decis să mă ocup mai serios de propriile afaceri. Mult timp mi-am petrecut în Washington, unde sînt coacționar al unui mare distribuitor de „Pepsi". Mi-am continuat producția de tricouri și alte articole sportive. La un moment dat m-am gîndit chiar să prelau ca antrenor una din echipele NBA.

Din clipa în care a devenit publică tragedia mea, lumea afaceriștilor mi s-a arătat dintr-o dată mai condescendentă. Lon mi-a spus că trimisese deja mesaje prin fax corporațiilor importante — „Pepsi", „Nestle", KFC, „Converse", „Nintendo" — și că multe dintre acestea acceptaseră cu plăcere să mă prezinte drept luptător anti-SIDA. M-am bucurat să văd că — pentru moment — nimeni nu-mi întoarce spatele.

De la un timp încoace, au început să-mi lipsească jocurile de altădată. Am început să resimt lipsa competițiilor, a vestiarelor, a mirosului de sudoare și de minge udă; a înjurăturilor nostime cu care obișnuiam să ne „gratulăm" reciproc. Cel mai mult însă mi-a lipsit echipamentul. Cînd am reintrat, mult mai tîrziu, în vestiar și mi-am revăzut atîrnînd echipamentul auriu de la „Lakers", am plîns. Printre muritori, am fost totdeauna Earvin; în echipament, neprețuitul Magic. Nu pot să accept ideea că nu-l voi mai îmbrăca niciodată. Am anunțat să nu fiu exclus cu totul din calculele Olimpiadei '92 din iulie. Dacă voi fi sănătos, s-ar putea foarte bine să mă găsesc în carne și oase în terenul meciului de deschidere de la Barcelona.

Între timp, voi lua locul răposatei dne Belinda Mason fosta președintă a Comisiei Antisida instituite de președintele Bush. Dna Mason s-a stins din viață recent, după o declanșare imprevizibilă a bolii contractate printr-o banală transfuzie. Poate că investit în această funcție voi fi capabil într-o zi să devin un exemplu pentru cei tineri: nu ca Magic Johnson cel care așteaptă implacabilul deznodămînt, ci ca Earvin Johnson, cruciat al binelui și al sănătății binemeritate".

CRISTIAN PAVEL ■
Documentare și prezentare
(după „Sports Illustrated")

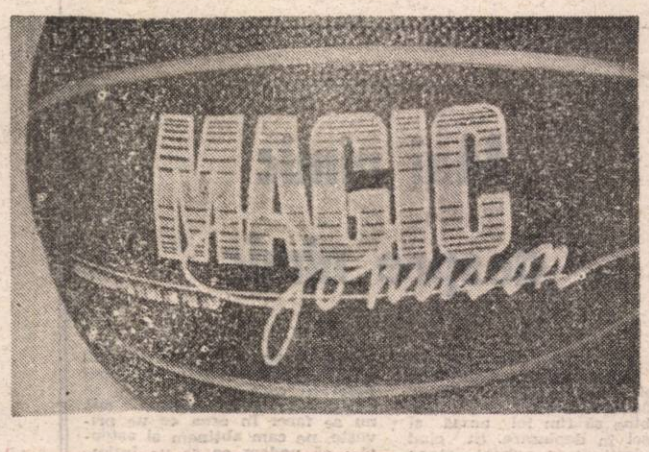

Să ne-mpodobim!

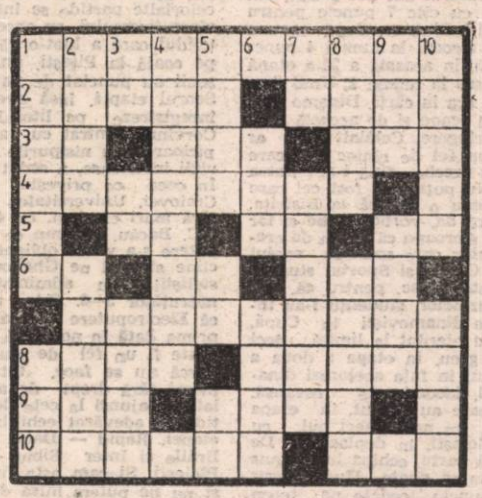

ORIZONTAL: 1) Făurar de podoabe, pentru bucuria femeilor. 2) Un urc găsit în piramide — Monedă de aur sau argint, pentru salbe. 3) Reflexiv — O podoabă falsă — Luna cea mai împodobită cu flori. 4) Distincție accentuată de frumusețea unei bijuterii. 5) Podoabe rustice — Alfa și omega — Beneficiara altei bijuterului. 6) Ilie Tănăsescu — Uvertura la o nocturnă! — Un basm fără început! 7) Existent numai în conștiință, ca ur sentiment care împodobește un suflet ales. 8) Primul rege al Israelului (1029—1004 î.e.n.) — A orna cu dungi fine o bijuterie. 9) Curelușă de mașină, devenită podoaba cojoacelor — Podoaba șerifului. 10) Flori la urechile fetelor — Locul rezervat al colierului.

VERTICAL: 1) Podoabe femeiești — Eleganță conferită de-o bijuterie purtată cu gust. 2) Podoabă de aur ce leagă două vieți — Coroanele cu pietre scumpe ale regilor persani. 3) Trecut la urmă! — El și ea — Localitate în Malaysia. 4) Un suflet a cărui prețioasă podoabă e puritatea. 5) Acel (fem.) — Amator de podoabele... altora (fam.) — Cap de serie. 6) Soția meșterului Manole, ziditorul mînăstirii Curtea de Argeș pentru a cărei ridicare și-a vîndut Despina Doamna podoabele — Familie nobilă italiană, protectoare a poeților Ariosto și Tasso. 7) Rele! — Cercei în formă de inelușe. 8) Piatră prețioasă în stare de cristal neșlefuit — Podoabă din mărgele. 9) Siglă pentru „Institutul de fizică atomică" — Smalț întrat în alcătuirea a numeroase podoabe. 10) Necesară ca orice... bijuterie, afirmă femeile — Podoabă la ceas (că și bărbatul e om!).

Dicționar: LEFT, ASM, MUAR, ESTI, EMAL.

ANDREI CIURUNGA ■

Dezlegarea careului din numărul anterior:

CĂTĂRĂTOARE: AVENE; OMU; V; BA; Z; TRASEE; ALPINIST; RR; NAL; ORI; NAE; INĂU; N; SA; S; ESTACADĂ; TT; REO; OCNIȚE; I; ULAO; VÎRF; CRAMPOANE; STINĂ; ANINI.

Vremurile sînt cum sînt, DAR VREMEA?

În ultimele zile, pătrunderea pe componentă sudică a unor mase de aer de origine tropicală a determinat o vreme caldă, chiar deosebit de caldă în regiunile sudice. Astfel, în cursul zilei de duminică, temperaturile maxime s-au situat peste 20°C în toate regiunile țării, exceptînd litoralul și zona de munte; în regiunile sudice, temperaturile maxime s-au situat peste 25°C, ajungînd chiar pînă la 29°C la Bechet, Turnu Măgurele, Zimnicea.

În următoarele șapte zile regimul termic va suferi modificări trecătoare în sensul unei răciri relativ minore (de circa 5°, 7°C față de zilele anterioare), care însă va fi urmată destul de rapid de o revenire la regimul anterior. În același timp aria ploilor preexistente în zilele anterioare intervalului de prognoză se va restrînge.

În continuare, un alt front atmosferic va afecta îndeosebi regiunile nordice, unde va ploua pe arii relativ extinse. În celelalte zone, ploile vor apare pe arii restrînse.

Temperaturile maxime diurne se vor situa între 14° și 24°C, mai coborîte în primele zile; temperaturile minime nocturne vor fi cuprinse în general între 4° și 12°C.

Meteorolog
DOINA POPESCU

PUBLICAȚIILE Flacăra

SA R

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. **Telefoane:** 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) — 47 03.326.350-6 BRCE

Director general:
GEORGE ARION

Flacăra

Redactor șef:
Ion D. Goia

Redacția: Cristina Atanasiu, Mihail Gălățanu, Elena Ghera, Dorin Gherghinescu, Elena Grecescu, Gheorghe Lupașcu, Eugen Mihăescu, Alexandru Mihăilă, Gig Motoianu, Roxana Paicu-Manolescu, Cristian Pavel, Radu Popa, Dorin Sălăjan, Lucian Tudorancea.

Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 1700 — eveniment, 2600 — dreptunile omului, 2559 — cultură, 2528 — fotoreportaj.

REBUS

Redactor șef:
Alexandru Păsărin

REDACȚIA: Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Tudor Octavian, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Flacăra BIS

Liviu Timbus, Liana Tatos

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143): Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea.

■ TEHNIC (2123, 1453, 2072): Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Liliana Crețu, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Gabriela Nicolescu, Smaranda Petrea, Adrian Petrescu, Mircea Popp, Dan Mircea Popa, Simona Simzianu, Cornel Speriatu, Angela Ștefănescu

■ PUBLIC RELATION (2634): Mihai Săndoiu, Eugenia Vasile.

■ DIFUZARE: Manuela Vasiliu, Laurențiu Pop, Mircea Octavian Popp, tel. 17 48 91

■ FAX — 12.82.89

Cititorii din străinătate se pot abona prin „RODIPET" S.A. — P.O. Box 33—57, telex 11 995, 11034, Fax — 18 56 73 — București — Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1, sau direct la redacție.

Tiparul: Imprimeria CORES București

16 pagini — 25 lei

Municipiumi Könyvtár
SZÉKELYUDVARHELY

1. PE CINE AȚI VOTAT PENTRU FUNCȚIA DE PREȘEDINTE AL TĂRII LA 20 MAI 1990 ȘI DE CE ?
2. PE CINE AȚI VREA SĂ VOTAȚI CA PREȘEDINTE LA VIITOARELE ALEGERI ȘI DE CE ?
3. PE CINE NU L-AȚI VOTA ÎN NICI UN CAZ ȘI DE CE ?

pag. 2

ANUL LXXXI
Nr. 15
15—21 aprilie
BUCUREȘTI
1992

Flacăra

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL ● ÎNFIINȚAT ÎN 1911

Convenţia Democratică la ora adevărului

pag. 2

Un drum al rușinii, al reducerii la animalitate și inconștiență. Un drum care curma din zbor elanul firesc al libertății. Un drum către tenebrele locului unde ți se putea întîmpla absolut orice. Unde erai „injectat" — și unde integritatea ta mentală nu mai conta, de vreme ce erai împotriva regimului comunist. Un loc de exterminare în masă, o exterminare psihică avînd drept unelte de tortură halatele albe care uitaseră jurămîntul lui Hypocrates, injecțiile cu tranchilizante, pastilele, medicația aberantă utilizată cu un singur scop asupra unor organisme de cele mai multe ori sănătoase : distrugerea înceată și meticuloasă a conștiinței.

CLINICILE DE PSIHIATRIE REPRESIVĂ DIN ROMÂNIA

pag. 7

CASELE NAȚIONALIZATE — O ALTĂ MIZĂ A DEZBINĂRII

pag. 8—9

ABTECH™
ABSTRACT TECHNOLOGY S.R.L.
Str. Pitar Moș Nr. 2-4
București
Tel. 14 81 70
Fax 12 08 51
COMPUTERS FOR PROFESSIONALS
- computere compatibile IBM
- 286 AT, 386 AT, 486 AT
- periferice
- cititoare bar-coduri și coduri magnetice

MARILYN MONROE, VICTIMĂ A MAFIEI?

pag. 12

Popa Baciu își leagă vaca de o cruce din cimitir

pag. 7

VREȚI SĂ ȘTIȚI CINE SÎNTEȚI ? ADRESAȚI - VĂ CU ÎNCREDERE GRAFOLOGULUI.

pag. 12

Convenția la răscruce de vînturi

In fostele țări socialiste europene, nici un partid de opoziție n-a putut veni la putere singur ; opoziția n-a putut cîștiga alegerile decît unită. S-a făcut și la noi Convenția Democratică și ea a dat bune rezultate la alegeriile locale din februarie. Un început promițător. Se punea problema dacă această Convenție va fi sau nu menținută și pentru alegerile parlamentare. Începînd de simbătă se știe că nu va fi așa.

Liberalii nu pot fi acuzați de inconsecvență. Ei au spus de la bun început și au repetat mereu că formula Convenției Democratice era valabilă numai pentru alegerile locale, urmînd ca în vederea celorlalte confruntări electorale să se găsească noi soluții. Mulți au sperat însă că liderii P.N.L. se vor răzgîndi. Mai era posibil acest lucru chiar și simbătă, cînd Delegația Permanentă a partidului a avut de ales una dintre următoarele trei variante : participarea P.N.L. la Convenția Democratică în formula de pînă acum ; realizarea unei noi înțelegeri, care să demareze cu un pact între P.N.L., P.N.Ț.C.D. și P.S.D. ; prezentarea la alegeri în mod independent, fiecare pe contul lui. O opțiune pentru prima variantă ar fi păstrat Convenția așa cum este. Dar a fost să fie altfel. Delegația Permanentă s-a pronunțat, după cum se știe, pentru a doua cale. Deci, liderii P.N.L. nu s-au răzgîndit. Ce urmări poate să aibă acest fapt ?

Desigur, foarte multe vor depinde de poziția pe care se vor situa cele două partide istorice vizate, P.N.Ț.C.D. și P.S.D. Dacă vor respinge noua formulă propusă de liberali și vor rămîne în Convenție, Convenția va supraviețui, dar, evident, mult slăbită și cu posibilități reduse de a se opune tăvălugului fesenist. Dacă P.N.Ț.C.D. și P.S.D. vor accepta propunerea liberală și trigonala se va constitui, celelalte partide din Convenția Democratică pot păstra Convenția pe cont propriu, ori se pot alătura noii coaliții. În primul caz, Convenția va fi, evident, și mai slabă (Convenția, cu numele, poate continua să existe fie și cu numai două partide ; ea nu va însemna însă mai mult decît înseamnă Iugoslavia cu numai două republici, cu Serbia și Muntenegru, de pildă) ; în al doilea caz, se va desființa. Pentru că noua alcătuire, chiar în ipoteza — puțin probabilă — că se va numi la fel, va fi în esență altceva, avînd în vedere tocmai motivele pentru care liberalii au insistat să se ia totul de la început. E vorba, mai ales, de o ierarhizare a partidelor de opoziție care se coalizează pentru alegeri. După cum arătau unii membri marcanți ai conducerii P.N.L., în Convenția Democratică a domnit un perfect și nedrept egalitarism, partidele participante avînd acces egal la funcții, indiferent de numărul de membri, deci de forța reală a partidului, de tradiție, de influență, de electorat etc. Acceptarea exigențelor liberale ar duce, evident, la un alt tip de coaliție decît Convenția Democratică. Desigur, varianta cea mai rea ar fi pulverizarea pur și simplu a Convenției, fără nici o alcătuire de schimb. Atunci frontiștii, P.S.M.-ul și România Mare ar avea cîmp larg de acțiune, eventual conlucrînd ori susținîndu-se tacit unii pe alții, și am avea o nouă Duminică a Orbului, chiar dacă nu va fi pe 20 mai. Am în vedere toate F.S.N.-urile, dar mai cu seamă pe acela iliescenist, cu neobrăzare intitulat „F.S.N. — 22 decembrie", cu intenția vădită de a-și anexa un eveniment și o dată care sunt ale întregului popor român (minus lichelele), și nu ale „emanaților".

În cele de mai sus am schițat cîteva ipoteze matematice. Care este însă situația pe teren ? Ce șanse reale au liberalii, ce intenții au de-adevăratelea liderii P.N.Ț.C.D. și P.S.D. ? Informațiile de care dispun la această oră (duminică seara) sunt în bună măsură contradictorii. Din sursă liberală am aflat că înainte de hotărîrea Delegației Permanente a P.N.L., conducerile P.N.Ț.C.D. și P.S.D. au fost consultate și că s-a realizat deci un anumit consens. Pe de altă parte, din informațiile provenite din surse apropiate partidelor menționate, rezultă că și P.N.Ț.C.D., și P.S.D. merg pe Convenție, în aproximativ formula utilizată pentru alegerile locale, că nu merg pe trigonală și că nu vor pune în discuție în cadrul partidului propunerea d-lui Cîmpeanu. Această propunere va fi discutată, însă la întrunirea de miercuri seara a Convenției Democratice.

Situația creată a pus pe tapet, în viața politică românească de acum, un caz Cîmpeanu. Liderul P.N.L. a fost acuzat de fripturism, de colaboraționism tătărăscian, de aventurism, de cameleonism, de demagogie și de multe altele, fiind considerat demolatorul, „mineriadistul" (= Miron Cosma) al Convenției Democratice. N-a fost văzută cu ochi buni nici distanțarea dlui Cîmpeanu de U.D.M.R., deși această formație a dat tuturor motive să se îndepărteze de ea. În ceea ce mă privește, cred că dl Cîmpeanu a avut dreptate cam în toate luările Domniei sale de poziție, dacă ar fi să-l judecăm doar ca om, ca „simplu cetățean". Ca politician însă, a greșit foarte tare, fiindcă în politică atingerea țelului suprem presupune și sacrificii, renunțări, compromisuri, frustrări, compensațiile și satisfacțiile venind după aceea. Iar acum țelul suprem era (și este) victoria în alegerile parlamentare a opoziției. În cazul cînd Convenția dispare și nici o altă combinație, cel puțin la fel de eficientă, nu-i ia locul, această victorie poate fi iremediabil compromisă.

ION D. GOIA ■

ÎN CĂUTAREA

În mod normal, românii ar trebui să fie scutiți de grija de-a găsi un președinte, întrucît România are un șef de stat legal : Majestatea Sa Regele Mihai I. Însă pînă cînd această chestiune va fi reglementată, pînă cînd în România dreptul va intra definitiv în drepturile sale, suntem nevoiți să ne gîndim, ca soluție provizorie, și la alegerea unui președinte. Cine să fie acesta ? Odată cu ceilalți alegători, și-au pus întrebarea de mai sus și directorii sau redactorii-șefi ai celor mai de seamă publicații centrale, cotidiene și săptămînale, din România, la 20 mai 1990. Și-o pun din nou astăzi. Care au fost acum doi ani opțiunile celor ce diriguiesc presa românească în momentul de față ? Care sînt opțiunile de astăzi ? Au rămas aceleași ? S-au schimbat ? Dacă s-au schimbat, de ce ? Iată ce am vrut să aflăm, inițiind ancheta de față. Credem că problema secretului votului se pune mai puțin, sau nu se pune deloc pentru niște oameni care zi de zi, săptămînă de săptămînă, se bat public, la lumina zilei, pentru o cauză și pentru persoanele care ar putea-o sluji. Secretul opțiunii electorale în cazul directorilor sau redactorilor-șefi ai publicațiilor-stindard din România este aproape în întregime secretul lui Polichinelle. Totuși, noi am respectat dorințele : cine a vrut să spună a spus, cine nu — nu. Inițial, pentru a da un însuflețitor exemplu personal, am vrut să ne includem și pe noi printre cei chestionați. Dar, după rostirea vorbelor de mai sus, considerăm acest lucru de prisos.

ION D. GOIA ■

CURIERUL NAȚIONAL

1. Ion Iliescu. Văzînd în el unul din opozanții lui Nicolae Ceaușescu și fiind, de altfel, singurul dintre candidații pe care noi, cei de acasă, îi cunoșteam mai bine.
2. Este imposibil de spus în momentul de față deoarece încă nu se cunosc candidații.
3. Petre Roman (în nici un caz). Din cauza numeroaselor hotărîri guvernamentale pe care le-a semnat în beneficiul unor prieteni de genul domnului Tiriac. De asemenea, nu cred că l-as mai vota nici pe domnul Iliescu din cauză că a acoperit prea mult timp ceea ce a făcut Petre Roman. Bănuiesc că mi-ar plăcea să apară un candidat nou la președinție, deși nu văd care ar putea fi el astfel încît să aibă credibilitate deplină și să fie convingător prin ceea ce a făcut, efectiv, în beneficiul țării. Într-adevăr, va fi pentru toată lumea o problemă serioasă opțiunea în vederea alegerii președintelui.

HORIA ALEXANDRESCU

TINERETUL LIBER

„Considerăm întrebările anticonstitutionale si în consecință ...nu răspundem la provocări !".

GABRIEL RUSU
redactor-șef-adjunct

ADEVĂRUL

1. Nu-mi amintesc dacă am participat la vot sau nu.
2. Răspund de publicistica pe teme de politică internă a cotidianului cu cel mai mare tiraj, iar ziarul este independent. Nu-mi permit deci nici o opțiune personală pînă la încheierea campaniei electorale.
3. Pe Ioan Godea, cel care construiește în Parcul Herăstrău, distrugînd metafora pomilor înfrățiți.

SERGIU ANDON

EXPRES

1. Nu este corect să dau un nume, pentru că nu vreau să influențez pe nimeni.
2. Un om care să înțeleagă ce se întîmplă cu el și ce se întîmplă cu România.
3. Nu l-as vota pe Ion Iliescu. În nici un caz. Orice s-ar întîmpla, chiar dacă ar intra un soldat cu mine în cabina de vot. Nu l-as vota nici pe Radu Ceontea. Nici pe Corneliu Vadim Tudor. Nu l-as vota nici pe Dan Marțian. Nici pe Emil Bobu, nici pe Verdeț, nici pe Jivkov. Nici chiar pe Gorbaciov.

CORNEL NISTORESCU

EXPRES MAGAZIN

1. Pe Ion Rațiu. Dintre cei trei mi s-a părut cel mai convins de necesitatea democrației și a economiei de piață.
2. Pe Nicolae Manolescu. Cred că președintele României trebuie să se bucure de prestigiu internațional. În același timp, el trebuie să aibă o deosebită inteligență politică, indispensabilă într-o lume a tuturor viclenilor. Nicolae Manolescu, inteligența de vîrf a opoziției îndeplinește aceste condiții.
3. Pe Ion Iliescu. As avea nevoie de o carte întreagă, ca să mă explic, atît de multe sînt motivele pentru care nu l-as vota.

ION CRISTOIU, redactor-șef

Școala în limba maternă a basarabenilor

● Pentru anul școlar 1992/93, Ministerul Științei și Învățămîntului din Republica Moldova a contractat în România 3 000 000 de exemplare din manualele necesare. Comanda a făcut-o către Societatea Comercială ROMDIDAC — fosta bază de aprovizionare a M.I.S. — care, la rîndul ei, a comandat manualele pentru copiii românilor de peste Prut la Editura Didactică și Pedagogică R.A. București.

Directorul acesteia, dl. dr. Constantin Florîcel, ne-a spus, zilele trecute, că o parte din respectiva comandă s-a și executat. Domnia sa era convins că relația editurii cu tipografiile este bună și că, la începutul anului școlar viitor, toți elevii din România și din ceea ce acum se numește Republica Moldova vor avea pe băncile lor manualele dorite.

● A apărut **„Basarabia sub stăpînire țaristă (1812-1917)"** de **Nicolae Ciachir**, în al cărei CUVÎNT ÎNAINTE dr. Constantin Floricel menționează : „Cum elaborarea unor noi manuale de istorie, atît de necesare învățămîntului nostru, în care să-și găsească loc, deplin și obiectiv, istoria tuturor românilor, este o lucrare de răspundere și durată, editarea unor sinteze care să prezinte fie și parțial această istorie este binevenită".

O carte deopotrivă pentru ghiozdan și pentru bibliotecă.

DORIN GHERGHINESCU

Adunare PNȚCD la Tecuci

De curînd s-au desfășurat la Tecuci lucrările Adunării generale a organizației municipale a P.N.Ț.C.D. — moment de analiză a activității desfășurate de la înființare (13 ian. 1990) și de regîndire a strategiei de acțiune pentru viitoarele confruntări politice. Atît darea de seamă, cît și discuțiile care au urmat au scos în evidență principalele aspecte ale activității organizației în viața politică și socială a orașului, atracția ei în rîndul unor categorii tot mai largi de cetățeni, reușitele din recentele alegeri locale cînd Convenția Democratică a obținut cinci locuri de consilieri în administrația orașului, în condițiile în care formațiunea P.N.L. din localitate a votat pe liste separate.

Întrucît Tecuciul își revendică în prezent demnitățile administrative pierdute în anii dictaturii comuniste (face parte din Liga județelor abuziv desființate), mai mulți vorbitori au cerut viitorului comitet o implicare mai activă în această direcție și chiar au reclamat de la centru rang de organizație județeană pentru formațiunea politică municipală, înainte ca această cerință să fie validată în plan administrativ.

Prin vot secret, adunarea generală a ales noul comitet în care se îmbină experiența celor mai vîrstnici cu vigoarea juvenilă, maturitatea politică a celor vechi cu fermitatea de acțiune a tinerilor ; av. Doruș Crețu Emil — președinte; tehn. Mitrofan Viorel — vice-președinte, ing. Ionescu Romus — secretar ; Constantinescu Richard și Lazăr Valeria — membri. (I. Neo.).

Actualitatea politică

UNUI PREȘEDINTE

1. PE CINE AȚI VOTAT PENTRU FUNCȚIA DE PREȘEDINTE AL ȚĂRII LA 20 MAI 1990 ȘI DE CE ?
2. PE CINE AȚI VREA SĂ VOTAȚI CA PREȘEDINTE LA VIITOARELE ALEGERI ȘI DE CE ?
3. PE CINE NU L-AȚI VOTA ÎN NICI UN CAZ ȘI DE CE ?

SPORTUL ROMÂNESC

1. Pe nici unul. Nu mă găseam în țară.
2. Cu nici unul din cei care bănuiesc că vor candida. Nu se încadrează în opțiunile mele morale.
3. Ilie Verdeț.

OVIDIU IOANIȚOAIA, redactor șef

ROMÂNIA LITERARĂ

1. Am votat P.N.L.-ul și pe Radu Câmpeanu.
2. Voi vota Convenția Democratică, dacă va exista, și pe candidatul ei.
3. Sînt prea mulți cei pe care nu i-aș vota din prea multe partide. Nu votez F.S.N.-ul și nici una din aripile lui, nici P.S.M.-ul, nici P.U.N.R.-ul, nici unul din partidele care, indiferent cum se cheamă, tot un fel de F.S.N. sînt. Și nici pe candidații lor la președinție. Pe toate și pe toți, din aceleași motive.

GABRIEL DIMISIANU — Redactor șef

FRAIERUL ROMÂN

1. „Președintele României este ales prin vot universal, legal, direct, secret și liber exercitat". (Constituția României, Cap. II, art. 8, alineat 1, ed. 1991).
2. Idem.
3. Ion Iliescu. Motivația este evidentă.

ALEC MACRI — Director

BARICADA

1. L-am votat pe Radu Câmpeanu. Pentru că, în acel moment, mi s-a părut singurul om cu charismă politică. Și în dorința reală a unei schimbări, dat fiind că eu, ca persoană, am avut de suferit cu familia mea în vechiul regim.
2. Am să-l votez pe Ion Iliescu. Deoarece toată activitatea mea ca publicist în presă, în privința exercitării unui efort spre a instaura o democrație reală în România, a fost zadarnică. Degeaba luptăm în presă pentru democrație, degeaba scriem articole cu o perfecțiune stilistică desăvîrșită, degeaba încercăm să revelăm în fața oamenilor ororile vechiului regim — publicul cititor rămîne orb și surd la toate eforturile noastre. De aceea am hotărît să urmez exemplul omului simplu, inspirat de răspunsul unui șofer american la un sondaj GALUP făcut înaintea celei de-a doua realegeri a lui Ronald Reagan. Întrebat dacă știe cum îl cheamă pe președintele S.U.A., acesta a răspuns negativ. Întrebat pe cine va vota, acesta a răspuns că tot pe cel care este, deoarece în acest timp salariul lui orar a crescut cu cinci dolari. Deci, ca om obișnuit, afirm că, din punct de vedere economic, nu mi-a mers rău în acești doi ani. În consecință, îl voi vota pe același.
3. Pe Nicolae Manolescu, deoarece, dacă îi acuzăm de a fi rămas comuniști pe actualii conducători politici ai României, atunci trebuie să acceptăm că și vechii scriitori, critici literari, oameni de artă au fost colaborationiști ai vechiului regim — și ăsta-i adevărul —, deci la fel de vinovați sînt și unii și ceilalți. Dacă nu credem în schimbarea la față a lui Ion Iliescu, nu putem crede nici în schimbarea la față a lui Nicolae Manolescu.

EDUARD VICTOR GUGUI — Director

ALIANȚA CIVICĂ

1. Cel pe care l-am votat m-a dezamăgit : îl votasem crezînd că este realmente interesat de reorientarea României spre Vest mai mult decît de propriile interese.

NICOLAE PRELIPCEANU

ZIG - ZAG

1. Cu Rațiu și PNȚCD, pentru că nu mai voiam partid unic.
2. Opoziția, dar aștept să văd cum se configurează aceasta în fața alegerilor legislative.
3. Partidele extremiste.

AURELIA BORIGA — Director

CUVÎNTUL

1. N-am votat.
2. Nu răspund !
3. Pe domnul Iliescu, fiindcă va cîștiga din nou !

RADU G. ȚEPOSU — Director

AZI

1. Nu am participat la vot.
2. Pe acela care ar accepta și s-ar angaja pentru ideea că fără o reformă profundă, structurală, pericolele care stau în fața societății românești ar fi mai mari decît costurile inevitabile ale tranziției.
3. Pe un om care are mai mult de 60 de ani ; sau mult mai mult. Cred că este nevoie de un om care să aibă conștiința faptului că **el însuși** mai are un viitor. Concret, al lui.

STELIAN MOȚIU — Redactor-șef-adjunct

ROMÂNIA LIBERĂ

1. L-am votat pe Rațiu. Promitea să meargă spre Vest, în vreme ce Iliescu mergea clar spre Est (care s-a dus dracului).
2. Aș vota cu un necunoscut. Da, cu un necunoscut, dar să fie un om cu calitățile unui președinte dintr-o țară civilizată.
3. N-aș vota cu nici unul din cei care nu înțeleg că într-o democrație trebuie ascultate și părerile altora. Cînd președintele ține cont de propriile-i păreri doar, cădem iar în dictatură.

PETRE MIHAI BĂCANU — Director

EVENIMENTE MARI ...

● Se deschid noi dosare penale preelctorale. În anchetă : revistele extremiste și liderul mineriadei din septembrie trecut. Ca și celelalte mari procese în instanță, și acestea vor ține, după necesități, de la un mandat prezidențial la altul, de la o campanie electorală la alta. ● Domnul Radu Câmpeanu a ales : nu vrea să piardă cu Convenția Democratică. Vrea să piardă de unul singur. Domnul Câmpeanu pur și simplu nu înțelege că a pierdut aproape tot ce era de pierdut înainte de a-și mai depune candidatura. Oamenii-pendul — din oricare partid ar face ei parte, F.S.N. sau P.N.L. — nu mai sînt agreați nici măcar de alegătorii-pendul ● La Craiova, patru tineri vînjoși au cumpărat, fără să plătească, întreg tirajul gazetei „Expresul de sud". Numărul respectiv conținea o anchetă privitoare la mafia din Exploatarea geologică „Oltenia". Ce nu știe directorul acesteia, Florea Martinovici, e că povestea a mai fost scrisă cîndva. E vorba de „371° Fahrenheit" a scriitorului Ray Bradbury ● Doamna Dina Câmpeanu declară, într-un interviu din ziarul soțului, că „restaurantele din Sofia sînt la nivel occidental". Dacă le-a cunoscut chiar pe toate e rău. Dacă nu le-a cunoscut decît pe acelea de nivel occidental, e la fel de rău. Un interviu cu soția unui lider de partid despre restaurantele din Sofia devine foarte interesant numai cînd e citit de proprietarii acestora ● Cîțiva ziariști declară, în „Expres Magazin", că nu și-ar fi închipuit că Virgil Măgureanu a fost ofițer în fosta securitate. Nici eu. Convingerea mea era că domnul Măgureanu, înainte de a deveni director al S.R.I., a fost îngrijitoare la grădiniță cu orar redus din Calea Ferentari și colecționar de cutii de chibrituri. Confuzia din decembrie l-a emanat conform cu principiul : „nici o constipație fără o emanație". ● Știați că există o „Asociație a Tineretului Liber"? Ea e constituită din activiștii fostului C.C. al U.T.C. și funcționează, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat în acești doi ani, exact în sediul fostului C.C. al U.T.C. Recent, în biroul lui Nicu Ceaușescu, șefii asociației s-au bătut între ei. N-ar fi de mirare să auzim că fostul Comitet Central există și se cheamă Asociația Românilor Adevărați cu sediul în birourile lui Ceaușescu senior. La urma urmei, de ce să ne mirăm, dacă țăranii primesc pămînt dar toate vechile „verigi din agricultură" lucrează ca și cum în primăvara asta se reînființează C.A.P.-urile ● Se publică în serial „Romanul vieții familiei Roman" scris de un domn, Sorin Negrea, mai bine informat ca un S.R.I. Din acest roman lipsește, totuși, capitolul cel mai palpitant : povestea intrării în familia Roman a domnului Iliescu ● „La strălucita reușită a manifestărilor menționate contribuții remarcabile au adus..." Recunoașteți stilul ? Stilul e omul, iar omul e prof. dr. Virgiliu Radulian (nu și acad. doc. doc!) fost președinte al școlilor patriei, actualmente președinte al Comitetului Național Român pentru U.N.I.C.E.F. și, probabil, viitor președinte al Străjerilor Patriei. Domnia sa semnează, într-o revistă destinată învățătorilor și profesorilor, un grupaj de știri redactate, probabil, de dactilografa respectivului Comitet. Așa se cîștigă docenturile, cu operă. ● Un pastor evanghelist american de origine română donează cîte o biblie tuturor generalilor aflați după gratii. În vederea evanghelizării lui Andruță Ceaușescu se spune că acesta a început să învețe să citească. A și ajuns la lecția cu „O-U-Ou". ● Un nou candidat la președenția României : Ion Aurel din Berzasca, liderul partidului fără reprezentare în parlament „Eroii post vii post mortem". Da, există un asemenea partid ! Iată cîteva versuri din platforma ritmată a domnului Ion Aurel : „Măi tîlhari, țurbați de cîini / Supra oameni și haini / Mai spuneți că sînteți români / Nici la gangsteri nu sînteți mai buni". ● Gică Petrescu trăiește cumpătat : întreține o „Dacie" și mănîncă la Casa Universitarilor. Universitarul Gică Petrescu ● singur dar are o mulțumire : avem o constituție sănătoasă. Singurătatea sa vine de la faptul că n-a fost invitat niciodată să se producă sîmbătă noaptea — în emisiuni televizate — cu cîntece de viață lungă la Cotroceni. Poate după alegerile prezidențiale. Alea din 2002 vreau să spun ●

TUDOR OCTAVIAN

...EVENIMENTE MICI

SENZAȚIONAL

Un dușman invizibil vă amenință sănătatea. Profesorul dr. ing. Dan Alexandru vă ajută să-l descoperiți și să-l neutralizați. Completați și expediați pe adresa redacției talonul din josul paginii.

Pe înțelesul și în sprijinul dumneavoastră (IX)

ECOSINERGETICA

Diagnostic prin firul de păr

O analiză sinergetică — în domeniul care desigur vă interesează adică acela al stării biologice (de sănătate) a organismului dumneavoastră — cuprinde un ansamblu de metode, proceduri, determinări... folosite în acest scop și, pe baza rezultatelor obținute, examinarea **funcționării** în interacțiune a aparatelor și sistemelor componente, subliniind deci interrelațiile funcționale între ele. În acest **ansamblu** sinergetic analiza firelor de păr constituie un punct de plecare **remarcabil** și de aceea am subliniat faptul că este **de un larg interes** pentru publicul larg. Ce poate fi mai comod decît să trimiți cîteva fire de păr pentru analiză și să aștepti acasă (fără deplasări, eventual într-o altă localitate, programări la radiografii, recoltări de sînge, etc) un buletin complet asupra sănătății tale ? Aici apare și avantajul net al obținerii de informații care scapă unor investigații de rutină sau care nu pot fi detectate cu aparatura avută în prezent la dispoziție. Din păcate, asemenea analize se fac de către colective restrînse și din această cauză (atîta timp cît medicina oficială — să-i zicem mai degrabă administrativă — le ține la... **distanță**) nu pot satisface decît un volum insignifiant de solicitări. O analiză completă (care ar cuprinde un volum de informație scrisă pînă la concurența unei pagini a revistei) necesită de regulă munca a 3—4 persoane timp de 3—4 zile. În funcție însă de problemele principale pe care medicul (sau persoana în cauză) consideră necesar să fie examinate, analiza se poate însă efectua și... pe bucățele. În afară de indicele de sănătate orientativ, de sarcina energetică și de poziția locului de odihnă (cu care începe de regulă o asemenea analiză), în pași succesivi, de la caz la caz, se pot da primele informații cu privire la diferite aspecte, cum ar fi :

- bilanțul oligoelementelor, vitaminelor și al altor compuși chimici în organism (carențe, excese) în vederea luării de măsuri pentru corectarea dezechilibrelor ;
- existența eventuală în organism a unor elemente cancerigene (neconstituente ale organismului), localizarea lor și procedee de eliminare (inclusiv de vindecare a afecțiunilor maligne astfel generate) ;
- listarea disfuncțiilor unor centri nervoși sau ale glandelor endocrine ;
- sesizarea existenței unor infestări parazitare, localizarea lor și precizarea medicației celei mai eficiente ;
- analiza în detaliu a unui sistem, aparat, sau organ, cu menționarea interinfluențelor și cauzelor deficiențelor ;
- diferite alte determinări, cum ar fi : calități extrasenzoriale (funcție de raza de sensibilitate a biocurenților unei persoane), testarea calității sau compatibilității unor mijloace folosite în diferite procedee de tratament (de la caz la caz, nuanțe de argilă, de culori, etc, etc) despre care vom vorbi mai în detaliu în cadrul rubricii.

Atenție !

Pentru determinările care se referă la starea de sănătate analizele sinergetice au caracter de consultație și, chiar dacă nu au fost solicitate direct de către medic, presupun aviz medical corespunzător.

Și acum, pentru a înțelege mai bine conținutul unor asemenea determinări și rolul lor ca informație (cel puțin) preliminară în vederea luării unor decizii cît mai adecvate, considerăm util să prezentăm, din conținutul numeroaselor analize făcute în ultimii 5—6 ani, CÎTEVA EXEMPLE ! Amănunte, în numărul viitor.

Prof. univ. dr. ing.
DAN ALEXANDRU ■

ECOSINERGETICA ÎN SPRIJINUL SĂNĂTĂȚII DUMNEAVOASTRĂ

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele (cu majuscule) . . . . . .

Data nașterii . . . . . Sexul . . . . .

Localitatea unde domiciliază . . . . . .

Boala de care suferă . . . . . .

De cît timp (ani) patul în care dormiți se află în același loc . . . . . .

Semnătura sau amprenta . . . . . .

Talonul se va trimite prin poștă pe adresa redacției, cu mențiunea : „Pentru rubrica ECOSINERGETICA".

Talonul se completează strict de către persoana interesată. Rugăm scrieți numele și prenumele cu majuscule. În cazul în care persoana, din diferite motive, nu poate completa singură talonul, toate datele se vor bate la mașina de scris, iar în loc de semnătură se va aplica amprenta degetului mare (drept, pentru bărbați, și sting, pentru femei) prin înmuierea prealabilă într-o tușieră sau prin ungerea acestuia cu cerneală.

CUM STĂM CU SĂNĂTATEA

Stimați cititori !

Numeroși corespondenți ne roagă să republicăm materialele conținute în **episoadele** anterioare sau ne solicită sprijin în procurarea numerelor respective ale revistei. În legătură cu aceste solicitări atragem încă o dată atenția că :

1. în cadrul rubricii sînt prezentate, într-o succesiune logică, un șir de informații a căror lecturare **nu trebuie întreruptă ;**

2. cei ce doresc să-și completeze colecția cu numerele anterioare ale revistei sînt rugați să se prezinte direct (sau prin intermediari domiciliați în București) la depozitul nostru (are aceeași adresă cu cea a redacției), unde, în limita disponibilităților, li se va rezolva cererea ;

3. Solicitanții unor informații suplimentare sau care doresc să obțină rezultatele din analiza talonului trimis prin poștă, sînt rugați să introducă în corespondență un plic timbrat completat cu adresa exactă (inclusiv codul poștal) pentru răspuns. **Atenție !** Nu dăm curs taloanelor nedecupate direct din revistă (adică a celor reprezentînd copii de orice fel). La orice revenire nu uitați să precizați numărul de ordine (de înregistrare) sub care vi s-au publicat rezultatele în cadrul rubricii.

146. Udrea Ovidiu, Motru-Gorj. Poziție pat : 3 ; sănătatea **78 la sută.**

147. Banu Georgeta, Constanța. Poziție pat : 4 ; sănătatea **68 la sută.**

148. Zaicu Veronica, Roman. — Neamț. Poziție pat : 1—2+7 ; sănătatea **68 la sută.**

149. Țara Cristian Ștefan, București. Rezultatul prin poștă.

150. Cazacu Dumitru, Hîrșova. Poziție pat : **1-2** ; sănătatea **68 la sută.**

151. Munteanu Liviu, Luna de Jos — Cluj. Poziție pat : 1-2 ; sănătatea 62 **la sută.**

152. Dumitrașcu Paraschiva, București. Talonul neclar. Reveniți.

153. Dumitrașcu Anda Simona, București. Poziție pat : **6** (neutră) : sănătatea **82 la sută.**

154. Dumitrașcu Paraschiva, București. Poziție pat : **3** ; sănătatea **55 la sută.**

155. Tărchilă Angela, București. Poziție pat : **5** ; sănătatea **66 la sută.**

156. Barbu Rodica, Craiova. Poziție pat : **1-2** ; sănătatea **67 la sută.**

157. Grigorovici Teodora, București. Rezultatul prin poștă.

158. Moșescu C. Marius, Focșani. Poziție pat : **4**, sănătatea **83 la sută.**

159. Chițoiu Constanța, Călimănești. Poziție pat : **4** ; sănătatea **50 la sută.**

160. Pătrașcu Magdalena, Ploiești. Poziție pat : **2** ; sănătatea **85 la sută.**

161. Olteanu Gelu, Tulcea. Poziție pat : **1** ; sănătatea **68 la sută.**

162. Țicleanu Aurel, Craiova. Poziție pat : **1—2+7** ; sănătatea **57 la sută.**

163. Hornea Gheorghe, Brăila. Poziție pat : **3** ; sănătatea **67 la sută.**

164. Anghel Floarea, București. Rezultatul prin poștă.

165. Nuțu Ștefan, Hunedoara. Poziție pat : 2 ; sănătatea **66 la sută**

166. Mitre Gheorghe Daniel, București. Poziție pat : **1—2** ; sănătatea 81 la sută.

167. Florea Aurica, București. Rezultatul prin poștă.

168. Negrea Mihaela, Buftea. Idem.

169. Florea Ion, București, Idem.

170. Iosef Dumitru, București. Idem.

171. Constantinescu Mihail, Brașov. Poziție pat : **6** (zonă neutră) ; sănătatea **75 la sută.**

172. Mailat Valeria, Alexandria. Poziție pat : 4 ; sănătatea **67 la sută.**

173. Floarea Elena, București, Poziție pat : **5.** sănătatea 70 la **sută.**

174. Băcanu Silvia, Tîrgoviște. Poziție pat : 2 ; sănătatea **73 la sută.**

175. Chesa Mihaela, Tîrgu-Mureș. Poziție pat : **5** ; sănătatea **77 la sută.**

176. Ștefan Adriana, București. Rezultatul prin poștă.

177. Iacobuț Lucia, Satu Mare. Poziție pat : **4+7** ; sănătatea **64 la sută.**

178. Moise Cristina, București. Poziție pat : **6 (zonă neutră)** ; sănătatea **85 la sută.**

179. C.D. Piatra Neamț. Rezultatul prin poștă.

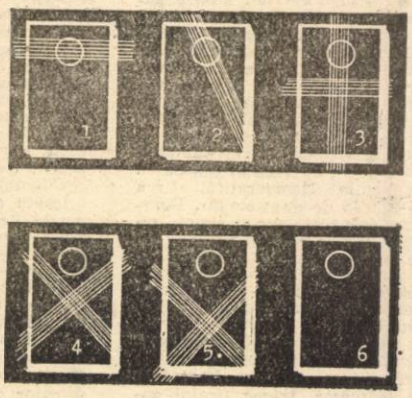

Averman stabilește următoarele cazuri tipice ale bolii : oboseală la trezirea din somn, dezechilibrări, irascibilitate sporită (poz. 1) ; amețeli, tulburări psihice, ale auzului, dureri de cap (poz. 1 și 2) ; tulburări ale văzului, astenie, boala lui Basedow (poz. 2) ; infarct (poz. 2 și 3) ; afecțiuni maligne (îmbolnăviri lente) la git (poz. 3) ; la plămîni, stomac, vezică biliară (poz. 3 și 4) ; îmbolnăviri la rinichi, arterită, afecțiuni ale vezicii urinare (poz. 3) ; la pancreas (poz. 4) ; îmbolnăviri ale sistemului motor al membrelor inferioare (genunchi, tălpi), ale vaselor, modificări patologice și umflarea acestora, afecțiuni ale picioarelor și paralizia lor (poz. 5). În cazul poziției 6 patul se află în zonă neutră.

Interviu cu dl DAN CERNOVODEANU,
președintele de onoare
al Partidului Liberal Monarhist din România

PARTIDUL LIBERAL MONARHIST DIN ROMÂNIA A FOST BARAT DE DL RADU CÂMPEANU

Fotografie de ELENA GHERA

Rep. : — Deși titulatura partidului pe care îl conduceți este relevantă pentru orientarea sa politică, am dori totuși să prezentați, domnule Dan Cernovodeanu, ideologia care fundamentează acțiunile P.L.M.R. Mai precis, cum s-au îmbinat ideile liberale cu cele monarhiste ?

D.C. : — Partidul Național Liberal a fost întotdeauna alături de tron, de monarhia română. Doctrina liberală a acceptat monarhia ca un element de bază în organizarea statală a României. Există o îmbinare armonioasă între ideile liberale și cele monarhiste. Nu putem separa aceste două coordonate ideologice pentru că ar însemna să ne situăm în afara istoriei. Noi sîntem pentru reîntoarcerea la Constituția din 1923 care poate determina o dezvoltare cu adevărat democratică a țării noastre.

Rep. : — Cînd și cum ați preluat conducerea acestui partid ?

D.C. : — Acest partid, înainte de venirea mea la conducere, a avut o situație foarte delicată. Au existat persoane infiltrate în conducerea P.L.M.R. Eu am preluat șefia la 28 iunie 1991. Conducerea anterioară a renunțat la locul obținut în Parlamentul României din motive la acel moment de-a dreptul misterioase. Dar lucrurile au o explicație pe care o s-o prezint imediat. Eu am preluat deci o situație grea. Inițial, a fost ales ca președinte de onoare al partidului generalul de aviație (r) Anton Marin. Președinte executiv era pe atunci Mihai Constantinescu, dovedit ulterior cu nereguli financiare și demis. În locul său, a fost ales dl. ing. Bogdan Dumitrescu, vicepreședinte era dl. Mircea Strat, iar secretar general dl. Dan Tudor Seciu. Dar și aceștia s-au dovedit incapabili și au fost îndepărtați. S-a format apoi un comitet provizoriu de conducere care a chemat pe prof. univ. Aurel Golimas pentru a prelua președinția de onoare cu misiunea deloc ușoară de a găsi și propune un președinte reprezentativ. Prof. Golimas mi-a propus mie conducerea P.L.M.R. Am acceptat doar după ce m-am consultat cu Vintilă Brătianu, la Paris. M-am întors la București pe data de 28 iunie 1991.

Rep. : — P.L.M.R. s-a confruntat cu o serie de convulsii interne, de contestări, epurări și demisii. Chiar dumneavoastră ați fost și sînteți contestat de unii membri ai partidului.

D.C. : — V-am rămas dator cu o explicație... După ce am preluat conducerea executivă a partidului mi-au parvenit informații și chiar dovezi care incriminau pe dl. Golimas. Acuzația ce l se aducea era foarte gravă : cît timp a fost deținut politic la Canal a avut funcția de brigadier, calitate în care și-a maltratat colegii. Dovezile erau irefutabile. Pentru a evita un scandal public, i-am propus dlui Aurel Golimas să demisioneze. La început m-a refuzat, dar în cele din urmă a părăsit președinția onorifică a P.L.M.R. Mare mi-a fost însă mirarea cînd l-am descoperit pe dl. Aurel Golimas candidînd la funcția de consilier de primărie pe listele Alianței de Centru Stînga (Social Democrată și **Republicană**) din partea Partidului Democrat Cooperatist, partid de orientare pro-fesenistă. Pentru mine a fost clar jocul pe care l-a făcut dl. Golimas.

Dar infiltrările și diversiunile au continuat. Profitîndu-se de penultima mea plecare în străinătate, un grup de 4—5 persoane (demise sau demisionate) au intrat cu forța în sediul central al partidului și au evacuat comitetul director legal constituit ce avea confirmarea Conferinței Naționale a P.L.M.R. din septembrie 1991.

Rep. : — Puteți oferi cîteva nume ?

D.C. : — Sigur. Este vorba de Bogdan Dumitrescu, Mihai Zamfir, dr. Strat, dr. Seciu, Silviu Trifănescu și Georgeta Marinescu, secretara sediului central. Aceste persoane au ocupat practic sediul partidului, au schimbat cheile, după care au dat comunicate false la TVR și în presa scrisă cu scopul evident de a crea confuzie, de a discredita P.L.M.R. După ce m-am întors am încercat să restabilesc situația și am încheiat un fel de armistițiu provizoriu cu „răzvrătiții" pentru a sărbători în liniște ziua de naștere a regelui Mihai. După această aniversare, grupul despre care vă vorbesc ne-a acționat în justiție, la Tribunalul Sectorului 2, acuzîndu-mă pe mine de uzurpare a calității de președinte al P.L.M.R., deținere ilegală a ștampilei și arhivei partidului. Între timp a avut loc Congresul P.L.M.R. (23 noiembrie 1991) care m-a confirmat în funcție. Procesul a fost cîștigat de noi. În aceste condiții, urma ca cei care ocupaseră în mod abuziv sediul să-l elibereze. Pe data de 3 decembrie 1991 am reluat în stăpînire sediul nostru central.

Rep. : — Presa a relatat pe larg conflictul dintre dv. și dl. Radu Câmpeanu. Care sînt în prezent relațiile dintre președintele P.N.L. și P.L.M.R. ?

D.C. — Relațiile mele cu dl Câmpeanu sînt foarte vechi. Am fost colegi de clasă la liceul „Spiru Haret". Apoi am fost colegi de facultate, la Drept. Am activat împreună în cadrul Tineretului Liberal. Ne-a separat apoi viața. Ne-am revăzut la Paris, în 1978. Acolo am întreținut relații foarte vagi pentru că el avea tendința spre impostură.

Rep. : — Fiți mai explicit...

D.C. : — Adică își atribuia calități pe care nu le deținuse niciodată. De exemplu, el afirma că fusese președintele Tineretului Liberal, ceea ce nu era adevărat. Ne-am despărțit atunci cînd a uzurpat nestatutar președinția Asociației Foștilor Deținuți Politici cu sediul în Franța. Propria lui familie (fratele și sora) nu îl mai frecventa din cauza soției, Dina Câmpeanu, bănuită a fi agentă a ambasadei române din Paris. Pe data de 3 ianuarie 1990 liberalii români din capitala Franței s-au întrunit într-o ședință extraordinară unde s-a decis trimiterea în țară a trei persoane : Vintilă Brătianu, Radu Câmpeanu și subsemnatul pentru a reorganiza P.N.L. Pe 5 ianuarie, dl. Radu Câmpeanu a sosit la București. Aici i-a determinat pe cei din conducerea partidului să formeze un comitet director în care să nu fim incluși și noi, adică eu și Vintilă Brătianu. Cînd am venit în țară, ne-am trezit practic în afara partidului. Totuși, dlui Brătianu i s-a propus președinția de onoare a P.N.L., dar a refuzat considerînd că era mai firesc să fie președinte activ, iar dl. Șerban Orăscu de la Radio Europa Liberă a demisionat din acest comitet. Tot în acest comitet fuseseră incluși și doi membri ai fracțiunii liberale colaboraționiste, condusă la sfîrșitul războiului de Gută Tătărăscu. Dl. Radu Câmpeanu a refuzat colaborarea cu mine în cadrul comitetului director pe locul rămas vacant prin retragerea dlui Orăscu. Eu m-am întors la Paris.

Rep. : — Deși P.L.M.R. face parte din Forumul Democratic Antitotalitar din România, el nu a fost admis în Convenția Democratică. Care este cauza ?

D.C. : — Intrarea noastră în Convenția pentru Instaurarea Democrației a fost barată de votul d-lui Radu Câmpeanu. În Forumul Democratic Antitotalitar partidul nostru a intrat doar în filialele județene și în Capitală, dar nu avem reprezentanți la nivel național, pentru că cererea P.L.M.R. în acest sens stă nerezolvată de peste cinci luni. În ședința de constituire a Convenției Democratice la care am participat în calitate de invitat, reprezentanții P.N.L. au cerut în plenul ședinței evacuarea mea din sală. S-a supus la vot această problemă, dar voturile mi-au fost favorabile. Totuși, dl. Radu Câmpeanu a insistat pentru retragerea mea. Am acceptat în cele din urmă pentru a nu compromite unitatea Convenției Democratice. Așa se face că la alegerile locale am fost nevoiți să candidăm pe liste separate, în afara opoziției.

Rep : — În România există mai multe partide monarhiste. Care sînt relațiile P.L.M.R. cu aceste partide ?

D.C. : — Am avut propuneri de fuziune din partea Partidului Monarhist Conservator și din partea Uniunii Monarhice Constitutionale. Negocierile au început deja. Așteptăm însă reacția guvernanților față de noi, pentru că acestia s-ar putea prevala oricînd de forma republicană de guvernămînt și să ne declare anticonstituționali. Adică să ne scoată în afara legii.

Mecanica abuzului

Intrarea se face prin... gard

Familia Marin și Nicolița Pistroescu (ambii pensionari cu venituri mici), domiciliată în municipiul Craiova, strada Ana Ipătescu nr. 16, este purtată de 12 ani pe drumurile atît de încîlcite ale justiției de tip mai vechi și mai nou. Cauza prea îndelungatei lor nemulțumiri o constituie stabilirea pe cale judecătorească a dreptului asupra unei servituți de trecere, în fapt o potecă, singura cale de acces spre locuință.

Din partea fostului Consiliu Popular al municipiului Craiova, familiei Pistroescu i se comunică prin adresa nr. 6246/21.0.7. 1980 că accesul spre imobilul propriu se poate face pe aleea creată pe terenul proprietate de stat din strada Ana Ipătescu nr. 18.

Un an mai tîrziu, familia Pistroescu primește o altă înștiințare din partea aceluiași organ în care se arată că accesul spre locuință se va realiza pe aleea dintre imobilele de la numerele 16, 18 și 20, pe terenul aparținînd statului.

Adevăratele necazuri încep prin construirea pe terenul de la nr. 18 (rămas viran în urma demolării) a unei vile avîndu-i ca proprietari pe dr. Ilinescu Ion și ing. Stroe Vasile. Cei doi, organul administrativ le-a acordat în folosință o suprafață de cîte 100 mp. pe familie din suprafața totală de 1 460 mp disponibilă. Noii proprietari au luat în stăpînire în mod abuziv întregul teren pe care l-au împrejmuit cu un gard metalic. A fost astfel distrusă aleea de acces spre locuința familiei Pistroescu. Urmează un proces pe rolul Judecătoriei Craiova, încheiat prin sentința civilă nr. 5 840/20.01.1981 prin care piriții Ilinescu Ion și Stroe Vasile sînt obligați să distrugă gardul construit de ei în mod abuziv, fără autorizație administrativă. Cei doi atacă însă cu recurs hotărîrea instanței de fond la Tribunalul Județean Dolj care însă îl respinge, menținînd nemodificată prima hotărîre.

Din acest moment al conflictului, intervin relațiile. Astfel, piriții acționează familia Pistroescu în justiție și obțin sentința civilă nr. 832/4.02.1987 prin care i se interzicea accesul prin aleea pietonală, acesta urmînd a se face (eventual) peste gard. Judecătoria Craiova nu făcea decît să se contrazică pe sine (neținînd seama de puterea lucrului judecat), întrucît noua hotărîre anula hotărîrea anterioară, pronunțată în anul 1981. Firesc, soții Pistroescu uzează de calea de atac a recursului, însă Tribunalul Județean Dolj menține hotărîrea instanței de fond, deși la dosar fusese anexată adresa fostului Consiliu Popular Județean nr. 440/1987 prin care acest organ propunea ca numiții Ilinescu și Stroe să fie trași la răspundere pentru abuzul de drept săvîrșit prin închiderea aleii pietonale și încălcarea planului de amplasare a construcției lor. Sarabanda proceselor nu se oprește însă aici pentru că Procuratura Generală promovează recursul extraordinar. Tribunalul Suprem se pronunță în favoarea familiei Pistroescu și trimite dosarul Judecătoriei Craiova spre rejudecare. Instanța se deplasează la fața locului pentru a se convinge de justețea susținerilor celor doi pensionari.

După trei ani de așteptare, Judecătoria Craiova binevoiește a emite sentința civilă nr. 3275/14.05.1990 care îi obligă pe piriți să deblocheze calea de acces. Mai trebuie spus că după 22 decembrie 1989, soții Pistroescu au cerut sprijinul Prefecturii Dolj, dar aici au fost primiți și tratați cu indiferență.

În timp ce moara justiției macină timpul, banii și nervii unor bătrîni fără apărare, Ilinescu Ion și Stroe Vasile continuă să sfideze legile. „Sîntem practic sechestrați în propria noastră casă" — ne-a spus dl. Marin Pistroescu. „Pentru a intra și ieși din casă trebuie să apelăm la mila vecinilor care au acceptat să-și demonteze o porțiune din gard în favoarea noastră. Această situație durează de ani de zile".

Chiar nu se găsește nimeni care să facă dreptate soților Pistroescu ?

Pagină realizată de
LUCIAN TUDORANCEA

Fotografie de
FLORIN IONIȚĂ

„Angelescu își face venele lui" — atît pricepe dl director general

PACIENȚII NU CONTEAZĂ

În România, după dr. Ion Florian, șef al școlii de flebologie, este recunoscut dr. Pius Brînzeu. În 1949, cînd a fost arestat, Horațiu Mateescu - devenit Angelescu după căsătorie, ca să nu aibă numele unui fost deținut politic - era, ca medicinist în anul III, studentul profesorului Pius Brînzeu, la cursul MICA CHIRURGIE.

De curînd - 15 februarie 1992 -, bătrîn, bolnav, acad. prof. dr. doc. Pius Brînzeu îi scria ca să-i spună, printre altele: „Dragă Horațiu, (...) ideea recunoașterii flebologiei ca specialitate este fericită și te felicit pentru aceasta. (...) încă o dată, aprecieri deosebite pentru activitatea profesională pe care ai desfășurat-o și o desfășori, cît și asigurarea sentimentelor mele de prietenie."

METODA DR. H. ANGELESCU

Din 1962, înlocuiește procedeul clasic de smulgere a venelor, practicat de toți chirurgii la operațiile de varice, cu un procedeu personal: operația fără smulgere după un examen clinic minuțios, cu incizii mici, fără sîngerarea și complicațiile intra și postoperatorii ale procedeului clasic. Pentru pacient, diferența este formidabilă. Nu pierde sînge nici cît la o extracție dentară. Durerile postoperatorii sînt neînsemnate: nu mai sînt necesare calmante. Spitalizarea postoperatorie este de 2-3 zile, în loc de 2-3 săptămîni. Cît privește cheltuielile, economia este de-a dreptul mare. Reducînd timpul de spitalizare, crește în aceeași proporție, numărul bolnavilor tratați. Ca să nu mai vorbim de revenirea lor rapidă la activitatea omului sănătos; în cazul femeilor, mai ales tinere, la lipsa de complexe.

Un român întors de peste mări și țări fusese îndemnat de un doctor japonez: „Dacă tot vă întoarceți în România operați-vă de varice la doctorul Angelescu !"

Procedeu prezentat la U.S.S.M (1968) și la al XIV-lea Congres Național de Chirurgie (1979). Publicat în Germania, Franța, România.

Domnul Valentin Ionescu Dimancea, medic specialist și director general în Ministerul Transporturilor se arată gata să ne lămurească în legătură cu desființarea de către Domnia sa a compartimentului de flebologie de la Spitalul C.F.R. Băneasa, compartiment care a funcționat doi ani sub conducerea dr. Horațiu Angelescu, adus în chiar acest scop de la Spitalul Witing, tot din rețeaua C.F.R., unde a lucrat totdeauna.

„Flebologia — explică profesoral specialistul V.I.D. — înseamnă etimologic, studiul venelor. Dar ea nu apare în nomenclatorul de specialități al Ministerului Sănătății ! Poate fi introdusă, se va zice. Asta nu e treaba mea. În orice caz, este un domeniu extrem de restrins al chirurgiei și este cuprinsă implicit în chirurgia vasculară periferică. Dar, deși flebologia se referă la vene, intervine paradoxul și contradicția acestui termen, fiindcă, deși vene există în tot corpul, pînă și-n creier, flebologia nu se ocupă de toate. De ce ?, întreb eu. Nu am primit încă un răspuns de la cei ce se ocupă de așa ceva. Vedeți că-i complicat ? Mă rog eu știu de ce anume vă interesați. Interpretarea foarte îngustă a acestei persoane... dar, în fine... fiindcă, dacă faci un lucru, că nu se supără nimeni, dom'le, dar faci ca lumea, nu faci după ureche. În fond, flebologia nu doar chirurgical ar trebui să abordeze cazurile. A o limita la chirurgie este o greșeală. Ar trebui să asocieze și o terapie medicamentoasă, balneofizioterapeutică și gimnastică medicală specifică, adică mai cu seamă pentru membrele inferioare. Noi am dat un răspuns oficial doctorului Angelescu, că, nefiind în nomenclator, nu poate fi acceptat aici un compartiment de flebologie. Cred că ar trebui constituit un cadru minim în ce privește delimitarea medicală a acestui domeniu. (N.N. Numai că: „Asta nu e treaba mea", nu-i așa ?) Altfel, deontologic, **e o sărire peste cal.** Eu sînt de acord să înființăm un compartiment sau o secție de chirurgie vasculară periferică, în care se poate desfășura și activitate cu profil flebologic. Asta, da ! Dar asta presupune dotare, personal calificat. Și bani ! Ceea ce n-avem. **(De acord cu ce nu se poate ! n.n.).** În primul rînd, atestare de specialitate sau subspecializare a unuia sau mai multi chirurgi pentru chirurgie vasculară periferică ! Doctorul Angelescu nu are așa ceva ! ! Problema e: avem o bază pentru compartiment de flebologie ? Nu. Dar asta nu-l oprește pe Angelescu să opereze, de preferință, varice. Intervenții de tip flebologic poate face orice chirurg. Nu, nu, nu sînt contradictoriu. De loc ! Este exact așa cum vă spun ! ! Eu apreciez la orice om o preocupare constantă și susținută de rezultate. Ceea ce nu i se poate contesta doctorului Angelescu. Nu-i prima dată cînd o spun. Asta-i realitatea. Aaa, vrea să-și facă chirurgie vasculară periferică ? Nimeni nu s-ar putea opune. Mă mir că n-a făcut-o pînă acum. Eu aș fi încîntat. Dar, în condițiile în care am spus ! ! ! Era bine dacă s-ar fi gîndit acum zece ani: era altă situație. Ehei, altă situație !... Eu n-am nimic de-mpărțit cu el, că eu nu-s chirurg, domnule ! Compartimentul pe care l-am desființat fusese aprobat de niște foruri nemedicale. Nu există aprobare de la ministrul sănătății. Un asemenea aviz ar fi lămurit lucrurile. Sigur ! Nu mai era nici o discuție. Ceea ce se invocă este ceva scris de un doctor Iacob, mi se pare director general sau ceva asemănător prin Ministerul Sănătății, dar nu secretar de stat, asta ar însemna adjunct de ministru. Și încă un lucru despre Angelescu. Eu nu știu cum e metoda lui, că nu-s chirurg. Dar nimeni, aici, n-o practică. Să fi-ncercat o mică școală ! Nici la Witing nu e doctor care s-o practice. De ce nu are 1—2 discipoli ? Fiindcă, să vă spun ceva: problema nu e că Angelescu își face venele lui. Cît aibă că domnia sa nu are nici doctoratul ? Ț-adevărat că, în spitalul în care îi place să se simtă autoritatea supremă, deocamdată, ceilalți șefi de secție sînt toți doctori în medicină și medici primari. Dar ce, sînt bătuți în cuie ? Cît privește a doua funcție: „Aici nu-s plătit și, oricum, ca director general, aveam dreptul la blocarea postului."

Dar director general a devenit și pentru că i se spunea șef de secție. Adică printr-o cacealma. Amănuntul că acea funcție nu i se cuvenea a fost camuflat. Acum este gata să pereoreze despre respectarea regulilor și acuratețea comportamentală a altora...

Devenit, spre sfîrșitul anului trecut, director general, a fost asaltat de micul grup de prieteni din spital. Unul dintre ei, abia fusese schimbat din funcția de șef de secție la chirurgie. A ezitat două săptămîni pînă să elibereze biroul. Încercările de a-l pune la loc au continuat. Dar consiliul de administrație a rezistat pe poziție. A fost nevoie să-l mai confirme o dată pe noul șef de secție.

Micul grup de amici a descoperit altceva. Dr. Horațiu Angelescu putea fi, în sfîrșit, învățat minte, să isprăvească o dată cu metoda lui ! Flebologia asta nici nu-i în nomenclator.

Amicii jubilau. S-au trezit însă că întîmpină rezistență. Asta le-a sporit pofta de luptă. Mai ales dlui director general, care nu admite să piardă o dispută.

Șeful nou de la chirurgie nu-i sustinea. Directorul spitalului nu îi se alătura. (A și fost schimbat, zilele trecute.) Ba mai mult, culmea obrăzniciei, se invocau și niște avize de la conducerea celor două ministere. La discuția cu conducerea spitalului pentru desființarea compartimentului de flebologie — fără dr. Angelescu ! — dl V.I.D. a spus: **Băsescu e inginer, așa că nu se pricepe, iar doctorului Iacob de la Ministerul Sănătății o să-i telefonez să nu mai facă de astea fără să mă întrebe !**

Vineri, 6 martie, a strîns consiliul de administrație și a comunicat scurt: „Din acest moment, din ordinul ministrului transporturilor, dr. Barbu este schimbat din funcția de director." Totul în liniște și disciplină. Fiecare-i liber să înțeleagă cine-i stăpîn aici și de unde bate vîntul. Și au înțeles. Se tem. Cu excepția „amicilor".

Doctorul Iacob, cel atît de necunoscut de dl V.I.D., este, cum arată documentul pe care și-a pus semnătura, adjunct al ministrului sănătății. (Cu aceasta, conform propriilor cuvinte ale distrugătorului director general, orice discuție ar trebui să fie încheiată, iar compartimentul de flebologie, de mîine, să-și reia activitatea.) Iată cuvintele care, pînă acum, au rămas literă moartă: **„Ministerul Sănătății, avînd în vedere experienta dobîndită a dlui dr. H. Angelescu considerăm necesară și de mare utilitate păstrarea acestui compartiment în Spitalul C.F.R. 2".**

Deci un acord răspicat al Ministerului Sănătății există. Numai că a fost sfidat cu grosolănie. Avizul M.S. a fost întărit, la 23 decembrie 1991 de dl Traian Băsescu. Poate n-ar fi deplasat ca dl director general V.I.D. să observe că inginerul Traian Băsescu, chiar asa inginer cum se află, e puțin... ministru. Și că avizul domniei sale, oricît de nepriceput ar fi, se întemeia pe cel de la Ministerul Sănătății. Al unui doctor. Nu tocmai anonim. Ba chiar și adjunct de ministru !

Nu credeți că-i vremea să mai fie și oprită impostura, domnilor — îndeajuns sfidați — miniștri ?

DORIN GHERGHINESCU ■

După 30 de ani de operații fără smulgere de vene — printr-o metodă care îi supără pe „colegi" tocmai pentru că este metoda Angelescu —, protagonist și, simultan, victimă în multe întîmplări „colegiale", deși este de mult medic primar și doctor în medicină, brusc, un aspirant la aceste titluri îl prezintă pe dl Horațiu Angelescu drept mare amator de „subspecializare".

Pentru tot ce a făcut — și n-a făcut puțin, și nu i-a fost ușor, și nu altcineva l-a chinuit decît tot cioflingarii colegialității mînă-n mînă cu securiștii —, ei bine, după tot ce a făcut pentru medicină și pentru oameni într-o viață de adevărat om, primește o măciucă în moalele capului.

Sîntem de partea măciucarilor ?

„În străinătate nu știu cîți chirurgi operează după metoda mea. În țară însă nu tocmai puțini. La Cîmpulung Muscel, dr. R. Ciobotescu; la Constanța, prof. Vasile Sîrbu și dr. Nicolae Chiriac, directorul Spitalului C.F.R. Mai sînt și la Pitești. La Witing, dr. Ioan Moț, dr. Silviu Hașiaș, acum director, dr. Jan Ponova, șeful secției de chirurgie. La spitalul unde mă aflu acum, doctorii Niculescu și Grigoreanu, cînd operează varice, folosesc metoda mea. În alte țări sînt clinici întregi profilate pe flebologie." (Dr. H. Angelescu)

PE CINE PRIMIM ÎN CASĂ

Pentru a-și face rost de ban în plus, unii locuitori ai Bucureștiului închiriază o cameră-două unor cetățeni autohtoni sau străini. Vă vom face cunoștință cu cîteva aspecte mai puțin idilice ale acestui fenomen. Mărturisirile au fost obținute cu promisiunea de a nu se publica numele întregi ale celor care au închiriat, din rațiuni lesne de înțeles.

Telefonul, frigiderul și chiriașii

Victoria I., funcționară, 36 ani. „Am închiriat din nevoie de bani. Nu am un apartament mobilat elegant, așa că, am fost nevoită să închiriez 2 camere unui grup de 7 cetățeni străini. Din prima zi, am avut neplăceri. Aflîndu-mă cu ei în bucătărie, am putut surprinde începerea unei inundații, fapt după care am stat 2 săptămîni (zilele libere de sărbătorile legale ale Crăciunului, plus zile pe care le-am recuperat) zi de zi, pe un scaun, cu ochii țintă la chiuvetă. Lăsau paste făinoase sau resturi de alimente, care astupau orificiul de scurgere și apa deborda din chiuvetă. Mă gîndeam tot timpul la banii pe care trebuie să-i dau pentru cheltuielile de reparare a zugrăvelii la vecinii de dedesubt. Am prevenit 7 inundații în 2 săptămîni. Nici acum nu știu de unde am avut atîta putere să rezist".

Dumitru C., pensionar, 63 ani. „Auzisem de convorbirile telefonice pe care chiriașii le lasă neplătite. Așa că, atunci cînd am închiriat, am căutat să fiu vigilent. Am pus un lăcățel la telefon. Nu mă așteptam la urmări atît de dure. Chiriașii au început prin a țipa, apoi au trecut la amenințări pentru ca, în final, să-mi fure, pur și simplu, lacătul și să rechiziționeze telefonul în camera lor./ Eram prizonier în propria mea casă. Nu știam cîte convorbiri fac, dacă sînt internaționale și nici nu puteam intra în camera lor, pentru că se încuiau. În plus, aveau chiar grijă să rămînă, în **permanență, unul** dintre ei acasă. Disperat, am alergat la centrala telefonică, de care aparțin. Mi s-a explicat că, datorită înregistrării computerizate, nu se poate întrerupe procesul înregistrării și „defalca" porțiunea respectivă pentru a fi încunoștiințat, chiar contra plată, de natura convorbirilor telefonice efectuate în săptămînile respective. Trebuia să aștept cel puțin o lună de zile. Eram într-o stare de nervi de nedescris. După 2 săptămîni, le-am dat banii înapoi. Ei au plecat, iar eu am așteptat cu înfrigurare nota de plată pentru respectiva perioadă de timp. Am achitat „numai" cîteva zeci de mii de lei".

Florica D., casnică, 42 ani. „Mi-am dorit foarte mult un frigider, pentru care nu aveam bani. Am hotărît să închiriez o cameră, retrăgîndu-mă cu soțul în cealaltă cameră a apartamentului nostru. Chiriașii mei au fost 3 bărbați, din provincie, veniți la afaceri în București. Atîta gălăgie făceau, încît nici eu, nici soțul n-am putut închide un ochi tot timpul cît au stat la noi. De obicei, vorbeau tare, ajungînd rapid la certuri, iar cînd se puneau pe băut, trăgeau niște răgete care, probabil, se numeau cîntece de pahar. Toți vecinii s-au supărat. Ne dădeam seama că ne vor reclama, așa că ne-am dus la circa financiară să-i anunțăm. Acolo, ni s-a spus că nu se fac contracte de închiriere pentru o perioadă mai scurtă de 6 luni. În aceste condiții, i-am dat afară și am rămas fără frigider".

Clinicile de psihiatrie represivă

SPITALUL DIN VOILA

„Îmi făceam nevoile într-o găleată"

Unul din spitalele în care s-au practicat asemenea lucruri în România este spitalul de psihiatrie din Voila. Voila este o mică localitate — de multe ori nici nu apare figurată pe hărțile cu scară mică — situată undeva în județul Prahova, regiunea imediat subcarpatică. Este pitită, parcă, în pădure. La Voila se poate ajunge cu mașina de la Autogara din Cîmpina. Autobuzul-cursă face cam trei sferturi de oră pînă acolo. Ceea ce s-a întîmplat în acel loc, cunoaștem de la un fost „pacient"", internat din limpezi motive politice. V.E. a fost transferat aici de la Spitalul Județean din Ploiești, secția de psihiatrie. După cum reiese și din biletul de ieșire din spital, A fost „sub tratament" de la data de 22 martie pînă la 18 aprilie 1989. Cum arăta „așezămîntul" spitalicesc? Era împărțit pe mai multe pavilioane. „Eu am fost cazat la pavilionul 2, camera 1 — și eram ținut mai mult sub cheie. Ușa era încuiată mereu. Eram obligat să-mi fac nevoile într-o găleată" — își amintește V.E. Din aceleași relatări, aflăm că masa îi era adusă în cameră de niște persoane care se pretindeau (și care erau îmbrăcate ca) niște infirmiere. Am întrebat pe V.E. la cam cît estimează „capacitatea de cazare" a respectivului stabiliment. Mi-a răspuns că, în fiecare pavilion, ar fi putut încăpea, după propria-i apreciere, cam 100 de persoane, aduse, probabil, ca și el „la tratament".

Tratamentul se făcea silnic

Ce fel putea fi „tratamentul", mi-am putut da seama întrebînd despre condițiile de cazare. „Erau perioade în care dormeam cîte doi în pat. Eu am fost mai cu noroc, am prins o perioadă în care am dormit singur." — mărturisește interlocutorul nostru. În camerele de spital mai erau și alți „bolnavi" V.E. făcea parte din categoria celor cărora „tratamentul" li se făcea cu forța. I se administrau tranchilizante în doze mari. Cum se simțea „pacientul" nostru acolo ?" Simptomele curente ale „tratamentului" erau următoarele : resimțeam amețeli și dormeam mai întruna, chiar și fără voia mea. La un moment dat ajunsesem să pic și pe jos, să-mi pierd cunoștința fără nici o explicație. Am fost tratat de medicul Moruzi Petre. Acesta ca medic psihiatru primar." Asupra lui V.E., înțelegem din destăinuirile sale că s-au exercitat niște presiuni. Citățm din declarații : „Îmi spunea mereu (Moruzi Petre, n.a.) să renunț să mi se facă dreptate. Dacă nu, o să fiu plimbat prin toate spitalele de psihiatrie din țară". „De ce vă temeați cel mai tare ?" — am întrebat pe interlocutorul meu. „Injecțiile erau cel mai de temut" — mi-a răspuns.

Gratii la geam și o cameră cu „cămașă de forță"

Despre meniul pe care-l primeau „bolnavii", nimeni nu credem că și-ar putea face o impresie prea bună. Să ascultăm din nou depoziția : „Mîncarea de aici era la fel de proastă ca și din celelalte spitale. Mai tot timpul primeam un fel de ciorbă de varză. Seara aveam în mod obișnuit cartofi și biscuiți. Alimentația nici nu era îndestulătoare". (În treacăt fie zis în spitalele din România comunistă se mînca, probabil, la fel de prost și neîndestulător.) M-am interesat și în privința programului de vizită. În această direcție lucrurile stăteau mai civilizat : „M-au vizitat, pe timpul spitalizării, fratele meu și mama. O infirmieră descuia ușa și le dădea voie să intre în cameră. Pe urmă, cînd s-au convins că nu am de gînd să fug, eram lăsat să mă plimb prin curte, să merg singur la masă. Mă lăsaseră după aceea în pace". Ca și cum ar fi fost semnat un armistițiu tacit — conchidem noi. La geamuri erau, peste tot, gratii. Exista și o cameră cu mult temuta „cămașă de forță", tradițională spitalelor de nebuni. Știu asta tot din auzite, dar eu personal n-am fost niciodată acolo încarcerat" — a completat persoana din fața noastră.

„Mă supravegheau tot timpul prin vizor"

V.E. a fost chemat și la Comisia spitalului. Atunci cînd se țineau comisiile. Și fiecare medic întreba „pacientul" diferite lucruri care-l interesau. Ca, de exemplu, „de ce a ieșit în stradă și a protestat ?". „Pacientul" (nu știm cîtă pacientă în pur sens al cuvîntului mai poți avea într-un astfel de stabiliment) era silit și aici să dea încă o dată declarații în acest sens. Declarațiile erau anexate la dosar. Despre „împărțirea pe felii" a spitalului am aflat că erau secții distincte de femei, de copii și de bărbați. În total, pavilioanele de femei erau trei, de bărbați două — și unul singur de copii. Din auzite, V.E. a aflat povestea pe care, pesemne, o asculta, pe rînd, fiecare „pacient" nou „inițiat" : „Se spunea despre așezămînt că ar fi fost, din vechime, moșie, apoi stațiune pentru cei din C.C. și partid — și abia în ultima vreme a fost transformat în spital de psihiatrie". Era un geam de la o cameră de gardă (încăperea de alături), prin care mă priveau (supravegheau) ce fac în camera mea. Mă vedeau toată ziua ce fac. Acum e director domnul doctor Mihai". „Satul cu același nume ca și spitalul (Voila) se află amplasat, undeva la mai mică altitudine. Spitalul este chiar sus, pe munte. Din el nu se poate ieși (fugi) decît pe intrarea principală. Personalul sanitar destinat îngrijirii „bolnavilor" nu se știe sigur de unde venea. Putem presupune că făceau naveta, probabil, din localitățile aflate în împrejurimi. Deznodămîntul acestei amare experiențe a martorului nostru a venit cînd acesta se afla la capătul puterilor. Într-o zi, domnul doctor Moruzi l-a chemat, l-a anunțat despre ieșirea din spital și a specificat în scris pe fișa personală a lui V.E. : „să i se dea un loc de muncă".

MIHAIL GĂLĂȚANU

POPA BACIU ÎȘI LEAGĂ VACA DE O CRUCE DIN CIMITIR

BISERICI TRANSFORMATE ÎN TALCIOC ■ ICOANE FOLOSITE DREPT CUIERE ■ ALTE GESTURI CE PROFANEAZĂ CASA DOMNULUI ■

Am dat curs unei scrisori semnate de 33 de cetățeni din comuna BRANIȘTEA, județul Bistrița Năsăud. Lăpușan Grigore, Adrian Vasile Mălinaș, precum și Sînmărghițan Irina sînt purtătorii de cuvînt ai sătenilor. Despre ce este vorba? Inginerul Fülechi a fost zootehnist la ferma CAP Branișțea ; între timp destrămată într-un mod nepermis. Prin relațiile sale, a mijlocit unele ajutoare umanitare din Olanda. Asemenea ajutoare mai sosiseră din Elveția și din alte colțuri ale mapamondului. Dar cu ajutoarele sosite din Olanda (două TIR-uri) s-a întîmplat ceva de nedescris. Ca urmare, duminică 2 februarie 1992, au sosit două TIR-uri din țara lalelelor. O mașină a fost repartizată bisericii ortodoxe, alta celei reformate. În comuna Branișțea au mai sosit ajutoare din Elveția. Acestea au fost împărțite direct din mașini, pe numere de case. Nu a fost absolut nici o problemă. De data asta lucrurile s-au complicat. Ajutoarele au fost depozitate în cele două biserici. Cu alte cuvinte, bisericile au devenit un fel de magazii de tranzit. Preoții și consilierii bisericești (curatorii sau epitropii, cum li se mai zice) au știut ei ce-au știut. Scandalul abia de la acest punct începe. Fețele bisericești au transformat biserica în talcioc.

Ce spun petiționarii, care ni s-au adresat ? Irina Sînmărghițan, care a venit cu scrisoarea semnată de cetățeni, ne relatează că preoții Ștefan Baciu și Joszef Iacob și-au asumat, în egală măsură, un mare risc, atunci cînd au transformat Casa Domnului în cuib de afaceri și deșertăciune. Curatorii (sau epitropii) Viorel Cojan, Viorel Vălean, Ioan Bezeriță, precum și consoartele și rudele lor (Irina Bezeriță, Aurica Mureșan, Sabina Lăpușan, plus cele două fiice, Crina și Alina), au furat în prostie din ajutoarele depozitate în biserică. Nici preotul Ștefan Baciu și familia sa, afirmă acum sătenii în depeșa lor, nu este străin de aceste matrapazlîcuri.

La cele două biserici din comună, mai cu seamă noaptea, a fost un du-te-vino de nedescris! S-au lăsat umbrele serii și au început să care în draci și în prostie. Fără rușine. Și-au umplut casele și podurile. Ba chiar au cărat și pe la vecini. Spun acum sătenii ; Aurica Mureșan abia tîrîia doi saci plini cu „ajutoare" (marți, 4 februarie a.c.). A ieșit din templu și Valer Vălean, cu o geantă doldora de „bunătăți". Lucia Cojan a fost văzută și ea, pe înserat, cu o cutie mare. Lelea Anica Mureșan purta și dînsa un braț de haine, ca la talcioc, ca la iarmaroc.

Adrian Vasile Mălinaș (Branișțea nr. 324) și Irina Sînmărghitan (Branișțea nr. 182), ne informează că Ionu lui Dicu — Gazdă (Ioan Bezeriță), s-a înfruptat din ajutoarele umanitare ca din pomană. Doar săracii satului s-au ales cu zdrențe. O haină scumpă de blană a fost, realmente, agățată de icoana Maicii Domnului și pusă la licitație.

Prin preajmă a vegheat și maica preoteasă, Maria Baciu, precum și Pușa, fiica ei.

Cîteva femei bătrîne au intrat în biserică. Au cerut acolo, un semn, din mila măriei sale... Un prosop. Un săpun. O măturică. Un deră. Preotul Baciu a urlat, ca din gură de șarpe : „Ați intrat în Casa Domnului, nepoftitelor !". Irina Sînmărghițan, cu o prezență de spirit, i-a replicat : „Ajutoarele n-au sosit pentru matale și familia matale, ci pentru săteni". „Ce, mă iei în ispită, femeea dracului !", a mai răcnit popa din toți bojocii. Și le-a scos pe credincioase din biserică.

Desen de MIHAI ZGUBEA ■

La biserica reformată din comună, lucrurile s-au desfășurat mai cu perdea. Preotul Ioszef Iacob nu și-a băgat mîna pînă la cot în această afacere murdară. Consiliul bisericesc reformat nu este însă străin de toată această tevatură. Reprezentanți ai bisericii reformate, Jenő Márton, Marczi Márton (Buzgo), Ianos Szilagy, nu sînt nici ei prea străini de unele manevre cu pachete și pachețele. În mod absolut nejustificat și incredibil, în biserica reformată s-au ascuns ajutoarele în clopotniță. Nici „frații" ortodocși nu s-au lăsat mai prejos. Ei au ascuns ajutoare pînă și în altar. Deci, dintr-un anume unghi de vedere, culpabili sînt ambii preoți, pentru că au îngăduit să se profaneze în așa hal un lăcaș sacru, de cult. De altfel, preotul Ștefan Baciu nu e la primul gest care lezează buna credință a sătenilor săi.

Cu ani în urmă, ni se povestește, și-a legat vaca de o cruce în cimitirul sătesc. Unii vorbesc de o vacă, alții de o bivoliță. Cert este că animalul a smuls, pur și simplu, crucea din rădăcină și a tîrît-o pînă în sat. Atunci au vrut sătenii să-l alunge pe preot din sat. Mai marii zilei l-au ridicat, însă, la rang de „pătrupop". Am amintit și această întîmplare care vine și ea să explice faptele reprobabile pomenite la începutul relatării noastre.

Meditînd la toate acestea, un bătrîn din sat s-a folosit de o comparație. Ciobanul — mi-a spus el — fluieră, iar oile îl urmează, ca la un semn magic. Numai un cioban netrebnic pune în fruntea turmei un batal orb. Evident, interlocutorul meu s-a referit la preotul Ștefan Baciu, care și-a îndepărtat „turma" prin gesturi și fapte ce aduc grave prejudicii moralei creștinești. Un astfel de păstor de suflete merită oricînd derobat de haina preoțească. O spunem cu durere și cu strîngere de inimă. Cîtă vreme vom ține preoți compromiși în fruntea comunităților majoritare de români din Transilvania, vom avea numai de pierdut. E păcat de Dumnezeu.

DORIN SĂLĂJAN

Un șantaj — denunțul chiriașilor

Ca o constantă, în toate convorbirile avute cu acești oameni, care au avut chiriași, au apărut amenințările, din partea locatarilor pasageri, cum că proprietarii au închiriat la „negru" și că ei, chiriașii, îi vor denunța, drept represalii. Pe de altă parte, este adevărat că, dacă proprietarii se duc la circa financiară de care aparțin, așa cum a făcut ultima noastră interlocutoare, li se spune că pentru termene mai scurte de 6 luni, nu se fac contracte de închiriere. Cu dorința de a-i ajuta, am vizitat cîteva instituții îndreptățite în a-și spune cuvîntul.

La Oficiul Național de Turism București, am stat de vorbă cu dl Ștefan Mituleț, referent de specialitate principal la Agenția de Prestații Turistice Internaționale, din cadrul ONT Carpați. Domnia sa mi-a oferit imediat două pliante de popularizare a închirierii la particulari, pe termene scurte. Important este că „odată înregistrat colaborator cazare ONT, aceste contracte sînt impozabile, gazdele respective intrînd în legalitate.

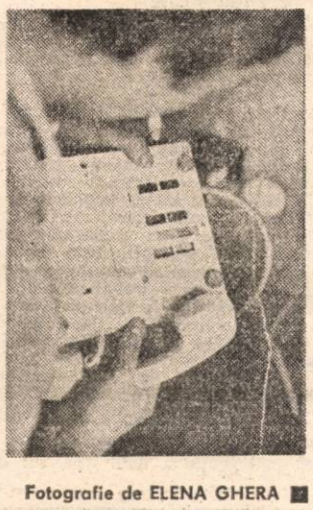

Fotografie de ELENA GHERA ■

O legislație labilă în domeniu

Luînd legătura și cu agenția imobiliară SC General Romservice SRL dl președinte Gheorghe Băbiceanu mi-a confirmat același lucru, iar la Ministerul Finanțelor, la Direcția Generală a Impozitelor Directe, dl director general adjunct, Niculae Done, precizează, conform instrucțiunilor în vigoare : „În cazul închirierilor și subînchirierilor efectuate prin agențiile de turism, impozitul se calculează și se reține de către acestea cu ocazia fiecărei plăți, urmînd a se vărsa la buget la termenele ce se comunică de Ministerul Finanțelor".

La Circa Financiară a sectorului 6, dna Pană Eleonora, director administrativ adjunct, subliniază : „Venitul impozabil se determină prin scăderea din chirie a impozitului pe clădiri și a impozitului pe terenuri aferent spațiului închiriat și subînchiriat, precum și prin aplicarea, la suma astfel determinată, a următoarelor cote forfetare de cheltuieli în cazul subînchirierilor de camere mobilate pentru locuințe : 50% cînd suma este de pînă la 5 000 lei ; 30% cînd suma este între 5 000 și 10 000 lei ; 20 % cînd suma este între 10 000 lei și 20 000 lei și 10 % cînd suma este peste 20 000 lei. În plus, din venitul declarat, se scade și comisionul Oficiului Național de Turism sau al agențiilor de turism particulare. Venitul net impozabil nu poate depăși 40% din venitul realizat, potrivit ultimelor instrucțiuni privind aplicarea noilor legi pentru impozitul pe venituri ale persoanelor fizice" **(Hot. 201/1990, dată în aplicarea decretului 54/1990 privind libera inițiativă).**

Deci, dracul nu este atît de negru precum pare la prima vedere. Ar fi de dorit ca persoanele în drept să emită instrucțiuni pentru impozitarea directă, la circa financiară a fiecărui sector, a veniturilor realizate din închirieri pe perioade mai scurte de 6 luni. Un S.O.S. este motivat însă atît pentru proprietari, cît și pentru chiriași. Proverbul vezi cu cine te aduni, să-ți spun cine ești, nu se aplică în toate cazurile. Uneori graba și necunoașterea, alteori lăcomia de bani dar, în special, labilitatea legislației în acest domeniu de larg interes cetățenesc, lasă loc la improvizații și abuzuri de tot felul.

CRISTINA ATANASIU

O ALTĂ MIZĂ CASELE NA

În plan economic, regimul comunist s-a bazat — așa cum scriau tătucii săi spirituali — pe „exproprierea expropriaților", adică pe naționalizarea mijloacelor de producție și a celorlalte bunuri care asigurau o anumită independență materială deținătorilor. Între aceste bunuri expropriate s-au numărat și imobilele. Ele au fost trecute prin abuz în posesia activiștilor de partid și de stat, impulsionați și pe această cale să înfăptuiască „neabătut" politica oficială. Proprietarii au fost pur și simplu aruncați în stradă sau internați în lagărele comuniste de exterminare. La toate aceste grozăvii s-au adăugat demolările ordonate de cuplul paranoic în ultimii ani ai „epocii de aur", demolări care au lăsat fără locuințe mii de familii. Despăgubirile au fost în marea lor majoritate modice, iar rănile sufletești irecuperabile. Incomensurabile.

Revoluția din decembrie 1989 a permis rediscutarea regimului juridic al tuturor acestor imobile. Puterea a prezentat Parlamentului patru proiecte de lege care au fost însă retrase, dat fiind protestul energic al societății civile românești. Soluțiile legislative propuse de guvernanți favorizau în mod clar pe actualii chiriași în dauna proprietarilor de drept. Nu ne mirăm, pentru că înșiși guvernanții s-au mutat în astfel de case, nesocotind principiile dreptului civil și ale Constituției României.

Asociațiile foștilor proprietari au dialogat (cînd și cum au putut) cu puterea. Nu s-a rezolvat nimic. Au întocmit și trimis Parlamentului proiecte ale legii fondului locativ. Nu s-a rezolvat nimic. Au ieșit în stradă, cerîndu-și drepturile. Nu s-a rezolvat nimic. Abil, Guvernul a plasat responsabilitățile pe umerii chiriașilor care s-au trezit aruncați într-o luptă cumplită. Cealaltă parte a presei face vorbire despre foștii moșieri și bancheri care acum, în anul de grație 1992, s-au reîntors în țară pentru a-și cere pămînturile și casele, chiriașii urmînd a fi scoși în stradă. Realitatea este însă cu totul alta. Mulți, foarte mulți din foștii proprietari nu au fost oameni cu averi, ci români modești care au muncit o viață întreagă pentru a-și construi o casă. Regimul comunist, încălcînd uneori propriile legi, i-a asimilat pe toți burghezilor, deposedîndu-i de bunuri.

Disputa dintre proprietari și chiriași este în plină desfășurare. Fiind alimentată de ambiguitățile executivului, această dispută s-a acutizat. A devenit o dramă.

1. Cînd considerați că este oportun să se voteze Legea fondului locativ: înainte sau după alegerile legislative?
2. Care este structura socială a populației ce locuiește în casele naționalizate?
3. Este drept sau nu să se acorde proprietarilor sau urmașilor lor casele respective?
4. Cum soluționează proiectul de lege avansat de dv. problema imobilelor naționalizate?
5. Acțiunile mitingiste constituie o soluție?

O SĂ NE TRANSFORMĂM ÎN PARTID

DI. ADRIAN POPOVICI, istoric, secretarul Asociației Chiriașilor din casele naționalizate :

1. Dorim votarea legii în actuala legislatură, deoarece constatăm că **sub** dezinformarea crescîndă are loc o **alunecare** a electoratului **spre dreapta,** fapt ce ne determină să credem că în cazul în care după alegeri se va schimba structura forțelor politice de orientare, majoritare fiind cele de dreapta care vor acționa pentru refacerea proprietăților și dezavantajarea noastră. Nu nominalizăm partide, noi fiind apolitici. **Nu ne interesează cine ne va susține, dar cine o va face ne va cîștiga de partea sa în alegeri.**

În cazul în care nu vom găsi înțelegere și sprijin la actualele formațiuni politice, vom fi nevoiți să ne transformăm în partid și să candidăm în alegeri.

2. Nu este adevărat că în aceste case locuiește fosta nomenclatură comunistă. Nu contestăm excepțiile în acest sens, dar marea majoritate a nomenclaturii are case proprietate în stațiuni sau stă în locuințe construite de fosta gospodărie a C.C.-ului.

Circa 30—40% din chiriași sînt foști proprietari demolați. O altă parte sînt personalități ale vieții științifice, nu politice, care erau mutați și apreciați ca personalități de valoare. **Restul** oamenilor sînt urmașii demni ai valeților, slugilor, angajaților foștilor proprietari ai acestor imobile, care au dovedit în socialism (în perioada respectivă) că se pot realiza social.

3. Ne deranjează ideea refacerii totale a proprietății, aceasta însemnînd, de fapt, reînnodarea istoriei cu negarea unei anumite etape sociale : etapa socialistă ; lucru care nu se poate șterge din istoria unei țări. **Refacerea proprietății, dacă ar fi posibilă, ar însemna, de fapt, să căpătăm fiecare cîte o bucățică de bloc sau din altceva care s-a construit în socialism.** Nu se întîmplă așa ceva, înseamnă, deci, că proprietarii care vor căpăta bunul lor vor fi privilegiați. Cei care nu avem nimic de moștenit, plecăm cu inegalitate raportată la proprietate.

4. **Vrem votarea unei legi în favoarea noastră, care să ne dea dreptul de a cumpăra casele,** neavînd nimic împotriva despăgubirii proprietarilor, creării unei facilități a acestora, fără afectarea persoanelor care locuiesc în aceste case și care nu au nici o vină că au ajuns aici.

5. Chiar dacă printre noi, din punct de vedere intelectual, sînt unii mai capabili, plecăm de la o stare de dependență, de administrare a proprietății celor din Liga expropriaților, de slugi. Iată alte motive menite să ne determine să ieșim în stradă, să nu le acceptăm condițiile.

UN CONFLICT ARTIFICIAL

DI. ION GUȚULESCU, pensionar, **președintele Ligii proprietarilor pentru revendicarea imobilelor naționalizate și a terenurilor construibile :**

1. — În mod cert după, pe considerentul speranței că aceste alegeri generale vor crea un parlament mai echilibrat decît cel actual, în care să nu mai existe o majoritate atît de covîrșitoare, majoritate care în foarte mare măsură are pe de o parte interesul de a proteja fostele structuri comuniste iar pe de alta, acela de a crea o nouă burghezie, nu prin muncă și inițiativă ci prin răpirea muncii celor care au fost jefuiți de comunism.

2. — Structura socială a celor care au calitate de chiriași astăzi, este alcătuită dintr-o **primă categorie formată din nomenclaturiști ai fostului regim și actuali favorizați ai puterii.** Este grăitor faptul că la mitingurile chiriașilor, s-au risipit fluturași și manifeste, nu în Colentina sau Militari ci în zonele rezidențiale : Kiseleff, Dorobanți, Floreasca, Herăstrău, Jianu, zone în care este implantată fosta nomenclatură și chiar actuala.

A doua categorie a chiriașilor este cea **formată din oameni aduși în decursul timpului, necesari pentru industrializarea forțată** făcută de către Partidul Comunist. Pe lîngă aceștia au mai intrat în București și alții : rude, prieteni, care nu erau necesari dar care și-au găsit ocupații mai comode aici decît în satele colectivizate.

În sfîrșit a treia categorie formată din **foștii proprietari** cărora li s-au luat casele și care au fost alungați în stradă, unora repartizîndu-li-se spații (demisoluri, subsoluri, mansarde). În această grupă sînt incluși **foarte mulți din cei reveniți din închisorile politice, lagăre de muncă sau cei cu domiciliu forțat,** obligați să-și organizeze viața fără nici un sprijin. Această a treia categorie include și pe cei demolați și repartizați în case naționalizate.

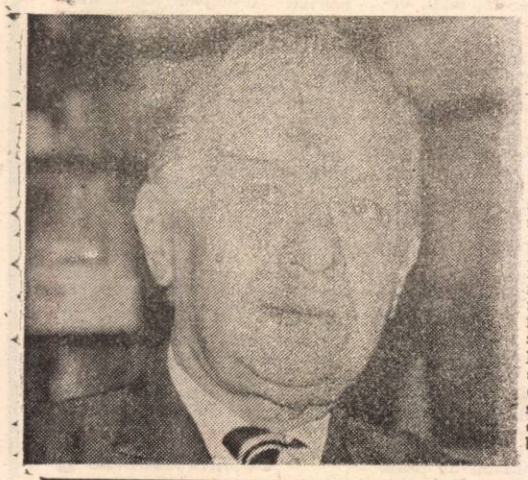

3. — Deposedările au început în 1945 sub formă de rechiziții și evacuări. Zonele de rechiziții masive sînt zonele care poartă acum denumirea de rezidențiale. Toate aceste teritorii așa-zis rezidențiale, au fost după primul război mondial periferii neconstruite. După prima conflagrație mondială terenurile au fost parcelate și vîndute. Mici meseriași și diverse societăți de locuințe ieftine le-au cumpărat cu obligația de a construi în doi ani case conform regulilor de arhitectură și sistematizare, în acest scop fiindu-le acordate credite prin case de ajutor reciproc, credite urbane sau bănci.

E normal ca aceste case să revină în proprietatea celor care le-au construit sau a urmașilor acestora.

4. — **Conflictul dintre chiriași și proprietari este doar artificial și montat de anumite grupuri din care fac parte foști activiști de partid, interesați să intre în proprietatea vilelor sau apartamentelor care le-au fost repartizate de vechiul regim.** Ei constituie motorul acestei mișcări a chiriașilor. Printr-o rămășiță a limbajului comunist, acești chiriași consideră protecție socială dreptul de a cumpăra, în aceleași condiții cu apartamentele proprietate de stat, casele care au fost furate celor care prin munca a generații întregi le-au construit pentru ei și urmași. Protecție socială nu înseamnă o îmbogățire fără justă cauză, așa cum se pretinde, ci ceea ce am propus noi ; o prelungire a contractelor de închiriere pe un termen rezonabil pentru ca acești oameni să-și poată clădi o casă așa cum ne-am construit și noi, să primească locuință de la stat din fondul construcțiilor etatizate sau să facă un schimb de locuință cu posesorul, plătind în tot acest timp chiria proprietarului. Acestuia din urmă e firesc să îi revină obligațiile de întreținere a imobilului, dar nu și obligația de a reface deteriorările produse de întreprinderea locativă a statului. Chiriașii nu vor fi evacuați din casele de către proprietari și aruncați în stradă după metodele comuniste, așa cum s-a menționat în proiectul de lege depus la parlament sub numărul 13/11.03.92 cu ocazia mitingului din acea zi ținut de Liga proprietarilor.

5. — Noi am considerat mereu că mitingurile nu aduc folos : nu am dat urmare cererilor pentru miting, considerînd că **dreptatea nu se cîștigă prin ieșire în stradă.** Am fost obligați să facem mitingul de la Adunarea deputaților, datorită acțiunilor gălăgioase a chiriașilor și pentru a atrage atenția opiniei publice asupra dreptului legitim pe care-l avem asupra acestor imobile.

PROFITORI ȘI PRIVILEGIAȚI

PAULA ROTARUȘ, pensionară, președintele Ligii Expropriaților

1. Această lege trebuia să fie votată încă de la formarea Parlamentului României, adică după 20 mai 1990. Ea este **la fel de importantă ca și legea privatizării sau cea a fondului funciar pentru că reglementează o situație economică și socială devenită explozivă :** regimul juridic al imobilelor naționalizate și demolate de statul comunist. Există deci o întîrziere de doi ani în adoptarea legii fondului locativ, iar această întîrziere își va pune amprenta asupra viitoarei campanii electorale. **Nu puține vor fi partidele care vor încerca să-și facă un capital politic din problematizarea acestei situații.** Oricum, Liga Expropriaților, uzînd de dreptul la inițiativă legislativă, a demarat procesul de stringere de semnături care să impună pe ordinea de zi a Parlamentului proiectul legii fondului locativ elaborat de noi.

2. — De la bun început trebuie să facem distincția între profitori și privilegiați. **Profitorii** au gestionat și administrat fondul locativ rezultat din exproprieri și confiscări. Ei **au activat în fostele consilii populare, în organele subordonate acestora** (I.C.R.A.L.-uri, D.G.D.A.L.-uri etc.). După 1980 această categorie a primit puteri discreționare, avînd posibilitatea oferită de Legea nr. 9/1980 să sustragă demolării anumite locuințe și să investească mari sume de bani din fondurile statului, firește, pentru refacerea sau modificarea lor în folos propriu.

Privilegiații au fost activiștii de partid și de stat care au locuit în vile cochet luate cu forța de la proprietarii de drept. Cu timpul aceste locuințe au fost scoase din circuitul civil. Tragic este faptul că **după 22 decembrie 1989 noua nomenclatură a ocupat prin manevre de culise case naționalizate în dauna foștilor proprietari.** Abuzurile sînt deci continuate de actuala putere.

3. Este drept, firește. **Trebuie admisă ideea de continuitate naturală a familiei.** Acesta ar fi aspectul social al problemei. Dar există și un aspect juridic : **respectarea dispozițiilor Codului civil referitoare la moștenire** și respectarea Constituției care întărește principiul de drept civil al continuității moștenirii și garantează proprietatea privată.

4. Într-o anumită parte a presei s-a acreditat ideea că foștii proprietari sau moștenitorii acestora intenționează să scoată în stradă pe actualii chiriași, imobilelor naționalizate, ceea ce constituie un neadevăr. **Liga Expropriaților** prin proiectul său de lege, **optează pentru despăgubiri corecte, pentru o rezolvare echitabilă a situației.** Există mai multe variante în acest sens : **cumpărarea imobilelor în discuție de către chiriași de la noi, proprietarii, la prețul zilei sau despăgubirea noastră de către stat în echivalent natural sau valoric.**

5. În opinia noastră, nu. **Liga Expropriaților se pronunță pentru dialog. Manifestațiile de stradă pot conduce la agravarea situației.** Totuși, nu excludem în mod absolut organizarea unor mitinguri de protest, mai ales că puterea refuză să dialogheze cu noi. **Asociația Chiriașilor a fost primită la Cotroceni de trei ori, Liga Expropriaților a fost refuzată de trei ori**

DESPĂGUBIRI VALORICE FĂRĂ LIMITĂ SUPERIOARĂ

DI. EUGEN PLEȘA, directorul firmei Recorom-Buc, (fostă ICRAL, sect 1), președintele Asociației Chiriașilor din casele naționalizate :

1. Consider că **această lege trebuia discutată și aprobată cel puțin de acum un an, chiar înaintea unor legi deja promulgate.** Avînd în vedere tendința spre privatizare, caracteristică economiei de piață, este clar că și imobilele trebuie să îmbrace haina privatizării, statul suportînd tot mai greu cheltuielile de întreținere și de reparații. Este constatat în lumea întreagă că statul este doar administrator. **Legea trebuie discutată, mai ales că proiectul de lege înaintat de noi ca sursă de inspirație și celălalt al celor ce revendică proprietățile, sînt în posesia forului legislativ ; mai mult, există o inițiativă a parlamentului** promovată de părintele arhimandrit Simion Tatu, senator, îndeplinindu-se astfel una din condițiile necesare pentru punerea în discuție a unui proiect de lege.

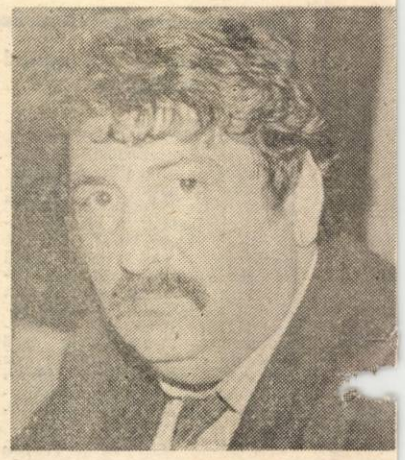

2. Structura socială este identică atît printre chiriași cît și printre revendicatorii de proprietăți. Mă gîndesc la

...DEZBINĂRII — ...ONALIZATE

...zută cît și la cea nevăzută a struc- Cine încearcă să delimiteze aceas- ...ută, pentru a fi proprietarul case- un fond de structură socială, pro- ...ă uzînd de o tendință răuvoitoare ...ă, în același timp existînd exemple ...te nivelurile sociale și etnice.

Cunoscînd **numeroase cazuri reale care oamenii au îngrijit, au reparat ...nsolidat casele în care locuiau, fără ...ă că nu le aparțin**, investind din ...ilitățile lor financiare, amputîndu-și renunțări un nivel de viață decent, ...paralel știind că în unele case na- ...alizate locuiesc oameni care doresc ...edevină proprietari prin mostenire, ...itînd și alte spații în afara celui ne- ...r pentru locuit, se naște o bănuială de tendință spre acoperirea unor cheltuieli prin încasarea chiriilor.

4. Consider că **reparația poate fi făcută, cel mai corect, prin despăgubiri valorice fără o limită superioară**, efectuată prin stat, singurul responsabil de actele istorice trecute și prezente, prin stat considerîndu-se o evaluare onestă pentru toți chiriașii. Statul ar fi într-o mare dificultate dacă actualii chiriași ar solicita ca el — conducerea sa — să le asigure locuințe la un nivel mediu omenesc-decent, ținînd seama de faptul că mulți sînt chiriași în comun în același apartament. Legi deja apărute în țara noastră, ca Legea 31 a privatizării sau Legea fondului funciar, nu cultivă redobîndirea fostelor proprietăți în condițiile anilor '40—'45 ci reparații la ideea de privatizare.

Menționez că îi consider pe cei care nu sînt participanți la Asociația chiriașilor sau proprietarilor, oameni dezinteresați pentru care condiția locativă este indiferentă. Pînă la urmă vom cere să beneficieze de protecție, numai acea parte dintre chiriași care s-a alăturat acțiunilor asociației.

5. Acțiunile Asociației chiriașilor, manifestate prin mitinguri sau întruniri, au avut și au ca singur scop atragerea atenției forurilor legislative asupra răspunderii ce o poartă vizavi de o mare parte a populației pentru care o lege înseamnă limpezirea unei situații și încetarea unor surse de conflicte, dușmănii și dispute între oameni ai aceluiași neam.

Mitingurile constituie o activitate nedorită pentru că necesită foarte multă muncă de pregătire pentru păstrarea unui spirit decent și corect față de considerația ce o purtăm oamenilor investiți să ordoneze viața noastră contemporană.

Fără nici o legătură cu întrebările puse, dl. Eugen Pleșa a ținut să adauge: „Referitor la unele încercări ale ziarului „Cotidianul" de a influența prezența și acțiunile mele în cadrul asociației, menționez că mi-am asumat răspunderea conducerii acestei asociații deoarece realizările profesionale au fost ca efect al pregătirii și muncii mele de pînă acum, iar locuința ce o dețin am obținut-o prin schimb, parcurgînd și o perioadă de folosință în comun cu familii diferite. Accept limpezirea sau elucidarea acuzațiilor răutăcioase, numai la modul corect, loial, deschis, față de cel ce acuză, cu suportarea consecințelor de fiecare parte pentru afirmațiile făcute".

VISCOL ÎN IARNA UNEI VIEȚI

...semnata Mănescu Maria, pensiona- domiciliată în Brașov, str. Coopera- nr. 2, una din miile de dezmoște- ai soartei, mă adresez astăzi dvs.: baza Decretului nr. 437/23.XI.1983 dispus demolarea imobilului din str. ...nului nr. 33, Brașov, comunicată de GIGCL Brașov cu nr. 15378/12.XII.1983.

Imobilul respectiv, compus din 3 apartamente de 3 sau 2 camere cu dependințele necesare și o cură foarte mare, a fost proprietate prin departajare și locuit de: Nicolescu Maria — mamă, Nicolescu Gheorghe — fiu cu familia, Nicolescu Constanța — fiica, dr. Nicolescu Nicolae — fiu, Mănescu Maria — fiica cu familia.

Construcție frumoasă și solidă, casa respectivă ar fi putut dăinui în timp, dar toate intervențiile făcute la autoritățile în drept existente în acea perioadă, spre a găsi o soluție pentru evitarea tragicului sfîrșit, au fost inutile. Buldozerele au năruit și îngropat totul.

În urma demolării, subsemnata Mănescu Maria împreună cu soțul meu, Mănescu Paul, mama mea Nicolescu Maria și sora mea Nicolescu Constanța, am primit un apartament, într-o casă proprietate de stat, compus din patru camere, bucătărie, hol și una baie. Ni s-au dat două repartiții distincte, una pe numele meu, cealaltă pe numele sorei mele. Fiind în familie, am acceptat folosirea dependințelor în comun la baie și bucătărie. Noi am dorit să contractăm apartamente proprietate personală, dar lipsa locuințelor în acea vreme era foarte mare.

Evacuați din casa noastră în plină iarnă, am îngenuncheat în fața porții, pe pămîntul sfînt, înghețat și l-am udat cu lacrimi.

Patru membri ai familiei nu au supraviețuit acestei tragedii, decedînd unul cîte unul din 1986 pînă în 1989. Am rămas în viață numai eu și fratele, dr. Nicolescu Nicolae. În urma deceselor mamei, sorei și soțului, partea din apartament deținută de mama și sora mea (două camere) a fost repartizată unei familii compuse din 4 persoane (soț, soție și 2 copii). Capul familiei căreia i s-a repartizat locuința este dl. Laurențiu Ciobănescu angajat la Prefectura jud. Brașov. Deși am arătat insuficiența spațiului, a acceptat împreună cu familia mutarea în apartament la 21 noiembrie 1989.

La cîteva luni după mutare au început șicane, injurii, batjocuri la adresa mea, care continuă și astăzi. Băiatul cel mare, Răzvan Ciobănescu, nu lucrează, stă acasă, suferind cu nervii (?!). El exercită asupra mea presiuni menite să-mi determine plecarea din locuință. Viața mea este un calvar în această casă unde sînt pur și simplu terorizată. M-am mutat aici în urma demolării, cu decret prezidențial. Am muncit cinstit 30 de ani, în perioade grele, ne-am făcut o casă rîvnită de mulți, pentru ca atunci cînd să ne bucurăm de rodul muncii noastre, să fim demolați. Ne-am văzut în iarna vieții noastre, pe drumuri, de batjocura unor oameni fără suflet.

Menționez că soțul meu, Mănescu Paul Teodor, decedat la 22 octombrie 1989 a fost ofițer activ în armata română, participînd la al doilea război mondial, pe frontul de răsărit. Rănit în față de o schijă brand, și-a pierdut vederea ochiului sting, fiind declarat invalid de război. Poate jertfa lui de sînge și suferințele cauzate, să aducă astăzi o alinare cît de mică soției lui care se adresează oamenilor de bine sperînd într-o rezolvare favorabilă.

Cu deosebit respect,
M. Mănescu

CHIRIAȘII DE AZI, PROPRIETARII DE MÎINE

1. Virgil Măgureanu, str. Herăstrău nr. 33.
2. Traian Dudaș, str. Herăstrău nr. 26.
3. Silviu Brucan, str. Helestău nr. 26.
4. Ion Ceaușescu, str. Herăstrău nr. 39.
5. Traian Băsescu, șos. Kiseleff nr. 18.
6. George Macovescu, str. Herăstrău nr. 31.
7. Cornel Burtică, str. Cringului nr. 13.
8. Ion Teoreanu, str. Herăstrău nr. 42.
9. Vasile Secareș, str. Cringului nr. 26.

Această listă - incompletă - cuprinde, într-o amalgamare demodrat-originală, foști și actuali nomenclaturiști. Vilele în care locuiesc nu le aparțin, dar asta nu-i împiedică să aștepte încrezători clipa, supremă clipă, cînd vor deveni proprietari peste munca altora.

Fotografii de ELENA GHERA

Anchetă realizată de LUCIAN TUDORANCEA și RADU POPA

Ghicitoarea anchetei. CINE LOCUIEȘTE AICI?

Imobilul din această fotografie se află situat în Șoseaua Kiseleff nr. 13. El a fost construit de către Sever Dan, fost secretar general al P.N.Ț., fost ministru și senator țărănist. După 1947, Sever Dan a fost arestat și depus la Sighet, iar imobilul „rechiziționat" de statul comunist, mai precis de M.Ap.N. pentru consilierii sovietici. La baza acestei „rechiziționări" nu există nici o lege, nici o hotărîre guvernamentală, deci ea nu are nici un temei legal.

Moștenitorii lui Sever Dan, Grigore și Maria Teodorescu, vor să-și recapete proprietatea. Au cerut în acest sens lămuriri celor de la ICRAL Herăstrău, dar cînd au vrut să afle numele actualilor chiriași ai imobilului, interlocutorii au amuțit brusc. La Primăria Capitalei — idem. S-au adresat apoi președintelui Ion Iliescu; după o lungă așteptare au primit o adresă din partea... ICRAL Herăstrău în care se arată că încă nu există o lege care să permită soluționarea favorabilă a cazului lor.

FAȚĂ ÎN FAȚĂ DOUĂ PROIECTE DE LEGI

ASOCIAȚIA CHIRIAȘILOR DIN CASELE NAȚIONALIZATE

LEGEA PRIVIND VÎNZAREA LOCUINȚELOR TRECUTE ÎN PROPRIETATEA STATULUI PRIN NAȚIONALIZARE ȘI EXPROPRIERE

(fragmente)

Art. 2. Locuințele care fac parte din fondul locativ de stat ca urmare a naționalizării — exproprierii sau trecerii în proprietatea statului pe baza oricărui alt temei, pot fi cumpărate de persoanele care le ocupă în calitate de titulari ai contractelor de închiriere.

Art. 3. Locuințele prevăzute la art. 2 pot fi cumpărate de titularii contractelor de închiriere în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 privind vînzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație. Evaluarea acestor locuințe se va face potrivit normelor tehnice aprobate de Guvern. (...)

Art. 4. Foștii proprietari sau moștenitorii legali ai acestora au dreptul:

a. să li se restituie în proprietate locuința pe care o ocupă la data intrării în vigoare a prezentei legi în calitate de chiriași, în baza contractului de închiriere;

b. să primească în cadrul unui imobil aflat în construcție sau care se va construi, o locuință, dacă își exprimă opțiunea în acest sens și dacă valoarea acesteia nu depășește o evaluarea valorică a unuia din apartamentele aparținînd imobilului naționalizat;

c. să primească 75 la sută din contravaloarea celorlalte locuințe, altele decît cele prevăzute la lit. a și b, dar nu mai mult de 1 milion lei. (...)

Art. 10. Achitarea sumelor cuvenite foștilor proprietari se va realiza de la bugetul statului, dintr-un fond special constituit, în condițiile menționate, pe baza normelor de evaluare propuse de Guvern, fără nici o dependență de încasarea contravalorii acestora de la chiriași, în termen de 30 zile de la emiterea hotărîrii judecătorești definitive. (...)

LIGA EXPROPRIAȚILOR

PROIECT
LEGEA FONDULUI LOCATIV
(fragmente)

Art. 4. Acțiunile reparatorii privind dreptul de proprietate imobiliară se execută în natură, atunci cînd proprietatea imobiliară există, în echivalent natural cu compensare valorică sau echivalent valoric atunci cînd proprietatea imobiliară nu poate fi restituită, se află în stare de ruină sau a fost desființată. (...)

Art. 5. Evaluarea tuturor imobilelor se face în toate cazurile la valoarea curentă de circulație, corectată cu rata inflației determinată la data efectuării plății. (...)

Art. 8. Plata despăgubirilor se poate face în numerar, prin titluri bugetare purtătoare de dobînzi, bonuri de tezaur, împrumut de stat sau alte forme de plată. (...)

Art. 16. Pentru imobilele care au fost demolate, cu sau fără consimțămîntul proprietarului și pentru care s-au acordat despăgubiri derizorii, calculate la prețuri altele decît cele practicate pentru lucrări similare de stat și discrepante raportat la valoarea de întrebuințare a imobilului solicitat a fi demolat, foștilor proprietari, moștenitori legali sau testamentari li se vor acorda în completare diferențele pînă la valoarea reală, calculată la prețul de circulație, corectată cu rata inflației la data efectuării plății.

Art. 19. Foștilor proprietari, moștenitorilor legali sau testamentari care dețin cu chirie spații de locuit construite din investiții de stat și care nu mai solicită alte despăgubiri, li se atribuie la cerere în proprietate apartamentele pe care le dețin la data promulgării prezentului act legislativ. (...)

Art. 21. Proprietarilor, moștenitorilor legali sau testamentari, ale căror imobile nu mai pot fi restituite în natură și care doresc să-și reconstruiască gospodăriile, li se vor atribui cu prioritate în compensare, la cerere, terenuri libere de construcții situate în intravilanul sau extravilanul aceleiași sau altei localități sau terenuri pentru construcții create prin extindere sau înființare de noi localități, dotate edilitar și acceptate de titularul de drept.

Circotașul

Există un om cu șanse mari de a deveni personaj de carte. În urmă cu mai multe săptămîni, în cîteva părți ale Bucureștiului a fost criză de apă. Explicația ? Defecțiuni tehnice care, în cîteva zile, au fost remediate. Dar eroul nostru n-a pierdut prilejul să-și reverse blestemele asupra Convenției : „Iată, unde ne-au adus. Nici apă nu mai avem !".

De la o vreme, spre surpriza bucureștenilor, aproape toată ziua curge din belșug nu numai apă rece ci și caldă. E ceva care ține de miracol ! Însă omul despre care scriu imediat a descoperit cauza fenomenului și lămurește triumfător, în dreapta și în stînga, pe oricine stă să-l asculte :

„Nevasta primarului general e casnică. Spală toată ziua. De-aia avem apă caldă."

Dacă, printr-o minune, s-ar începe o masivă operațiune de astupare a gropilor din Capitală, imediat ne-ar deslușl pe aceiași ton imposibil de contrazis :

„Astia de la Convenție nu vor să-și strice mașinile. De-aia repară de zor drumurile."

Din păcate însă, mai este pînă cînd va avea ocazia să comenteze o astfel de întîmplare.

GEORGE ARION ■

ZONA DE TANDRETE

CĂRȚI PENTRU BIBLIOTECĂ

● **„ANTICHRISTUL"** lui Friedrich Nietzsche apare la Editura „ETA" din Cluj-Napoca, în traducerea lui George B. Rareș. Eseul este așezat sub un motto inspirat din **„Așa grăit-a Zarathustra"** și se constituie într un virulent „atac" împotriva creștinismului. Mai bine zis, este vorba de o încercare a unei critici a creștinismului. Nu sînt scutite nici avatarurile puterii. „O preferință a celor puternici pentru chestiunile care astăzi nimeni nu are curajul să le lămurească : curajul fructului oprit ; preursita labirintului. O încercare a celor șapte singurătăți. Noile urechi pentru o muzică nouă. Ochi noi pentru cele mai îndepărtate lucruri. O conștiință nouă pentru adevărurile rămase pînă aici. Și voința economiei marelui stil : adunarea puterii sale, a entuziasmului său... Respectul de sine însuși..."

Deși se temea că nu va fi respectat decît de către un cerc foarte mic, în principal înțelegătorii lui Zarathustra,timpul avea să încreze în favoarea lui Fr. Nietzsche, iar demersul său filozofic cîștigînd, realmente, în cuprindere și interes, în amplitudine și receptare.

● Cît se poate de interesantă este cartea **„MARIA MAGDALENA"**, apărută la Editura „DORIS" din București și semnată de Emanuel Copăcianu. Costul este modic, 61 lei. După cum ne-o prezintă istoricul Luca, Maria din Magdala a fost dureros de frumoasă, dar și năbădăios de vicioasă. După un mariaj timpuriu eșuat cu iudeul Pappus ben Iuda, după o escapadă amoroasă cu ofițerul roman Pandera, ajunge la curtea „vulpoiului" Irod Antipa. În aceste împrejurări aude probabil despre Iisus Christos (care avea atunci 30 de ani) și de minunile pe care El le-a făptuit. „Femeea din care Iisus scoate șapte draci" este în cele din urmă „iertată și pocăită, umilită și recunoscătoare, credincioasă și devotată, Maria Magdalena rămîne alături de Iisus, pentru ca, alături de celelalte femei, să-L slujească, cu grijă și dragoste".

În cele două milenii de creștinism, artiștii lumii așa-i păstrează chipul, un amestec de viciu dar și de virtute, o plăsmuire de păcat dar și de sfințenie. De reținut pentru bunii noștri creștini că după moartea și învierea Nazarineanului, încearcă să-I facă dreptate, plîngîndu-i-se lui Vitelus pretorul Siriei ; apoi împăratului roman Tiberius, împotriva lui Ponțiu Pilat, pe care-l socotea principalul vinovat pentru toate cele întîmplate. Deși Tiberius moare, istoricul Eusebiu din Cezareea confirmă faptul că Pilat a fost exilat într-un orășel din vechea Galie (Lugdunum, probabil Viena de azi), unde s-a sinucis din disperare, mizerie și un sentiment acut de vinovăție.

● După apariția volumului de versuri „GLOSELE RIULUI" la „Casa de Editură Mureș" din Tg. Mureș, poetul Eugeniu Nistor tipărește un volum de publicistică, la aceeași editură mureșeană : **„SCRISORI DIN TRANSILVANIA"**. Practic, sînt două volumașe, ca două mici bijuterii, scoase, probabil, pe spesele autorului (căci toate drepturile de copyright i se cuvin, după cum se adnotează pe fila de gardă).

Eseurile și însemnările despre Transilvania sînt catalogate astfel de către Serafim Duicu : „Poetul Eugeniu Nistor ni se propune, prin această carte, într-o nouă ipostază, cea de gazetar, un gazetar frenetic, călătorind prin țară, dar revenind mereu la locurile dragostei dintîi — Transilvania". **Lumină transilvană, Pelerinaj în Apuseni, Elegie la Oarba de Mureș, Secerișul Cosmic, Pledoarie pentru sat, Vis cu sora mea, Cornelia, La casa lui Iancu ș.a.** se citesc, desigur, cu interes crescînd, ca niște poeme prozodice bine articulate.

DORIN SĂLĂJAN ■

PARTI-TEATRU

Din multiplele manifestări organizate săptămînă de săptămînă de UNITER, se detașează de departe, primul Festival al Companiilor independente. Un prilej de a vă informa cam ce înseamnă această formă de privatizare în lumea artistică. Am avut amabilitatea să răspund două actrițe de marcă ale teatrului românesc, aflate acum ipostaza de... patroane.

VALERIA SECIU:

„E dragoste de teatru"

Teatrul **„Levant"** s-a născut pe 20 ianuarie, anul acesta, cu spectacolul **„Angajare de clovn"** de Matei Vișniec. De ce am făcut-o? Vedeți, lucrul acesta a venit el spre mine. Totul a pornit de la o serie de recitaluri pe care le-am susținut înainte și care m-au făcut să mă simt... cum să vă spun ? Ca o instituție. Încet, încet s-a adunat în mine ideea unui astfel de teatru. Cred că astfel ne putem mișca mai ușor și mai suplu, deși e greu să na-i un loc pentru repetiții și spectacole, e greu să atragi actorii. Știți, aici nu e nimeni plătit, dar cei care au acceptat să fie alături de mine au simțit că e o bătaie mai înaltă, iar valoarea este primul nostru gînd. Nu vreau să fiu polemică cu forma de teatru subvenționat. Sigur, e foarte greu, relația cu sponsorii este o amabilitate. Dar sper să găsesc niște texte de valoare și să răzbat, pentru că aici este, pur și simplu, dragoste de teatru. „Angajare de clovn", pe care-l vom prezenta în 15 aprilie la ora 18 în Sala „Atelier" a Teatrului Național în regia lui Nicolae Scarlat, îi are ca protagoniști pe Mitică Popescu, Valentin Uritescu și Alexandru Bindea. Îl consider un spectacol emblematic, un eseu despre viață, artă și moarte.

DORINA LAZĂR:

„Este o nebunie"

Această nebunie, care se cheamă **Compania independentă „București"** cred că a luat naștere dintr-o inconștiență a mea, dar nu numai a mea, pentru că singură n-aș fi avut curajul să mă apuc de așa ceva. Sînt asociată cu Traian Ionescu, care se ocupă de o viață de teatru și este un excelent impresar. La început — în iunie 1990, am pus pe picioare un text al lui Tudor Musatescu, dar era o nenorocire faptul că în acea perioadă nu intra nimeni la teatru, spectacolul străzii fiind cu mult mai interesant. Am găsit apoi un alt text, al lui Samy Fayad, avînd colaborarea regizorului Tudor Mărăscu și al scenografului Constantin Ciubotaru. Vă asigur că **„Jaful de la miezul nopții"** e o comedie foarte bună cu actori excelenți: Tamara Buciuceanu, Mitică Popescu, Hamdi Cerchez, Adina Popescu, Mihai Dinvale și... eu. Sîntem o trupă itinerantă, nu avem un sediu și nici nu cred că vom avea pînă nu va apare acel sponsor extraordinar care să se gîndească să-și piardă banii băgîndu-i în teatru. Pentru că lucrurile merg destul de anevoios, grație măsurilor Ministerului de Finanțe și ale Ministerului Culturii. Nu sînt deloc de natură să încurajeze teatrele particulare — nu știu de ce toată lumea se ferește să le spună așa și le-au botezat „companii independente". Să vă dau un exemplu : un teatru de stat, ca să joace în turneu, plătește chiria pentru sală 15 la sută din încasări. Noi sîntem obligați să plătim 30 la sută. Apoi afișajul : un teatru de stat plătește 10—20 de lei metrul pătrat, noi plătim 100 lei pe zi. Dar nu mă las, pentru că sînt Scorpion, iar după calendarul chinezesc, Dragon și nimic nu-i mai al dracului decît împerecherea dintre Scorpion și Dragon !

● O ultimă informație : **Festivalul Companiilor independente** se va desfășura după următorul program :

„Jaful de la miezul nopții" de Samy Fayad — 13 aprilie, ora 19, sala Majestic a Teatrului Odeon — Compania artistică „București".

„Șase personaje în căutarea..." de Sophie Loucachevski — 14 aprilie, ora 18 sala Toma Caragiu, Teatrul Bulandra — Teatrul Franco-Român.

„Angajare de clovn" de Matei Vișniec — 15 aprilie ora 18, sala Atelier, Teatrul Național, Teatrul „Levant".

„Raport pentru o academie" de Franz Kafka, 12 aprilie, ora 19, sediul UNITER, Teatrul de cameră.

„Nepoftiții" — de Capi — 18 aprilie, ora 18, sediul UNITER, Teatrul „Inoportun".

Alo, Televiziunea!

Așa cum vă promiteam în numărul trecut al revistei, încercăm să aducem în prim plan pe cei ce stau, de obicei, în spatele camerelor de luat vederi. Probabil veți gîndi, citind rîndurile de mai jos, că locul interviului ce urmează nu este aici, nefiind vorba de o emisiune de televiziune, ci de o aparție editorială. Dar unde poate fi locul unei cărți despre Televiziune, scrisă de un om de Televiziune ?

— Așadar, Smaranda Jelescu, „Salvați sufletele noastre !"

— Presupun că, pentru a avea o șansă, orice tip de literatură, de la cea de strictă ficțiune la cea de document, trebuie să plece dintr-un moment de ruptură, de la o dramă. Nouă ne vine, nu-i așa ,foarte ușor, pentru că am traversat această dramă. Este, dacă nu vi se pare prea pretențios, tragedia unei generații, aplicată la un mediu foarte închis, foarte special și pe care lumea îl cunoaște foarte puțin ; universul Televiziunii. Am scris-o cu dragoste și cu durere, pentru că există aici, în Televiziune, o căldură intea umană, există ceva care ne făcea să supraviețuim înainte de '89 și care e pe cale de dispariție.

Smaranda Jelescu, din și despre Televiziune

— Este, deci, o istorie a Televiziunii dinainte și după revoluție.

— Cartea e lungul drum al pătimirii noastre, așa cum a fost. Nu mi-am îngăduit să inventez nimic, nici nu era nevoie, s-au întîmplat atît de multe lucruri îngrozitoare, încît orice imaginație este depășită. Iar eu, așa cum arăt și într-un fel de prefață, nu m-am simțit niciodată pe de-a-ntregul a Televiziunii, pentru că veneam de la o editură de artă și din presă. Totdeauna mi-a rămas ceva din fostul telecronicar și am încercat să descifrez, dintr-un punct de vedere subiectiv, de om cu un picior afară și unul înăuntru, această lume fascinantă, ternă, urită și spectaculoasă, indecisă și discontinuă, capabilă de eroism și adeseori stupidă — lumea Televiziunii Române.

Prezent în luna februarie la Festivalul filmului de la Berlin, **Tudor Caranfil** a dovedit

TANIA FILIP LA PARIS:

„Mă încearcă o voluptate..."

— Iată, aşadar, explicaţia lipsei de pe scena românească a actriţei Tania Filip...

— ...după nişte momente bucureştene penibile, pe care le-am simţit sub centură şi pe care, sînt convinsă, nu le meritam. Dar, n-are rost să vorbim despre ce a fost. Eu sînt născută în Zodia Racului, aşa că am depăşit trei paşi meschini înainte şi doi indecişi înapoi, făcînd un pas mare...

— ...spre Paris !

— Exact ! A fost un concurs fericit de împrejurări, prin care, acum doi ani, fiind în vacanţă la Paris, mi-a fost prezentat regizorul Marc Lesage. Tocmai căuta o actriţă din România pentru piesa lui. Am discutat, am stabilit coordonatele proiectului şi, iată-mă la Paris, jucînd pe un text original francez de Gill Tourman şi Marc Lesage, într-un spectacol realizat de Centrul Cultural din Courbevoie. O comedie cu nuanţe poliţiste, de un umor aparte, iar pentru mine ca actriţă, o propunere interesantă : o contesă moldavă pe parcursul a trei acte, pentru ca în cel de-al patrulea să fie descoperit personajul real : o tînără în blue-geans deşiraţi, ascultînd muzică rapp.

— Chiar aşa simplu ?

— Ei, sigur că nu ! În primul rînd, am sosit aici cu nişte emoţii înfiorzitoare, nu atît pentru lucrul la spectacol, cît pentru celelalte necunoscute : actorii pe care-i voi întîlni, handicapul limbii şi multe, multe altele. Am fost, însă, întîmpinată cu deosebită căldură de toţi cei care aveau să devină prietenii mei din Franţa. M-au asaltat cu tot felul de întrebări apropo de România, de evenimentele din decembrie, de viaţa noastră dinainte, de după, de teatrul românesc. Sînt foarte interesaţi de cultura noastră, vor să afle cît mai multe şi, din păcate, nu li se oferă posibilitatea. Au avut o revelaţie descoperind textul lui T. Mazilu „Aceşti nebuni fătarnici", spectacol realizat de colegul meu de grupă Bogdan Stanoevici la acelaşi Centru Cultural. M-au întrebat dacă nu pot să le ofer piesele lui Mazilu, traduceri, s-au interesat de autori români, descoperind că avem o dramaturgie cu adevărat valoroasă.

— Cum se simte o actriţă de limbă română jucînd alături de actori francezi ?

— Aici sînt mai multe aspecte. Profesional : foarte bine. Am realizat pe propria-mi piele nivelul şcolii noastre de teatru, care este, într-adevăr deosebit. Aici mi-am dat seama ce înseamnă să joci seară de seară, ba Cehov, ba Shakespeare, ba Dostoievski, lucru cît se poate de normal pentru actorii români, dar foarte neobişnuit pentru cei francezi. Am realizat ce înseamnă exerciţiul continuu pentru meseria noastră. Un alt aspect este acela că joc în limba franceză. A fost un lucru cu mult mai greu decît mă aşteptam, dar am fost fericită şi mîndră de mine cînd am primit cele dintîi felicitări.

SĂPTĂMÎNA CINEMATOGRAFICĂ

ANDREI BLAIER:

„Încerc o împăcare cu publicul!"

DIVORŢ... DIN DRAGOSTE

Cred că nu trebuie să uităm ceea ce am trăit iar noi, regizorii, avem datoria să impunem această terapie a amintirii. Îmi promisesem acest film şi am început să-l lucrez după revoluţie. Am încercat o scriitură cinematografică mai specială, la fel ca în „Ilustrate cu flori de cîmp", cum spunea prietenul meu Nichita Stănescu „risuplînsu". N-am vrut să amestec tragi-comicul, ci să încep într-o notă realistă, care ajunge la grotesc pentru a se încheia dramatic. Cum a fost, de fapt, viaţa noastră : o aberaţie ! Ideea îmi aparţine, pentru că am fost pus, la un moment dat, în această situaţie. Ca să rămîi împreună, trebuie să divorţezi, iar prietenii dacă te iubesc să fie siliţi să te porcălască. Am inventat atunci acest paradox al apărării, mergînd pe linia absurdului : un divorţ... din dragoste. Sper să fi reuşit să redau ceea ce mi-am propus, pentru că am făcut-o cu gîndul la spectatori, pe care aş vrea să-i am alături de mine. Îmi doresc o împăcare cu publicul, pentru că am impresia că acesta evită filmele româneşti şi nu are întotdeauna dreptate, pentru că nu toţi am făcut filme proaste. Este o reacţie de refuz care trebuie înţeleasă, pentru că prea adesea oamenii au fost siliţi să vadă acele filme omagiale. Nimeni n-a venit de bunăvoie ; am simţit acest refuz tot timpul iar acum am încercat — pentru mine, nu pentru întreaga Cinematografie, că nu am această calitate — să-i aduc în sală. Şi, cred eu, dacă vor fi alături de mine, vor simţi că am ceva să le spun. Îi aştept cu cea mai mare emoţie.

Divorţează din dragoste : Emilia Popescu şi Horaţiu Mălăele. Avocaţi : Dorina Lazăr şi Gheorghe Dinică

Grupaj realizat de
LIANA TATOS

Cursa cu obstacole

LEAGĂN LEGĂNAT DE CURCUBEU

Să nu credeţi că numai copiilor le place să se dea în leagăn. Nu de mult am avut ocazia să vedem cum un grup de oameni, adulţi în toată firea, făcînd parte din paisprezece familii, au convenit democratic să se joace împreună. Zis şi făcut. Şi-au legat scîndurile şi scăunaşele de crengile unui stejar şi totul a decurs bine şi plăcut. Au învăţat să-şi facă elan, să se înalţe tot mai sus. Îşi întăreau braţele învingînd indoielile, şi nu o dată frica, ameţelile zborului, stăpînind balansările, se îmbărbătau reciproc. Mulţi s-au strîns în jurul lor, şi îi ajutau să-şi facă elan să ajungă tot mai sus, de unde se zărea ori zontul. Cei adunaţi strigau cuvinte de îmbărbătare, îi admirau, aplaudau cu satisfacţie zborul lor comun.

Mişcare reconfortantă, exerciţiul făcut împreună a avut efecte benefice şi îmbucurătoare. Membrii celor paisprezece familii au descoperit ce bine este să fii laolaltă, să te înţelegi cu cei de lîngă tine, să nu le tai calea respectînd traiectoria propusă.

Dar cum se întîmplă în lumea copiilor şi a oamenilor mari, s-a găsit unul mai sensibil şi invidios, care n-a fost mulţumit de acest început comun. S-a bosumflat: de ce unii au în jurul lor mai mulţi prieteni şi rude, admiratori necunoscuţi dar entuziasmaţi de frumuseţea mişcărilor? Şi s-a încruntat cînd ceilalţi au început să discute că vor să se joace la un loc, nedespărţiţi şi în viitor. Ba mai mult, vor desemna cine să fie ales dintre ei (desigur cel mai priceput şi curajos) care n-are ameţeli şi nu se sperie de hău — conducător de joc, un fel de ataman sau şef de trib. Cum se procedează în toate îndeletnicirile serioase .

A hotărît să plece. Şi este decis să fie la înălţime, să zboare mai sus decît cei de la stejar. El se va hîţîna singur... Nu-i va fi uşor deloc. Căci aripi tinere şi puternice nu mai are. Orgolios şi autoritar le-a retezat singur şi acestea şi-au luat zborul pe cont propriu, fără şovăire. Se va legăna solitar dind din mîini şi din picioare. Poate va angaja nişte scrînciobari cu simbrie... Acum este în prospectare. Caută un curcubeu — dacă se poate din cît mai puţine culori — de care să-şi atîrne scăunaşul.

BALOGH JÓSEF

pentru cei ce au urmărit **„Virstele peliculei"**, cele patru emisiuni ale lunii martie, că n-a fost acolo doar ca simplu spectator. Pentru **joi, 16 aprilie,** Tudor Caranfil pregăteşte, cu adevărat, o surpriză. Nu mă refer doar la faptul că a obţinut, în exclusivitate pentru Televiziunea Română un interviu cu preşedinta juriului Festivalului de la Berlin, ci mai ales la subiectul interviului, pe care nimeni nu-l abordează cu entuziasm. Joi, la ora 18,20 pe programul I, **Annie Girardot** ne va mărturisi ce crede despre bătrîneţea actriţei de cinema.

O muncă dificilă, la care de cele mai multe ori nici nu ne gîndim dar ale cărei rezultate ne fac mare plăcere, îi revine redactorei **Dora Zorcă.** Ea este cea care ne oferă, săptămînă de săptămînă, emisiunile **„Varietăţi internaţionale".** În emisiunea de sîmbătă seară de la orele 22,25, veţi avea ocazia să-i urmăriţi, vreme de un ceas pe M.C. Hammer, Bonnie Tyler, Umberto Tozzi, Patricia Kaas, Salinas, Genesis, Janet Jackson.

Filmele programate de Televiziune pentru săptămîna pe care o parcurgem sînt două comedii americane : **„Şotron"**, producţie 1980 în regia lui Ronald Neame (sîmbătă, 18 aprilie, ora 20,35, programul I) şi **„Urmăreşte avionul"**, cu Isabelle Gelinas şi Lambert Wilson. Regia : Patrice Ambard. Ora difuzării : duminică, 19 aprilie, 20,40, programul I.

Înregistrat de pe Canal France International şi programat pentru sîmbătă pe programul II, filmul lui Michel Vianay **„Portiţa de scăpare"** este drama unui avocat ce devine victima unei conspiraţii familiale ce-l va duce într-o clinică de psihiatrie. În rolul principal : Gerard Klein. Producţie franceză a anului '90, „Portiţa de scăpare" credem că merită întreaga dumneavoastră atenţie.

Patricia Kaas, incontestabilă vedetă a muzicii franceze, alături de multe alte nume sonore, pe micul nostru ecran

Exmatriculaţi pentru că au scos o gazetă

Pe vremuri, Liceul „Emanoil Gojdu" era renumit şi pentru calitatea excepţională a revistei sale şcolare „Ţara visurilor noastre". Aici şi-au găsit teren de afirmare nenumărate tinere talente, atît din vestul ţării cît şi din întreaga Românie.

Iată de ce, întîmplarea de acum pare într-adevăr neverosimilă. Din păcate însă, ea este cumplit de reală şi pare smulsă de pe timpurile lui Stalin.

Elevii Laurian Colomeţ şi Paşaniuc Jeanina din clasa a X-a a sus-numitului liceu au născocit împreună o revistă intitulată „Zoomania", în excelente condiţii grafice, culeasă pe calculator şi trasă pe ofset. Candida inspiraţie a tinerelor talente se amestecă cu fronda specifică vîrstei într-un convingător manifest politic. Numai că libertatea de opinie şi libertatea presei sînt flori care nu înfloresc deocamdată în curtea Liceului „Emanoil Gojdu".

Directorul Ioan Şuteu s-a enervat la culme, întrebîndu-i pe cei doi elevi de ce-l critică pe dl Ion Iliescu şi cum de-şi pot permite să-i anagrameze numele şi să facă politică. Pentru fapta lor, incredibil, dar cei doi talentaţi elevi au fost pur şi simplu exmatriculaţi. A fost scos din panoplia argumentelor Regulamentul Şcolar şi motivul că a fost injuriat corpul profesoral.

Supunem pe această cale incredibila exmatriculare a elevilor în dezbaterea Ministerului Culturii din România, fiind convinşi că se vor reda libertăţii spiritul tineresc, încătuşat de dogmatica gîndire a unui director de liceu, care în şedinţa din 27 martie a.c. a hotărît exmatricularea spiritului din şcoala pe care o păstoreşte.

PAŞCU BALACI

MEGAMIX „QUEEN"

● NEW KIDS ON THE BLOCK au fost acuzaţi de ex managerul Greg Mc Pherson, de a fi recurs la trucaje cu playback în cîntecele lor. Tehnicile folosite de ei ar fi două : 1. „Lyp-synch" — mimarea cîntecului în perfectă sincronie cu o bază preregistrată şi 2. „Masking" — falsificarea vocii, obţinută prin suprapunerea unei voci mai puternice şi mai bine intonate, peste vocea originală. Danny şi trupa au desmînţit însă acuzaţiile : „E adevărat că în primul nostru turneu din '89 am folosit părţi preregistrate, pentru a îmbunătăţi calitatea spectacolului, dar acum toate concertele noastre sînt complet „live". Cu toate acestea, scandalul riscă să ia proporţii. Mc Pherson a cerut în instanţă despăgubiri în valoare de 21 milioane dolari.

● Cunoscuta casă de discuri EMI obţine profituri uriaşe pentru repromovarea materialului muzical „QUEEN", după moartea lui Freddie Mercury. Chiar înainte de declararea bolii acestuia, rapoartele industriei muzicale plasau grupul Queen pe locul 1 atît la categoria discuri single cît şi la LP. EMI au putut încasa un procent masiv, avînd 20 la sută pentru fiecare disc vîndut şi urcînd astfel de pe locul 6 pe locul 2 în topul caselor de discuri, imediat după imperiul „Polygram". Casa „Parlophone", marcă sub care apăreau discurile Queen, a făcut de asemenea o puternică recuperare. La vînzări, discul single „Bohemian Rhapsody / These Are The Best Days Of Our Lives" ocupă locul 2 imediat după „Everything I Do" al lui Bryan Adams. Iar la LP, „Greatest Hits II" a fost depăşit numai de „Stars" al lui Simply Red.

● Metallica, Seal ,Spinal Tap, Annie Lennox, Robert Plant, Roger Daltry, Deff Leppard, Jan Hunter, Monserat Caballe, U2, iată cîteva din vedetele care au confirmat participarea la „Freddie Mercury Tribute". Marele eveniment muzical are loc la 20 aprilie, orele 6 pm (20 la noi), pe stadionul Wembley şi va fi transmis în direct, în 70 de ţări. Vor viziona aproximativ 500 de miliarde de telespectatori. Nu ştim dacă ne vom număra printre norocoşi. Se spune că va fi ultima apariţie a trupei Queen, Bryan May, Roger Taylor, John Deacon i-au invitat ca solişti vocali pe Paul Young şi Zucchero.

● La un seminar mass-media care a avut loc în Los Angeles, s-a apreciat că viitorul posturilor de radio muzicale aparţine noului curent „Alternative rock", promovat de trupe ca R.E.M., Nirvana sau The Charlatans. Pe vremuri, trupe ca Depeche Mode sau The Cure, băteau recordul la încasări, astăzi ei nu mai sînt la modă. La sfîrşitul anului '92 „Alternative rock" va exploda pe piaţa muzicii.

● A apărut de curînd în S.U.A. cartea „Elton John — The Biography", a celebrului Philip Norman, cel care a scris şi bestsellerul „Shout", biografia formaţiei The Beatles. Iată cum apare reclama noii publicaţii, în revistele muzicale : „Renaşterea lui Elton John — drogurile, celebritatea şi alcoolul îl transformaseră într-un monstru. Acum, după reabilitare, el este curat, fericit şi îndrăgostit".

● Intrare masivă de noutăţi în topul britanic al discurilor single din această lună. Dintre numele cunoscute remarcăm : ANNIE LENNOX — Why, DEFF LEPPARD — Let's Get Rocked, THE CURE — High, PRINCE — Money Don't Matter Tonight, SOUL II SOUL — Joy, ROXETTE — Church Of Your Heart, SALT'N PEPA — Expression, EUROPE — Halfway To Heaven.

MIRCEA ZANE

GRAFOLOGIA LA DISPOZIŢIA DUMNEAVOASTRĂ!

Unele elemente de grafologie au fost oferite cititorilor noştri în nr. 11 al FLACĂREI, printr-un articol iscălit GRAPHOS. Din textul respectiv a reieşit limpede, credem, că grafologia, pe lîngă doza de interes în sine (cine nu vrea să-şi privească, fie şi pe furiş, chipul într-un fel de oglindă fermecată, în care să vadă şi acele trăsături care-i erau pînă acum necunoscute ?), are şi o deosebită importanţă practică, mai ales în ceea ce-i priveşte pe tineri, pentru orientarea lor profesională şi de viaţă. În sensul celor cuprinse în articolul menţionat, revista noastră va acorda cititorilor ei, gratuit, consultaţii grafologice. Cine doreşte să beneficieze de aceste servicii va trimite redacţiei un text scris de mînă, de 8-10 rînduri, împreună cu 4 (patru) taloane de participare (dintre care unul va fi completat cu datele cerute). Plicurile vor fi expediate pe adresa revistei FLACĂRA : Bucureşti sect. 1, Piaţa Presei Libere nr. 1, cod 71 341. Totodată, pe plic se va face menţiunea : „Pentru rubrica de GRAFOLOGIE". Răspunsurile vor fi date în ordinea sosirii solicitărilor. Aşadar, grafologia la dispoziţia dumneavoastră. Vă aşteptăm.

GRAPHOS

Grafologie

TALON DE PARTICIPARE

Numele şi prenumele..... _____

Data naşterii..... _____

Sexul..... _____

Ceasornicul îndreptat

Mila românească

Românul e pregătit să compătimească orice : sărăcia leneşului şi ghinioanele nătărăului, accidentele beţivanului, eşecurile parvenitului, drama ratatului. El e gata să-şi arunce mila către dezmoşteniţi politici şi demagogi reduşi la tăcere, vărsă o lacrimă la procesul ceauşeştilor, priveşte impresionat chipul de ceară al beizadelei. Plînge Nicolschi pe ecran, suspină şi omul nostru alături de nevasta lui simţitoare, meditînd în tăcere că, la urma urmei, toţi sîntem supuşi greşelii. N-are vaci sfinte şi păsări sacre pe care să le lase să umble libere prin bulevardele Capitalei, dar l-a binecuvîntat Dumnezeu cu turme de ciini. Mai deunăzi, în cartierul „Pajura", o echipă de hingheri a fost cît pe aci să fie linşată, deoarece îndrăznise să cureţe locul de haite de patrupezi vagabonzi.

Românul se simte bine cînd îşi plînge morţii şi-şi linge rănile. Nimic la el din răutatea şi răzbunarea nemiloasă a altor naţii ce-şi află liniştea numai după lichidarea conturilor morale. „Treacă de la mine" e o vorbă naţională.

O fi bine, o fi rău ? Ce ştim pînă acum e că istoria n-a prea fost de partea celor milostivi şi îngăduitori. Statele puternice şi-au format destinul prin muncă şi organizare de fier, dar şi prin cruzime şi intoleranţă faţă de alte seminţii. Au fost şi au rămas la fel pînă astăzi, chiar dacă, în plan teoretic, civilizaţia modernă s-a blindat cu norme, declaraţii şi organisme internaţionale pentru garantarea libertăţii, democraţiei, omeniei şi întrajutorării. Vorbe...

După eliberarea Franţei, în primăvara lui 1945, numărul celor acuzaţi de colaboraţionism şi executaţi pe loc a depăşit o sută de mii. La noi criminali notorii, torţionari de factură medievală trăiesc ocrotiţi lege, ne sfidează cu cir acordînd interviuri televiz

E de vină guvernul şi f nomenclatură ? Aşa crede c ţeanul nostru, aşa scriu g tele, fiindcă românul s-a o nuit să caute mereu un ţap păşitor, sau linişte şi resem re în poruncile soartei. mila e în noi, fiindcă sufe de cînd ne ştim de păgubi rea boală a iertăciunii. Am nit pe lume ca să îndurăm să uităm. El, românul, n-a p tat nicicînd la briu cuţit pistol, ci numai fluier. Iar a fost să fie vremea călăilo trebuit să-i aducă din imp să pună ştreangul sau secu în mîna ungurului, tătarı sau bulgarului.

E cam tîrziu, domnilor, să mai schimbăm. Dar cine ş poate într-o zi, mila române că va fi de preţ pe lumea a

LIVIU TIMBUS

Marilyn Monroe — victimă a Mafiei?

CHICAGO — „LA DATA DE 4 AUGUST 1962, PATRU KILLERI PROFESIONIŞTI AI MAFIEI AU PĂTRUNS ÎN DORMITORUL CELEBREI MARILYN MONROE, AU RIDICAT-O GOALĂ DIN PAT, I-AU LIPIT GURA CU UN PLASTURE ŞI AU UCIS-O INTRODUCÎNDU-I ÎN ANUS UN SUPOZITOR CARE CONŢINEA O SUPRADOZĂ SOMNIFER".

ASA ÎŞI ÎNCEPE SENZAŢIONALUL BEST-SELLER CHUCK GIANCANO, NEPOTUL RENUMITULUI „NAŞ" MAFIOT AL ORAŞULUI CHICAGO, SAM GIANCANO.

Cu puţină vreme înainte cea de-a 30-a aniversare straniei omucideri a cărei vi timă a fost superstar-ul holl woodian Marilyn Monroe, pia americană pune la dispoziţ publicului o apariţie editoria de senzaţie. „Double Cross" cartea semnată de Chuck Gia cana — pare să reprezin „focusul" celui mai s scandal al anului 1992 din tele Unite. Informaţiile „c familiei" deconspirate publicul larg sînt în măsură să răstoarn imaginea opiniei internaţional cu privire la răsunătorul as sinat de acum 3 decenii.

Autorul precizează cum c unchiul său — Sam Giancan marele „boss" al Mafiei di Chicago, împuşcat în 1975 i timpul unei petreceri intime a avut o serioasă idilă c regretata actriţă. Rerspecti vul şef de clan a gîndit mi nuţios bătălia împotriva fraţi lor John F. şi Robert Kennedy ambii la rîndul lor foşti aman ai marelui star de cinema. În pofida faptului că la ace moment Robert Kennedy, în calitate de ministru al justiţiei declarase război deschis Mafiei Sam Giancana a reuşit să „do teze" vila Monroe cu tehnică sofisticată de ascultare. Orgolios şi măcinat de gelozie, „naşul" din Chicago şi-a propus să strîngă probe concludente împotriva celor doi puternici rivali ai săi — fraţii Kennedy — care o frecventau destul de des pe mult rîvnita Marilyn. În clipa în care a fost convins că toate urmele şi probele ar conduce indubitabil spre incriminarea acestora, Sam şi-a trimis comando-ul ucigaş, care a acţionat conform planului. Cu toate acestea, nu s-a întîmplat practic nimic ; medicul legist a conchis, trecînd în raportul său decesul ca urmare a unui banal act de sinucidere, iar F.B.I.-ul a avut grijă să „şteargă" orice bănuială care l-ar fi putut compromite pe ministrul de justiţie.

Iată însă că recenta apariţie pune „cazul Marilyn Monroe" într-o lumină cu totul nouă. Însuşi faptul că judecătorul John Miner este dispus să accepte versiunea lui Giancana înseamnă suficient. [illegible] mai sînt căile... doamnelor!

CRISTIAN PAVEL

ÎNVINȘI ȘI ÎNVINGĂTORI DUPĂ 50 DE ANI

Omenirea a stat mereu sub ...țiile aspre ale istoriei. Injus...ia, teroarea, violența n-au ...nerat niciodată prosperitate ...fericire. Cine ar fi bănuit, ... numai un deceniu în urmă, ...lnica și fulgerătoarea prăbu...re a imperiului comunist. ...ne, acum o jumătate de veac, ... fi putut crede că cei doi mari ...vinși ai ultimei conflagrații ...ondiale vor ajunge în topul ...nășterii și progresului eco...omic.

Dar cu deosebire, nimeni nu ...-ar fi închipuit vreodată că ...ufașa Uniune Sovietică, fără...iată ca un vas spart, va cerși ...ila și pîinea cea de toate zi...le celor pe care i-a hulit șap...e decenii.

1945 : Victorie ! Armata Roșie la Berlin în fața Monumentului Victoriei. Viitorul omenirii aparține comunismului ! Vlăguit, ros de contradicții și mizerie, capitalismul trage să moară...

1992 : Femei bătrîne din Moscova caută resturi de mîncare în haldele de gunoi.

Ajutoare pentru copiii Moscovei. Ironia soartei : cele mai multe pachete cu alimente și medicamente sosesc din Germania

„Plaisirs d'amour" se suspendă

Următoarea istorioară ar fi putut fi consemnată la o celebră rubrică de pe vremuri : „Ca întîmplat în realitate". Și nu oriunde, ci chiar în Capitala noastră care are totuși statutul unui centru de cultură. Miercuri, 19 februarie a.c., Ministerul Culturii a avut neîndicata curiozitate de a încerca o vizită oarecum inopinată la Teatrul de Operetă, instituție finanțată de însuși Ministerul Culturii. Spectacolul care trebuia să se joace la matineu purta binecunoscutul nume „Plaisirs d'amour". Nu știm ce plăceri (satisfacții) obține curent domnul ministru al nobilelor muze, dar putem afirma cu siguranță că în acea dimineață n-a obținut nici o satisfacție în amor(ul) său (propriu) către canto și arte. Nici muzele nu i-au suris (decît, poate, cu jumătate de gură). De ce ? Pentru că... spectacolul era suspendat. Se poate trage concluzia, cu această ocazie, că spectacolul de la matineu e prea... matinal pentru somnoroșii protagoniști. De notat că dnul ministru nu era tocmai singur-singurel : îl însoțea o delegație străină de oameni de cultură. Mobilul cu adevărat însemnat al întîlnirii din acea dimineață era antamarea unui itinerar artistic al trupei de operetă în toată Lombardia. Oamenii de cultură străini s-au mirat foarte tare în fața incidentului survenit deoarece sînt obișnuiți cu contactele de afaceri care se țin începînd de la prima oră a zilei. Cum se explică jenanta situație ? Prin faptul că Direcția de Spectacole nu a aflat în timp util de contramandare și nu a putut să intervină, anunțînd decizia schimbării de program. Dacă asemenea lucruri se petrec la teatrele și instituțiile din Capitală, e lesne de închipuit ce se poate petrece la instituțiile omoloage din provincie. Drept pedeapsă, ministrul culturii a hotărît ca să se scadă din buget drepturile financiare cuvenite Teatrului de operetă pentru ziua respectivă. Ca la fotbal : uneori arbitrul mai trebuie să scoată și cartonașele (galbene sau roșii) !

MIHAIL GĂLĂȚANU

Vă propunem un moment nostalgic reamintindu-vă că a existat în București un restaurant cîndva celebru, — Minion — condus de frații Chivu. Ne face plăcere să vă oferim pentru început rețeta salatei ce făcea parte în mod obligatoriu din meniul casei.

„SALATĂ Á LA FRAȚII CHIVU"

Compoziția: salată verde (400 g), maioneză (600 g), ceapă (200 g), usturoi (100 g), mărar (50 g), castraveți murați (300 g), costiță afumată (400 g). Modul de preparare : se spală salata și se taie în felii nu prea mici ca să nu se înmoaie. Ceapa, usturoiul, castraveții se taie în cubulețe. Costița, tăiată și ea mărunt, se prăjește pînă devine crocantă. Separat, se pregătește după modul știut maioneza. Se adaugă mărarul tocat și se amestecă totul pînă se obține o pastă omogenă. Acesta este sosul remulad care se servește însă numai cu următoarele preparate, la alegere: ● **țelină** — se rade prin răzătoarea mare. Cantitatea obținută se amestecă ușor cu o cantitate egală de sos remulad. ● **creier** — după ce s-a fiert se lasă la răcit, se taie în felii subțiri și se combină cu o cantitate mai mică de sos, deoarece acesta îi poate anihila gustul ● **ficat de pasăre** — se prăjește în unt sau se fierbe. Se va combina cu sosul numai după ce s-a răcit. Se procedează exact ca mai sus cu pieptul de pasăre, cu peștele (fiert și curățat de oase) sau cu limba (fiartă, răcită și tăiată în mici cubulețe). Ca mod de prezentare sugerăm așezarea preparatului în cupe și ornarea lui cu salată verde și felii de sfeclă roșie.

GASTRONOMICUS

Simulator pentru conducătorii de metrou

Pentru ca toți cei ce conduc garniturile de metrou să capete o cît mai mare experiență în diferite situații, ce pot apărea pe drum, a fost realizat simulatorul „Comeli". „Traseul" cu stațiile respective și o serie de situații neprevăzute sînt înregistrate pe un disc video, ce este „citit" cu ajutorul laserului. Reacțiile conducătorului sînt recepționate de un ordinator, care după ce compară comportamentul cu elementele prezentate de discul video, dă „verdictul". Astfel, conducătorul de metrou este antrenat să acționeze la diverse semnale luminoase și să oprească nu numai în stații dar și să acționeze în caz de avarii. Prin situațiile variate, de multe ori exagerate în mod intenționat, la terminarea antrenamentului experiența participanților este mult îmbogățită. Simulatorul mai are ca scop și antrenarea viitorilor conducători ce vor dirija metrouri fără... mecanici.

AUREL DIANU

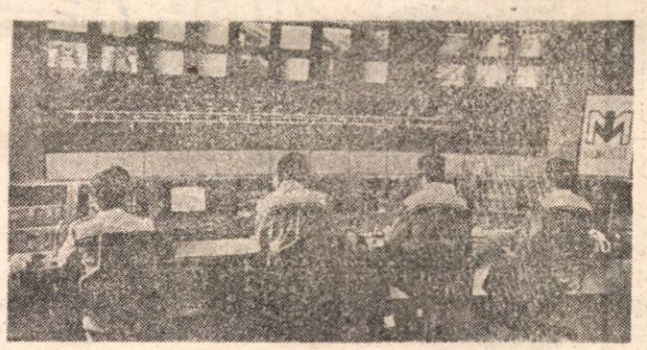

TOP "COATE-GOALE" SAU CUM SĂ TÎRGUIEȘTI IEFTIN ÎN BUCUREȘTI

Nr. crt.	Denumirea produsului	Firma	Adresa	Programul	Prețul en detaille
1	Parizer	„DUMCRIS" PRODSERIMPEX SRL	str. Ghiocei, nr. 31 sector 2	zilnic 9-19 sîmbătă 9-14	140 lei/kg
2	Costiță de porc	„	„	„	235 lei/kg
3	Crenvurști	„	„	„	475 lei/kg
4	Conserve stavrid	Băcănie	str. Tunari nr. 42 sector 2	zilnic 9-17 sîmbătă 7-13	59 lei/cutie
5	Gem de piersici	„	„	„	66 lei/borcan
6	Spaghetti import (500 g)	„	„	„	92 lei/pachet
7	Miere naturală	„	„	„	154 lei/borcan
8	Vodcă „SANIUȚA" 33° (500 ml.)	„SAROMCQ" SRL	str .Ghiocei nr. 27 sector 2 str. Luptătorilor nr.45 sector 1	zilnic 8-19	160 lei/sticlă
9.	Coca-Cola (200 ml.)	Mag. „Junior"	Bd. Unirii nr. 37 sector 3	zilnic 9,30-18,30 sîmbătă 8-15	32 lei/sticlă
10	Vin superior de masă	„	„	„	130 lei/l.
	Supă concentrată Italia (pung) a 6 Kg.)	„	„		900 lei/pungă

■ reamintim tuturor firmelor interesate că revista „FLACĂRA" mizează pe o colaborare eficientă a acestora, asigurîndu-le RECLAMĂ GRATUITĂ, funcție de prețurile practicate la produse și de locul ocupat în top.

■ putem fi contactați telefonic (tel. 17.47.63, orele 10—15, de luni pînă vineri inclusiv !) sau direct la sediul redacției. Rugăm pe cît posibil ca informațiile să fie cuprinzătoare și comunicările de rigoare să se facă la timp (pentru apariția de miercuri, cel tîrziu vineri, pînă la ora 12.00).

CREZÎND ÎN NOI, CREDEȚI ÎN DUMNEAVOASTRĂ !

Biroul de audiențe

CURIER JURIDIC

TITIE MACARIE, FLOARE PELECACI, Satu Mare :

a) Dv. trebuie să solicitați două lucruri : anularea certificatului de moștenitor al pîrîtei și constatarea dobîndirii dreptului de proprietate asupra terenului prin uzucapiune.

b) Cum atît judecătoria, cît și tribunalul v-au respins aceste cereri, nu vă rămîne decît să vă adresați Procuraturii Generale, în vederea declarării unui recurs extraordinar împotriva hotărîrilor defavorabile.

c) De altfel, memoriul și actele dv. le-am trimis noi acesteia, în scopul verificării legalității și temeiniciei măsurilor pronunțate.

IOAN MUNTEANU, București :

a) Deși dv. vorbiți de vînzare, totuși nu ați vîndut imobilul, întrucît chitanța întocmită nu constituie act de vînzare-cumpărare.

b) Aceasta este o simplă promisiune de vînzare, care, în termenul convenit cu cumpărătorul, trebuia să determine încheierea contractului de vînzare-cumpărare și autentificarea sa la notariat.

c) Conținutul chitanței nu mai este de actualitate, ea fiind întocmită în 1965, iar acum, urmare, probabil, unui deces, vînzătorii ar fi alte persoane. Ele trebuie să-și primească cotele de proprietate, solicitînd notariatului, eliberarea certificatului de moștenitor.

d) Întrucît vînzătorii sînt acum alte persoane, neangajate în întocmirea chitanței, rezultă că, vînzarea se poate face numai cu acordul și la prețul actual stabilit de aceștia.

e) De asemenea, vînzătorii pot hotărî, de comun acord, să nu vîndă imobilul, urmînd să restituie prețul primit în baza chitanței.

CORNELIU OLTEANU

Dacă ați epuizat toate posibilitățile pe care le cunoașteți, în încercarea dv. de a vă rezolva problemele, mai există totuși o soluție: să chemați oamenii de la Flacăra

România nu este lada de gunoi a Europei!

Prin organizația internațională „Médecins sans frontières" au sosit în țară medicamente și ajutoare umanitare. În cantități apreciabile și de foarte bună calitate. Ajutoarele pentru domeniul sănătății au fost repartizate în mod direct, la orașe, comune, sate. Un lucru cît se poate de bine făcut, de la cap la coadă. Toată stima și gratitudinea pentru colegii noștri medici și farmaciști din străinătate, pentru calitatea și profesionalismul de care au dat dovadă.

Sînt medic farmacist și lucrez la un institut de profil din București. Insistența cu care se întreabă în presă : unde sînt ajutoarele ? Unde sînt medicamentele ?, m-a determinat să vă scriu. Întîmplarea a făcut să mă aflu la Oficiul farmaceutic Satu Mare (CENTROFARM). Conducerea oficiului (director Zamfir Adoreanu), a luat o hotărîre înțeleaptă. Au creat un punct farmaceutic de primire și triere a medicamentelor. Farmacista Corina Pop s-a ocupat (și ea) de această treabă migăloasă. Vă rog să mă credeți, pe cuvînt de sinceritate, că multe dintre medicamente erau expirate ; aveau termenele depășite ! Nu vă vine să credeți, dar multe medicamente, provenite din Franța și Germania, cu termenele de valabilitate expirate, au fost realmente aruncate la coș !

Unii vor face speculații, că mulți s-au îmbogățit peste noapte din „ajutoarele" sosite din străinătate. Cu medicamentele nu e de glumit ! Aici nu este vorba de aparatura medicală veche și semi-veche. Oricum e mai bună ca a noastră. Ci e vorba de medicamente. Care pot face un imens rău organismului. Termenul de valabilitate, garantat de către producător, este un termen fix, „standard". Nu se glumește cu medicamentele învechite sau depreciate din cauza trecerii timpului de valabilitate ! Nu știu dacă dvs. cunoașteți : în Occident există, de pildă, o „clauză" financiară. Dacă unele instituții, concerne, firme, ajută țările sărace, li se diminuează substanțial din impozit ! Firește, calul de dar nu se caută în gură. Dar nici să primim toate cîrpele și zdrențele, maldăre de medicamente cu termene de garanție depășite ! Nu sîntem lada de gunoi a Europei ! M-a mîhnit profund cînd am văzut că astfel de „ajutoare" au sosit la Căminul de orfani nr. 2 din București.

E drept însă că ar trebui să ne creăm noi înșine o altă imagine în Europa și în Lume. A fi confundați cu orice țară afro-asiată, mi se pare o gravă eroare din partea străinătății.

Crina Eleonora, Luca, medic farmacist, Institutul pentru Control de Stat și Cercetări Farmaceutice București

„Dă-mi, Doamne, anii tinereții și mintea... copilăriei"
Fotografie de FLORIN IONIȚĂ

RANK XEROX

REPREZENTANTA PENTRU ROMANIA:
Bucuresti 70749,
Str. G-ral Berthelot 27
Tel: 12 00 53
FAX: 12 00 54

UTILIZIND CONSUMABILE
RANK XEROX
PRELUNGITI VIATA APARATELOR
DUMNEAVOASTRA SI BENEFICIATI DE
O EXCELENTA CALITATE A LUCRARILOR.

DISTRIBUITORI AUTORIZATI RANK XEROX:

ALFASOFT srl Zalau Tel: 996 / 15 881	APEL srl Arad Tel.: 966 / 15 231	AREXIM srl Bucuresti Tel.: 14 98 34	ADYLUS srl Bucuresti Tel.: 12 95 77
COMPIEST ANVICO srl Tirgu Mures Tel.: 954 / 16 644	COMSER srl Hunedoara Tel.: 957 / 12 538-132	COMSERVICE co Bacau Tel.: 931 / 46 642	ESTICO srl Brasov Tel.: 921 / 19 052
FIBA IMPEX srl Ploiesti Tel.: 971 / 24 717	FIBA (NORD) Suceava Tel.: 987 / 26 996	METRONOM Piatra Neamt Tel.: 936 / 14 570	METPRIBOR Chisinau Tel.: prefix / 47 15 24
ROM TEAM SOLUTIONS srl Bucuresti Tel.: 13 43 73	TOP EDGE ENGINEERING srl Craiova Tel.: 941 / 63 193	UNIVERSAL L. D. srl Iasi Tel.: 981 / 42 110-1209	

CLIP Publicitate

Unde se va ajunge: la părăsirea țării de către creierele luminate?

Vă mulțumesc din suflet pentru articolul apărut în „FLACĂRA" nr. 12 (25—31 martie 1992) și care se referea la persoana mea : „Savant de renume mondial, dat afară din serviciu." Articolul mi-a adus unele reparații „morale", în special pentru colegii, prietenii și cunoscuții mei, care s-au minunat foarte că am fost lăsat pe drumuri de oameni fără căpătîi și fără să aibă nici un suport legal ! Cu alte cuvinte, s-au făcut a doua oară de rîsul urbei constănțene.

Legat de articolul apărut în coloanele revistei „FLACĂRA", vă informez următoarele : Nu mai e cazul să mă sprijiniți pentru a reintra la vechiul loc de muncă. La 20 martie 1992, am primit din partea THE ASSOCIATION OF COMMONWEALTH UNIVERSITIES, cu sediul la Londra, invitația de a ocupa, prin concurs, postul de profesor universitar de cercetare operațională, la Universitatea de știință și tehnologie din Hong Kong. Firește că voi da curs acestei invitații și sper ca șansele să-mi surîdă.

În același context vorbind, la Congresul european de cercetare operațională (EURO XII), care va avea loc la Helsinki, în perioada 29 iunie 1992 — 1 iulie 1992, a fost acceptată pentru susținere și inclusă în program lucrarea mea de cercetare operațională intitulată : „Un nou algoritm pentru probleme de planificare și afectare", la secția congresului : COMBINATORIAL OPTIMIZATION II. Cu îngăduința dvs., vă voi relata aspecte de la congresul din Helsinki. Sper să nu se mai ivească probleme cu integrarea mea profesională. În orice caz, vă voi ține la curent.

Încă o dată, vă adresez mulțumiri pentru sprijinul acordat. De asemenea, vă adresez cele mai bune urări de succese în peisajul publicistic actual, deosebit de prolific și interesant.

Prof. dr. ing. Gh. I. Bărbatu, str. Mircea 150 A, bl. MD 10, sc. A, ap. 18 CONSTANȚA

Participați la rubrica

Idei în licitație

„Aurel Vlaicu" din nou la înălțime!

Un grup de inițiativă format din cadre didactice și foști absolvenți ai Liceului CFR „Aurel Vlaicu" vă propune ideea de a înființa „Fundația Liceului CFR „Aurel Vlaicu-București".

Scopul creerii acestei fundații este acela de a sprijini liceul pentru a atinge din nou nivelul din anii săi de glorie, pentru a deveni un liceu teoretic modern, la cel mai înalt nivel, competitiv cu cele mai bune licee din țară și chiar la un nivel comparativ cu colegiile din străinătate.

Pentru a-și atinge scopul propus, fundația va promova o activitate în strînsă colaborare cu conducerea Liceului „Aurel Vlaicu", pentru a asigura un procentaj cît mai ridicat de absolvenți reușiți la examenele de admitere în institutele de învățămînt superior și pentru a asigura încadrarea directă în producție a unui număr cît mai mare de elevi absolvenți. Ca mijloc pentru atingerea scopurilor menționate, fundația își propune de asemenea revenirea liceului sub patronajul CFR, liceul făcînd parte și în prezent din patrimoniul instituției menționate. În acest sens, ținem să facem precizarea că, în concepția fundației, liceul nu are ca scop pregătirea de cadre profesionale pentru CFR, ci asigurarea unei instruiri cît mai complete a elevilor liceului, cu prioritate a fiilor de feroviști, pentru ca ei să devină cadre de elită ale țării în toate domeniile de activitate.

În cazul în care sînteți de acord cu propunerile noastre, vă invităm la ședința de constituire a „Fundației Liceului Aurel Vlaicu", care va avea loc luni, 20 aprilie, 1992, la sediul liceului din str. Expresului nr. 1 sector 1 București.

Alexandru Manea

POȘTA REDACȚIEI

REVECA RĂCILĂ — com. Ostra, jud. Suceava : Încrederea dv. ne onorează. Urmăriți în continuare revista. Sperăm ca în scurt timp să vă dăm lămuriri în problema în care ne-ați solicitat.

IOAN CĂVĂSDAN — Arad, str. Andrei Bernath, nr. 1 : Aflînd că sîntem unica dvs. speranță am bătut cu pasul străzile Capitalei și am descoperit că Republica Sud Africană și-a „deschis" chiar ambasadă în țara noastră a cărei adresă este pe strada Grigore Alexandrescu, nr. 84. În numărul următor vom răspunde la punctul nr. 2.

OCTAVIAN BASARAB — Onești, str. Ana Ipătescu, bl. 3, ap. 9, jud. Bacău ; **BRAN HORCA** — Alba Iulia, str. Șipotului, nr. 8, bl. D 2, ap. 1 : Îl puteți contacta pe domnul Dumitru Hristenco la următoarele telefoane : 74 67 52 sau 18 96 42.

ELENA GRECESCU

VINE, VINE PRIMĂVARA ȘI DERBY-UL

...steptat cu un interes ...mult decît sporit această ...pă, a 23-a, a campionatului, ...echea etapei a 6-a din tur. ...ce? Pentru că atunci, în ... au fost înregistrate cîteva ...ultate cu adevărat surpriză. ...ă doar cîteva: Rapid — ...S.A. Electromureș 0—1, F.C. ...șov — Oțelul 0—2, F.C. ...ul — Petrolul 1—2 și Inter Sportul studențesc 2—3. Li ...u adăugat acestora egalul ...etroputerii la Pitești și vic...ia dinamoviștilor la Craiova, ...fața Universității. În total, ...puncte pentru oaspeți. A ...t etapa cea mai nebună a ...ului și, anticipăm, a campio...ului, o etapă în stil italian, ...în ceea ce privește scorurile, ...mai ales victoriile unor echi...care abia dacă îndrăzneau ...creadă că vor obține un ...ci nul. Cam asta era situa...unor echipe ca A.S.A. Elec...mureș, Sportul studențesc, ...Oțelul. Acestea fiind zise, ...pă ce am preconizat că s-ar ...tea să asistăm la o etapă a ...vanșelor, să vedem ce ne-a ...erit runda numărul 23. O ...gură veritabilă revanșă, cea ...Rapidului, care a învins la ...-Mureș tot cu 1—0. Victoria ...conferă Rapidului o oarecare ...iște pentru meciurile ce vor veni, în timp ce mureșenii, așa cum li s-a cam prezis, au intrat serios la apă. Într-o situație și mai proastă, practic fără ieșire, a ajuns Corvinul, la —12, ceea ce înseamnă o retrogradare sigură. La Hunedoara s-a încheiat, pare-se, o perioadă care, la vremea apogeului, a reprezentat ceva pentru fotbalul românesc. Să nu uităm numele unor fotbaliști ca Andone, Rednic, Klein, Mateuț, Gabor, care au dat strălucire fotbalului nostru, atît în perioada cît au jucat la Hunedoara, cît și în cea petrecută la Dinamo. Alături de-acești superfotbaliști au mai evoluat Petcu, Nicșa, Dubinciuc, Văetuș. Dar, ce-a fost a fost. Pierzînd din nou pe teren propriu, în fața Politehnicii, Corvinul și-a semnat retrogradarea. A treia victorie în deplasare a înregistrat-o Steaua, la Bacău, gazdele apropiindu-se, conform previziunilor, fulgerător de zona nisipurilor mișcătoare. Dar dacă în cazul de față ne aflăm în fața unei victorii scontate, cea de-a patra reușită a oaspeților, la Brăila, este într-adevăr o surpriză. Nu că Gloria Bistrița nu și-a probat pînă acum valențele ofensive, atît acasă, cît și în deplasare, cît mai ales a surprins că Dacia Unirea începuse în forță acest retur, în timp ce bistrițenii nu mai știau pe unde să scoată cămașa într-atît deveniseră ciuca bătăilor sau a meciurilor nule pe teren propriu. Așadar, o etapă destul de bună pentru oaspeți, cu 8 puncte. Iar dacă avem în vedere și meciul de miercuri, cînd „tricolorii" s-au impus în fața Letoniei, plus faptul că pînă la etapa viitoare, de duminică se va desfășura și mansa a doua a Cupei, putem spune că iubitorul de fotbal a avut și are, în continuare, toate motivele să fie mulțumit. Nu toți, firește, pentru că nu toată lumea poate fi mulțumită. Dar dacă tot am vorbit despre ceea ce se va întîmpla în săptămîna viitoare, să consemnăm nu numai mansa a doua a sferturilor Cupei, cît mai ales eternul derby al fotbalului nostru, Steaua — Dinamo. Vor reuși, oare, dinamoviștii să treacă și de acest hop fără să cunoască înfrîngerea în acest campionat? O întrebare al cărei răspuns îl vom avea duminica viitoare.

VICTOR NIȚĂ

DE MIERCURI PÎNĂ MIERCURI

ATLETISM. Conferința de ...eză, de-acum tradițională, or...nizată de F.R. Atletism la ...rșitul săptămînii trecute (în ...ezența d-nei Iolanda Balaș-...iter — președinta, a dlui Ni...olae Mărășescu — secretar ge...eral — și a altor membri din ...iroul Federal) s-a dovedit un un prilej de rememorare a re...ultatelor deosebit de fructuoase ...înregistrate de atleții români în ...ezonul indoor. Astfel, la C.E. ...e la Genova s-a consemnat cea ...ai reușită prezență din istoria ...ticipării noastre în sezonul ...e iarnă (8 medalii cucerite și ...ocul 2 în Europa, pe echipe), ...ar în clasamentul pentru pri...mele 10 locuri, în fiecare probă, ...ara noastră ocupă locul 4 în ...me (după C.S.I., Germania și ...U.A.). De asemenea, a fost e...ocat faptul că în luna decem...rie va fi marcată aniversarea ...80 de ani de activitate atleti...că în România, federația noas...ră de specialitate fiind creată ...n același an cu federația inter...ațională, la care sînt afiliate ...ctualmente 187 de țări.

După cum se știe, un obiectiv ...ajor al acestui an îl constituie ...rezența la Jocurile Olimpice ...le la Barcelona, pentru care ...ederația română intenționează ...ă deplaseze circa 25 de atleți. ...Un ultim criteriu de selecție și ...le verificare a formei sportive ...va fi oferit de Campionatul In...ernațional al României care se ...va desfășura în zilele de 24 și ...25 iunie la București, concomi...tent cu Naționalele de seniori, competiție, la care au fost invi...tate 36 de țări. Pînă în prezent ...și-au asigurat biletele pentru Barcelona următorii 8 perfor...meri: Doina Melinte, Marga...reta Keszeg, Ella Kovacs, Liliana Năstase, Marieta Ilcu, Iolan...da Oanță, Petra Văidean și Sorin Matei. Firma „Adidas" va acor...da substanțiale premii pentru clasarea pe primele trei locuri (40 000, 20 000 și respectiv 10 000 mărci). De menționat, totodată, că din bugetul pe întregul an, de 60 milioane lei, s-au cheltuit numai pe primul trimestru, pentru pregătirea olimpică, 29 milioane lei, dat fiind creșterea vertiginoasă a prețurilor. În același timp, 90 de persoane ...se află la cantonament în străi...nătate. Dar, așa cum ne-am o...bișnuit, sîntem siguri că fetele ...și băieții noștri vor răsplăti cu ...noi și strălucite izbînzi toate a...ceste eforturi.

BASCHET. Iată că „visul care ...nu le-a mai dat pace" acelui ...grup de entuziaști redactori (în ...frunte cu Mihai Popescu) de la ziarul „Sportul românesc" s-a materializat și, deci, în organizarea clubului „U" Cluj am putut asista la primul „All Star Game" din România și din întreaga Europă răsăriteană. Desfășurat sub formula Est-Vest, acesta a însemnat o veritabilă trecere în revistă a potențialului baschetului nostru masculin. Entuziaștii spectatori clujeni, „îmbolnăviți" de spectaculozitatea acestui joc cu mingea la coș, au putut urmări „pe viu" atît pe cel mai tînăr jucător al finalei (19 ani) — Costel Ștefan, cît și pe cel mai înalt pivot al Europei (2,28 m) — Gheorghe Mureșan, spre a da numai aceste exemple. Cu jucători purtînd numere ca 55, 44 sau 00, cu reguli preluate din NBA (4 reprize a cîte 12 minute, atac de 24 secunde, un jucător eliminat pentru 6 greșeli personale), cu mingea de început de la „Orlando All Star Week-end 1992" (una din cele 1 000 de bucăți fabricate cu prilejul meciului din NBA din acest an), reprezentanții celor două selecționate s-au întrecut în a arăta cît mai mult din tainele baschetului. De aceea, chiar dacă a învins Vestul (cu 120—94), nu evoluția scorului a fost pe primul plan. Titlul de „Most Valuable Player" a fost atribuit orădeanului Antonio Alexe, iar întrecerile pentru aruncările de 3 p și de sus („slam dunk") au fost cîștigate de Valentin Pogonaru (SOCED București), și, respectiv, de clujeanul Bruno Roschnafsky. De asemenea, au fost desemnați și „cei mai buni": antrenorul Gheorghe Roman („U" Cluj), jucătorul sibian Claudiu Munteanu (coșgeterul întrecerii masculine), arbitrul orădean Radu Vaida.

Consemnînd reușita acestei inițiative, să amintim că nici cei mai mici practicanți ai acestei discipline nu sînt uitați, pentru ei organizîndu-se Festivalul Național de Minibaschet (Turnu Severin, 17 iunie — 3 iulie).

POMPILIU L. DUMITRESCU

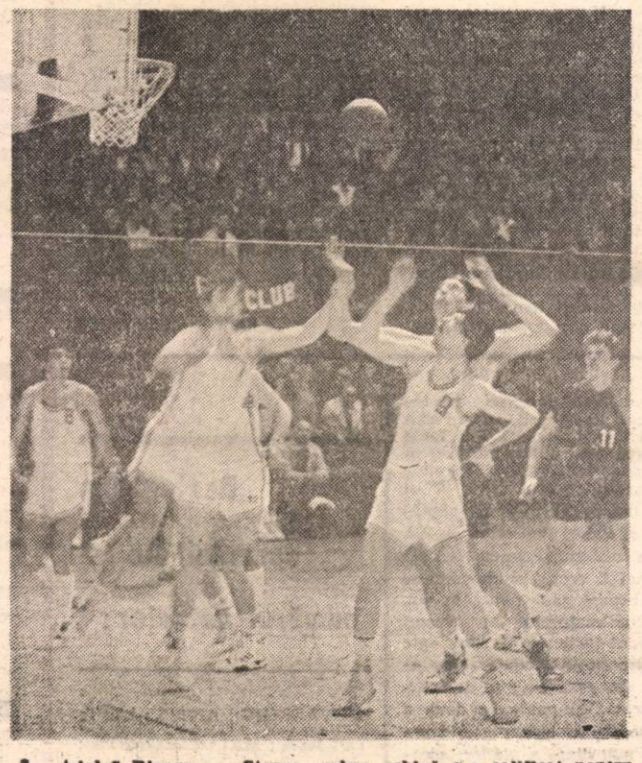

În „tripla" Dinamo — Steaua, prima echipă s-a calificat pentru finala cu "U" Cluj

SALVAȚI SPORTUL!

Cristian Gatu

Aur din sărăcie

La sfîrșitul săptămînii trecute, mai precis, vineri, a avut loc o întîlnire cu secretarii responsabili ai tuturor federațiilor ce vor fi prezente la Barcelona. Spre satisfacția mea, a domnului ministru Ioan Moldovan și a doamnei Lia Manoliu, atît sportivii cît și tehnicienii sînt racordați la acest eveniment care aproape că bate la ușă. N-au fost angajamente ca pe vremuri, trageri la răspundere sau ceva asemănător. S-a discutat și despre medaliile posibil de obținut la Olimpiadă. Evident că fiecare a declarat mai puțin decît ceea ce speră că va cîștiga, iar eu am aplicat un coeficient de corecție. Cred că sîntem în limita primelor 12 locuri din clasamentul neoficial pe națiuni, deci sper să rămînem în elita olimpică. Tot mai mulți sportivi își dau seama că o medalie olimpică ar însemna un punct foarte important din cartea lor de vizită, care ar putea fi folosită pentru contracte mult mai avantajoase, după Barcelona. O altă parte a motivației o reprezintă premiile, deja anunțate, ce vor fi acordate celor clasați în primele șase locuri. Nu pot exclude și sentimentul de a fi român al fiecăruia. Amintirile mele cele mai frumoase și mai puternice sînt legate de prezența pe podium. Doresc multora să treacă prin asemenea emoționante stări.

Vom sprijini, pe măsura puterilor, lotul olimpic, inclusiv în privința medicamentației de susținere a efortului, bineînțeles cu excluderea folosirii dopajului; am avertizat în acest sens medicii și tehnicienii.

Pînă la 15 mai trebuie să comunicăm delegația României la Barcelona, delegație care va cuprinde circa 230 de sportivi și tehnicieni. Contăm și pe participarea echipei de polo cu șanse mari de calificare la turneul din această săptămînă de la Calgary, Canada. Încă mai avem rezerve în privința includerii în delegație a celor de la călărie. Deși și-au cîștigat dreptul de participare, printr-un sportiv la proba completă și doi la obstacole, eforturile financiare pe care ar trebui să le facem sînt mult superioare vis-à-vis de maximum posibil de obținut, un loc șase, deci un punct; încă nu ne-am hotărît în această privință. Oricum, pentru cele circa 230 de locuri se pregătesc 500 de oameni, titulari, concurenți pe aceleași locuri, rezerve. Repet, cred în talentul, în munca acestor oameni și în mod deosebit, cred, în acea nebunie pe care noi o avem și de care am dat dovadă, în nebunia de a fi mai bun decît cel din fața ta, nebunie, pentru că întotdeauna am fost mai săraci decît cei cu care ne luptam.

Din cauza unei fisuri la coloană, Cristina Bontaș nu va concura la C.M. din aceste zile, pentru a putea fi recuperată pînă la Barcelona. Avem și un accident, să-i spunem moral, absența lui Nicu Vlad din echipa de haltere. Carta olimpică nu permite unui sportiv care este cetățean al unei alte țări, Australia, în cazul de față, să concureze pentru acea țară, decît după trei ani de la primirea cetățeniei, deci începînd cu 1993. Este adevărat că perioada se poate micșora, cu acordul Comitetului Olimpic Român, dar nu putem crea precedente, care ne-ar aduce mari prejudicii. Sîntem și așa foarte săraci.

Viața în B

În seria I, șase echipe în lupta pentru promovare ● Duminică derby-ul seriei a II-a ● F. C. Maramureș continuă lupta cu „U" Cluj

Într-un campionat precar cum este al nostru, campioana fiind cunoscută de pe-acum (Dinamo), iar două din cele trei retrogradabile sînt certe (Corvinul și A.S.A. Tg. Mureș), interesul iubitorilor fotbalului pentru divizia A a dispărut total. Ochii tuturor se îndreaptă acum spre eșalonul secund unde „jocurile" nu sînt încă făcute.

SERIA I: nu mai puțin de șase echipe luptă pentru promovare, dacă punem în cărți și pe Callatis Mangalia cu +4 la adevăr. Fără îndoială decisiv pare a fi derby-ul din Dr. Staicovici în care Progresul primește vizita echipei Autobuzul (în tur 0-1). O înfrîngere a „progresiștilor" i-ar scoate definitiv din cursă. Mai sînt însă în joc și Gloria CFR Galați, Flacăra Moreni și C.S. Olt 90. Dar, iată cum arată clasamentul înaintea etapei de duminică — 1. Autobuzul 32 (cîș. adevărului +8) 2. Gloria C.F.R. 31 (+7), 3. C.S. Olt 90 29 (+5), 4. Flacăra 28 (+6), 5. Progresul 28 (+6) 6. Callatis 28 (+4).

SERIA a II-a: după înfrîngerea de la Reșița (0-1 cu Gloria) Unirea Alba Iulia a pierdut șefia clasamentului și joacă acum cu U.T.A. pe teren propriu. Un out-sider în lupta pentru promovare ar mai putea fi C.S.M. Reșița, deși opinăm că nu are suficientă vlagă, cu tot acel +8 la adevăr care i-ar conferi unele șanse după calculul hîrtiei. Dar, iată situația prezentă — 1. U.T. Arad 34 (+10) 2. Unirea 33 (+9) 3. C.S.M. Reșița 30 (+8).

SERIA a III-a: după victoria de la Cavnic (4-0) F.C. Maramureș s-a apropiat la un punct de „U" Cluj și dacă ținem seama că în ultima etapă băimărenii vor juca acasă cu „șepcile roșii" șansele lor pentru A sînt mai mult decît apreciabile. Să nu uităm că duminică, o altă contracandidată, Ceahlăul Piatra Neamț, pierzînd la Tîrnăveni, a anulat practic speranțele de promovare ale suporterilor moldoveni. Clasamentul ilustrează de altfel situația — 1. „U" Cluj 37 (+15) 2. F.C. Maramureș 36 (+14) 3. Ceahlăul 33 (+11). Echipa clujeană este penalizată cu 2 puncte întrucît în campionatul trecut, cînd a activat în divizia A, a acumulat un număr mult prea mic de puncte, inferior baremului impus de regulament.

ADRIAN MIT

Parada vedetelor

Strălucitoarea carte de vizită a reputatei actrițe Shirley MacLaine ne scutește a mai detalia episoadele consacrării sale artistice. Pe lîngă valențele sale interpretative unanim recunoscute, ea a probat în timp și remarcabile înclinații pentru arta scrisului. Este în sine Shirley MacLaine o fire excentrică ? — se întreabă admiratorii acesteia, nemaicontenind să-i descopere adevărata personalitate. Americanii par să fi găsit răspunsurile. Mare e grădina Hollywood-ului...

Shirley MacLaine — o mare excentrică a Hollywood-ului

„E ca un lan de grîne prin care trece vîntul". Cînd a descris-o astfel, marele Alfred Hitchcook trebuie să fi intuit „briza" inteligită a capriciilor sale. Căci acest reflex al eternului feminin n-a abandonat-o niciodată. Ca foarte tînără membră a unui corp de balet, Shirley s-a trezit în pulover și pantaloni, plină de speranțe și entuziasm. Prima sa cucerire — un influent producător de filme polițiste — a survenit imediat și, dintr-odată pătimașa dră MacLaine s-a trezit distribuită în primul său film, „Veșnic belele cu Harry".

Acesta ar fi în rezumat episodul debutului său în „capitala" filmului american. Pentru atrăgătoarea simpatica și zburdalnica Shirley, rolurile au început să se succeadă unul după altul. În scurtă vreme a reușit să se facă recunoscută și agreată de întreg staff-ul vedetelor hollywoodiene. În anii '60 a reușit să-și arate măsura potențelor sale artistice prin rolurile memorabile, de excepție, din peliculele „Apartamentul" și „Fata Irma La Douce". Alături de Liz Taylor, Shirley MacLaine a ajuns să fie una dintre cele mai bine plătite star-uri, încasînd la acea vreme, incredibila sumă de 800.000 de dolari pentru fiecare film. Știut e însă faptul că banii n-aduc fericirea, ci doar liniștea privind ziua de mîine. Brusc, Shirley s-a găsit într-un impas neprevăzut al carierei, urcînd pe nesimțite periculoasa pantă a alcoolismului. Spre sfîrșitul deceniului șase, declinul tulburătoarei dive părea insurmontabil.

Cîțiva ani mai tîrziu, Shirley MacLaine a început să însemne pentru americani pe plan sufletesc un sfătuitor tot atît de important ca Jane Fonda, „vîrful de lance" al campaniei împotriva sedentarismului și obezității. Au apărut pe piață cărți inspiratoare de spiritism sub semnătura acesteia și la scurtă vreme a devenit purtătoarea de cuvînt a mișcării feminine de condamnare a războiului din Vietnam. Cărțile sale — cu o încărcătură emoțională apropiată de cea a propriei sale vieți voluptoase — au ajuns la fel de populare precum filmele sale sau micile scandaluri în care îndeobște era implicată.

Gurile rele au răspîndit zvonul conform căruia neastîmpărata Shirley — mare admiratoare a bărbaților „cu capul pe umeri" — ar fi „sedus" măcar jumătate din oficialii guvernului Statelor Unite ! Ba mai mult, se spune că pînă și răposatul prim-ministru al Suediei, Olof Palme, ar fi fost „găzduit" în așternuturile reputatei vedete. Se pare însă că aceste mici escapade au fost întotdeauna la fel de scurte precum povestirile sale din volumul „Pillow talks" („Convorbiri de alcov").

Shirley a știut desigur, să se gîndească mereu în primul rînd la ea însăși. „Singura dragoste cu adevărat importantă — declara ea cu o nedisimulată sinceritate — este dragostea față de tine însuți. Numai cine se iubește pe sine poate dărui și

celor din preajmă afecțiune !" „Înțelepciunile" sale s-au vîndut nesperat de bine. În clipa de față, Shirley lucrează de zor la cel de-al șaptelea volum al său.

Între timp, a avut surpriza de a fi distinsă cu mult rîvnitul premiu „Oscar". „A trebuit să aștept 26 de ani această distincție !" — a declarat public cu o anume ușurare. Premiul i-a fost decernat în urma rolului său relativ recent din filmul „Anotimpul tandreții", în care scrupulozitatea sa interpretativă a fost desăvîrșită. Întregul Hollywood a fost șocat în fața acestei lecții de maturitate profesională.

„Madame Sousatzka" și „Magnoliile de oțel", ultimele sale două filme, au confirmat pe deplin revenirea sa în forță. Rolul din cel de-al doilea lung metraj artistic e legat de o distinsă doamnă în vîrstă, Miss Quiser care frecventează împreună cu alte cinci femei un salon de coafură dintr-un orășel sud-american numai și numai pentru a bîrfi. Complexitatea personajului, rătăcirile, profunzimea și excentricitățile sale au permis actriței posibilitatea unei prestații remarcabile.

De o bună bucată de vreme, alături de soțul său, Steve Parker și de fiica lor Sachiko, Shirley MacLaine promite să-și fi găsit liniștea. În casa din apropierea orașului Seattle, în mijlocul naturii ea știe să se recreeze, să înoate, să facă jogging. Cînd scrie, îi place să rontăie biscuiți și să asculte păsărelele.

Documentare și prezentare
CRISTIAN PAVEL ■

PE SCENĂ

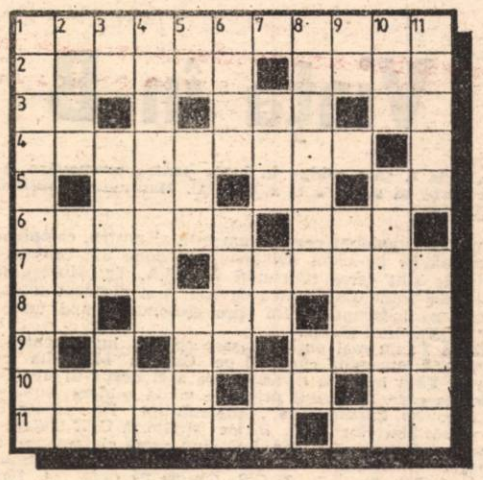

OROZONTAL : 1) Referitor la arta de a executa decorurile și costumele pentru un spectacol. 2) Personaj comic — Donjuan. 3) Debut la estradă ! — Tot (reg.) — Rodica Negrea. 4) Persoană care ajută actorii să se machieze și să se costumeze (fem.). 5) Divinitate tahitiană zămislită din nori, zeu al păcii și al agriculturii — Primele din distribuție ! — Avanscenă goală! 6) June prim... — Ued în Egipt. 7) Subiectul unei piese de teatru — Un actor care joacă de plăcere... 8) Oana Sîrbu — Personaj feminin din drama „Orașul" de Paul Claudel — E timpul... premierei ! 9) Ultimii actori ! — Alb-gălbui. 10) Concepția interpretării scenice a unui text dramtic (pl.) — Intrarea în teatru ! — Zina Petrescu. 11) Plini de trac — Vioale.

VERTICAL : 1) Persoană care asistă la reprezentarea unei piese de teatru (fem.). 2) Locul de unde se pot procura bilete pentru un spectacol de teatru — Frecvent — Primele emoții... la premieră ! 3) Dinții — Element chimic roșu-brun — Puțin egoist ! 4) Teatrul care este considerat ca fiind prima scenă a țării — Distribuit în final ! 5) Olga Tudorache — În premieră absolută (pl.) — Fragmente dintr-o operă. 6) A se machia... — Marea încăpere a teatrului (pl.). 7) Cîntăreț și poet în Grecia antică — Cap de marionetă ! — Tiradă... fără de sfîrșit ! 8) Artistă de teatru — Dramatice la final ! 9) Primele fragmente ! — Un aer... care te adoarme. 10) Bun la repetiție... — Prim..., actor care interpretează pe scenă rolul tînărului îndrăgostit (pl.). 11) A da replica pe scena Operei... — Partea din față a unei scene de teatru (pl.).

Dicționar : ROO. TEM. EGO.

MIHAI ZGUBEA ■

Vremurile sînt cum sînt, DAR VREMEA?

Vremea în intervalul 15-21 aprilie 1992

Privind retrospectiv ultima săptămînă s-ar putea spune că iarna încă nu ne-a părăsit, deși am fi dorit-o foarte mult. Răcirea accentuată a vremii a condus la consemnarea unor precipitații și sub formă de lapoviță și ninsoare în regiuni ale țării noastre care de obicei sînt „mai calde" decît restul teritoriului, și anume sudul Olteniei, Munteniei și Dobrogei. Timp de mai multe ore, în partea a doua a zilei de 11 aprilie și continuînd în prima parte a zilei de 12 aprilie a nins în regiunile menționate mai sus, iar temperaturile maxime de vineri au fost apropiate de recordurile zilei de 11 aprilie. Iată cîteva exemple : 3°C la Adamclisi, 4°C la Mărculești, Zimnicea, Plenița, Caracal, Roșiori de Vede și Alexandria, în condițiile în care numai la munte se mai înregistrau valori sub 3°C.

Perspectiva meteorologică a intervalului următor este îmbucurătoare. Vremea se va încălzi treptat în toate regiunile țării. Se așteaptă reorientarea circulației atmosferice dinspre sectorul sudic, ceea ce va conduce la creșterea temperaturilor către valori normale pentru mijlocul primăverii, iar pe alocuri chiar mai mari. Cu toate că cerul nu va fi senin, se apreciază temperaturi maxime cuprise în general între 10° și 20°C, iar pe la mijlocul săptămînii și valori mai mari de 25°, 26° în sud-est. Primele nopți vor mai fi reci, producîndu-se local brumă sau îngheț la sol. Trecător regiunile din vestul și nordul țării vor fi traversate de formațiuni noroase și pe alocuri sînt posibile ploi de scurtă durată. În partea a doua a săptămînii se așteaptă o frecvență mai mare a ploilor, acestea semnalîndu-se și în partea sud-estică a țării.

Meteorolog
LILIANA CAZACIOC ■

Dezlegarea careului din numărul anterior :

GIUVAERGIU ; ANTIC ; LEFT ; TE ; REA ; MAI ; ELEGANTĂ ; L ; L ; II ; AO ; EA ; IT ; NO ; ASM ; IMATERIAL ; SAUL ; STRIA ; IRA ; STEA ; N ; CERCEI ; GIT.

PUBLICAȚIILE Flacăra

SA R

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa : București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. **Telefoane :** 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) — 47 03.326.350-6 BRCE

Director general :
GEORGE ARION

Flacăra

Redactor șef :
ION D. GOIA

REDACȚIA. **Actualitatea politică :** Eugen Mihăescu, Tudor Octavian ; **Realitatea imediată :** Mihai Gălățanu, Dorin Gherghinescu, Gheorghe Lupașcu, Alexandru Mihăilă, Roxana Paicu Manolescu, Radu Popa, Lucian Tudorancea ; **Cultură :** Liana Tatos ; **Știință :** Liviu Timbus ; **Drepturile Omului :** Cristina Atanasiu, Elena Grecescu, Dorin Sălăjan ; **Foto :** Elena Ghera, Florin Ioniță.

Telefoane : 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 1700 — eveniment, 2600 — drepturile omului, 2559 — cultură, 2528 — fotoreportaj.

REBUS

Redactor șef :
ALEXANDRU PĂSĂRIN

REDACȚIA : Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane : 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143) : Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea.

■ TEHNIC (2123, 1453, 2072) : Maria Bărbulescu, Liliana Crețu, Pompiliu Dumitrescu, Gabriela Nicolescu, Smaranda Petrea, Adrian Petrescu, Mircea Popp, Dan Mircea Popa, Simona Simzianu, Angela Ștefănescu.

■ PUBLIC RELATION (2634) : Mihai Săndoiu, Eugenia Vasile.

■ DIFUZARE : Manuela Vasiliu, Laurențiu Pop, Mircea Octavian Popp, Emanuel Popp, Florin Enache. tel. 17 48 91.

■ FAX — 12.82.89

Cititorii din străinătate se pot abona prin „RODIPET" S.A. — P.O. Box 33—57, telex 11 995, 11034, Fax — 18 56 73 — București — Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1, sau direct la redacție.

■ Tiparul : Imprimeria CORESI București

16 pagini — 25 lei

ODORA ... Municipiumi Könyvtár SZEKELYUDVARHELY

Sondaje Flacara: Câmpeanu sau Câmpeanu ?

pag. 2

ANUL LXXXI
Nr. 16
22 — 28 aprilie
BUCUREŞTI
1992

Flacăra

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ŞI CULTURAL • ÎNFIINŢAT ÎN 1911

Fotografie de AUREL MIHAILOPOL

Toată lumea caută din nou puritatea în iubire

pag. 6

FIARA CARE SE GUDURĂ

pag. 8

CAZURI şi NECAZURI la F.C. BIHOR

„Jucătorul Vancea Viorel a fost imprumutat la Videoton în perioada 20.03.1990–30.06.1990, pentru suma de 1 milion forinţi (23 televizoare color şi două rînduri de echipament sportiv). Din valorificarea a 23 televizoare s-au încasat 1.040.000 lei..."

pag. 7

EVENIMENTE MARI ... ... EVENIMENTE MICI

Un neamţ, pe nume Cristian Ciuple, a fost prins la vamă în momentul în care încerca să scoată din ţară clandestin bijuterii vechi, medalii şi monede de interes istoric. L-a prins românul Hans Mayer. Iar au început românii să-i asuprească pe nemţi ! Chiar nu au învăţat nimic din istorie ?

Joi, 16 aprilie, ora 18, la Aeroportul „Otopeni" a sosit prima cursă de pasageri pe o nouă rută : Roma — Bucureşti. După o lipsă de cinci ani, compania „Alitalia" vine, iarăşi, în România. Ce semnificaţie are această revenire ? Descori, o singură întrebare este suficientă, mai cu seamă cînd capătă mai multe răspunsuri.

ALITALIA LA BUCUREŞTI

„Transporturile sînt un vîrf de lance al intrării noastre în Europa"

TRAIAN BĂSESCU, ministrul transporturilor

În contextul a ceea ce se întîmplă de mai multe luni în mod constant în sectorul transporturilor, se confirmă ceea ce am spus eu acum un an şi ceva : transporturile sînt un vîrf de lance al intrării noastre în Europa. În acest ultim an, au venit la noi „Delta", „Lufthansa" şi-a mărit numărul de zboruri la trei pe săptămînă, plecînd de la unul la două săptămîni. „Liniile Aeriene Austriece" au ajuns la cinci frecvenţe. Iată, „Alitalia", revine, după ce timp de cinci ani n-am mai reprezentat nici un interes pentru ea. Important este, nu doar că vine avionul, ci pe cine aduce, iar aviaţia reprezintă creşterea posibilităţilor pentru un turism civilizat, înseamnă oameni de afaceri care sosesc rapid, deci

(Continuare în pagina 5)

ABTECH™
ABSTRACT TECHNOLOGY S.R.L.
Str. Pitar Moş Nr. 2-4 Bucureşti
Tel. 14 81 70
Fax 12 08 51
COMPUTERS FOR PROFESSIONALS
- computere compatibile IBM
- 286 AT, 386 AT, 486 AT
- periferice
- cititoare bar-coduri şi coduri magnetice

Paştele blajinilor

Am asistat demult, în copilărie, la o înmormîntare în cursul căreia soacra îşi bocea nora cu cuvintele: „Blajina mamei, blajină!". Ceea ce nu se spunea în bocet era că nora murise tocmai din cauza blajinătăţii ei, hărţuită de toţi, repezită de toţi, asuprită de toţi. N-a ripostat, n-a pus piciorul în prag, nu s-a revoltat şi a murit. Mioritism. Dacă s-ar fi răzvrătit, ar fi scăpat de osîndă şi ar fi trăit.

Mi-am adus aminte de întîmplare acum, cînd românii se pregătesc să serbeze Paştele. Cu toate că e vorba de data Paştelui adevărat, am sentimentul că, în realitate, pentru noi el va fi Paştele blajinilor, în toate sensurile cuvîntului din urmă, dar mai ales în cel care nu ţine de legendă, ci de realitate.

Nu ştiu dacă putem afirma, clar şi neted, că poporul român este din născarea lui un popor de blajini, însă el s-a comportat ca atare de-a lungul istoriei şi se comportă tot la fel şi acum. Cît folos ne-a adus acest fapt rămîne de văzut; însă prejudiciile au fost şi sunt imense, pentru că de blajinătatea poporului român (identificată de unii cu mioritismul românesc) au profitat din plin deţinătorii puterii, români sau străini: lupi cărora le-a convenit (şi le convine) să păstorească ei.

N-am să vorbesc acum de năvăliri, de stăpînirile turceşti, ungureşti, ruseşti; e plină istoria noastră de singe, de oase, de morminte şi de spolieri rezultate, în bună măsură, din blajinătatea românească. Am să spun doar citeva cuvinte despre cele întîmplate de la război încoace.

Românii s-au dus şi au luptat în apus şi au murit acolo şi au scurtat războiul cu 200 de zile. Jertfă inutilă: România a fost tratată ca ţară învinsă, a fost vîndută ruşilor, răstignită şi jefuită vreme de 45 de ani. În tot acest timp, comunismul în România a fost atroce, de o bestialitate inimaginabilă, cum n-a fost nicăieri în jur. Rezultatul: noi valuri de singe, grămezi de oase şi şiruri de morminte. Cu alte cuvinte, din cauza blajinătăţii noastre, a mioritismului majorităţii populaţiei. în România comuniştii şi-au făcut cel mai tare de cap, deşănţarea comunismului, impus de Moscova, n-a avut limite. Fără mioritism n-ar fi fost posibilă nici apariţia ceauşismului, un comunism de natură tumorală.

Şi a venit revoluţia din decembrie 1989, descătuşarea românilor de o robie ce durase mai bine de patru decenii. Spre deosebire de revoluţiile din toate celelalte ţări socialiste, la noi — din nou singe: o mie de blajini au fost impuşcaţi din ordinul celor ce se pregăteau să ia puterea şi care au născocit pe urmă basmul cu teroriştii. O mie de cruci albe, eterne lacrimi de marmură, sunt tot atitea semne de întrebare: omoriţi de cine şi de ce ?

Pe urmă, efectele blajinătăţii s-au ţinut lanţ. Amintesc mai jos citeva dintre ele.

Reinstalarea la cîrmă, prin impostură şi înşelăciune, a celei mai mari părţi din vechea nomenclatură comunistă. În acest scop, a fost pus în aplicare, în vederea alegerilor de la 20 mai, un mîrşav sistem de minciună, mistificare şi intimidare. În prezent, suntem singura dintre ţările fostului lagăr socialist care mai are o conducere de sorginte comunistă şi unde există, foarte mare şi vizibil cu ochiul liber, pericolul ca o astfel de conducere să rămînă în continuare în funcţie şi după alegerile de anul acesta. Dl. Iliescu deja îşi plimbă zîmbetul prin judeţe şi apare mereu, pe banii statului, la televizor. Iar băieţii, toţi ca unul, lucrează, lucrează...

O administraţie incompetentă şi hrăpăreaţă, pusă pe îmbogăţire peste noapte, evident, pe spinarea blajinilor. Am numit administraţia Roman. Dar epitetele sunt valabile, în cea mai mare măsură, şi pentru echipa de acum. Fiindcă numai cu eforturile dlui Stolojan şi a încă 2–3 oameni care par a şti ce vor şi ce trebuie, economia românească nu se poate redresa. Este nevoie de mult mai mult şi mai multe, în primul rînd de capitalurile străine, iar venirea acestora depinde în bună măsură de cine se găseşte la Cotroceni. O ştiu şi pietrele şi lemnele, numai dl. Iliescu se face că plouă.

Căsăpirea românilor ori alungarea românilor de la vetre, făcute în România de către minoritari. Performanţa cred că este unică în istoria omenirii, de la origini şi pînă în prezent. Dar, e drept, românii sunt blajini, lasă mereu să treacă de la ei.

Punerea la colţ a României de către străinătate, de către Europa şi America, la strigătele ipocrite şi caraghioase ale rabinului şi ale altor ologeni cum că românii sunt naţionalişti, antisemiţi, că nu acordă drepturi minoritarilor etc. Românii au făcut ochii mari, nu le venea să creadă, însă, pînă la urmă, au lăsat din nou să treacă de la ei.

Dar efectul cel mai pregnant şi mai dureros în momentul de faţă al blajinătăţii noastre il constituie, fără îndoială, tragedia românilor din Transnistria. Am să scriu pe larg despre ea. Acum arăt doar că pentru crimele ce se petrec acolo vinovaţii principali sunt dnii Iliescu şi Snegur, a căror iubire pentru jilţul prezidenţial i-a făcut să ocolească problema unirii şi să pună astfel în pericol viaţa românilor de peste Nistru. Iar ursul moscovit, carnivor şi canibal, a sfîşiat din nou piepturile conaţionalilor noştri de la răsărit de Nistru, îndoliind întreaga românime. Ne vor ierta oare urmaşii şi ne va ierta istoria pe noi, blajinii de la dreapta Prutului, şi pe blajinii dintre Prut şi Nistru pentru că i-am lăsat fără apărare pe blajinii din Transnistria?

Privind înapoi cu mult calm, dar şi cu necesara doză de minie, vom constata că ori de cite ori blajinătatea lor a tronat, românii au pierdut. Ei au cîştigat doar atunci cînd au lăsat blajinătatea o parte. Lecuirea de blajinătate este foarte grea, dar e posibilă şi, mai ales, absolut necesară şi urgentă. Avem nevoie ca de aer de înlocuirea Paştelui blajinilor, a Paştelui mioritic, cu Paştele românilor luptători şi războinici.

ION D. GOIA ■

De ce nu-l mai votez pe Radu Câmpeanu

De fapt, nici n-am votat cu acest domn. Dacă i-am dat intrare în Parlament, a fost numai pentru a bloca intrarea altora. Nu am votat pentru cineva, cît, mai ales, contra cuiva. Sau contra a ceva. De pildă, contra F.S.N.-ului. Şi nu atît împotriva lui ca partid, cît ca gloată. La drept vorbind, nici nu m-a interesat F.S.N.-ul. Legea dezmeticirii gloatei rezultă chiar din legea constituirii ei. Am votat naşterea unui mecanism parlamentar. Am dat votul meu opoziţiei, pentru a o ajuta să se aşeze într-o matcă. Îl voi da cîndva F.S.N.-ului, ca să avem, în sfîrşit, opoziţie. Ca partid de opoziţie, Frontul e mai bun decît toate celelalte, fiindcă ştie ce a pierdut. Nimeni, pînă acum, n-a votat în deplină cunoştinţă de cauză. Cînd am zis **da**, am făcut-o zicînd, în realitate, un nu hotărît. Ca bulgarii, care dau din cap invers decît noi. Am fost un fel de bulgar de tranziţie. De tranziţie la român.

Povestea a continuat : nu l-am votat pe Halaicu, întrucît nu ştiu cine-i Halaicu. Şi nici n-o să aflu vreodată. E şi el o emanaţie. A fost emanat din nevoia de a scăpa de ceilalţi emanaţi. Ca jumătate din Bucureşti, am mers contra lui Benedict, cu tot ce semnifica pentru mine belicoasa lui suficienţă. Ce putea să-mi mai benezică omul ăsta mie, cînd n-a binezis nimic în doi ani ?

Am făcut această lungă şi încurcată introducere pentru a conchide resemnat : dacă se va ajunge însă la un concurs electoral final între Câmpeanu şi Iliescu, îi voi da resemnat votul lui Iliescu. După care mă voi apuca de comerţ : voi cumpăra şi voi vinde puşti cu lunetă !

Domnul Câmpeanu are cusurul că se vîră unde nu-i este locul şi strică jocul democraţiei. Cu retorismul său de prezidiu, el devine opozantul tipic. Dar tipic pentru perioada interbelică. Din păcate, deşi trăim tot între două războaie mondiale, e vorba de alte conflagraţii. Pe al treilea l-au pierdut ruşii şi al patrulea se poartă prin delegaţi. Tot ce era caracteristic cîndva, e desuet azi.

Tot aşa cum domnul Iliescu are vocaţie de prim secretar, nu de preşedinte, domnul Câmpeanu e născut pentru a fi un parlamentar perfect. Dar Radu Câmpeanu visează preşedinţia. El nu înţelege ceea ce au înţeles toţi cei care l-au votat cîndva : că nu e dorit preşedinte, ci ca senator interbelic. Un om ca el, pur şi simplu, „dă bine în Parlament". Machiavelismul luminat al lui Radu Câmpeanu nu a făcut şi nici n-o să facă vreodată impresie. E prea mult ocoliş în tactica politică a domniei sale. Românul e grăbit să ajungă mai curînd undeva. Aproape că nu mai importă unde. Unde o ajunge şi omenirea, numai să se întîmple mai repede. Or, domnul Câmpeanu procedează exact ca în '38. Aveam noi nevoie de Sănduleşcu în guvern tot atît cît aveam şi de Birlădeanu. Pentru asta am urlat la buluceala din decembrie, ca să vedem cum se bat moşii pe ciolan. Domnul Câmpeanu e ur altfel de Iliescu. Domnul Câmpeanu nu e domnul Câmpeanu. Nimeni nu a reuşit să priceapă c e şi ce doreşte în realitate dom Câmpeanu. Domnul Iliescu vrea să fie Iliescu şi reuşeşte să fie ce şi-a propus. Între un lucru clar, dar prost, şi unul neclar, dar mai prost e de preferat primul. Pe primul îl rezolvi cu două-trei ieşiri în stradă. Pe al doilea nu-l rezolvă decît o nouă buluceală generală. Domnul Câmpeanu nu vrea să priceapă că vom vota Convenţia Democratică. Îmi e egal pe cine propune ea. Poate să-l propună chiar pe domnul Câmpeanu. Domnia sa, din păcate, nu vede că liberalii sînt oameni de 4%. Au prea multe aripi şi toate pe dinăuntru. Sînt mai plicticoşi ca activiştii fesenişti, fiindcă sînt mai nuanţaţi. Ei n-or să facă mai mult bine, ci mai puţine greşeli. Dar ăsta, cum spuneam, e un calcul interbelic. Cînd cuvintează domnul Câmpeanu, îmi vine să opresc sonorul şi să-mi închipui că văd un film mut, unde un deputat de altădată îl face praf pe Averescu.

Domnul Câmpeanu a avut la dispoziţie doi ani ca să cunoască greul ţării şi n-a reuşit să iasă încă din centrul Capitalei. România e Bucureştiul, dar mai ales e nu-i Bucureşti. Îmi pare rău pentru Radu Câmpeanu. Intrăm în etapa în care nu mai votez pentru el. De acum înainte votez numai pentru mine.

TUDOR OCTAVIAN ■

Sondajele FLACĂRA: Câmpeanu sau Câmpeanu?

Sondajele IRSOP se fac pe eşantioane. Noi l-am făcut cu oameni. Sondajele IRSOP se întocmesc pe grupe de populaţie. Şi nu orice fel de grupe , ci reprezentative. Noi n-am îndrăzni, în conversaţia cu un om, să-i spunem că-i nereprezentativ. Cine are dreptul la un vot, e suficient de reprezentativ ca să-aibă o părere. Mai ales că eu am realizat nu un „sondaj colectiv de opinie", ci unul individual de părere. Am fost întrebat de mulţi vecini, după ultimele tumbe ideologice ale lui Radu Câmpeanu „ce cred despre omul ăsta?". Observaţi diminuarea popularităţii în însuşi modul cum e formulată întrebarea: nu mai e vorba de „domnul Câmpeanu" şi niciodată de „Radu" - cum familiar şi cu speranţă i se spunea prin mai 1990. E un „ăsta" care vrea să fie preşedinte în locul lui „ăla". Astfel am pus şi eu întrebarea unor simpli cetăţeni, la gura metroului Staţia Obor, în zona unde Convenţia Democratică (în sectorul 2 al Capitalei, adică) a învins la alegerile locale. Nici atunci nici acum nu ştiu cine-mi e primarul. Important, deocamdată e că n-au ieşit „ăia". Fapt care nu înseamnă că, după cum merg lucrurile, n-am să-i votez pe „ăia", dacă vor dovedi, în campanie, un plan politic de bun simţ, vizavi de masa celor care, chiar cu bun simţ, aşteaptă nu şmecherii „istorice".

Sondajul l-am început cu omul de la care-mi cumpăr uneori ziarele, nea Marin. Discutaţi problema cu nea Marin-ul dumneavoastră şi veţi primi cam acelaşi răspuns: „Domnule, eu spun ce spune lumea. Eu trebuie să-mi vînd marfa. Unii îl înjură, îl înjur şi eu şi încasez banii, alţii mă întreabă: ce părere ai bre, cum le sucește ăsta? Ştiu şi eu, le răspund".

Iată alte păreri : **Anica Butea**, gospodină : „Să-i ia dracu' pe toţi". **Mihai Şofron**, şofer pe TIR : „Domnule, eu vă zic ce zic din afară românii, la care duc marfă. Că aşa făcea el şi înainte, o cotea ca să-i iasă treaba. **Un anonim** („dar dacă vrei să-ţi spun ce sînt, spun : inginer specialist şomer, actualmente vînzător la un magazin cu televizoare") : „Dumneata vrei să ştii dacă votez cu Câmpeanu ? Da, votez cu el, că nu văd altul mai breaz. Da' ascultă la mine, se întîmplă multe pînă la alegeri". **Eleonora Stoichiţoiu** (studentă, Politehnică) : „Ce-a făcut Câmpeanu ? A ieşit din Convenţie ? Nu ştiu ce să spun, am votat Convenţia". **Şarpe** (vinde mere cu 70 lei kg., e ţigan şi are vîrsta pentru vot) : „M-au bătut minerii, aici, în piaţă. Eu îl vreau pe unu', minca-ţi-aş, care să mai aducă odată minerii. Acum ştiu să-i iau. Am votat cu Iliescu, aşa mi-a zis. Aşa se vorbea atunci, că trebuie să votez cu Iliescu. Poate-l prind odată şi p-ăsta în civil, să-l votez aici, la ţarabă !" **Savin Iorga** (pensionar venerabil, fost militar „de carieră") : „Matale eşti tînăr, liberalii şi ţărăniştii aşa făceau ei mereu. Ţărăniştii parcă mai puţin. Acum, dacă-s la partid aceiaşi oameni, îşi ţin obiceiurile. Îmi pare rău, că sînt şi el la vîrsta mea, dar or să piardă dacă merg separat. Am doi fii mari, însuraţi, cînd îl văd pe Sănduleşcu ştii ce zic : uite-l pe Bîrlădeanu ! Cîmpeanu, ca şi Iliescu, e bun de şef de partid, e pătimaş. Iliescu dacă era un pic mai deştept, ieşea tot el". **Gisela Vestmayer** (turistă din Israel, venită la rude) : „Eu nu votez, am plecat acum cinci ani, dar vă spun, dacă vreţi, ce părere are cumnatul meu. Nu-l agreează de la început pe Câmpeanu. Ar vota un necunoscut, unul fără trecut, tînăr. Domnul Câmpeanu, să mă ierte că am şi eu o părere, nu vreau să influenţez pe nimeni, nu ştie că noi, românii, dacă apucăm una, pe aia o ţinem. L-am văzut aseară la tv., se explica. Cînd vrei să cîştigi o campanie, nu trebuie să vii cu lozinci care trebuie explicate. Dacă omul nu le-a priceput din prima clipă, adio. Eu n-am înţeles povestea cu U.D.M.R.-ul. E tot un soi de antisemitism, sau antiungurism mascat". **Ion Sergiu Lazăr** (medic stomatolog, navetist) : „Nu am încredere în Câmpeanu, de cînd cu chestia aia amestecată, cînd a tratat în secret cu Iliescu să intre în guvern. Cine face o dată o porcărie, a doua e şi mai mare. Prevăd o alianţă Roman-Câmpeanu. Adică o porcărie şi mai mare. Miroase ceva". **Mihaela** (vînzătoare la „Coleus") : „Nu m-am hotărît cu cine voi vota. La început, cînd nu-i cunoşteam, îmi păreau nişte oameni fini, drăguţi. Acum unii par desfiguraţi. Rid strîmb. La alţii, preşedinţii sînt tineri. Tinerii au făcut revoluţia şi li se dau medalii la boşorogi ? Zău aşa !" **Gabriel Perianu** (muncitor, „Aversa") : „Domnule, s-a deşteptat muncitorii. O să vezi dumneatale ce s-a deşteptat. Asta zice două vorbe aici şi se duce să-şi facă afacerile dincolo. Toţi au buticuri şi-mi dau mie laptele praf să dau la copii cu două mii cinci sute kilu'. E un magazin cu preţuri de-astea, a lu' Cazimir sau a lu' Câmpeanu, tot un drac". **Sandu** (şi atît, coleg cu Perianu) : „La fel ca colegul meu". **Suzana Földi** (minoritate care ar da foc redacţiei „România Mare". Tocmai plimba un cîine în parc) „Domnul Câmpeanu, fiindcă e un domn, a fost votat în Ardeal. De acolo are el procentele. Dacă vorbeşte, cum vorbeşte, de U.D.M.R. — nici nu-i nevoie să spună mereu că n-are nimic cu U.D.M.R.-ul, important e ce înţeleg alegătorii cînd unul, pe care l-au votat le întoarce spatele — o să ia două procente în Regat, dar pierde cinci în Ardeal. Vă spun eu că nici nu o să mai intre în Parlament, dacă se aprobă legea aia cu patru la sută. Eu l-aş vota preşedinte pe bărbatu-meu. Mi-a spus tot ce o să se întîmple, cu cîteva luni înainte. Şi nici măcar nu-i securist. E român, dar i s-a schimbat numele cînd era mic. **A fost înfiat.** Ştiţi ce a zis el în mai, la alegeri : se bat ca proştii cînd s-a dus dracului totul. Peste doi ani nici nu mai contează. Uite că mai contează, aici a greşit şi bărbatu-meu, auzim, dar nu mai contează cum contau". **Barbu Şega** (pensionar cu „Europa" în mînă ; nu cu continentul, ci cu revista) : „Acum îi dau jumătate de vot lui Iliescu, un sfert lui Câmpeanu şi un sfert îi ţin, cum se zice, pe mînecă. Poate mîine îi dau tot lui [illegible]. Dacă puneţi problema aşa, Iliescu sau Câmpeanu, parcă tot Iliescu. Mai e vreme, mai vedem".

O TUDOR ■

„Sînt, ca militar, omul armatei“

Interviu cu domnul NICOLAE SPIROIU, ministrul apărării naționale

Sub povara stelelor...

— Nu demult, în paginile revistei noastre s-a publicat o anchetă în cadrul căreia oameni politici s-au exprimat în legătură cu situația din Transnistria. Din păcate, atunci nu v-am putut găsi : ne-ar fi interesat opinia dvs. în legătură cu aceste evenimente.

— Sînt onorat că mă treceți în rîndurile oamenilor politici, dar fac precizarea — pentru a nu se naște cine știe ce acuzații, confuzii, că eu nu sînt un om politic.

— V-am întins doar o capcană.

— După cum vedeți, n-am căzut în ea; armata își păstrează neutralitatea politică, dar e deschisă față de toate formațiunile politice, cu excepția celor interzise de lege.

— Revenind la Transnistria...

— Ce se întîmplă acolo nu se poate, nu trebuie să se rezolve pe cale militară.

— Dar acolo se aud împușcături, curge sînge, este scoasă la iveală tehnică militară. Toate acestea presupun încleștări armate.

— Staționarea unor unități militare ale fostei Uniuni Sovietice pe teritoriile unor state care s-au declarat independente poate să ducă — așa cum s-a și întîmplat — la situații de criză, conflictuale. Unitățile respective se pot transforma în armate de ocupație. Iar structuri militare pot să încerce să-și impună voința unor structuri politice, ceea ce înseamnă o lovitură de stat. Asta însă e neadmisibil !

— Se poate asista cu nepăsare la omorîrea fraților noștri ?

— Am dezmințit zvonul în legătură cu sprijinul acordat armatei din Basarabia. Această armată pur și simplu nu există la ora actuală ! Deci, pe cine să ajuți ! Calea politică, pașnică e cheia soluționării conflictului. Iar pe basarabeni, dacă vom fi solicitați, la momentul potrivit îi vom sprijini în formarea și organizarea armatei, vom contribui la înzestrarea ei.

— Concret, ce se face pentru stingerea acestui focar de neliniște ?

— Noi, militarii de carieră învățăm să ducem războiul. Însă trebuie să învățăm să-l și prevenim.

— De fapt, toată această parte a Europei e cuprinsă de neliniște.

— Trecerea unui număr mare de state de la un regim totalitar de tip comunist la regimuri democratice, care necesită o evoluție spre statul de drept și spre economia de piață alimentează multe tensiuni. Sigur, structurile de securitate europeană abia se încheagă, nu sînt suficient simțite. Iar România are o poziție deosebit de nefavorabilă, între două zone foarte puternic agitate — fosta Iugoslavie și Transnistria. Oricînd se poate petrece ceva catastrofal. Butoiul cu pulbere poate în orice clipă să sară în aer.

— Să sperăm că nu va fi așa. Și, pentru a alunga din minte spectrul războiului, să ne referim la altceva, mai puțin belicos.

— Cum credeți.

— În presă apar — e drept, tot mai rar —, știri în legătură cu nerespectarea depolitizării armatei.

— Știrile sînt false. E-adevărat, a existat o astfel de tendință din partea unor cadre, dar am eliminat-o. Structurile de partid au fost desființate. Activiștii cu funcții importante au fost trecuți în rezervă. Preocuparea noastră a fost și este aceea de a ține armata într-un regim de neutralitate. Singura noastră politică e aceea a apărării naționale.

— Ce părere aveți de cei care v-au precedat ?

— Adică despre miniștrii apărării naționale de după 22 Decembrie ?

— Da.

— Pe domnul general Stănculescu l-am cunoscut mai îndeaproape. Am despre dînsul o părere foarte bună. Am învățat de la dînsul. Sigur, am auzit că aș fi omul dînsului. Nici vorbă de așa ceva ! Faptul că la un moment dat am devenit șef al departamentului înzestrării armatei pe care și domnul general Stănculescu l-a condus 7—8 ani, fiind numit apoi ministru, nu înseamnă că am devenit omul dînsului. Eu sînt, ca militar, omul armatei.

— Dar despre domnul general Militaru ce ne puteți spune ?

— Nu l-am cunoscut decît foarte puțin. Aproape deloc.

— Există vreun moment în care ministrul Spiroiu vine în conflict cu militarul Spiroiu ?

— Cînd nu voi mai fi ministrul apărării, nu voi avea nimic să-mi reproșez.

— Militarul de carieră era cineva în societatea dintre cele două războaie. Va reveni la poziția lui ?

— E-adevărat. În timpul nostru mulți militari au fost deturnați de la ocupația lor. Au fost folosiți pentru munci calificate. Am citit de curînd o carte, **Robi pe Uranus**, despre situația celor care au lucrat la Casa Poporului. Sînt și unele exagerări. Dar cartea conține și un foarte mare și crud adevăr.

— În armată am buchisit de zor tot ce ține de înzestrarea soldatului american. Eram foarte bine pregătiți teoretic să ne confruntăm cu el. Totul ni se preda de parcă ar fi fost deja la graniță și se pregătea să ne atace.

— În special după '68 armata și-a reconsiderat poziția. S-a revenit la tradiție. S-a renunțat la regulamentele sovietice. Nu împărtășeam nici doctrina tratatului de la Varșovia. Aveam o doctrină națională proprie. Evident, nu era elaborată de cel mai iubit fiu al poporului, așa cum pretindea el și camarila lui.

— Fără complezență despre soldatul român !

— E unul dintre cei mai buni luptători din Europa. În al doilea război mondial era cotat lîngă cel german și cel rus.

— În decembrie '89 soldații, ofițerii s-au aflat într-un duel direct cu așa zișii teroriști. Înseamnă că i-au văzut, înseamnă că știu cine sînt.

— Am mai spus : cine va reuși să stea de vorbă cu 40—50 de mii de participanți la evenimentele de atunci s-ar putea să-și poată face o imagine cît de cît exactă despre ce s-a petrecut cu adevărat.

— Dumneavoastră unde v-ați aflat atunci ?

— În București, în zona Știrbei Vodă. Au fost, evident, și simulatoare, dar și țintași care ocheau precis și ucideau fără milă. Pe vreo trei i-am și văzut.

— De-aproape ?

— Da. Mîinile le miroseau a pulbere. Aveau pantaloni ca ai milițienilor și geci. Trăseseră fără doar și poate.

— Ce mai știți de ei ?

— I-am predat. Nu mai știu nimic.

— Atunci, așa cum s-a spus, armata a fost cu noi. Abia mai tîrziu ne-am dat seama că n-a fost chiar așa. Că are anumite culpe.

— Armata a permis maselor de revoluționari să se manifeste. Iar după ce aceștia au înlăturat dictatura, s-au pus la dispoziția lor. Fără discuție, nu se poate spune că nu s-a tras în manifestanți, ca la Cluj, de exemplu. Datorită războiului psihologic, al celui informațional. Militarii au tras și unii în alții. Dar într-o revoluție nu există culpă.

— Apărați armata cu multă însuflețire.

— Cine e dușman al armatei e un dușman al țării și îmi devine imediat un dușman personal.

GEORGE ARION ■

EVENIMENTE MARI...

● Un istoric o critică pe stareța Agapiei, pentru că a construit o casă. Dar măicuța e moartă. Un ziarist îl critică pe directorul Muzeului satului că edifică, spre folosul Muzeului și al întregului patrimoniu de spiritualitate rurală, un centru de cercetare, conservare și restaurare cu prețul citorva copaci tăiați. Dar Muzeul era mort. Un bolnav de nervi se consideră dizident și-și critică medicul, care nu i-a dat cianură, ci doar calmante, astfel ca bolnavul să poată fi astăzi în stare să-l critice. Dar medicul e mort. Chiar nu mai știm să facem deosebirea între a dărîma și a construi ? Chiar nu mai știm să vorbim în chip diferit despre vii și morți? ● Vasile Luca trăiește! Tripleta nu se mai cheamă Ana-Luca-Dej ci Luca-Avram-Cobzariu, Economist la serviciul desfacere al Societății Roman S.A., noul Vasile Luca vindea camionul cu numai 300 dolari. E numai 300 dolari peste prețul oficial. De fapt, e viu spiritul lui Vasile Luca, cel care vindea țara pe 300 ruble. Chiar nu mai facem deosebirea între un Luca și alt Luca, între un deceniu și alt deceniu? ● Dacă un director de editură a ajuns președinte, ce putea să ajungă [illegible] la un depozit de cărți? Răspunsul corect: șef de partid. El se cheamă Alexandru Dan Popescu și, ca om care și-a trăit viața între cărți, a acumulat destulă minte ca să înființeze un Partid Social Democrat Independent. Cum fostul director de editură a împroprietărit cu sedii o mulțime de foști portari, azi șefi de partide, se pune întrebarea: chiar nu se interesează nimeni pe ce bază s-au dat aceste sedii și ce se întîmplă, de fapt, cu ele? Fiindcă la P.S.D.I. se face orice altceva afară de politică ● Domnul Nahorniac, președintele Partidului Liber Republican anunță, într-un cotidian, că „va candida fără teamă la postul de președinte al României“. Chiar să nu mai vadă nimeni distanța dintre **un post** și o **funcție**? Și chiar pînă aici am ajuns, că trebuie să citim în presă toate elucubrațiile celor care fac afaceri cu săpunuri „Rexona“ și visează că sînt șefi de stat? ● Domnul Virgil Măgureanu e atacat în public pentru faptul că deși a primit, ca director al S.R.I. o vilă, păstrează și apartamentul pe care-l ocupa ca modest căpitan de securitate, profesor la „Ștefan Gheorghiu“ și dizident adjunct. Să nu mai bage nimeni de seamă că există, totuși, o deosebire între un simplu director cu numai două case și un simplu milionar care a primit zece? ● Simplul milionar e Ion Țiriac, iar casele și locurile de construcție le-a ales din helicopter: unul în piața fostului Teatru Național, două la Primărie, două la Herăstrău, unul la Colțea... După buget. O mulțime de ziare cu acces la cititori publică operele complete ale lui Petre Roman sub titlul: „A doua naționalizare“. Pentru locul de lîngă Palatul Telefoanelor, simplul milionar Țiriac a fost jefuit de suma de 21 000 lei anual chirie. Ei, mai dați-o dracului, domnilor, nici pentru Țiriac să nu se mai găsească înțelegere? Din ce să-și facă milioanele ? Vreți să fure, ca Petre Roman? Cu ce să-l țină Țiriac pe Maurer, dacă pe Țiriac nu-l mai ține nimeni? ● Un student ieșean din anul III Electrotehnică a fost găsit mort în camera pe care o ocupa la căminul „Tudor Vladimirescu“. Cu mîinile legate la spate și un cearceaf strîns în jurul gîtului — iată indiciile unui asasinat de tip mafiot, așa cum se practică asasinatele în sud. Problema e: în care sud ? Să fi intrat mai repede Europa în noi decît noi în Europa? ● Un neamț, pe nume Cristian Ciuplea, a fost prins la vamă în momentul în care încerca să scoată din țară clandestin bijuterii vechi, medalii și monede de interes istoric. L-a prins romînul Hans Mayer. Iar au început românii să-i asuprească pe nemți! Chiar nu am învățat nimic din istorie?. ● „Problema cheii sau, mai precis, cheia problemei pare a fi U.D.M.R.“. Astfel zice independentul Silviu Brucan într-o tabletă de mag. Petre Țuțea e mort, iar Silviu Brucan ne învață, trecînd din paradox în aforism și din aforism în proverb, ce ne așteaptă. Dacă ar mai spune Silviu Brucan și de la cine ce ne așteaptă — fiindcă știe — nici nu ne-ar mai păsa că Noica e mort și cel care îi învață pe români democrația e Brucan. O, doamne, nici acolo, sus, nu e ordine? ● Rodica Becleanu a fost premiată de președintele ei cu o medalie pentru eroismul de care a dat dovadă în zilele revoluției la televiziune. Trei femei mari a avut țara și n-a știut să le toarne în bronz cît erau vii: Ana cea lată, Elena cea cultă și Rodica cea brează. Chiar nu se grăbește nimeni s-o toarne în bronz cît e vie? ● A apărut un nou săptămînal : PRIVATIZAREA. Are 8 pagini, e editat de A.N.P. împreună cu D.I.M.M. și Societatea R și, de la prima la ultima pagină conține știri bune, în sensul că e vorba aici de oameni care s-au pus pe treabă, care în loc să se vaite că există probleme, le rezolvă. De fapt, numărul publicațiilor care se adresează direct celor interesați să-și schimbe viața, să facă ei înșiși o muncă nouă, pe reguli noi și cu nădejdea unui cîștig adevărat (sub spaima unui faliment autentic) e mult mai mare decît pare și cu un folos mult peste cel pe care-l bănuim. În realitate, se schimbă în bine un număr considerabil mai mare de oameni, decît în rău. Toată presa românească a devenit plictisoasă din cauză că povestește numai fraude, violuri, dezmățuri și încălcări de lege. E un tip de presă care o să fie ucisă și ea de o alianță de interese publice, pe care gazetarii faptului divers parcă nu-l bănuiesc. Tot ce se întîmplă rău, e consecința definirii unui altfel de bine. La Arad, de exemplu, doi oameni deștepți, Tiberiu Pantea și Șandor Zoltan, deși nu-s decît absolvenți de liceu industrial, au întemeiat o industrie. Într-un atelier de 400 mp., au 25 de utilaje — vechi utilaje care, întrebuințate cu cap și cu mult suflet, produc ca și cum ar fi noi — și numai 30 de muncitori. Ceva asemănător am văzut în S.U.A. Fără portari, secretare, directori înlocuitori, proiectanți adormiți și o întreagă Centrală care să-i conducă. Ei fabrică numai produse **de care e nevoie**, spre deosebire de atîtea uzine împănate cu ingineri care fabrică lucruri **pe care nu le cere nimeni** .Cît timp niște oameni ca Pantea și Zoltan deschid industrii, nimic nu e pierdut. Chiar nu înțelege nimeni că știrile pe care le-am comentat pînă aici nu au nici o relevanță? Că peste un an nu se va mai vorbi nici de Măgureanu, nici de Iliescu, nici de Roman, sau de juna Rodica iubitoarea de cucuvele? Că, pentru România, un om ca Pantea și un om ca Zoltan sînt mai importanți decît toți șefii de partide strînși la un loc? Chiar sîntem noi atît de proști că nu vedem schimbarea ? Nu sîntem.

TUDOR OCTAVIAN ■

...EVENIMENTE MICI

Pentru prima oară în istoria ultimei jumătăți de secol, primăriile sectoarelor Capitalei se bucură de autonomie deplină

CUM O VOR FOLOSI ?

Iată întrebarea pe care o vom adresa tuturor celor șase primari.

„Respect un adevăr simplu..."

Primarul sectorului 6, domnul Nicolae Vrăbiescu, e om de afaceri. Așa s-a prezentat încă din campania electorală, la fel se prezintă și acum. Îmi spune că existența cotidiană și, mai ales dezvoltarea unui sector al Bucureștiului — egal, ca suprafață și populație cu un mare oraș — este o afacere teribil de complexă, pe care nu o poți dirija eficient decît dacă ai spiritul întreprinzător și gîndirea riguroasă a unui om de afaceri.

— În sensul declarației pe care tocmai am relatat-o, care a fost prima măsură pe care ați luat-o în calitate de primar ?

— Imediat după instalarea ca primar, am invitat la o discuție toți directorii societăților comerciale cu capital de stat și privat, împreună cu care am hotărît formarea unei Camere de comerț și industrie a sectorului. Vedeți, relațiile dintre instituții s-au pierdut. Toată lumea știe că marketingul intern și extern era o poveste. Odată cu dispariția planificării și fără oameni pregătiți, nu mai ai nici o informație în privința ofertei și cererii.

— În cît timp credeți că va deveni eficientă această Cameră ?

— Trebuie să devină în foarte scurt timp.

— Ce fac, însă, cei care și-au înființat deja mici societăți productive, sau sînt pe cale să o facă? Pe ei cine îi ajută în lupta disperată, nu pentru investitori sau parteneri străini, deocamdată, ci pentru o bucată de spațiu în care să-și poată începe activitatea ?

— Bineînțeles, tot noi. Trebuie numai să ni se adreseze cu o cerere care să răspundă clar celor 3 întrebări ale grilei noastre 1. Care este cifra de afaceri pe care o au sau pe care și-o propun 2. Profilul întreprinderii, gama de produse prin care o va realiza 3. Contribuția în plan social (e vorba de un cont social al sectorului din care se vor finanța acțiuni menite să ajute copiii și bătrînii).

Fotografie de ELENA GHERA

— Aceste răspunsuri vor constitui baza participării la licitație ?

— Nici vorbă ! În condițiile noastre, licitațiile sînt făcute să le cîștige bogatul care, date fiind tocmai aceste condiții, rareori este și cel mai capabil. Spațiile se acordă în exclusivitate pe baza acestor cereri, iar autorizația se prelungește atîta timp cît solicitantul își respectă obligațiile asumate.

— Același sistem va funcționa și pentru spațiile comerciale ?

— Desigur. Cu cîteva „clauze" menite să asigure nu numai un comerț civilizat, ci și prețuri acceptabile pentru populație. Mai exact, solicitantul are obligația de a se aproviziona numai **de la producători sau importatori direcți** (niciodată de la mîna a doua) și pe aceea ca în **cifra sa de afaceri vînzările de tutun și băuturi alcoolice să nu depășească 30%.**

— Spuneți, fără licitații. Totuși, o competiție există, iar în cadrul ei operează ca termeni cifra de afaceri și depunerea la fondul social. Cu o sumă ilară pentru țara din care vine, orice străin are cîștig de cauză în fața majorității solicitanților români.

— Ceea ce au construit românii au construit pentru ei. Străinii sînt oricînd binevenițiți la noi. Dacă vor dori, însă, un spațiu, comercial vor trebui să și-l construiască. Le vom pune la dispoziție terenul pe care îl vor solicita, iar ei își vor construi localul. Așa va dovedi și hotărîrea lor de a face un lucru serios. Cînd pornești o afacere în felul ăsta nu-ți mai permiți să umpli un mare magazin cu vechituri și gumă de mestecat.

— S-a vorbit foarte mult despre dispariția gheretelor. Totuși ele continuă să existe, ba, mai mult, să se extindă ori să apară altfel noi, la fel de urîte.

— Preconizăm o sistematizare a sectorului. În acest sens, vom construi platforme speciale pe care vor putea funcționa 50—70 de chioșcuri. Dezvoltînd aceste spații grupate, cei împroprietăriți vor avea o viață foarte grea. De altfel, nu s-a mai eliberat nici o autorizație nici pentru construirea de chioșcuri și nici pentru extinderea lor.

— Dacă de chioșcuri puteți scăpa relativ ușor, nu același lucru se va întîmpla, însă, cu „mamuții" apăruți peste noapte mulți dintre ei pe locuri care, de drept, ar fi trebuit să fi revenit deja vechilor proprietari ale căror case au fost demolate.

— Multora le-am trimis deja adrese pentru sistarea construcției. Acolo unde aceasta a fost deja finalizată, va fi atribuită proprietarului care își va recupera terenul, cu obligația de a-l despăgubi pe proprietarul construcției în decurs de 20 de ani. Nu vom reuși să edificăm nimic trainic dacă în numele dreptului la proprietate (al celui mai puternic) vom continua să vitregim un alt proprietar.

— Ați promis că în scurtă vreme chipul — sectorului 6 va arăta altfel. Vă veți putea ține de cuvînt ?

— Sînt sigur. Și spun asta nu pentru că aș fi un îngîmfat, ci pentru că respect un adevăr simplu în numele căruia acționez: nici un proprietar nu-și bate joc de avutul său. Iar în sectorul 6 vor fi pe zi ce trece mai mulți proprietari.

ROXANA PAICU MANOLESCU ■

Popas de primăvară la „LUCIS" S.A.

— Domnule director Vasile Purcea, ce ne puteți spune, despre această societate ?

— „LUCIS" S.A. Buzău reprezintă o societate comercială înființată în luna februarie 1991 din fosta Întreprindere de Industrializare a Laptelui din localitate. Folosește capital integral de stat și cuprinde un număr de 4 subunități de preluare și prelucrare a laptelui, repartizate astfel : una la Buzău, alta la Rm. Sărat și încă două — la Pogoanele și respectiv la Nehoiu. Capacitatea de producție este de 170 000 l lapte zilnic, dar nu se prelucrează decît parțial, adică 45 000 l în prezent. Faptul acesta se datorează nivelului scăzut de intrare a materiilor prime, știut fiind că din 119 surse de livrare a materialelor (CAP-uri), în urma reorganizării lor au rămas mai puține. De asemenea, s-au diminuat și resursele rezultate de la fostele IAS-uri, întrucît acestea, la fel, au fost reorganizate. Primim lapte și de la crescătorii de animale (2 000—3 000 l, cu o tendință de creștere), pentru fiecare litru ei primind cca. 25 de lei.

— O problemă cu care se confruntă municipiul Buzău o reprezintă insuficiența cantităților de lapte și de alte produse derivate necesare populației. Din ce cauză locuitorii Buzăului nu găsesc lapte, atît cît au nevoie, știut fiind că fabrica producătoare la Buzău ?

— Cauzele sînt mai multe. În primul rînd, fiindcă o mare cantitate din producția obținută o predăm unităților colective : creșe, cămine, unități militare. Pe urmă, din pricină că sîntem insuficient aprovizionați cu materii prime. În sfîrșit, avem dificultăți cu negocierea prețurilor cu beneficiarii și cu primirea la timp a creditelor și subvențiilor de la stat.

— Ce înseamnă perspectiva pentru „LUCIS" S.A. ?

— Dorim să ne creăm ferme proprii, să ne lărgim și să ne diversificăm gama de produse. Buzoienii sînt nemulțumiți de faptul că nu prea se găsesc lactate în alimentare, dar sperăm că nu peste mult timp ele vor primi de la noi cantități mai mari, încît lumea să fie mulțumită.

DAN STROE ■

UNITA SRL

Prima Societate de asigurări de tip occidental

UNITA

Prima societate de asigurare cu capital privat, societatea româno-germană „UNITA" SRL, a intrat deja în conștiința noastră prin reclamele din presă și de la Televiziune. Pentru cititorii noștri, am solicitat amănunte domnului MIRCEA POPESCU, directorul sucursalei București a S.C. UNITA SRL.

— Dle director, care este întrebarea cel mai des pusă agenților dvs. ?

— De fapt, este vorba de două întrebări care se repetă cu deosebire: care ar fi atractia principală a sistemului nostru de asigurare și dacă agentul de asigurare este, la rîndul lui... asigurat la... UNITA SRL.

— Să începem cu principalul avantaj al asigurării UNITA.

— Este vorba de forma de capitalizare a sumelor plătite în contul primelor de asigurare. Asiguratul obține un capital, neafectat de inflație, sporit permanent și cu sprijinul însemnat al companiei noastre.

— Cum reușiți să evitați inflația, cu care, astăzi, nu e de glumit?

— Prin adaptarea sumei asigurate și a primei de asigurare cu acordul prealabil al asiguratului. Astfel, asigurarea va avea aceeași valoare în viitor ca și astăzi, chiar în cazul în care costul vieții se mărește între timp, sau starea sănătății asiguratului s-a înrăutățit.

— Care este contribuția companiei UNITA SRL la mărirea capitalului asigurat al unei persoane particulare?

— Prin dobînzi garantate asupra capitalului acumulat. Acestea sporesc și se adaugă în fiecare an în contul asiguratului. Prin participarea, respectiv repartizarea de cote din excedentele obținute din fructificarea eficientă a primelor încasate. Aceste excedente se distribuie de societate aproape 100 la sută în contul asiguraților. Dobînzile compuse și participarea la excedente au ca rezultat acumularea unei sume considerabile, de care dispun asigurații la data expirării asigurării.

— Sînt agenții UNITA SRL asigurați la... UNITA SRL?

— Firește, altfel ce încredere ar putea inspira? În cazul în care durata asigurării împreună cu vîrsta agentului depășesc 65 de ani, nu se poate încheia o asigurare pentru agentul respectiv. Practica este de a se asigura un membru din familie. Este ceea ce am făcut și eu.

— Se poate spori suma asigurată după dorința clientului?

— Se poate. Asigurarea de viață se încheie în lei sau DM de la suma de 100 000 lei (10 000 DM) pînă la 1 000 000 lei (50 000 DM) inclusiv, fără examinare medicală prealabilă, iar peste această sumă, cu examinare medicală plătită de UNITA SRL. Dacă asiguratul dorește să acumuleze un capital mai mare, se poate încheia o asigurare pentru o sumă mai mare, funcție de care se plătește și o primă mărită.

— Oferiți clienților un sistem de reduceri la primele de asigurare?

— Da, în funcție de durata asigurării și a modului de plată a primelor. Primele de asigurare pot fi plătite cu anticipație pentru întreaga durată a asigurării sau pe anumite perioade (ani întregi) din durata asigurării. **UNITA SRL acordă o reducere a primelor de 5 la sută pentru fiecare an de plată anticipată, începînd din al doilea an de asigurare.** Concret, pentru o asigurare încheiată pentru 1 milion de lei, pe o durată de 30 de ani, de către un asigurat în vîrstă de 35 de ani, dacă plata primelor se face anticipat, asiguratul plătește o sumă totală de 512 048 lei, în loc de 1 milion de lei, deci o reducere de aproape 50 la sută !

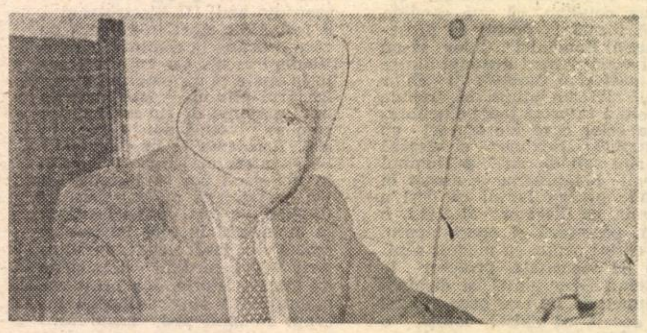

— Există și situația nefericită a unui deces. Ce face firma dv. pentru familia asiguratului?

— Întreaga sumă asigurată începînd cu cel de-al doilea an de asigurare este achitată de societate fără întîrziere. Mai mult, dacă decesul este urmare a unui accident sau a unei boli infecțioase acute, UNITA SRL plătește întreaga sumă asigurată din primul an de asigurare, chiar dacă nu s-a plătit decît o singură rată, iar începînd cu cel de-al doilea an de asigurare, pentru deces din accident se achită dublul sumei asigurate.

— După cum există și situația, cea mai de dorit, de altfel, în care asiguratul trăiește ziua expirării asigurării...

— El poate alege între a primi suma asigurată, împreună cu toate cîștigurile acumulate sau o pensie lunară viageră

MIHAI SĂNDOIU ■

Persoanele care doresc să devină asigurate la SOCIETATEA DE ASIGURARE ROMÂNO—GERMANĂ „UNITA" SRL pentru relații suplimentare se pot adresa și direct la Sucursala București, str. 11 Iunie nr. 15, sector 4, tel. 41 11 53 pentru sectoarele I—II și sectorul agricol Ilfov, pentru sectoarele III—IV—V—VI la tel. 75 78 31, precum și la filialele județene ale Sucursalei „UNITA" SRL — București, astfel: jud. Giurgiu — tel. 912/16 670; jud. Teleorman, la Alexandria — tel. 913/13 686; jud. Călărași, la Călărași — tel. 911/12 144 și Oltenița tel. 919/18 819.

Alitalia în România

„Cînd Alitalia se întoarce, e un semn al altor timpuri"

PAOLO ANDREA TRABALZA,

însărcinat cu afaceri ad-interim al Ambasadei Italiei la București

În urmă cu cinci ani, cînd „Alitalia" se retrăgea de la București, era un semn al timpurilor de atunci. Cînd „Alitalia" se întoarce, e semn al altor timpuri. După părerea mea, este vorba de o aurora și cred că sîntem cu toții optimiști. Important este ca poporul român să creadă în el însuși și să nu aștepte prea mult numai de la alții. Sosirea unui avion, chiar de trei ori pe săptămînă, nu înseamnă foarte mult. Ceea ce contează este studiul pe care oamenii de la „Alitalia" l-au făcut înainte de a se hotărî să se întoarcă. În mod evident ei și-au făcut bine socotelile și dacă lucrurile au apărut ca o rezolvare bună pentru Italia, asta înseamnă, cu siguranță, că și relațiile dintre România și Italia vor merge foarte bine.

„Este o afacere — acesta e cuvîntul magic"

dr. ENZO GIUNTOLI,

director al companiei „ALITALIA" pentru Europa Centrală

Sosirea primului avion de la Roma la București nu este numai un lucru foarte plăcut, ci foarte important. De cîte ori se inaugurează o linie aeriană, este o afacere. Acesta e cuvîntul magic. Ne-am reîntors în România gîndindu-ne, în primul rînd, să nu pierdem bani. Am înțeles că aici au început să vină din ce în ce mai mulți pasageri. Iar aceștia plătesc un bilet. Sînt unii care vin în vizită, alții să discute proiecte, alții să le pună în aplicare. Acesta este un lucru pozitiv, atît pentru România cît și pentru noi. În plus, este un lucru foarte plăcut să vii în România.

„Transporturile sînt un vîrf de lance al intrării noastre în Europa"

TRAIAN BĂSESCU,

ministrul transporturilor

(Urmare din pagina 1)

...e un semn foarte clar că Ro...nia începe să reprezinte ceva ...i să aibă tot mai multă credi...ilitate. Vor fi trei zboruri pe ...ptămînă, care vor avea și ro... de a prelua pasageri aflați ...n tranzit prin România.

Un lucru cu o semnificație adîncă este și acela că un nou ...ector de activitate prezintă în...eres pentru companiile ita...iene. Aș vrea să vă spun că ...pînă în prezent am semnat contractul de dotare a sistemului de control-trafic cu o companie italiană — „Alenia". Este semnat contractul pentru autostrada București — Constanța, tronsonul București — Fundulea tot cu o companie italiană — „Italstrada". Este, fără îndoială o politică în contextul căreia compania de aviație „Alitalia" este prezentă în contract cu unități ale Ministerului Transporturilor.

A consemnat
LIANA TATOS ■

■Atenție la reparațiile în gospodărie! ■Cereți tarife și chitanțe ■Nu vă lăsați intimidați și înșelați ■Reclamați, dar pe baze întemeiate și prezentînd chitanțele! ■Dacă aveți nemulțumiri, abordați și centralele unităților de prestații!■

PRESTAȚIILE DE SERVICII

Cum ni se bagă mîna în buzunar

Prețuri aberante

O familie în alertă. După atîția bani dați pe un televizor, și-au dat seama că s-a ivit și necesitatea racordării la antena colectivă. Un telefon la „Radio Progres" și „antenistul" vine. Numai că, atunci cînd pleacă, duce cu el 2 000 lei, contravaloarea a patru găuri și 20 m cablu și nu lasă nici o chitanță.

Un bloc de locuințe are în imediată apropiere o unitate „Instalatorul S.A.". Totuși, total nejustificat, pe chitanțele de prestații-servicii ale amintitei cooperative pentru amintitul bloc sînt incluse deplasări în valoare de 200 lei. În felul acesta, schimbarea unei garnituri ajunge la 300 lei, dacă socotim și „obligatoriul" bacșiș. Pe de altă parte, se știe că la magazinul de specialitate, garnitura respectivă costă 1 leu. În 5 minute, ea poate fi montată, fără nici o dificultate, chiar și de către gospodarul în nevoie. Deci, după cîte se pare, în cazul de față, fără exagerări, putem constata :

1 leu	=	300 lei
reparație efectuată de gospodar		reparație efectuată de „Instalatorul S.A."

În plus, asistăm, cu amărăciune, la neplăcuta lipsă de curaj a celor păgubiți care nu-și declină identitatea. Ei se consideră „la mîna" instalatorilor : oricînd o țeavă de apă se poate sparge și apa poate năvăli peste agoniseala de-o viață. Și ce te faci, dacă instalatorul nu „sare" în ajutor ?

Dar, să revenim la problema inițială. Prețurile exagerate nu sînt cerute numai de către meseriașii de la unitățile „Instalatorul S.A." sau „Radio Progres". Din nefericire se constată că, sistematic, ele se pretind în toate domeniile de activitate ale prestațiilor de servicii, nu numai pentru instalații sanitare, dar și pentru frigidere, mașini de spălat, aparatură electronică (televizoare, radiouri, magnetofoane, casetofoane, picupuri, aparate video etc), ajungîndu-se la sume exorbitante pentru un buget mediu.

Prețuri reale

Pentru a veni în ajutorul celor care vor să afle adevărul despre prețurile prestațiilor către populație (inclusiv prețurile deplasărilor lucrătorilor respectivi) și, totodată, să-și apere banii din buzunare, am obținut de la dna economistă Maria Iuracek, de la „Radio Progres", lista următoarelor sume pentru:

Verificări și consultări prestate de către tehnician autorizat:

- 70–450 lei pentru radio
- 110–600 lei pentru televizor
- 220–625 lei pentru video
- 110–500 lei pentru magnetofon și casetofon
- 60–625 lei pentru picup

Deplasări tehnician autorizat pentru prestări servicii:

- 60 lei pentru televizor
- 60 lei pentru video
- 60 lei pentru radio
- 60 lei pentru picup

Categoriile de prețuri pentru verificări aparate au în vedere tipul de aparat de verificat și complexitatea operației de verificare.

Întreprinderea „Radio Progres" are 60 de unități în București, cu 600 tehnicieni autorizați, calificați în școli medii tehnice. Prețurile pentru prestații-servicii sînt negociabile, iar reclamațiile întemeiate, achitate cu chitanțe, se pot face și la „Radio Progres", str. Jaques Elias nr. 4, sect. 3, tel. 13 42 77. O notă bună pentru Centrul de reparații aparatură electronică din Șoseaua N. Titulescu nr. 94 (tel. 18 51 22), unde dl. electronist Mircea Troneci prezintă, din proprie inițiativă, tarifele de prețuri pentru reparații. La unitatea „Metalocasnica" nr. 55 din șoseaua Mihai Bravu nr. 39, dna dispecer Olimpia Chirosca prezintă prețul deplasării depanatorilor pentru mașini de spălat : 100 lei. Se adaugă prețul constatării care variază în funcție de defecțiune, ajungînd pînă la 500 lei. La „Service Arctic" din șoseaua N. Titulescu nr. 92, dna Nina Cruceru specifică prețurile operațiunilor post-garanție : 162 lei pentru constatarea defecțiunilor și, diferențiat, în funcție de gravitatea defecțiunilor, pentru remedierea acestora. Deplasarea depanatorului : 172 lei.

Ce-i de făcut

Ar fi foarte indicat ca noile societăți pe acțiuni, tip „Instalatorul", „Radio Progres" etc, să afișeze, ele însele, listele prețurilor pentru deplasări, verificări, constatări, reparații etc. În felul acesta, tarifele percepute, stabilite pe o bază reală, cu motivații și justificări economice, echilibrate exclusiv în limite reale, ar duce la percepere de sume justificate, spre mulțumirea plătitorilor și ridicarea ștachetei morale a meseriei de prestator-servicii.

Pînă atunci, iată cîteva măsuri inteligente și eficiente (mai cu seamă), pe care le puteți aplica în lupta cu acest putregai al societății — necinstea unora dintre cei care efectuează reparații pentru populație :

- **Chemați, pentru reparații în gospodărie, numai lucrători autorizați a le face**
- **Cereți-le tarifele pentru deplasări, piese și manoperă**
- **Solicitați chitanțe pe care să fie menționate aceste sume**
- **Reclamați, dar numai pe baze întemeiate și prezentînd chitanțe**
- **La nevoie, solicitați și sprijinul centralelor unităților de prestații**

La urma urmelor, vinovaților chiar nu le e frică și rușine de nimeni și de nimic ?

CRISTINA ATANASIU ■

RANK XEROX

REPREZENTANTA PENTRU ROMANIA:
Bucuresti 70749,
Str. G-ral Berthelot 27
Tel: 12 00 53
FAX: 12 00 54

UTILIZIND CONSUMABILE
RANK XEROX
PRELUNGITI VIATA APARATELOR
DUMNEAVOASTRA SI BENEFICIATI DE
O EXCELENTA CALITATE A LUCRARILOR.

DISTRIBUITORI AUTORIZATI RANK XEROX:

ALFASOFT srl, Zalau, Tel: 996 / 15 881
APEL srl, Arad, Tel.: 966 / 15 231
AREXIM srl, Bucuresti, Tel.: 14 98 36
ADYLUS srl, Bucuresti, Tel.: 12 95 77
...AMPEST ANVICO srl, ...Mures, Tel.: 954 / 16 644
COMSER srl, Hunedoara, Tel.: 957 / 12 538-132
COMSERVICE co, Bacau, Tel.: 931 / 46 642
ESTICO srl, Brasov, Tel.: 921 / 19 052
FIBA IMPEX srl, Ploiesti, Tel.: 971 / 24 717
FIBA (NORD), Suceava, Tel.: 987 / 26 996
METRONOM, Piatra Neamt, Tel.: 936 / 14 570
METPRIBOR, Chisinau, Tel.: prefix / 47 15 24
ROM TEAM SOLUTIONS srl, Bucuresti, Tel.: ... 43 73
TOP EDGE ENGINEERING srl, Craiova, Tel.: 941 / 63 193
UNIVERSAL L. D. srl, Iasi, Tel.: 981 / 42 110-1209

CLIP Publicitate

Biroul de audiențe

Dacă ați epuizat toate posibilitățile pe care le cunoașteți în încercarea dv. de a vă rezolva problemele, mai există totuși o soluție: să chemați oamenii de la Flacăra

Fotografie de FLORIN IONIȚĂ

Gura lumii

Un răspuns din partea grupului „GALACTEUS"

Stimată redacție,

Ne-a bucurat apariția articolului pe care vi l-am propus și pe care l-ați publicat în nr. 12 al revistei dumneavoastră sub titlul : „O propunere fantastică : intrați în legătură cu extratereștrii". Totuși sînt necesare unele precizări suplimentare pentru o mai bună înțelegere atît a fenomenelor extraterestre, cît și a activității grupului nostru din Petroșani, de către publicul cititor.

În primul rînd numele corect al grupului francez de jonctiune cosmică este GALACTEUS și nu Galateus cum, dintr-o regretabilă eroare tipografică a apărut în articol. Apoi am dori să precizăm faptul că nu sîntem o „societate pentru contactarea civilizațiilor intergalactice", ci un grup de persoane care s-au reunit datorită interesului pentru acest domeniu, realizînd nu atît o organizație, cît un organism viu și dinamic în care fiecare individ se poate integra, aducînd esența experiențelor sale personale.

În fine, am dori să explicăm ceea ce în articolul publicat era menționat sub forma oarecum spectaculoasă că : „...în scopul obținerii nemuririi". În acest sens cel mai potrivit lucru ni se pare acela de a cita direct din materialele grupului francez Galacteus : „Grupul Galacteus transmite o energie de transmutare

planetară, aflată în sinergie cu Noua Eră Cosmică, în vederea declanșării unei conștientizări operative în fața crizei traversate de omenirea acestui sfîrșit de ciclu cosmic. Joncțiunea cosmică nu este un demers intelectual, ci o aventură a conștiinței care permite ființei umane să-și ducă existența în continuitate cu toate nivelele de energie-conștiință ale Cosmosului aceasta făcîndu-se prin redarea ființei umane a sensului programului său originar interior, a misiunii sale pe un nivel telepatic situat între conștiința supremă și forța extremă. Fapt posibil prin căutarea realizării ultime a ființei umane încarnate : transubstanțierea totalității forțelor formale în esență spirituală, cu o voință reală de a cîștiga : conștiință, timp, spațiu și energie, pentru a intra în contact cu civilizațiile extraterestre avansate, civilizații ale viitorului, concentrîndu-ne atenția asupra celor care dețin acest posibil transfer".

Deci, este evident că nu propunem nici un elixir al nemuririi și nici numai un contact formal cu „omuleții verzi", veniți de pe alte planete, ci, în primul rînd, o redimensionare a ființei umane la toate nivelele sale, o redescoperire a esenței sale cosmice.

Cu stimă și respect,

REMUS GABRIEL PIRLEA

Recursul a fost amînat

La solicitarea cititorului nostru dl. Ioan Olaru din Sita Buzăului, am participat la recursul declarat de către Guvernul României, S.A.. COMAUTOSPORT (fost I.D.M.S.) și Ministerul Economiei și Finanțelor împotriva hotărîrii judecătorești din 11 decembrie 1991, care dădea cîștig de cauză Asociației pentru Protecția Cumpărătorilor de Autoturisme.

Programat pe 13 aprilie 1992, ora 8, la Curtea Supremă, etaj 2, camera 332, recursul a fost amînat pentru 25 mai ora 8,30 în același loc. Amînarea a survenit deoarece Guvernul României reprezentat de dl. Paul Jerbal a solicitat un nou termen, delegații săi fiind în imposibilitate obiectivă de a se prezenta. Din partea guvernului a fost invocată și lipsa apărării sale.

Spicuim murmurele din sală care ne-au ajuns la urechi :

„Există o anexă la hotărîrea de liberalizare a prețurilor din noiembrie '90 în care se arată obiectele exceptate ; printre ele sînt și autoturismele. Anexa nu a fost tipărită sau popularizată vreodată".

„I.D.M.S.-ul a folosit banii noștri în alte scopuri".

„O judecătoare care a participat la soluționarea inițială a litigiului a fost îndepărtată".

„Guvernul vrea să paseze grija acestui recurs celor care vor veni după alegeri".

„Să cerem sechestru asigurator și blocarea contului COMAUTOSPORT, precum și al uzinei care l-a mandatat".

Nemulțumirile asociației au culminat în aceeași zi cu un miting autorizat desfășurat în fața Parlamentului României. Au participat cîteva sute de oameni, fiind desemnată o delegație pentru discuții cu parlamentarii.

RADU POPA ■

Femeia în viața noastră

Doar spițe de bicicletă

Avînd credința că există un for care se ocupă cu aprovizionarea pieței cu diverse materiale, la prima vedere neînsemnate, cum ar fi cuie de diverse mărimi, suruburi, clame, spițe de bicicletă, îl invocăm ca pe o zeitate, rugîndu-l să ne răspundă. Va fi satisfăcută în felul acesta atît curiozitatea noastră, cît și aceea a domnului **Iustin Hânciu din localitatea Ghighișeni, nr. 82, jud. Bihor**, care ne scrie următoarele : .....cu respect deosebit vin a vă ruga să intervineți cu ajutorul publicației dvs. la forurile competente, pentru a face să apară pe piață, în magazinele de profil, **spițe groase de bicicletă**, pentru roata din spate (bicicletă marca «Pegas ideal»)". Tot domnia-sa, după ce ne spune că pedalează de vreo 35 ani, în toate anotimpurile, se găsește acum în situația de-a abandona bicicleta, pe care a dat bani grei.

Scrisoarea se încheie avînd următorul apel : „Am speranța că dvs. înțelegeți necazul meu și al multora din țară, care se află în această situație și ne veți ajuta cu maximă operativitate".

P. S. În legătură cu operativitatea noastră cred că nu aveți îndoieli. Sîntem pe recepție și așteptăm împreună cu dvs. semnale din partea celor vizați.

ELENA GRECESCU ■

POSTA REDACȚIEI

IOAN CAPAȚINA — Botoșani, str. Pușkin, nr. 23 : Puteți intra în legătură cu domnul inginer Valeriu Popa, scriindu-i la următoarea adresă : str. Maior Coravu, nr. 17, București.

CONSTANTIN SOCARICI — com. Topalu, jud. Constanța ; **NICOLAE ROSA** — Constanța — str. Eliberării, nr. 43, bl. AE 7, sc. C, et. 1, ap. 41 : Reluăm pentru dvs. adresele solicitate : Hristenco Dumitru, Bdul Constructorilor, nr. 17, sc. B, et. 1, ap. 28, București ; Coman Gheorghe, str. Cogălnic, nr. 27, telefon : 20 75 45.

IOAN CAVASDAN — Arad, str. Andrei Bernath, nr. 1 : Așa cum am promis, ne-am interesat și răspundem, în acest număr, la punctul numărul doi al solicitării dvs. Ambasada Argentinei este pe strada Drobeta nr. 11. Pentru că tot sîntem în zona Americii Latine notați-vă și pe aceea a Ambasadei Braziliei — str. Praga, nr. 11. Cine știe ? Poate veți avea nevoie.

ELENA GRECESCU ■

Adrese utile

COMISIA PENTRU CERCETAREA ABUZURILOR ȘI PENTRU PETIȚII — str. Arh. Grigore Cerchez, nr. 16, sector 1, București.

MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI ȘTIINȚEI — str. General Berthelot, nr. 30.

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII — str. Ministerului, nr. 2.

MINISTERUL MUNCII ȘI PROTECȚIEI SOCIALE — str. Dem. I. Dobrescu, nr. 3.

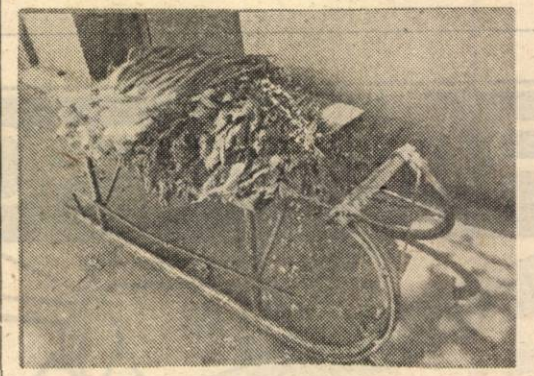

Consensul anotimpurilor

Participați la rubrica

Idei în licitație

O comună cu tineri și tinere virgini pînă la căsătorie

Virginitatea e din nou la modă. Și, împreună cu ea, fidelitatea conjugală. Aceste „prejudecăți", taxate ca atare de lumea modernă, s-au dovedit că aparțin nu numai unor norme morale ancestrale, dar și condiționează sănătatea biologică a organismului. Numai omul modern, amoral, lacom de plăceri le-a eludat din comportamentul pre și postmarital. Dar natura se răzbună. În trecut, aventurile extraconjugale, prostituția, amorul liber au dus la proliferarea bolilor venerice. Dar la orizont a apărut un dușman mult mai fioros : SIDA. O boală care nu mai iartă și care l-a îndemnat pe om să se întoarcă la modul de conviețuire al părinților și bunicilor noștri, cînd viața sexuală începea abia după căsătorie, iar adulterul era un accident doar în viața bărbaților.

În întreaga lume castitatea și morala creștină recîștigă teren. Virginitatea a găsit portdrapelul în persoana frumoasei actrițe americane Brooke Shields. În Franța începe păstrarea virginității pînă la 19—20 de ani. În România, mai ales după Revoluție, intemperanța sexuală a cunoscut o adevărată explozie.

În consens cu tendința mondială, propun înființarea în România a unei asociații cu titlul : **Anti-SIDA prin virginitate și fidelitate.** Propun, de asemenea, ca localitatea Maieru, județul Bistrița-Năsăud, prima comună de nefumători din România, să devină și prima cu tineri și tinere virgine pînă la căsătorie. Prietenii acestei idei se pot adresa pentru amănunte autorului acestei relatări.

Ing. IORGU SAVA-CRAIEȘTI,
str. Cercului 3, sector 2, cod 70246, București

În atenția Ministerului Justiției

Ultima soluție

În zilele de 8 și 10 aprilie 1992, s-a prezentat la redacție dna Pantea Maria, domiciliată în comuna Bolvașnița, satul Vîrciorova, județul Caraș-Severin, care, dezamăgită de cîteva hotărîri judecătorești, care-i afectează dreptul de proprietate asupra casei în care locuiește și pe care le consideră nedrepte, speră că dreptatea o poate găsi numai la Ministrul Justiției.

În acest scop, dînsa pretinde că, în cîteva rînduri, s-a prezentat la cabinetul acestuia, dar i-a fost imposibil să obțină o audiență.

A rugat redacția noastră să intervină, motiv pentru care i-am publicat solicitarea, iar memoriul său, l-am trimis Ministerului Justiției.

CORNELIU OLTEANU ■

CAZURI și NECAZURI la F.C. BIHOR

Un Cattani pentru Mircea Angelescu

Incurcate sînt așa cum toată lumea o știe, căile Domnului! Dar și mai și cele ale fotbalului! De la Oradea, de la clubul F.C. Bihor, am primit deunăzi o sumedenie de documente care ne-au pus pe gînduri. Documentele sînt vechi, întîmplările sînt de demult, în unele cazuri s-a făcut deja lumină, unele din litigii s-au și stins de bună seamă iar lumea, ca să nu spunem fauna, care a colcăit la F.C. Bihor a fost și este terifiantă în continuare. Matrapazlîcuri peste matrapazlîcuri, mai ceva ca în Caracatița comisarului Cattani. Le veți citi ceva mai jos, dar ceea ce neapărat trebuie să spunem, din capul locului, este că, la nivelul Ministerului Sporturilor, cel condus de Mircea Angelescu, totul era aproape cunoscut. Și nu numai cunoscut, ci chiar acoperit. Într-atît de mari deveniră divergențele în sînul conducerii clubului, încît ministrul de atunci a dispus o cercetare amănunțită. Cercetarea i-a fost încredințată dlui revizor contabil principal Vasile Velea. Iată ce i se aduce domnului ministru la cunoștință printr-un document dată 30 mai 1990 și semnat de președintele clubului, prof Constantin Matei, și contabilul-șef Adrian Nuțiu: **„Conducerea clubului F.C. Bihor, prin prezenta vă aduce la cunoștință modul de comportare a dlui revizor contabil principal VELEA VASILE în activitatea de control pe care o desfășoară în cadrul clubului nostru — stări repetate de ebrietate; contrar dispozițiilor legale, sus-numitul a luat cu dinsul, în două rînduri, acte spre a le „controla" la hotel. Acest „CONTROL" al actelor la hotel se efectua în compania persoanelor împotriva cărora s-a depus plîngere penală, persoanele fiind în curs de cercetare la procuratura locală. Față de cele de mai sus, solicităm rezilierea delegației de control a dlui VELEA VASILE și trimiterea unor persoane competente și integre pentru efectuarea controlului necesar".**

În aceeași perioadă, contabilul șef Adrian Nuțiu concepe un document pe care intenționa să-l înainteze Procuraturii locale. L-a înaintat sau nu, nu știm. Ceea ce știm este că respectivul contabil cunoștea ca nimeni altul toate șmecheriile de la F.C. Bihor. Iată cîteva: **„În perioada lunilor februarie-martie 1988 la clubul F.C. Bihor s-au adus de către fostul președinte C-tin Bigan 200 000 (două sute mii) pungi din folie de polietilenă de la CPADM Scornicești după cum urmează: cu avizul 81354, din data de 11 martie 1988, eliberat de CPADM Scornicești au fost aduse 100 000 pungi, cu avizul 178322, din data de 16 februarie, eliberat de CPADM Scornicești fuseseră aduse alte 100 000 pungi. Menționez faptul că la vremea aceea avînd bani disponibili în cont, am achitat contravaloarea celor două avize. Dar cele 200 000 pungi n-au mai ajuns la magazia clubului. Ele au fost distribuite prin magazinele municipiului Oradea. Pînă azi, 12 ianuarie 1990, în casieria clubului nu a intrat nici măcar 1 leu din vînzarea acestor pungi".** Oare ce a descoperit domnul Vasile Velea în legătură cu această „mică" afacere și ce a dispus? Sigur că da, ne întrebăm în mod retoric, pentru că, după toate aparențele, cauza de mai sus și altele asemenea ei, s-a clasat. Tot domnul Adrian Nuțiu, în același document pe care voia să-l înainteze Procuraturii locale, mai scria: **„În perioada decembrie 1988 — iunie 1989 s-au adus, de la I.M.P. Viitorul Oradea 42 240 calendare. S-a achitat suma de 90 112 lei, dar vînzarea, care ar fi trebuit să ne aducă suma de 126 720 lei, ne arată că în casieria clubului au intrat doar 47 436 lei. Tot atunci s-a preluat de la I.M.P. Viitorul Oradea și 36 696 bucăți vitodecor cu emblema clubului. S-a achitat suma de 83 546,15 lei, urma să se cîștige 110 088 lei, dar ne-am ales cu numai 41 696 lei. Atît calendarele, cît și emblemele au fost vîndute în totalitate, la meciurile echipei, pe lîngă biletele de meci. Unde au dispărut cei 147 676 lei care ar fi trebuit să completeze veniturile clubului?"** Ce reportaj-anchetă de senzație ar fi ieșit dacă aveam toate datele acestea la timpul potrivit?! Dar oare am fi putut să publicăm un astfel de material? Bineînțeles că nu, dar cum s-a făcut că, imediat după revoluție, domnul Mircea Angelescu, prin omul său, revizorul contabil principal Vasile Velea, a acoperit toate aceste neajunsuri? Cum se face că, spre deosebire de alte județe, unde a fost de acord cu schimbarea conducerii fostelor CJEFS-uri, pe care le-a transformat în Oficii județene de sport, aici, la Oradea, s-a opus categoric, menținîndu-i în funcții atît pe cei de la CJEFS, cît și pe cei din conducerea clubului F.C. Bihor?!

Dar iată și o poveste, a se citi afacere, cu brazi de Crăciun, petrecută în perioada 1989: **„Cu factura nr. 171, din 18 dec. 1989, au fost duși la sediul clubului 600 de brazi. Brazii au fost vînduți, dar ca și-n cazul altor materiale, nici de această dată, în casieria clubului n-a intrat nici un singur leu. Ca și cu alte ocazii, beneficiarii acestor aranjamente au fost domnii Bigan, Dărăban și Șerban".**

După cum se vede, deși lista matrapazlîcurilor celor trei este departe de-a fi epuizată, numai de fotbal nu se ocupau domnii de la F.C. Bihor, iar atunci cînd nimeni altul decît contabilul șef a asternut toate aceste bizare afaceri pe hîrtie și a cerut ca vinovații să dea socoteală, controlul de la București, cel trimis de ministrul Mircea Angelescu a aplanat toată tărășenia. Să-l felicităm pe domnul ministru pentru ceea ce a făcut?!

Mai trist este faptul că și următorul ministru, Bogdan Niculescu Duvăz, s-a aflat în posesia acestor date, dar domnia sa a continuat cu o rîvnă demnă de o cauză mai bună, sistemul de lucru al domnului Mircea Angelescu. Ceva ciudat se întîmpla la Oradea, ceva care ar fi putut să arunce în aer o infernală organizație de tip mafiot. Adevărul, din păcate, nu a ieșit la lumină! Forțe de tot felul, locale și centrale, au acționat ca la o comandă și domnii C-tin Bigan și Dorin Șerban, deși au fost reținuți la Procuratura locală, în stare de arest, din 27 martie pînă la 30 mai 1990, au fost eliberați și totul s-a stins.

În realitate nu s-a stins nimic. Totul a continuat pe aceleași tipare, clubul F.C. Bihor pierzîndu-și aproape toți jucătorii în afaceri care de care mai tenebroase. Cazul jucătorului Muzsnay, la care Marcel Pușcaș s-a referit în deja celebra casetă a lui Cornel Pumnea, ilustrînd dezinteresul, dar poate că și implicarea actualei conduceri a F.R.F., ne este pe larg prezentată de colegul nostru Pașcu Balaci și vi-l supunem atenției. Veți vedea însă că situația lui Muzsnay este o nimica toată pe lîngă ceea ce s-a întîmplat cu alți jucători de la F.C. Bihor. Amănuntele de rigoare în articolul domnului Petru Șandor, publicat în 26 septembrie într-un ziar din Oradea. Lectura acestor două materiale vă vor elucida, sperăm, asupra numeroaselor nereguli de la F.C. Bihor, precum și asupra obîrșiilor părintești a celor care, de la nivelul superior al F.R.F., conduc destinele fotbalului nostru. Dacă asta vor continua lucrurile, s-ar putea ca într-un viitor ce bate deja la ușă, fotbalul românesc să ajungă în sapă de lemn. Sau, vorba cuiva, dacă așa o fi și pe lumea cealaltă, zău că nu are rost să mai mori.

VICTOR NIȚĂ ■

Muzsnai pe bere

La începutul lunii aprilie, în cadrul unei emisiuni la TV Oradea, Marcel Pușcaș a declarat că vădușitul acum de jucători club F.C. Bihor a vîndut pe unul din cei mai buni atacanți, Muzsnai, la clubul Videoton contra sumei de 10 milioane de forinți, plătibili în trei tranșe: prima de 2 milioane, a doua tot de 2 milioane, iar a treia — de 6 milioane.

Dar între cele două cluburi au fost încheiate două contracte (unul în limba maghiară, celălalt în limba română) care nu sînt identice din punctul de vedere al clauzelor contractuale, fiind așadar vorba de două contracte total diferite, fapt nelegal. Pentru a se evita „filtrul" bancar care obliga la schimbul oficial al valutelor, s-a preferat, declară Marcel Pușcaș, plata în... sticle de bere. Muzsnai fiind vîndut, deci, pe cutii de bere.

Federația română de fotbal trebuia să ia măsuri să încaseze acel procent de 10 la sută de pe urma transferului. „În ce a fost plătită F.R. Fotbal din cele 40 000 sticle de bere? A luat F.R.F. bere pentru acest transfer? Bănuiesc că nu."

Ceealaltă tranșă de 6 milioane de forinți nu a fost încasată de F.C. Bihor nici pînă în momentul de față. Deci, clubul orădean și, în general, fotbalul românesc au fost grav prejudiciate.

În Ungaria s-a petrecut o altă tărășenie.

Clubul Videoton, probabil avid de verzișori, l-a tranla clubul Ant- werpon din Belgia contra unei sume bunicele, de 400 000 dolari, în baza unui contract cu durata de un an. În caz de prelungire a contractului, clubul belgian se obligă contractual să mai plătească 400 000 dolari clubului Videoton.

Făcînd un calcul în dolari, declară mai departe Marcel Pușcaș, s-au pierdut cam 700 000 dolari, pentru simplul motiv că F.C. Bihor ar fi putut încheia de unul singur această tranzacție cu clubul Antwerpen. Din acești bani, 10 la sută, deci 70 000 dolari, ar fi revenit Federației Române de Fotbal, lucru care nu s-a întîmplat.

„Iată cum, declară în încheiere Marcel Pașcaș, F.R. Fotbal a dat cu piciorul la aproximativ 70 000 dolari". **(P.B.)**

Banii n-aduc fericirea!

Simbătă, 4 aprilie a.c., după jocul cu Unirea Alba Iulia (în deplasare), mai mulți suporteri ai echipei orădene și-au exprimat în fel și chip nemulțumirea (a fost organizat și un miting cu lozinci și „strigături" în fața sediului clubului FC Bihor! — spre lauda lor și-a polițiștilor orădeni, pragul violenței fizice n-a fost trecut, al celei verbale, însă, da!). În aceste împrejurări, Consiliul de administrație al FC Bihor ni s-a adresat cu rugămintea de a prezenta cititorilor „situația reală a transferurilor efectuate de FC Bihor în ultimii doi ani și a resurselor financiare rezultate din acestea". Consecvenți principiului de a găzdui orice punct de vedere care, decent exprimat, poate aduce mai multă lumină și speranță de mai bine, le dăm „cuvîntul" domnilor din conducerea FC Bihor:

„Jucătorul Vancea Viorel a fost împrumutat la Videoton în perioada 20.03.1990 — 30.06.1990, pentru suma de 1 milion forinți (23 televizoare color și două rînduri de echipament sportiv). Din valorificarea a 23 de televizoare s-au încasat 1 040 000 lei, iar 45 000 lei (valoarea unui aparat TV color) i-au fost imputați fostului contabil șef A. Nuțiu). Din transferul aceluiași jucător V. Vancea la Honved Budapesta, pe perioada 30.06.1990 — 30.06.1991, FC Bihor a primit: 35 televizoare color, 40 000 sticle de bere „Spaten" (Tuborg) și echipament „Umbro" în valoare de 220 000 forinți, 21 de televizoare au fost date gratuit jucătorilor. Sumele încasate pe celelalte 14 aparate tv și pe bere au fost cheltuite astfel; primele de instalare pentru Negrău Adrian (200 000 lei), Dan Daniel (50 000 lei); Kulcsar Sandor (50 000 lei), Tămas Vladimir și Bruchental Gabriel au primit și ei cîte 100 000 lei fiecare. Beneficiul clubului 5 000 lei. Muzsnay Zsolt a fost transferat definitiv la Videoton, pentru 10 milioane forinți, începînd cu 1 iulie 1990. Suma de 200 000 forinți a fost înmînată jucătorului Cigan Sorin ca primă de instalare, iar pentru 380 000 forinți au fost livrate în 2 tranșe (2 milioane la semnarea contractului și 1 800 000 pînă la 31.12.1990) următoarele mărfuri: 35 televizoare color — 1 400 000 lei, 50 000 sticle de bere 2 155 000 lei, 20 000 sucuri — 1 083 960 lei, 2 aparate cafea — 65 815 lei, un mixer 30 225 lei, în total 4 735 000 lei. Cele două aparate de cafea și mixerul au fost vîndute firmei „Diana". Din cauza unei clauze incluse în acest contract (FC Bihor se obligă să asigure ca M.Z. să rămînă chiriașul imobilului aflat în Oradea, str. M. Eminescu nr. 52, iar în cazul că legile vor permite, îl va sprijini în cumpărarea imobilului sus-amintit) diferența de 6 milioane forinți rămîne blocată la Videoton. Sînt în curs tratative pentru deblocarea situației. Fiindcă Muzsnay a fost vîndut **definitiv**, fără alte clauze adiționale, FC Bihor nu a beneficiat de nici un dolar din sutele de mii cîți a obținut Videoton din transferul lui M. Z. în Belgia! Cigan Sorin a fost transferat la Petőfi Sport Egyesület Derecske, pe perioada 30.03.'91 — 30.06.'92, pentru suma de 800 000 forinți, în marfă astfel: praf de înghețată — 600+1593 kg, sucuri concentrate — 4 000 litri, cornete înghețată — 696 kg. Din valorificarea acestor mărfuri, firma „Diana" a livrat clubului 1 106 415 lei. Bună afacere cu Cigan pe un an și jumătate!

Jucători aduși de fosta conducere: Iepure Vasile (CFR Cluj-Napoca) 600 000 forinți (obligație față de CFR Cluj), 50 000 lei (prima de instalare pentru Iepure), 250 000 lei (achitarea avansului pentru un apartament Oradea); Sălăjan Lucian (Oțelul P. Groza) — 300 000 (obligație față de AS Oțelul); Cristescu Florin (CSM Suceava) — 200 000 lei (obligație față de CSM Suceava), 250 000 lei și un televizor color (primă de instalare); Lazăr Ovidiu (Steaua) — 2 500 000 forinți (obligație Steaua), 5 000 dolari (jumătate din dolarii primiți de jucător de la clubul militar la transferul FC Bihor — Steaua).

Jucători transferați de la FC Bihor fără ca acest club să beneficieze de nici un leu în urma acestor transferuri: Jipa Dumitru — la „Poli" Timișoara, **Cheregi Marius** — Dinamo București, **Bolba Mircea** — în Cipru, **Craiu Ion** — Jiul Petroșani, **Balaj Călin** — Oțelul Stei, **Ivan Toma** — la Gloria Bistrița la schimb cu Cigan căruia i s-au dat la instalare 200 000 forinți!

Jucători transferați de actuala conducere a FC Bihor: Negrău Adrian (plecat din aprilie a.c.) — la Honved Budapesta, pentru 5 milioane forinți, pe perioada 01.07.'91 — 30.06.'93. Clubul a primit pînă acum 2,5 milioane forinți (un milion a fost valorificat, în contul clubului intrînd 2 milioane lei; pentru 1,5 milioane forinți clubul urmează să primească: un autocar, echipamente de joc și mingi); celelalte 2,5 milioane vor fi primite pînă la 31.01. 1992. Dacă în această perioadă Negrău va fi transferat la un club tert, FC Bihor va primi jumătate din cota de transfer; **Vancea Viorel** — i s-a prelungit transferul pe un an (din 1 iulie a.c.) la Honved pentru 3 milioane forinți. 1,5 milioane s-au primit (s-au achiziționat din Ungaria 8 autoturisme Dacia 1310 care au fost vîndute la licitație pentru suma de 3 073 000 lei), restul se va primi pînă la 15.12.'91. **Bereczki Peter** (plecat definitiv cu familia în Ungaria) — la Vaczi Izzo (pentru 500 000 forinți (care se află la o firmă parteneră din Ungaria urmînd a fi transformați în lei) și 2 zile petrecute de echipa FC Bihor în Ungaria (suportarea cheltuielilor).

Situația financiară a clubului la data instalării noii conduceri: datorii față de furnizori — 1 800 00 lei; premii restante față de jucători — 160 000 lei; premii și indemnizații achitate jucătorilor din mai pînă acum — 705000 lei. Pentru stimularea jucătorilor în vederea promovării în divizia „A" s-au stabilit: prime de joc pentru victorii pe teren propriu — 10 000 lei; pentru victorii în deplasare — 15 000 lei—20 000 lei (în funcție de dificultatea meciului). Primele se acordă diferențiat după contribuția fiecărui jucător la succesul echipei. Un număr de 14 jucători au fost angajați cu data de 1.09.'91 la FC Bihor cu un salariu mediu de 8 000 lei (la care se adaugă indemnizația de efort de 2 500 lei). În prezent, clubul nu are datorii față de furnizori și nici față de jucători (cu excepția unor pretenții nejustificate — unii jucători au solicitat 200 000 —400 000 lei înainte de începerea campionatului. FC Bihor are în cont suma de 1 milion lei".

...Și totuși, iată că banii n-aduc fericirea, vorba slăgărului arhicunoscut. Or fi fiind ei (banii) prea puțini? Rămîne de văzut. Simbătă vom întreba: CE MAI AVEȚI DE SPUS?

N.R. — Dacă așa arăta fotbalul la FC Bihor pe timpul ministeriatului dlui Mircea Angelescu, cum va arăta el în continuare, în toată țara, cînd același domn Angelescu se ocupă tot de destinele fotbalului românesc?

PETRU ȘANDOR ■

Ștefan Percec

Publicăm pentru prima dată fragmente din memoriile bucovineanului Ștefan Percec (Crasna-Storojineț, 1888 – Rădăuți, 1979), cel care între 1914–1918 a condus Partidul Național din Bucovina, președinte apoi al Partidului Țărănesc și Național Țărănesc, deputat și senator în mai multe rînduri. Cele 5 caiete, salvate de la perchezițiile securității, vorbesc despre o Bucovină harnică și curată, frămîntată de neliniște în timpul Primului Război Mondial, intrată apoi în viața politică a României, totdeauna străbătută de calde simțiri patriotice, niciodată indiferentă la evenimentele mari ale Țării. Autorul rîndurilor de mai jos a devenit brusc între anii 1945–1979 un „dușman" al poporului, cunoscînd astfel temutele pușcării comuniste: Suceava, Adjud, Văcărești, Gherla, Canalul Dunăre–Marea Neagră. În însemnările sale – din care selectăm astăzi – luminile se amestecă discret cu umbrele, tabloul trăirilor desfășurîndu-se pe un registru larg, complex, ca însăși viața.

MEMORII ARESTATE

„Spală-mă, mamă cu vin"

1914. „La prima examinare de ostaș pentru război, ne-am prezentat 3 frați și un cumnat. Era sfîrșitul lui octombrie 1914. Ziua era de toamnă mohorîtă. Un convoi de căruțe din ambele Crasne, cu tata ca primar în frunte urca dealul, iar o baterie de artilerie, condusă de un căpitan, cobora. Recrutarea a început cu cei de la 40–18 ani împliniți și, cum primeam hîrtia de „bun de cătănie", plecam spre vagoanele din gară, încălzindu-le cu trupurile noastre ostenite de cei peste 30 km. de marș. În gara Dornești, noi, mai mulți crășneni, ne-am urcat într-un tren de marfă deschis, plin cu ofițeri de cavalerie. Ningea liniștit cu fluturi albi, dar făcînd mișcare și scuturîndu-ne omătul proaspăt, n-am simțit frigul. N-aveam poftă de mîncare. Ioachim a Mădălinei, tînăr recrut de 18 ani, cîntăreț ca și mama lui, glăsuia prin gări : „Arde-te-ar focul de neamțu / Cum m-ai prins și tu în lanțu / Spală-mă, mamă, cu lapte / Că mă duc tare departe / Spală-mă, mamă, cu vin / Că de-acuma nu mai vin".

În gara orașului Gura Humorului, lumea tocmai ieșea de la biserică, era duminică și muntencele în haine de sărbătoare, frumoase și pline de sănătate, auzind cîntecul lui Ioachim întrebau cu jale „Unde te duci, măi băiete?" Lumea lăcrima. După un timp, am fost suiți în vagoane de vite și porniți spre apus. Am mers și tot am mers. Cei tineri, ocupînd ușa vagonului, acopereau și vederea celor ce ședeau pe paie. Am auzit „Iaca, Budapesta" și apoi, după un popas scurt, am întins-o pe mîndra trecătoare din Alpi, Semerig. În gara Sant Ștefan ne-am debarcat. Cu un tren special au fost culeși toți t.t.r. și duși în tîrgul Kalwang. A doua zi, ieșind prin oraș, am întîlnit mulți bucovineni încartiruiți într-o mănăstire de călugărițe catolice, unde m-am mutat și eu. După cîteva zile, cu toate că de la recrutarea mea din clădirea școlii primare din Vicovul de Jos, n-am scris nimănui din Bucovina ocupată de armata țaristă, am primit pe terenul de exercițiu din Kalwang cele 100 de coroane, salariul meu pe luna noiembrie 1914. Vremea trecea greu. Ca distracție, în pauza dintre cele două exerciții militare (3 ore) jucam cărți — un joc ce se numea **Nași-Vași** la care puteau participa 30–50 de jucători. Știam să pun atît de bine, încît cîștigam aproape zilnic 5–6 coroane pe care le cheltuiam plătind mesele colegilor mai tineri. În atmosfera asta, sprijinind pe cei mai tineri, fără putință de a se hrăni mai bine, ne prind sărbătorile de iarnă 1914/1915 departe de ai noștri, printre străini. Noroc de comandantul grupului nostru, căpitanul George Cojocar ; am organizat cu el revelionul în localul mănăstirii de măicuțe catolice, cu toate obiceiurile noastre bucovinene: mălănci, urs, capră, urături, de au rămas nemții cu gura căscată. Cu un bufet bine îngrijit, cu de toate, am petrecut toată noaptea, mulți dintre noi — pierzîndu-și măsura — ar fi dat atac spre ziuă la dormitoarele măicuțelor. La aflarea acestei vești, căpitanul a cerut ca vinovații să facă un pas înainte în front. Nici o mișcare. Primul din front, un sfeahtic polon din orașul Siret, licențiat în drept la Viena, a raportat că el fiind catolic, cu toate că n a participat la frumoasa serbare a revelionului, crede că gestul ortodocșilor români nu le-a putut supăra pe măicuțe, mîhnind-o doar pe bătrîna stareță care și-a pierdut firea pentru că n-a profitat și ea de acest asalt. La sfîrșitul lunii ianuarie 1915 pe front s-a ivit tifosul exantematic, ceea ce ne-a umplut de groază. Arătam și eu din ce în ce mai rău. Bine, mersesem cu trenul, văzusem lumea, Nași-Vași, măicuțe catolice, tifos și pregătiri de luptă, dar ce căutam noi românii aici, într-un război care nu era al nostru?".

Istoria unei epigrame

În ziua de 15 august 1923 am fost prezent la tragerea primei brazde de pămînt în apropierea mormîntului întemeietorului Moldovei, Bogdan Vodă. Erau de față ministrul I. Nistor, Nicolae Iorga, Dimitrie Teleagă, mitropolitul Nectarie și alții. Era o zi însorită și, în asistența a mii de țărani îmbrăcați în haine de sărbătoare, vrednicul țăran Toader a Mărăuchii din Volovăț a pus boii la plug și a tras prima brazdă. După sfîrșitul acestei festivități, urma praznicul în sala cea mare din orașul Rădăuți, unde puteam să-i vorbesc profesorului Iorga. Masa, în formă de potcoavă, plină de bunătăți, nu mă atrăgea. Profesorul Iorga studia desemnele făcute cu cărbune, pe pereții sălii de ultimele trupe ungurești. „Chiar aceste desene, a spus el, ni-i arată pe unguri încă sălbateci". Locul meu era la masă lîngă deputatul comunei Crasna — singurul deputat în opoziție al Partidului Democrat al Unirii, dar acum — din nefericire — unificat în rele cu P.N.L. împotriva candidatului guvernului Averescu. I-am reprosat deputatului țăran Ilarion Ungureanu că trădarea lui față de țărănimea încrezătoare față de Partidul Țărănesc care i-a adunat atîtea voturi nu va trece neobservată. În apărarea sa a sărit alt deputat îmbrăcat în haine țărănești — un avocat hapsîn cu care m-am încins la ceartă. În toiul discuțiilor, n-am gustat nimic de pe masă, n-am ascultat nici un discurs decît fragmente dintr-o sfadă a lui Iorga c-un librar din Dorohoi. Discuția mea cu deputatul în haine țărănești a continuat cu cuvinte tari și gesturi repezite, văzute, desigur de toată asistența, fixate în cîteva versuri de avocatul Hotinceanu din Cernăuți : „Dobos că-și mai face o vilă, / Treaba lui / Și Rotică un vers în silă / Treaba lui /Dar, de-l vezi pe Ungureanu / Cum și-a căptușit sumanul / Și-o mai face pe țăranul / Vrînd, nevrînd, trebule să-i spui / Mama lui".

Selecție și prezentare
AL. MIHĂILĂ ■

C
dintr-u

Săpoca este o comună evasinec
tă pentru majoritatea oamenilor
nuiti, aruncată pe hartă undeva
detul Buzău. Ca să ajungi acolo
decît o singură soluție : să te
autobuzul-cursă care face, de
drumul între Buzău și Săpoca în
un ceas. Am pătruns în interiorul
versului concentrationar al bo
psihic (un fel de „ciurucuri" al-
tăților pentru cei din stăpînirea
nistă) — și mai ales al pseudo-
lor psihic, prin intermediul re
stupefiante ale Mihaelei V. Enach
sa făcea parte din acel numeros
gent al internatilor aici „din mo
litice". Cum a nimerit în acest
fost transportată de la secția de
trie a spitalului Județean din
Cu o adresă scrisă de la Miliție
dimineață a fost adusă în Să
bordul unei mașini mici („Dacie
cortată de doi „copoi" care, c
reprezentau Direcția Sanitară.

Și Kafka ar fi ajuns la „irecuperabili" –

Așa a început și „procesul" M
cu doi haidamaci în spate car
chestrat-o și pe tot parcursul d
i-au tras ghionturi și lovituri
repetîndu-i mereu „să renunțe
ceară să i se facă dreptate". La
a fost predată medicilor. A fost
de un anume doctor despre car
minteste că îl chema Ion S. Era
pe 29 septembrie, doar cu cîtev
înaintea înlăturării dictaturii co
Cum se supraviețuia la Săpoca ?
avea și o secție de dezalcoolizar
navii psihici erau ținuți întreag
tă a zilei în camere încuiate. Nic
servirea mesei nu erau scoși din
llonul detenției. La etajul doi
numai „femeile irecuperabile"

„Uneori... lumea

Isprăvile lui Ion Dincă

FIARA CARE SE GU

Procesul penal al acelora din CPEx se judecă și se răsjudecă. S-au dat termene și s-au făcut amînări în prostie. Acest proces de pomină a devenit o mascaradă juridică sui-generis. În același context vom plasa și procesul celor 4 (Emil Bobu, Manea Mănescu, Ion Dincă și Tudor Postelnicu). Cît despre dosarele lui Nicu Ceaușescu și Iulian Vlad, ele suportă o abordare distinctă. În toate aceste procese penale grave și deosebit de grave, pronunțarea s-a amînat, pesemne pînă după alegerile prezidențiale și legislative. Circulă zvonul că dacă FSN-ul și dl Ion Iliescu vor ieși biruitori în alegeri, membrii CPEx și acoliții lor, vor fi achitați. Dacă, în schimb, **Cheia** democratică va deschide ușile ruginite de 45 de ani de bolșevism fortat, lucrurile se vor schimba în procesul comunismului în general și în procesul celor direct implicați în dezastrul țării, în special.

Dacă ați citi, cumva, rechizitoriul lui Ion Dincă (supranumit și Ion-te-leagă), dacă ați cunoaște faptele condamnabile pentru care el a fost trimis în instanță, sînt convins că nu ați judeca în mod clement, cu coltul inimii. Faptul că s-a îmbrăcat în haine cernite, că umblă cu biblia sub brat, într-un „pelerinaj" de căință și îndurare, nu schimbă datele problemei. Fiara și-a schimbat doar părul. Ingerințele sale politice sînt, în genere, cunoscute prin legende orale. Multe dintre aceste fapte îmbracă haina codului penal. Înainte de decembrie '89 Ion Dincă se face vinovat pentru gravele sale abuzuri, făcute într-o viață de satrap și politician corupt, aservit puterii dictatoriale. Această eminentă cenușie merită, realmente, plasată în preajma lui Nicolski și Drăghici.

Procesul purceilor

În lumea juriștilor, dar și a specialiștilor din agricultură, sînt cunoscute faptele sale demente. „Procesul purceilor", din primăvara lui 1983, a făcut vogă în epocă. Să repetăm absurda poveste a unui banal furt de purcei. Ion Zangorescu, Gheorghe Dumitru și Constantin Radu au furat, citesitrei, 11 purcei de la Combinatul de industrializarea cărnii

Fotografie AGERPRES

Aventuri în epoca de aur

...ă să evadezi ...spital de nebuni

...arter fuseseră internați numai „bărbații ...recuperabili".

O fugă spectaculoasă peste rîul Buzău

În fața pavilionului trei Enache se găsea un gard masiv, de ciment — și prin ...nele locuri căptușit cu sîrmă. Avea o ...nălțime de peste doi metri. În partea ...din stînga pavilionului, la parter, era ...organizată o secție pentru copii. Tot în ...partea stîngă, la intrare, se aflau birourile directorului. Cum arată acum fostul ...director? Un **biet** om în vîrstă, la 70—80 de ani, cu părul cărunt, mic de ...statură și un pic mai plinuț ca talie. Anodin. În dimineața de 22 octombrie, Mihaela nu a mai putut să rabde. Îi era ...și foarte dor de acasă. Așa că și-a luat inima în dinți și, reușind să înșele paza — destul de strictă de altfel — a escaladat gardul înconjurător al sălii. A trecut pur ...și simplu pe jos rîul Buzău, prin vad. Apoi a făcut autostopul pe șosea și a ...reușit să se urce într-o mașină de ocazie, care a dus-o pînă la Buzău. Din Buzău, fugara a luat trenul pînă la Ploiești. De la Ploiești i-a fost foarte simplu să ajungă acasă, locuind într-una din comunele apropiate. Ca să-i reușească „evadarea". Mihaela s-a îngrijit să-și procure, în prealabil, haine civile. A rămas la domiciliul părinților aproape o lună, timp în care a fost căutată de ...organele de ordine. Pe 14 noiembrie '89 ...a fost ridicată cu forța de la domiciliu.

Din nou în camera cu gratii

Organele de miliție (hotărîte organe!) au spart ușa și au bruscat-o pe M.E. Au ...chemat pe urmă vecinii drept martori și ...au ridicat-o pe sus", spre a o duce napoi în colivia cu gratii. M. Enache își ...amînteste : au fost : locotenentul Albu

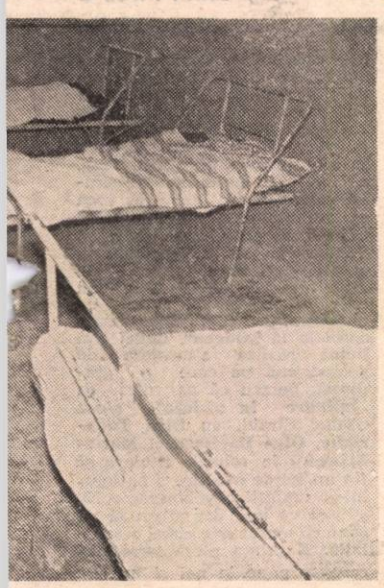

...nici o fereastră !"

din partea Miliției Județene Ploiești și sergentul major Tabără, care după Revoluție n-a mai rămas în sat, fiind probabil avansat pentru „vitejia faptelor sale de arme". În fața porții, pe M.E. o aștepta, staționată strîmb, o mașină a salvării. Mihaela a fost dezbrăcată și îmbrăcată cu forța cu alte haine. La Săpoca a fost adusă în aceeași cameră de la etajul doi-spate. Camerele erau de mai multe feluri. Celula în care a fost „internată" M.E. avea două ocupante. Erau însă și camere cu șapte sau cu trei paturi. Directorul îi spunea mereu Mihaelei — și aici ea își aminteste — să renunțe să mai iasă în stradă să demonstreze sau să facă greva foamei, că de nu — știu ei ce au de făcut cu ea. La fiecare palier — și chiar între paliere — ca să nu se poată întîlni „bărbații irecuperabili" cu „femeile irecuperabile", se găseau „plantați" supraveghetori și supraveghetoare care-i urmăreau pe internați tot timpul. Camera de detentie în care se afla M.E. era micută, cu gratii la geam. Gratiile stăteau înfipte între geamuri — și geamurile erau duble.

Sub spectrul tranchilizantelor

Colega de cameră a Mihaelei era o fată de saisprezece ani, inteligentă (după aprecierea interlocutoarei noastre), drăgută, care nu avea crize. De loc era din Rîmnicu-Sărat și se trăgea dintr-o familie foarte numeroasă : cu opt copii. „Tratamentul" care i se aplica lui M.E. se constituia din pastile, picături, injectii. „Nu devenisem, totusi, dependentă de injectii, ne relatează Mihaela. Cînd mi se făceau injectiile mă simteam foarte rău. Cînd nu mi se făceau, mă simteam cu totul bine, în regulă. Ce fel de injecții ? Cred că erau **Plegomazin**. „Tratamentul i se aplica cu forța, în ciuda refuzului ei repetat de a primi injectiile. O altă perioadă, M. Enache a stat si în camera cu 7 paturi. Paturile erau toate la fel, cu o saltea deasupra. Nu exista, în cameră, nici un fel de mobilă în rest. Regimul alimentar era deplorabil : cartofi fierti, un fel de lapte seara, ceai, fasole si altceva nimic. Mîncarea era mereu aceeasi, ajungînd să se repete la nesfîrsit : o posîrcă. Bolnavele erau băgate pe serii la masă — si nu aveau voie, în nici un caz, să mănînce împreună cu bărbatii. Vizitele pe care Mihaela le primea din partea familiei erau singurele permise. Niciodată nu o anuntau dinainte. O coborau „la vorbitor" ca la puscărie. „Vorbitorul" era organizat în sala de mese. Durata permisă a vizitei era de maximum două-trei ore, si aceasta se desfășura numai în prezenta instructorilor. E drept, instructorii nu interveneau, de obicei, în convorbire, dar ei stăteau si ascultau totul. Instructorii erau fie bărbati fie femei după specificul sectiei si, în general, se purtau foarte urît — mărturisește M.E. Majoritatea locuiau în Săpoca sau în împrejurimi. Acum, ei probabil fac alte meserii, iar altii au rămas la vechile locuri de muncă. Nu îi apasă nimic pe constiință ? Dacă pot dormi linistiti noaptea, e semn că totul se poate uita : însă mîntuirea si iertarea care vin atît de usor sînt ele, cu adevărat, mîntuire si iertare ? Le va fi spus, fie si numai în vis, Dumnezeu cugetului lor : „Te absolv !" ?

MIHAIL GĂLĂTANU ■

ATENȚIE LA VÎNZĂTORII DE VALUTĂ

Doi frați din București cumpără dolari falși în valoare de peste două milioane lei

Cazul, în sine, ar fi putut trece neobservat în noianul faptelor infracționale ce se comit în țară la ora actuală. Ceea ce îl scoate însă din obișnuit și îl „propulsează" la rampă sînt, în principal, protagoniștii : Găină Constantin Alexandru, zis „Alex" (nume predestinat spre găinării?!), elev în clasa a XII-a a Liceului „I.L. Caragiale", în vîrstă de 17 ani și cîteva luni (la data anchetării cazului) și frații Petre și Paul Ștefănescu, din București.

Acest elev și-a dat silința reușind „frumoasa" performanță de a-i înșela pe cei doi frați scotîndu-le din buzunare nu mai puțin de două milioane lei.

Dar, iată cum s-au derulat faptele : „La 24 septembrie 1991 Petre Ștefănescu a sesizat organele Inspectoratului General de Poliție cu privire la faptul că, la începutul lunii septembrie 1991, în timp ce se afla la ghiseul de schimb valutar de pe strada Lutherană a cunoscut un tînăr ce s-a recomandat „Alex" și care s-a oferit să-i schimbe suma de 200 000 lei, în dolari S.U.A. la un curs inferior celui oficial". Acceptînd oferta, reclamantul și tînărul său „partener de afaceri" (căruia nu i-a știut nici măcar numele adevărat!), s-au deplasat la locuința sa unde i-a schimbat suma de 200 000 lei pentru 800 dolari ! Chilipir, ce mai, și-a zis Ștefănescu Petre. Această operațiune s-a repetat de patru-cinci ori, schimbînd în total, suma de 3 200 dolari SUA pentru 800 mii lei. Și, ca să fie treaba bună, l-a băgat în afacere și pe fratele său, Paul Ștefănescu. Așa că acesta schimbă și el, în trei rînduri, suma de 1 400 dolari SUA!

Cei doi frați erau în culmea fericirii. Nu-i de colo să deții atîta valută forte! Nu ne interesează de unde au avut domniile lor așa bănet. Poate chiar l-au cîștigat prin muncă cinstită !?

Că s-a ales praful de acest bănet, este o cu totul altă poveste deoarece, conform legii, banii respectivi, recuperați în cea mai mare parte, au intrat în vistieria statului și nu în buzunarele păgubașilor. Dar să nu anticipăm! La 22 septembrie 1991, Paul Ștefănescu, își verifică „comoara", luînd bancnotă cu bancnotă. Un fier roșu îi trece prin inimă cînd constată că la unele bancnote se repetă seria, iar unele au colțurile spre gri iar altele spre verzui. Îi spune și fratelui nenorocirea : dolarii sînt falși ! Alertează imediat poliția. Ca urmare, pe baza descrierilor celor doi frați trași pe sfoară, poliția purcede la urmărirea și prinderea în flagrant delict a escrocului-minor ! Acesta cade ușor în cursa întinsă de poliție. Recunoaște imediat că a vîndut, în mai multe rînduri, valută falsă celor doi frați Ștefănescu. Dar cine se ascunde, în fond, în spatele acestei afaceri, s-au întrebat cei de la Poliție ?

Calul troian și filiera dolarilor falși...

În urma investigațiilor s-a stabilit că „puștiul" nu era la prima lui ieșire în lumea business-ului. Mai vînduse, suma de 200 dolari S.U.A. (evident, tot falși !) unui anume Corbulean Florentin. Odată descoperit — cazul, în conformitate cu art. 209, alineat 3 din Codul de procedură penală, este preluat de Procuratura Generală. Cercetările au stabilit că inculpatul Găină Constantin Alexandru, zis „Alex", a cumpărat 200 dolari S.U.A. de la un anume „Mituș", identificat ulterior în persoana lui Rădoi Dumitru. Constatînd că „a luat țeapă" cu dolarii s-a hotărît să paseze pisica moartă în curtea altuia. Îi vinde, după cum se știe, contra sumei de 47 300 lei ! Ca să fie și mai convingător îi prezintă cumpărătorului și un buletin de schimb valutar ! „Alex" cîștigă

Fotografie de ELENA GHERA

Bani albi pentru zile negre

...URĂ

...elu, județul Călărași. Era pe 13 ...ie 1983. Furtișagul le-a reușit de mi... Au vîndut purceii si fiecare si-a ...t banii la tescherea. Nemulțumit de ...ă, Ion Zangorescu repetă figura, pe ...nie 1983. Ca „ortaci" îi alege pe ...n Săvoiu si Alexandru Chitu. De ...asta, însă, îi s-a cam înnodat ața. ...totdeauna tîrgul de-acasă se potri... cu acela din tîrg... Ion Zangorescu ...nvenit ca purceii să ia drumul Bra...lui, unde piața era mai săracă, la ...vreme, în patrupede guitătoare. Zis ...cut. A umplut portbagajul mașinii ...natului său, Ion Roman din Brasov, ...ălășii de ei, 32 de purcei. Dim... Ion Zangorescu au fost 33. Pe ...ul București — Brasov a fost oprit ...n control de rutină, la Predeal. Mi...ii de la circulație au găsit purcelu...belusii, guițînd de foame si de ...enoroc. Aici s-a înnodat ața rău de ...în special în jurul mîinilor răufăcă...

...respectiva vreme pedeapsa cu moartea a îngrozit, pur si simplu, lumea juristilor. Dar Ion-te-leagă executa, fără cîrcnire, ordinele piticului bîlbîit de la București. Vroiau să dea un exemplu pe țară! Așa a zis t'așu', așa s-a făcut ! Ion Dincă executa orbește ordinele lui Lae Niciolae. De-aia era cunoscut, ca un zbir si ca un satrap sîngeros. Numai printr-un miracol Ion Zangorescu a scăpat de pedeapsa cu moartea ! Ceilalti complici au primit între 15 si 20 de ani de puscărie. Cert este că **Procesul purceilor** a bulversat, realmente, lumea strîmbă a dreptului din acea vreme. Dar a înviorat si multumit lumea (si mai strîmbă) a politicianismului de paradă.

„Să vină imediat Securitatea, să-l lege !"

După război se găsesc multi viteji. Să fim, însă, întelegători : cine-i sufla în ciorbă, la acea dată, lui Ion Dincă ?! Umbla cu pistolul la sold si, din te miri ce, amenința cu securitatea ! În sentința penală, în privința furtului banal de purcei de la Modelu, îngerința politicianului în treburile justiției este clară. După opinia noastră, în emiterea sentintei penale, în acest proces de paradă, în egală măsură sînt vinovati factorii politici, completul de judecată si conducerea Tribunalului Suprem de atunci. Nu poti arunca acum, **post-factum**, vina de pe un umăr pe altul. Chiar si tovarășul Mihăilă, de la CC al PCR, era un simplu executant. Se dansa bătuta pe loc.

Faptul că Ion Zangorescu nu a fost executat, nu schimbă cu nimic datele preliminare si finale ale problemei. Stefănescu a fost, însă, executat. În relatia sa n-a intrat doar vinul măsluit, ci si un purcoi de bani si niscaiva aur, de care marile case nu erau străine. S-au înfruptat, din tain, iar năstrusnicul Stefănescu nu si-a tinut gura. A fost învătat astfel, pentru a-i pierde căpătîna. Niste pirliti ca Stefănescu sau Zangorescu meritau, fireste, pedepsiti penal. Vigilenta colectivă trebuia doar întetită ! Se exportau cereale. Se exporta carne în prostie. Trebuiau pedepsiti niste ciofîngari. De ochii lumii. De-aia nu era carne. Că se fura. Timp în care, mai marii zilei, furau din avutia natională, ca din Codrii Vlăsiei. Vreau să spun că Ion Dincă, Manea Mănescu, Emil Bobu si Tudor Postelnicu, nu sînt străini de toate aceste matrapazlicuri, ba dimpotrivă, le-au generat si alimentat pînă peste poate.

DORIN SĂLĂJAN ■

partida ! Dîndu-și seama că se pot obține bani frumoși din vînzarea de dolari falși, puștiul îl contactează din nou pe Rădoi Dumitru. Pun astfel bazele unei „înțelegeri". Mituș îi livrează „marfa" iar el, puștiul, o lansează pe piață. La fiecare dolar vîndut îi revin și lui 7 lei! Astfel, din dolarii falși vînduți „Alex" realizează un profit de 122 900 lei ! Dar „grosul sumei" cine îl ia? Inculpatul Găină, susține că din cei 10 800 de dolari vînduți fraților Ștefănescu și altora, în sumă de circa 2 592 000 lei a fost înmînată numitului Rădoi Dumitru. De unde proveneau dolarii falși și ce cantitate a fost lansată pe piață ?

Aprofundînd cercetările, cei din Procuratura Generală au descoperit una din filierele prin care au fost lansați dolari falși pe „piața" internă a României...

În vara lui 1991, un oarecare Parnica Ion zis „Oneață" a fost vizitat, în București, de numitul Armeanca Raj, cetățean român, cu domiciliul în Grecia. La plecarea din țară, acesta i-a lăsat prietenului său spre valorificare, suma de 17 800 dolari S.U.A. falși ! „Grecul" se afla într-o pasă neagră cu banii, după cum i-a mărturisit lui Parnica. Jucase barbut și a avut ghinion, să-și piardă banii, autoturismul și toate bijuteriile. „Mamă, și ce ghiuluri avea la mînă", își amintește Parnica! Dar cercetările vor mai scoate la suprafață și alte amănunte picante.

NICOLAE PENEȘ ■

ZONA DE TANDRETE

Veşnic tînăr şi ferice...

Urare

Nu l-am mai trecut demult pragul casei.

Nu-mi mai place nici să-l întîlnesc, ca odinioară, în lume, cînd îşi încinta auditoriul cu vorbe meşteşugit potrivite, cu glume născocite de o fantezie debordantă. Am descoperit, cu uimire, cît de intolerant poate fi cu părerile altora, acest om pe care îl socoteam de o generozitate rareori întîlnită şi de o capacitate uluitoare de a se împrieteni cu oricine, de la o singură conversaţie.

Ne-am înstrăinat unul de altul.

Dar cărţile pe care le-a scris nu pot înceta să le iubesc : **Vară buimacă, Îngerul a strigat, Scaunul singurătăţii, Frumoşii nebuni ai marilor oraşe,** cărţi care au trecut, fără să-şi piardă strălucirea, pînă şi dintr-un sistem social în altul.

E un semn al valorii acestui scriitor care, iată, a împlinit 60 de ani.

Să ne trăiţi, Fănuş Neagu !

GEORGE ARION ■

München, martie 1992

OVIDIU SCHUMACHER :

„Pe la şase, mă picneşte ceva!"

— Acum un an şi jumătate, actorul de teatru, de film, de televiziune Ovidiu Schumacher dispărea din Bucureşti...

— ...şi apărea la München ! Ştiu, o să mă întrebi ce fac aici, cum mă simt, dacă m-am acomodat. Pe cuvîntul meu, mă simt foarte bine ! Mi s-au întîmplat atîtea în vremea asta şi am cunoscut atîţia oameni, încît mă simt bogat. Prin forţa împrejurărilor, am trecut printr-o grămadă de întîmplări, am schimbat o mulţime de locuri şi... am făcut chiar un film. De fapt, ăsta e cel mai important lucru, pentru că totul a fost nou pentru mine. Ştii cum se lucra ? Fantastic ! Am stat cu o echipă mică timp de o lună de zile ,într-un ritm intens, condensat, în care nu se pierdea nici o secundă, iar cînd filmul a fost gata echipa s-a destrămat. Nici vorbă de lălăiala de la filmările din România ! Acum aştept premiera filmului. N-a fost un rol foarte mare, dar am făcut şi scenografia. Interioarele erau destul de simple, dar multe şi diverse. Zău, consider c-a fost o şansă pentru mine.

— Ce faci acum ?

— Cum să-ţi spun ? Eu merg mai tîrziu pe drumul absolut obişnuit al americanilor. Actorii americani fac şapte mii de profesii pînă ajung la cea de teatru sau de film şi, chiar şi după aceea, între diferitele contracte acceptă orice altceva. Ştiu, în România, asta sună foarte ciudat, dar acum mie mi se pare normal, drept pentru care lucrez la o firmă de calculatoare şi nu mi-e jenă să afle toată lumea că lucrez la calculatoare. E chiar foarte interesant ! Eu mă minunez tot timpul, că sînt nişte ciudăţenii !... Sigur, nu le fac eu, ci doar le gestionez. Dar îmi place ! Am spart chiar un microprocesor — stricat, evident — să văd ce e înăuntru. O nebunie ! Nu, că ţehnica e foarte frumoasă !

— Uite, pot să mi te imaginez făcînd un film la München, e meseria ta, dar nu te văd stînd în faţa unui computer !

— De ce ? E, doar, simbolul secolului ! Cred că e o perioadă de trecere... adică, sper ! Mi-am întocmit dosarul pentru ZDF. Se cer o mulţime de hîrtii, fotografii.. în sfîrşit, ce-ai făcut, ce-ai jucat... E un fel de ofertă. Aici e un sistem destul de complicat şi trebuie îndelung explicat.

— Sincer vorbind, crezi că ai vreo şansă pentru teatru ?

— Nu, nu cred. Poate un spectacol... Dar, permanent într-un teatru... nu-mi fac iluzii. E, în primul rînd, bariera limbii, pe care trebuie s-o vorbeşti impecabil ! Sigur că aş vrea să lucrez într-un teatru ! Chiar dacă nu ca actor. Aş face orice, numai să fiu într-un teatru. Aici fiecare muncă are demnitatea ei, iar mie nu mi-e ruşine să fac orice fel de muncă.

Ovidiu Schumacher ne zimbeşte şi de la München

— Nu ţi-e dor de ţară ?

— Păi... mi-e greu pe la 6 după-amiază... Era ora cînd plecam la spectacol. Acum, la ora asta mă întorc, de la firmă, acasă. Drumul e invers... În afară de familie, de prietenii apropiaţi, mi-e dor de fetele din teatrul „Bulandra", de toate ! Dragele mele colege... N-am scris la nimeni şi mi-e şi ruşine de asta !

— Ce le-ai transmite ?

— Chestia asta... că pe la şase seara, mă picneşte ceva !

— Dorul !

— ...

Interviu realizat de LIANA TATOS ■

CĂRŢI PENTRU BIBLIOTECĂ

Excelentă ideea de a selecta articole cu şi despre Nicu Ceauşescu. Textele din presa postrevoluţionară au fost adunate de către Iosif Dumitrascu, V. Richiteanu şi Adela Stan. Prin urmare, în seria „Viaţa ca un film", a Editurii „FELIX-FILM" apare, cu dată recentă, volumul de publicistică, interviuri şi consemnări : **„NICU CEAUŞESCU — o viaţă cu cortina trasă".** Supranumitul „prinţişor" este văzut de Ion Cristoiu, Adrian Păunescu, Elisabeth Spencer, Ion Cioabă (regele ţiganilor), ba chiar de către zbirul-tată, Nicolae Ceauşescu. Interesante sînt interviurile realizate cu odrasla roşie, semnate de Lucian Jiman şi Rudolf Kavala, Mircea Bunea şi Viorel Sălăgean. Unele texte sînt inedite (precum reportajele de la şedinţele de recurs şi interviul cu cel de-al doilea avocat al apărării, dl Virgil Niculescu).

Prezentatorul textelor selective, Ioan Lazăr, ajunge la concluzia certă că Nicu Ceauşescu a devenit, realmente, un personaj cvasiliterar, că o anumită „aură i-a pavoazat destinul de om condamnat de tribunal şi de boală". De reţinut pentru „mioriţele carpatine", care i-au scris într-un număr atît de mare Prinţişorului (ba chiar l-au cerut în căsătorie), că Tribunalul Militar Teritorial Bucureşti a admis cererea de efectuare a unei noi expertize medicale, în cazul lui Nicu Ceauşescu. Concluziile urmează a se prezenta se pare, după alegerile legislative şi prezidenţiale.

La Editura „VREMEA" din Bucureşti a apărut — în traducerea Danielei Caraman-Fota şi a Silviei Cofescu — excelentul roman poliţist **„MISTERUL DIN VALEA BOSCOMBE"**, aparţinînd cunoscutului scriitor Arthur Conan Doyle. Pentru iubitorii genului trebuie să facem precizarea că Sir Arthur Conan Doyle a trăit între 22 mai 1859 şi 7 iulie 1930. Este autorul unei vaste şi prodigioase opere (povestiri, nuvele, romane — inclusiv un roman autobiografic —, volume de versuri, lucrări de istorie etc). Dar, gloria universală şi titlul de noblеţe care-i împodobeşte numele i-au adus-o Sherlock Holmes.

Opera al cărei erou este Sherlock Holmes alcătuieşte un ciclu impresionant, compus din 60 povestiri, 56 nuvele şi 4 romane. Holmes a devenit, prototipul anchetatorului teribil, înzestrat cu o intuiţie fără cusur şi avînd o pregătire ştiinţifică de invidiat, elemente ce l-au ajutat, să nu dea greş aproape niciodată în detectarea criminalilor şi răufăcătorilor. Popularitatea eroului creat de Doyle a fost aşa de mare, încît în momentul în care scriitorul a făcut imprudenţa să-l „ucidă" pe Holmes într-una din scrierile sale, protestul popular a fost atît de violent, încît musai a fost să-l „reînvie" în scrierea următoare. De-atunci trăiesc fericiţi împreună în istoria genului poliţist.

DORIN SĂLĂJAN ■

TEATRU

În pod, la Odeon

CĂTĂLINA BUZOIANU :

Fotografie de ELENA GHERA

Cătălina Buzoianu : „Este un spectacol neobişnuit şi pentru mine"

Cred că ar trebui să vă spun cîte ceva din istoria acestui text. Voiam să-l fac mai demult. Autoarea, **Ofelia Strahl,** este plecată din România. A fost actriţă la Teatrul Evreiesc. Piesa a ajuns la mine prin Miriam Răducanu Autoarea m-a rugat să pun spectacolul în Israel, dar contractul pe care-l aveam atunci acolo nu-mi oferea timpul necesar pentru aşa ceva. Am rămas cu gîndul la el. Este o psihodramă, o piesă autobiografică aducînd pe scenă relaţia dintre mamă şi fiică. Ar fi fost grozav s-o pun cu Beate Fredanov şi Gina Patrichi, dar nu putea fi vorba de aşa ceva înainte de revoluţie. Între timp, am trăit şi eu drama sfîrşitului mamei mele... dar n-aş vrea să vorbesc despre asta... Cînd Olga Tudorache m-a întrebat dacă vreau să fac spectacolul, m-am decis să spun da. De fapt, m-am hotărît, nu la un spectacol de scenă, ci la un exorcism. S-a creat chiar o sală specială la **„Odeon"**, unde am putut realiza atmosfera de psihodramă pe care o gîndisem, pentru că aş dori ca **„Întîlnire în pădure"**, piesa Ofeliei Strahl, cu **Olga Tudorache, Olga Băcătaru** şi **Marius Stănescu** în rolurile titulare să fie un fel de curăţire a sufletului şi a minţii, o psihoterapie. Nu ştiu ce va ieşi, dar vreau să vă spun că textul este chiar o revelaţie. E prima piesă israeliană care se pune la noi şi mi se pare o punte de legătură între cele două culturi. E o experienţă la care nu ştiu cum va reacţiona publicul. Totul se petrece într-un spaţiu foarte restrîns, de fapt o cameră din podul de la „Odeon", unde se îngrămădesc actorii şi spectatorii. Sînt emoţionată, pentru că nici pentru mine nu e un spectacol obişnuit.

TELEVIZIUNE

Sub semnul Săptămînii Patimilor

În premieră pe micul ecran **„Ultimele şapte cuvinte ale lui Iisus pe cruce"** de **Joseph Haydn.** În interpretarea Orchestrei de cameră a Radioteleviziunii Române, sub bagheta dirijorului Ludovic Baci, bucurîndu-se de colaborarea actorului Ovidiu Iuliu Moldovan, putem asculta această bijuterie muzicală la ceasul potrivit : în sîmbăta Paştelui, ora 19, pe programul I.

Şi tot sub semnul Învierii Domnului, vineri, 24 aprilie şi sîmbătă, la orele 20,45 şi respectiv 20,35 **„Iisus din Nazaret"**, minunata capodoperă a lui Franco Zefirelli, pe care, chiar dacă am mai văzut-o, am vrea s-o vedem mereu şi, cu deosebire, în Săptămîna Patimilor.

La start, EXPO '92

Veniţi la Sevilla ! Acum, sau niciodată ! Veniţi la cel mai mare show al tuturor timpurilor ! Veniţi la EXPO '92, cea mai mare, unica, inegalabila Expoziţie Universală !

Cîteva luni bune, cam în tonul acesta a sunat publicitatea de pe toate meridianele globului. Cum, se înţelege, marea majoritate a populaţiei din spaţiul Carpaţilor nu prea vede cum şi-ar putea permite o vizită la Sevilla, Televiziunea Română s-a străduit să aducă o fărîmă din marea minunăţie şi în casele noastre. Şi o face începînd chiar cu începutul, ceea ce

SĂPTĂMÎNA CINEMATOGRAFICĂ

Filmul spaniol

Iubiri arzătoare, crime pasionale, peisaje de vis... Dacă ar fi numai atît, nu v-am îndemna să vă pierdeţi timpul la cinema.

SĂPTĂMÎNA FILMULUI SPANIOL, în plină desfăşurare pe ecranele noastre, ne prilejuieşte întîlnirea cu tot ceea ce este de marcă în filmografia spaniolă a ultimilor patru ani.

Femei în pragul unei crize de nervi, nu înseamnă doar o comedioară de situaţii şi moravuri, ci şi pelicula ce i-a adus realizatorului **Pedro Almodovar** premiul **OSCAR** pentru cel mai bun film străin al anului 1988.

Amanţii, clasicul triunghi al dragostei frînt de o crimă (regia : **Vicente Aranda**, coscenarist alături de **Alvaro del Amo** şi **Carlos Perez**) vă oferă ocazia cunoaşterii unei actriţe distinse cu **Premiul de interpretare feminină** la **Festivalul internaţional al filmului — Berlin, 1991.** Numele ei : **Victoria Abril.**

Podul Varşovia, producţie a anului 1989 în regia lui **Pere Portabella**, s-a dorit o analiză inedită a raporturilor dintre viaţa şi opera oamenilor de artă.

Tic-Tac, este, desigur, bătaia inimii, sub semnul căreia **Rosa Verges** desfăşoară o comedie clasică.

În sfîrşit, **Montoyas şi Tarantos**, filmul lui **Vicente Escriva**, ce a reprezentat cinematografia spaniolă la **Festivalul internaţional de la Montreal** în anul 1989, vă dezvăluie, în peisajul fascinant al Andaluziei, viaţa şi mai fascinantă a două familii de ţigani.

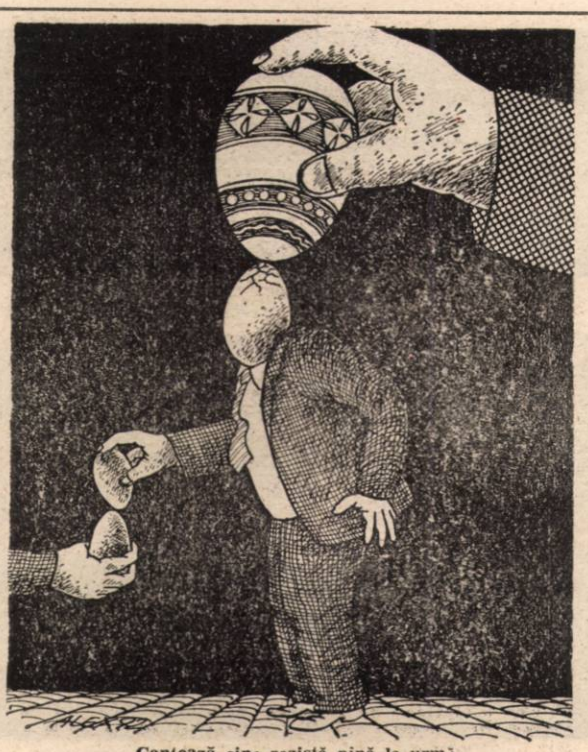

Contează cine rezistă pînă la urmă

Fantoma tufişurilor

Producţie germană în regia **Verei Loebner**, filmul prezintă un soi de Monte Cristo aruncat pe nedrept în temniţă. După 20 de ani, eroul revine în micul orăşel din Munţii Metaliferi ai Germaniei, decis nu doar să afle cine a fost adevăratul criminal, ci să se şi răzbune. Cercetările îl vor duce la descoperiri mult mai îngrozitoare decît propria lui condamnare.

Dreptate se face şi după 20 de ani

Vînătorii din preerie

Însuşi titlul te duce cu gîndul la un film de aventuri. Asta şi este, o peliculă din seria ecranizărilor după **Karl May** (Trandafirul din pădure). Chiar dacă producătorul şi regizorul sînt germani (**Hans Knotzch**, în rolul principal **Koljo Dontschew**), veţi vedea luptători mexicani apărînd cauza dreaptă a lui Benito Jares în mişcarea pentru cucerirea independenţei.

Suspans în preerie

Îngerii justiţiari au ochii obici

Îngerii justiţiari

Dacă vă plac poliţistele atrăgătoare, dacă vă pasionează lupta de karate şi vă interesează secvenţele spectaculoase... ca-n filme, nu scăpaţi producţia Studiourilor din Hong Kong **„Îngerii justiţiari"**.

Grupaj realizat de LIANA TATOS ■

Vernisaj DAN BĂNCILĂ — ZAMFIR DUMITRESCU

Creaţia este, în esenţă, un act gratuit, în sensul că nimeni nu e în stare să se pronunţe asupra funcţiilor unui obiect de artă, înainte de naşterea acestuia. După apariţia obiectului, observăm că el răspunde unor aspiraţii şi, adesea, le şi determină. Funcţiile operei sînt asiduu discutate şi orînduite de esteticieni, pornindu-se de la ideea că unele sînt mai importante decît altele. Totuşi, nu există un consens asupra însemnătăţii lor. Omul obişnuit, cu toate că întîlneşte la tot pasul lucrări de artă, realizează arareori calitatea unor funcţii. Artiştii, în schimb, au tendinţa să-şi apere contribuţia licitînd-o, dar şi minimalizînd-o pe a celorlalţi artişti. În veacul nostru, o seamă de funcţiuni tradiţionale ale obiectului de artă au fost sistematic discreditate. Spre exemplu rolul picturii sau al sculpturii în instaurarea **stării de bine general.**

În expoziţia — dublă — a lui **Zamfir Dumitrescu** (pictură) şi **Dan Băncilă** (sticlă) de la **„Dominus"** totul concurează la senzaţia de confort. Răsfăţ optic, tactil şi, nu în ultimul rînd, reactivarea unor zone ale memoriei care ne vorbesc de vremuri cînd totul era parcă mai clar, mai sigur şi mai frumos. Metodele celor doi artişti sînt binecunoscute: picturul produce tablouri pe care nu e deloc greşit să le numim „de gen", iar modelul îl găsim în atelierele micilor maeştri olandezi din secolul al XVII-lea, trăit şi reconsiderat cu mijloacele şi fondul psihic al unui modern. Al unui artist care a trecut prin taşism şi abstracţionism; un fiu risipitor al domeniului. Celălalt artist, sticlarul, e renumit pentru capacitatea de a inventa mai mult şi mai bine într-o competiţie cu ingeniosi. E întotdeauna exagerat să referim la darurile de novatori ale unor artişti. Pentru un timp îndelungat, s-a născocit, în materie de imagine plastică şi de formă, cam tot ce era de născocit. Cred că urmează un veac al măiestriilor. Artiştii, cînd sînt unici, sînt nu doar prin talentul de a da imagini şi forme noi, ci şi prin — ori, mai corect spus, **mai ales prin** — măiestrie. Deşi se crede îndeobşte că aceasta e harul de a face mai bine şi mai repede un anumit lucru, e oportun să reţinem aici o definiţie mai rară a meşteşugului în sublim. Unii se pricep să facă interesant, ceea ce majoritatea realizează banal. Majoritatea artiştilor români pictează vase cu flori şi peisaje, dar foarte puţini izbutesc să obţină, cu atît de puţine elemente, un efect de viu atît de complet şi atît de marcat afectiv. Cît despre „sticlarul" Dan Băncilă, trebuie spus că, în fiecare etapă a creaţiei sale, a avut de înfruntat imitatori şi continuatori. Acum, mulţi decoratori descoperă virtuţile sticlei optice, dar numai Dan Băncilă a ştiut să urce în teritoriul unde truda sa se măsoară la egal cu a sculptorilor. Altceva-ul lui Dan Băncilă are o explicaţie : la el, fiecare obiect nu e un număr dintr-o serie, ci tema următorului. Un foarte productiv creator de unicate.

Dubla expoziţie Zamfir Dumitrescu şi Dan Băncilă constituie un spectacol foarte rafinat şi pildă de ceea ce ar trebui să fie regia unui ansamblu de înfăţişat unui public.

TUDOR OCTAVIAN ■

Înseamnă Transmisiune în direct de la inaugurarea Expoziţiei Universale EXPO '92 — 20 aprilie, ora 12, programul 1. Vom mai avea legătura cu Sevilla miercuri şi joi la orele 18,30, pe programul II.

La Iepuraşul lăudat...

Pentru că nu mi-am pus mari speranţe într-un răspuns tonic al redactorilor de la „Studioul economic" (nu din vina lor, se înţelege), am preferat s-o dau pe glumă. Şi, cui puteam să mă adresez cu întrebarea : „Ce ne aduce Iepuraşul ?", decît lui

„Bibanul" într-o nouă ipostază : Iepuraş

Dan Mihăieşcu ? „În principal, ar trebui să ne aducă nişte lucruri amuzante, fiind o emisiune de divertisment. Îmi susţin această afirmaţie Dem Rădulescu, Stela Popescu, Ştefan Bănică, Alexandru Arşinel, Mişu Fotino, Nae Lăzărescu, Vasile Muraru, cîntăreţi remarcabili şi dansatori de excepţie. În sfîrşit, o echipă de teleaşti — alături de mine stau Doina Ancuţa Onache, Octavian Sava, regizorul Florin Călinescu, redactorii Dora Zorcă şi Nicolae Modreanu — şi-au asumat riscul de a mai fi înjuraţi odată pentru o emisiune de varietăţi".

Chiar dacă la... Iepuraşul lăudat nu trebuie să te duci cu sacul, vă invităm, totuşi, duminică, 26 aprilie, ora 22,30, să vedeţi pe programul I „Ce ne aduce Iepuraşul".

Ne cerem scuze!

În legătură cu articolul publicat de dl. Pascu Balaci în revista „Flacăra" nr. 15/15—21 aprilie a.c., aducem la cunoştinţa cititorilor următoarele precizări :

Revista „Gazeta de Vest" Oradea a iniţiat o anchetă publicată în mai multe episoade despre exmatricularea elevilor Laurian Colomet şi Jeanina Paşaniuc de la Liceul „Emanoil „Gojdu" din Oradea, care, din cauza faptului că au scos o revistă satirică cu titlul „Zoomania" au suportat consecinţele de rigoare ale existenţei structurilor politice feseniste în cadrul liceului sus-numit.

Cu stupoare am citit în revista „Flacăra" nr. 15, un comentariu al anchetei iniţiate de conducerea gazetei noastre, chiar de redactorul ei şef, în care sînt reproduse aproape mot à mot, concluziile anchetei noastre, fără să se indice sursa de informare.

Considerăm că un asemenea comportament gazetăresc aduce serioase prejudicii ţinutei de prestigiu a revistei **Flacăra**

Redactor şef
VAIDA SERGIU

ECOSINERGETICA

Pe înțelesul și în sprijinul dumneavoastră (X)

Ca la școală. Se notează toate observațiile și recomandările creatorului ecosinergeticii

Profesorul Dan Alexandru în dialog direct cu cititorii noștri

Cei ce urmăresc rubrica „Ecosinergetica în sprijinul și pe înțelesul dumneavoastră" au avut prilejul de a participa, sîmbătă, 11 aprilie, la un dialog nemijlocit cu prof. dr. ing. Dan Alexandru. Au asistat 80 de persoane, multe sosite din provincie.

Colaboratorul nostru a făcut o expunere explicită a principiilor ecosinergeticii, precizînd prin bogăția informației și a exemplelor modul de manifestare a radiațiilor terestre ce ne interferează viața cea de toate zilele. Am fost cu toții martorii unei călătorii fabuloase într-o lume a mistercior pe care știința abia începe să o descifreze. Dizertația, însoțită de demonstrații practice, a permis celor prezenți de a-și însuși tehnica de depistare a zonelor critice cu ajutorul unor dispozitive simple ușor de confecționat. Fotografiile alăturate vă înfățișează asemenea momente.

Din totalul celor trei ore cît a durat întrunirea, invitatul nostru și-a rezervat cea mai mare parte a timpului pentru a răspunde numeroaselor întrebări. S-a conturat astfel sfera mult mai largă a cercetărilor de profil ce fac obiectul colectivului condus de profesorul Dan Alexandru. Notăm în acest sens diagnosticele de mare finețe obținute prin interpretarea hărților bioenergetice ale organismului. Prelevarea unei șuvițe de păr oferă celui în cauză posibilitatea stabilirii, în repetate rînduri, a stării de sănătate, deoarece caracteristicile energetice ale eșantionului suferă modificări în timp în funcție de evoluția sau regresul stării patologice.

Amplasarea patului și organizarea locului de muncă în afara emisiunilor energetice periculoase ar constitui, deci doar un capitol al ecosinergeticii. De altfel, treptat, vom elibera această pagină de coloana cu răspunsuri, urmînd ca acestea să fie expediate prin poștă (pe baza plicurilor timbrate sosite de la cititori). Spațiul disponibil va fi utilizat pentru alte domenii de interes practic ale ecosinergeticii: metode de diagnostic și tratament naturist, folosite pe larg în multe țări ale lumii.

O nouă întîlnire cu prof. dr. ing. Alexandru Dan va fi programată numai după ce un număr semnificativ de cititori ne va solicita în scris acest lucru.

LIVIU TIMBUS ■

Unul din participanți experimentînd dispozitivul de detectare a emisiunilor nocive după tehnica profesorului Dan Alexandru

Analiza firelor de păr. Consultație la domiciliu prin corespondență!

Cîteva exemple!

Subliniind încă o dată caracterul de consultație al analizelor sinergetice asupra eșantioanelor de păr și necesitatea verificării continutului lor (acolo unde se poate), prin mijloace decise de medic, vom cita scurte fragmente din fișele cîtorva din numeroasele persoane care au solicitat (singure sau prin intermediul medicilor curanți) asemenea analize în ultimii ani. Scurte comentarii, lămuresc situațiile respective și modul lor de rezolvare.

Aparatul circulator al domnului R. din urbea C, în vîrstă de 45 ani (1987): „Depuneri de colesterol în ventricolul sting, în valva tricuspidă, pe vena cavă inferioară, pe sistemul venos al bazei craniului, pe sistemul venos abdominal și pe venele superficiale ale membrelor superioare. În singe, deficit de magneziu și de fier. Predispoziție la cardiopatie ischemică și la anemie", cu trimitere și la sistemul nervos: „Deficiențe funcționale ale nervilor vagi care controlează activitatea unor organe interne (în special inima)... Dereglări ale sistemului nervos vegetativ, cu efecte în special asupra inimii și vaselor (de cardioaccelerator și dilatator al vaselor coronare)... Din hipotalamus, lezat centrul care reglează funcțiile cardiovasculare..." Dl. R. lua medicamente cu pumnul. Cu un regim alimentar banal, urmărind **dizolvarea** depunerilor de colesterol din zona cordului, dînsul **a rărit-o** cu medicamentele și se simte excelent.

Aparatul genital al d-nei P din localitatea B, în vîrstă de 65 ani (1985): „Ovare, blocate funcțional. La mamela stîngă, mai accentuat în partea inferioară, acumulări de colesterol, radiu, lantanide și actinide. În partea inferioară a bazinului, în zona uter și ovar sting, acumulări de radiu și lantanide. Inflamație a țesutului pelvin din zona uterului, cauzată de afecțiunile colonului. Predispoziție la afecțiuni acute în zona mamelei stingi și în partea inferioară a bazinului"... adică, cancer în toată regula. De fapt, d-na fusese trimisă **definitiv** acasă, intervențiile chirurgicale nefiind recomandate în cazul respectiv. Decizia medicală era corectă. În urma unui tratament adecvat rezultat din testările energetice, persoana și-a revenit și trăiește și azi, în bună stare de sănătate.

Ficatul domnului S, din localitatea F, în vîrstă de 71 ani (1989): „Ficatul mărit, prezentînd în zona superioară a lobului sting acumulări de radiu, colesterol, actinide și lantanide, cu început de sclerozare: contribuie la aceasta dezechilibrul elementelor chimice în organism (în special deficit acut de cupru), respectiv irigația sangvină deficitară... Predispoziție la ciroză și la afecțiuni acute ale ficatului...". Alt cancer neoperabil, persoana, prin tratamentul prescris, fiind astăzi pe deplin sănătoasă.

Vom intra treptat în problemele tratamentelor, care desigur vă preocupă. Să începem cu tratamentele așa-zise **bioenergetice** care sînt... la modă, o bună parte din bioenergeticieni folosindu-și deja aceste calități în diferite zone din țară. Vom începe cu o întrebare: AVEȚI CALITĂȚI DE BIOENERGETICIAN?

Prof. univ. dr. ing. DAN ALEXANDRU ■

Despre modul în care cititorii pot obține un diagnostic prin analiza firului de păr, vom prezenta amănunte în numărul viitor al revistei noastre.

ECOSINERGETICA ÎN SPRIJINUL SĂNĂTĂȚII DUMNEAVOASTRĂ

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele (cu majuscule) . . . . . .

Data nașterii . . . . . Sexul . . . . . .

Localitatea unde domiciliază . . . . . .

Boala de care suferă . . . . . .

De cît timp (ani) patul în care dormiți se află în același loc . . . . . .

Semnătura sau amprenta . . . . . .

Talonul se va trimite prin poștă pe adresa redacției, cu mențiunea: „Pentru rubrica ECOSINERGETICA".

Talonul se completează strict de către persoana interesată. Rugăm scrieți numele și prenumele cu majuscule. În cazul în care persoana, din diferite motive, nu poate completa singură talonul, toate datele se vor bate la mașina de scris, iar în loc de semnătură se va aplica amprenta degetului mare (drept, pentru bărbați, și sting, pentru femei) prin înmuierea prealabilă într-o tușieră sau prin ungerea acestuia cu cerneală.

După 9 ani!

Cum am scăpat de o boală necunoscută

...Fac parte dintre cei care au beneficiat mult de ajutorul metodei domnului profesor, pe care l-am cunoscut cînd mă aflam într-o situație limită.

Eram bolnavă de 9 ani, cu o simptomatologie complexă, fiind incapabilă de solicitări fizice și intelectuale. Am consultat foarte mulți medici, din diferite specialități, dar nu mi s-a putut pune nici un diagnostic concludent și deci nu am primit nici un tratament eficient.

În ultimii ani situația devenise din ce în ce mai gravă, am ajuns să nu mă mai pot ridica din pat. Pe de o parte boala care lucra nediagnosticată, pe de altă parte acțiunea nocivă a multiplelor tratamente încercate. În această situație, doamna doctor care mă trata mi-a tăiat o șuviță de păr, zicînd că o trimite pentru o analiză și diagnosticare cu caracter special... A fost precizat diagnosticul — era vorba de o stare toxică avansată datorită unei infestări parazitare vechi nedepistată și deci netratată. La aceasta a contribuit și poziția foarte defavorabilă a locului de odihnă. Dl profesor a venit la noi acasă și a stabilit că în zona capului era un nod geopatogen și o bandă magnetică în lungul întregului corp. În urma unui tratament medical adecvat prescris apoi de dna doctor și prin mutarea patului din zona nocivă, în 3 luni am ajuns de la greutatea de 28 kg. la 44 kg și la o stare generală mult îmbunătățită, care mi-a permis să părăsesc patul...

Doresc din inimă să mulțumesc domnului profesor... prin a cărui metodă am fost scoasă dintr-o stare extrem de chinuitoare și care de fapt mi-a salvat viața. Și dacă suferința este gravă la orice vîrstă, gîndind ce înseamnă atunci cînd ea îți taie aripile la 19 ani și ca la aproape 30 de ani să simți cum moartea îți este aproape, veți înțelege mai adînc recunoștința ce o port domnului profesor...".

CORNELIA PRISĂCARU ■
București

O lume mereu nouă, nouă, nouă... America

În urmă cu 500 de ani, Columb pornea într-una din cele mai fascinante aventuri umane — aceea a descoperirii Americii. Dar, prin secole, milioane și milioane de oameni s-au avîntat spre Lumea Nouă cu același sentiment de exploratori ai necunoscutului, ca și cum ar fi fost primii care păseau pe acel pămînt. Fiindcă America a fost și este pentru fiecare o experiență pe cont propriu, în afara tratatelor de geografie, a cărților de istorie și politică, a literaturii, a televizorului, a filmelor, a povestirilor celor care i-au cunoscut în mod direct atracția.

Unde mănîncă Nadia Comăneci?

Există tot felul de cronicari, nu numai de teatru sau de film. Iar dacă e să vorbim de cei mai redutabili, e clar că titularul unei rubrici gastronomice, într-un ziar foarte citit, are — ca să rămînem în domeniu — pîinea și cuțitul în mînă. „Cînd a intrat Helen Rocheter la noi, povestește Ion Mazilu, ni s-a decis cumva și viitorul. De fapt, am știut că a mîncat la noi după ce i-a apărut cronica în „The Gazette". Cu articolele ei, multe prăvălii s-au închis. Noi am avut atîția clienți, săptămîni întregi după aceea, încît pe unii i-am refuzat".

Ion Mazilu și Ioan Iștoc sînt patronii unui mic restaurant din Montreal numit „Les Cloches d'Or". Iată ce mai stă scris pe cartea de vizită a localului : „Cuisine continentale — 1733, St-Hubert, tel. 521—3184, de 17,00 à 24,00, lundi fermé". Am dat adresa și orarul restaurantului fiindcă a făcut-o și Richard Bizier, un domn rotofei și cult — cult, vreau să zic în cele culinare — care a lăudat „Clopotele" într-un mod ce merită citat : „Primirea e discretă, dar profund călduroasă. Se simte amiciția în aer. Discreția în toate

se datorează unei anume timidități. Pornirea pe care o mărturisim, românii și cei din provincia Quebec, spre simpatie reciprocă, se explică, desigur, prin originea latină comună. Putem paria, de asemenea, că o parte din afecțiunea pe care o împărtășim pentru Nadia Comăneci, vine din sîncerul ei atașament pentru acest Quebec care a adoptat-o. Da, românii sînt, într-adevăr, de-ai noștri".

Au scris, mai apoi, despre „Les Cloches d'Or" și alte publicații și toate cu recomandări majuscule astfel că, vreme de cîteva săptămîni, micul și nou venitul local al tinerilor Mazilu și Iștoc a fost „primul în top". În limbajul profesiei se cheamă „o lovitură". Ca să dai o lovitură într-o metropolă cu sute de restaurante, mai ales cînd marca ta e „o anume timiditate", trebuie să ai noroc, talent, caracter. Mazilu e un bucătar șef de top. În fișa sa, care începe cu un „Lacto" la Constanța (1967) și continuă cu „Modern"-ul din același oraș, cu „Bayerischer Hof" din München, cu „Belle amie" (Italia), cu „Chez Peppo" și „Le Petit Carusso" (Paris) citim, de fapt, peregrinajul unui om în căutarea unei lumi unde să poată trăi demn. Fiindcă și Mazilu, și Iștoc sînt „transfugi", exilați. Au fugit, săracii, mîncînd pămîntul cînd și-au văzut pînă și cele mai elementare sentimente călcate în picioare. „M-am hotărît să rămîn oriunde voi găsi de muncă, spune Mazilu, fiindcă în loc să-mi fac meseria, făceam toată ziua pachete pentru tovarăși. Pur și simplu nu mai aveam de unde fura și mă uram că trebuie să fur pentru hoți cu funcții". Iștoc a fost prins odată la graniță, a fost bătut pînă la desfigurare, lucru care l-a îndîrjit să încerce iarăși. „Eram disperat : ori scap, ori mor. Am scăpat. Am jurat să-mi fac un rost. Ca să strîng bani cu care am deschis restaurantul, am muncit cum nici nu puteți să vă imaginați. În primul an am lucrat în două locuri. Nu cred că am îmbrăcat pijamaua de zece ori".

„Clopotele de aur" e un restaurant intim tipic, așa cum ar trebui să avem și noi în București. Are 54 de locuri la mese, bucătăria e românească („mai grea", după cum precizează Mazilu) și franțuzească („mai ușoară"). Clienții sînt de condiție medie, dar condiția medie în Canada înseamnă foarte mult. O dovadă e că printre clienții obișnuiți se numără și ministrul de finanțe. Un ministru de finanțe dispune, firește, de ceva parale, numai că e și el om și canadian, iar canadienii, între un restaurant scump și bun și altul ieftin și foarte bun, îl aleg pe ultimul. Dovadă că și cel mai popular „show man" din Montreal, Réné Simard, vine, cînd vrea să se simtă între prieteni, la „Clopotele românești".

Ca să fie limpede ce înseamnă ieftin într-un local intim canadian iată unele prețuri : ciorba de burtă — 4$25 cenți, ciorbă ardelenească de perișoare — 3,50, salată de vinete — 3,75, icre — 3,45, salată dobrogeană — 3,75, sarmale cu varză — 6,75, mămăliguță cu telemea — 5,25, escalop de vacă — 9,55, mititei — 6,75 (trei bucăți).

Am petrecut o seară gazetărește la Mazilu și Iștoc, în sensul că am notat tot ce merita de notat, în vreme ce familia, de la șeful bucătar la băiatul de 15 ani, se ocupa de bar și de clienți, ca și cum toți cei de la mese își sărbătoreau onomastica. Mi-am îngăduit, pentru prima oară în viață, să mănînc un homar, care la Montreal costă cît o mămăliguță cu brînză. Cît despre mititei, fiindcă sînt sigur că problema vă interesează, erau cît homarul de mari.

TUDOR OCTAVIAN

În imagine, de la stînga la dreapta : Ion Mazilu, doamna Simard, Nadia Comăneci, Réné Simard, de la televiziunea din Montreal.

The big Victor Elmaleh

În povestea care urmează, cuvintele **mare** și **mic** sînt întrebuințate astfel încît să fie, încă odată, limpede că trăim într-o lume unde totul e relativ. Ori, mai exact spus, că întrăm, chiar dacă nu ne dăm întotdeauna seama, într-o lume în care lucrurile pot să rămînă sau să pară la fel, dar semnificațiile lor să fie altele.

Cu cîteva zile în urmă, un amic american, a cărui companie colaborează de doi ani cu o întreprindere românească, unul din acei oameni tineri și energici care simt mersul lucrurilor, Thomas Latzos, mi-a arătat cataloagele expozițiilor unui pictor din New York. Numele galeriei îmi era cunoscut, atît din presa de specialitate cît și din călătorii : STAEMPFLI. Numele cîtorva galerii vestite ți se întipărește în memorie astfel că, atunci cînd ajungi să le treci pragul, o faci cu mare emoție. Treci, de fapt, un prag al soartei. Ceva ce părea de domeniul visului se împlinește. Tom mi-a spus că pictorul, VICTOR ELMALEH, se găsea în București și că putea aranja o întîlnire. M-am arătat interesat deoarece cataloagele dezvăluiau o personalitate. Numele artistului îmi suna oarecum familiar, fără să pot preciza prin ce anume. Domnul Victor Elmaleh a avut amabilitatea să mă invite să luăm prînzul de duminică împreună și să conversăm un ceas despre pictură. E ceea ce se cheamă un bărbat în etate, foarte bine conservat, un om afabil, de o politețe desăvîrșită care, în dialog, se arată preocupat de sensul fiecărui cuvînt. Există astfel de oameni care dau o importanță egală lucrurilor de care se ocupă. Mi-a oferit un album de artă referind la opera sa, cu care ocazie i-am spus că voi scrie cu plăcere o prezentare a cărții. Victor Elmaleh a expus numai acuarele de mici dimensiuni, de foarte mici dimensiuni — planșe cu latura de cîțiva centimetri — cu un palpit vital seducător și intens. Dovadă că o parte din aceste imagini au fost transpuse în tapiserii, iar tapiseria, se cunoaște, e artă monumentală. Iată că distanța de la miniatură la monumental e ceva relativ. Uneori nu există nici o distanță. E ceea ce remarcă și John Canaday în prefața albumului. John Canaday este un mare critic de artă. El e principalul cronicar al evenimentului în artele plastice de la faimosul „The New York Times". Treburile, cum vedem, încep să se contureze. „Marele public — scrie domnul Canaday — a fost, din nefericire, educat greșit, astfel că face o relație directă între dimensiune și conținutul unei opere de artă". Criticul american produce unele considerații privind supradimensionarea tablourilor la artiștii contemporani, conchizînd, în final, asupra calității excepționale a acuarelelor-picturi create de Victor Elmaleh. Fiindcă voi scrie cu alt prilej despre arta lui Elmaleh, revin acum la biografia personajului. E, într-adevăr, un personaj, unul din cele mai importante ale scenei economice americane. Pe cartea de vizită e trecut doar numele uriașei corporații pe care o conduce : „Worldwide Holdings Corporation". (Cu cît afacerea e mai măruntă, cu atît mai plină de titluri e cartea de vizită. Și invers). Zone întregi din Manhattan au fost construite de corporația lui VictorElmaleh. Biografia artistului nu reține decît în trecere elemente din biografia omului de afaceri. Ca, bunăoară, acela că el și partenerii săi au adus, în 1954, Volkswagen-ul pe piața americană. Ca arhitect — studiile de arhitectură explică pasiunea pentru pictură, mulți arhitecți fiind excepționali desenatori — a participat direct la concepția și proiectarea edificiilor pe care le-a clădit. Un om complet, un profesionist cu un cîmp larg de acțiune, așa cum sînt numeroși profesioniști peste ocean. Spuneam că numele domnului Elmaleh îmi era vag familiar. Citind nota biografică am avut o tresărire. „Sportul — se spune — a constituit deasemenea o parte însemnată în preocupările sale. A cîștigat cu echipa un titlu național la handbal, a cîștigat numeroase titluri la tenis de cîmp și, la vîrsta cînd alți sportivi încep să-și scrie memoriile, la 49 de ani a cîștigat un titlu național la squash — cel mai stresant dintre sporturi — făcînd echipă cu un tînăr de 23 de ani. Victor Elmaleh era, după război, una din vedetele courts-urilor de tenis. Un cetățean american tipic. Tipic, vreau să spun, pentru ceea ce socotim că trebuie să fie omul care a reușit în viață în America.

Domnul Victor Elmaleh venea de la Moscova, însoțit de fiul său Nico, unde tratase, de asemenea afaceri în construcții. Nu am aflat care erau interesele domniei sale în București. Din cîte mi s-a dat de înțeles, nu erau tocmai mici. Dacă am scris acest text despre orele petrecute împreună cu pictorul, am făcut-o doar spre a observa ce mică a devenit lumea, ce repede se împletesc firele unor istorii, cum se scurtcircuitează niște lumi, cînd preocupările sînt exprimate direct și cu respect pentru partener. Filmele de serie îi prezintă adeseori pe oamenii avuți, pe marii milionari, cu un soi de mister care sugerează trăsături de caracter dure, sălbatice chiar. Ca om de afaceri american tipic, Victor Elmaleh e tipic pentru complexitatea portretului real. Renascentiștii nu au trăit doar în Renaștere. Performerii în mai multe domenii sînt printre noi, numai că nu au întotdeauna și aerul de a fi. La 74 de ani, domnul Elmaleh e mai degrabă o prezență discretă, o discreție de senior. Tot ce e important se petrece în mintea sa, în modul în care și-a construit viața. Cum nu am privit niciodată în față grămada de un milion de dolari, prefer să apreciez cu superlativ activitatea de pictor a lui Victor Elmaleh, fostul mare campion de tenis.

TUDOR OCTAVIAN

Linie directă: Piața Română — Mons

În noiembrie 1990, patru studenți belgieni de la Facultățile Universitare Catolice din Mons — F.U.Ca.M. — au venit la București cu o camionetă plină cu ajutoare umanitare : cărți științifice, dicționare economice și benzi desenate (celebrele lor BD pentru bucuria copiilor).

Inițiativa era studențească. Au fost sprijiniți — sponsorizați — de Facultăți, de Administrația Regiunii Valone, de firme particulare.

Acțiunea a fost numită CAP BD ROUMANIE și a fost concepută ca o colaborare de lungă durată, care interesează învățămîntul din cele două țări.

Ajutoarele aduse în 1990 au intrat în bibliotecile Academiei de Științe Economice și ale unor școli românești.

A doua etapă a acestei colaborări a însemnat sosirea, în martie '92, a altui grup de șase studenți din Mons. Principalii lor colaboratori din România sînt studenții Facultății de Relații Economice Internaționale din A.S.E., cărora le este foarte apropiat în această **aventură universitară europeană** — pentru studenții noștri este încă un CER DESCHIS — decanul lor, dl. conf. dr. Ioan Popa. Echipa belgiană a alăturat următoarele nume : Astrid Van Trimpont, Sigrid Vergauwe, Cristophe Bellet, Olivier Hanin, Sebastien Godin și Salvino Ferrante. De această dată, cărțile și benzile desenate au fost distribuite Facultății de Relații Economice Internaționale, Liceului „Nicolae Iorga", Școlilor generale 177 din Dămăroaia și 116 din Balta Albă. Copiilor Școlii de hipoacuzici de lîngă Piața Galați li s-au adus jucării, benzi desenate și dulciuri.

Cei șase studenți belgieni au vizitat Mănăstirile Nordului Moldovei.

Cum ACȚIUNEA CAP BD ROUMANIE a început să ia amploare, patru studente ASE-iste au alcătuit primul grup românesc de studenți care, în intenția organizatorilor, se află la începutul unei ample colaborări universitare în sprijinul României. Cele patru se numesc : Nicole a Iancu, Anca Porojan, Gabriela Andrieș și Maria Apostoiu. Între 15 și 23 martie, au vizitat Belgia. „Bacalaureatul chiar mai mult — s une Maria —, am făcut și un exercițiu de democrație. Am urmărit, alături de gazdele noastre, campania lor electorală pentru alegerea studenților care să-i reprezinte în consiliul de administrație. O asemenea campanie durează 4 zile. Dar pline. Efectiv de 4 ori 24 de ore. Aceste alegeri se desfășoară după aceleași principii ca și campaniile prezidențiale în marile democrații occidentale. Candidații se prezintă în fața celor 1 500 de studenți și fiecare își afișează platforma lui pentru un anumit post în consiliu. Votul este, firește, secret. Pînă atunci însă, candidații parcurg un fel de conferință de presă maraton. Ei răspund la toate întrebările colegilor lor. Sînt patru zile pline și lungi. Dar nu simți oboseala. Ai, în sfîrșit, sentimentul de utilitate. În rest, m-aș bucura dacă și la noi studenții vor avea aceeași influență în Senat".

ACȚIUNEA CAP BD ROUMANIE se va relua în septembrie, printr-un schimb de experiență la nivelul profesorilor. Și este ceva dătător de speranță în simplul fapt că inițiativa unor studenți valoni are prospețimea, are forța, are tinerețea și are naturalețea, în această bătrînă, în această maternă, în această natală Europă a noastră de a lega Piața Română de Mons printr-o linie directă pentru intelectuali.

DORIN GHERGHINESCU

MEGAMIX

De la Rolling Stone la Led Zeppelin

● Una din publicațiile-emblemă ale industriei muzicale americane, „Rolling Stone", și-a desemnat cîștigătorii. Alături de clasamentele pop, rap, sau heavy, o atenție deosebită se dă „imaginii" vedetelor din SUA. Topul celor mai sexy staruri muzicale la ora actuală, apare astfel : „Sexiest Male Artist" : 1. Chris Isaak, 2. Prince, 3. George Michael, 4. Axl Rose (Guns'N Roses), 5. Sebastian Bach (Skid Row). „Sexiest Female Artist" : 1. Mariah Carey, 2. Paula Abdul, 3. Madonna, 4. Lita Ford, 5. Janet Jackson. Iată și clasamentele celor mai bine îmbrăcați: „Best Dressed Male Artist" : 1. Prince, 2. Michael Bolton, 3. Rod Stewart, 4. George Michael, 5. Robert Palmer. „Best Dressed Female Artist" : 1. Madonna, 2. Paula Abdul, 3. Mariah Carey, 4. Amy Grant, 5. Cher.

● Grupul METALLICA a obținut de curînd patru mari premii la a 15-a ediție „Bay Area Music Award's", ce a avut loc în San Francisco. Albumul lor, intitulat „Metallica", a cucerit inclusiv trofeele pentru „Outstanding Album" și „Outstanding Metal Album".

● Mult controversatul LP „As Nasy As They Wanna Be", al trupei 2 Live Crew, continuă să provoace tulburări, de data aceasta chiar în cercul legislativ al Statului Washington. Totul a culminat cu o plîngere din partea unei mame, care afirmă că, fiul ei a învățat expresii triviale, ascultînd respectivul album. De aceea, a fost adoptată o lege care interzice vînzarea unor astfel de materiale minorilor.

● SOUL II SOUL revin, după un an, pe scena muzicii rap. Discul single „Joy", apărut în urmă cu o lună, a fost un „taster", care a anunțat noul album „Just Right". Acest al treilea LP al trupei celebrează zece ani de activitate și cuprinde printre invitați, nume „de marcă" precum Caron Wheeler, „vocea" primului mare succes, „Back To Life".

● MICHAEL JACKSON confirmă două importante întîlniri din perioada turneului său : 30 și 31 iulie pe stadionul Wembley din Londra. Spectacolul se va numi „The World's Biggest Superstar". Casele se vor deschide cu zece zile înainte, costul unui bilet fiind de 22,50 Lire Sterline. Rezervări din timp se pot face prin poștă, pe adresa : Michael Jackson Box Office, PO Box 501, Harrow HA 2 9DG. Pentru detalii funcționează în permanență un post telefonic „hotline" cu numărul 0891 887750. Intre timp albumul „Dangerous" a ajuns la coța de 12 milioane discuri vîndute, iar luna aceasta va fi promovat un nou single : „In The Closet".

● ANTHRAX se desparte de solistul vocal Joey Belladonna, după 11 ani de activitate împreună. Trupa, care a obținut de curînd un contract de 10 milioane dolari cu firma „Elektra", încheie amical conturile cu Joey, din cauza „diferențelor de stil".

● A început febra pregătirilor filmului despre rockerii nebuni ai anilor '70, Led Zeppelin. Pentru rolul lui Robert Plant a fost ales cunoscutul interpret australian Jason Donovan, care, deși nu a semnat încă angajamentul, s-a arătat foarte entuziasmat de acest proiect. Un purtător al său de cuvînt a declarat : „Jason are înfățișarea și vocea pentru a crea un credibil Robert Plant". Și totuși, această alegere pentru rolul lui Plant, ale cărui abuzuri de droguri și ciudățenii din anii '70 sînt binecunoscute, a fost primită cu amuzament de reprezentanții săi. Ei consideră că Jason este prea cuminte pentru un astfel de rol.

MIRCEA ZANE ■

NATURA și bolile incurabile

Farmacologii caută noile medicamente în pădurile tropicale, pe fundul mărilor, în cărțile sfinte ale șamanilor. Bio chimiștii speră într-un miracol.

În lumea întreagă, remediile naturale tind să înlocuiască medicamentele de sinteză. Este reacția unui secol intoxicat de droguri farmaceutice. Situația a reprezentat un veritabil semnal de alarmă pentru marile concerne de medicamente care s-au văzut obligate să-și revizuiască rețetele prin cercetarea și reconsiderarea ierburilor de leac și a folclorului medical. Și cum era de așteptat, atenția specialiștilor a vizat în principal biotopurile din jungle, savanele Terrei, precum și practica terapeutică multimilenară a vindecătorilor Extremului Ori-

Se recoltează plante consemnate de străvechiul tratat de medicină empirică „Ayurveda"

ent. Iată cîteva exemple semnificative :

Profesorul Hans Wilhelm Rauwald de la Universitatea din Frankfurt a izbutit să identifice — după costisitoare parlamentări cu indigenii din Nigeria de nord — cîteva plante medicinale din care a extras o substanță cu valoare curativă în tulburările cardiace, în afecțiuni gastrice și maladii ale sistemului nervos. Colegul și colaboratorul său, etnobotanistul american Mark Plotokin, cercetează de ani de zile pădurile tropicale din Asia și America Latină, zone ce adăpostesc, după opinia sa, cea mai mare farmacie naturală a planetei.

În arhipelagul Caraibilor își desfășoară activitatea de multă vreme echipe mixte de oceanologi, botaniști și farmaciști de la „Scripps Institution of Oceanography", care scot la suprafață și testează specii de plante marine. În S.U.A., 181 de fitoterapeuți au dezlănțuit o adevărată vînătoare de rețete tradiționale, chestionînd indienii siouxi, comanși și maiași. În Mali, o echipă de cercetători, finanțată de statul italian cu 4 milioane de mărci, studiază planta Ninga-ninde, pe care băștinașii o folosesc în tratamentul reumatismului și afecțiunilor abdominale. La Accra, în Ghana, englezii au înființat un centru de diabetologie, destinat spre a găsi în flora locală remedii împotriva diabetului. Concernul german Hoechst acționează în India unde studiază anual 20 000 de ciuperci și 200 plante medicinale consemnate de tratatul hindus „Ayurveda".

Din otrava unui paiangen, farmacologii americani au izbutit să izoleze o substanță ce vindecă leziunile creierului cauzate de apoplexie. Tot în S.U.A., alți cercetători anunță un medicament antitumoral, extras din carnea de rechin.

Toate acestea au fost dobîndite cu enorme cheltuieli de bani și timp. În America, în ultimii patru decenii, apariția unui singur medicament din plante a costat cercetarea între 7,5—150 milioane dolari. În

Expediție în arhipelagul Caraibilor.

1989, industria farmaceutică germană a cheltuit în același scop 4 miliarde de mărci. „Dar — susține savantul american Gordon Cragg — este singura cale ce ne-a mai rămas pentru găsirea de medicamente împotriva bolilor incurabile. În natură există 260 000 de specii de plante din care au fost studiate abia 1 100. Medicamentul secolului se află încă ascuns în natură". (L. T.).

Savantul Mark Plotokin în dialog cu un indian din jungla braziliană

Atitudini ieșite din comun

Jean Olivero locuia, cu soția sa Olga și cu cei doi copii Isabelle, de 17 ani, și Jean-Jacques, de 19 ani, ultimul fiind de origină vietnameză, adoptat la vîrsta de șase luni, în insula Juan-Fernandes, din Oceanul Pacific, în apropierea coastei chiliene. Locuința era o vilă spațioasă și viața se desfășura normal pînă într-o zi cînd au început să se petreacă lucruri bizare, de-a dreptul incredibile. Geamurile erau sparte, iar vinovatul imposibil de găsit. Poliția, sesizată, a pus de pază în fața vilei doi agenți, dar geamurile continuau să se spargă și oglinzile să se facă cioburi. Ferestrele foarte groase nu puteau fi sparte cu pietre și totuși ele continuau să se facă țăndări, fără o explicație plauzibilă. Vestea se răspîndi în micul orășel insular și polițiștii începură să mișune peste tot în vilă, supraveghind ieșirile, intrările și atenți la cel mai mic zgomot. Cu toate acestea fenomenul inexplicabil continua. Într-o seară Jean-Jacques abia avu timp să se culce pe nodea pentru a scăpa de cioburile geamului ce se spărsese în fața lui. S-au adus specialiști în balistică, s-au folosit raze laser, s-au emis cele mai extravagante ipoteze, totul fără nici un rezultat. Pînă la urmă experții în parapsihologie au stabilit că Jean-Jacques poseda daruri telekinetice, ce produceau efecte fără voința sa. În orășelul Sosnowiec (Polonia), familia Gajeewski, respectiv tatăl, mama, bunicul Marian Tomecly și fetița Joanna, de 13 ani, duceau o viață liniștită, pînă într-o zi cînd, seara, observară că mobilele încep să se deplaseze singure. La un moment dat începură și cărțile din bibliotecă un dans dement. Joanna scoase un țipăt de groază. Cînd mama încercă să o mîngîie, pentru a o liniști, constată că fetița avea temperatură. Țevile au fost smulse din perete și îndoite de o forță neînțeleasă, iar oglinda, din capătul culoarului, a fost transformată în cioburi. Acest caz, precum și multe altele au fost descrise pe larg, în cartea publicată de Marek Pynuszko și Anna Ostrzycko, intitulată „Forțe Necuprinse".

La Petrograd locuiește Nina Kunaghina, care are facultatea de a mișca obiectele fără a le atinge. Controlată de medici, după o astfel de ședință, aceștia au constatat o creștere apreciabilă a temperaturii corporale și o scădere în greutate. În fața unor medici s-a făcut și o experiență interesantă. O figurină din ceară a fost plasată în fața și la distanță de un subiect. Cel ce făcea experiența, un om cu aptitudini ieșite din comun, deci cel ce putea transmite fluxuri, de data aceasta volte, a înțepat figurina în brat. Subiectul a scos un țipăt de durere. După părerea unora, fluxurile energetice par să se propage de aceeași manieră ca și lumina. Fluidul transmis este ca un suflu rece, pentru că în cadrul unor experiențe frunzele de plop și de stejar s-au mișcat.

Într-un apartament din Paris are loc o altă experiență. În aripa dreaptă se află „operatorul" cu aptitudini deosebite. În aripa stîngă locuia fratele acestuia, om mai în vîrstă, profesor de matematică și care nu credea în fenomene de psihokinezie. Profesorul, în momentul experienței, a fost trezit violent de o lovitură de pumn primită în umăr. Crezînd că este vorba de atacul unui răufăcător a sărit din pat și și-a luat revolverul. Dar nu văzu nimic. Dimineața, pe la ora 9, femeia de serviciu venind să facă curat, ca de obicei, la intrarea în apartament a fost cuprinsă de o groază cumplită și în mare panică a rupt-o la fugă. În cursul nopții următoare, în camera profesorului, o călimară mare a fost tăiată în două ca de un fierăstrău. La Kiev (Ucraina) locuiește psihoterapeutul Anatoli Kaspirovski, de 52 de ani. Acesta face niște ședințe ieșite cu totul din comun. Iată ce povestește chirurgul georgian Gueorgui Ioseliani : „Kaspirovski mi-a propus, de mai multe ori, să efectuez operații fără anestezie, cu ajutorul lui, de la distanță, prin intermediul televiziunii. L-am refuzat răspunzîndu-i că nu fac cire din medicină. Dar iată că, într-o zi, am avut un caz deosebit. O pacientă ce trebuia operată de o hernie ventrală, ce mai avusese patru operații abdominale, anestezia era contraindicată, cu atît mai mult cu cît bolnava mai fusese de două ori în stare de moarte clinică. De nevoie am apelat la Kaspirovski, deși eram cuprins de neliniște. În timpul operației psihoterapeutul a fost în continuu contact cu pacienta prin intermediul televizorului. Cu o tăietură de 40 centimetri în abdomen, cu intestinele scoase afară pacienta glumea, iar la un moment dat a început să cînte. Deodată tensiunea arterială a scăzut brusc, dar s-a redresat singură, în cîteva secunde, ajungînd la normal. A fost cea mai fantastică operație din viața mea. Altă dată, tot prin intermediul televizorului, au fost anesteziați simultan doi pacienți ce erau operați. Extraordinar este faptul că una din operații avea loc la Moscova, iar cealaltă la Tbilisi, deci la sute de kilometri distanță.

AUREL DIANU ■

FOTBAL

Derby-ul din Ghencea s-a jucat în... Trivale

Îndoliată de accidentul sibienilor — motiv pentru care compasiunea noastră încearcă a atenua durerea tuturor celor apropiați foștilor fotbaliști Bogdan Bănuță și Radu Gabriel Năstase, atît de tineri și de stupid plecați din această viață — etapa a 24-a și-a văzut de-ale ei. Oaspeții au cucerit 4 puncte, din care cele ale băcăuanilor, la Pitești, sînt cu adevărat de aur. De aur, pentru că, prin această victorie, F.C. Bacău, una din candidatele aproape sigure la retrogradare (dar ce poate fi sigur-sigur în fotbal ?!) părăsește pentru o bună bucată de timp acea zonă. De aur, pentru că punctele au fost obținute în fața unei echipe care nu avea altă șansă, pe teren propriu, decît victoria. De aur, pentru că punctele au fost obținute în gazdele au fost la un pas de-a răsturna situația, ba au ratat chiar și un penalty. Cît de aprig și de spectaculos trebuie să fi fost acest meci, în care s-a jucat pe viață și pe moarte, nu e greu de spus și nici de bănuit. Ce jale trebuie să fi fost în sufletul lui Dobrin, care, zice-se, ar fi asistat la zbaterea surdă a foștei sale echipe ! Un punct aparent de aur au cucerit și mureșenii de la ASA Electromureș la Brăila. De aur, dacă oaspeții vor repeta isprava de cel puțin două-trei ori. Altfel, punctul în cauză ar fi ca o injecție într-un picior de lemn. Sau, altfel judecat, de aur doar dacă brăilenii ar continua seria neagră în care au intrat după un debut atît de spectaculos în acest retur. În fine, cel de-al patrulea punct al oaspeților a intrat în vistieria liderului Dinamo, care a trecut cu bine și de cel mai mare hop al strădaniilor lor întru invincibilitate. Adevărul este că Dinamo a dominat cu autoritate acest derby și s-ar fi putut desprinde în învingătoare dacă, la 1-0, șutul lui Demollari n-ar fi întîlnit bara porții lui Stingaciu, sau dacă antrenorul Halagian l-ar fi introdus pe Marian Pană chiar de la începutul reprizei a doua, jucător care ar fi tăiat iureșul stelist. Dar, acordîndu-le dinamoviștilor doi de dacă, sîntem obligați să recunoaștem că și steliștii pot invoca acest dacă, mai ales la faza în care au primit golul, fază în care Stingaciu ar fi putut intercepta centrarea din care Gerstenmajer a deschis scorul. Oricum, a fost un meci mai mult decît agreabil, corect și sportiv, fără penibilele altercații de altădată, un merit substanțial avîndu-l, în acest sens, și arbitrul întîlnirii, vasluianul Adrian Porumboiu. În rest, rezultate aproape normale, adică o victorie frumoasă a rapidiștilor în fața gălățenilor, ceea ce le oferă giuleștenilor nebănuite speranțe pentru un loc pe podium. Respectiva idee ar fi posibilă, dar, atenție, mai sînt și alți amatori pentru un loc într-o cupă europeană. În concluzie, o etapă în care derby-ul Steaua—Dinamo a fost concurat de dramatismul și neașteptatul deznodămînt al partidei din Trivale, unde s-a jucat pentru supraviețuirea în prima divizie a țării.

VICTOR NIȚĂ ■

Viața în B

● Cînd doi se ceartă cîștigă Gloria CFR Galați ● Unirea a făcut schimb de locuri cu UTA ● Tandemul „U" Cluj – FC Maramureș cap la cap ●

Dacă în A lucrurile par a se fi lămurit complet, cea de-a treia retrogradată profilîndu-se de pe acum, și anume F.C. Argeș, în B viața continuă să fie complicată.

SERIA I : Derby-ul Progresul — Autobuzul terminat cu victoria primei echipe, coroborată cu draw-ul de la Moreni obținut de Gloria C.F.R., i-a propulsat pe gălățeni la șefia clasamentului, avînd excelentul golaveraj de 45—22. Ambițioasa Unire Slobozia a scos un punct la Callatis Mangalia, încît aceasta din urmă are acum mult prea mici șanse de promovare, ca de altfel și Flacăra Moreni sau CS Olt '90 (învinsă la Focșani). În următoarele trei etape, Autobuzul are de jucat trei meciuri în Capitală (Unirea Focșani, CS Faur și Petrolul Ianca), Gloria CFR are între două meciuri acasă (FC Caracal și Gloria Buzău) intercalată o deplasare grea la Mangalia, iar Progresul se deplasează mai întîi la Bîrlad unde FEPA amenințată cu retrogradarea va lupta din greu, iar apoi va juca acasă cu Unirea Slobozia și în cele din urmă va porni cu autobuzul în apropierea Bucureștiului, la Sportul COMAICO, unde jucînd cu juniorii acestei echipe își va rotunji golaverajul. Cum s-ar spune, în această serie viața e complicată și lucrurile nu par nici pe departe lămurite. Dar iată cum arată în prezent clasamentul : 1. Gloria CFR 32 (cls. adevărului +8) ; 2. Autobuzul 32 (+8) ; 3. Progresul 30 (+6) ; 4. Flacăra 29 (+5) ; 5. Callatis 29 (+3) ; 6. CS Olt 29 (+5).

SERIA a II-a : Unirea Alba Iulia a cîștigat acasă cu UTA, aflîndu-se acum din nou în postura de lider. Cea de-a treia clasată, CSM Reșița, victorioasă acasă cu Jiul IELIF Craiova le talonează îndeaproape. Se vor limpezi apele în următoarele trei etape ? Se pare că nu, deși programul pare mai avantajos pentru arădeni. Dar să vedem ce va urma : Unirea cu Aris Arad (d), Șoimii IPA Sibiu (a), Metalurgistul Cugir (d), iar UTA cu CFR Timișoara (a), FC Drobeta (d) și CSM Reșița (a). Iată acum clasamentul : 1. Unirea 35 (+9) ; 2. UTA 34 (+10) ; 3. CSM Reșița 32 (+8).

SERIA a III-a : Statu-quo în această serie unde primele trei clasate, „U" Cluj, FC Maramureș și Ceahlăul, toate jucînd acasă, au cîștigat. În etapa următoare, miercuri, joacă în deplasare. Vor reuși băimărenii să scoată mai mult decît clujenii, care au făcut doar 0—0 la Săvinești ? Pînă atunci să urmărim clasamentul : 1. „U" Cluj 39 (+15) ; 2. F.C. Maramureș 38 (+14) ; 3. Ceahlăul 35 (+11).

Iată acum principalele rezultate.

SERIA I : Progresul — Autobuzul 1—0, Flacăra Moreni — Gloria CFR 0—0, Unirea Focșani — CS Olt 90 1—0, Callatis — Unirea Slobozia 1—1. SERIA a II-a : Unirea Alba Iulia — UTA 2—0, CSM Reșița — Jiul IELIF Craiova 1—0. SERIA a III-a : „U" — ICIM Brașov 4—0, FC Maramureș — Politehnica Iași 3—1, Ceahlăul — Minerul Cavnic 6—2.

ADRIAN MITU ■

DE MIERCURI PÎNĂ MIERCURI

ARTE MARȚIALE. La Campionatele Europene de Wushu (Kung Fu), recent desfășurate la Londra, reprezentanții noștri au avut comportări meritorii. Astfel, Geza Csaba Gombos (categoria 80 kg) a devenit campion european și a obținut medalia de aur, Lucian Tomescu (90 kg) — pe cea de argint, Marcel Tabără (85 kg) și Petre Grindeanu (+90 kg) primind medalii de bronz, iar Gabriel Oroviceanu (75 kg) s-a clasat pe locul 4.

GIMNASTICA. Săptămîna trecută, „Palatul Sporturilor" din Paris — Bercy a găzduit ediția inaugurală a Campionatelor Mondiale individuale de gimnastică. Avînd un caracter experimental, interesul comercial primind în organizarea acestei competiții, cu o dată de disputare prea avansată față de graficul de pregătire al sportivilor în vederea Jocurilor Olimpice, întrecerile s-au bucurat totuși de prezența a numeroși performeri. Deși lipsite de aportul Cristinei Bontaș (accidentată, menajată sau reținută din motive tactice în perspectiva J.O.), gimnastele noastre s-au situat pe locuri fruntașe : Lavinia Milosovici a obținut titlul suprem la paralele (în aceeași probă Mirela Pașca cucerind medalia de bronz), o adevărată revelație constituind-o Mariei Neculiță încununată cu „argint" la bîrnă și „bronz" la sol. La masculin într-o companie selectă, Marius Gherman a avut o prestație frumoasă, clasîndu-se pe locul 4 la sol și pe 5 la sărituri.

TENIS DE MASĂ. Cea de-a 18-a ediție a Campionatelor Europene de la Stuttgart a prilejuit un splendid succes — cîștigarea titlului european — pentru reprezentativa noastră feminină. Din nou într-o finală, ca la prima ediție, din 1958 (atunci cu Ella Zeller-Constantinescu și Angelica Rozeanu), componentele echipei noastre (Otilia Bădescu — locul 2 pe continent, Emilia Ciosu-Pascu, Marla Bogoslov și Adriana Năstase) au întrecut acum cu 3—1 Olanda, după un parcurs de excepție : 3—0 cu Germania (cu româncа Olga Nemeș în componență), tot 3—0 cu Suedia și Belgia, 3—2 cu Ungaria — campioana europeană en-titre (cu Csilla Batorfi în formație — nr. 1 pe continent), suferind o singură înfrîngere în grupă (0—3 cu Olanda) și întrecînd în semifinale Iugoslavia cu 3—2 (de la 1—2 !). Felicitări minunatelor noastre fete și antrenorului coordonator Emil Băcioiu ! În proba de dublu mixt, o altă satisfacție : Otilia Bădescu și ex-bistrițeanul Călin Creangă (care concurează pentru Grecia) au întrecut în finală cuplul francez Jean-Philippe Gatien și Wang Xiaoming, dobîndind titlul continental. Luni dimineață, la ora închiderii ediției noastre, întrecerile continuau cu probele individuale și de dublu, asupra cărora vom reveni.

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

SALVAȚI SPORTUL!

Cristian Gațu

Despre profesionism (I)

Adunarea generală a Federației de fotbal a aprobat statutul de trecere la profesionism, legalizînd o stare de fapt. S-a oficializat o structură organizatorică și un sistem, practicate pînă acum sub o formă mascată. Este clar că această trecere la un alt statut trebuia făcută mai de mult și este la fel de clar că ea se putea face doar pentru fotbal. Pentru o serie de cluburi efectuarea acestui pas este posibilă, în special pentru cele care au fost și înainte puternice. Ca orice mișcare într-o economie de piață, trecerea la profesionism va fi bună pentru unii, dar rea pentru alții. Pentru cei din urmă, care nu au astăzi posibilități materiale sau curaj, federația ar fi bine să dea dovadă de maleabilitate, măcar în primul an. Părerea mea este că trebuie garantat un minimum de către niște sponsori, eventual ai federației. Acești sponsori ar urma să sprijine atît pregătirea echipelor naționale cît și existența campionatului, a ligii naționale. Vor trebui, probabil, fonduri pentru salvarea de la înec a unor cluburi care nu vor reuși să se mențină la nivel profesionist. Ce se va întîmpla cu acele cluburi clasate pe primul loc în al doilea eșalon, dar fără puterea financiară necesară pentru a trece la profesionism ? Cine va promova în acest caz ? Au fost două întrebări dificile puse la adunarea forului fotbalistic. Pe de altă parte, sînt convins că dacă vor avea inițiativă, spirit comercial și îndrăzneală, conducătorii de cluburi care nu au bani azi, pot reuși să-i obțină într-o perioadă de timp rezonabilă.

Un record pentru Guiness Book și un altul pentru... Flacăra !

Sînt un om obișnuit

Duminică 5 aprilie, ora 11,30. Scara B a blocului K 2 din Calea Griviței nr. 206. Am fost invitați de Nicolae Popcov pentru a fi martori și cronometrori la o încercare de doborîre a unui record mai puțin obișnuit: 175 de etaje urcate plus 175 de etaje coborîte, adică de 35 de ori pînă la etajul 5 și înapoi, totul fără pauză, vechiul record fiind de 165 de etaje (33X5) și a fost stabilit la 3.11.1991. Nicolae Popcov, 44 de ani, tehnician la Institutul Politehnic din București, are sechele pronunțate la piciorul sting de la poliomielita de care a suferit în copilărie. Am mai scris despre performanțele acestui mare om și sportiv și o vom face și în continuare, pentru că puterea și voința dlui Popcov sînt exemplare. Ele au învins și duminică în o luptă teribilă cu o infirmitate care a marcat un destin de excepție. 74 de minute au fost suficiente pentru a propune un nou record celor de la Guiness Book : 175 de etaje urcate și coborîte. I-am sugerat lui Nicolae Popcov să încerce 180 de etaje pentru Flacăra ! Ceea ce s-a și întîmplat, două minute mai tîrziu.

Am extras și cîteva frînturi dintr-un jurnal interior, „scris" în timpul cursei : „Să nu vă speriați. Trebuie să meargă, Zatopek făcea 100 de km la antrenamente... Dacă aș pleca în Etiopia, primul drum l-aș face la mormîntul lui Bikila Abebe. ...Cine ar spune că eu am avut poliomielită... Acum mă gîndesc la cei care nu pot merge și-i mulțumesc lui Dumnezeu că eu pot să sufăr pe scări... Urmează al 28-lea tur care mă supără cel mai tare, dar fără suferință nu fac nimic. Dostoievski avea dreptate... Am un organism care mă iubește!".

În programul lui Nicolae Popcov urmează un semimaraton (21,1 km) și, bineînțeles, 200 de etaje, urcate și coborîte. În așteptarea oamenilor de la Guiness Book să mulțumim firmei Europa Standard SRL, care este sponsorul lui Nicolae Popcov.

DAN MIRCEA POPA ■
MIHAI SĂNDOIU ■

O BIOGRAFIE SECRETĂ

Adevăratul chip al lui Arnold Schwarzenegger

Legenda unui star mondial al cinematografiei lasă totdeauna publicului satisfacția de a descoperi lucruri nebănuite. Ceafa taurină a temutului Arnold, bicepșii săi valorînd milioane de dolari, forța sa irezistibilă, precum și voința de afirmare au creat laolaltă imaginea evasi-completă a celui mai important și mai „viril" protagonist al Hollywood-ului. La cei 44 de ani ai săi, Schwarzenegger a reușit să încaseze, peste tot, după turnarea răsunătorului „Terminator 2" suma de 260 milioane de dolari, devenind cel mai „sprinten" actor al Statelor Unite. Toate aparițiile sale publice sînt potopite de florile aduse zi de zi de către credincioșii săi fani. Actorul-robot, înspăimîntătorul „om-mașină" căruia a știut să-i dea viață pe marile ecrane, mărturisește că se supune — dincolo de imperiile afacerilor imobiliare și editoriale — unei singure „religii" — cultura fizică, neobositul sistem body building" care a reușit să-l consacre drept superstar. Grație mariajului său cu Maria Shriver, nepoata președintelui Kennedy, Arnold Schwarzenegger frecventează curent anturajul Casei Albe. Bush însuși l-a prezentat publicului în cadrul programului național de educație fizică și nu este exclus ca tot el să-i sprijine o eventuală candidatură pentru funcția de guvernator al Californiei.

Peste toată aura sa formidabilă, biografia-pirat publicată recent în S.U.A. pare să aștearnă o nepreväzută brumă de îndoieli. „Minciunile" respectivului best-seller — cum a calificat imediat Arnold însuși amănuntele publicate — sînt în măsură să proiecteze în prim planul atenției generale adevăratul chip al actorului mitizat. Chiar dacă sînt detaliate unele episoade dureroase ale copilăriei sale, marcată de sărăcie lucie și de tirania unui tată nazist, surprinzătoare devine — însă imaginea unui astfel de părinte, imagine ce îl obsedează și astăzi Altfel cum s-ar putea explica atitudinea sa vădit rasistă, dragostea de arme și confruntări sau mania de a colecționa discursurile lui Hitler ? Și totuși, nimic nu l-a oprit pe celebrul culturist să cucerească America, să devină acel „supraom", premiat de șapte ori cu titlul de „Mister Olympia" și de cinci ori ca „Mister Univers". Așadar, Arnold Schwarzenegger a știut să devină o vedetă ce strălucește de bogăție și faimă. Doar gîndurile sale rămîn șocante. „Ce mă liniștește pe mine pe deplin ? Puterea !" — declară el cu maximă degajare.

Mai întîi a fost „Terminator 1". Cea mai „înțeleaptă" replică a sa din film se rezumă la citeva cuvinte : „Fuck you, asshole !" (de nereprodus). La finele „capodoperei", după o confruntare ucigătoare, robotul dezmembrat reușește încă să articuleze cu un vădit accent german o amenințătoare promisiune : „I'll be back !" („Mă voi întoarce !"). După șapte ani, Arnold Schwarzenegger a dovedit că știe să-și respecte cuvîntul. Prin „Terminator 2" — filmul cu cel mai mare succes de casă al anului trecut — a renăscut financiar, devenind unicul actor austriac ajuns vreodată pe primul loc în topul vedetelor de la Hollywood.

„Am atins acele vremuri în care nu mai putem continua cu pelicule în care publicul regăsește eroi simpli, de rînd" — insera cu aplomb revista „Rolling Stone", decisă (ca și alte publicații) să descifreze incredibilul „fenomen Schwarzy", care a înfiorat ani în șir întreaga Americă. „Arnold personifică idealul de «om superior» al lui Nietzsche !" — exclamă regizorul John Milius, „părintele" artistic al peliculei „Conan, barbarul". „El emană acea forță brută, menită să releve adevărata noastră esență pierdută" — continuă acesta ditirambic.

Laureat al nenumăratelor premii mondiale decernate uluitorului său fizic, Arnold și-a perfecționat idealul de „supraom" mai întîi prin culturism și apoi cu ajutorul cinematografiei. De altfel, cele 15 roluri monosilabice interpretate în filme explozive („COMMANDO", „PREDATOR", „RAW DEAL", „THE RUNNING MAN", „STAY HUNGRY, „CONAN-THE BARBARIAN", „CONAN-THE DISTROYER" etc.) se leagă exclusiv de masacre imunde, violentînd ochiul spectatorului și terorizîndu-i psihicul la maximum.

Neașteptate sînt și reflexele sale din viața privată. Propria „filozofie" îl predispune spre felurite excentricități. „Sînt singurul civil din lume — care deține un «Humvee» !" — declară el satisfăcut presei după ce „American Motors" a acceptat să-i vîndă în mod cu totul excepțional respectivul vehicul militar, folosit în timpul războiului din Golf. În fiecare dimineață, un anume zgomot asurzitor anunță sosirea lui Arnold în vehiculul său cazon la „World Gym", cea mai dotată sală californiană de gimnastică. Din dispoziția sa, a fost construit un garaj special din marmură de Cararra, în care numele său a fost incrustat cu litere din aur. Zilnic, admiratoarele sale îl copleșesc cu trandafiri roz, bilete de amor, fotografii și numere de telefon. Tiresște că Schwarzy le ignoră cu desăvîrșire. Cu toate acestea, odată intrat în micul clan Kennedy și odată cu accesul său liber în cercurile Casei Albe, Arnold a început să fie foarte preocupat de imaginea sa publică. Aceasta cu atît mai mult cu cît ascensiunea sa pe firmamentul Hollywood-ului pare să ascundă episoade incredibile. Tainele biografiei sale — pînă nu de mult secrete — au stîrnit și stîrnesc încă senzație.

CRISTIAN PAVEL

FARUL

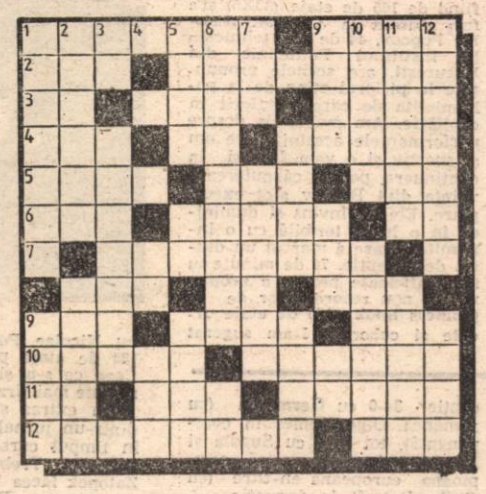

ORIZONTAL: 1) Denumirea dată de localnici autobuzului care trecea prin satul copilăriei lui Marin Preda, întotdeauna numai seara, fiindcă circula mereu doar cu un singur far aprins („Viața ca o pradă"), atribut totodată pentru o lumină foarte slabă — „Uriaș far vrăjit, aprins pe boltă arume ca să călăuzească flota nesfîrșită a adevăraților stele" (Guy de Maupassant : „Pierre și Jean"). 2) Poet clujean care a evocat într-o poezie „Farul din Sulina" (Aurel) — Fostul paznic al farului de la Tuzla din nuvela „Ghicitor în pietre" de Mircea Eliade (Vasile). 3) Ion Marin — „Farul de la capătul...", povestire de — Jules Verne (nom.) — „Fructe de...", volum de versuri în care George Dan a inclus și poezia „La cap de far". 4) Afluent al fluviului Volga — Zaharia Bârsan — Poeta română care a evocat „Farul genovez din Constanța" (Maria). 5) Femela calului — Riu în Franța — Usturoiat. 6) Sigla pentru „Canadian National Railway" — Inginer suedez (1869—1937), inventatorul unui regulator automat pentru aprinderea farurilor cu acetilenă în navigație (Nils Gustaf) — Tania Ionescu. 7) Inevitabilă. 8) Individ — Aprobare — Dedesubt. 9) „Toate pînzele...", roman de Radu Tudoran care are printre personaje pe Ifrim, paznicul farului de la Sulina — Riu în Alaska — Fular. 10) Aprilie (pop.) — Stare de indiferență. 11) Radu Enescu — Cuvîntul nostru tematic — Sătean. 12) „Marină...", poezie de Ion Minulescu, din care citîm versurile : „Doar farurile-luminări marine, / Mai stau de veghe, nu știu pentru cine..." — Cîntec de leagăn.

VERTICAL : 1) „Paznic de far în economia unei culturi" (Laurențiu Ulici) — Către. 2) Scriitor american, autorul volumului de evocare istorică „Far West" (Joe) — Poetul român care a văzut într-o poezie „Farul" (Ștefan). 3) Ion Udriște — „Cu faruri...", volum de versuri de Mihai Beniuc (masc.). 4) Manuscris (abr.) — Măsură de capacitate la vechii egipteni. 5) Exces — Doina Ionescu — Arab (pop.). 6) Celebru pictor olandez (1606—1669), amintit de Baudelaire, alături de alți pictori, în poemul „Farurile" (Harmensz van Rijn) — Soare egiptean. 7) Corp de balet ! — Eroina povestirii „Aproape de far" de Anișoara Odeanu. 8) Localitate în Franța — Capabilă. 9) Capitala statului Peru — Pseudonim al lui Mihai Gafița — Abis ! 10) Omenească — Volum de versuri de Florența Albu, în al cărui sumar întîlnim și poezia „Farul". 11) Dărîmat — „...de la far", povestire pentru copii de Alexandru Vergu (neart.). 12) Autorul romanului S.F. „Farul îndepărtat" (Victor) — Prenume feminin.

Dicționar : TMA, RIA, ATNA, EFI, ARAV, BAEN, NTS.

ADAM STOICA

Dezlegarea careului din numărul trecut

Scenografic ; Paiață ; Crai ; Es ; T ; Tat ; Rn ; Cabiniera ; T ; T; Roo ; Di ; Aa ; Adonis ; Tem ; Tema ; Amator ; Os ; Lala ; Era ; A ; E ; Ri ; Crem ; Regii ; Te ; Zp ; Emotivi ; Vie.

TARZAN REDIVIVUS

După retragerea lui Johnny Weissmüller și a celorlalți „Tarzani" ce i-au succedat în diferite studiouri hollywood-iene, un producător american a hotărît să reînvie legenda omului-maimuță. Noul Tarzan este un bărbat inteligent, cultivat, un Casanova al pădurilor virgine. El luptă cu traficanții de droguri și apără jungla împotriva dușmanilor ecologiei. Nu lipsesc din rețetă scenele sexy și aventurile galante. În rolul supermanului fermecător a fost distribuit actorul Wolf Larsen în vîrstă de 32 de ani. Originar din Germania de unde a emigrat mai întîi în Canada, Wolf Larsen a făcut mai multe meserii pînă a se hotărî pentru cariera cinematografică. A obținut și o diplomă de cel mai sexy bărbat al anului 1991. În fotografie, alături de actrița Jane Lydit Denier.

PUBLICAȚIILE Flacăra

SA R

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/ 1991 din 4.07. 1991

Adresa : București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. **Telefoane :** 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) – 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) – 47 03.326.350-6 BRCE

Director general: **GEORGE ARION**

Flacăra

Redactor șef : **ION D. GOIA**

REDACȚIA. **Actualitatea politică :** Eugen Mihăescu, Tudor Octavian ; **Realitatea imediată :** Mihail Gălățanu, Dorin Gherghinescu, Alexandru Mihăilă, Roxana Paicu Manolescu, Radu Popa, Lucian Tudorancea ; **Cultură :** Liana Tatos ; **Știință :** Liviu Țimbus ; **Drepturile omului :** Cristina Atanasiu, Elena Grecescu, Dorin Sălăjan ; **Foto :** Elena Ghera ; **Secretariat de redacție:** Gabriela Nicolescu, Adrian Petrescu, Mircea Popp ; **Corectură :** Maria Bărbulescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu.

Telefoane : 2002 – secretariat director, 2558 – redactor șef, 2600 – eveniment, 2559 – drepturile omului, 2560 – cultură, știință, 2528 – fotoreportaj, 1453 – corectură.

REBUS

Redactor șef : **ALEXANDRU PĂSĂRIN**

REDACȚIA : Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Simona Sînzianu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane : 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Flacăra Basarabiei

Flacăra BIS

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143): Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea.

■ ADMINISTRATIV : Dan Mircea Popa (2634), Liliana Crețu.

■ SECRETARIAT SOCIETATE : Cătălina Ștefănescu (175969)

■ PUBLICITATE : Mihai Săndoiu, Eugenia Vasile (2634)

■ DIFUZARE : Manuela Vasiliu, Mircea Octavian Popp, Emanuel Popp, Florin Enache. tel. 17 48 91.

■ FAX – 12.82.89

Cititorii din străinătate se pot abona prin „RODIPET" S.A. – P.O. Box 33–57, telex 11 995, 11034, Fax – 18 56 73 – București – Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1,

■ Tiparul: Imprimeria CORESI București

16 pagini — 25 lei

Biblioteca Municipală
ODORHEIU SECUIESC
Municipiumi Könyvtár
SZÉKELYUDVARHELY

MOMENT ISTORIC

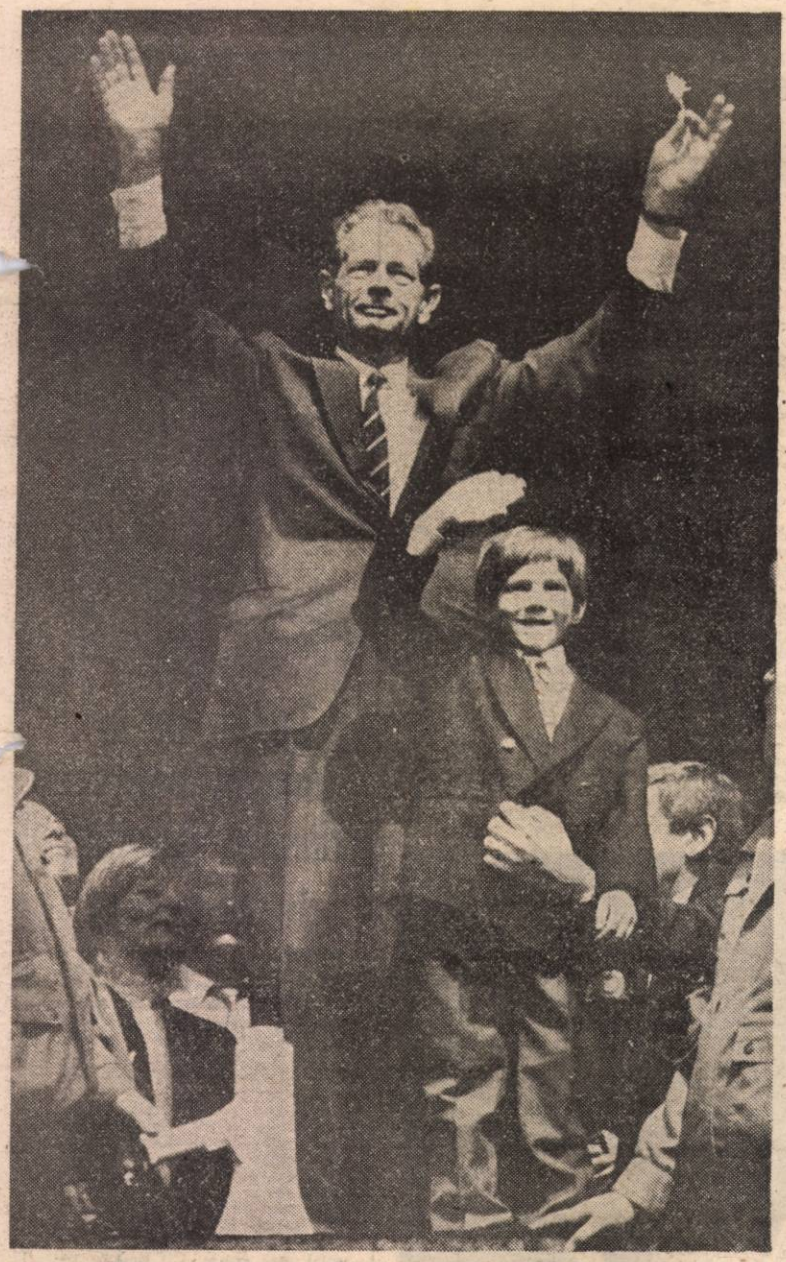

Fotografie de ELENA GHERA

REGELE ÎN ȚARĂ !

Noi, românii, am traversat deșertul comunist acasă, și-l mai traversăm încă. Suveranul legitim al României, Majestatea Sa Regele Mihai I, a traversat deșertul într-un exil silit și nedrept, și-l mai traversează încă. Dar în tot acest timp, al traversării, Regele și poporul au fost uniți în cuget și simțiri și s-au dorit unul pe altul și nu și-au pierdut speranța că vor fi din nou împreună.

Și iată că au fost ! Pentru prima dată după mai bine de 44 de ani ! Regele s-a aflat din nou în țară și românii de pretutindeni au trăit un moment istoric.

Prezența în România a Majestăților Lor Regelui Mihai I și Reginei Ana a avut o puternică încărcătură emoțională. Suveranul României a pășit din nou pe pământul țării Sale, țară în care s-a născut și în care sunt înmormântați strămoșii Săi Carol I și Ferdinand I. Și s-a aflat din nou în mijlocul românilor, al poporului Său. Românimea a întins un arc peste timp și s-a simțit mai tînără cu 44 de ani, sigură pe ea, prosperă și apărată. Cum era în timpurile noastre normale.

Da, dar Regele a fost doar în vizită. Vizitator la el acasă. O aberație și o nedreptate strigătoare la cer. Locul Majestății Sale Regelui Mihai I este în România, ca șef al statului român. Pentru că, alături de considerentele istorice, juridice și (de ce nu ?) sentimentale, se așază, puternic, considerentul politic : monarhia este în prezent pentru România soluția politică optimă.

ION D. GOIA

Calea regală

A fost odată ca niciodată un rege tînăr și frumos alungat din țara sa.

Nu l-a alungat poporul.

L-au izgonit ocupanții străini și slugile lor care și-au trădat neamul.

Puterea instalată prin samavolnicie nu numai că l-a ținut la distanță, dar l-a și defăimat mereu, pentru ca nimeni să nu-l știe cu adevărat.

După multe decenii, regele se întoarce. E bătrîn acum, figura lui exprimă suferința provocată de pribegie. Se închină în primul rînd la mormîntul unuia dintre înaintașii săi de seamă și sărbătorește învierea celui mai mare domn al omenirii.

Așa cum e și firesc, deoarece n-a fost aruncat peste granițe de către supuși, se întîlnește, în clipe de neuitat, cu o mulțime pe care n-a reușit s-o stringă pînă acum nimeni altcineva în afară de el. Fără nici o poruncă.

Apoi, se reculege cu pioșenie în locul unde îi sînt îngropați strămoșii.

După care, își ia rămas bun cu aceeași delicatețe și lipsă de emfază.

Dar basmul continuă.

GEORGE ARION

LA MORMÎNTUL LUI ȘTEFAN

Putna 25 aprilie. Clopotul mare bate fără odihnă, mulțimea se bulucește spre intrare. Regele ! Citeva femei de la țară îl recunosc și, brusc, izbucnesc în plîns. „Eram fată la mama în casă și regele venea aici la Putna și intra în horă cu noi. Dumnezeu să-i dea sănătate și gîndul cel bun să nu se mai întoarcă printre străini" (Aga Elviro). „Eu am să-i spun așa : să trăiești la mulți ani, Maiestate, că noi sîntem de-o seamă și te-am așteptat să vii în fiecare an, așa cum veneai la Putna în copilărie" (Ilie Văcăreanu – gospodar din Putna). Cîntecul clopotelor se amestecă, apoi este acoperit de ovațiile mulțimii. „Regele și Patria", „Numai monarhia / Salvează România", „Regele în țară / Comuniștii afară", „Mihai, nu pleca / Țara e de partea ta", **Imnul Regal** cîntat înduioșător de cei mai în vîrstă, piinea și sarea românească, lacrimi și flori – acestea au fost primele momente. Regele intră în biserică și lăcrămează la mormîntul voievodului moldovean Ștefan cel Mare. Gestul i-a copleșit pe moldoveni, de acum înainte ulițele nu se vor mai opri ore în șir. Din afara zidurilor mănăstirii, răzbat cîntece și ovații : o coloană cu pancarte se apropie cîntînd „Trăiască Regele în pace și onor". Pe pinzele desfășurate scrie : **„Bine ați venit, Majestate"** (P.N.Ț.C.D. – Iași și Societatea Amicii Regelui Mihai – Iași), **„A.R.M.–Arad urează Majestăților Voastre, Bun venit acasă !"** Timișoara este și ea prezentă la Putna printr-un grup compact. Regele trece sobru prin mulțime, dar este vizibil marcat de emoție. Cei de afară refuză să vadă în Regele Mihai o persoană particulară, așa că se adună sub balconul palatului domnesc scandînd : „Bine ați venit", „Bine ați venit acasă" și „Să vorbească Regele !" Majestatea Sa apare în pridvor și rostește cîteva cuvinte de mulțumire potrivite cu situația de față și cu sărbătorile de Paști. Liniștea este spintecată de-o voce care vine parcă din timp, de după 45 de ani : „Majestate, vin tocmai de la Tîrgu Jiu ! Am făcut parte din garda dumneavoastră, Regimentul I de gardă București ! Am și scrisorile pe care le-am primit de la Majestatea Voastră. Am venit atîta drum pentru că sînt bolnav de inimă și, înainte de-a muri, am vrut să te mai văd o dată". Cîteva femei încep să bocească, blestemîndu-i pe comuniști. Dintr-o aripă a mulțimii este scos la iveală Tricolorul cu Stema Regală. Regele primește stindardul și-l ține un moment la piept. Ovațiile se întețesc. Un domn în vîrstă explică metodic și competent că este greșit să spunem „fostul monarh", întrucît Regele a fost silit să abdice, iar acel act este nul și neavenit. Prin mulțime o zăresc pe doamna Doina Cornea care, în cîteva cuvinte, îmi spune că este foarte emoționată și fericită că s-a întîmplat așa, dar, că ar fi vrut ca la Putna să fie un milion de oameni. Toată lumea este de acord că Regele nu trebuie lăsat să plece din țară, altfel, cine știe, o să-l înghită neagra străinătate. Sosesc, între timp, alte grupuri, fiecare vrea să-l vadă pe Rege, iar Regele, cu toată oboseala, apare din nou în fața mulțimii. Cala Mihai din Războieni Neamț își face pîrtie printre oameni, trece prin cordonul de pază și sus, într-o încăpere a palatului domnesc, se înfățișează Regelui. Strigă : „Am fost botezat de Majestatea Sa Regele Mihai I pe 15 iunie 1938 ! Eu n-am avut naș pînă acuma și am venit cu aceste flori să le dau Regelui, nașul meu. Pe fiul meu, tot Mihai l-am botezat !" Femeile își scot din nou batistele. Mulțimea este iarăși în fierbere, cîțiva țărani de la munte îl luminează pe toți cei care nu înțeleg ținuta rezervată a Regelui : comuniștii nu-i dau voie să vorbească ? De ce nu există o stație de amplificare ? Între timp, Majestatea Sa se întîlnește cu ziariștii. Înalt preasfințitul Arhiepiscop Pimen, cel care a ținut ca de Paști românii să aibă o mare bucurie, îmi relatează părerea sa cu privire la intervenția din Parlament a senatorului Simion Tatu ! „Dacă privim lucrurile românește și creștinește, ținînd seama că Regele a venit la Putna de Paști, senatorul Tatu a vorbit ca un om nesocotit".

AL. MIHĂILĂ

Flacăra

ANUL LXXXI
Nr. 17
29 IV-5 V
BUCUREȘTI
1992

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL ● ÎNFIINȚAT ÎN 1911

Al treilea pol?

Cea mai hulită personalitate politică în momentul de față este fără îndoială liderul P.N.L., dl Radu Câmpeanu. Figură de prim-rang a opoziției românești cu doi ani în urmă, candidat, atunci, la președinție, răsfățat de presa democratică și neocolit nici de cea guvernamentală sau proguvernamentală, dl Câmpeanu se vede în prezent admonestat și contestat de întreaga opoziție, cu slabe compensații în tonul mai atenuat utilizat acum de vechii lui critici.

Președintele P.N.L. este supus tirului criticii mai întîi de către foștii lui parteneri din Convenția Democratică, de foștii tovarăși întru cheie, care îl acuză de trădare, de spargerea opoziției unite, de punerea intereselor personale ori, cel mult, de grup (ale grupului de la conducerea P.N.L.) mai presus de cauză – victoria forțelor democratice, adică a opoziției autentice, la viitoarele alegeri și deci triumful democrației în România. Contestarea vine, de asemenea, din partea unor vechi liberali, care-i tratează pe dl Câmpeanu drept uzurpator și parvenit, care duce de ripă gloriosul partid al Brătienilor. La fel fac și mulți liberali care pînă nu de mult îl susțineau pe actualul lider. Alte contestări : din partea ungurilor, cum că după ce ei l-au sprijinit și l-au votat, iată, acum, le întoarce spatele, cere izolarea lor; din partea electoratului liberal (unele sondaje pretind că numai jumătate din acest electorat l-ar mai vota pe dl Câmpeanu în cazul că ar candida pentru postul de președinte) ; în sfîrșit, din partea mass-media – în prezent liderul liberal are ceea ce se cheamă o presă proastă. Mulți se întreabă dacă nu cumva derutantele sinuozități ale comportamentului politic al dlui Radu Câmpeanu vin din niște oculte obligații asumate de Domnia sa.

Liderul liberal, după cum se știe, n-a vrut să rămînă dator. În presă, la TV, și pe postul național, și la SOTI, dl Câmpeanu i-a înfierat pe criticii săi, mai ales pe cei din Convenție, acuzîndu-i, la rîndul său, de autoritarism, de despotism, de tendințe hegemonice, dictatoriale, de intenția de a realiza un superpartid monolitic, după modelul partidului unic. În cele ce urmează, propun o altă cheie pentru dezlegarea enigmei Câmpeanu.

Chiar dacă dl Câmpeanu n-a fost și nu este nici omul Securității, nici piesă de bază a mafiei iliesciene, este cert că fosta nomenclatură, grupată în jurul dlui Iliescu a ajuns la concluzia că cel mai bun lucru este să-l atragă pe dl Câmpeanu de partea sa, garantîndu-i osul de ros. Și așa P.N.L.-ul a ajuns părtaș la guvernarea fesenistă (fapt ce s-a lăsat și cu unele foloase pentru țară, mai ales în domeniul politicii externe). Însă dl Cimpeanu își va fi zis în sinea lui că este bine să-și asigure osul indiferent de cine vine la guvern. Un os perpetuu. Prin ce metodă ? Prin metoda celui de-al treilea pol al cîmpului politic.

Spre deosebire de unele țări ca Statele Unite, de exemplu, în care există două partide mari, apte de a guverna singure și care se rotesc la putere (restul partidelor avînd o pondere și un rol insignifiante), în unele state s-a afirmat și al treilea partid important. Cazul clasic – R.F.G. (situație moștenită și de Germania unită). Acolo, pe lîngă partidele creștin-democrat (U.C.D.–U.C.S.) și socialist, a dobîndit o pondere importantă și Partidul Liber-Democrat (P.L.D.). Care s-a transformat într-un fel de arbitru al situației, întrucît cei doi mari, ca să poată guverna, au fost nevoiți să apeleze, pe rînd, la el. Și astfel, P.L.D. a fost mereu la guvern, cînd cu creștin-democrații, cînd cu socialiștii, cînd din nou cu creștin-democrații. Este posibil ca dl Radu Câmpeanu să vrea să facă la fel. În ce chip?

În România, bipolarizarea este nu numai posibilă, dar și, într-un fel, inevitabilă. Împărțirea forțelor politice românești în două tabere este, de altfel, în ființă încă de pe acum, în ciuda unor disidențe și rebeliuni din unele partide. Astfel, avem, pe de o parte, F.S.N-ul (F.S.N.-iștii), împreună cu toată cohorta de partide acolite și vasale, create special la indicația prețioasă a dlui Iliescu pentru a arunca praf în ochii electoratului și ai străinătății, și, pe de altă parte, opoziția, organizată în Convenția Democratică. P.N.L.-ul aparținea primei grupări prin participare la guvern și celei de-a doua prin includerea sa în Convenție. Și întrucît, nu-i așa, P.N.L.-ul este partid croit și obișnuit să guverneze, nu să stea în opoziție, dl Câmpeanu își va fi zis că partidului Domniei sale îi stă bine să poată privi rezultatele luptei politice din postura celui care poate să aleagă la sfîrșit : cel care va birui, tot un bărbățel mi-o ți. Deci, pe urmele domnilor Mende și Genscher. N-are a face că presa, rea de gură, a cucerit P.L.D.-ul german că trece cu dezinvoltură dintr-un pat în altul, ca o fată din cele frumușele.

Are șanse reale P.N.L-ul să devină în România al treilea pol politic și să joace apoi rolul de arbitru (și de guvernant perpetuu), precum la germani P.L.D.-ul ? Toți cei care îl contestă acum pe dl Radu Câmpeanu ar răspunde categoric nu ! Ungurii din România cred că acum, fără sprijinul lor, P.N.L.-ul nici măcar nu va mai aduna numărul necesar de voturi pentru a fi reprezentat în parlament. Alții spun însă că ceea ce pierd liberalii de la unguri, cîștigă de la clientela Vetrei Românești și din alte surse, dar nu suficient pentru a deveni a treia forță politică românească. Personal, cred că jocurile politice propriu-zise se vor face de-abia de-acum înainte (ce s-a întîmplat pînă acum a fost doar un preambul). În acest context – lăsînd la o parte prognosticurile cele mai sumbre cu privire la soarta dlui Câmpeanu, inclusiv o apropiată înlăturare a Domniei sale din fruntea partidului –, multe vor depinde de felul în care liderul P.N.L va izbuti să convingă opinia publică și electoratul că exact asta dorește, să facă din partidul său un al treilea pol al puterii, în stare să tempereze bine zelul fiecăruia din cele două blocuri, cînd va fi ca acestea să ia frîiele puterii, întrucît n-o vor putea face fără o alianță cu P.N.L. În ceea ce privește mutatul dintr-un pat în altul, frumușelele nu și-au făcut niciodată o problemă din asta.

ION D. GOIA

C.P.Ex-iștii ca monedă

De problema aceasta m-am ocupat în nenumărate rînduri, nu mai reiau acum întregul dosar, C.P.Ex.-iștii merită cu vîrf și îndesat anii de pușcărie pe care Curtea Supremă de Justiție li i-au făcut cadou în săptămîna patimilor din anul de grație 1992. Da, dar nu pentru ce li s-a pus în cîrcă, ci pentru cu totul altceva: pentru dezastrul țării și pentru suferințele atroce ale unui neam întreg aflat mai bine de patru decenii sub oprimarea unui regim criminal. Adică exact pentru ce n-au fost judecați.

În realitate, prin sentința de săptămîna trecută, actuala stăpînire, formată din nomenclaturiști comuniști din eșalonul doi, n-a făcut decît să-i folosească pe nomenclaturiștii comuniști din primul eșalon ca monedă de schimb, plătind cu ei mai multe: scaunele proprii, liniștea, siguranța, discreția, tăcerea, muțamaua cu privire la propriile prestații din timpul bolșevizmului; nedeclanșarea procesului comunismului — grangurii sunt după gratii, ce mai vreți ?; voturi la viitoarele alegeri, întrucît românimea va aprecia că s-a făcut în cele din urmă dreptate ; captatio benevolentiam (cîștigarea bunăvoinței) străinătății, care se va convinge că actuala putere din România nu-i compusă din comuniști (ori, în tot cazul, cei care se mai găsesc sunt comuniști convertiți, foști disidenți, foști adversari ai regimului etc.), de vreme ce, iată, îi bagă la gros pe capii comunismului.

Reacția negativă stîrnită în presa românească de sentința Curții Supreme de Justiție ar putea determina firma Iliescu et Comp. să riposteze : cu voi n-o mai scoate nimeni la capăt, după ce ne băgați sula-n coaste să-i pedepsim pe C.P.Ex.-iști, săriți acum în apărarea lor: rău așa, rău așa ; în fond, ce vreți ?

Vor considera oare românii că prin condamnarea C.P.Ex.-iștilor plățile s-au făcut ? Fără îndoială că nu. Independent de sentința dată săptămîna trecută, răspunderile **politice** ale reprezentanților vechiului regim — inclusiv ale celor condamnați, precum și ale celor care au provocat sentința — rămîn intacte, iar procesul comunismului trebuie să aibă loc.

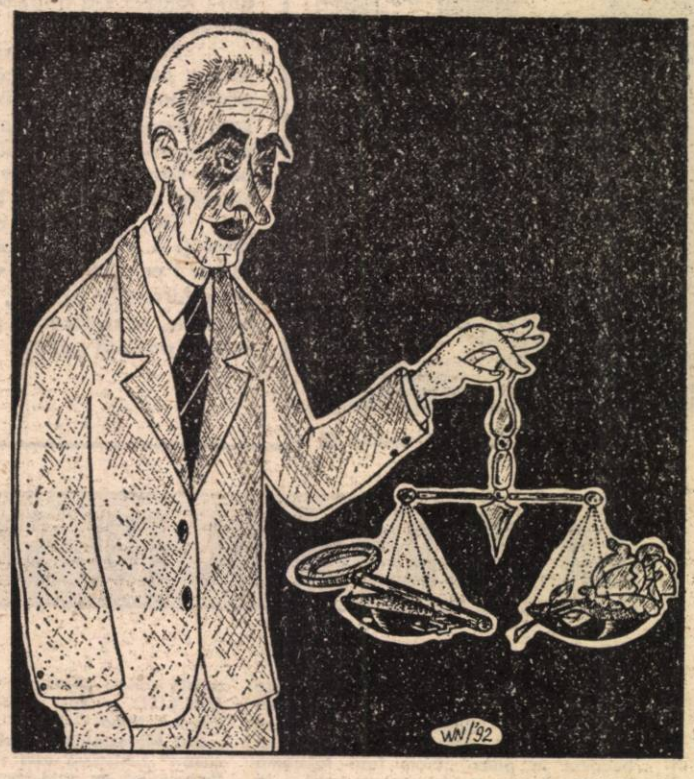

Desen de MIHAI ZGUBEA

Copil din flori al presei române, senil ca o varză murată acum doi ani, dar șmecher foc, gata să ne ducă oricînd cu preșul, așa cum a făcut-o, braț la braț cu președintele RTV, cu ocazia Mineriadei din iunie '90, agent secret al unei firme despre care nu se mai știe nimic, Intermercato, individ care, dacă-ți dă bună ziua și îl milogești cu 5 lei, intră-n vorbă și nu mai scapi de el, o gioarsă care face de rîs meseria de ziarist, discipol duminical al unui dizident din Dămăroaia, cu care este, pare-se, frate de cruce comunistă, un individ care a ieșit la pensie (de gradul 2) cu documente în regulă emise de Spitalul numărul 9, arhetip al cameleonului, gata să cumpere și să vîndă orice, numai să-i iasă și lui ceva, neica-nvîrte tot și știe tot, o rimă, un gîndac de bucătărie, frate bun cu tusea și cu junghiul. Cam acesta este individul care a dat buzna în casele noastre pe la miezul nopții și a început să ne improaște de

Tusea de la miezul nopții despre junghiul de dimineață

pe ecranul televizorului cu o tuse nesfîrșită, un hîriit de oală spartă. Cicătele făcea o revistă a presei ce urma să apară a doua zi. Dar orice ar zice și orice ar face, el și-a pierdut definitiv încrederea în fața omului de rînd. El este ca păstorul care a strigat „Săriți, oameni buni, că au venit lupii la stînă !" și au sărit oamenii, dar lupii nu erau și ciobanul a rîs de prostia oamenilor. Iar atunci cînd au venit lupii, de-adevăratelea, și a strigat ca din gură de șarpe, nimeni n-a mai venit. Așa și el, individul, orice ar zice și orice ar face, nimeni nu-l mai crede. Cît despre revista presei de-a doua zi, s-o lase mai moale, că nu tocmai el, nimeni în drum, trebuie s-o prezinte, s-o analizeze (!) și, după cum crede el în sinea lui, să o manipuleze. Pentru că asta vrea el, la miezul nopții, să ne spună ce să citim a doua zi. Și atunci cînd faci o selecție, poți foarte lesne să-i păcălești pe oamenii pe care i-ai mai păcălit de atîtea ori. Treaba asta, cu revista presei de a doua zi, e bună, dar omul care o face nu are nici un Dumnezeu. Să ne lase în pace cu tusea lui de la miezul nopții despre junghiul de dimineață !

VICTOR NIȚĂ

GALAȚIUL ÎȘI SCHIMBĂ CULOAREA ?

După Revoluția din decembrie '89, Galațiul a dobîndit faima, deloc de invidiat, de „oraș roșu". Se pare că, victime ale turnesolului politic, culorile se mai schimbă între ele cu vremea. Tocmai acum, după ce în alegerile pentru primar, Uniunea Stîngii Democrate cîștigase fotoliul mult-rîvnit pentru reprezentantul său, dnul Eugen Durbacă. (Pentru că tot veni vorba, din surse confirmate oficial, aflăm că dl Durbacă „s-a ales" pînă la urmă cu o condamnare cumulată de 6 ani și 6 luni închisoare...). Și totuși, la recenta ședință de constituire a Consiliului Județean Galați, desfășurată la Prefectură, s-a dovedit limpede că migrația spre alte culori politice devine o realitate (surprinzătoare cel puțin pentru unii). „Deplasarea spre roșu" are și un „revers" : deplasarea dinspre roșu ! Pe scurt, a triumfat opoziția — cu un succes zdrobitor — principalul învingător fiind P.N.L.-ul local, iar principalul învins — F.S.N.-ul. Învins nu oriunde, ci chiar într-unul din „fief"-urile principale în care triumfase la 20 mai '90, în „parohia" proprie, cum s-ar zice. „Actorii" cei mai importanți ai acestui „teatru de operațiuni" au fost : Victor Lepădatu, președintele „zonal" al P.N.Ț.C.D. și al Convenției Democrate, domnul Octavian Bologa (de curînd instaurat ca președinte al P.A.C.-ului), domnul George Kramer (fostul subprefect) și domnul Samoilă Pătrașcu (fost primar) — de la F.S.N. De menționat că, înainte cu cîteva ore de confruntare, domnul subprefect G. Kramer își dăduse demisia din funcție deoarece, se pare, aceasta era incompatibilă cu cea de Președinte al Consiliului Județean Galați, mult-jinduită din toate părțile. Ce nu face omul pentru lozul cel mare ? Dar meciul s-a decis cu totul altfel. „Peștele" cel mare a tras la cu totul altă undiță. Numărul total al consilierilor a fost patruzeci și cinci, prezenți cu toții, în afara dlui Jișcanu, plecat în China. Reprezentarea era, aproximativ, următoarea : F.S.N.-ul beneficia de 18 voturi, P.N.L.-ul de opt, P.D.A.R.-ul de zece, iar Convenția Democrată numai de șase. Deci, altfel spus, F.S.N.-ul pornea cu o majoritate confortabilă care s-a dovedit cu totul inoperantă în final. Pentru că, la sfîrșitul ședinței, F.S.N.-ul nu a reușit să cîștige nici măcar un loc în structurile de conducere ale organismului județean. Delegația permanentă aleasă a fost constituită din domnul Roșu — de la P.A.C., dnul Strungă de la P.N.L., domnul Ignat — de la P.S.D., domnul Ciobotaru — de la P.D.A.R. și, în plus, încă un reprezentant al P.N.L. Între timp, demisia din funcția de subprefect a domnului Kramer, înregistrată la Prefectură cu numărul 2096 din 08. 04. 1992, a fost aprobată de domnul Prefect al Județului Galați, Nicolae Beuran. (Mai tîrziu, spre hazul tuturor, domnul Kramer avea de gînd să-și manifeste dorința de a-și retrage neinspirata și precipitata sa demisie. Acum mai speră ca Guvernul să nu i-o aprobe... Deși, după un vechi proverb, ce-a mîncat lupul e bun mîncat !). Pentru funcția de președinte al Consiliului Județean a fost ales domnul Răzvan Angheluță (de la P.D.A.R.) cu 25 de voturi favorabile. Ca vice-președinți au fost aleși domnul Valeriu Atanasiu (de la formațiunea liberalilor) cu 44 de voturi pentru — și Valeriu Melinte (reprezentant al Convenției Democrate. Principalul „artizan din umbră" al acestei victorii a unei coaliții neprevăzute (P.D.A.R. — P.N.L. — C.D.) a fost, după o opinie cvasiunanimă, Paul Păcuraru, președinte al P.N.L., după cum „sufletul" unității în opoziție a fost domnul Lepădatu (președintele P.N.Ț.c.d.-ului și al Convenției Democrate).

Reprezentanții feseniști au acuzat (fără o mențiune foarte exactă) că ar fi vorba de o „trădare a înțelegerilor". Trădare, trădare, dar trebuia s-o știți și dumneavoastră, domnilor, nu-i așa ? De vină pentru eșecul (demonstrativ!) al feseniștilor gălățeni sînt, printre altele, lipsa de „orientare în teren", o politică electorală rigidă (respingînd alianțele), o strategie confuză și fără orizont. Așa că, iaca, F.S.N.-ul s-a trezit pe banca incomodă a opoziției. Încît, dacă domnul Durbacă va demisiona (sau va fi înlăturat) din funcția de primar (datorită spinosului său dosar penal și a condamnării ce se profilează), Galațiul nu va mai avea faima „purpurie" de pînă acum. Altfel zis, va încăpea „pe mîinile opoziției". Și atunci, unde vor mai crește trandafirii binemirositori la Cotroceni ?

MIHAIL GĂLĂȚANU

TRANSNISTRIA ROMÂNEASCĂ

Cînd se referă la Transnistria, în contextul căutărilor de soluții pentru criza de acum, chiar și oameni de mare valoare, patrioți înflăcărați, ca Iurie Roșca, comit greșeala colosală de a porni de la premisa că, întrucît teritoriul respectiv n-a aparținut niciodată României, el nu va putea deveni parte a țării reîntregite (după reunirea celor două state românești). Și rușii, și ucrainenii, și toți dușmanii noștri, și-au însușit urgent teza și au clădit pe ea luări de poziție, acțiuni și crime antiromânești. Și-a însușit teza și dl Iliescu și a recitat-o cu sîrg în fața camerei de luat vederi a Televiziunii moscovite. Teza a pătruns și în mass-media românească. Recent, ea a fost utilizată și împotriva ideii ca Transnistria să fie folosită ca monedă de schimb pentru redobîndirea de către o Românie reunită a sudului și nordului Basarabiei, precum și a nordului Bucovinei, deținute acum de ucraineni. „Nu poate fi monedă de schimb ceea ce nu-ți aparține", s-a spus. În realitate, lucrurile stau cu totul altfel.

Da, Transnistria n-a făcut parte din România, dar împrejurarea că este locuită preponderent de români (în ciuda infuziei masive de ruși și de alte nații realizate de regimul bolșevic kremlinist cu scopul precis de a schimba compoziția națională a populației, lucru înfăptuit, de altfel, și în Basarabia) o face aptă de a deveni de aici înainte parte a României. Se știe că românii de acolo au suferit cumplit atunci cînd Basarabia s-a unit cu România, ei rămînînd în continuare sub ruși. „Pe noi cui ne lăsați ?" era întrebarea ce răsuna din toate piepturile. Și ce explozie de bucurie a fost cînd armata română eliberatoare a eliberat în 1941 și Transnistria ! Românii de la răsărit de Nistru au umblat de Anul Nou 1942 cu plugușorul în care se spunea : „În Transnistria, pe plai, / Ară Regele Mihai, / Mareșalu-n urma lui / Strînge rodul grîului". În prezent, pe românii din Transnistria îi paște același pericol – de a fi lăsați din nou sub stăpînire străină. De ce să-i lăsăm ? Numai pentru că așa s-a mai întîmplat o dată ? Să-i lăsăm să fie umiliți, batjocoriți, asupriți, omoriți ? Cînd cu Coreea, cu Laosul, cu Biafra și în alte împrejurări, strigau toți românii : Opriți măcelul ! Acum, ce facem ? Ne lamentăm că n-am avut niciodată Transnistria și-i lăsăm pe muscali să-i bată, să-i prade și să-i omoare în continuare pe frații noștri de sînge ?

Să nu ne ascundem după vorbe și să nu umblăm cu lașități. Transnistria locuită de români este normal să fie românească. Dacă n-a fost pînă acum, să fie de-acum înainte. Cît privește un eventual schimb cu Ucraina, el se poate face, dar numai concomitent cu un schimb de populație. Nu poate fi monedă de schimb ceea ce nu ne aparține (adică ceea ce n-a fost mai înainte încorporat în România ?). Dar ce teritoriile din nordul și sudul Basarabiei aparțin Ucrainei ? Le deține Ucraina, cadou făcut de Stalin, dar de aparținut nu-i aparțin. Așadar, schimbul se poate face. Dar numai ca ultimă soluție. Pentru că soluția optimă și corectă este revenirea la România a tuturor teritoriilor ei de la răsărit de Prut, precum și o Transnistrie românească.

ION D. GOIA ■

Cazul Iosif Constantin Drăgan

O treabă foarte bună face „Expresul" cînd se străduiește să aducă la rampă figura lui Iosif Constantin Drăgan. Dar punctul de reazem al demersului și acuza principală – că I.C.D. a fost legionar – sunt greșite. Lăsînd la o parte faptul că apreciatul săptămînal privește spre legionari exclusiv prin lupa evreilor și bolșevicilor kominterniști (noi, românii, cu optica acestora am rămas în privința legionarilor), Iosif Constantin Drăgan n-a putut fi legionar de-adevăratelea, ci, și acolo, tot un oportunist. El, adică, „în toate Camerele, cu toate partidele, ca românul imparțial". S-a dat cu legionarii fiindcă ei erau forța politică pe care se putea miza atunci. Pe urmă, s-a dat cu comuniștii, apoi cu feseniștii. Codreanu, Ceaușescu, Iliescu sunt

casele la care a purtat pînă acum țucalul. Oricine ar veni de-aici înainte la Cotroceni sau la Palatul din Calea Victoriei – Manolescu, Regele Mihai I, Rațiu sau altcineva –, Iosif Constantin Drăgan va sta după ușă cu țucalul în mînă, pe care-l va duce la latrină golit în bună măsură, fiind el și un vajnic scatofag. Nu, Iosif Constantin Drăgan nu are culoarea verde, el n-are nici o culoare proprie, ci ia culoarea mediului ambiant, ca orice cameleon. Precum – spiritualmente, moralmente – el nu are profil propriu, formă, consistență, ci ia forma vasului în care e pus. Fără îndoială că de-ar fi fost ca Iosif Constantin Drăgan să facă drumul invers, întîi om de casă la Ceaușescu și Iliescu și pe urmă la legionari, legionarii nu l-ar fi primit.

Cît privește considerarea condiției de (fost) legionar ca supremă vină, supremă păcătoșenie, supremă crimă și, în consecință, utilizarea etichetei de legionar ca armă absolută, cu care iei piuitul oricui, acestea – evident, în cazul cînd n-avem de-a face cu pură demagogie ori cu înjurături – nu sunt altceva decît efectul opticii (deformante) amintite. De această problemă ne vom ocupa cu alt prilej.

ION D. GOIA ■

CÎNTECE DE... GREVĂ

La Uniunea Compozitorilor, partiturile se interpretează furioso. Cauza : absența a două legi, a sponzorizării și a drepturilor de autor.

„Dacă soliștii se mai descurcă cîntînd prin baruri și restaurante, compozitorii se mențin greu pe linia de plutire. Nu știu cît de în serios va fi luată o grevă a compozitorilor și cîntăreților de muzică ușoară. Ea este pe cale de a fi declanșată, însă, ca expresie a disperării" — conchide dl Anton Suteu, secretarul Secției de muzică ușoară.

RADU POPA

EVENIMENTE MARI ...

● **Regele revine,** dar nu intră în casă, ci numai în curte. Invitat de Pimen, Arhiepiscopul Sucevei și al Rădăuților, Majestatea Sa nu e invitat și de Preafericiții Teoctist, Iliescu, Bîrlădeanu și Simion Tatu. Casa — Palatul Cotroceni — a fost repartizată unui Erou al revoluției cu acte în regulă. ● **Condamnați,** în sfîrșit, după doi ani de tatonări cu o sesizabilă dominantă politică, membrii C.P.Ex.-ului au aflat de hotărîrea Curții Supreme în timp ce se pregăteau de Paști și puneau la cale înființarea unui Partid al Stîngii Democratice. Nici unul din inculpați nu a fost prezent în sală. Ca simplu cetățean mă întreb cum se va proceda, întrucît oamenii își luaseră gîndul de la pușcărie : Vor fi chemați prin telefon ? Li se va trimite cite o invitație acasă ? Vor fi căutați prin munți ? Vor fi ridicați din așternut noaptea ? ● **Lăudat** de ziarul „Azi", după ce aceeași publicație îl demasca sistematic ca fiu de exploatator și proprietar de bordel la Paris, semnatorul Cîmpeanu joacă totul pe o carte. Cum 50 la sută din liberali — conform unui sondaj de opinie — nu-l vor susține într-o eventuală campanie la scaunul prezidențial, liderul P.N.L.-ului așteaptă, probabil, să fie lăudat și de „România Mare". Nicicînd un șef al opoziției n-a făcut atîtea servicii vitale unui adversar, cîte i-a făcut Radu Cîmpeanu lui Ion Iliescu în doi ani. Christos a înviat ! domnule Cîmpeanu. Și Dumnezeu să te ierte ! ● **În vizită** de lucru la Roman S.A. din Brașov, domnul Iliescu a vorbit tot timpul de Întreprinderea „Camionul". Oare cum îl va boteza domnia sa pe noul președinte de tranziție al Perului San Roman ? Că doar n-o să-i zică San Camion ? ● **În doi ani** au emigrat în alte țări 11 000 de persoane cu studii superioare. Cam cît producția pe un cincinal a Politehnicii și a Universității din București. Creșterea zero e cel mai ingenios mod de a califica un dezastru. Pleacă legionarii, pleacă, ne rămîn doar intelectualii de la „Ștefan Gheorghiu" ● **Dolphi Drimer,** ecologistul cu universitate particulară și portofoliu de consens, și-a dat demisia după ce a eșuat în cea mai scîrboasă tentativă de asasinat ecologic. Nu am cuvinte să calific jocul celui care, investit să apere sănătatea naturii românești, încheie, pe numai 30 de arginți, tranzacții pentru chimizarea pe termen lung a cerului patriei. Poate găsesc cuvintele potrivite niște procurori cu iubire de țară. Dacă Dolphi Drimer nu e antisemit, atunci nu mai e nimeni ! ● **Impozitul pe democrație** preconizat de Răzvan Theodorescu și definit ca atare într-un interviu în „Curierul Național" („Taxa audiovizualului este o taxă pentru democrație") ne amînteste de o altă dorință (sau, dacă vă place mai mult vechiul termen, de un alt deziderat) a susnumitului. Poate vă amintiți că domnul Theodorescu număra, între soluțiile pentru salvarea financiară a radio-televiziunii și pe aceea, de un democratism deșănțat, a inventarului de aparate per familie, ca urmare a activității unor comisii de scotocire în case. De ce s-o fi chinuind acest domn să caute cuvinte de ocolis pentru soluția preconizată, cînd există un cuvînt cu tradiție în regimurile democratice : razie ! ● **După ce** și-a trimis un neam în America pe banii televiziunii și pe obrazul șefului, Emanuel Valeriu a încheiat în numele instituției, unde a fost pînă nu de mult încheietor de contracte, o afacere cu firma „Grafitti". Aici lucrează și... fiică-sa, Maria Ruxandra Valeriu. Oare firma „Intermercato" nu se simte lezată în interese ? ● **Un cotidian** entuziast ne anunță că Declarația guvernului privind sosirea capitalului străin e „un covor roșu pentru investitori". Și dacă va fi vorba de capital rusesc, ce culoare va avea covorul ? ● **Într-un cămin** au fost găsiți morți doi hoți de benzină. E vorba de un cămin al magistralei de transport benzină Ploiești, iar moartea s-a produs prin intoxicarea cu vapori. Cei doi tocmai găureau conducta și visau bani. Există probabil și un Dumnezeu al smintiților. ● **Echipa națională** de rugbi consumă înfrîngeri după înfrîngeri, iar ziariștii sportivi vorbesc în neștire de „surprize". De fapt, adevărata surpriză se va produce cînd rugbiștii noștri vor învinge pe cineva, fie chiar și o echipă din lumea a treia a acestui sport. Din lumea a doua ne-au miluit toți ! ● **A murit** Alexandru Nikolski (alias Boris Grünberg). A preferat judecata de apoi celei pămînteși. Stalin (pseudonim și acesta, pentru că, de-adevăratelea, îl chema Djugajvili) fie cu el ! ● **La Craiova,** emite zilnic postul de radio al P.S.M. deghizat în organ județean al radio-televiziunii române. La Craiova s-a transmis și emisiunea programatică a partidului lui Verdeț : „Forța marelui vizionar". Vizionarul e Ceaușescu, iar de resortul forță s-a ocupat vizionarul F. Stama, director al postului plătit din bugetul sărac al organului tată din București. Ca de la organ la organ ● **Diverse,** la rubricile cu acest nume în revistele de mică publicitate. Iată cîteva : „Cumpăr burete greu compresibil la 1 000 lei bucata". E vorba, probabil, de un burete de beton armat. „Cumpăr pistol sau pușcă pentru speriat ciori". Trebuie să fie o neînțelegere : ciorile se sperie numai cu Bazuka. „Cumpăr electrovulvă pentru instalație gaz". Dacă nu e o greșeală de corectură, înseamnă că se produc și vulve electrice. „Cumpăr urgent două caschete de milițian pentru colecție". Domnule Verdeț, nu vă astîmpărați de loc ! Ce-ați făcut cu colecția de șepci din Armata Roșie ? „Cumpăr 1—2 locuri de veci Progresu". Un anunț greu de interpretat : cum adică 1—2 locuri de veci ? Pentru 1—2 decedați ?

TUDOR OCTAVIAN ■

...EVENIMENTE MICI

DIAGNOSTIC FĂRĂ ANALIZE ŞI FĂRĂ APARATURĂ

MIRACOLUL Maria Vârlan

TRATAMENTE FĂRĂ MEDICAMENTE ŞI FĂRĂ BISTURIU

Despre miracolul Maria Vârlan scriem gîndindu-ne la sutele şi miile de pacienţi vindecaţi şi mai ales la cei mult mai mulţi care aşteaptă miracolul vindecării. Harul Doamnei Sănătate şi al bioterapeuţilor pe care i-a descoperit, i-a testat, format şi atestat se revarsă cu generozitate asupra pacienţilor, vindecînd o gamă extrem de largă de maladii, care ne afectează organismul, cu excepţia cazurilor de cancer în stadiul avansat, SIDA, anumite forme de schizofrenie şi boli infecto-contagioase. Din respect faţă de cititori, precizăm de la bun început că cei atît de puţini bioterapeuţi nu vor putea trata decît un număr relativ restrîns de bolnavi, acordîndu-se prioritate celor aflaţi în situaţii limită. Cel mai puternic efect benefic, tămăduitor se manifestă asupra copiilor şi tinerilor, al căror organism răspunde pozitiv la masajul intangibil (fără atingerea corpului) cu bioenergie.

Dar cine este doamna Maria Vârlan ? Este directoarea Centrului Internaţional Bioenergetico-Extrasensorial pentru Renaşterea Omului „Sfînta Maria" din Chişinău, o femeie superdotată cu bioenergie şi însuşiri magice de la Dumnezeu şi Mama Natură. Nimeni nu-i cunoaşte limitele cîmpului bioenergetic (bioenergia pe care o emană trece şi prin zid, încarcă baterii de ceasuri, jucării, însăşi fotografia ei are anumite efecte benefice asupra organismului uman). Doamna M.V. simte cu palmele ca două microradaruri tot ceea ce reprezintă abatere de la starea de normalitate a oricăror organe interne, ale sistemelor şi organismului în ansamblu, diagnosticul fiind pus în puţine minute fără analize de laborator şi fără aparatură. Dar despre acestea şi multe altele, într-un micro-interviu fulger (M.V. nu are timp de interviuri à la long şi conferinţe de presă, preferînd ca, în acest timp, să pună diagnosticul bolnavilor şi să stabilească scheme de tratament care aduc sănătate şi salvează vieţi omeneşti, adaugă ani de viaţă oamenilor).

Să menţionăm, fie şi în treacăt, că doamna Vârlan este doctor în medicina alternativă şi a fost distinsă cu numeroase diplome şi titluri ce atestă consacrarea pe plan internaţional. Pentru cititorii din România precizăm că una dintre acestea este Diploma de doctor în medicina alternativă conferită de Senatul şi Consiliul director al Institutului de Medicină Alternativă (1962) Sri Lanka şi al Universităţii Internaţionale Liberă pentru Medicină Complementară. O altă recunoaştere internaţională se reflectă în diploma conferită de Academia Internaţională de Ştiinţe Alternative (Medicină) sub egida unor foruri ale Naţiunilor Unite. Scria acolo „cu toate drepturile, onorurile şi privilegiile ce decurg din această diplomă". Şi nu ştim a citea este Diploma de onoare pe care o avem în faţă pentru contribuţii semnificative în medicina Bioenergetică conferită de Academia Internaţională de Ştiinţe Bioenergetice. Aşadar, un interviu fulger cu această personalitate a românismului poate interesa un cerc mai larg de cititori.

— Ca şi bunica dumneavoastră aveţi însuşiri native care vindecă un cîmp bioenergetic extrem de puternic. Oare acestea se pot transmite ereditar ?

— Bunica mea nu avea cunoştinţe despre bioterapie, cum n-aveau atîţia şi atîţia vraci care au tratat bolnavi de-a lungul mileniilor, dar poseda harul de a vindeca, folosindu-şi bioenergia în mod intuitiv şi asociindu-şi practici vechi şi străvechi ale medicinei naturiste. De la ea am învăţat, încă din anii copilăriei, secretele vindecării cu ajutorul plantelor medicinale şi al ierburilor de leac.

— După cîte ştiu aţi declinat multe oferte de a trata pacienţi în diferite ţări occidentale, propunîndu-le interlocutorilor milionari pe una dintre discipolele dv. din România. De ce v-aţi oprit la ELENA LEONTE din România ?

— Puteam face acelaşi lucru cu oricare dintre bioterapeuţii cu care lucrez la Chişinău şi în România, cu **Elena Rusu** din Rădăuţi sau cu **dr. Săndiţa** din Timişoara. Toţi au forţă tămăduitoare şi capacitate de dăruire, generozitate şi aş spune religiozitate în ceea ce fac cu har şi profesionalism.

— Vă rog să spuneţi cîte ceva despre miracolele bioterapiei, începînd de la diagnosticul exact, efectuat într-un timp extrem de scurt, fără analize de laborator şi fără aparatură. Am observat că nu-i cereţi pacientului datele anamnetice obişnuite în medicina alopată, nici analize ori certificate medicale, nici măcar nu-l întrebaţi ce-l doare. Care-s tainele diagnosticului bioterapeutic, atît cît pot fi dezvăluite ?

— Bioenergia pătrunde acolo unde nu poate ajunge nimeni, nu are acces nici cea mai sofisticată aparatură care, oricum, ar fi intermediară între medic şi pacient. Ce să spun mai întîi ? Poate faptul că simt orice semne ale maladiilor ce bîntuie organismul uman, depistez, dacă e cazul, boli din trecutul mai apropiat sau mai îndepărtat, din copilărie şi tinereţe, chiar cele uitate de pacientul însuşi. Extrem de dificil, dar şi de mare utilitate este **diagnosticul anticipativ** prin care previn pacienţii asupra maladiilor ce-i ameninţă, asupra a ceea ce le poate afecta starea de sănătate, chiar peste ani şi ani de zile.

— Să-i spunem diagnosticul la timpul prezent, trecut şi viitor. Bioterapeuţii cu experienţă, cum este Valeriu Popa în România, şi nu numai el, pun diagnosticul pe fotografia pacientului.

— Da, nici nu e prea greu, este un procedeu pe care totuşi îl folosesc mai rar, numai în cazuri de absolută necesitate, cînd pacientul nu se poate deplasa. Eu prefer să examinez pacientul direct şi nemijlocit, să-i stabilesc schema de tratament, aşa cum am procedat şi cu dv., să-i întocmesc fişa medicală cu schiţa robot din faţă şi din spate (în care se localizează focarele de boală), lucrînd permanent împreună cu dr. **Margareta Cazacu.** Cu un anume efort, în unele situaţii, în lipsa bolnavului, am diagnosticat maladii după obiecte aparţinînd acestuia. Este, de asemenea, posibil diagnosticul după scrisul pacientului, ca şi după fantoma lui. Înţeleg că mi-aţi şi pregătit o întrebare în legătură cu ultima modalitate de diagnostic. Să vă relatez un caz. A venit la mine cineva din familia unui pacient imobilizat la pat, descriindu-mi suferinţele atroce prin care trece acesta şi cu rugămintea de a mă deplasa la domiciliu. Eu l-am rugat să facă gesturile de a aşeza pacientul (în mod imaginar) în fotoliu, ca şi cum ar fi prezent, rugîndu-l apoi să se dea la o parte. Este greu să descriu cum i-am stabilit diagnosticul, dar asta e realitatea. Subliniez, nu folosesc asemenea procedee decît în cazuri extreme.

— Cum reuşiţi să vă drămuiţi timpul între Chişinău — Bucureşti şi alte oraşe din România pentru diagnosticul şi tămăduirea a sute şi sute de bolnavi ? Cît timp consacraţi pacienţilor în Republica Moldova şi cît în România ?

— Bioterapeuţii, care aduc oamenilor sănătate, nu mai dispun de timpul lor. Pentru mine, pentru colaboratorii care dăruiesc cu generozitate bioenergia, adică „darul cerului", este absolut firesc să ne consacrăm viaţa celor aflaţi în suferinţă. Să le aducem sănătate în organism şi bucurie în casă. Aproximativ jumătate din timp lucrez la Chişinău şi jumătate în România.

— Vă rugăm să precizaţi dacă pacienţii din România pot fi trataţi la Chişinău şi în ce condiţii ?

— Avem deja pacienţi de pe ambele maluri ale Prutului, dar şi din alte zone ale României, trataţi la Chişinău unde le acordăm toată atenţia în stabilirea diagnosticului şi a schemei de tratament. De regulă punem diagnosticul persoanelor prezente, dar, mai rar, şi după fotografie, scris sau obiecte personale. Colaboratorii bioterapeuţi din Chişinău tratează bolnavii fără medicamente prin metodele : masajul intangibil (fără atingerea corpului), reflexoterapie, terapie manuală, stimulare psihică. Se tratează boli ale sistemelor şi organelor : cardiovasculare, digestive, respiratorii, renale (funcţionează cabinetul urologic), nervoase, aparatului locomotor. De asemenea, tratăm afecţiuni dermatologice, ginecologice, endocrine, metabolice (de reglare a schimbului de substanţe), oftalmologice, otorinolaringologice, dispunem de posibilitatea tratamentului staţionar.

O ultimă precizare : la rugămintea noastră, doamna Maria Vârlan ne-a dat adresa unde se află „oaza de sănătate" : CENTRUL INTERNAŢIONAL BIOENERGETICO — EXTRASENSORIAL PENTRU RENAŞTEREA OMULUI „SFÎNTA MARIA" — din Chişinău, str. Kogălniceanu nr. 11 (fost Pirogov), colţ cu Strada Bulgară. Telefon : 26 43 64.

Atît deocamdată, despre cazuri de vindecări miraculoase ale bioterapeuţilor descoperiţi şi formaţi de doctorul în medicină alternativă MARIA VÂRLAN, pe altă dată.

C. BORDEIANU ■

Interlocutorul nostru de astăzi, dr. VALENTIN FILIP, medic primar, șeful secției de medicină internă de la Spitalul C.F.R. I — elev al prof. E. Seropian, întemeietorul școlii românești de alergologie — este autorul unui număr de 6 cărți și numeroase studii și articole avînd ca subiect boala alergică.

ALERGICII — VICTIME ALE CIVILIZAȚIEI MODERNE ?

— Despre poluarea continuă a mediului s-au scris, în ultimele decenii, mii, sute de mii de pagini. Toate lucrările, fără excepție, atenționează drastic asupra influenței poluării asupra sănătății noastre și a urmașilor. Alergiile ocupă un loc de frunte în lista bolilor declanșate de factorii de mediu. Parafrazînd un dicton celebru cineva rezuma spunînd „secolul XX va fi alergic sau nu va fi deloc".

— Eu nu aș afirma ci m-aș întreba. Mai întîi, pentru că prin personalitatea biologică moștenită, transmisă ereditar, fiecare din cei 5—6 miliarde de oameni de pe planetă este un unicat, și fiecare este „înarmat" cu un arsenal de arme biologice îndreptate împotriva agresiunilor de orice fel din mediul înconjurător. Diferența între indivizi constă în calitatea și cantitatea „armelor" de care dispun. Trebuie să vă spun că o proporție însemnată dintre locuitorii planetei sînt alergici. Statisticile dau cifre care variază între 2 și 10%, une'e ajungînd pînă la 15% din populația globului.

— Diferențele dintre cifrele avansate de statisticile amintite sînt, totuși, foarte mari !

— Adevărul este că la ora actuală nu dispunem de statistici care privesc exclusiv bolile alergice, nici la noi, nici peste hotare. S-au publicat statistici izolate pe regiuni, pe un anumit tip de boală alergică, dar nu pe colectivități întinse pe scară națională sau internațională.

— De ce ?

— Pentru că bolile alergice se manifestă foarte diferit și cel puțin în prima fază, pînă a li se pune diagnosticul de boli alergice, sînt considerate ca boli de piele (dermatita atopică, eczema de contact), boli ale aparatului respirator (aproximativ 50% din astmul bronșic), boli aparținînd Oto-Rino-Laringologiei (alergia la polen) ș.a.m.d. În consecință statistica O.M.S.-ului le include în aceste specialități și nu într-un capitol de boli alergice.

— Cîți medici în România sînt pregătiți să pună un astfel de diagnostic cu exactitate ?

— Din păcate foarte puțini. Deși avem o rețea națională de medici alergologi, aceștia sînt numai 1—2 la nivelul fiecărui județ. Este adevărat că un ordin al Ministerului Sănătății stipulează că orice spital care depășește 500 de paturi trebuie să fie încadrat cu un medic specialist alergolog, dar acest lucru la ora actuală rămîne totuși un deziderat.

— Și totuși, nu pot să mă abțin să nu vă întreb, cum poate un neinițiat să recunoască o boală alergică ?

— Alergia este produsă de anumite substanțe, de regulă organice, cu care organismul vine în contact de mai multe ori, sensibilizîndu-se pe parcurs. Cînd această sensibilizare atinge un prag maxim, un nou contact cu aceeași substanță declanșează manifestările clinice ale alergiei care, de regulă, durează atîta timp cît organismul sensibilizat rămîne în contact cu substanța sensibilizatoare.

— Factorul de mediu este, așadar, elementul determinant al alergiei. Reiese de aici că alergicii trebuie izolați într-un „clopot de sticlă" ?

— Să nu intrăm în panică ! Desigur, mediul este un factor favorizant și, în același timp, declanșator al bolilor alergice, dar asta numai în cazul în care zestrea genetică a individului este și ea favorizantă. În același mediu, mai mult sau mai puțin poluat, trăim cu toții. Unii fac, alții nu astm bronșic, alergic. Unii fac iar alții în aceleași condiții de lucru nu fac eczemă de contact ș.a.m.d. Cei ce declanșează boala au o predispoziție înnăscută capabilă să răspundă „favorabil" la noxe'e mediului înconjurător. Deci nu putem să punem totul în seama (numai) a factorilor de mediu. Aș pleda chiar categoric în „favoarea", factorului individual biologic care predispune individul la anumite boli, printre care evident și bolile alergice. Factorul de mediu, este „ultima picătură care umple paharul".

— Este posibilă profilaxia alergiilor ?

— Este evident posibilă și, bineînțeles, se impune ca o primă metodă de evitare a manifestărilor alergice. Eu cred că ar fi absolut necesar să se înființeze în rețeaua medicală cabinete de sfaturi progenetice și în paralel ar trebui să se creeze posibilități de diagnosticare din primii ani de viață a potențialilor alergici. De asemenea, este absolut necesară o „baterie de teste" care să analizeze „zestrea" biologică a copiilor care sînt înscriși la școlile profesionale precum și a celor care se angajează în anumite întreprinderi. S-ar putea astfel evita anumite agravări a stării de sănătate a celor predispuși la boli alergice.

— Cum credeți că ar putea fi evitate formele dramatice de alergie ?

— Vă referiți desigur la șocul anafilactic, cea mai dramatică formă de manifestare a alergiei ! Din fericire, șocul poate fi prevăzut, de cele mai multe ori, printr-o iminență de șoc. Tocmai de aceea ar trebui ca fiecare alergic să poarte înscris în buletin alergia de care suferă. Este, de asemenea obligatoriu ca fiecare dispensar sau cameră de gardă să fie dotată cu trusă antișoc iar personalul acestora să fie instruit periodic în tehnica intervenției rapide.

Medicamente noi în lupta cu diabetul

De fapt, este vorba de o serie de medicamente fitoterapice (produse din plante) extrem de utile în bolile metabolice. Realizate de un colectiv al Spitalului Cantacuzino, aceste medicamente, pe care vi le prezentăm prin bunăvoința conf. dr. Constantin Ionescu-Tîrgoviște, se adresează, de fapt, unor afecțiuni datorate tulburărilor provocate de diabet.

Plantele folosite au fost îndelung experimentate în clinică, urmărindu-se parametrii biochimici și biologici care să le ateste valoarea terapeutică. Specialiștii au modificat modul de administrare în sensul unei pulberi tabletate, mai ușor de administrat și păstrînd toate componentele bioactive ale plantelor, spre deosebire de infuzii, prin care în lichid trec numai o parte din componentele și principiile bioactive. Fiind vorba de regenerarea țesuturilor, sigur că preluarea din plante a tuturor vitaminelor, sărurilor minerale, oligoelementelor, substanțe bioactive de tip hormonal și enzimatic este foarte importantă.

„Bolile metabolice pe care le-am abordat sînt în strînsă relație și au multe elemente comune, motiv pentru care și în aceste medicamente se vor regăsi plante comune — ne spune dr. Ionescu Tîrgoviște. Bineînțeles, fiecare medicament, în funcție de boala căreia i se adresează, are în componență și plante specifice. Spre exemplu, scăderea lichidelor plasmatice e urmărită și în diabetul zaharat și în obezitate, pentru că de multe ori aceste tulburări se asociază. Dar în obezitate avem peste formula de bază o categorie de plante, iar pentru scăderea lipidelor, pentru scăderea glicemiei și pentru refacere nervoasă sau vasculară, bineînțeles, formule particulare.

Este vorba, practic, de un număr de 20 de plante, asociate cîte 4—5 în fiecare medicament.

Iată și cele 4 medicamente :

NEUROMION-ul este destinat tratamentului neuropatiei diabetice, fiind alcătuit din patru componente, care în ansamblu realizează o concentrație de substanțe bioactive capabile să contribuie la regenerarea țesutului nervos (a nervilor periferici, în speță), care la bolnavii de diabet sînt profund alterați. Medicamentul, care a fost experimentat pe un număr mare de pacienți, atît în clinica de diabet de la Cantacuzino cît și în alte clinici, se află în prezent în stadiul de producție. Peste circa o lună, pacienții interesați îl vor putea găsi în farmacii.

Aflat în stadiul de brevetare, RETINOMION-ul este util bolnavilor de angiopatie și microangiopatie diabetică, în special celor suferind de retinopatie diabetică, o complicație vasculară foarte frecventă a diabetului zaharat. În componența medicamentului sînt incluse elementele necesare refacerii structurii vaselor.

În ceea ce privește FITOLIP-ul, numele, credem, sugerează și componența și utilitatea sa. E vorba, așadar, de un medicament care determină scăderea lipidelor plasmatice. Experimentat pe un număr relativ mare de bolnavi, cu rezultate bune, Fitolip-ul va fi curînd brevetat.

În sfîrșit, FITODIAB-ul, ultimul din această serie, și-a dovedit, de-a lungul testărilor la care a fost supus, eficacitatea în scăderea glicemiei.

De adăugat, numai, că alături de colectivul secției de diabet de la Spitalul Cantacuzino, la realizarea acestor medicamente au colaborat regretatul biolog farmacist Mircea Alexan și farmacista Rodica Lupeanu. **(R.M.P.)**

Pacienții suferind de boli alergice pot fi dirijați în vederea investigațiilor către medicii alergologi din fiecare județ, sau, pentru cazurile speciale, către Centrul de alergologie din București, str. dr. Grozovici nr. 2, centru condus de conf. dr. Ioana Rodica Radu.

ROXANA PAICU MANOLESCU

ECOSINERGETICA

Pe înțelesul și în sprijinul dumneavoastră (XI)

Cum să ne apărăm de radiațiile nocive ale Terrei?

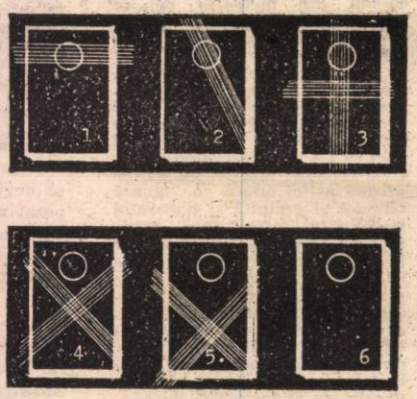

Averman stabilește următoarele cazuri tipice ale bolii: oboseală la trezirea din somn, dezechilibrări, irascibilitate sporită (poz. 1) ; amețeli, tulburări psihice, ale auzului, dureri de cap (poz. 1 și 2); tulburări ale văzului, astenie, boala lui Basedow (poz. 2); infarct (poz. 2 și 3) ; afecțiuni maligne (îmbolnăviri lente) la gît (poz. 3) ; la plămîni, stomac, vezică biliară (poz. 3 și 4) ; îmbolnăviri la rinichi, arterită, afecțiuni ale vezicii urinare (poz. 3) ; la pancreas (poz. 4) ; îmbolnăviri ale sistemului motor al membrelor inferioare (genunchi, tălpi), ale vaselor, modificări patologice și umflarea acestora, afecțiuni ale picioarelor și paralizia lor (poz. 5). În cazul poziției 6 patul se află în zonă neutră.

Am arătat pe larg în numerele trecute ale „Flacării" ce sînt, cum acționează și ce influență pot avea asupra sănătății noastre emisiunile energetice din interiorul pămîntului. Consecințele cele mai nefaste se produc acolo unde locul de muncă sau de odihnă este intersectat vreme îndelungată de benzile energetice. Prin completarea talonului alăturat (cînd se imprimă pe hîrtie lungimea de undă a expeditorului), profesorul Dan Alexandru poate indica poziția greșită sau neutră a patului din apartament, precum și gradul de sănătate a celui în cauză (amănunte în desenele din stînga). Reamenajarea locului de muncă sau de odihnă necesită însă o tehnică specială de depistare a zonelor critice sau inofensive despre care colaboratorul nostru a vorbit într-o ședință publică (vezi relatarea din numărul trecut). Asemenea întîlniri vor fi repetate la cererea cititorilor.

Lipsa de spațiu ne obligă ca, de acum înainte, să expediem răspunsurile direct prin poștă, în baza plicurilor timbrate ale cititorilor. Restul spațiului îl vom utiliza pentru prezentarea altor metode de diagnostic și tratament prin mijloacele medicinei neconvenționale (grupate tot în sfera ecosinergeticii), despre care vom continua să vorbim începînd cu numărul viitor. Cei ce vor poseda de asemenea fișe de diagnostic (de o exactitate ulutoare, cum vor constata beneficiarii) vor avea nu numai un tablou al sănătății lor, ci și un ghid în vederea efectuării unor analize suplimentare în laboratoare de investigații medicale.

Talonul se completează strict de către persoana interesată. Rugăm scrieți numele și prenumele cu majuscule. În cazul în care persoana, din diferite motive, nu poate completa singură talonul, toate datele se vor bate la mașina de scris iar în loc de semnătură se va aplica amprenta degetului mare (drept, pentru bărbați, și stîng, pentru femei) prin înmuierea prealabilă într-o tușieră sau prin ungerea acestuia cu cerneală.

ECOSINERGETICA ÎN SPRIJINUL SĂNĂTĂȚII DUMNEAVOASTRĂ

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele (cu majuscule) . . . . . .

Data nașterii . . . . . Sexul . . . . . .

Localitatea unde domiciliază . . . . . .

Boala de care suferă . . . . . .

De cît timp (ani) patul în care dormiți se află în același loc . . . . . .

Semnătura sau amprenta . . . . . .

Talonul se va trimite prin poștă pe adresa redacției, cu mențiunea : „Pentru rubrica ECOSINERGETICA".

ŞOMAJUL

Somerii. Mulți dintre ei au alergat în cursa vieții: numai pe culoare nefavorabile. Unii mai luptă. Alții au ajuns la capătul puterilor. Cîndva au pus și ei umărul la urnirea economiei românești bună, rea, așa cum e ca. Astăzi se simt dezorientați și marginalizați. Ce gîndesc semenii noștri pălmuiți de soartă? Am încercat să aflăm punîndu-le cîteva întrebări:

1. Ați început să deznădăjduiți?

2. Ce veți face dacă nu găsiți de lucru după expirarea ajutorului de somaj?

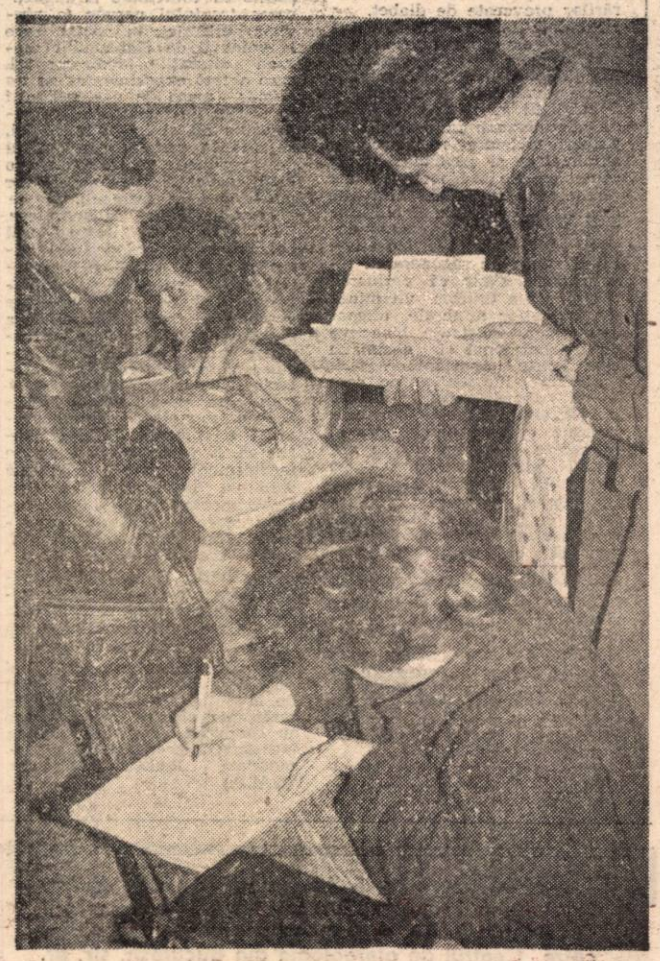

3. În cazul lipsei mijloacelor existentiale, sînteți gata să acceptați orice muncă?

4. Considerați avenit un miting al somerilor?

5. Cu ce ochi priveste un somer vitrinele magazinelor?

6. Este Guvernul răspunzător de situatia dvs. actuală?

O. M. — 19 ani:

1. Nu deznădăjduiesc: locuiesc cu mama și am o situație bună. Nu stau pe roze dar nu mor de foame. Am avut cîteva ocazii de a mă încadra dar le-am respins. Prefer să am un venit mai modest, fără să fac nimic. Îmi place traiul parazitar. Am lucrat totuși, o perioadă, la ziarul „Libertatea", fără carte de muncă.

2. După ce-mi expiră ajutorul de somaj, sper să intru la medicină și să obțin o bursă. Duc o viață ultrahippy. Dacă nu intru la facultate, voi cocheta cu ideea sinuciderii sau am să încerc să străbat Europa ca un hippy autostopist.

3. Nu.

4. Nu mă consider somer din cauza societății. N-as avea cu cine să solidarizez.

5. Adopt atitudinea socratică: uite cîte lucruri există de care n-am nevoie.

6. Guvernul este o grupare de oameni cu gîndurile de interese proprii ca toți oamenii de azi. Nu-l găsesc de condamnat. Este, însă, loc de îmbunătățiri.

ALEXANDRU DIACONU — 34 ani:

1. Sînt descurajat neavînd un venit permanent pentru cei 5 copii de acasă.

2. Voi căuta de lucru în străinătate sau am să mă apuc de furat.

3. As accepta să muncesc chiar și ca mătură tor.

4. Ar fi bine venit un miting pașnic care să facă posibil un dialog între noi și ministerul de resort.

5. În situația în care o pereche de pantofi costă cît ajutorul de somaj gîndiți-vă și dvs...

6. Nu consider vinovat Guvernul, ci pe cei care vor să frîneze economia; pe cei care vor să facă rău.

FILĂ DIN DOSARUL DISPERĂRII

SORIN NITOI — 25 ani:

1. Sînt subinginer electronist în luna a noua de somaj. De la început mi-am dat seama că n-am să găsesc post. N-am pile. O unitate militară mi-a aprobat cererea și am susținut un concurs (8 pe un loc) ieșind primul, cu media cea mai mare. Mi s-a refuzat angajarea pe motiv că mama este stabilită în S.U.A.

2. Voi căuta de lucru la privatizați. Am în vedere așa-zișii detectivi particulari. De fapt, ceva între portari și pază.

3. Sînt obligat să fac acest compromis.

4. Mitinguri au fost destule. Lumea s-a săturat de „mitingeală". Regimul actual, oricît s-ar da peste cap, nu poate face nimic, avînd în vedere problema falimentelor și a economiei care e la pămînt.

5. Am încetat să le mai privesc.

6. În orice țară cu economie capitalistă, trebuie să fie someri. Nu sînt revoltat pe situația în care mă aflu, ci pentru că în comparație cu alte state unde un somer are mai multe sanse, aici eforturile oamenilor calificați superior sînt zadarnice.

CORNELIA ANTONESCU — 39 ani:

1. Disperarea a ajuns la limită. Am stări depresive. Fetița drăgălașă, pe care o am, e singurul meu sprijin moral.

2. Sînt derutată: am încercat să mă angajez vînzătoare dar se cere o garanție de 15.000 lei și nu am banii.

3. Da bineînțeles. Am vrut să intru femeie de serviciu la o patiserie dar după o săptămînă mi-au spus că nu mai au nevoie. As fi acceptat să spăl vasele în restaurante, dar nu au nevoie. Și de acolo se dă afară.

4. Nu.

5. M-am învățat cu lipsurile de la 17 ani. Niciodată nu-mi ajungea salariul să-mi cumpăr ceva. Pe unde am lucrat am avut ocazia să sustrag cîte ceva, dar educația nu mi-a permis s-o fac.

6. Privatizații nu trebuiau încurajați cu credite de așa proporții. Creditele trebuiau date la întreprinderi pentru achiziții de mărfuri și utilaje. S-ar fi redus astfel șomajul.

VINCENȚIU IONESCU — 23 ani:

1. Am avut meseria de operator gama. Nu mi s-a primit dosarul la fortele de muncă, refuzîndu-mi-se pînă și ajutorul de somaj. Sînt disperat.

2. Nu se pune problema. Sînt student la Facultatea cu Plată — Constructii în anul II dar nu sper să găsesc post după terminarea facultății.

3. As accepta orice, numai să mă pot înscrie într-un program după-amiaza sau noaptea, dimineața fiind la facultate. La firmele particulare se angajează numai cunoștințele lor: la stat, nici pomeneală.

4. Cred că ar folosi un miting nici prea gălăgios nici prea pașnic care să facă totuși simțit protestul. Sînt demoralizat. Gîndiți-vă ce a ieșit din Revolutie.

5. Vitrinele sînt urmarea unei specule cumplite. Nu a fost o privatizare cu simț umanitar ci o tendință de îmbogățire peste noapte. O jecmăneală!

6. Indiscutabil. Dacă aveau grijă de întreprinderi în stadiul inițial, nu se ajungea aici; dar dumnealor s-au ocupat de politică și de lupta pentru putere.

CORNELIU IONESCU — 29 ani:

1. Nu sper să găsesc nimic prin fortele de muncă din moment ce nici prietenii nu mă ajută.

2. Deocamdată nici o idee. Voi aștepta să văd cum evoluează lucrurile.

3. Am studii superioare. Doresc un post pe potrivă. Dacă acasă mi se vor tăia gazele și lumina mă voi duce și la tîrnăcop.

4. Mitingurile au început să fie prost văzute. Cei care le fac au totuși convingerea că folosesc. As participa cu dragă inimă. Lumea nu se mai sinchisește totuși.

5. Mă uit și trec mai departe. Nici lucrurile deosebite nu mă mai fascinează ca înainte.

6. Are o mare parte din vină; situația economică însă, cîntărește mult. Guvernul ar trebui să se implice mai mult în crearea noilor locuri de muncă.

RADU POPA ■

Armata țării – o problemă a întregului popor român

DEMNITATEA, ONOAREA, DOTAREA ŞI PREGĂTIREA ARMATEI TREBUIE SĂ FIE O REALITATE

Fotografie de SILVIU STAN ■

De peste doi ani, printre întrebările pe care și le pune poporul român, este și aceea dacă, la ora actuală, sîntem sau nu pregătiți pentru a face față — din punct de vedere militar — problemelor grele pe care, aproape sigur, ni le va pune în față situația destul de tulbure cu care se confruntă bătrîna noastră Europă.

Aceeași problemă l-a frămîntat pe Mareșalul Ion Antonescu în întreaga sa viață de ostean al țării și mai ales în perioada din anii premergători celui de-al doilea război mondial.

Și atunci, ca și acum, tot ce este în legătură cu ARMATA ȚĂRII, este tratat cu aceeași lipsă de interes, mai ales în ceea ce privește asigurarea unor condiții materiale optime (prin bugetul țării) și selecționarea, pregătirea cadrelor și instruirea corespunzătoare (prin organul însărcinat cu conducerea sa). Și cînd spun aceasta mă gîndesc la poziția Parlamentului atunci cînd s-a discutat bugetul armatei și la încetineala cu care este eradicată — în mod total — moștenirea unui regim de tristă amintire.

Pornind de la aceste considerente, cred că este util să se prezinte poporului nostru, cadrelor ostirii și în special conducerii țării fragmente din MEMORIUL adresat conducerii politice a statului de generalul Ion Antonescu în luna martie 1938, după ce și-a dat demisia din funcția de ministru al Apărării Naționale (funcție deținută din decembrie 1937 pînă în februarie 1938).

Întorcîndu-se din Polonia în toamna anului 1937 și influențat fiind de ce a văzut acolo în privința armatei, M.S. Regele (este vorba de Carol, al II-lea) a spus chiar la granița primului ministru că „OFIȚERUL POLONEZ ARE SUFLET, ARE TINUTĂ, ESTE INSTRUIT, PE CÎND AL NOSTRU NU ARE ȚINUTĂ ȘI NICI SUFLET". Iar la manevrele din toamna aceasta (adică 1937), tot M.S. Regele a spus în auzul tuturor de aici și de peste graniță că „ARMATA TRECE PRINTR-O CRIZĂ". Da, este foarte adevărat, cumplit de adevărat că ofițerul nostru nu are suflet și că armata trece printr-o grea și gravă criză. Cine nu vede adevărul, nu vrea să-l vadă, nu are curajul să-l vadă, sau nu este în stare să-l vadă. Cine-l vede și tace, mai ales cînd este la un loc de conducere, este copărtaș, cu voință, chiar cînd este nevinovat, și se înscrie, numai prin simpla lui tăcere, în fruntea listei vinovaților de catastrofa care ne pîndește, care bate la ușă și care va veni sigur, dacă o mînă românească, viguroasă, curată și adevărat pricepută nu va repune cu brutalitate și cu un minut mai devreme, lucrurile pe făgașul lor normal. M.S. Regele, formulînd atît de lapidar, atît de drastic, atît de categoric și atît de just, impresiile, a adăugat uitîndu-se în ochii primului ministru: „AȘA NU MAI MERGE".

În cele ce urmează îmi iau permisiunea și curajul să arăt, numai în linii foarte mari și numai din memorie de ce „OFIȚERII NU AU SUFLET" și de ce „ARMATA TRECE PRIN CRIZĂ".

„Trebuie să se știe că această stare reală de fapt, nu se datorește unor cauze atavice, nici unui proces de degenerare sau de decadență a rasei și nici unei s'ă-i de nesimțire colectivă. Doamne ferește, nu. Cine afirmă astfel aduce o ofensă odioasă și gratuită și poporului și fiilor lui, totuși încă vrednici. El se datorește numai unor loviturj groaznice de topor, date succesiv și neîntrerupt de la război și pînă astăzi, unul suflet care altfel tratat, altfel îndrumat, crescînd într-un alt mediu si altfel de exemple, ar putea urca si trona pe cele mai înalte trep'e de tinută, de distincție, de abnegație și de conștiință. Greșelile comise, mediul și exemplele, iată cauzele! Acesta este adevărul și îmi fac o elementară datorie față de toți, de sus pînă jos, a-l spune, fiindcă nu pot lăsa să se arunce cu noroi în cine nu trebuie. Procedînd astfel, în loc de a îndrepta am înrăutățit o situație. Să punem degetul, cu curaj, pe adevărata rană, iar nu pe consecințele ei. La noi, ca și pretutindeni, astăzi ca și întotdeauna, vinovații au fost conducătorii. Faptele lor abuzive, nelegale, nepricepute, de multe ori necorecte, numai ele au dat aceste rele roade".

Acestea sînt cuvintele generalului (pe atunci) Ion Antonescu. Citiți-le și meditați profund asupra lor. Faceți acest lucru toți cei din armată, de la subofițeri pînă la general, precum și dvs. domnule președinte al Republicii, și dvs., domnule prim-ministru, și dvs., domnilor parlamentari, aleși ai poporului nostru.

Cerul Europei este mai înnourat decît în 1938—1940, sărmana noastră Patrie — așezată de Dumnezeu aici la răscruce de vînturi — este mai amenințată ca oricînd în istoria ei. Gîndiți-vă că singura instituție, singura forță chemată să apere acest popor nobil, viteaz, cu un trecut istoric milenar, este ARMATA NOASTRĂ — cea mai încercată de la 1877 încoace. Dați-i mijloacele pentru a putea deveni ceea ce trebuie să fie, sprijiniți-o ferm și cinstit să devină ceea ce așteaptă poporul nostru de la ea, cereți-i să-și selecționeze și să-și pregătească cadrele de comandă în spiritul onoarei, cinstei, demnității și competenței, obligați-o să se curețe de tot balastul ce i l-a impus regimul de dictatură. Are un corp minunat de subofițeri și ofițeri tineri și patrioți care sînt o garanție a idealurilor noastre și care abia așteaptă acest sprijin al Patriei lor.

col. (r) ing. MARIN POPESCU ■
– veteran de război –

Pînă la readucerea în țară a teritoriilor răpite de Stalin, o anumită parte a urmașilor mustăciosului tătuc vor să le fim recunoscători. Pînă în pînzele cabinelor de vot. Pentru că dau ei cale liberă „celor două state românești" spre o integrare culturală. Să însemne aceasta oare măcar că, la toamnă, în republicile domnilor Iliescu și Snegur copiii de școală vor putea învăța după aceleași manuale ? Am încercat să aflăm ce șanse există, într-o discuție purtată la Ministerul Învățămîntului și Științei cu dl secretar de stat Sorin Cristea. Și am aflat chiar mai multe.

Nădejdea rămîne în alt Parlament și în alt Guvern. Pînă atunci, republicanismul fesenist se poate gudura în voie pe lîngă neoimperialismul marelui frate.

Cine decide destinul învățămîntului românesc?

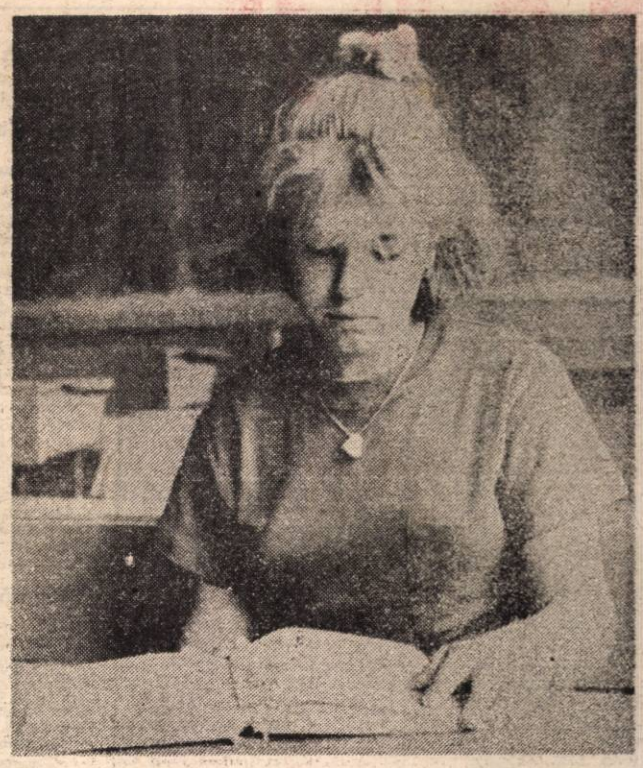

Fotografie de CRISTIAN CĂLUGĂR

— Cînd am fost numit la Ministerul Învățămîntului — pe atunci, viceprim-ministru — mi-a cerut să elaborez o concepție privind reforma învățămîntului preuniversitar. Nu numai că am elaborat-o, dar am verificat-o în discuții cu domnia sa și cu experții pe care i-a desemnat. Am ajuns la un anumit consens. Studiul privind concepția reformei a fost publicat în Buletinul Guvernului. Mai mult, o parte foarte numeroasă a grupului parlamentar majoritar din Camera Deputaților a semnat alături de mine, în septembrie 1991 — eram și deputat la acea dată —, o inițiativă legislativă care pleca de la acest concept. Un proiect de lege, făcut împreună cu dînșii.

— Ce s-a ales de el ?

— Se află la Camera Deputaților. Atenție, însă, nu trebuie confundat cu alt proiect înaintat Camerei Deputaților de Ministerul Învățămîntului și Științei în vara lui 1991, proiect elaborat de secretarul de stat de atunci pentru învățămîntul universitar, dl Lazăr Vlăsceanu.

— Ce face ministerul nostru pentru ca reforma să ducă și în România și în Republica Moldova la același rezultat : într-un viitor apropiat, școala românească de ambele părți ale Prutului să fie la fel ?

— După întîlnirile pe care le-am avut, în ianuarie 1991, la Chișinău și numeroasele contacte la București, cu dl Oleg Bujor, omologul meu, știu că ei au ajuns la această concluzie a sincronizării procesului de reformă. S-a creat chiar, la ora asta, o situație căreia i-aș spune paradoxală. Formula europeană de 9 clase, pînă la 16 ani, în învățămîntul preuniversitar ei au inclus-o în proiectul de Lege a învățămîntului. La noi există rezistență mult mai mare față de această schimbare, deși ea este în proiect. Problema e foarte importantă, pentru că metodologia și practica mondială arată că o reformă nu este posibilă fără schimbări la nivelul structurii sistemului de învățămînt.

Diferențele între cele două țări românești sînt mai ales în acest plan. Ei, practic, n-au avut liceu, ci un învățămînt general de zece clase, după care se trecea în învățămîntul profesional sau în învățămîntul superior. În timp ce la noi a existat o proliferare a liceelor, dar cu fărîmițarea pe foarte multe specializări, caz unic în lume : 94 la sută erau licee de specialitate.

Ambele țări trebuie să revină la o structură care să permită asigurarea unui trunchi comun de cultură generală pînă la 16 ani și, apoi, organizarea de licee care să prelungească acest trunchi de cultură generală în cultura de profil și în cultura opțională (determinată de interesele elevilor, dar și de reacția agenților economici). Este tendința confirmată în plan mondial ca. pînă la 16 ani, învățămîntul să fie obligatoriu în forma învățămîntului secundar inferior, care la noi corespunde gimnaziului. Țările dezvoltate merg chiar pe organizarea de licee aproape în exclusivitate de cultură generală.

— Ce a făcut ministerul de la București în sprijinul celui de la Chișinău pentru unificarea manualelor ?

— Unificarea aceasta trebuie să înceapă cu unificarea programelor și a planurilor de învățămînt. Care depind, la rîndul lor, de structura sistemului de învățămînt. Totuși, un anumit început s-a făcut : la limba română, la istorie. Prin manualele transmise în Moldova. Experți moldoveni au purtat discuții cu specialiștii Institutului de Științe ale Educației de la București și cu inspectori de la M.I.Ș.

— Ce șanse sînt ca, la toamnă, la începutul anului școlar, copiii românilor să aibă pe bănci aceleași manuale, oriunde s-ar afla : în Ardeal, în Basarabia sau în Oltenia ?

— E posibil. Mai ales la clasele I, a V-a, în general, la începuturi de treaptă de învățămînt. Editura Didactică și Pedagogică are în vedere cererea de manuale din Moldova atunci cînd își elaborează planul.

— Nu vi se pare că domnia voastră și colegii domnici voastre de la București, precum și omologii domniilor voastre de la Chișinău puteți să îmbătrîniți tot discutînd ?

— Există acest risc. Mai ales că există și o confuzie între reformă și proiectele de legi. În special la București. La noi între conceptul inițial al reformei, discutat și aprobat de reprezentanții Guvernului în toamna lui 1990, aici, la masa asta, și textul proiectului de Lege a învățămîntului înaintat Parlamentului în 1992 există diferențe care o probează. Diferențe care pot să ducă chiar la anularea ideii de reformă. Ceea ce s-a și întîmplat la Camera Deputaților. Unde s-a cerut, recent, să păstrăm vechea structură de organizare a învățămîntului. Or, repet, axioma reformei cere o schimbare în structura sistemului de învățămînt. În punctul sau punctele considerate mai vulnerabile.

— Din ce punct de vedere ?

— Din acela al eficienței pedagogice și sociale. Deci această teză nu ține de subiectivitatea mea ori a altei persoane, ci de metodologia reformei. Toată lumea a fost de acord, inițial, cu ideea reformei. Am considerat că punctele cele mai vulnerabile sînt la trecerea de la școala generală la liceu. Revenirea la vechea formulă de organizare cu 4 + 4 clase blochează în mare măsură revoluționarea planurilor și programelor de învățămînt, fiindcă s-ar menține ruptura între cele două trepte. S-ar întreține, de asemenea, sursa de inegalitate socială și economică printr-un examen de admitere la 14 ani. Sistemele moderne de învățămînt sînt concepute pe ideea unității între învățămîntul secundar inferior pînă la 16 ani și învățămîntul secundar superior. O asemenea formulă ar putea determina o reacție pozitivă în lanț la nivelul planurilor și programelor școlare. În fond, nu-i vorba de reducerea liceului, ci de o altă formă de organizare a materiei. Programa nu trebuie gîndită pentru a acoperi ruptura dintre gimnaziu și liceu, ci în unitatea claselor V—XII. Aici, noi valorificăm, de fapt, tradiția valoroasă a liceului românesc interbelic. Care era organizat pe ideea unității între secundarul inferior și secundarul superior.

— Ce se întîmplă la ora aceasta cu proiectul de lege trimis în 1992 Parlamentului ? A fost aruncat la coș ? Îl drege cineva ? Cine ? S-a apucat cineva să facă altul ? Lucrează cumva vreun colectiv de contabili și de ingineri forestieri, hidrotehnicieni ori specialiști în aeronautică un alt proiect ? Vă întreb fiindcă vi s-a reproșat că ați făcut un proiect fără o suficientă consultare a specialiștilor domeniului, iar, dacă este așa, ați putea recunoaște ; și vă întreb, pur și simplu, fiindcă s-ar putea să știți.

— Punctul meu de vedere l-am exprimat deschis în studiul „Concepția privind reforma pedagogică într-o societate democratică", publicat în Buletinul Guvernului nr. 24/1991 și în articole săptămînale în „Tribuna Învățămîntului", de la 17 octombrie 1990, de cînd sînt în funcție. Mai există și un material de sinteză, „Raport privind stadiul reformei", discutat în ianuarie 1992 cu toți inspectorii școlari generali din România. Textul a fost publicat în „Tribuna Învățămîntului". Criticile la așa numita „Legea Cristea", cum i s-a zis în unele publicații, nu vizează conținutul acestor materiale, ci proiectul de lege. Asupra căruia și eu am destule semne de întrebare. Trebuie făcută distincția între concepția reformei și prelucrarea juridică finală.

— Adică, textul proiectului așa cum a ajuns la Parlament ?

— Da. Pentru că eu am fost în 27 de județe și am discutat cu foarte mulți oameni problematica, premisele și principiile reformei. S-a crezut că textul final vine din această concepție pentru care pledam. Or, în drumul de la conceptul reformei la forma finală a proiectului de lege intervin, în mod obiectiv, dar și subiectiv, mai mulți factori. Este suficient dacă notați atît.

— Încă o eroare, deci, născută dintr-un neadevăr. Vom publica această felie de adevăr pe care o spuneți. Atît cît o spuneți. Vă rog să continuați.

— Acum totul este la Parlament. După ce comisia parlamentară va definitiva textul proiectului, se va vedea dacă o asemenea lege ar mai putea fi considerată o Lege a reformei învățămîntului.

„Se pare că abia viitorul Parlament va da țării o nouă lege a învățămîntului. Ea va trebui să reinstaureze în România învățămîntul românesc. De care destinul țării are nevoie. Să fie o lege care să-și păstreze valabilitatea și după reîntregirea României hăcuite cu satîrul pactului Ribbentrop—Molotov. „Reforma" din 1948 a pălmuit învățămîntul nostru cu manuale traduse din rusește și cu invadarea școlilor de către activiști ce trimiteau în pușcării pe orice patriot de la catedră. Greu se va tămădui neamul românesc de intoxicația aceasta criminală. Să nu ne bîlbîim. Toate generațiile viitoare vor privi ce am făcut.

DORIN GHERGHINESCU ■

Mecanica abuzului

VICTIMĂ A PSIHIATRIEI POLITICE

Regimul comunist a însemnat pentru Ion Vochescu din comuna Grădiștea, județul Vîlcea, un șir neîntrerupt de suferințe și nedreptăți, culminînd cu internarea sa forțată în Spitalul de boli nervoase de la Poiana Mare.

Necazurile acestui țăran simplu dar onest, cu mare frică de Dumnezeu, cu iubire pentru dreptate, au început în anul 1962 cînd statul comunist l-a confiscat — sub forma cooperativizării — 2 ha de teren arabil, moștenire de la părinții săi.

Dar Ion Vochescu nu a putut răbda și a început să vorbească în gura mare. A făcut-o mai întîi în ședințele C.A.P., demascînd ilegalitățile și furturile conducerii. A trimis apoi memorii organelor județene și centrale cu convingerea (atît de naivă !) că vor fi luate măsuri. Ele, **măsurile, au fost luate, dar nu împotriva celor care încălcau legile, ci împotriva celui care denunțase abuzurile.**

Astfel, în 1965, conducerea C.A.P. Grădiștea a hotărît că Ion Vochescu deține prea mult pămînt; pentru a curma „nedreptatea" a fost constituită ad-hoc o comisie însărcinată cu măsurarea terenului său. Din fericire pentru Ion Vochescu, acest teren avea o suprafață legală, ceea ce a înfuriat și mai mult autoritățile comuniste. La județeana de partid s-a hotărît suprimarea fizică a „contrarevoluționarului" din comuna Grădiștea. Executarea ordinului a căzut în sarcina lui Virgil Udrea, secretar de partid al comunei și membru în comitetul județean Vîlcea al p.c.r. Au fost tocmiți, cu arme cu tot, doi pădurari : Vasile Enciu și Ion Constantinescu. Cei doi au fost îmbătați bine de Virgil Udrea, apoi au fost conduși la locuința victimei incitați la crimă. Pădurarii au tras patru focuri de armă, dar Ion Vochescu și familia sa au scăpat cu prin minune. Sesizată asupra acestei tentative de omor, Procuratura județeană prin intermediul procurorului șef Morega, s-a limitat la vagi promisiuni de a cerceta cazul. Bineînțeles că nu s-a întreprins nici un fel de cercetare.

Necazurile nu au încetat însă. Lui Ion Vochescu i-au fost otrăvite animalele din gospodărie (porci, vaci, oi), i-au fost înscenate scandaluri. Disperat, acesta s-a adresat din nou autorităților.

Imediat, **i s-a înscenat un proces penal în urma căruia a fost declarat iresponsabil și internat cu forța în Spitalul de boli nervoase de la Poiana Mare.** Aici s-a urmărit sistematic uciderea sa prin indicarea unor tratamente inadecvate și în doze mortale. Doctorii, însă, au refuzat să îndeplinească ordinele criminale ale Securității. După externare, a fost victima unei noi înscenări avîndu-i ca autori pe Nicolae Roșculescu și Ion Tănase, primarul comunei, și, respectiv, președintele C.A.P. Acești doi bătăuși l-au agresat în plină stradă pe Ion Vochescu cu intenția de a dovedi că acesta a „provocat" un nou scandal și că deci trebuie reinternat. Manevra nu le-a reușit datorită grădiștenilor care au luat apărarea consăteanului lor.

Pentru a înțelege mai bine caracterul represiv al internării lui Ion Vochescu în Spitalul de la Poiana Mare trebuie să spunem că **analizele complexe pe care le-a efectuat în anul 1989 la Spitalul „Dr. Gheorghe Marinescu" din București i-au declarat sănătos din punct de vedere mental.**

După 22 decembrie 1989, Ion Vochescu s-a adresat justiției pentru pedepsirea torționarilor săi, dar instanțele de la Drăgășani și Rîmnicu Vîlcea nu i-au dat cîștig de cauză. Nici cei de la F.S.N. nu i-au ascultat, iar memoriile trimise președintelui României, Guvernului, Parlamentului, Curții Supreme de Justiție, procurorului general au rămas fără efect.

Și cînd te gîndești că un individ precum Emanoil Valeriu declara recent că în România ceaușistă represiunea psihiatrică nu a existat !

LUCIAN TUDORANCEA ■

Mafia din Micăsasa

Fotografie de GHEORGHE IANCU

Comuna Micăsasa se află la aproximativ 15 km de Copsa Mică, orașul cel mai poluat al Europei. Această poluare se resimte — desigur — și la Micăsasa, dar mai nocivă este menținerea structurilor ceapist-comuniste. Prezența și acțiunile lor paralizează eforturile oamenilor de aici de a trăi decent și cinstit. Mai tragic este faptul că nimeni nu vrea să-i ajute. Primarul comunei nu se „implică" (expresia îi aparține). Procuratura se complace într-o tăcere cel puțin suspectă. Poliția nu vede și nu aude nimic. Prefectura înjură oamenii...

În acest timp, abuzurile din Micăsasa proliferează. Autorii își văd nestingheriți de „treabă" și treaba lor este aceea de a fura cît mai mult, cît mai organizat, cît mai eficient... Doar trăim în „democrația originală", nu ?

Comisii și comiții

C.A.P. Micăsasa a fost înființată în anul 1962. Metodele folosite : minciuna, abuzul, violența. Unitatea s-a dovedit a fi total nerentabilă și datorită poluării provenită de la furnalele din Copsa Mică. Producțiile obținute în decursul anilor au fost nesemnificative, iar calitatea lor grav afectată de aerul infestat.

După 22 decembrie 1989, sătenii au hotărît desființarea C.A.P.-ului. Dar nu oricum, ci organizat, în care scop ei au înființat o comisie care să inventarieze patrimoniul unității. S-au lovit însă de refuzul conducerii C.A.P. care încerca astfel să ascundă anumite furturi și ilegalități.

În data de 4 ianuarie 1991, sătenii din Micăsasa au cerut sprijinul Prefecturii Sibiu. Dl prefect Nan a promis ajutor. Acesta s-a materializat în trimiterea în comună a unei delegații formată din domnii Vraciu și Dunăreanu. Conducerii ceapiste (președinte Ioan Tărită, inginer Dan Raica, contabil șef Sofia Anca) i-a fost stabilit termenul de 14 ianuarie 1991 pentru a definitiva situația financiar-contabilă a unității.

Revenind, domnii Vraciu și Dunăreanu au constatat că acest termen nu fusese respectat. De aceea s-a hotărît formarea unei comisii mixte (3 reprezentanți ai conducerii C.A.P. și 3 reprezentanți ai cetățenilor) care să realizeze inventarierea și evaluarea bunurilor aflate în patrimoniul ceapist. Comisia a constatat o serie de ilegalități : vînzări de grîu fără chitanțe, doar pe baza unor liste fără nici o semnătură, dispariția a 7 hamuri pentru cai, a unei motopompe, a două cazane pentru rachiu, a unei batoze etc. Urmarea acestor dezvăluiri : funcționarii C.A.P.-ului au refuzat să mai conlucreze cu ceilalți membri ai comisiei. Au urmat înscenările. Astfel, conducerea C.A.P. a chemat pe dl Dunăreanu în comună după ce, anterior, „montase" un grup de cîteva femei isterizate să provoace dezordine și să ceară vînzarea a 53 tone de cartofi la fondul de stat. Dl Dunăreanu, în înțelegere cu mafia locală, a îndemnat sătenii să renunțe la ideea împărțirii acestor cartofi pentru a-i vinde statului.

După apariția Legii fondului funciar s-au constituit alte două comisii : una de (re)împroprietărire și alta pentru lichidarea patrimoniului C.A.P. Prima comisie s-a făcut vinovată de grave abuzuri în împărțirea terenurilor agricole. De exemplu, Dumitru Streza, membru al acestei comisii, i-a împroprietărit pe Ion Streza, fratele său, cu 65 ari și pe Ana Polea tot cu 65 ari... dar din suprafețele cuvenite altora.

În ciuda constituirii comisiilor amintite, mafia C.A.P.-ului din Micăsasa nu a prezentat nici pînă acum situația financiară a unității, sustrăgîndu-se acestei obligații legale cu ajutorul direct sau indirect al Prefecturii Sibiu, al Direcției Agricole Județene și al Primăriei.

Cum înjură domnul prefect

Prefectul județului Sibiu, dl Nan, a fost din nou sesizat de către sătenii din Micăsasa, dată fiind continuarea abuzurilor. Dovadă stă în acest sens memoriul depus la Prefectură și semnat de 139 de cetățeni.

Gurile rele spun că dl Nan a fost, înainte de 22 decembrie 1989, șeful gospodăriei de partid a județului Sibiu și un apropiat al „prințișorului". Nu știm cît adevăr conține acest zvon, dar cert este un lucru : atitudinea dlui prefect amintește de practicile comuniste. Să ne explicăm : sosit în comuna Micăsasa, dl Nan a discutat cu cetățenii și cu primarul. „Să-i ia dracul pe oamenii ăștia ! Nu mai vin aici niciodată !" — au fost cuvintele pe care dl prefect le-a rostit la sfîrșitul acestor discuții. Nu este greu de înțeles ce i-au spus cei din Micăsasa. De neînțeles rămîne însă comportamentul injurios al dlui Nan. Adică al unui prefect plătit din banii publici pentru a rezolva problemele oamenilor.

Tovarășul primar nu se „implică"...

Actualul primar al comunei Micăsasa este tovarășul Iacob Mărginean, independent, dar pe listele F.S.N. Apelativul folosit nu constituie o gratuitate pentru că Iacob Mărginean a făcut în prezența noastră, direct și „argumentat" apologia sistemului comunist.

Discuția noastră cu tov. primar ne-a făcut să înțelegem că acesta pur și simplu nu știe pe ce lume trăiește, mai precis nu știe ce are de făcut în funcția pe care (din nefericire pentru consătenii săi) o deține.

Numeroși locuitori ai Micăsasei (printre care Ion Pănăzan, Maria Moldovan, Vasile Cristea, Maria Marcu, Nicolae Corlea, Maria Idu, Maria Rus, Sinefta Gabra) îl acuză pe tov. primar de a fi implicat în organizarea unor licitații ilegale, în complicitate cu conducerea C.A.P., de atribuirea abuzivă a unor suprafețe de teren agricol și în general de dezinteres în rezolvarea problemelor obștii.

Iacob Mărginean, după amintita pledoarie procomunistă a negat toate aceste acuzații : „Mi-am creat numeroși dușmani aici, în comună. Pentru a nu-mi ieși vorbe am hotărît că e mai bine să nu mă implic". Pentru cine este mai bine nu știm, deși s-ar putea să înțelegem. În orice caz, tov. primar ar trebui să știe că este obligat prin lege să se implice în rezolvarea problemelor localității pe care o conduce. Trimiterile bibliografice pe care i le pronunem în acest sens sînt : Legea fondului funciar, Legea administrației publice, Ordinul Guvernului nr. 18/1991.

...dar nici Poliția și nici Procuratura

Nici aceste organe nu se implică favorizînd săvîrșirea infracțiunilor. Iată cîteva exemple care spriijină afirmația noastră :

Isăilă Vasile a fost surprins în primăvara anului trecut sustrăgînd o căruță cu lemne din incinta C.A.P. Micăsasa. Deși sesizată, poliția locală n-a luat nici o măsură. Nici atunci cînd indivizi necunoscuți au furat patru motoare electrice, domnii polițiști n-au întreprins nici un fel de cercetări.

În data de 12 februarie 1991, Izidor Boar a furat doi cai aparținînd C.A.P. Sesizată, Procuratura municipiului Mediaș a răspuns că autorul nu va fi urmărit penal ci doar civil. La insistența unor membri cooperatori, dl procuror Enescu a afirmat că la dosar se află o declarație semnată de cinci săteni în care se arată că cei doi cai au fost dați de C.A.P. lui Izidor Boar, în custodie. Declarația nu corespunde însă realității. Mai mult, cei cinci semnatari și-au atribuit în mod fals calitatea de membri cooperatori.

Dorina Bacea a licitat un sopron, scop în care a depus un acont de 500 lei. A cîștigat licitația dar restul de bani pînă la împlinirea sumei nu a mai depus-o. Poliția locală, condusă de plutonierul major Vasiu, nu s-a implicat. Și nici Procuratura municipiului Mediaș.

Licitații de pomină

După apariția Legii fondului funciar, conducerea C.A.P. Micăsasa a organizat trei licitații. Primele două s-au desfășurat în condiții de totală ilegalitate, în sensul că nu au fost anunțate în presa locală. Și matrapazlîcurile nu se opresc aici. Cei care au organizat licitațiile au și licitat. Prețurile obținute au fost de-a dreptul ilare : un sopron 200 lei, o mașină de scris 2 000 lei, iar în licitarea unui graid s-a plecat de la valoarea strigată de... 1 leu (?!) și nu de la valoarea de inventar, așa cum ar fi fost legal.

Să mai spunem că un tractor și un camion au fost vîndute fără licitație de Sofia Anca, fost contabil șef al C.A.P. Micăsasa. Iar inginerul Dan Raica a depus suma obținută din ultima licitație nu în contul C.A.P., ci pe un CEC personal...

LUCIAN TUDORANCEA

Fotografie de PAUL A[illegible]

NOMENCLATURIȘTII LA IARBĂ VERDE

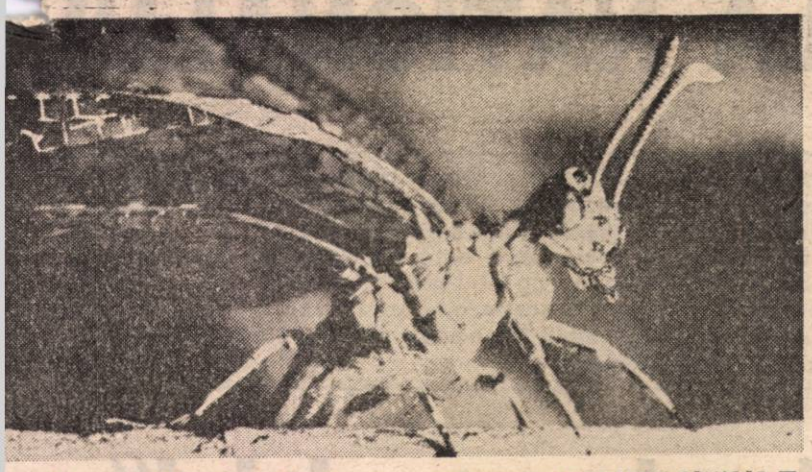

Fotografie de CRISTIAN CĂLUGĂR

Afacerea vilelor și caselor din Durău și Piatra Neamț

Printre abuzurile, din ultimul deceniu, e clicii comuniste, ne reține atenția cu ecădere unul întîmplat la Piatra Neamț nereparat în întregime nici pînă acum. ictimele acestor samavolnicii au fost 48 e familii din municipiul P. Neamț și familii din stațiunea Durău. La ini-ativa lui Ceaușescu, s-a instituit atunci comisie guvernamentală condusă de iniștrii Gogu-Rădulescu și L. Fazekaș, ire au prezentat un „raport" avînd drept onsecință „confiscarea" locuințelor célor rinși, chipurile, cu mița-n sac. Decretul 1 pricina, nr. 98/1979, a cărei copie o m în față, prevedea, prin art. 1 și 2, i „locuințele, garajele și anexele gos-odărești din municipiul Piatra Neamț, oarținînd persoanelor prevăzute în nexa nr. 1, trec în proprietatea statului în administrarea Comitetului executiv l Consiliului popular al județului eamț" și că „locuințele, casele de odih-ă, garajele și anexele gospodărești din omuna Ceahlău, județul Neamț, aparți-ind persoanelor de la anexa 2 trec în roprietatea statului și în administrarea Ministerului Turismului."

Activiști, nomenclaturiști sau... „simpli cetățeni" ?

Expropriații au primit, într-adevăr, o espăgubire care oscila în jur de 250 000 e lei. Sumă care, oarecum însemnată, eprezenta la acea vreme decît prețul ial al unui apartament cu trei ca-ere — într-un cvartal de blocuri ; si-ur, o casă (tip vilă ori nu) cu mai ulte camere putea costa chiar dublu ri mai mult. Dealtfel, ulterior această espăgubire" a fost rambursată în în-egime, în toate cazurile, statului ; iar nii nici n-au acceptat, în semn de pro-est, să o ridice de la stat. O întreagă evatură s-a făcut pe tema că acești xpropriați ar fi fost, chipurile, „nomen-laturiști" (etichetă aplicată de-a valma, în perioada post-revoluționară). Profe-siunile și statutul social au fost, pentru fiecare în parte, diferite : profesori, in-gineri, medici, juriști, tehnicieni, mai-ștri, muncitori. Cu ce „păcătuiseră" față de regimul comunist toți a-ceștia ? „Singura noastră greșeală a fost aceea că la începutul anilor '70, cînd începuse să adie un oarecare vînt de libertate, încurajați și de legisla-ția de atunci referitoare la construcția de locuințe (...), am edificat cu eforturi și renunțări la alte satisfacții, locuințele ce ne-au fost bru al și abuziv luate, in-ventîndu-se tot felul de încălcări ima-ginare ale legii". Din Raportul semnat de L. Fazekaș și Gogu-Rădulescu, se desprinde o altă afirmație : „dintre aces-tea, la controlul din anul 1978, au fost prezentate Conducerii Superioare, ca fiind realizate cu încălcarea dispozițiilor legale, un număr de 49 imobile, ai căror beneficiari au fost, de regulă, activiști de partid și de stat, cadre cu munci de răspundere din unitățile economice și social-culturale".

Motivele expropierii, cu totul aberante

Însă, în cazul de față, nu credem că statutul de nomenclaturiști (cu greu aplicabil, totuși, celor în cauză) contează cel mai mult, ci aberanța motivațiilor pentru care le-au fost „confiscate" casele proprietarilor lor de drept. Acestea se găsesc strînse într-un tabel, (intitulat Anexa 2), puse pe seama și numele fie-căruia dintre cei „pedepsiți" : cu o abate-re, cu două, trei, patru — și cu cinci abateri. Un caz concret : „Berbescu Oti-lia ,str. Ștefan cel Mare, nr. 29, Piatra Neamț : — La angajarea lucrărilor prin cooperativa „Constructorul" a acceptat începerea acestora fără contract și depu-nerea întregului avans, iar pe parcursul execuției, deși a efectuat mai multe de-puneri de sume, nu a plătit la timp va-loarea unor lucrări pentru care datorea-ză dobînzile legale". Alt caz, cuprins în aceeași celebră „anexă 2" a raportului Fazekaș—Rădulescu : „Costea Dan și Crăiescu Ion, str. Ștefan cel Mare, nr. 24, Piatra Neamț : Nu au plătit taxa de timbru la valoarea reală a construcției cumpărate". Sau un alt caz, la fel de strigător la cer : „Corlățeanu Damian, str. Elena Cuza nr. 9, Piatra Neamț : — A executat fără autorizație o porțiune de gard, în principal, la stradă și a fo-losit teren peste locul atribuit fără a so-licita închirierea". O altă abatere dintre cele preferate de ex-miniștrii comuniști în scopul exproprierii : „Vînătoru Liviu, comuna Ceahlău, județul Neamț : A rea-lizat o arie construită la sol mai mare decît aria prevăzută în planurile autori-zate". E drept, mai există și variațiuni pe aceeași temă : „Ioniță Ion, str. Ște-fan cel Mare, nr. 16A Piatra Neamț : — A executat fără autorizație o maga-zie" sau „Krauss Tiberiu, aleea Baladei nr. 4, Piatra Neamț : — A executat fără autorizație două încăperi".

A beneficiat, într-adevăr, „personalul muncitor" ?

Alte abateri din aceeași „familie" mai pretind că diferiți alți proprietari ar fi executat, peste prevederile autorizației, două camere, unele anexe gospodărești, logii și balcoane, sau că ar fi realizat, tot fără autorizație, extinderea sufrage-riei, un foișor de lemn și un garaj (ca-zul Covic Eugen, str. Castanilor, Piatra Neamț). Raportul Fazekaș mai menți-onează că, „în perioada 1968—1978, în municipiul Piatra Neamț au fost con-struite în regie proprie sau prin unită-țile de prestări servicii ale cooperației meșteșugărești peste 450 de locuințe pro-prietate personală". Dintre acestea, nu-mărul celor „rechiziționate" cu atita sa-mavolnicie precum am văzut reprezintă o pondere de aproximativ 11 la sută. Un alt amănunt nu lipsit de importanță : Consiliul de Stat al R.S.R. prevedea, prin decretul amintit, la punctul 10, că : „Locuințele trecute în proprietatea sta-tului, potrivit prevederilor art. 1, se vor închiria, în condițiile legii, în termen de 30 de zile de la data publicării decretu-lui, persomalului muncitor direct produc-tiv din municipiul Piatra Neamț". Cît de „muncitor și direct productiv" a fost „personalul" care a locuit, vreme de 10 ani, cu chirie în casele expropriaților nu știm cu siguranță. Apare însă limpede că această „mișcare de culise" a expro-prierii avea tendințe tactice de liniștire a populației „proletare", măsură „revo-luționară" de exaltare a populismului. Și de „pedeapsă exemplară" pentru alți amatori să încalce legea.

Cu titlul de proprietate-n buzunar și fără casă

După Revoluție, expropriații s-au or-ganizat în „Asociația celor deposedați de locuințe în mod abuziv" și s-au consti-tuit în parte civilă .Decretul nr. 98/1979, ca urmare a demersurilor celor păgubiți, a fost declarat neconstituțional (deoare-ce atingea dreptul sfînt al proprietății inviolabile, stipulat prin Constituție) — de către Curtea Supremă de Justiție. Timp de aproape 2 ani, persoanele în cauză au făcut toate demersurile care le-au stat în putință, la toate forurile legislative și executive, pentru a-și re-căpăta proprietățile. Pînă la urmă, Se-natul și Adunarea Deputaților au reușit să adopte, nu demult, Legea privind restituirea imobilelor trecute în proprie-tatea Statului prin decretele nr. 93 și 334 din 1979. Ea prevede, la art. 1, ca „locuințele, garajele, anexele gospodă-rești și terenurile aferente acestora, si-tuate în județul Neamț și trecute în pro-prietatea statului prin decretele fostului consiliu de stat (nr. 93 din 7 martie 1979 și 334 din septembrie 1979), se restituie proprietarilor inițiali". Ca urmare a ră-minerii definitive a sentințelor civile pronunțate în cadrul proceselor care au avut loc cu acest obiect, expropriații au fost respinși în drepturi, dobîndind titlurile de proprietate asupra locu ințe-lor care le-au aparținut, titluri transcrise în registrul notariatului de stat, proprietarii achitînd impozitele și taxele asupra clă-dirilor pe anul 1991.

Chiriași fără chirie ?!

Care este situația actualilor chiriași din casele luate cu japca de stat ? Re-gia Autonomă de Gospodărie Locativă și Termică Piatra Neamț, unitate în a cărei administrare operativă au fost aceste locuințe, a făcut cunoscut actua-lilor chiriași că, începînd cu data de 1 septembrie 1991, contractele de închiriere încheiate cu această unitate au expirat, urmînd ca aceste raporturi să fie regle-mentate în continuare cu adevărații pro-prietari, inclusiv negocierea chiriei. O parte din persoanele cărora le fuseseră închiriate garajele din aceste clădiri (alții decît chiriașii din locuințe) au pre-dat aceste garaje, proprietarii intrînd în posesiunea efectivă a lor. Proprietarii caselor de odihnă din stațiunea „Durău" care au fost administrate de fostul OJT au intrat, de asemenea, în posesia aces-tora. Chiriile pe care le plăteau chiriașii care erau (și mai sînt, în parte) încă în locuințe însemnau niște sume aproape derizorii : în jur de 200 de lei. Chiriașii s-au constituit și ei, pe de altă parte, într-o asociație (cu statut propriu !).

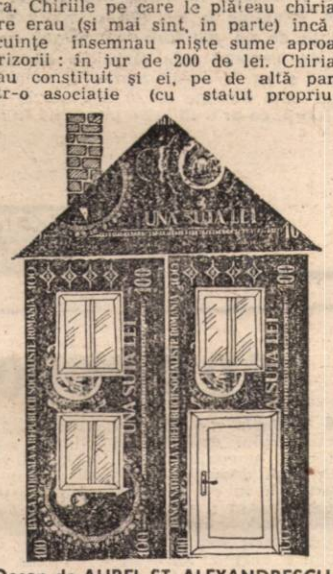

Desen de AUREL ȘT. ALEXANDRESCU

Printr-o prevedere a statutului lor, ei se declară de acord să se mute din lo-cuințele în litigiu. Prefectura județului Neamț a făcut cunoscut Primăriei mu-nicipiului, prin adresa nr. 12069 din 29 noiembrie 1991 că pune la dispoziția chiriașilor un număr de apartamente în care să se mute fiecare titular. Aceste apartamente repartizate sînt în blocul T3, strada G-ral N. Dăscălescu și în blo-cul A1, strada Calea Romanului. Totuși, foștii chiriași tergiversează și refuză, în anumite cazuri, această evacuare a imo-bilelor.

MIHAIL GĂLĂȚANU

TREI ASASINI ÎȘI POVESTESC FĂRĂDELEGILE

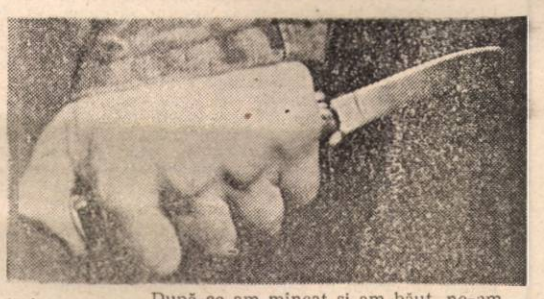

După-amiaza zilei de 30 aprilie 1991. rei indivizi din Cernica. Huriuj Lucian, is „Parciu", Ristea Ion, zis „Onel" și hirită Marin, zis „Jair", beau bere (fie-are cîte 10 sticle !) la bufetul din co-nună. În jurul orelor 20,30, părăsesc bu-etul plecînd spre locuința temporară a ui Hurjuj Lucian. (Desi, din localitate, n urma certurilor repetate cu părinții, -a mutat la Iordache Victor, din aceeași omună). Aici hotărăsc să facă o „vizită" reotului Bădie, pe care cu cîtva timp n urmă, îl mai „usurase" de 60 000 lei. Are popa bani", și-au spus cei trei tîl-ari. În jurul orelor 21,30 ajung la lo-uința preotului. Sar gardul, după ce parg ușa, paznicul casei (preotul își nsse paznic după pătania cu banii !...) ncepe să strige „săriți, hoții". Preotul ădie apasă pe un buton și alarma intră n funcțiune cu un sunet strident. Tîl-arii rămîn blocați. După cîteva secunde rup la fugă. Intră în curtea școlii din ecinătate. Se uită speriați să vadă dacă înt urmăriți. „Auzi, mă, Onele, să-și unâ alarmă ! Cine dracu s-ar fi gîndit a una ca asta ! ? Mare șmecher și popa sta al nostru", comentează Jair. Dar ru int ei oamenii care să se dea bătuți cu na cu două. „Hai, mă, să mergem la nea Dumitru Gheorghe. El trebuie să aibă ani, doar vinde tuică și vin". La mie-ul nopții, înarmați cu o toporișcă și cu ...ege se îndreaptă spre casa lui Du-...Gheorghe. Povestește Ristea Ion is „Onel" : „Eu am desfăcut poarta, am esurubat becul care lumina în exterior. m pus mîna pe clanța ușii. Era închisă. Am împins mai tare și a cedat zăvorul. Lucian purta o pereche de mănuși din iele, ca cele pentru sudură, și tinea în nînă toporișca. Am pătruns în camera nd dormeau proprietarii. Într-un pat ătr... împreună cu un copil (nepotul or de 6 ani — n.n.) iar în celălalt pat ea Dumitru. Lucian s-a repezit la bă-trînă și a strîns-o de gît, cerîndu-i banii. Dumitru Gheorghe s-a trezit și a început să strige „hoții", îndemnînd-o pe soție să ia toporișca pe care o avea în casă și să lovească cu ea. Atunci m-am repezit spre bătrîn lovindu-l cu bățul pe unde apu-cam. Lucian a început să-l trăznească și el cu toporișca. În cele din urmă, bătrî-nul a spus că are pe masă o casetă în care ține banii, rugîndu-ne să-i lăsăm în pace".

Dar cum să se mulțumească ei cu 1 200 de lei ! Atîta era în casetă. „Nea Dumi-tru ne trage pe sfoară", și-au zis ! Pe cînd numărau banii, bătrînul se refugiază într-o cameră alăturată. „Eu m-am luat după el, mai declară Ristea Ion. L-am imobilizat și am continuat să-l lovesc cu toporișca".

Iată cum descrie și Hurjuj „lupta" lui cu cei doi bătrîni : „Întrucît eram siguri că în casă se mai află bani, i-am amenințat și i-am lovit de mai multe ori pentru a ne spune cu exactitate unde se află banii. Cu bățul pe care-l aveam în mînă am lovit-o și pe bătrînă. Întrucît aceasta m-a zgîriat pe față, m-am ener-vat, lovind-o și mai tare. Același lucru îl făcea și Onel în camera alăturată cu nea Dumitru. Pînă la urmă pe femeie am băgat-o sub pat continuînd să-i mai dau cîteva picioare. Am tras apoi planu-ma pe care am îndesat-o între pat și po-dea pentru ca bătrîna să nu mai vadă ce se întîmplă. Chirită stătea lîngă ușa de la intrare, de pază. „Pe bătrîn l-am lovit cu picioarele și eu toporișa și cînd era căzut la pămînt. Era plin de sînge și într-o stare gravă. Și pe bătrînă am lovit-o cu toporișca".

Cei trei tîlhari au întors casa pe dos dar n-au găsit nici măcar un singur leu. Acțele de violență comise de cei trei au fost urmărite cu groază și de minorul Velcu Lucian, în vîrstă de 6 ani, care asa cum am mai menționat, dormea în același pat cu bunica sa.

Cum să facă ei atîta tapaj doar pentru 1 200 de lei ? Atunci s-au hotărît să fure butelia de aragaz, ceva alimente și băutură. Le era foame. Doar munciseră!?

„Eu cu Jair am luat-o înaintea lui Onel care tinea butelia și ne-am îndrep-tat spre locuința lui Iordache Victor, precizează banditul Lucian Hurjuj. A-junși acolo am desfăcut o conservă de carne, și una de pateu și am început să mîncăm. La un moment dat, l-am sculat și pe Iordache Victor, gazda mea și l-am invitat să servească un pahar de tuică cu noi (generoși banditi !), însă acesta era deja beat cui".

„După ce am mîncat și am băut, ne-am deplasat toți trei în apropierea casei bă-trînilor pentru a vedea ce se mai întîm-plă... Apoi eu m-am întors la locuința lui Iordache Victor și m-am culcat, iar ceilalți doi s-au dus la casele lor".

Anunțată telefonic, fiica celor doi bă-trîni, Velcu Doina împreună cu soțul, vin la locuința părinților. Îi transportă la Spitalul de Urgență din București. Pe drum, Dumitru Gheorghe decedează. Mama, cu leziuni grave, este salvată.

Cele trei bestii au fost prinse chiar a doua zi, urmînd a fi judecați, în stare de arest preventiv, la Secția I Pe-nală a Tribunalului municipal București.

Doi dintre criminali mai făcuseră ani grei de pușcărie, respectiv „Onel" și „Jair". „Parnica", în vîrstă de numai 24 ani, era la primul lui „examen" de în-fractor în fața maeștrilor săi !

Sîntem convinși că justiția îi va de-pune pe măsura faptelor comise. Un sin-gur lucru mă îngrijorează. Cine va șterge din inima și memoria copilului groaza acelei nopți. Pentru trauma psihică co-misă asupra acestuia, ce instanță își va spune cuvîntul ! Și mai ales, cum ?

NICOLAE PENEȘ

PROCESE

Unii nu doresc să înceapă procesul comunismului.

Spun ei : mai întîi să se facă procesul capitalismului. Apoi, mai vedem noi...

De parcă în această parte de lume, timp de mai bine de patru decenii, ba chiar de mai înainte, de peste șapte decenii, nu s-ar fi întocmit din belșug rechizitor'i capitalismului, nu ar fi fost el făcut de două parale, socotit ca orînduirea cea mai odioasă, condamnată de istorie și intrată în putrefacție, după expresiile consacrate ale dascălilor marxiști-leniniști-staliniști, chiar înainte ca groparul lui să-și facă datoria. Ca și cum n-ar fi fost viriți în pușcării, omoriți, schingiuiți, batjocoriți atîția dintre reprezentanții lui.

Dar de ce să nu pornim mai întîi procesul feudalismului ? Nu erau exploatați în timpul său iobagii cu o cruzime inimaginabilă, nu li se luau produsele muncii lor fără ca jefuitorii să dea cuiva socoteală ? Dar ce frumos ar fi procesul sclavagismului care făcea din ființele umane simple unelte vorbitoare ? Dar comuna primitivă de ce să scape cu fața curată ? Hai să-i trîntim și ei un proces, mai abitir ca altele, fiindcă îi ținea pe oameni într-o mizerie cumplită, oricît ar fi cioplit sau ar fi șlefuit ei la pietre.

De fapt, Omul ar trebui chemat la o înaltă instanță judecătorească. El e vinovat pentru cele mai mari fărădelegi care s-au comis pe Pămînt. Datorită lui au existat întotdeauna victime și călăi, săraci și bogați, umilire și trufie, beție a puterii și omoruri în masă. Nici o altă ființă nu are o asemenea voluptate a nimicirii și a autonimicirii, de parcă e mîncată de un rău fără leac. Dacă ar fi să ne gîndim numai cît de vinovată este omenirea de distrugerile provocate planetei și ar fi destul pentru a o învinovăți de atentat împotriva vieții născute cu atîta trudă în acest colț de univers.

Totuși, ce-ar fi să luăm procesele la rînd...

GEORGE ARION ■

ZONA DE TANDREȚE

S.O.S.-BIBLIOBUZELE

● **Explozia din Piața Galați.** După cum trădează definiția Dicționarului explicativ al limbii române, bibliobuzele sînt autobuze amenajate cu o bibliotecă volantă.

Un fapt deosebit de interesant este că, în Piața Galați din București, în plină stradă, în fața unui depozit „zac" patru autobuze. Am fi tentați să credem, după inscripția „Biblioteca Mihail Sadoveanu", că ele sînt ticsite de cărți și că nu așteaptă decît explozia unor cititori. O explozie poate se va produce curînd, din cauza vreunui cauciuc spart, pentru că ele nu au mai fost folosite de doi ani de zile. Aceste bibliobuze, care ne dau în prezent numai o imagine retorică, au pornit pentru prima oară în cursă în cartierul Balta Albă, în anul 1974, transportînd cartea unde nu existau biblioteci stabile. Ele au avut foarte mult succes pentru că se adresau în special bătrînilor, care nu se puteau deplasa, și copiilor.

În anul 1981, Biblioteca „Mihail Sadoveanu" a obținut patru autobuze noi, construite special de Fabrica Autobuzul, ceea ce era un mare succes pentru modul la care era dotată cultura.

Dar, în anul 1983 a început economia de lumină, de combustibil, de gîndire. Datorită condițiilor grele de lucru pe bibliobuz (iarna era frig, neexistînd nici o sursă de încălzire și vara se încingea tabla, făcîndu-se o căldură insuportabilă) a început criza de forță de muncă. Schimbarea personalului se făcea din trei în trei ani, lucrul pe bibliobuz fiind considerat un loc de pedeapsă. Trebuie menționat că un astfel de bibliobuz avea în medie 3 000 de cititori.

Evenimentele din decembrie 1989 nu au produs schimbări fundamentale în funcționarea acestui serviciu atît de util, în penuria de carte actuală și în suferința financiară existentă.

● **Cine răspunde la întrebarea „Unde ne sînt bibliobuzele ?"** Dna Doina Guică, șefa serviciului de relații cu publicul al Bibliotecii „Mihail Sadoveanu" : „De la revoluție, am avut numai insuccese. Am pierdut luna asta un bibliotecar, luna trecută un șofer. Am pierdut la un moment dat toată forța de muncă. Pe urmă, șoferii au început să condiționeze salariile, iar noi nu avem salarii în regie pentru conducătorii auto. **(Pentru curiozitatea dumneavoastră, un șofer pe bibliobuz are 2 500 lei pe lună — n.a.).** Iar noi nu am putut să suplinim salariile lor..."

În prezent, este în fază de proiect un bibliobuz de experiment în colaborare cu Societatea „Contempress". Dna Rodica Cosmaciuc, director adjunct al Bibliotecii „Mihail Sadoveanu" : „În viitor nu pot să vă spun... Dacă noi vom fi mulțumiți de modul în care-se vor acoperi cheltuielile materiale, se va desfășura această activitate culturală și vom continua acest experiment..."

Altceva decît o concluzie. Există în București patru bibliobuze. Nu există șoferi, nu există bibliotecari, nu există fonduri, nu există legătură între oamenii care au nevoie de carte — și care o cer — și cei care ar trebui să se ocupe de această problemă. Cine poate oferi situația reglementării ?!

Primăria, I.R.E.B.-ul, forța de muncă, oamenii...?!

SABINA IOLANDA FATI ■

SPAIMA și LA NAȚIONALUL

Dumneavoastră, cei care vă numiți publicul românesc de teatru, așteptați premierele spectacolelor lui ANDREI ȘERBAN aproape convinși că veți asista, din nou, la un eveniment teatral. Ceea ce se întîmplă însă înainte de premieră la Naționalul bucureștean, este cel puțin la fel de interesant ca spectacolul în sine și, în orice caz, cu totul neobișnuit. „Spaimă și bucurie". Cred că încercații actori ai primei scene românești — acei cîțiva cu care am reușit să stau de vorbă — au definit cît se poate de exact atmosfera ce domnește în teatru înainte de premieră.

„Livada cu vișini"

de CEHOV

Leopoldina Bălănuță

Ranevskaia, personajul principal feminin al piesei cehov. piatra de încercare și simt asta. Încerc spaimă și bucurie... dacă pot să încapă amîndouă în sufletul unui om. Dar, încap...

Damian Crișmaru

Spectacolul e o bucurie, a lucra cu Andrei Șerban e o altă bucurie. Alături de aceste bucurii sînt și foarte multe griji, chiar dacă nu ai avea responsabilitatea rolului lui **Gaev.** Spectacolul este așteptat, autorul foarte iubit și apreciat, piesa cunoscută, publicul românesc un public realmente de teatru, unul dintre cele mai bune de pe pămînt. Vedeți, deci, că avem și griji și spaime. Dar avem și speranțe — speranțe în succes.

Ovidiu Iuliu Moldovan

E primul Cehov din cariera mea. Apoi **Lopahin** e primul rol în totală contradicție cu ceea ce am făcut pînă acum. Bănuiesc că va fi o surpriză. Eu însumi am fost șocat cînd Andrei Șerban mi-a comunicat că ar vrea să colaborăm și s-a gîndit la acest rol pentru mine. Nu mi-am imaginat că aș putea să interpretez un astfel de personaj. Lucrul cu Andrei Șerban este însă absolut fascinant, e miraculos. Cu foarte puțin timp înainte de premieră, vreau să vă spun — indiferent de felul în care va fi receptat, deși cred că va fi un eveniment teatral — că pentru noi a fost o experiență uluitoare și-o bucurie irepetabilă.

Carmen Galin

Charlotta Ivanovna, personaj pe care chiar Cehov l-a considerat inedit e, pribeaga aciuită pe lîngă o familie din care nu va face niciodată parte, este bufonul casei, bufonul feminin căruia toată lumea îi cere să facă „Hocus-pocus". E un rol inedit, pe care e tentant să-l atacă, chiar dacă e foarte dificil și chiar dacă nu are multe vorbe. De altfel, niciodată n-am numărat cuvintele pe care le are de spus un personaj.

Ana Ciontea

Am o mare bucurie că joc rolul **Aniei**, am o mare bucurie că joc în „Livada cu vișini", am o mare bucurie că regizorul este Andrei Șerban. Ceea ce se întîmplă cînd ne reunim sub bagheta lui magică zic eu, este un lucru extraordinar. Sper ca acest flux de emoție și creație să se transmită și publicului.

TELEVIZIUNE

● Vă reamintim — deși mă îndoiesc de faptul că ați putea uita — că **„Memorialul durerii"**, filmul realizat de Lucia Hossu Longin a fost împărțit, de data aceasta, în două episoade, Joi, 30 aprilie, veți putea urmări la ora 22,10 continuarea mărturiilor venite din infernul închisorilor comuniste : Baia Sprie, Valea Nistrului, Cavnic — **„Triunghiul morții"**.

● Constatînd succesul de care s-a bucurat în rîndul telespectatorilor concursul inițiat în cadrul emisiunii **„Știință și imaginație"** ce se transmite duminica, l-am căutat pe unul dintre redactorii de specialitate, **Mihai Bădescu** a avut amabilitatea să-mi ofere amănuntele ce mă interesau : „Succesul concursului a fost nebănuit chiar de noi. Ni se pare o continuare firească a acestei emisiuni pe care a inițiat-o Alexandru Mironov după Revoluție. Cea mai mare realizare ni se pare achiziționarea unei părți importante din opera lui Ray Bradbury, compusă din 30 de episoade, reprezentînd dramatizarea celor mai însemnate povestiri scrise de acest extraordinar autor al SF. La concursul inițiat de noi am primit pînă acum peste 5 000 de scrisori, din care 70 au răspuns corect la întrebări. Sigur, asta ne pune niței în încurcătură, premiile fiind în număr de trei. După părerea mea, nu valoarea lor contează ci concursul în sine, ideea că atît de mulți telespectatori au dorit să-și măsoare forțele și cunoștințele într-un domeniu neglijat pînă acum. Concursul se desfășoară pe parcursul a 30 de săptămîni, iar, în final, va fi o tragere la sorți pentru desemnarea cîștigătorilor aleși dintre cei care au răspuns la cele mai multe întrebări".

● Cine nu are posibilitatea să meargă la cabaret și ar [illegible] să o facă, este invitat de [illegible]

BUCURIE BUCUREȘTEAN

Adrian Pintea

Sînt la prima colaborare cu Andrei Șerban și sper să fie de bun augur adică să mai am șansa de a lucra cu acest regizor. Nu pot să-mi explic foarte bine încă ce se întîmplă, dar simt că fac un lucru important cu acest rol — **Iasa** — și cu acest spectacol.

Eugenia Maci

Rolul **Variei** a fost o surpriză și o bucurie. Este un lucru deosebit în gama rolurilor pe care le-am interpretat. Cred că va fi un spectacol foarte foarte bun. Iar acum avem foarte, foarte, mari emoții.

Cecilia Birbora

Interpretez rolul **Duniașei** și a fost o bucurie să lucrez cu domnul Șerban. Sînt convinsă că publicul va primi cu mult drag acest spectacol. Acum, toți sîntem într-o stare de emoție și încordare dar cred că va fi un lucru absolut minunat.

Andrei Șerban:

„Nu mă gîndesc la gloria personală!"

— Prin spectacolul cu piesa canadiană **„Cine are nevoie de teatru ?"** păreați a vă pune o întrebare. Faptul că reveniți la Naționalul bucureștean cu un nou spectacol poate fi înțeles ca răspuns la interogația de atunci ?

— De fiecare dată cînd pun o piesă în scenă îmi pun întrebarea : „Cine are nevoie de teatru ?" Nu montez un spectacol doar pentru că am o idee în cap, că vreau eu să spun ceva, sau pentru gloria personală.

— De data aceasta — **„Livada cu vișini"**. Cehov scria : „Știu să vorbesc în puține cuvinte, despre lucruri multe" și o făcea „chirurgical". Desigur, asta reprezintă o dificultate pentru cazul în care piesa nu este jucată în original.

— Eu am ales din traducerile care există în limba română pe aceea făcută direct din rusește, deci pe cea mai apropiată.

— „Livada cu vișini" este o piesă scrisă la începutul secolului. Vi se pare actuală ? Mă gîndeam la motivul care v-a determinat să vă opriți tocmai la acest titlu al dramaturgiei universale.

— Cehov fixează, în această ultimă creație a sa, un moment de răscruce. Ca un adevărat medic, privește lucrurile cu o extremă luciditate. Este o lume ce nu s-a sfîrșit cu totul și o alta, a viitorului, dar care se naște abia acum, în prezent. Aparent, în tot ceea ce se întîmplă există un zîmbet, în spatele lui derulîndu-se, însă, drame.

— Nu întîmplător, regizorii pieselor lui Cehov au fost frămîntați dacă se cuvine ca publicul să plîngă sau să rîdă.

— Aș prefera să vorbim despre asta și despre orice altceva doriți, după premieră.

Cursa cu obstacole

SĂ NU NE SCAPE NICHITA!

Ne separăm, ne limităm, ne izolăm, ne divizăm. În partide, grupări, fronturi, alianțe, în sfere de influență... Desigur în numele unității și liniștii noastre.

Adoptați de o academie ne adaptăm conceptiile, conform statutului ei modern și riguros. Așa se cere. Așa este bine și mai confortabil. În fazele imediat următoare angajînd... dinamic acționăm pe toate planurile modelînd trecutul, prezentul și viitorul în concordanță cu interesele bine conturate. Și repetăm cît mai des și cu glas tare că demersurile și implementările noastre slujesc armonia și înțelegerea, concilierea și unitatea. Desigur națională, europeană și cea universală sau chiar balcanică.

Sîntem mereu în priză, nu trebuie să ne scape nici un eveniment, nici o aniversare. Demolăm și restabilim, restaurăm și zugrăvim, operăm și (a)sudăm. Decantăm esența, schimbăm vitrina, fațada, dregem scara valorilor. Și demonstrăm cu fermitate că așa este bine și just. Numai noi sîntem în stare să redăm unei opere dimensiunile ei adevărate. Vecinii sînt nepriceputi, veleitari, nechemați, impostori, cabotini, fii și neroți denaturați, lipsiți de har, niște handicapați culturali, chiar destabilizatori. Numai adevărul nostru este cel adeverit.

Vai, în viitoarea confruntărilor era să ne scape aniversarea lui Nichita. Trebuie să fie clar pentru mic și mare chiar și la Ploiești în urbea sa natală : Charismaticii denaturează, falsifică și pe deasupra nici nu se pricep la organizarea sărbătorilor. Dar le arătăm noi cum se fac strigătoare **semne** cu cerneală simpatică și **noduri** gordiene din pînză de păianjen. Alarmă ! Noi avem prioritatea, noi sîntem academicieni. Puterea este cu noi și basta. Domnilor zugravi, bărboși, visători, decembriști, țărăniști, liberali, regaliști, francmasoni, UDMR-iști, eschimoși, de Nichita vă arde voua ? !

Voi nu aveți nici **aripă**, nici **picior** pe măsură și nici nu știți **unde să fugiți de acasă**. În orice caz nu la Ploiești. De ce ardeți gazul nostru de pomană. Toată lumea e cu noi, deci și Nichita este al nostru. Noi facem totul, scoatem la iveală testamentul lui Nichita și o să dați bir(t) cu fugiții.

BALOGH JÓSEF ■

LECTURĂ ONORIFICĂ

Teatrul „Urmuz" și Secția de dramaturgie și teatrologie a Uniunii Scriitorilor, organizează luni, 4 mai, ora 17,00, în sediul din strada Mihai Eminescu nr. 89, telefon 10 24 04, un spectacol-lectură, urmat de dezbateri, cu piesa Poveste cu un copac **de Alexandru Ștefănescu.**

Zodia pamfletului

MICII DICTATORI

Nu vreau să vă fac să credeți că pe certificatul lor de naștere scrie 1992. Micii dictatori se tot nasc, cel puțin la noi, de o jumătate de veac încoace, stimulați de comunismul care le face cu degetul, îi scoate de prin unghere și-i crește obrăznicuitor. Să și-i aibă de rezervă. Așa-zisa pepinieră de talente, lăstari putrezi la rădăcină, de îngrășămîntul fetid care li se tot administrează. Rădăcina putredă nu i-a împiedicat să supraviețuiască dispariției marelui protector. Dimpotrivă. S-au clătinat, ce-i drept, unora li se auzeau trosniturile, dar și-au revenit, întinzîndu-și crengile unul spre celălalt, cuprinzîndu-se într-un fel de horă disperată, care-i ajută să dăinuiască mai departe, pe spinarea tăbăcită a poporului român...

Există-n **Televiziunea Română** o **cucoană**, căreia i s-a dat pe mînă muzica populară, cam de vreo zece ani, de pe vremea „Cîntării României". Știa și atunci, știe și acum să țină hățurile, de parcă s-a născut cu ele-n mînă. Și, pe cine-a pus ea hățurile, înhămat a rămas. Ce-i costă ? Acolo, niște bijuterii, niște butoiașe cu brînză (știți, muzica populară vine de la... țară), mielul de Paști, bidonașul cu palincă, niște saci muri de Sibiu (pot să fie și de Alba Iulia), bețișoarele astea căptușesc cămările **cucoanei**, niște metri de perdea (chiar m... [illegible] decît aia de Paștani) truse de machiaj (nemachiată, cucoana riscă să fie luată drept cadavru, îi răzbat umorile-n obraji), tone de cosmetice și — mai nou — **valută...**

S-a întors o cîntăreață din America ? Treaba ei cine-a trimis-o, cine-a chemat-o, cum a cîntat ori cum s-a comportat, treaba ei c-a fost expulzată de americani pentru [illegible] (spart familie etc.), **cucoana** o îmbrățișează, îmbujorată de noul colier și din **„americanco !"** n-o mai scoate pe nevrednica solistă, fostă sol nelegitim al poporului român. O cheamă la filmări, o cheamă la spectacole, acele spectacole la care mulți aud, dar puțini pricep cînd se cîntă fals, cînd **favoriții cucoanei** o iau pe arătură. „Americanca"-n sus, „americanca"-n jos, uite-așa se face carieră artistică sub patronajul **cucoanei** născută-n zodia micului dictator !

Gurile rele (dar există gură mai rea decît a ei ?) spun că n-ar sta bine cu urechea muzicală și, în compensație, își pleacă urechea la zvonuri și la bîrfe, încît ajunge să prindă o șoaptă, cum că X ar fi zis „nu's ce", încît bietul X se va trezi „ixat" pe lista cîntăreților... Din capriciu-n capriciu, din răzbunare-n răzbunare (arma ei preferată), uscățiva „**cucoană in mov**" calcă pe meritele multor artiști adevărați, ținîndu-i la distanță de spectatori și de telespectatori. N-ai unde s-o reclami, zadarnic bat drumurile artiștii nedreptățiți **cucoana** a fost și este bine cu stăpînirea, o leagă de șefii ei pînă și odrasla pe care-o crește singură, de fapt în [illegible] de vizitele dese (și mănoase !), ale cîntăreților [illegible]. Cu risipa de jucării la picioare (una mai sofisticată decît alta, că doar nu-s cumpărate din magazine românești) și cu o mamă autoritară, odrasla are toate șansele să confirme, peste ani, un gînd care mă cutremură : acela că micii dictatori își transmit și urmașilor meteahna...

Sigur, portretul **cucoanei** poate fi lărgit (o putem face oricînd, la cerere), deși e destul de greu să-l apropii de modelul monstruos. Ce riscăm ? Să-l învețe papagaliceste, cum își învață prezentările (de emisiuni și de spectacole) scrise de aceiași grafomani care apoi semnează cronicile și interviurile obediente. Depinde de gust ! Iar gustul salamului de Sibiu le stimulează secretiile...

DRĂGAN DINTEANU ■

zatorul **Ovidiu Dumitru**, simbătă seară, ora 22,45 la Night Club „Athénée Palace". Asta înseamnă, nu doar o reîntîlnire cu cîțiva excelenți actori de comedie (Ștefan Mihăilescu Brăila Marian Hudac, Nicu Constantin, Nicolae Dinică), dar și cu o trupă de balet de primă mînă, a cărei coregrafă [illegible] numește Felicia Dalu.

● Din filmele artistice ale săptămînii, am reținut pentru dumneavoastră : **„Omul de pe stradă"**, producție americană a anilor 1941 în regia lui Frank [illegible]. Minunată ocazie de a-l revedea în cadrul „Telecinematecii" — pe Gary Cooper.

„Iubire pentru un bărbat total necunoscut" (simbătă, 2 mai, ora 20,45) premieră pe țară, este o recentă producție engleză cu Marilu Henner și Daniel Massey, în regia semnată de Charlotte Bingham și Terence Brady.

Filmul de duminică seară (ora 20,45), este tot o producție a studiourilor din Anglia și tot o premieră pe țară. **„Reușita"** îi are ca protagoniști pe Helen Mirren și Kenneth Brangh. Regia : Alan Plater.

Grupaj realizat de LIANA TATOS ■

Biroul de audiențe

CURIER JURIDIC

ALEXANDRINA BADEA, com. Sadova, jud. Dolj:

a) Părinții dv. au fost de acord să-și vîndă casa, fără să țină seama de evoluția generală a prețurilor, fiind ei înșiși răspunzători de prejudiciul ce și l-au creat și care este dificil de reparat.

b) Totuși, dv. ne trimiteți numai o chitanță, despre care înțelegem că ar fi singurul act ce a stat la baza vînzării.

Dacă lucrurile stau așa și nu s-a încheiat un contract de vînzare-cumpărare, înseamnă că, legal, casa nu a fost vîndută.

c) Ca atare, urmează să-i solicitați cumpărătorului, restituirea prețului și punerea în posesia dv. a casei sau plata majorării corespunzătoare a prețului și încheierea actelor legale de vînzare-cumpărare.

d) Dacă de bună voie nu acceptă, va trebui să-l obligați, acționîndu-l în judecată. În acest caz, nu mai scrieți dv. judecătoriei, ci apelați la serviciul unui avocat.

IOSIF JUNE, com. Rapolt, jud. Hunedoara :

a) Suma de 257 000 lei, găsită de strănepotul defunctului, trebuia adusă la masa succesorală și împărțită tuturor moștenitorilor.

Acum, fiindcă n-ați sesizat la vreme, cota-parte respectivă nu mai poate fi cerută, întrucît termenul de revendicare a acesteia este de mult prescris.

b) Actul de întreținere al unchiului trebuia contestat, în numele său și declarat nul, în timpul vieții acestuia, avînd în vedere nerespectarea clauzelor stabilite inițial.

Astăzi respectiva solicitare este tardivă.

c) Moștenitorul pămîntului unchiului decedat este fratele acestuia, care, fiind rudă de grad mai apropiat, înlătură de la moștenire, rudele mai îndepărtate în grad, cum sînteți dv. și ceilalți nepoți.

CORNELIU OLTEANU

Dacă ați epuizat toate posibilitățile pe care le cunoașteți, în încercarea dv. de a vă rezolva problemele, mai există totuși o soluție: să chemați oamenii de la Flacăra

Veniți cu noi...

Fotografie de FLORIN IONIȚĂ

Cine îi ajută ?

Doamna Gheorghiu Doina locuiește, împreună cu familia, în Fălticeni, pe strada Maior Ioan, bloc P 6, scara B, etaj 4, apartament 30. Este o femeie tare necăjită, avînd 6 copii minori, între 15 și 1 an, doi fiind foarte grav bolnavi. După ce a lucrat 10 ani la CLF Fălticeni (pînă la data de 14 iulie 1990), a stat acasă un an de zile, pentru creșterea ultimului copil, în condiții legale. Cînd s-a prezentat, din nou, la serviciu, „șefa de cadre" i-a spus să nu se supere, dar „să se ducă în șomaj". S-a dus și stă de 8 luni „în șomaj", mai are o lună și pe urmă nu știe ce să facă. Soțul a lucrat la CAP-Sector zootehnic dar, acolo „s-a desființat" și „ia și dînsul șomaj", dar cînd se va sfîrși... Cei 6 copii cer mîncare și haine. Chiria și întreținerea sînt de plată. Doamna Gheorghiu Doina solicită să fie ajutați să-și găsească de lucru, ca să-și poată crește copiii. „Nu putem să fim amîndoi șomeri. Măcar unul dintre noi să fim încadrați undeva." Sîntem de aceeași părere, doamnă Gheorghiu Doina și, prin intermediul revistei noastre, v-am făcut publică situația disperată. Cine îi ajută ?

CRISTINA ATANASIU

Viitorul...mîine

RANK XEROX

REPREZENTANTA PENTRU ROMANIA:
Bucuresti 70749,
Str. G-ral Berthelot 27
Tel: 12 00 53
FAX: 12 00 54

UTILIZIND CONSUMABILE
RANK XEROX
PRELUNGITI VIATA APARATELOR
DUMNEAVOASTRA SI BENEFICIATI DE
O EXCELENTA CALITATE A LUCRARILOR.

DISTRIBUITORI AUTORIZATI RANK XEROX:

ALFASOFT srl, Zalau, Tel: 996 / 15 881
APEL srl, Arad, Tel.: 966 / 15 231
AREXIM srl, Bucuresti, Tel.: 14 98 34
ADYLUS srl, Bucuresti, Tel.: 12 95 77
COMPIEST ANVICO srl, Targu Mures, Tel.: 954 / 16 644
COMSER srl, Hunedoara, Tel.: 957 / 12 538-132
COMSERVICE co, Bacau, Tel.: 931 / 46 642
ESTICO srl, Brasov, Tel.: 921 / 19 052
FIBA IMPEX srl, Ploiesti, Tel.: 971 / 24 717
FIBA (NORD), Suceava, Tel.: 987 / 26 996
METRONOM, Piatra Neamt, Tel.: 936 / 14 570
METPRIBOR, Chisinau, Tel.: prefix / 47 15 24
ROM TEAM SOLUTIONS srl, Bucuresti, Tel.: 13 43 73
TOP EDGE ENGINEERING srl, Craiova, Tel.: 941 / 63 193
UNIVERSAL L. D. srl, Iasi, Tel.: 981 / 42 110-1209

CLIP Publicitate

POȘTA REDACȚIEI

AUREL ȘEULEAN — com. Cucerdea, nr. 356, jud. Mureș : Dacă ținem cont de afirmațiile domnului Coman potrivit cărora vindecă orice boală, și cazul dv. este rezolvabil. Oricum este mai bine să-i telefonați și să-i puneți direct întrebările, obținînd în felul acesta și o eventuală programare. Sunați, deci, la 20 75 45.

DINU TOMA — Caracal, str. Petru Maior nr. 6, jud. Olt : Deși am scris despre domnul Hristenco sau poate din cauza acestui lucru, vă sfătuiesc să vă adresați, în situația dv. doamnei Maria Vîrlan, venită de la Chișinău la București și care, prin bioenergoterapie ar putea să vă ajute. Am aflat că listele cu programări sînt deja complete pînă în luna iunie, dar... cu puțin noroc. Telefonați la 26 68 39.

FLORICA ȚÎRĂ — Cîmpina, str. Bobîlna, nr. 75, jud. Prahova : Problema pe care ne-ați dat-o spre rezolvare este mai grea. Ne vom interesa și în momentul în care vom avea răspunsul vi-l comunicăm prin poștă.

LEONTIN ALBU — Moldova-Nouă, Orașul Nou, bl. 20, sc. 1, et. 4 ap. 19 : Ați reținut bine adresa firmei „Hofigal". Ne-am conformat, însă, rugăminții ce ne-ați adresat-o și am înmînat reprezentantului firmei scrisoarea dv. ELENA GRECESCU

Scrisoare deschisă către Parlamentul României

DOMNILOR PARLAMENTARI,

Opinia publică din România a luat cunoștință, mai înîi din coloanele ziarului „Adevărul" din data de 1 aprilie 1992, de vestea că în ședința comună din data de 31 III a.c. Parlamentul a luat în dezbatere, prin procedură de urgență, PROIECTUL DE LEGE PRIVIND LOCUINȚELE TRECUTE ABUZIV ÎN PROPRIETATEA STATULUI, dar „după reacții violente, s-a căzut de acord doar asupra titlului".

Ulterior, altă sursă de informare (revista „Ordinea", An III nr. 52(70) 2—9 IV 1992) prezentînd răspunsul purtătorului de cuvînt al Guvernului, dna Iolanda Stăniloiu, arată că „problema este în analiză la nivelele respective și sperăm că vom putea, pînă la expirarea mandatului, să înaintăm Parlamentului o inițiativă legislativă în acest sens".

Dînd crezare acestor știri autorizate, cei interesați gîndesc că, deoarece Parlamentul a luat, totuși, în dezbaterea această problemă mai înainte ca Guvernul să-și fi manifestat inițiativa legislativă corespunzătoare, adică înainte de a fi elaborat propriul proiect de lege în acest sens și, mai ales, s-a folosit și procedura de urgență, înseamnă că Parlamentul a răspuns favorabil și deosebit de prompt solicitării expresă a Asociației Chiriașilor din Casele Naționalizate : discutarea prin procedură de urgență a „Proiectului-lege privind vînzarea locuințelor trecute în proprietatea statului și acordarea de despăgubiri foștilor proprietari", întocmit de aceasta și publicat în ziarul „Azi" nr. 513/26 II 1992.

Acest proiect de lege, elaborat după poziții egoiste, nedemocratice, anticonstituționale și antisociale, propune ca locuințele naționalizate să „poată fi cumpărate de persoanele care le ocupă în calitate de titulari ai contractelor de închiriere, împreună cu terenul și, după caz, curtea aferentă construcției... în condițiile decretului Lege nr. 61/1990... evaluarea acestora urmînd a se face potrivit normelor tehnice aprobate de Guvern... proprietarilor acordîndu-li-se despăgubiri" (derizorii n.n.).

Dacă Parlamentul României a hotărît, totuși, să dezbată acum, cu procedură de urgență, această problemă (deși dl Antonie Iorgovan, membru al comisiei cu care delegația unei alte asociații a fostilor proprietari a purtat discuții la Senat în ziua de 19 III a.c., spunea că din cauza agendei de lucru foarte încărcată a Parlamentului rezolvarea ei „nu o vede în scurtă vreme" — ziarul „România liberă" nr. 614 (21—22 III 1992), **membrii Filialei București a Ligii Naționale a Expropriaților din România — Mișcare politică** — cu sediul central la Cluj, reprezentată prin președinte ing. Traian Florescu, **Vă reamintesc însă că Liga noastră v-a înaintat încă de mult timp două proiecte de lege cu acest obiectiv, pe care vă rugăm să le luați în considerare.**

Primul „Proiect de lege, privind asanarea consecințelor juridice și financiare ale exproprierilor și naționalizării construcțiilor și terenurilor din satele, orașele și municipiile din țară" a fost înaintat Parlamentului cu adresa nr. 2/12.VII.1990. El fusese înaintat cu recomandata nr. 4281/4.IV.1990 personal președintelui C.P.U.N., domnul Ion Iliescu, iar prin adresa nr. 278/21.IV.1990 am primit răspunsul Comisiei Constituționale, Juridice și pentru Drepturile Omului, comunicîndu-ni-se „înaintarea acestui proiect spre examinare Guvernului României".

Deși Liga nu avea pretenția ca acel proiect de lege să nu sufere modificări și îmbunătățiri, a sperat, totuși, alături de sutele de mii de oameni deposedați abuziv, care și-au pus speranța în noua conducere a țării, să fie luat serios în discuție, în vederea elaborării unei legi drepte, reparatorii.

Surpriza am avut-o însă în luna iulie 1990, imediat după formarea Parlamentului căruia Guvernul trebuia să-i înainteze acest proiect, pentru că la nivelul acestor înalte instituții, după atîta vreme, încă nu se știa nimic despre acel proiect de lege. Acesta a fost motivul pentru care la data de 12.VII.1990 am înaintat din nou proiectul către Guvern (adresa 1702), precum și Senatului și Camerei Deputaților. Însă, nici în următoarele 4—5 luni nu s-a făcut nimic serios în vederea promovării acestei legi reparatorii.

De aceea, la data de 21 noiembrie 1991 Liga Națională a Expropriaților din România a înaintat tuturor factorilor interesați : Senat, Camera Deputaților (adresă nr. 30/21.IX.1990), Guvern, Ministerului Justiției etc., cel de al doilea „PROIECT DE LEGE PRIVIND ASANAREA CONSECINȚELOR JURIDICE, MATERIALE, FINANCIARE ȘI SOCIALE ALE NAȚIONALIZĂRILOR, DEMOLĂRILOR ȘI ALE ALTOR ACTIUNI DE TRECERE ABUZIVĂ ÎN PROPRIETATEA STATULUI A UNOR CONSTRUCȚII ȘI TERENURI DIN ORAȘELE ȘI SATELE ROMÂNIEI".

Deși avem confirmarea primirii și studierii acestui proiect de lege de către Senat și Ministerul Justiției, precum și de către Departamentul de analiză politică din cadrul Președinției (adresa nr. 223/11 februarie 1991), care, toate ne răspund favorabil și ne asigură că vor sprijini promovarea unei legi reparatorii în sensul proiectului de lege elaborat de către Liga Națională a Expropriaților din România, urmînd să fim invitați la discutarea și susținerea lui în comisia de specialitate a Parlamentului, totuși pînă acum nu am primit această solicitare. Și în audiența din luna iunie 1991 la Președinție, domnul primconsilier ing. Vlad Galin ne-a dat asigurări similare dar ele nu s-au materializat nici în următoarele **10** luni de zile.

De aceea, dacă Parlamentul a avut agenda sa de lucru atît de încărcată, încît timp de aproape doi ani de zile nu a găsit vreme și loc pe ordinea de zi să dezbată această problemă, iar comisia de specialitate nu ne-a invitat pentru susținerea proiectului însă a răspuns foarte prompt cererii Asociației Chiriașilor din Casele Naționalizate ca proiectul de lege elaborat de aceasta să fie dezbătut prin procedură de urgență, **solicităm acestuia și comisiei sale de specialitate ca în proiectul final**, destinat eventualelor dezbateri parlamentare urgente, **să fie inclusă neapărat și conceptia Proiectului-Lege depus de Liga Națională a Expropriaților din România.** De asemenea, **insistăm**, considerînd că încă mai este posibil, **participăm, măcar în comisia de specialitate, la susținerea proiectului ligii noastre**, așa cum s-a acceptat d-lui președinte al asociației chiriașilor să asiste la dezbaterile Senatului pe această temă, în ziua de 8 IV a.c., cînd dl senator Stelian Morcovescu a prezentat informarea cunoscută.

Președintele Filialei București a Ligii Naționale a Expropriaților din România
Ing. CONSTANTIN TUTUNEA

Ceasornicul îndreptat

DOUĂ STAFII ÎN ŢARA ROMÂNEASCĂ

Domnul Radu Câmpeanu a uncat două, trei răutăți la resa „prietenilor" din Conție. Deocamdată, cu zimbe. pe buze. Qui s'aime, se taine. A făcut-o ascultîndu-și cea profundă, sigur, încîn. de sine. Boiernaș cu glanț ințuzesc, personaj levantin de rie mare. Se redeschide ast., încet dar sigur, conflictul demic dintre liberali și na.nali-țărăniști. Vor urma distele de principiu și apoi înrăturile ca la ușa cortului. lege. Încă nu s-au născut în a asta trei români pentru dee.

Mai plin de tact, de bun simț, înțelegere a momentului po. domnul Corneliu Copo. înfășoară ramura de măslin piruete lexicale. Cel puțin ochii lumii, sau poate cu eranța în izbînda rațiunii, omnul Coposu n-a învățat ci pînă azi că cinstea e un lux pe care și-l îngăduie numai naivii. Fiindcă nu e Radu Câmpeanu omul concesiilor sentimentale. El folosește tunuri cu bătaie lungă, așezate pe poziție încă din perioada exilului. Căderea comunismului a fost doar o etapă, și nu cea mai importantă, în declanșarea hold-up-ului politic. Va pierde o sumă de voturi, va cîștiga altele. Activul și pasivul au fost cîntărite negustorește. De asta nu ne îndoim.

Marea masă a electoratului opoziționist urmărește uluit dihonia ce macină lupta anticomunistă. Tinerii se miră. Cei ce cunosc trecutul politicianismu. lui național oftează și nu se miră deloc. Dar cînd istoria se repetă, naște caricaturi.

Am citit nu demult despre prezicerile unui vizionar la modă. Asemenea indivizi, aflați în dialog cu sferele superioare ale inteligenței cosmice, se bucură din nou de mult credit în lumea obosită a planetei. Premonițiile sale vorbesc despre un nou seism politic în România, din care țara ar ieși purificată, eliberată din cămașa de forță a trecutului, reluîndu-și mersul în cadența secolului. O revoluție — îndrăznim noi să anticipăm — plecată spre a mîntui trupul și cugetul național de sechelele comunismului, cît și de instilațiile politicianismului desuet. Fiindcă națiа înțelege din ce în ce mai bine că istoria nu poate fi înnodată de unde s-a rupt cu 50 de ani în urmă.

Românul va face probabil ordine dînd cu bîta și cădelnița prin casa lui bîntuită de stafii în haine de gală : bolșevismul deghizat și gerontocrația bizantină.

LIVIU TIMBUS

MEGAMIX

CÎND SEMNEZI NUMAI PENTRU BANI

● Nu degeaba i se spune „Material Girl". MADONNA a semnat de curînd un contract multi-media, în valoare de 60 de milioane de dolari, cu renumita societate „Time Warner". Contractul prevede sume separate pentru înregistrări, compoziție, film, producție TV și înființarea unei noi case de discuri. Obligația vedetei este de a realiza cel puțin patru albume. Managerul Madonnei, cunoscutul Freddie De Mann a declarat : „semnăm pentru orice ne poate aduce bani".

● Conform statisticii făcute de „Recording Industry Association of America", vînzările discurilor de country music au atins în anul 1990, cifra de 660 de milioane dolari, însemnînd o creștere cu 50 la sută față de anul '89. Pentru anul 1991 statisticile nu au fost finalizate, iar pentru anul în curs se estimează o creștere de pînă la trei bilioane dolari. Căci, iată, în topurile americane de muzică country a explodat o nouă stea : GARTH BROOKS. Presa de specialitate scrie : „Garth a zguduit din temelie orașul Nashville". Se pare însă că socul este resimțit mult mai departe. În „Top 50" pentru albume, al publicației „Billboard", Garth Brooks s-a instalat de 16 săptămîni pe locul 1, cu LP-ul „Ropin'The Wind", și se pare că, cu greu va fi dat jos de acolo. În același top ură vertiginos, fiind în prezent pe locul 5, al doilea album al său, „No Fences", sfidînd nume celebre ca : Natalie Cole, Nirvana, Michael Jackson, U2, Michael Bolton, MC Hammer. Succesul lui Garth este atît de mare și neașteptat încît îi îngrijorează pînă și pe proprii săi manageri. Aceștia au declarat : „Sîntem fericiți să vedem creșterea vertiginoasă a vînzărilor, dar trebuie să fim atenți ca vîntul să nu ne zboare pălăria".

MIRCEA ZANE

Vom rămîne și fără urși ?

Așa se pare din moment ce vindem blana pe un preț de nimica —

Revista „Bunte" anunță amarilor de cinegetică deschiderea iașului teren de vînătoare din săritul Europei („Das gigancheste Jagdparadies des Erde 22,4 Mio. qkm"). Pe primul figurează, firește, fosta ane Sovietică, întinsele sale uri siberiene. Pe locul doi e consemnată, din păcate, omânia, țara pe care publica germană o leagă de numele Ion Țiriac. Acesta, de altfel, are într-o fotografie alături un urs carpatin în lungime 3 metri.

România dispune, într-adevăr, un bogat patrimoniu faunis-. Raportate la suprafața tăi, animalele sălbatice sînt mai meroase decît în oricare altă ră a continentului. Ceaușescu icolae s-a dorit singurul vînăr din România și a interzis tegoric împușcarea vînatului are. Ca urmare, în deceniul ecut, efectivele cinegetice au înmulțit considerabil. A

crescut numărul cerbilor, căprioarelor, caprelor negre, ursilor, mistreților. Au sporit apreciabil și efectivele altor specii : vidra, veverița, cocoșul de munte, ierunca, fazanul, potîrnichea, păsările răpitoare și de baltă. Există și excepții : iepurele, dropia și acvila de munte sînt în scădere continuă.

Dar cît va mai dura acest paradis al necuvîntătoarelor din moment ce statul le-a pus din nou sub bătaia puștii ? Aceeași revistă germană ne informează că oricine poate vîna în România un urs, plătind 2500 de mărci. O sumă derizorie pentru un vînător din Vest, iar numărul acestora este acolo cu zecile de mii. De aici o întrebare. Merită să distrugem fauna României numai pentru 2—3 milioane de mărci ? Nu este oare mult mai important (și mai rentabil !) să rămînem o țară cu păduri ancestrale pline cu sălbăticiuni de tot felul ? Germanii își conservă cu strășnicie vegetația forestieră și fondul de vînătoare, tocmai fiindcă alții risipesc în neștire aceste bogății greu, aproape imposibil de refăcut. **(L. T.).**

Drogurile pe piața Moscovei

N-au mai mult de 16—17 ani și hălăduiesc în bande prin catacombele de sub Piața Puskin. Își petrec vremea vînzînd mărfuri deficitare : cărți, vodcă, țigări străine. Cu banii cîștigați își cumpără droguri. Tranzacțiile se efectuează în locuri dosnice, unul din acestea situat chiar alături de Comandamentul miliției din Moscova. O veritabilă speluncă se află la cîteva sute de metri de celebrul „Balsoi Teatri". Acești înrobiți ai patimei nu-și pot procura deocamdată heroină sau cocaină, ci numai droguri indigene : un fel de combinații din medicamente și substanțe chimice. De mare trecere se bucură un clei, „Moment", al cărui miros, inhalat profund, produce o stare euforică.

Deocamdată forțele de ordine sînt neputincioase în stăvilirea acestui veritabil flagel. Se preconizează înființarea unor organisme specializate în combaterea stupefiantelor și a unor clinici de dezintoxicare. **(L.T.)**

Există în București un vrăjitor, un magician al artei culinare, a cărui împărăție se numește restaurantul „Odobești". Numele său este Ion Zidaru, are 72 de ani și este deținătorul a 27 de medalii de aur în arta culinară. Printre ele se află marele premiu internațional „Bucătarul Otto", obținut în 1972, un fel de „Oscar" al măiestriei gastronomice. Pentru dumneavoastră, dl Zidaru vă propune o rețetă cît de cît accesibilă.

Cotlet de porc VALDOSTANA

Pentru patru porții : 400 gr. cotlet de porc, 200 gr. șuncă de Praga, 200 gr. ciuperci proaspete, 150 gr. cașcaval Dobrogea, 50 gr. unt, 2 ouă, sare, piper 1 gr. Pentru decor : 50 gr. roșie, 1 bucată salată verde, 1 legătură pătrunjel. Se porționează cotletul în patru, la fel și celelalte ingrediente. Se ia o tavă, se unge cu untul respectiv și se prăjește puțin carnea în tigaie. Pe fiecare bucată de carne se așază, în ordine, cîte o felie de șuncă, apoi ciupercile, felia de cașcaval și la sfîrșit se unge totul cu ouăle bătute. Se introduce tava la cuptor circa 20 de minute, cu focul moderat.

UN GURMET

GRAFOLOGIA la dispoziția dumneavoastră

Unele elemente de grafologie au fost oferite cititorilor noștri în nr. 11 al FLACĂREI, printr-un articol iscălit GRAPHOS. Din textul respectiv a reieșit limpede, credem, că grafologia, pe lîngă doza de interes în sine (cine nu vrea să-și privească, fie și pe furiș, chipul într-un fel de oglindă fermecată, în care să vadă și acele trăsături care-i erau pînă acum necunoscute ?), are și o deosebită importanță practică, mai ales în ceea ce-i privește pe tineri, pentru orientarea lor profesională și de viață. În sensul celor cuprinse în articolul menționat, revista noastră va acorda cititorilor ei, gratuit, consultații grafologice. Cine dorește să beneficieze de aceste servicii va trimite redacției un text scris de mînă, de 8—10 rînduri, împreună cu 4 (patru) taloane de participare (dintre care unul va fi completat cu datele cerute). Plicurile vor fi expediate pe adresa revistei FLACĂRA : București, sect. 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71 341. Totodată, pe plic se va face mențiunea : „Pentru rubrica de GRAFOLOGIE". Răspunsurile vor fi date în ordinea sosirii solicitărilor. Așadar, grafologia la dispoziția dumneavoastră. Vă așteptăm.

P.S. Începînd cu numărul viitor, vom publica doar talonul. De asemenea, vom începe să publicăm răspunsurile.

GRAPHOS

GRAFOLOGIE

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele

Sexul

Data nașterii

Biserica ortodoxă, marginalizată?

Fotografie de CRISTIAN CĂLUGĂR

Este știut că Biserica Ortodoxă Română, începînd cu domnia lui Cuza a fost deposedată în repetate rînduri de averile sale mobile și imobile. Dar, după actul de secularizare, bisericii i s-a acordat în schimb salarizarea integrală a personalului bisericesc, drept dobîndit și respectat pînă în anul 1948. După această dată personalul bisericesc n-a mai primit de la stat decît o contribuție modestă, care în prezent nu mai acoperă nici chiar cuantumul impozitului pe salariul cuvenit.

Mai puțin decît sub regimul comunist

„În prezent, statul și Guvernul actual alocă sume foarte mici față de cele alocate de statul comunist" afirmă Arhiepiscopul Sucevei și Rădăuților I. P. S. Pimen.

Pentru a face față propriilor nevoi materiale, Biserica ar trebui să aibe monopolul luminărilor și corporajului. Dar în condițiile economiei de piață practicate la noi, acest lucru s-ar obține foarte greu. Există deja S.R.L.-uri care au primit autorizații pentru fabricarea luminărilor și comercializarea icoanelor (adesea văzute pe tejghelele vînzătorilor ambulanți alături de afișe mai mult sau mai puțin decente). O altă problemă acută o reprezintă cărțile de cult (ortodox) — liturghiere, vecerniere, psaltiri, cărți de rugăciune — care ar trebui să fie editate în exclusivitate de Biserica Ortodoxă, pentru că acestea impun o profundă cunoaștere, înțelegere și redare a dogmei.

Cu toate abelurile făcute de Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe, pînă în prezent, Guvernul și statul au reacționat prin amînări și indiferență: astfel nici un imobil bisericesc din cele luate cu forța în regimul trecut nu a fost restituit și nu s-au dat despăgubiri nici pentru cele demolate. Obiectele de cult (icoane și odoare bisericești de aur și argint) aflate în muzee sau în vistieria statului nu au fost nici ele retrocedate și nici nu s-au propus despăgubiri... deși Biserica le-ar vrea înapoi.

În plus, Legea Fondului Funciar nu a dat decît o reparație simbolică — Biserica, din terenurile deținute înainte de 1948, nu poate primi decît o infimă parte: 10 ha. mănăstirea, 5 ha, schitul și parohia, restul terenurilor confiscate de comuniști rămînînd în continuare confiscate.

Poate dacă Biserica și-ar primi înapoi bunurile ce i-au fost expropriate, ar putea să asigure salariile slujitorilor săi, salarii pe care statul nu le-a mai plătit din 1959 cînd le-a înlocuit cu un fel de subvenție, care pînă la 1 apr. 1991 era de 800 lei pentru un preot paroh, iar acum este de... 1 800 lei. Restul fiind asigurat de credincioși.

Greul îl duc enoriașii

Din datele centralizate la Cancelaria Sf. Sinod pe care dl. Costel Stoica — secretar al Biroului de Presă al Patriarhiei ni le-a pus la dispoziție, aflăm că în 1991 au fost începute 124 de noi lăcașuri de cult ortodox și au continuat lucrările de construcție la un număr de 224 de biserici. Pentru toate acestea s-au investit 377 milioane lei din care 358 milioane lei au fost dați de credincioși, 13 milioane de Patriarhie, 2 milioane lei de Ministerul Culturii, 2,5 milioane lei de Secretariatul de Stat pentru Culte și 1,5 milioane lei de Guvern, iar pentru restaurarea monumentelor istorice din cuprinsul Patriarhiei Române au fost alocate 46 milioane lei din care 26 milioane au fost date de credincioși, 2 milioane de Ministerul Culturii abia 100 000 lei de Guvern, iar restul a fost suportat de Patriarhie.

Deci „greul" îl duc enoriașii, deși... nici „sumele" cu care participă Guvernul nu pot fi neglijate.

Dumnezeu dă...

În ciuda greutăților financiare prin care trece, Biserica Ortodoxă Română găsește mijloacele necesare desfășurării activității caritativ-filantropice: ajutoare în zonele sinistrate (Moldova și Banat): 3 968 tone cereale, 100 tone alimente, îmbrăcăminte, materiale de construcții și 34 milioane lei. În activitatea socială permanentă au fost angajați efectiv 408 preoți după cum urmează: 236 în spitale, 50 în azile de bătrîni, 80 în orfelinate, 33 în închisori. (datele au fost preluate de la Biroul de Presă al Sf. Sinod)

...dar nu bagă în traistă

Și totuși... Biserica nu găsește bani pentru susținerea liceelor teologice (seminarii), iar elevii care le frecventează plătesc taxe de școlarizare. Părintele Colotelo, directorul Seminarului din București ne spune „Biserica trebuie să-și îndeplinească misiunea în totalitatea ei, inclusiv cea caritativă, dar aceasta nu înseamnă să neglijeze învățămîntul care este neproductiv imediat, dar care înseamnă foarte mult pentru viitor".

Pînă în 1948 seminariile teologice au fost cuprinse în rețeaua învățămîntului de stat atît în ceea ce privește salariile corpului didactic și administrativ, cît și bursele studenților. După această dată susținerea acestor școli a rămas în seama Bisericii, situație care persistă și astăzi, deși seminariile teologice au intrat, începînd cu 1991, în circuitul învățămîntului de stat liceal. Astfel prin hotărîrea guvernamentală 521/1990 se stabilea și plata profesorilor de cultură generală (laici) de către Ministerul Învățămîntului. Apoi apare o altă hotărîre guvernamentală 461/1991 care recunoaște doar integrarea seminariilor în învățămîntul de stat, dar care nu mai amintește nimic de salarizarea personalului laic din aceste licee. În urma acestei hotăriri, începînd cu 1 ian. 1992, Ministerul Învățămîntului a sistat plata salariilor acestora. Părintele Colotelo continuă „Teoretic seminarul nostru este în structura învățămîntului de stat, dar aparținînd în continuare de Biserică, statul recunoaște diplomele, în contextul în care noi acceptăm o programă care să cuprindă anumite discipline laice, dar din punct de vedere financiar, material, al vreunui angajament nu aparținem absolut de loc; iar Ministerul Învățămîntului nu poate face nimic pînă la apariția Legii învățămîntului".

La Liceul Teologic din str. Radu Vodă, 23 A. salariile corpului didactic și administrativ se ridică la 800 000/lună din care 50 000 reprezintă contribuția Secretariatului de Stat pentru Culte (și pînă la 1 ian, Ministerul Învățămîntului contribuia cu 200 000 pentru profesorii de la disciplinele laice). Restul de bani trebuie acoperit din taxele școlare impuse elevilor; în trimestrul trecut acestea au fost de 7 000 lei, iar în acest trimestru sînt de 11 000 lei — dacă Arhiepiscopia își respectă promisiunea de 2,5 milioane lei făcută liceului — fără acești bani taxele școlare vor fi de 16 000 lei.

Minunile se fac în cooperare

În România, aproximativ 80% din populație este ortodoxă; la acest raport, din totalul celor 44 de seminarii existente, doar 18 sînt ortodoxe, iar din cele 27 de facultăți teologice, doar 12 sînt ortodoxe.

Indiferența față de Biserica națională se constată și în programul televiziunii; aceasta nu oferă un spațiu rezervat în exclusivitate Bisericii Ortodoxe (măcar o dată pe săptămînă, deși s-a insistat pentru obținerea a 5 minute în fiecare seară pentru cîte o meditație, „așa cum există în fiecare spațiu pentru emisiunile sportive sau pentru desene animate" spune părintele N. Buga „pentru că emisiunea **Viața spirituală** nu este făcută de noi și cel mai adesea nu ne reprezintă".

SABINA IOLANDA FATI ■

ROMÂNIA — o țară religioasă?

Domnul **Constantin Cuciuc** este specialist în sociologia religiilor, cercetător științific principal la Institutul de Sociologie al Academiei Române. Va termina, curînd, un „Atlas al cultelor și credințelor religioase din România", care, dacă va găsi resurse, va fi tipărit în anul următor. A lucrat cu dăruire la această carte, convins că măcar acum poporul nostru poate să știe mai mult și mai adevărat despre propria sa credință. Cu aceleași demne intenții, începe acum o cercetare științifică pe un eșantion național de aproape 10 000 de subiecți, cu tema „Tendințe și perspective în fenomenul religios din România".

— După părerea dv., este România o țară religioasă?

— Cred că da, cel puțin prin tradiție, specific spiritual și chiar dotări. Dar este o opinie personală. Aș vrea să menționați că prin răspunsurile mele nu angajez nici instituția la care lucrez și nici pe colegi sau colaboratori. Cred că în viața spirituală a populației din țara noastră există un suport favorabil pentru religiozitate. Studierea atentă a diferitelor categorii de populație (diferențiată după criterii variate: ocupație, vîrstă, domiciliu, zone geografice, nivel cultural, grad de pregătire școlară etc.) arată că în rîndul tuturor acestora există credincioși. Numai că sînt aspecte specifice ale religiozității la fiecare din aceste categorii, atît ca intensitate a religiozității, precum și ca preferință pentru un cult sau altul, pentru anumite credințe sau practici confesionale.

— Cum se explică migrația credincioșilor de la religia ortodoxă către alte culte?

— Frecvent, migrația intercultică este explicată prin prozelitismul perseverent al unor culte, cointeresarea materială, exploatarea unor imprejurări din viața personală („prinde clipa"). Este mult adevăr în aceste explicații dar ele n-au specific religios. Din perspectivă religioasă „migrația" are loc atunci cînd vechea credință nu mai oferă credinciosului suport pentru trebuința sa de religiozitate. Sînt părăsite confesiunile prăfuite depășite spiritual, cu un personal de cult laicizat care și-a pierdut vocația. Acolo unde în cultele tradiționale se manifestă penurie de vocație și harismă, scurgerea de credincioși va fi inevitabilă, oricîte interdicții ar fi impuse.

— Este posibil să ne povestiți cîte ceva despre secta cu cele mai curioase manifestări din România?

— Curioase sînt doar dacă le privim din perspectivă laică sau a altor credințe. Unele credințe sînt ciudate prin ideile lor, cele mai multe însă prin anumite exteriorizări practice. Din 1990 s-au înregistrat în România peste 100 de asociații religioase și credințe noi. Unele cum ar fi Baha'i, Sahaja Yoga, Conștiința Krishna, au un suport ideologic destul de îndepărtat de cultura și civilizația noastră. Spre exemplu, ni se pare curios cînd vedem pe stradă un credincios Ananda Marga, îmbrăcat într-un caftan portocaliu, dar în Orient aceasta este îmbrăcămintea obișnuită a călugărilor hindo-budiști; sau dacă acești tineri îmbrăcați portocaliu sînt rași pe cap, păstrînd doar o suviță lungă de păr care le atîrnă din creștet pe spate, ni se pare curios, deși aceasta este ceva normal pentru cei care aparțin asociației Hare Hrishna, care și-a început activitatea și în România. Oricum, de la sfîrșitul secolului trecut nu mai sînt semnalate sacrificii rituale de copii, iar legea interzice comportamentele religioase extremiste (mutilarea, tortura, constrîngerea, prostituția rituală s.a.). Dar există încă mici grupuri de scapeți (scapeți=care se castrează din motive religioase) sau duhobari (care interzic căsătoria practicînd sporadic homosexualitatea). Ocazional, apar grupuri religioase aberante dar nu reușesc să formeze comunități religioase. Încă nu au apărut și la noi credințe ca: cyclamen (îngerii fluturi), închinătorii la ceapă, adoratorii șerpilor și multe altele pe care dv. le-ați numi „curioase".

— Actualii oameni politici — foști activiști de partid — participă cu dezinvoltură la multe întruniri religioase. Considerați aceasta o fățărnicie dictată de conjunctură sau o minune pe care Dumnezeu a făcut-o peste noapte, convertindu-i?

— Nu este vorba nici de fățărnicie, nici de minuni. Fiecare om își are credința lui, probabil unii mai „cred" încă în comunism. În spiritul credinței sale frecventează biserica, sinagoga, casa de rugăciuni, casa regatului etc. de obicei cea de care aparține, unde este în evidență și își achită obligațiile pe care le are față de cult, față de rudele decedate, față de ceilalți membri ai comunității religioase. Politicienii, care sînt credincioși și aparțin unui cult fac același lucru. Printre virtuțile credincioșului se află modestia și smerenia iar politicienii care vin la biserică pentru a impresiona, însoțiți de păzitori, se mîndresc pentru donațiile și darurile făcute, nu sînt credincioși. Prezența la biserică și ceea ce fac în folosul credinței nu exclude ca acea persoană să fie și credincioasă, dar motivele pentru care o persoană oficială vizitează un locaș de cult sînt de obicei laice. În general ei nu vin să se roage, nu participă la întreaga liturghie ci „fac vizite". De aceea, personalitățile politice vin și la ceremoniile altor credințe (evreii la Patriarhie, creștinii la sinagogă, etc.). În primul rînd sînt obligați prin natura activității politice pe care o desfășoară, să-și dovedească solidaritatea cu instituțiile existente pe teritoriul statului și cu diferitele moduri de grupare a cetățenilor, inclusiv cu comunitățile de credincioși. Totodată ei își sporesc prin aceasta adeziunea și simpatia, devin mai populari, aspecte necesare pentru prestigiul și autoritatea în politică. Veniți la biserică, din respect pentru comunitate ei pot face și semnul crucii, dar toți sînt convinși că rugăciunile făcute în asemenea împrejurări nici nu izbăvesc de păcate nici nu-i vor ajuta în ziua judecății.

RADU POPA ■

Publicăm astăzi ultima parte a studiului dlui Dumitru Sultan consacrat unor acțiuni antiromânești din anii imediat următori intîiului război mondial (primele trei părți ale articolului au apărut, sub titlul „Din culisele iredentismului maghiar" în numerele 8, 9 și 10 din anul acesta ale revistei noastre). După cum remarcam și în introducerea la primul capitol, materialul publicat atestă fără echivoc că atîtarea ungurilor din România în contra românilor, a statului român era gîndită și dirijată din exterior și ea nu coincidea deloc cu interesele și cu poziția imensei majorități a cetățenilor români de naționalitate maghiară. Care era această poziție au spus-o atunci foarte clar reprezentanții maghiarimii de la noi: „Ungurii (din România n.n.) doresc a conlucra cinstit cu românii spre binele țării, fără nici un scop ascuns, cinstit, pe față, între marginile legii"; „Toți dorim să fim cetățeni cinstiți ai României Mari și întotdeauna (românii) vor găsi în noi cetățeni buni"; „Nu voim fericirea noastră afară de hotarele acestei țări". Avem toate motivele să credem că și în prezent ungurii din România împărtășesc intru totul aceste gînduri și sentimente.

ION D. GOIA ■

"NU VOIM FERICIREA NOASTRĂ AFARĂ DE HOTARELE ACESTEI ȚĂRI"

Curentul socialist era tratat ca o potențială lovitură dizolvantă și de soc împotriva statului român. În acest sens, se preciza că ideea socialistă și republicană să fie încurajată, lucrătorii căilor ferate — inclusiv femeile — să fie atrași în serviciul propagandei maghiare; să fie provocate revolte muncitorești și rebeliuni în cadrul armatei, prin instigarea soldaților contra ofițerilor; se recomandau „relații strînse cu socialiștii extremiști". Într-un cuvînt, ungurii iredentiști erau chemați să fie oricînd pregătiți să răstoarne, la semnalul dat din afară, regimul românesc în Transilvania. Într-adevăr, o directivă de cea mai crasă factură șovină și diversionistă, o lucrătură clandestină patentată, care putea să stea în panoplia oricărei mișcări fasciste.

„Calendarul iredentei maghiare" — pe anul 1921 —, editat de „Uniunea ligilor de apărare" din Budapesta („Vedőligák vetsege") și expediat în mod clandestin ungurilor din Ardeal, îi asmuțea să se organizeze, pe cît cu putință, în „cercuri confidente", să-și împartă rolurile subversive, să îngreuneze procesul de consolidare a unirii și a țării, să atîțe „nemulțumirea între soldați români", îndemnîndu-i la „răzvrătire".

La 15.IV.1921, în Ungaria a fost instalat guvernul condus de Istvàn Bethlen, ale cărui vederi revizioniste erau notorii. O bună parte din firele diplomației ungare a intrat pe mîna secretarului general al Ministerului de Externe, Koloman Kanya, care reprezenta, în cadrul acestuia, curentul germanofil, înclinat spre alianță cu Berlinul — observa legația română din Budapesta prin raportul său nr. 3 503 din 13.VIII. 1923. Titularul, Miklós Bánffy, era un fost mare moșier din Ardeal.

Dacă existau profeți mincinoși, aceștia nu puteau fi decît revizioniștii maghiari. La Tîrgu-Mureș se puneau bazele unui nou partid democratic, în frunte cu fostul primar Béla Hoffbauer, Karol Osvath și alții la care aderau „intelectualitatea didactică, negustorimea" și al cărui scop politic era „lupta în tovărășie cu partidele democratice românești".

Cu prilejul marii adunări a ungurilor din Tîrnava Mică, desfășurate pe 26.VI. 1921 la Diciosînmartin, în vederea alegerii delegaților pentru congresul de constituire a Partidului Maghiar de la Cluj, aproape toți vorbitorii — semnala Subinspectoratul de Siguranță Transilvania prin telegrama nr. 3852/9.VII.1921 — au deciarat că „voesc să trăiască aci, unde s-au născut strămoșii lor... să fie credincioși României Mari"; cuvîntările lor „au stors lacrimi din ochii ungurimei" și, de cîte ori se făceau referiri la dr. Petru Groza, ministrul Transilvaniei în guvernul Averescu sau „democrați sinceri" români, un „Elje" („Să trăiască"! — n.n.) formidabil cutremura văzduhul"; iar atunci cînd un țăran bătrîn a rostit cuvintele că „toți dorim... să fim cetățeni cinstiți ai României Mari și întotdeauna vor găsi în noi cetățeni buni, dacă stăpînii noștri de astăzi nu ne vor neîndreptăți..., asistența le-a aplaudat în mod delirant".

Rupți de noile realități transilvănene, revizioniștii le luau în răspăr, se băteau cu morile de vînt, dar voința celor care stăteau cu picioarele pe pămînt era alta. Ei se fereau să o spună deschis, oficial și oficial. La adunarea de la Cojocna, din 21.VIII.1921, la care au luat parte 1200 de țărani, baroni, grofi și alte categorii sociale, destinată afilierii la Uniunea Maghiară — se sublinia în raportul Siguranței din Cluj nr. 3172/23. VIII.1921 — președintele manifestării, Hanko Veres Károly, fost prim-pretor în Cojocna, a declarat că ungurii „doresc a conlucra cinstit cu românii spre binele țării, ...fără nici un scop ascuns, cinstit, pe față, între marginile legii". În același sens s-au pronunțat preotul unitarian Sándor Kiss, Peter Bardos, preotul reformat Károly Jozsa și președintele ales al organizației, moșierul Lajos Ferencz.

N-avea dreptate prefectul județului Cluj, Meteș, cînd în octomrie 1921 — după cum remarca ziarul „Izbînda" din 4.XI.1921 — îi aducea la cunoștință baronului Jósika Sámuel că „Poporul maghiar se poate organiza", dar numai respectînd legile și cu oameni de bună credință față de țară?

În toamna anului 1921, guvernul român a cerut Budapestei să pună capăt acțiunii subversive maghiare, obținînd un răspuns sec și neconvingător că „Liga de apărare" a fost dizolvată. Ori, numărul exact al oficinelor revizioniste nu-l știa nici guvernul ungar.

Siguranța din Cluj preciza — în raportul său nr. 2827/9.VIII.1921 — că Uniunea Maghiară, condusă de Jósika Sámuel, fost președinte al Camerei magnaților din Budapesta, care făcea mare tapaj că autoritățile române nu-i dădeau dreptul să se organizeze pe plan politic, stătea — și nu oficial — în legătură cu o organizație străină — și nu una oarecare, ci cu Ministerul de Interne al Ungariei, în ale cărui preocupări figura și trimiterea de agenți revizioniști în Transilvania. De fapt — se menționa în raportul Inspectoratului de Poliție și Siguranță din Transilvania nr. 3109/12.II. 1925 — și ideea organizării politice venise tot din afară prin avocatul Imre Gabanyi, reprezentantul Consiliului Național Maghiar din 1918 de la Budapesta. Primul ministru Pál Teleky și István Bethlen îi sfătuiau pe ungurii din Transilvania „să nu-și părăsească căminul, ci să-și asigure existența acomodîndu-se împrejurărilor noi" (ceea ce românii doreau din toată inima — n.n.) și să rămînă în serviciul culturii maghiare — raporta Siguranța din Transilvania la 29 I 1921.

Că ungurii din România erau împinși de la Budapesta să-și reia activitatea politică, se știa. Ceea ce scandaliza pe orice om de bună credință, atît român cît și ungur, și trimitea în afara legii, era faptul că — așa cum se învedera în raportul Siguranței Cluj nr. 23149/8.IX. 1922 — guvernul din Budapesta își permitea — iar Uniunea Maghiară, printr-unul din conducătorii săi, fostul prefect Emil Grandpierre — consimțea să i se stabilească — în mod secret — pînă și programul de activitate.

Conform acestor directive, guvernul maghiar le promitea comercianților și industriașilor unguri, din Transilvania și Banat un „sprijin puternic" pentru a contracara pe concurenții lor englezi și germani; rudele țăranilor unguri din Ardeal, aflate în Ungaria, erau scutite de impozite, celor care nu erau membri ai Uniunii Maghiare li se aplica retorsiunea, emigrarea în Ungaria nu era permisă, importantă fiind înrădăcinarea unde se găseau. Depunînd — din sărăcia lui — suma de 5 milioane lei la fondul secret al Uniunii Maghiare, statul romano-catolic ungar din Transilvania, al cărui președinte laic era tot Sámuel Jósika, se alătura și el acestui program urzit în taină, puternica biserica romano-catolică fiind unul din susținătorii tradiționali și de nădejde ai partidului și revizionismului maghiar. Nu de dragul lui Dumnezeu, Sámuel Jósika se ruga la regele Ferdinand — printr-un memoriu din 26.XI.1920 — s-o scutească de reforma agrară!

Pentru șovinismul manifestat față de statul român, pentru „caracterul ei exclusivist, oligarhic, aristocratic", Uniunea Maghiară — și îndeosebi președintele Jósika — se arăta în raportul Inspectoratului de Siguranță Cluj nr. 21181 din 11.VIII.1922 — erau mereu și violent criticați de către gruparea burghezo-democratică condusă de Pál Árpád, Albrecht Lajos, vice-președinte și Károly Kóos, secretar al Uniunii Maghiare, de toată presa acestei formațiuni politice, mai realistă și favorabilă unei apropieri de populația română. Dar acest Partid popular maghiar va fi repede înghițit de Uniunea lui Jósika.

Pál Árpád declara la adunarea generală extraordinară a Uniunii Maghiare de la Cluj, din 5.VIII.1922, că ungurii trebuie să-și dovedească „vitalitatea în cadrele statului român... Trebuie să arătăm că nu voim fericirea noastră afară de hotarele acestei țări" și că îi sînt „cetățeni loiali" — raporta Siguranța Cluj cu nr. 21181/11.VIII.1922.

Pe data de 2.VIII.1922, căpeteniile ebreilor — care lucrau extrem de secret și de diversificat — au hotărît să întreprindă — semnala o notă a Direcției Siguranței — „o acțiune directă contra persoanelor politice din țările limitrofe cu Ungaria", pentru a provoca tensiuni interne care „să înlesnească realizarea tendințelor iredentei maghiare". Aceasta nu înseamnă nimic altceva decît săvîrșirea de atentate teroriste împotriva conducătorilor politici, inclusiv a dinastiei române. Propunerea de a se executa o „lovitură de forță" împotriva regelui Ferdinand a fost adresată de către ebreiști — printr-un memorandum din 2.VIII.1922 — și conducerii Partidului Maghiar din România dar aceasta — după consultarea baronului Jósika — le-a răspuns prin scrisoarea nr. 176/15.VIII 1922, — că nu împărtășesc această metodă riscantă, înțelegerea stabilită cu Iuliu Maniu ajutîndu-i „în ajungerea scopurilor" sale, asigurîndu-i totodată, pe cei din centrală, că activitatea lor „neclintită" va servi la reanexarea Transilvaniei de către Ungaria.

În suita eforturilor comune pentru statornicirea unei înțelegeri româno-maghiare, Demetrie C. Jancsó, prim-pretor al Județului Trei Scaune, și Paul Bodo, redactor șef al ziarului „Bukarester Kurir", au întocmit, cu acordul unui membru al guvernului Averescu, un memoriu-program, care a fost definitivat la 30 XI 1921 și predat la 6 XII 1921 pentru a fi înaintat președinției Consiliului de Miniștri. Autorii își exprimau convingerea că, pe baza platformei prezentate, „vom putea ajunge la rezultate în sînul maghiarimei, respectiv a secuimei în direcțiunea ca acestea să se apropie cît mai mult sufletește de ideea de stat român și să abandoneze organizația condusă de aristocrația și gentrii (nobilii — n.n.) maghiari". Jancsó și Bodo întăreau că Uniunea Maghiară „are tendințe iredentiste și se află sub influența fostei

Fotografie de GIG MOTOIANU ■

clase dominante maghiare", că „aristocrația maghiară și elementele asimilate ei sînt dușmani fățiși sau clandestini ai ideii de stat român". Pentru a contrabalansa această activitate antistatală, ei scriau în documentul supus aprobării guvernului: „Avem însă aici, și stă, țărănimea maghiară, respectiv secuimea, pe care pătura socială de mai sus pe timpul regimului maghiar a exploatat-o și apăsat și al cărei interes de clasă deosebindu-se cu totul de al celei dintîi, ba fiind cu totul contrară", asigură un punct de sprijin „ce trebuie exploatat pentru a o atrage". Cei doi fruntași unguri propuneau, ca, „pentru îndrumarea intelectuală a maghiarimii", să fie editate, imediat, broșuri populare. În acest scop, Bodo punea biroul său la dispoziția guvernului. Pentru concretizarea acestor bune intenții, ei solicitau fonduri necesare editării unui cotidian maghiar, organizarea unui birou de informații destinat presei ungare din Transilvania și a unui serviciu de informații afectat celei din statele succesoare „pentru a paraliza propaganda guvernului maghiar și pe acest teren".

Ebreiștii — și nu numai ei — s-au adresat Partidului Maghiar din România, să-i sprijine în activitatea lor revizionistă. Avînd o conducere oligarhică, incapabilă să uite moșiile pierdute, prin democratica reformă agrară înfăptuită după război de statul român, pietrificată din punct de vedere politic și viciată sub raport moral, cu un program social inert și detestat de marea majoritate a populației maghiare, nu putea surprinde pactizarea secretă a partidului cu oficinile budapestane.

Prin scrisoarea confidențială nr. 343 din 27. X. 1922, conducerea organizației din Oradea a Partidului Maghiar răspundea căpeteniilor ebrediste din Ungaria că, în ședința secretă din 26 X 1922 — după examinarea proiectelor de colaborare, a hotărît — în unanimitate — să dea curs apelului făcut de la Budapesta și — „pe baze comune" — „să ia parte la opera iredentistă și ajută din toate puterile prefacerea integrității Ungariei Mari", spre a se ajunge la lichidarea Tratatului de la Trianon. Se mai subscria la restaurarea habsburgilor pe tronul Ungariei — o altă variantă revizionistă prin care se încălcau tratatele de pace și se amenințau hotarele României, Cehoslovaciei și Iugoslaviei. Și pentru ca stăpînii din Budapesta să fie pe deplin mulțumiți, conducătorii politici ai ungurilor din Crișana le mai raportau că, întrucît autoritățile române nu îngăduiau decît funcționarea de asociații culturale, în Transilvania să fie înființate, „într-o măsură cît mai largă", „asociații în felul fascist", cu scopul ca în afară de menirea culturală (halal mesaj!) — „să ducă la bun sfîrșit și opera patriotică" (iredentistă — n.n.). Acest precedent dezastruos — de înhăitare clandestină a mișcării revizioniste cu cea fascistă, care va duce de rînă Ungaria horthystă — era de minune confirmat de informațiile Inspectoratului de Siguranță Cluj raportate prin nota nr. 298/73 din 1. XII 1922, care indicau că cercurile conducătoare ebrediste erau preocupate de „necesitatea unei colaborări cu acțiunea fascistă ce se înfiripa și în România".

Revizioniștii maghiari exacerbau deliberat drepturile minorităților, trecînd sub tăcere datoriile lor impuse de statutul juridic — de cetățeni ai unor state străine. Rezoluțiile Adunării Societăților Națiunilor din 21.IX.1922 — și nu numai acestea — învederau — se preciza în „Revue de Transylvanie", tome 3 nr. 2, Cluj 1937, de către Julian M. Peter — învederau că „Adunarea, recunoscînd dreptul fundamental al minorităților de a fi protejate de către Societatea Națiunilor împotriva oricărei opresiuni, insistă asupra datoriei care incumbă persoanelor aparținînd minorităților de rasă, de religie sau de limbă, de a coopera ca cetățeni loiali cu națiunea de care ei aparțin acum".

Reținerea conducerii oficiale a Uniunii Maghiare de a se angaja în activități așa de periculoase cum era cea teroristă, n-a însemnat și un refuz din partea horthyștilor. La 15.X.1922 a avut loc — la Budapesta — după cum rezultă din raportul Siguranței nr. 595/18.X.1922 — o consfătuire secretă la care au participat „Delegația celor 5" a „Crucii de foc" — secție a organizației ebrediste și „Delegația celor 12" — secție de propagandă pentru Ardeal — „Székely Torsz" — a asociației „Gábor Áron". Cu acest prilej s-au stabilit măsurile ce urmau să fie luate în România și Iugoslavia — pînă în aprilie 1923, „pentru ca să se provoace situațiuni politice care să ducă la întregirea Ungariei și restaurarea monarhiei la Pesta". În context, s-au hotărît: înlăturarea dinastiilor din cele două țări; dezvoltarea propagandei republicane pînă la proclamarea republicii în locul monarhiei; punerea activității iredentiste pe baze noi și eficace. Comiterea de atentate politice a fost încredințată principalelor căpetenii ebrediste în materie, care compuneau „Delegația celor 5" și anume: Ivan Hejjas, Pál Pronay, György Hir, Laszlo Budvary și Hegedüs. Pronay recunoaște în memoriile sale că, în 1922, spionul István Turoczy a fost trimis la București pentru a suprima pe regele Ferdinand. Stipendierea diferitelor organizații maghiare din România se continua cu asiduitate. La 28.XII.1922, cu ocazia adunării generale de constituire a Partidului Maghiar de la Cluj, noii săi conducători — între care figurau Sámuel Jósika, președinte, Emil Grandpierre, Elemer Jakabffy, István Ugron și alții au ținut și o consfătuire secretă în cadrul căreia — se specifica în raportul Inspectoratului de Siguranță Cluj nr. 32247/29.XII.1922 — dr. Elemer Ovary a informat că „li s-au dat 10.000.000 coroane de la guvernul maghiar pentru a-și acoperi spesele ce se vor face cu organizarea", iar Laszlo Boosanszky de „fabricantul de șampanie Foerley din Budapesta a donat pentru același scop 1.000.000 coroane". Împotriva celor ce se țineau departe de acțiunile iredentiste, s-a hotărît o măsură draconică: aceia „care nu va lua în considerație dispozițiunile Partidului Maghiar va fi introdus în cartea neagră ca renegat urmînd să fie judecat de către curțile marțiale" ce se vor înființa în acest scop.

DUMITRU SULTAN ■

Tot felul

Aurul gimnasticii româneşti

Lavinia Miloşovici — o abonată la titlul suprem (sărituri — 1991, paralele — 1992)

Toate zvonurile încep cu precizarea că informaţiile vin din surse neautorizate, dar sigure. Altele, mai primitive, încep cu formula se zice că... Unii, mai inventivi, au scornit formula cu gurile rele spun că... Noi le vom folosi, după cum se vede, pe toate şi vom combate cu tărie că n-au dreptate cei care umblă cu tot felul de

Cutia cu zvonuri

VIN INSULELE FEROE

şopirle şi afirmă că Ovidiu Ioaniţoaia, care a luat în numele presei române o piatră în gură, adică a călcat primul pe pământul Insulelor Feroe, ar fi făcut drumul pînă acolo pe banii F.R.F. Este o minciună sfruntată la care nu subscriem nici în ruptul capului. Şi tot aşa, nu-i credem nici pe cei care argumentează această finanţare a călătoriei cu ideea că ar fi vorba de o răsplată a F.R.F. pentru uriaşul sprijin dat de „Sportul românesc" tuturor celor ce s-au simţit lezaţi de războiul caietelor. Că respectivul sprijin a fost cusut cu aţă albă, asta aproape că nu mai trebuie demonstrat. Că scopul era o colaborare mai mult decît apropiată cu conducerea F.R.F., asta ar fi o altă problemă. Că toate şmecheriile astea se practicau înainte vreme, şi asta e o altă problemă. Dar să credem că „Sportul românesc" s-a dat cu puterea numai pentru ca domnul Ioaniţoaia să meargă pe banii F.R.F. în Insulele Feroe, asta, zău, e o mare prostie, sau vorba celor de la „Sportul românesc", asta e curat „rea intenţie" la adresa fotbalului românesc şi a reprezentanţilor săi de frunte, fie chiar şi ziarişti. Cu totul altfel s-ar pune problema dacă s-ar strecura ideea că, în fond, domnul Ioaniţoaia şi-a început demersurile pentru a fi din nou numit oficer de presă al Naţionalei, funcţie pe care a îndeplinit-o cu brio în Italia. Cu brio şi cu foloase deloc de neglijat. Foloase pe care dînsul le-a numit comisioane şi nu ciubucuri. Dar să revenim la subiectul zvonului principal: nu, domnul Ioaniţoaia a făcut călătoria în Insulele Feroe pe banii ziarului pe care-l conduce şi al cărui patron asociat este. Să vedem ce-o să ne relateze despre feroezii aceia care, să nu uităm, au bătut Austria cu 1—0 la Lanskrona, în Danemarca, adică pe teren neutru. Atenţie, deci, vin Insulele Feroe!

VICTOR NIŢĂ

CENTURA RÎVNITĂ

Motive de tot felul ne obligă ca în locul obişnuitului comentariu despre etapa Diviziei A, pe care îl începem tiparului luneа, la ora 10 fix, să ne orientăm spre un alt sport. Ne vom înscrie astfel în programul complicatului proces tehnologic de tipărire a nei reviste. Aşadar, de voie de nevoie, dar cu multă plăcere, îi anunţăm pe cititorii noştri că în chiar ziua apariţiei acestui număr, la Sala Polivalentă a început cea de-a 21-a ediţie a Centurii de Aur. Iubitorii boxului vor avea prilejul să asiste la ultima mare verificare a pugiliştilor noştri înaintea plecării lor la Barcelona. Ca şi în anii trecuţi, la startul actualei ediţii vor fi prezenţi puternicii boxeri cubanezi, acestora adăugîndu-li-se sportivi din Bulgaria, Filipine, Turcia, Egipt, Maroc, Iugoslavia, Ucraina şi Republica Moldova. În ceea ce ne priveşte vom fi reprezentaţi de tot ce are mai bun la ora actuală boxul românesc, capul de afiş reprezentîndu-l, desigur, Francisc Vaştag, campion mondial. Regretăm bineînţeles, absenţa lui Vasile Nistor, campion european, care s-a supus recent unei operaţii de apendicită. Dar, în absenţa sa, speranţele noastre se îndreaptă spre Valentin Barbu, Daniel Dumitrescu, Leonard Doroftei, deja incluşi pe lista boxerilor ce au dreptul să urce treptele ringului olimpic. (V.N.).

DE MIERCURI PÎNĂ MIERCURI

HALTERE. La Campionatele Europene de haltere care s-au desfăşurat în Ungaria, la Szekszard, reprezentantul nostru Traian Cihărean (dublu medaliat cu aur, ca şi Andrei Socaci, la ediţia precedentă), evoluînd la categoria 52 kg a cucerit trei medalii: aur (la stilul smuls), argint (la total) şi bronz (la stilul aruncat). De asemenea, Aurel Sîrbu (categoria 56 kg) a obţinut două medalii de bronz (la stilul aruncat şi la total). În cea de-a doua zi a competiţiei, Andrei Socaci (75 kg) şi-a confirmat valoarea, fiind răsplătit cu aur la stilul aruncat şi cu argint la total şi la smuls, iar Attila Fery (67,5 kg) — cu argint la stilul aruncat. Totodată, Paul Toroczcoi (60 kg) şi Adrian Pop (67,5 kg) au fost distinşi cu medalia de maestru internaţional al F.I.H.

HANDBAL. Masculin (et. XXI): După ce luaseră o serioasă opţiune pentru titlu prin succesul net obţinut la Bucureşti în faţa stelistilor, studenţii craioveni au fost stopaţi la Baia Mare, însă în derbyul de la Timişoara cu „Poli" (actuala campioană) ei au reuşit să-şi adjudece victoria cu 28—26, astfel că, în ultima etapă, pe teren propriu, este greu de presupus că nu vor avea cîştig de cauză în disputa cu Hidrotehnica. Acumulînd 56 de puncte ei sînt talonaţi la unul singur de Steaua, învingătoare de asemenea, în deplasare (30—27) cu Univ. Cluj, ca şi cea de-a treia clasată (53 p.), Minaur Baia Mare (25—23 cu Ştiinţa Bacău. La subsol, remiză salvatoare pentru Relonul Săvineşti (20—20) la Tg. Mureş, cu ultima clasată A.S.A. Electromureş, care probabil va fi însoţită pe drumul retrogradării de Strungul Arad, învinsă în Capitală de Dinamo cu 35—24. **Feminin** (et. XVII): Chimistul Rm. Vîlcea trece cu bine hopul de la Iaşi cu TEROM (40—30) şi acumulează 48 p., în timp ce Rapid-Mefin Bucureşti a cedat cu 23—19 la Hidrotehnica Constanţa, astfel că poziţia a doua (cu 44 p.) le este acum ameninţată de Ştiinţa Bacău 43 p.), cîştigătoare cu 42—22 pe terenul virtualei retrogradate CSM Sf. Gheorghe.

TENIS DE MASĂ. Revenind asupra recent încheiatelor Campionate Europene de tenis de masă care s-au desfăşurat la Stuttgart, trebuie să menţionăm că, din cele 39 de ţări participante, România este singura care a cucerit două medalii de aur (echipa feminină şi dublul Otilia Bădescu — Călin Creangă). Din păcate, evoluînd în grupa a doua valorică, formaţia masculină a ratat promovarea (obţinută dacă s-ar fi clasat pe poziţia 13—14), terminînd pe locul 22, titlul european întrînd, pentru a 11-a oară, în posesia Suediei (4—1 în finală cu Anglia). De asemenea, în probele individuale, s-au produs numeroase surprize, ca de exemplu, la feminin, unde deţinătoarea titlului, bulgăroaica Daniela Gherghelceva a ieşit chiar din primul tur, ca şi numărul 1 în „top 12" — unguroaica Csilla Batorfi. Surprizele neplăcute nu le-au ocolit nici pe fetele noastre: calificate între primele 16, Otilia Bădescu şi Maria Bogoslov au fost eliminate în turul III de olandeza Gerdie Keen, respectiv, iugoslava Jasna Fazlici, titlul european fiind adjudecat de olandeza B. Vriesekoop. Dar, spunînd acestea, să nu uităm că reprezentantele noastre s-au autodepăşit, România ocupînd locul 5 la precedenta întrecere europeană şi 6 în ierarhia mondială, iar Otilia Bădescu şi Călin Creangă deţineau medaliile de bronz la C.E. 1988 şi C.M. 1991, însă la Jocurile Olimpice (pentru care sînt calificate) Otilia Bădescu şi Emilia Ciosu-Pascu au un nou prilej spre a-şi dovedi măiestria.

RUGBY. Iubitorilor fotbalului le sînt bine cunoscute dificultăţile selecţionatei noastre în găsirea unor parteneri valoroşi pentru susţinerea unor meciuri amicale (recent, Olanda nu a „marşat" pentru data sa liberă din calendar — 22 aprilie, iar Germania nu s-a arătat interesată în acest sens pînă în anul 1995!). Iată că şi lumea rugby-ului cunoaşte acelaşi fenomen, mai ales după rezultatele nesatisfăcătoare obţinute la Cupa Mondială şi în actuala ediţie a Cupei F.I.R.A. (înfrîngerile umilitoare administrate de Spania şi Italia): celebra selecţionată „Springboks" a intenţionat să-şi contramandeze turneul în România, principala motivaţie fiind lipsa de valoare a rugbyului pe care-l practicăm. Mde, dacă n-ai cotă, n-ai parte(ner)!

POMPILIU L. DUMITRESCU

RAIUL FLORILOR

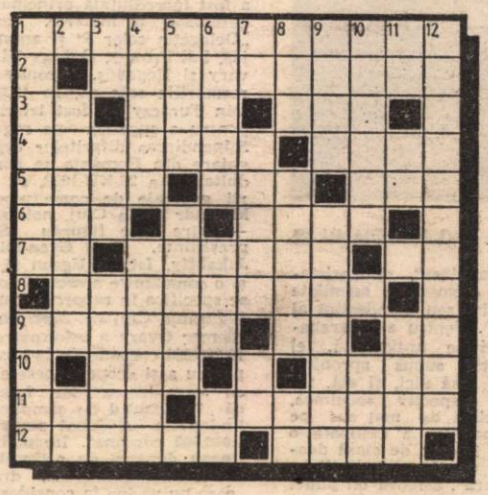

ORIZONTAL: 1) Lăcrimioară (dim.). 2) Floare de cîmp. 3) Smaranda Ghiocel — Siglă pentru „Institutul Internaţional al Frigului" — Cu faţa curată... 4) Flori mari, albe sau roşii, originare din Japonia (sg.) — Sită. 5) Rareori — Localitate în Franţa — Diminutivul Olimpiei. 6) Pană... pentru flori de stil — Afluent al fluviului Adige (Italia). 7) Dînsa... cu laleaua! — Flori mici şi rotunde, divers colorate, numite şi părăluţe — Înfloresc mimozele! 8) Strop de parfum şi culoare din paleta primăverii (dim.). 9) Are o gură... ca o floare (dim.) — Romanita Lascu — Brindusa Alexandrescu. 10) În lanţuri! — Boare de vînt. 11) Pictoriţă contemporană, semnatară a pînzei „Bucuria primăverii" (Mihaela) — Frumoase flori de primăvară, transpuse pe pînză de Ştefan Luchian. 12) Flori mari, de culoare roz, numite şi talpa-ursului — Floare albă de forma unui cornet care înconjoară inflorescenţa.

VERTICAL: 1) Floarea... din fereastră (pl.) — ...florilor, denumire sub care mai este cunoscut florarul. 2) Florile de la butonieră, acelea care ne amintesc şi de o cunoscută melodie de H. Mălineanu — 5, 6 floricele! 3) Răsură abia înflorită! — Floarea lui Morfeu... — „...din Mircești", cunoscut pastel de Vasile Alecsandri, din care am selectat versurile: „Jos pe la tulpini, la umbră, fluturii, flori zburătoare, / Se-ndrăgesc în părechere pe sîn alb de lăcrimioare". 4) Mare compozitor rus, autor al baletului „Macul roşu" (Reinhold) — Realizatorul filmului „Lacul cu nuferi" (Ion). 5) Descurcăreţ — Pătrăţel la imprimeuri. 6) Specie de palmier — Cîmpie în N-E României — Anemone pe margini! 7) Rădăcină de iris! — Paznic la florile... din harem — Floare albastră. 8) Piesă de teatru de Tudor Muşatescu — Cupa florilor — Elena Constantinescu. 9) Susţine mlădiţele tinere — Flori mari, albe sau roşii, originare din sudul Europei (sg.). 10) „...se dedă florarul", poezie de Lucian Blaga (nom.; pl.) — O vază sferică. 11) 2, 3 petale de petunie! — Cui fără floare! — ...-dimineaţa, alt nume sub care este cunoscută zoreaua. 12) Florile ochilor...

Dicţionar: IIF, EUP, NOCE, TTR.

MIHAI ZGUBEA

Dezlegarea careului din numărul trecut

Farul: CHIOARA; LUNA; RAU; BELDIMAN; IM; LUME; MARE; TMA; ZB; BANUS; IAPA; RIA; AIT; CNR; DALEN; TI; A; IMINENTA; N; INS; DA; SUB; SUS; ATNA; SAL; PRIER; APATIE; RE; FAR; TARAN; ESTIVALA; UTA.

PUBLICAŢIILE FLACĂRA

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerţului Bucureşti sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa: Bucureşti, sectorul 1, Piaţa Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, Bucureşti

Cont (dolari) — 47 03.326.350-6 BRCE

Director general: GEORGE ARION

FLACĂRA

Redactor şef: ION D. GOIA

REDACŢIA. **Actualitatea politică:** Eugen Mihăescu, Tudor Octavian; **Realitatea imediată:** Mihail Gălăţanu, Dorin Gherghinescu, Alexandru Mihăilă, Roxana Paicu Manolescu, Radu Popa, Lucian Tudorancea; **Cultură:** Liana Tatos; **Ştiinţă:** Liviu Timbus; **Drepturile omului:** Cristina Atanasiu, Elena Grecescu, Dorin Sălăjan; **Foto:** Elena Ghera; **Secretariat de redacţie:** Gabriela Nicolescu, Adrian Petrescu, Mircea Popp; **Corectură:** Maria Bărbulescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ştefănescu.

Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor şef, 2600 — eveniment, 2559 — drepturile omului, 2560 — cultură, ştiinţă, 2528 — fotoreportaj, 1453 — corectură.

REBUS

Redactor şef: ALEXANDRU PĂSĂRIN

REDACŢIA: Aurel Ştefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Simona Simzianu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane: 2036 (redactor şef), 1457 (redacţie).

FLACĂRA Basarabiei

Flacăra BIS

ALMANAH „FLACĂRA"

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143): Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea.

■ ADMINISTRATIV: Dan Mircea Popa (2634), Liliana Creţu.

■ SECRETARIAT SOCIETATE: Cătălina Ştefănescu (175969)

■ PUBLICITATE: Mihai Săndoiu, Eugenia Vasile (2634)

■ DIFUZARE: Manuela Vasiliu, Mircea Octavian Popp, Emanuel Popp, Florin Enache. tel. 17 48 91.

■ FAX — 12.82.89

Cititorii din străinătate se pot abona prin „RODIPET" S.A. — P.O. Box 33—57, telex 11 995, 11034, Fax — 18 56 73 — Bucureşti — Piaţa Presei Libere nr. 1, Sectorul 1.

■ Tiparul: Imprimeria CORESI Bucureşti

16 pagini — 25 lei

Biblioteca Municipală ODORA I. J. SECUIAR Municipiului Kăpăvăr SZÉKELYUDVARHELY

Sondajele Flacara:

De ce ați dorit să-l întîlniți pe rege ?

paginile 2 si 3

Flacăra

ANUL LXXXI
Nr. 18
6 — 12 MAI
1992
BUCUREȘTI

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

Regele Mihai la București. 26 aprilie 1992.

Pase magnetice cu Iosefini

Într-o casă din București, departe de lume, dar rîvnind cu o vigoare tinerească la ea, trăiește vînzătorul de iluzii Aurel Iosif. Zeci de ani oamenii l-au cunoscut sub numele de Iosefini. Ultima ispravă a bătrînului iluzionist este adeziunea la Frontul Salvării Naționale. Ca și cum acestui partid doar sprijinul marelui scamator îi mai lipsea. Se înțelege, desigur, că nimeni nu-l condamnă pe domnul Iosefini pentru opiniile politice pe care le are. Dar domnul Iosefini, autor a 11 cărți, este un cetățean de excepție. Acest statut l-a făcut interesant pentru interviul nostru. Pentru început dl Iosefini a refuzat convorbirea, explicînd: „Nu mă încălzește în nici un fel un interviu, că îmi capăt dușmani, iarăși îmi capăt, nu suport să stau fără ei, eu dacă n-am dușmani, mi-i fac" (rîde înveselit de-o amintire). Ce mai face Iosefini, cui mai adresează el pase magnetice în ziua de azi?...

pag. 7

O fostă colaboratoare a domnului Ion Iliescu se pregătește să intre în boxa acuzaților ?

pagina 8

ABTECH™
ABSTRACT TECHNOLOGY S.R.L.
Str. Pitar Moș Nr. 2-4 București
Tel. 14 81 70
Fax 12 08 51
COMPUTERS FOR PROFESSIONALS
- computere compatibile IBM
- 286 AT, 386 AT, 486 AT
- periferice
- cititoare bar-coduri și coduri magnetice

PÎNĂ CÎND?

Inginer agronom luat de la cultura cîmpului și trimis în temniță

pag. 6

„Mă consider unul dintre vinovații de crimele comise în decembrie '89"

— declară Ilie Săftulescu

pag. 8–9

10 Mai

Am arătat în alte rînduri de ce 10 Mai a fost şi a rămas pentru noi data cea mai potrivită ca zi naţională, precum şi de ce la noi monarhia este în prezent soluţia politică optimă. Anul acesta românii marchează 10 Mai la puţin timp după ce s-au întîlnit cu Regele. Cu prilejul vizitei Majestăţii Sale Mihai I, compatrioţii noştri au avut bucuria să descopere un alt tip de şef de stat decît cel pe care au fost nevoiţi să-l suporte timp de patru decenii şi jumătate. În locul găgăuţilor şi guşaţilor, al bilbiiţilor cu gura strîmbă, plini de ei, aroganţi, agramaţi, necioplţi, palavragii, impostori, mincinoşi, ameninţători şi ticăloşi cît cuprinde, românii au avut deodată în faţa lor un bărbat cu o ţinută desăvîrşită, demn, cu gesturi şi atitudini de o eleganţă şi o naturaleţe fără cusur şi, în acelaşi timp, un om bun, blînd, stăpînindu-şi în anumite momente cu greu emoţia. Un Rege.

E de la sine înţeles că toţi locuitorii ţării au făcut în mintea lor comparaţia şi cu dl Ion Iliescu şi ce-a ieşit nu e prea greu de priceput. Pornind tocmai de aici, unii au fost înclinaţi să dea dlui Iliescu note bune, pe de o parte, întrucît a fost de acord cu vizita Regelui, pe de alta, fiindcă s-a abţinut de a pune în mişcare, pe timpul vizitei regale, maşinăria contrademonstraţiilor. Nu cunosc preliminariile vizitei Majestăţii Sale, pregătirea ei diplomatică, dar sunt convins că dl Iliescu şi-a dat consimţămîntul numai fiindcă n-a avut încotro. Însă în mintea Domniei sale se coceau încă de pe atunci contrademonstraţiile. Care, acum, o ştie toată lumea, au avut loc, însă altfel decît în alte dăţi. Şi au avut loc altfel întrucît contrademonstraţii gen ianuarie sau iunie 1990 nu se mai puteau face în aprilie 1992. N-a fost o elegantă abţinere a dlui Iliescu şi alor săi, Domniile lor nefiind capabili de aşa fineţuri, ci o imposibilitate. Aducerea acum de camioane pline cu „clasă muncitoare", de fapt cu haidamaci, cu ciomăgaşi plătiţi, cu scursuri ale societăţii, cu huligani, înarmaţi cu bîte, rîngi, lanţuri şi alte asemenea, strigînd „Nu ne vindem ţara" şi „Noi muncim, nu gîndim", ori aducerea din Valea Jiului a 10 000 de ortaci cu lămpaşe, cu cuţite şi topoare, ar fi fost o gafă imensă, care ar fi compromis definitiv regimul, ducînd, foarte probabil, la prăbuşirea imediată a lui. O astfel de punere la cale s-ar fi lăsat fie cu un masacru, fie cu alungarea dlui Iliescu de la Cotroceni. Instinctul de conservare i-a spus preşedintelui să stea liniştit în banca lui şi să-şi ţină bine în zgardă zăvozii. De aceea, dl Iliescu a recurs la o contrademonstraţie a posteriori, sub forma unei vizite de lucru pe meleagurile unde a obţinut în Duminica Orbului de acum doi ani, 99,99 la sută din voturi.

De un caraghioslîc fără seamăn, o caricatură, vizita ar putea figura, trasă pe casete, într-un viitor muzeu al ridicolului. Turneul a avut, în concepţia prezidenţială, rolul de a contracara efectele prezenţei Regelui în ţară. Dar el a fost jalnic, iar efectele lui au fost pe dos, întrucît dl Iliescu n-a izbutit nici acum — şi n-o să izbutească în vecii vecilor, deoarece Domnia sa este deja betonat, incremenit, sclerozat, impermeabil, imun la orice asimilare şi înţelegere nouă, la fel ca predecesorul său, care a pronunţat pînă la moarte „agust", „muncipiu", „falş", „tutulor", cum i se întipărise în minte din copilărie, un pas înainte n-a mai fost în stare să facă — să depăşească recitarea papagalicească a unor sloganuri bolşevice răsuflate. Domnia sa a dovedit încă o dată că nu poate oferi celor cărora se adresează decît vorbe goale, braşoave, gogoşi, şabloane marxist-leniniste penibile, de care nici măcar mentorii săi de la Kremlin nu mai uzează, lăsîndu-le pe seama lui Smirnov şi a Andreevei. Le-a auzit toată ţara şi a rîs. Iată o mostră: „Ceea ce decide este scrutinul popular şi, din acest punct de vedere, poporul român s-a exprimat pentru republică". Oare? Cînd a făcut-o? Nu cumva în decembrie anul trecut? Să fim serioşi! Invocarea, pentru a susţine că forma de guvernămînt a României este republica, a inutilei prezentări la urne de la 8 decembrie 1991, botezate referendum, este o glumă nereuşită. Or, politica şi istoria nu se fac cu glume, nici măcar cu cele bune, darămite cu cele proaste. O adevărată consultare a naţiunii, realizată după ce se va fi făcut o informare corectă asupra monarhiei şi asupra istoriei României (nu potrivit tezelor Komintern-Roller-KGB-Scornicești, singurele care au circulat în România în ultimii 45 de ani), pentru ca oamenii să fie în deplină cunoştinţă de cauză, va mătura toate făcăturile fesenisto-cepeunisto-iliesceniste în materie de aşezare a ţării.

În prezent, revenirea la monarhie şi întoarcerea Regelui în ţară ca şef al statului sunt probleme curente, la ordinea zilei. Ne trebuie însă bărbaţii politici care să le rezolve. Cu alte cuvinte, avem o nevoie urgentă şi acută de Brătieni. Adică de politicieni profesionişti, competenţi, capabili. De o clasă politică. Unde ne sunt Brătienii? Poate că ei se numesc, de astă dată, Coposu, Manolescu, Cîmpeanu, Spiroiu, Iordache, Mazilu şi, totodată, Popescu, Ionescu, Vasilescu, Georgescu ş.a.m.d. Să se arate! Vremea acţiunii a sosit. Problemele noastre româneşti trebuie să ni le rezolvăm noi, românii. Alţii nu numai că nu ni le vor rezolva, dar, de vom dovedi noi pasivitate, inerţie, dezinteres, neglijenţă, nepricepere, nehotărîre, vor căuta să profite şi ne vor face mult rău.

Putem spune că 10 Mai-ul de anul acesta este dătător de mari speranţe. Minţiţi sistematic timp de o jumătate de secol, forţaţi să-şi însuşească şi să recite neadevăruri, românii au dovedit că sunt capabili să recupereze formidabil, să crească, asemenea voinicului din poveste, într-o zi cît alţii în zece ani. Pătrunzînd adevărul în conştiinţa românească, dlui Iliescu îi va fi imposibil, oricîte baloane de oxigen i s-ar părea că extrage din opera dascălilor proletariatului, să ţină în viaţă cadavrul republicii. Pentru că baloanele marxist-leniniste s-au arătat a fi, în realitate, băşici de săpun.

ION D. GOIA

De ce aţi dorit

SONDAJELE FLĂCĂRA

Într-adevăr, unii au ieşit în întîmpinarea regelui din curiozitate. Alţii - fiindcă era frumos afară, n-aveau ce face acasă, iar apoi au fost luaţi de val şi nu i s-au mai putut opune, contagiindu-se de entuziasmul popular.

Cei mai mulţi însă au ieşit din dragostea pe care i-o poartă regelui şi instituţiei monarhice.

Unele publicaţii i-au ironizat pe toţi, datorită participării la cea mai grandioasă manifestare realizată spontan în România în cinstea unei personalităţi.

Dar oare ar avea curajul să se lege şi de supravieţuitorii celor 1000 de studenţi pe care, în decembrie 1947, abdicînd, regele i-a salvat de la moarte şi care, cu siguranţă, s-au aflat, măcar prin cîţiva reprezentanţi, în oceanul de oameni ieşiţi în calea alaiului regal ?

După cum îi cunoaştem, ar avea tupeul să-i anatemizeze şi pe aceştia.

Dar noi, pentru liniştea noastră sufletească, pentru a lăsa o mărturie generaţiilor viitoare despre ce s-a întîmplat la 26 aprilie 1992 în Bucureşti, am întreprins un sondaj printre cei care au asistat la întoarcerea lui Mihai I în ţară şi i-au oferit, poate, cea mai înaltă clipă din viaţa sa.

COSTEL MIHAI, 30 de ani, şofer : „Am venit din trei motive. Să-l văd, să-l susţin şi pentru că sînt membru al Partidului Monarhist".

ADRIANA MOGOŞ, 37 de ani, şef de unitate : „Am fost la întîmpinarea Regelui pentru un singur motiv, din curiozitate, să văd cum arată un Rege. Eu nu mai fac politică de mult timp".

LILIANA LEVĂRDĂ, 33 de ani, casieră: „Cred în monarhie, care este singura cale de a scăpa de comunism. Personal am încredere în Rege, în ţinuta lui, ceea ce este cu totul altceva decît să crezi în preşedinţi. Pentru asta am fost prezentă cu întreaga familie".

CĂLIN PĂUN, 53 de ani, fizician : „Participarea mea la manifestările care încearcă să contureze un viitor democratic al ţării am considerat-o ca pe o datorie civică. Comuniştii l-au detronat pe rege şi întoarcerea la normalitate înseamnă revenirea regelui pe tron. Din declaraţiile şi din interviurile acordate, am simţit că regele Mihai I este un mare om politic, capabil să fie un arbitru al vieţii politice din ţară. Un lucru remarcabil — nu s-a strigat jos.... lumea nu a mai simţit nevoia să o facă !"

VIRGIL TĂNĂSESCU, 45 de ani, inginer : „Pentru mine venirea regelui Mihai I la Bucureşti este o sărbătoare. Nu credeam că se va întîmpla prea curînd acest lucru, dar Dumnezeu ne-a ajutat. Personal nu sînt monarhist, dar cred în schimbare şi schimbarea nu ne-o poate oferi decît regele".

CLAUDIA VELIS, 21 de ani, studentă : „Am venit aici pentru a-mi exprima dragostea şi respectul faţă de regele nostru. Numai el ne mai poate salva. Toţi românii ar trebui să înţeleagă acest lucru, ar trebui să lasă din capcana întinsă de neocomuniştii aflaţi la putere".

FLORIN ŞTIRBU, 35 de ani, strungar : „Am venit la întîlnirea cu regele Mihai din convingere. Sînt impresionat de marea de oameni adunată aici. Sînt mulţi cei care şi-au dat seama de minciuna feseniştă. Lucrez într-o mare fabrică bucureşteană şi vreau să vă spun că am colegi care regretă că la 20 mai 1990 au votat trandafirul".

RADU BOERU, 50 de ani, profesor : „Nu m-a convocat nimeni aici pentru acest urlaş miting promonarhist. Sau — dacă vreţi — m-a convocat conştiinţa de bun român. Sînt profesor de istorie şi nu pot accepta ideea de republică în România. Aşa cum le-am spus-o şi elevilor mei, această idee se identifică cu comunismul şi neocomunismul".

Fotografie de ELENA GHERA

Suflet lîngă suflet

Milionul care contează

Ori de cîte ori se referă la oamenii care-l contestă, preşedintele Iliescu rosteşte cam aceleaşi cuvinte : „Cine sînt ei ? cîteva zeci de mii ? cîteva sute de mii ? un milion ? ce contează un milion, cînd şaisprezece milioane sînt de altă părere ?".

Lăsînd la o parte faptul că nici un preşedinte francez, italian sau american nu şi-ar îngădui să afirme că există şi oameni al căror vot nu-i interesează ori a căror opinie nu-i afectează, că unele milioane contează iar altele nu, trebuie să ne întrebăm dacă nu cumva ceea ce domnul Iliescu înţelege prin cuvîntul „mase" nu şi-a schimbat radical conţinutul. Sutele de mii de bucureşteni care, în haine de sărbătoare şi într-un climat de densă civilizaţie l-au întîmpinat pe Regele Mihai constituie ori nu o masă umană semnificativă ?

Agenţiile de presă străine apreciază la un milion numărul cetăţenilor care şi-au exprimat direct interesul şi simpatia pentru vizita monarhului. Domnul Sergiu Andon consideră în „Adevărul" că „Mulţimea regăţenilor, dintotdeauna curioasă, a beneficiat de o adevărată regală în neostoita poftă de bulucire". Adevărul e de astă dată altul : nu a existat nici o bulucire. Şi nu a existat întrucît regăţenii în chestiune s-au dovedit a fi nu o masă „într-o neostoită poftă" de spectacol, ci o adunare emancipată de indivizi îmbrăcaţi sărbătoreşte şi cu o motivaţie individuală clară. Niciodată un eveniment nu a adunat laolaltă în România atîtea persoane cu înfăţişare decentă şi cu un comportament controlat. E probabil milionul cu cea mai multă şcoală adunat laolaltă de o idee. De fapt, de două idei şi amîndouă afirmate cu francheţe. Dacă o parte a acestei mulţimi vede în regalitate soluţia pentru viitorul ţării, cealaltă parte — hotărît mai mare — a aflat în vizita regelui ocazia de a manifesta masiv şi coerent contra preşedinţiei domnului Iliescu. Orice sondaj I.R.S.O.P. efectuat în această masă ar fi putut dovedi că e vorba de milionul care contează, deoarece e un milion de oameni care ştiu bine să scrie, să citească şi să gîndească. În plus, e un milion în creştere. Dacă la alegerile locale Convenţia Democratică a beneficiat de votul celor care dacă nu ştiau poate pentru cine optau, ştiau precis împotriva cui erau — împotriva F.S.N.-ului şi a oamenilor săi compromişi sistematic — candidaţii Convenţiei primesc pentru viitoarele alegeri, un vot în alb. Lumea nu ştie pentru cine votează, dar ştie contra cui. Sondajele I.R.S.O.P. sînt mincinoase fiindcă nu evidenţiază dinamica fenomenelor sociale. Milionul ieşit de Sfintele Paşti în stradă în aşteptarea regelui Mihai e un fapt de dinamică a opiniei publice. În faţa urnei, votul e egal şi aici, într-adevăr, votul unui milion de cetăţeni cu studii superioare nu înseamnă nimic în comparaţie cu votul unui milion de semianalfabeţi. Dar dacă un preşedinte nu ştie să convingă de bunele sale intenţii intelectualitatea unei ţări, dacă acest preşedinte îşi proclamă cu obstinaţie doar încrederea în opţiunile unei mase care are toate calităţile, nu însă şi virtutea de a fi conducătorul păturii intelectuale, e clar că n-o să obţină niciodată sprijinul acestei pături. Între simţămintele omeneşti, simpatia e un fapt de răspuns la un merit.

TUDOR OCTAVIAN

să-l întîlniți pe rege?

munismul. N-o să mă credeți, dar efectiv mi-e dor de un miting fesenist la care să participăm noi, opoziția, pentru că cel puțin în Capitală, F.S.N. a falimentat".

MARIA SIMION, 53 de ani, muncitoare : „Sînt monarhistă. Fiul meu, care are 20 de ani, m-a convins că numai regele Mihai mai poate face ceva pentru noi. Tovarășul Iliescu ar trebui să-și vadă de pensie ca și ceilalți tovarăși din Parlament, foști mari comuniști. Ne-am săturat de ei !".

SILVIA ȚEPEȘ, 62 de ani, pensionară : „Pentru că nu mai putem trăi astfel, de aceea am venit la acest miting. Să-i dea Dumnezeu sănătate regelui Mihai".

IOANA PASCU, 19 ani, fără ocupație : „Am cules frunzele toamnei din iarba primăverii".

DAN SCARLATESCU, 53 ani, profesor : „N-am ieșit, domne'. De ce să ies ? A intrat el în casele noastre !"

MIHAI GHERGHEL, 18 ani, elev : „A fost un vis. Acum îmi cereți să-l povestesc. Nu pot să oling la comandă".

VALENTINA STERE, 55 ani, dactilografă : „A fost o întîmplare ca și viața".

ADRIAN MAREȘ, 32 ani, inginer : „Vroiam să prind tramvaiul. Am fost nevoit să merg pe jos".

VICTOR ROBU, 40 ani, decorator : „Pentru o schimbare. Pentru o mare schimbare, chiar dacă iluzorie".

POPESCU NATALIA, pensionară, bucovinencă din Putna : „Din mai multe motive :

1. L-am cunoscut pe Mihăiță, cînd avea 2 ani, cînd a plecat Tatăl său. Aveam o mătușă în București și am venit atunci la ea.

2. În primul rînd, de fapt, pentru că mai bine l-am cunoscut pe Dînsul a doua oară, aici la Putna, cînd a fost el numit **voievod de Alba Iulia.** La Putna își petrecea vacanțele, împreună cu alți zece colegi aleși în mod special din toată țara (unii chiar fii de țărani) — cu care forma o grupă școlară. Nu mai știu sigur ce erau, cred că străjeri — așa se numeau pe-atunci. Verișoara mea era stareță la mănăstirea Putna și acolo mergeau să se odihnească și copiii mei. Regele mai avea — împreună cu grupa lui — și un alt loc de vacanță, la altă tabără aflată la Breaza. Acolo era cuibușorul lor cel mai nou.

3. Pe urmă, sigur, din cauza abdicării lui făcută pe nedrept, care m-a impresionat profund. Și atunci eu simțeam că avem nevoie de Rege. Îl ascultam de fiecare dată la Anul Nou. Începeam clasele cu „Trăiască Regele". Apoi la „Europa Liberă" l-am ascultat mereu pe Rege vorbind — nu pe Iliescu sau pe Ceaușescu.

4. Am dorit ca, după Revoluție, să se întoarcă Regele. Dacă venea El căci aveam nevoie de El, nu ajungeam aici unde-am ajuns acum. Regele ar fi potolit zizaniile. Nu chiar în noaptea de început a Revoluției din decembrie, dar mai apoi trebuia să fi venit".

M. LUPU, pensionar, Galați : „Pe cei mai tineri, care nu doresc regalitatea, îi pot înțelege, fiindcă nu sînt sigur că știu ei ce vorbesc. Dar pe cei care l-au cunoscut pe Rege, nu. Regele ar fi cea mai bună garanție pentru viața politică românească. Doi ani de talmeș-balmeș au demonstrat că avem nevoie de un arbitru".

Fotografii de ELENA GHERA

Adevărata mare de oameni

M. MAXIM, student, Galați : „Fiindcă, ce-ați spune de o excursie, în grup organizat, la Versoix, în Elveția — locul de exil al Regelui ? Acolo unde Majestatea Sa și-a petrecut atîția ani de instrăinare de țara sa, după alungare. Cred că tot românul ar trebui să cunoască măcar cîte ceva despre acest exil care va fi nespus de trist. Ar fi și un gest cu totul deosebit față de M.S., care cred că i-ar întări credința că românii n-au fost cu totul indiferenți față de samavolnica sa alungare. Deși patruzeci și cinci de ani de claustrare nu pot fi înlocuiți cu nimic. Vine muntele la Mahomed, cum se spune, de ce să nu meargă și Mahomed la munte ? Dacă Regele a venit la noi, fie și numai „în vizită", cum s-a tot zis, de ce n-am merge și noi să vizităm locul acestei îndelungate suferințe ?".

ANCA IACOB, 29 de ani, bibliotecară, București : „Pentru că Regele, prin înrudirea lui cu cele mai vechi case monarhice europene care totodată reprezintă și state unde democrația există în adevăratul sens al cuvîntului pentru toți cetățenii, ar putea să aducă acel dorit echilibru pe care-l dorește, de fapt, tot poporul, dar pe care nu toată lumea știe să-l găsească, o soluție care să pună binele întregului popor mai presus de interesele particulare. Energia din politică trebuie canalizată nu prin lupte sterile. Poporul are nevoie de un domn".

LUCIA GASPAR, profesoară, 53 de ani, București : „Cred că izvorul reînvierii naționale e în credință. Și între credință și Rege există o legătură directă. Văzîndu-l pe Rege, am dat (așa da mereu) ceasul lumii înapoi cu 45 de ani, cel puțin pentru mine — și nu numai. M-am trezit ca în copilărie. Eu am o motivație foarte puternică : în anul 1947 (eu sînt născută în 1939), aveam doar 8 ani și am trăit un șoc : cînd a fost silit să abdice Regele, am văzut în fața mea cum soldații erau puși să jure cu mîna pe Biblie credință Republicii. În momentul acela am plîns, aflînd că Regele meu a abdicat".

EMIL GASPAR, cercetător științific : „Pur și simplu din **simț civic.** Am considerat o dezertare de la principiile mele să nu mă duc, în condițiile în care opoziția este divizată, puterea este acuzată de neocomunism ; cînd apar tot felul de farseuri ca dnul Mînzatu. Singura soluție de ieșire din impas este monarhia, care reprezintă continuitate, stabilitate și **un adevărat motiv de respect pentru armată".**

G.A., intelectuală, 29 de ani, București : „M-am dus pentru o reparație morală. Pentru că a fost izgonit. Din respect pentru acest om. A fost o nedreptate foarte mare — și trebuie să spălăm această rușine. L-am așteptat timp de patru ore, stînd în picioare, numai pentru ca să-l văd".

VALERIA NANCU, 64 de ani pensionară bibliotecară : „Celor de vîrsta mea, comunismul le-a mîncat cei mai frumoși ani din viață. Am venit să văd cîți oameni au înțeles că nu se mai poate așa, pentru că, știți, eu cred că cine a ieșit astăzi în stradă e convins că drumul pe care mergem de doi ani nu e cel de care avem nevoie".

SORIN ANDREICU, 40 de ani, tehnician : „Trebuia să ies. De doi ani de zile nu văd în jurul meu decît invidie și ură. Nu mai speram să existe ceva sau cineva care să ne unească din nou ca în zilele revoluției. Acum cred în renașterea noastră".

ION BARBU, 70 de ani, pensionar : „Eu sînt monarhist. Fiind bine organizați, noi, monarhiștii am intrat în biserică și am asistat, alături de rege, la slujbă. Sentimentele noastre pentru rege, față de care noi am depus un jurămînt în tinerețe, sînt deosebite. Sînt fericit că am trăit aceste clipe colosale !"

DAN COZMA, 20 de ani, student : „Din curiozitate. O curiozitate născută din diferența imensă între ceea ce am învățat la orele de istorie, în școală, pe de o parte și sursele bunicilor și articolele citite în ultimii doi ani. Sînt foarte bucuros că am venit. Nu îmi închipuiam că voi fi atît de emoționat. Cred că ziua asta va marca devenirea noastră viitoare, chiar dacă regele nu va reveni niciodată ca monarh".

ION MANOLESCU, 41 de ani, om de afaceri : „Au fost patru mari momente în viața noastră în ultimii doi ani — revoluția, Piața Universității, primul miting al Alianței Civice și acest Paște împreună cu regele românilor. Toate au adus o mare de oameni pe străzile Bucureștiului, pentru că noi, românii, credem în mîntuire și avem nevoie de mîntuire. În toate aceste momente ne-am simțit mai buni, mai curați, am avut temeiuri să nu ne fie rușine că sîntem români".

ADRIAN IONESCU, 40 de ani, om de afaceri : „Am venit să-l întîmpin pe rege pentru a mă bucura să pot să aplaud „reliefele istoriei". A fost mai mult decît atît. M-am entuziasmat, îndulcindu-mă !"

Anchetă realizată de ROXANA MANOLESCU, MIHAI SĂNDOIU, MIHAI GĂLĂȚANU, LUCIAN TUDORANCEA, DORIN SĂLĂJAN, DAN POPA

EVENIMENTE MARI...

● **UN TITLU** din „Expres" sintetizează tot ce s-a spus și tot ce s-ar mai putea spune despre cele 52 de ore în care România nu a fost republică. Referindu-se la triumfala vizită a monarhului exilat, Mihai I, revista concluzionează : A venit ca particular și a plecat Rege ! ● **DE SĂRBĂTORI,** se întîmplă substanțial paza la Cotroceni și la Televiziune. Oare nu s-ar rezolva totul mai simplu cu o „Cîntare a României" ? Cînd oamenii au prea mult timp liber — gîndesc. Și cum de la gîndit la făcut nu e decît un pas, în curînd va trebui mobilizată la paza președinților — de la Cotroceni și de la TV — și armata. Un Paște la umbra puștii iată ceva foarte rafinat. ● **O VACĂ** se întreabă indignată într-un cotidian „de ce i s-a dat voie Regelui să treacă pe sub Arcul de Triumf ?". Ca și cum Mihai I a venit în țară cu agent de circulație cu fluier cu tot. ● **OLIVIU GHERMAN,** vicepreședintele Senatului, se întreabă patetic, într-o scrisoare deschisă adresată lui Cornel Nistorescu : „Cine vă dă dreptul de a vorbi în judecător ?" E foarte adevărat că un legiuitor — și nu unul oarecare, ci un vicepreședinte de Senat — nu știe încă ziariști nu trebuie „să se dea dreptul" de a avea păreri. Domnul Gherman ar trebui sfătuit să învețe ceea ce pînă și fosta secție de presă a P.C.R. știa și anume că părerea scrisă apăsat, e, la ziariști, o datorie. Iar cînd e cazul să-și exprime un gazetar opinia despre chiulul plătit al unui mare număr de parlamentari, datoria aceasta are tot ce-i trebuie ca să se cheme lege ● **DE PAȘTI,** Radu Cîmpeanu a venit și a luat lumină de la Patriarhie împreună cu domnul Ion Iliescu. Pur și simplu emoționant ! ● **IULIAN VLAD** a luat și el ceva: 12 ani și pierderea gradului militar. Foarte deșteaptă campania asta pre-electorală cu mari condamnări, mari sinucideri și mari mazîluri. Cu mari amnistii și mari replieri după alegeri. Mai e nevoie de un anumit lucru, ca tactica să aibă și mari consecințe. E nevoie de mări proști. Iar persoana care știe cel mai bine că numărul proștilor e, la noi, în scădere e chiar Vlad Iulian. Dumnezeu să-l ierte pentru că știe și tace. ● **UN TITLU** cu adînci rezonanțe patriotice într-un ziar sportiv : „Locul fetelor noastre e la vîrf". Era nevoie de o revoluție pentru ca gazetarul cugetător să descopere care-i locul fetelor. ● **EX-PRINȚUL** Paul de Hohenzolern se logodește în România cu o cetățeancă din Grecia, al cărei nume te invită să faci pe loc un joc de cuvinte sută la sută licențios. Cît îl privește pe ex-prinț, sosirile și plecările sale în și din București sînt atît de licențioase încît par coordonate de... la vîrf. ● **RADU SORESCU,** poet de văr sau văr de poet craiovean înființează Partidul Dreptei Naționale care-și propune să lupte cu țiganii. Fiu de universitar, deci om cu o solidă formație intelectuală, și nepot de frate cu Marin, bardul de consens, Radu intenționează să scoată o foaie pe nume „Noua Dreaptă". Astfel că, în familie, Soreștii vor avea de toate : stîngă, mijloc și dreaptă și aproape toate noi. ● **PASAJUL** de la Universitate continuă să fie cel mai infect spațiu public din București. E și normal, de vreme ce mașinile primarilor nu circulă prin pasaj, ci pe deasupra lui. Situația are și o parte bună : aici se ascund polițiștii cînd se-anunță mașini oficiale în zonă ● **O LECTURĂ** absolut fascinantă o constituie cele două pagini publicate în revista „Academica" dedicate apariției, la Chișinău, a Dicționarului toponimic al domnului Vladimir Nicu. Numele localităților de toate mărimile și din toate timpurile din Moldova de peste Nistru ne vorbesc despre soarta dramatică a țărilor de trecere. Numele localităților trimit la toate neamurile Balcanilor și ale Asiei dar și de încăpățînata rezistență a autohtonilor. ● **ÎN „BIBLIOTECA IDEALĂ"** a lui Bernard Pivot, singurii scriitori români aflați în „rafturi" sînt cei care au scris sau publicat cărți în Franța : Mircea Eliade, Emil Cioran, Eugen Ionesco, Horia Vintilă, Tristan Tzara, Gherasim Luca, Eugen Cizek, Panait Istrati. Oare o „Bibliotecă ideală" alcătuită la București ar reține pe toți românii de seamă care au publicat în emigrație sau exil ? E mult mai ușor să devii autor important în Europa decît campionul județului natal. ● **REVENIT** la catedră, la cursul de Hidrologie din Facultatea de Energetică a Politehnicii bucureștene, Petre Roman intenționează să devină și director al Editurii tehnice. Dar nu foarte curînd, întrucît deocamdată nu găsește încă timpul necesar nici pentru a-și onora obligațiile profesionale. Petre Roman apare mai des la televiziune decît la catedră. ● **MUZICĂ DE FANFARĂ** îl place atît de mult liber-schimbistului Ștefan Cazimir încît ar fi în stare să asculte toată ziua numai fanfare. Domnia sa își poate satisface această plăcere atît de intelectuală numai dacă renunță la Parlament și frecventează formațiile artistice ale armatei ● **„DELEGAȚIA** partidului România Mare a fost jefuită la Chișinău" — aceasta e titlul unui text din revista „Politica", în care e povestit drumul sorei capitala celeilalte Moldove a unui camion cu medicamente pentru spitalele din Chișinău. De fapt, nu delegația a fost furată, ci numai mașina în care se găseau aparatele video și foto ale însoțitorilor camionului. Se vorbește că ar fi mîna K.G.B.-ului. Precis că e așa. Numai că furtul trebuie să fi fost săvîrșit de o echipă de unguri condusă de o echipă de evrei sub directa supraveghere a unei echipe de borfași locali. ● **ION COJA** îi recunoaște lui Ceaușescu fel de fel de merite în fel de fel de articole pe care le publică în fel de fel de reviste. Și e normal să i le recunoască, dat fiind că și Ceaușescu, dacă mai trăia, i-ar fi recunoscut lui Ion Coja trepidantul său rrrromanism militant. „Firește — concluzionează Ion Coja — Ceaușescu trebuia dat jos !". Ești sigur, domnule profesor ?

TUDOR OCTAVIAN ■

...EVENIMENTE MICI

HONDA

HONDA — liderul mondial al pieţelor automobilelor şi-a anunţat prezenţa în România prin deschiderea magazinului de prezentare aflat pe Calea Dorobanţilor nr. 134, telefon 81 59 97, partea japoneză fiind reprezentată de firmele KANEMATSU CORPORATION şi EUROPE DIVISION (Automobile HONDA) iar partea română de S.C. ATHENAEUM S.A.

La festivitatea de deschidere ce a avut loc luni 20 aprilie, au fost prezenţi ambasadorul Japoniei la Bucureşti dl. Haruo Takiguchi, directorii generali de la cele două firme, dl. Ion Cioflan, reprezentînd partea română în colaborare cu Japonia, alte personalităţi româneşti şi străine.

S.C. ATHENAEUM S.A., reprezintă o parte a Departamentului pentru Comerţ şi Cooperare externă din cadrul Fundaţiei Oamenilor de Ştiinţă, Artă şi Cultură ATHENAEUM şi a luat fiinţă în anul 1991 avînd ca obiect de activitate atragerea unor investitori străini de valoare în România. Societatea este condusă de dl. vicepreşedinte Ion Cioflan despre care aflăm că a depus eforturi mari în reuşita acestei colaborări; datorită tenacităţii şi ambiţiei cu care a dorit ca partea japoneză să vină în România a fost posibil deschiderea acestui magazin. Distins prin eleganţă şi rafinament magazinul expune privirii vizitatorului, dar şi clientului, 3 tipuri de automobile HONDA (gama urmînd a fi completată). Sîntem informaţi că livrările se fac pe bază de cereri de înscriere depuse la sediul magazinului. Preţurile sînt cuprinse între 12.000 şi 20.000 dolari sau echivalentul în lei, şi sînt accesibile, credem noi, unei anumite categorii de cumpărători.

Ca să încerci să impui prezenţa japoneză în România nu este deloc uşor — afirmă domnul C. Milea consilier pe probleme externe în cadrul Fundaţiei ATHENAEUM.

Cu Ungaria afacerile merg mai bine a afirmat unul din directorii de la KANEMATSU CORPORATION, dînd de înţeles că actuala situaţie politico-economică din România îi determină să fie **reticenţi** în ceea ce-i priveşte **implantarea** pe piaţa românească. Este cunoscut faptul că japonezii sînt suspicioşi cînd este vorba de afaceri; nu intră decît în măsura în care sînt siguri că profitul există de ambele părţi. Se pare că partea japoneză intenţionează să testeze piaţa românească: **vînleţi-ne cele 20 de automobile** (deocamdată atît se află la dispoziţia cumpărătorilor) **şi apoi vedem noi cu ce mai venim.**

Ne interesează pe toţi, desigur, ca Japonia să vină în România, să crediteze partea română, ne întrebăm însă cît va permite partea americană intrarea acesteia pe pieţele europene ştiut fiind că americanii controlează pătrunderea japoneză în toate ţările.

EUGENIA VASILE ■

Gardul şi leopardul

Firma DOINA & LAURENT din Bucureşti are o reprezentanţă identică în oraşul Stanford, statul New Jersey, S.U.A. Plătind transportul 0,25 $ pentru 1 kg marfă, un locuitor al S.U.A. poate trimite, cu anumite facilităţi, pachete rudelor din România. O altă posibilitate este achitarea preţurilor în dolari şi nominalizarea obiectelor la filiala americană, mărfurile urmînd a fi cedate din depozitele aflate în România. Firma existentă la noi posedă stocuri de mărfuri „made in U.S.A." din care se fac livrările. În mod obişnuit pachetul trebuie să sosească la domiciliul destinatarului, costul fiind achitat pînă la punctul terminus. Desfăşurarea evenimentelor este sublimă, doar în teorie. Faptele demonstrează că acest circuit nu e respectat. Una se promite la expediere şi alta se întîmplă la primire. Firma nu-şi face datoria şi pot trece chiar 2—3 săptămîni (de la data cînd ar trebui să-ţi parvină în mod normal), fără să primeşti pachetul. Poţi afla ce-i cu el, doar deplasîndu-te personal pînă la sediul firmei. Ţi se cere — ca peste tot — calm, răbdare şi cumsecădenie. Se invocă mereu ba că maşinile sînt stricate, ba că e week-end şi personalul e indisponibil. Dacă ai ghinionul să fii suferind, mărfurile aşteptate zac în custodie pînă te însănătoşeşti şi eşti în stare să te interesezi tu însuţi de ele. Sînt necesare intervenţii şi milogeli la patronii firmei, pentru a-ţi facilita fericita posesiune prin transport şi căraušie. Nemulţumirile nu se opresc aici. Deşi există obligativitatea ca produsele să fie fabricate în S.U.A., fiind plătite în dolari, marfa primită este românească şi de calitate proastă: zahărul conţine impurităţi, făina are o compoziţie dubioasă, salamul este stricat. Vicisitudinile menţionate nu împiedică firma DOINA & LAURENT să-şi facă reclamă pompoasă, atît în presa americană, cît şi în cea românească, prin care îndeamnă să se apeleze la serviciile ei.

Privatizarea trebuie să înlesnească servire a ireproşabilă a clienţilor, nu să arunce în joc mecanisme cu roţile stricate. Deci, atenţie: în cazul de faţă gardul frumos vopsit, care înconjoară leopardul, este o capcană!

RADU POPA ■

Desen de AUREL ŞT. ALEXANDRESCU ■

■ Conducerea PNŢCD a petrecut a doua zi de Paşte în satul Clinceni ■ Serbare cîmpenească ■ PNŢCD dăruieşte un tractor ţăranilor de aici ■ Propagandă electorală sau implicare reală în rezolvarea problemelor agriculturii ? ■ Fără garanţii materiale străinii nu vin în România ■

VA RENAŞTE AGRICULTURA ROMÂNEASCĂ?

Clinceniul, un sat la o aruncătură de băţ de Bucureşti, are primar ţărănist. Adică, primăriţă. De cînd a cîştigat alegerile, doctoriţa Silvia Petrovici riscă să-şi piardă zîmbetul cu care i-a cucerit pe localnici. Dacă o întrebi ce e mai greu să devii, medic sau primar, îţi răspunde, istovită, că numai o dată în viaţă îţi poţi permite să înveţi o meserie în şase ani. Primar devii pur şi simplu, şi nimeni nu vrea să ştie dacă ai avut sau nu timp să înveţi asta.

Darul de Paşte — un tractor

După alegeri, conducerea PNŢCD i-a promis tinerei primăriţe hotărîte să schimbe faţa satului ei, tot sprijinul. E greu să creezi o comunitate bogată, de fermieri cu gospodării frumoase, mulţumiţi de roadele muncii lor, aşa cum şi-au propus cei de aici cînd porneşti aproape de la zero.

E adevărat, pămîntul e acum al oamenilor, dar tractoarele sînt ale SMA-ului, şi ale SMA-ului vor rămîne, indiferent cum se va numi el. Aşa că, cine vrea să are, să semene, să treiere, plăteşte. Cu ce? Rezervele, cîte au fost, s-au cam terminat, iar credite, de unde să iei? Se vor naşte în Clinceni fermieri adevăraţi? Păi, noi aşa zicem, dar e tare greu, răspund oamenii.

A doua zi de Paşte, la Clinceni, pentru o parte din sat a reînviat speranţa. Bătrînii spun că ce s-a întîmplat acum le-a adus aminte de vechile obiceiuri şi că numai aşa, ajutaţi de partidul pe care l-au votat, vor reuşi.

Există, desigur, şi oameni care ridică indiferenţi din umeri, convinşi că totul n-a fost decît propagandă electorală.

De fapt, ce s-a întîmplat luni 27 aprilie, a doua zi de Paşte, la Clinceni?

Conducerea PNŢCD, în frunte cu domnii Corneliu Coposu, Ion Raţiu, Ioan Lup şi Grigore Ghica au venit în mijlocul ţăranilor de aici, împreună cu care au petrecut o adevărată zi de sărbătoare. În această zi de Paşte, ţăranilor le-a fost dăruit un tractor.

E nevoie de exemple concrete

Ce se poate rezolva cu un tractor, veţi întreba, la o suprafaţă agricolă de 2 000 hectare? Nimeni nu are pretenţia de a fi găsit soluţia pentru o asemenea suprafaţă. Dar nici nu se poate nega că e un pas înainte. Membrii PNŢCD care îl vor folosi gratuit, suportînd numai preţul combustibilului şi zilei de muncă a tractoristului, ca şi ceilalţi ţărani, pentru care sumele percepute pentru lucrările efectuate vor fi cu 25 la sută mai mici decît preţul pieţei, vor avea astfel, un real ajutor.

„În loc să tipărim afişe şi să cheltuim pe material logistic de propagandă, încercăm să demonstrăm prin exemple care e soluţia ieşirii agriculturii din impas. **Legea fondului funciar e sabotată de structurile comuniste rămase neschimbate, iar domeniul în care se vede clar rezultatul acestui sabotaj e tocmai cel al dotării gospodăriei ţărăneşti.** Cred, de aceea, că prima noastră obligaţie este să încercăm să ajutăm gospodăriile ţărăneşti în această privinţă, căci numai de aici va veni prosperitatea la care sperăm" — ne spunea dl. Coposu.

O politică pe termen lung

Sigur, nu dăruind un tractoc se va redresa agricultura românească. Un partid, fie el oricît de bogat, şi nu e cazul PNŢCD-ului, nu poate oferi gratuit mii de tractoare. Politica sa economică, însă, are ca punct cheie dezvoltarea agriculturii.

S-a discutat cu întreprinderi constructoare de maşini agricole din Italia, Belgia, Suedia, Elveţia, solicitîndu-li-se prezenţa în ţara noastră. Li s-a propus ca iniţial să vină să înfiinţeze, pe cheltuiala lor, nişte ferme model, urmînd exemplul fermelor din ţările respective, atît pentru domeniul agricol cît şi pentru cel zootehnic. Există promisiuni încurajatoare privind implicarea acestor întreprinderi în sprijinirea începutului restructurării agriculturii particulare. Vor încerca să facă în fiecare judeţ ferme zootehnice moderne pentru creşterea vitelor, exploatarea produselor cu utilaje pentru obţinerea produselor lactate.

„Sperăm în această rezolvare ca prim pas absolut necesar. Ţăranii nu au bani, iar întreprinderile străine cu care am luat legătura, deşi extrem de interesate de piaţa românească cer, firesc, garanţii materiale, pe care, însă, nimeni în ţară nu e dispus să le ofere. Fără credite cu dobînzi acceptabile nimic nu poate demara. Tocmai de aceea contactele pe care le vom avea în viitoarele săptămîni aici, în România, cu reprezentanţii acestor întreprinderi sînt extrem de importante.

Dacă vom reuşi să convingem cîteva din ele şi să demarăm şi crearea unei bănci agricole prin intermediul căreia ţăranii să poată obţine creditele necesare achiziţionării de maşini agricole în condiţii acceptabile, atunci putem spune că am pornit cu adevărat pe drumul cel bun".

Cum Clinceniul fi-va unul dintre primele sate către care vor fi îndrumaţi specialiştii străini în caz de reuşită, vom reveni, desigur, aici, unde tractorul dăruit în ziua de Paşte este, pentru mulţi dintre locuitori, temeiul naşterii unei speranţe, nu într-o ploaie de daruri, ci într-o politică economică realistă şi consecventă, care să facă posibilă renaşterea agriculturii româneşti.

ROXANA PAICU MANOLESCU ■

Biroul de audiențe

CURIER JURIDIC

Ioana Bogatu, Oltenița, jud. Călărași :

a) Actul care a stat la baza procesului dv., a fost expertiza medicală, în funcție de constatările căreia v-a fost soluționată cauza.

Dacă n-ați fost de acord cu expertiza sau ați avut informații că n-a fost efectuată legal, trebuia s-o contestați, solicitînd o contraexpertiză.

Acceptînd-o, ați acceptat implicit și decizia tribunalului, care, față de un asemenea act, nu putea să pronunțe o altă soluție.

b) Hotărîrea ce o veți primi este definitivă. Teoretic, împotriva sa, printr-un memoriu adresat Procurorului General, s-ar putea declara un recurs extraordinar.

Susținerea memoriului e dificilă, fiindcă probele existent. — expertiza medicală — concordă cu hotărîrea, neputînd afirma că există motive de nelegalitate a acesteia.

c) Problema dv. e a probelor, vă lipsește dovada — expertiza medicală — care să constate existența discernămîntului proprietarului în momentul încheierii actului.

Numai în prezența unei astfel de dovezi se poate pune în discuție hotărîrea judecătorească.

d) Intrucît contractul v-a fost declarat nul, dv. nu mai aveți obligații de întreținere a proprietarului imobilului.

e) Dacă aveți informații cu privire la rele tratamente aplicate acestuia, de către rudele sale, sesizați organele de poliție.

f) În nici un caz, nu vă sfătuim să vă faceți singură dreptate. Lăsați lucrul acesta în seama organelor îndreptățite.

CORNELIU OLTEANU

ABCD — un alfabet hepatic rezolvat

Interesați în permanență de problemele oamenilor, nu scăpăm nici un prilej pentru a le veni în ajutor, indiferent de domeniul în care sîntem solicitați. În acest sens, considerăm oportună publicarea scrisorii de mai jos prin care informăm cititorii despre posibilitatea unui alt tratament al hepatitei decît cel clasic.

„Urmare trimiterii la redacția dvs. a unor scrisori de la persoane care au beneficiat de tratament pentru vindecarea hepatitei de tip ABCD, tratament administrat de mine, dumneavoastră, la rubrica „Poșta redacției" din martie a.c. ați sugerat ideea de a mă adresa personal cu amănunte. Mă numesc **Atanasovici Petre, locuiesc în orașul Tulcea, Al. Metalurgiștilor, nr. 4, bl. Z 4, sc. B, ap. 5, telefon : 915/5 03 66.**

Tratamentul pe care îl administrez în vederea vindecării hepatitei este un secret de familie, moștenit de la defunctul meu tată, Stoian. Menționez că nu sînt de profesie medic. Durata tratamentului este de **patru zile** și se administrează de trei ori pe zi înainte de masă, cu treizeci de minute, pe cale bucală, dizolvat în apă. Doza este în funcție de vîrstă și greutatea bolnavului. Regimul alimentar de cruțare a ficatului fiind doar de 1 lună. Au beneficiat de acest tratament, care este o combinație de medicamente foarte mulți bolnavi atît din Tulcea, cît și din alte orașe (Constanța, București, Călărași, Brașov etc. posed numele și adresele persoanelor în cauză), rezultatele fiind spectaculoase, dovada fiind scrisorile și telefoanele de mulțumire. După 30 de zile de la terminarea tratamentului, analizele, efectuate în laboratoarele de specialitate, revin la limitele normale. Urmînd acest tratament avantajele sînt multiple, întrucît bolnavul ține regim alimentar de scurtă durată, nu necesită spitalizare, nu mai acuză dureri în zona ficatului, nu mai este purtător de virus, neexistînd deci posibilitatea transmiterii bolii la persoanele cu care intră în contact. Tratamentul este contraindicat pentru bolnavii ce suferă și de insuficiență renală. De asemenea, nu vindecă icterul mecanic, iar în cazul cirozelor hepatice efectul este doar de ameliorare temporară. Pentru testarea acestor medicamente sînt la dispoziția specialiștilor interesați. Vă mulțumesc pentru atenția acordată".

Dacă ați epuizat toate posibilitățile pe care le cunoașteți, în încercarea dv. de a vă rezolva problemele, mai există totuși o soluție: să chemați oamenii de la Flacăra

Sectorul VI, ADAS-ul și plățile preferențiale

„Sînt Ileana Calicenco, proprietăreasa apartamentului 33, sc. C din blocul A 18, Aleea Potaisa 7, sector VI. Am numărul de contract 3809, din 4. 05. 1972. Vă rog să mă ajutați spre a-mi căpăta dreptul legal ce mi se cuvine de la ADAS-ul sectorului VI în urma stricăciunilor de la ultimul cutremur. Pentru ce ni se impune ADAS-ul anual, dacă nu ni se plătesc despăgubirile ivite după calamități ? Am fost sărită de pe lista de despăgubiri deși în 1991 au venit funcționarii să întocmească tabelele respective. Mi s-a cerut contractul, chitanța ADAS pe 1990, (cu borderou 21. 05/19 726 și nr. 2 328 473). O am și pe cea din 1991 deoarece am plătit, totuși, impozitul. Toți vecinii mei au primit despăgubirea, iar eu nu. De ce ? Apartamentul meu este plin de crăpături, iar tocurile ușilor sînt dislocate... Eu nu înțeleg de ce sînt singura care trebuie să suporte această nedreptate flagrantă. De aceea mă adresez dvs. în speranța că veți reuși să deznodați ițele acestor matrapazlicuri...

P.S. Am omis din scrisoarea dvs. pasajul cu familia din bloc deoarece ne aduce aminte de zicala cu capra vecinului. În rest, dacă faptele relatate sînt exacte, pregătiți-vă de reparații, căci contăm pe un răspuns favorabil din partea Primăriei sectorului VI.

O torță vie în fața prefecturii din Ploiești

Disperată de situația în care se găsește împreună cu familia, doamna Amalia Croitoru din orașul Băicoi, str. Progresului, bl. 18, ap. 25, ni se adresează, solicitîndu-ne sprijinul. Aflăm de la domnia sa că titularul apartamentului în care locuiește ca subchiriașă este domnul Titi Ralea. Acesta s-a mutat în anul 1990 în comuna Călinești, în locuința sa, proprietate personală, fără să predea apartamentul în cauză, așa cum era legal, Primăriei orașului Băicoi.

În pofida demersurilor repetate la primărie, familia Croitoru nu reușește să primească repartiție pentru acest spațiu. Se impune precizarea că este vorba de o familie tînără (au și un copil sub doi ani) cu posibilități materiale reduse. Dînșii nu au nici speranța obținerii unei locuințe din partea Schelei de foraj Liliești-Băicoi, unde lucrează Valeriu Croitoru, deoarece această unitate nu dispune de fonduri pentru construcția de locuințe.

Deznădejdea este atît de mare încît, ne spune doamna Croitoru, **în cazul că voi fi dată afară cu forța, îmi voi da foc în fața Prefecturii județului Prahova.**

P.S. Domnule prefect, nădăjduim că veți găsi o soluție împiedicînd astfel gesturi disperate, cu final ireversibil. Nu aveți nevoie de o torță vie în fața Prefecturii.

Contravenție și pedeapsă

Fotografie de FLORIN IONIȚĂ

Dialog

Participați la rubrica

Idei în licitație

Să ne apărăm singuri de bandiți

În lumea întreagă proliferează banditismul. Dar pretutindeni se iau măsuri pentru stăvilirea lui. Răufăcătorul știe, cel puțin, de frica Poliției. La noi, ca la nol. Orașele sînt bîntuite de spărgători și ucigași, iar Poliția abia se vede. Feregească Dumnezeu să te prindă noaptea în vreun cartier mărginaș, sau pe străzi întunecoase. Poți să strigi după ajutor că nu te aude nimeni.

Dacă Poliția Română — cum o recunoaște singură — n-are mijloace, n-are suficient personal spre a ne apăra viața și avutul, atunci să ne dea posibilitatea să ne apărăm singuri. Propun :

Introducerea în România a permisului de port-arme. Cu alte cuvinte, să se acorde persoanelor civile permisiunea cumpărării unei arme de dimensiuni reduse. Acest lucru ar urma să se efectueze sub controlul atent al Poliției, iar permisele să fie înaminate numai unor cetățeni verificați la sînge de autoritățile în drept. De altfel, numărul acestora să fie restrîns la cîteva mii. Cei în cauză ar primi un singur încărcător, cu obligația de a da socoteală de fiecare cartuș folosit. Rezultatele unei asemenea măsuri ar fi următoarele :

1. Paza militară ar primi ajutorul unui corp de pază civilă. Răufăcătorii ar ști că pot întîlni persoane înarmate atunci cînd intră prin efracție în locuințe, sau atacă pe stradă. În prezent orice bandă de tîlhari știe că poate ataca fără riscuri orice locuință, deoarece nimeni nu le poate riposta.

2. Purtînd arma cu sine, în călătorii cu mașina sau trenul, noaptea pe stradă, cetățeanul în cauză poate interveni în situații limită, neutralizînd acțiunea banditului. Ar dispare cumplitele scene cînd huliganii își fac de cap în văzul lumii, fără ca cineva să intervină.

3. S-ar instaura în țară un sentiment de securitate, iar în lumea borfașilor, un plus de teamă.

Repet : posesorii de armă să fie numai persoane de înaltă puritate morală, lipsite de patimi și alese de preferință din rîndul intelectualilor. Evident, folosirea abuzivă a armei, să se sancționeze extrem de sever.

TEOFIL COȘEREANCA
Timișoara

ANUNȚ

MATRIMONIALE

ITALIAN PATRON OFFICE IMPORT-EXPORT DIAMANTE PIETRE PREȚIOASE ȘI AUR ABSOLUT SINGUR ÎNAUNTRUL SUFLETULUI SAU NECASATORIT STARE MATERIALĂ FOARTE BUNĂ 48 ANI CU SPIRITUL ÎNCĂ TÎNĂR PREZENTABIL DE O FIDELITATE ABSOLUTĂ NEBAUTOR NE, FUMĂTOR MAXIMĂ SERIOZITATE CAUT EXCLUSIV DOMNIȘOARĂ / DOAMNĂ TÎNĂRA FRUMOASA AFECTUOASĂ 20 / 35 ANI CHIAR ȘI DIVORȚATĂ INTERESATĂ DE CUNOAȘTEREA MEA DOAR ÎN SCOPUL UNEI CĂSĂTORII DIN DRAGOSTE.

SCRIEȚI-MI ATAȘÎND FOTOGRAFII CE VOR FI RESTITUITE, ADRESA MEA: CAMERIN GIORGIO VIA SAN SALVADORE 38 / F VALENZA (AL) ITALIA TEL. 0131 / 953117.

POȘTA REDACȚIEI

STELA POPESCU — București, Bdul Ilie Pintilie, nr. 64: Aprecierile dvs. în legătură cu materialele apărute în revistă ne fac plăcere. Fiind o cititoare permanentă a publicației noastre veți afla din această rubrică ceea ce vă interesează. Ambasada Germaniei este pe strada Rabat, nr. 21, telefon 79 27 80.

MARIUS JIGA — Cîmpulung, str. Brîncoveanu, nr. 71, jud. Argeș: Mai mult decît simpla politețe ne determină să răspundem la felicitările adresate redacției noastre. Vă mulțumim. Mărturisim, în același context că ne așteptam la astfel de cuvinte din partea celor pe care i-am ajutat în diverse împrejurări.

PETRE ATANASOVICI — Tulcea, Aleea Metalurgiștilor, nr. 4, bl. Z sc. B ap. 5: După publicarea primului material în legătură cu tratamentul dvs. am primit cîteva telefoane la redacție. Printre cei interesați a fost și doamna Elena Ghițeanu din București. Dînsa a intrat în posesia medicamentului, a urmat întocmai prescripțiile, dar starea nu i s-a ameliorat Credem că se impun niște clarificări. În acest sens vă comunicăm numărul de telefon al doamnei Ghițeanu: 67 49 27.

Pagină realizată de
ELENA GRECESCU

Mecanica abuzului

Și bătut, și cu banii luați...

În data de 17 noiembrie 1991, Tinca Stăncuț, un bătrîn de 81 de ani, văduv, din comuna Uda-Paciurea, județul Teleorman, a fost agresat și amenințat cu moartea de un vecin, Florea Gîlcă. Infracțiunea a fost însoțită și de distrugerea porților și gardului victimei. A doua zi, aceasta s-a adresat cu plîngere postului local de Poliție care a întocmit dosarul nr. 145915, trimis Procuraturii din Turnu Măgurele.

În 18 decembrie 1991, întorcîndu-se de la oraș, Tinca Stăncuț și-a găsit casa devastată. I-a fost sustrasă și suma de 10 000 lei. Autorul : Mihai Stelian — tot vecin și tot hoț. Poliția, sesizată, a întocmit un nou dosar (cu nr. 145922) pe care l-a înaintat spre soluționare aceluiași organ de Procuratură.

În cercetarea primului caz, Poliția a audiat martorii și a efectuat cîteva fotografii ale bunurilor distruse. Ele, fotografiile, nu au ajuns nici astăzi la dosar. Motivul : pierderea lor. Chiar așa fiind, nu poate fi înțeles refuzul obținut al organului de Poliție de a repeta aceste fotografii, mai-ales că lucrurile distruse de agresor se află în același loc și în aceeași stare.

În al doilea caz, Poliția nu a procedat la ridicarea amprentelor de la locul săvîrșirii infracțiunii. Mai mult decît atît, șeful de post i-a cerut bătrînului Tincu Stăncuț (exact ca pe vremuri) să justifice suma de 10 000 lei. Acest ultim dosar a fost clasat cu mențiunea împăcării părților. Bineînțeles că Tinca Stăncuț nu știe nimic despre nici o împăcare. Oricum, el a rămas și bătut, și cu banii luați.

LUCIAN TUDORANCEA

Inginerul agronom Grigore Bordea din comuna Răcari, județul Dîmbovița, a fost recent arestat. Mai precis, prin sentința penală nr. 115, din 12 martie 1991, emisă de Judecătoria Găești, a fost condamnat la 2 ani închisoare corecțională. Dar pentru care fapte ? Vom vedea mai la vale. Cert este că pentru moment a obținut o aminare a executării pedepsei (sentință penală nr. 732, din 16 decembrie 1991), dar aceasta nu i-a ținut de cald, ba dimpotrivă; i-a aminat deznodămîntul. Întrucît Procuratura Generală a infirmat soluționarea cazului, acum împricinatul este la închisoare, iar nouă ne-a scris Florica Bordea, soția inginerului pătimit.

Sforari au fost, sforari sînt încă

De la cultura cîmpului, în temniță

Un bulgăre de pămînt, ca un vulcan noroios

De fapt, care este fondul problemei ? În 7 martie 1990, în jurul orei 19—19,30, inginerul Bordea a fost acostat, injuriat și lovit de către Alexandru Chițulescu, din aceeași comună dîmbovițeană, Răcari. Pe ce motiv ? În calitatea sa de inginer agronom, era acuzat — și încă în stil gangsterese —, că nu i-a atribuit numitului Al. Chițulescu pămînt, conform Decretului 42/1990, exact în spatele casei ! Acolo unde-l vroia! Urmează o altercație. Desigur, nu au fost puține astfel de conflicte, din dragoste pentru pămînt și din dragoste pentru rețete inavuțite.

Din această ambuscadă prefigurată cu lacrimi și sînge, cu o mînă ruptă pentru o halcă de pămînt, cel mai sifonat a ieșit curelarul satului, Alexandru Chițulescu. Oamenii locului spun că el a pornit scandalul și tot el a ieșit ceva mai prăfuit. Un brat de curelar frînt... Obține un concediu medical de 65 de zile. Mîna în gips. Mintea în pioneze... În sensul că se gîndea la răzbunare.

Martorii mincinoși

Cum doi martori de ispravă se găsesc în astfel de ocazii mai mult sau mai puțin de circumstanță, iată că procesul (penal ori civil) este gata. Asta e pîinea avocaților și a procurorilor. Cît va exista lumea-lume de gîlceavă, va fi nevoie de ei, ca de medici. Ba chiar sînt dispuși să-și „procure" astfel de stări conflictuale, pentru a dovedi că e nevoie de ei, ca de pompieri la stingerea incendiilor provocate, iar nu la udatul grădinilor municipale.

Ce s-a întîmplat, însă, cu inginerul Grigore Bordea, pe parcurs ? El însuși a beneficiat (de numai) 7 zile de concediu medical, pentru protejarea rănilor. Pe 12 martie 1991 se emite sentința penală nr. 115/1991, cu posibilitate de atac în recurs de numai 10 zile. Întîmplat (cum se spune în termeni specioși), s-a adresat în repetate rînduri oral și în scris, conducerii Judecătoriei și Tribunalului, conducerii Procuraturii locale și județene (un set de acte ne stau la dispoziție). Inginerul Bordea, s-a adresat în cîteva rînduri și judecătorului Dobrică, procurorului Oprea, care nu sînt prea străini de caz. Instanțele locale din Găești și Tîrgoviște răspund anevoios, printr-un soi de tergiversare parcă provocată. Inginerul Bordea spune deslușit, în memoriul adresat nouă în condiții grele, că **principalul sforar al treburilor de față este judecătorul Oprea!** Din cauza lui n-a putut ajunge la dosar și a depus actele pentru recurs exact cu o întîrziere de 5 zile ! Exact ce se urmărea. Începînd cu 27 martie 1991 și sfîrșind, oarecum meteoric, cu 19 noiembrie 1991, inginerul Gr. Bordea a depus misive, jelanii, petiții, memorii atît la Tribunalul județean Dîmbovița cît și la Procuratura județeană Dîmbovița. (Copii după aceste memorii ne-au fost trimise la redacție ; dosar în dosar). Prin urmare, conform unei strategii arhiștiute, sforării de culise, s-au dat termene și termene. Cauza a fost aminată pe varii motive. În cele din urmă, recursul a fost respins ca tardiv (?). Cam acestea sînt datele preliminare ale problemei. Cam aceasta este dreptatea, care se face la Găești și Tîrgoviște.

Busuioc pentru curelar, rozmarin pentru inginer

Procuratura locală Găești, pentru a drege niște busuioc țăranului curelar și rozmarinul mireanului inginer, întocmește dosarul 245/P/1991. Dosar de urmărire penală împotriva martorilor mincinoase, și a inducerii în eroare a instanței ! Ce nobil subiect de anchetă ! Pînă la urmă, ca în pățania românului prostănac, acțiunea este respinsă ca „neintemeiată". Nu însă tardivă. Noi ce să reținem din toată această tevatură mai rușietică decît Marea Roșie ? Reținem că inginerul Gr. Bordea nici n-a făcut măcar parte din respectiva comisie, care ar fi trebuit să-l „improprietărească" pe nea Chițulescu. Că în respectiva încăierare, nu se știe care pe care. Și de ce cutare, iar nu cutare....

Intrînd însă în domeniul juridic „strict secret" nu poate fi relevant, în instanță, un martor așa-zis ocular, de teapa lui Ion Jitianu, campion al colectivizării în Răcari. Ins care a avut repetate conflicte cu inginerul Bordea, iar acum a găsit calea și chiar mijlocul să-l plesnească ! Și a făcut-o, fără scrupule! Inginerul Gr. Bordea l-a dat afară din serviciu, efectiv, pe I. Jitianu, pentru furt calificat! Campania lor de injurii, molestări, calomnii și alte macheavelisme și cotcării este zgîriată cu acul din vîrful surii... Ne pare sincer rău că Procuratura nu a văzut cămila din cauză găurii a ului, cu care se țese și se dește această intrigărie jehnică, penibilă.

Să ne transpunem în haina instanței locale. Haină generoasă să altminteri dar de care unii se derobează la intrarea în sala de judecată. Nu s-a ținut seamă de depozițiile scrise și semnate ale martorilor Alexandru Stanislav, Constantin Haiducu și Elena Nistor. Ba nici măcar de spusele gestionarului sătesc. Doar scandalul și părulala au avut loc în centrul urbei, în preajma magazinului de reparații TV.

Trei ani agricoli pe apa sîmbetei

Specialiștii din agricultură au fost lăsați, atît de Guvernul Roman, cît și de Guvernul Stolojan, pe o stradă oarbă. Lăsați de izbeliște pe drumuri prăpădite de țară, pe care noi, orășenii, le străbatem din an în Paște. Iată de ce m-am simțit solidar cu acest inginer de pămînturi. Încît îmi vine să-i adresez o scrisoare de dragoste dlui procurar general Popa Cherechearu. A răzbit primăvara, dle procurar general ! Locul unui inginer agronom este pe cîmp, iar nu în carcera rece și sordidă a unor manipulări locale ! Pînă la urmă, dacă nu vom fi înțeleși, puteți forța nota și în spațiile „încălzite" ale încarcerării, puteți să-l puneți, pe inginerul Grigore Bordea, să pliverească ridichi, în straturile nămoloase ale răbufnirilor postotalitare. Așa să vă ajute Dumnezeu, pe cîtă dreptate ați făcut și veți face în România pe vremea mandatului Dumneavoastră !

DORIN SĂLĂJAN

Fotografii de ELENA GHERA

Pirateria notarială

Hai să cîștigăm !

Dintr-o dată, se pot face afaceri. Legal. Tot românul se gîndește cum să dea lovitura. După ce-a rumegat bine ideea îmbogățirii, optimist, s-a decis ce drum să apuce : SRL — Societate cu răspundere limitată.

Acum, cine să-i redacteze statutul și contractul ? Nici o problemă. Ca ciupercile ,ofertele se găsesc în toate tipăriturile de publicitate :

„Întocmesc statute și contracte pentru SRL, în 24 de ore, informații deosebite".

„Avocat, întocmesc acte pentru înființare societăți comerciale, acord asistență juridică".

„Firma GRANDIOS întocmește acte de privatizare pentru societăți. Firma dispune de un personal cu înaltă calificare".

Românul nostru se repede la telefon :

— Alo ! Bună ziua. Am citit anunțul dv. Cît mă costă o înființare de SRL ?

— Prețul este negociabil. Doriți numai redactarea actelor sau și obținerea autorizației de funcționare ?

— Totul.

— Atunci vă ducc spre 40 000 lei.

— Mulțumesc, am să revin.

Ce de bani ! Dar, ce să-i faci ! Înainte ! Românul dă banii

Cronologic : se întocmesc statutul și contractul ; se obține avizul Camerei de comerț și industrie ; se merge în instanță și se obține, prin hotărîre judecătorească, autorizația de funcționare pentru SRL ; se publică autorizația în „Monitorul oficial" și, în final, după completarea multor formulare, se înscrie societatea în Registrul comerțului. Victorie ! Românul pornește la cucerirea pieței !

Pirații și notariatele

Legea nr. 31/1990, privitoare la societățile comerciale, a **omis** să specifice **cine** poate **redacta** statutele și contractele acestor societăți.

Profitînd de această omisiune, inventivii, întreprinzătorii (agenți economici, juriști, și alți reprezentanți „democratici" ai tuturor categoriilor sociale) au mirosit grasul cîștig ilicit.

Mizînd pe teama de aglomerație de la notariate și pe nerăbdarea persoanelor care solicită astfel de acte, ei au organizat o adevărată industrie de copiere la computere și xeroxuri a respectivelor acte (elaborate inițial de către **notari** pentru primele SRL-uri apărute) și, publicînd în ziare anunțuri, trimbițează cu îndrăzneală și pretinsă legalitate serviciile pe care le oferă „cu maximă urgență", la prețuri exorbitante, de pînă la 40 000 lei.

Precizăm :

taxa de 1 000 lei care se plătește pentru **notariat** reprezintă prestația atît pentru **redactarea**, cît și pentru autentificarea actelor (statutul și contractul societății).

Prin lege, **redactarea** actelor juridice este încredințată **notarilor de stat.**

Apelînd la pirații notariali, buzunarele se pot goli, „negociabil", de sume pînă la 40 000 lei.

Schema cheltuielilor ar arăta cam așa :

1 000 lei taxă notariat + deplasări solicitant = 40 000 lei („negociabil") prestație „integrală" din partea piraților notariali.

Se pot ivi și alte surprize „plăcute" : unele statute și contracte, gata „redactate", se dovedesc, la notariate, a nu corespunde, de multe ori, cu intenția și voința solicitanților.

Se mai întîmplă și ca, în îndicarea soluțiilor, să existe greșeli. În ambele situații, notarii refuză, motivat, autentificarea actelor, refacerea acestora fiind plătită încă o dată. Neautorizați, pirații notariali refuză să semneze redactarea actelor și prezentarea la notariat, în vederea răspunderii pentru munca prestată.

Nu lipsit de importanță este faptul că toate aceste operațiuni piratești constituie o încasare totală de fonduri de către „societăți" și particulari, necevidențiată nicăieri și sustrasă de la perceperea impozitelor fiscale legale care, intrate în bugetul statului, ar fi gospodărite pentru folosul tuturor.

Birourile de asistență juridică ale avocaților

Tot prin lege, **redactarea** actelor juridice este încredințată și **birourilor de asistență juridică ale avocaților.**

Acestea funcționează pe lîngă notariatele fiecărui sector.

Prețurile sînt negociabile. În general, taxa pentru acte este 10 000 lei, ea urcînd la 20 000 lei atunci cînd se îndeplinesc și celelalte formalități.

Amintim că **licențiații în drept** își pot redacta actele **societății din care fac parte,** iar **avocații** pot acorda **asistență** juridică.

Notariatele publice

O contribuție importantă la dispariția pirateriei notariale ar putea-o aduce apariția **notariilor publici** care, în calitatea lor de **magistrați autonomi,** investiți cu **autoritate de stat,** vor putea întări manifestarea activității notariale în folosul cetățenilor.

Sperăm că proiectul de lege privind înființarea instituției notarilor publici să fie în atenția imediată atît a executivului, cît și a Parlamentului, avînd în vedere importanța socială a acestei munci.

Sîntem de acord că activitatea în notariate se desfășoară greoi, datorită lipsei spațiilor adecvate și a dotărilor necesare (computere, mașini de scris electrice etc.), dar, toate acestea ar trebui să convingă factorii de resort să grăbească adoptarea acestui proiect de lege, avînd în vedere că legea actuală a notarilor de stat a fost promulgată în plină perioadă stalinistă (1953) și ea nu mai corespunde atît situației sociale actuale, cît și imperioasei necesități a rezolvării problemelor legate de economia de piață. De altfel, instituția notarilor publici, cunoscută în toate țările democratice (SUA, Germania, Franța etc.), și-a dovedit eficiența de sute de ani în aceste țări.

CRISTINA ATANASIU

„Am fost la Iași cînd Iliescu era prim-secretar și am intrat într-un magazin care era plin cu pastramă de gîscă"

— Ce mai faceți, maestre Iosefini, chiar așa, ce mai faceți?

— Stau și scriu. După cum vedeți, mi-a apărut o carte, uitați-vă la ea, se numește „Cum puteți deveni iluzionist". Acuma lucrez la alta intitulată „Iosefini dezvăluie secretele hipnotismului", cu toate dichisurile, cu tot ce trebuie să facă un om pentru a deveni hipnotizator.

— Chiar puteți crede că orice om poate deveni hipnotizator?!

— Orice om poate să hipnotizeze dacă urmează sfaturile mele.

— Deci cartea dvs. ar fi un manual bun pentru oamenii politici?

— Un manual extraordinar. Să învețe să stăpînească lumea. Unul singur a fost în stare de așa ceva — Hitler. Hitler cînd vorbea, cutremura lumea.

— Credeți că Hitler era instrumentat în probleme de hipnoză?

— Domnule, nu cred, el era născut pentru așa ceva. Cînd vorbea, domnule, el în primul rînd credea tot ce spunea.

— Credea în acel moment sau credea tot timpul?

— Credea tot timpul în ce spune. N-ai văzut că a fost mai mare decît Napoleon, n-ai văzut cît a ocupat ăsta. Dacă nu-l vindeau generalii...

— Da, dar Hitler a rămas în istorie ca un personaj funest. Altceva vreau să vă întreb: De cînd n-ați mai jucat, maestre?

— De astă-vară, cînd am fost angajat la un bar.

— Ați lucrat într-un bar?!

— Da, cîteva zile doar, la barul „Internațional" din Olimp. Am jucat trei zile, le-am cerut cinci mii pe seară, ei n-au dat decît trei mii. După trei zile le-am luat două mii de lei și am plecat. Le-am spus, domnule, eu nu sînt om de trei mii. În primul rînd numele meu e o onoare pentru instituția dumitale. Pui pe afiș Iosefini, vine lumea să mă vadă. Ăsta-i adevărul și n-am mai jucat. Mi-am făcut o societate comercială, dar nu pot să-mi deschid nimic pentru că nu am spațiu, nu am spațiu din cauza acestor ciubucari care au fost la primărie și au dat toate magazinele centrale la străini, la cei cu sperț.

— Cum se numește societatea, maestre?

— Iosefini Impex SRL (rostește denumirea societății cu o gravitate neobișnuită).

— Și cum de n-ați căpătat spațiu, tocmai dvs., un adevărat militant al FSN-ului?

— Nimeni nu m-a ajutat.

— Nu v-a ajutat FSN-ul?!

— Nu. Nu m-a ajutat pentru că toți primarii au fost sperțari care au luat gras, 10 mii de dolari, 20 de mii de dolari. Eu de unde să am dolari. Eu dacă aveam un dolar mă lega, pe mine mă lega.

— Nici chiar domnul Ion Iliescu nu a vrut să vă ajute?

— Președintele Iliescu mă iubește, ține la mine, așa știu eu. Am să-ți arăt cărticica lui, pe care mi-a scris așa „Pentru Iosefini, cu dragoste și simpatie". Semnat „Ion Iliescu". Omul ăsta, da, am vrut să mă primească și nu m-a primit. Dar nu el e cel care nu m-a primit, ci gorobeții aceia din jurul său, de la cabinetul președintelui. Ei m-au manipulat. Am intervenit de două ori, am văzut că nu mă primește, am zis la revedere.

— Trebuia să-i hipnotizați pe gorobeți, maestre. Ce mare lucru pentru dumneavoastră?!

— Dă-i în mă-sa, nu sînt un medium bun, sînt pușlamale.

— Cum, pușlamalele nu pot fi hipnotizate?!

— (Nu răspunde). Am vrut să mă duc la Ion Iliescu să-i spun niște lucruri, am vrut să-l consiliez, am 70 de ani de viață, domnule. Pe Ion Iliescu trebuie să-l consiliez, dar pe ministrul culturii nu e nevoie. Eu m-aș putea duce la Spiess, cu un angajament de jumătate de pagină, cum că voi redresa circul, că circul nu are voie să meargă atît de mizerabil cum merge acum. M-aș putea duce...

— De ce merge circul atît de prost?

— Nu știu să facă spectacole. Nu știu să facă meserie. Un politruc care venea să-mi verifice spectacolele, zicînd aici e bine, aici nu e bine, a ajuns director la circ. L-au pus directorul circului, Morărescu îl cheamă, noi îi ziceam Sforărescu.

— Și trupa cum se prezintă acuma?

— S-a împrăștiat. Tot ce-i bun a zburat, joacă prin străinătate, pe unde se poate. Circul nu mai are valută, salariile nu se dau la timp. Acum le dă primăria subvenții mereu, milioane în fiecare lună.

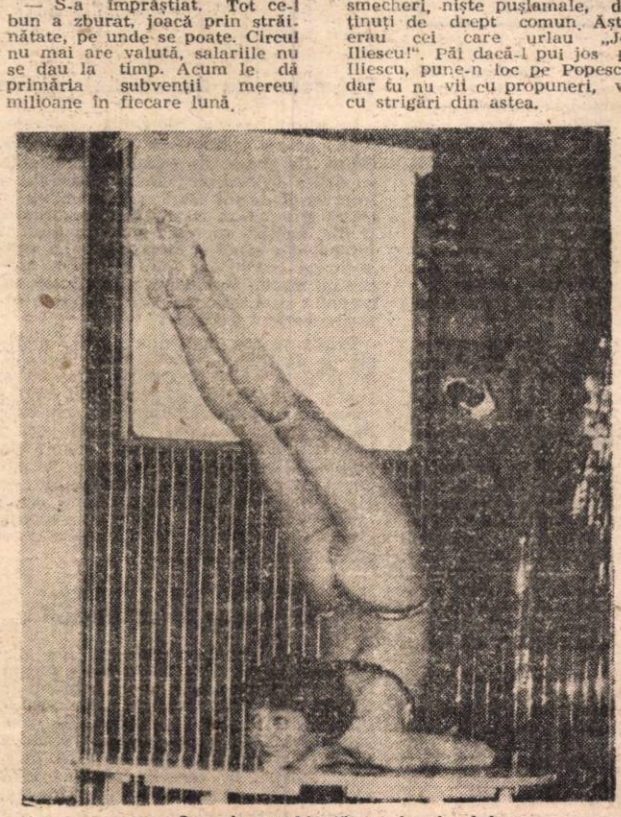

În orice ambianță, vraja circului

— Ați mai vrea să fiți director la Circul București?

— S-a făcut un concurs pentru acest post. Am vrut să mă prezint și eu, pentru a redresa circul, dar mi s-a spus, domnule, nu te prezenta că n-ai studii superioare. Domnule, dar eu am fost director și fără studii superioare, 20 de ani. În dimineața respectivă m-am îmbrăcat să mă duc la concurs, dar dintr-o dată mi-am spus NU, să se dărîme circul. Și s-a dărîmat.

— Deci circul e la pămînt?

— Complet. Du-te să vezi, 80 — 100 de persoane în sală.

— Ce-i lipsește Circului București acuma?

— Spiritul meu îi lipsește. Lumea spunea: „Mergem diseară la Iosefini?" De-asa notorietate îmi era numele. Asta e lucrul cel mai important. Domnule, eu îi împachetam bine pe artiști, aveam costume mai frumoase ca la operă.

— Domnule Iosefini, dvs. ați luat ciubuc vreodată, ați dat ciubuc?

— N-am luat și n-am dat ciubuc vreodată. Asta a fost parola mea. Dacă mie cineva mi-a dat vreodată bani, i-am făcut un serviciu, dar nu în detrimentul statului. Eu am agenție de impresariat și trimit artiști în străinătate, iau 15 — 20 la sută, depinde de salariile pe care le obțin. Asta nu înseamnă că Iosefini e un ciubucar. Domnule, de unde să-mi dea mie artiștii, eu aveam 200 dolari pe seară în timp ce ei aveau un dolar diurnă și salariul în țară. Dar eu eram Iosefini, domnule. Făceam un program de 20 minute în arenă și ridicam sala în picioare. Și lumea vorbea despre mine pe stradă. În Kuweit, la un stop, m-a claxonat un arab care a făcut spre mine schema cu acul în limbă. Cu o seară înainte făcusem pe scenă acest lucru. Mă cunoștea tot Orientul Mijlociu pe unde-am fost. Am aici portretul regelui Hussein al Iordaniei, cu dedicație „Lui Iosefini, regele magicienilor. Regele Hussein al Iordaniei". Erau atenți cu mine, domnule.

— Ce vă bucură mai mult acuma?

— Bine că s-a terminat cu golanii, pentru că toți cei care se adunau în fața Teatrului Național și a Intercontinentalului erau niște golani, niște smecheri, niște pușlamale, deținuți de drept comun. Ăștia erau cei care urlau „Jos Iliescu!". Păi dacă-l pui jos pe Iliescu, pune-n loc pe Popescu, dar tu nu vii cu propuneri, vii cu strigări din astea.

— Ce v-a deranjat, deci, că vor să-l dea jos pe Ion Iliescu sau că nu pun pe nimeni în loc?

— Că nu pun pe nimeni în loc, că nu vin cu o idee concretă, de pildă „Jos Iliescu, îl vrem pe Coposu, îl vrem pe Coposu!" Și-l puneam pe Coposu dar nu l-a vrut nimeni. Pe Coposu nu-l vor, ar vrea pe ei să-i pună, ei, niște golani care habar n-au, analfabeți, habar n-au nu de conducere, dar nici să mănînce la restaurant, se drogau, beau.

— Maestre, nu cumva sînteți victima propagandei feseniste din primăvara anului 1990?!

— Nu, eu sînt fesenist. Eu fac propagandă. Ce-ți spun eu acuma n-am auzit de la FSN, n-am auzit de la nici un fesenist.

— De ce ați optat pentru FSN și nu pentru PNL, PNȚCD sau alt partid?

— Pentru că eu îl iubesc pe Iliescu, cît a fost Iliescu fesenist, atunci am trecut eu în FSN. Acuma am să ies din FSN că nu mai este el, este Roman, iartă-mă te rog, dar eu nu am încredere în Roman. Îmi place de el, e un om descurcăreț, un om care vorbește cîteva limbi, reprezentativ, dar nu-l văd cel mai reprezentativ pentru a fi conducător. Conducătorul țării trebuie să fie nepătat. Și trebuie să iubească poporul. Iliescu iubește acest popor. L-am urmărit pe acest Iliescu — spun, nu sînt prieten cu el — am fost la Iași cînd Iliescu era prim-secretar și am intrat într-un magazin care era plin cu pastramă de gîscă. Aveți lapte, am întrebat. Da. Și iaurt? Și iaurt. Da' de cînd dracu' aveți atîtea, bă, că acum o lună nu aveați. Avem noroc de un prim-secretar bun care ajută populația.

— Maestre, poate că era bun doar ca prim-secretar...

— Domnule, ăsta este un om instruit, ăsta este un merit al lui Ceaușescu.

— Stimate domn, dar sub conducerea președintelui Iliescu Bucureștiul a fost invadat de mineri, el i-a chemat și le-a și mulțumit, se știe doar.

— Nu i-a adus el pe mineri, domnule!

— Cum nu, că doar am văzut la televizor!

— Am văzut și eu la tv, dar ce, a spus el vă mulțumesc că ați venit, el n-a spus așa, el nu știa cum să vorbească cu ei ca să plece.

— Bine, dar atunci cine i-a adus, sfîntul duh?

— Toț golanii l-au adus. Trei golani din ăștia îmbrăcați bine, cu cravata și mănușeta la dungă s-au dus la Petroșani și au spus: „Vrem să facem ordine în Capitală!", de asta nu putem noi să progresăm, iar minerul, ca minerul, a venit încoace.

— Ce vreți să spuneți, că dl Gelu Voican Voiculescu ar fi, ferească sfîntul, golan?

— Voican este un mare escroc. Dar spune-mi, te rog, Voican ce meserie are?

— Geolog.

— Ce-a descoperit ăsta în geologie? Unde ne-a arătat el nouă vreun teren din care să scoatem petrol, aur, argint. Nu-l vezi pe ăsta că nu stă în banca lui? Sau ăla, Mazilu, ce-a urmărit, iubește el atît de mult țara? Vorbește frumos, are o vorbă frumoasă. Și eu pot să țin un discurs și să-i fac fericiți pe oameni, dar după aceea cum mă descurc pentru a-i face cu adevărat fericiți?

— Nu cumva tot cu vorbe frumoase a umblat și președintele Iliescu?

— Iliescu n-a făcut așa, eu nu l-am auzit niciodată ținînd un discurs în Piața Mare.

— Atunci cum vă explicați că străinătatea îl ostracizează pe dl Iliescu?

— Pentru că a fost împroșcat cu noroi, domnule. A fost împroșcat cu noroi. Dar va lua și al doilea mandat ca președinte, și dacă vrem, și dacă nu vrem noi. Tot pe Ion Iliescu îl vor vota oamenii pentru că Ion Iliescu este bine intenționat. A știut să pună piciorul în prag cînd trebuie și cum trebuie. Dar a fost un circuit de oameni care l-au mințit. Și care încă îl mint.

— Adică nu e mai bun Ion Rațiu, să zicem, care are o formație totalmente democratică?!

— Dumneata ești un om serios. Cine este acest Ion Rațiu? Iubește el poporul român? A stat el în mijlocul poporului să sufere alături de noi?! Păi chiar și eu, care am fost directorul circului, am suferit, domnule. În fiecare an aveam două-trei anchete financiare și eram împroșcat cu noroi, să fiu scos de la circ.

— Care-i starea dvs. sufletească acum?

— Îmi lipsește circul (bătrînul clovn izbucnește în plîns). Îl visez și noaptea, îl visez și ziua.

— Tot timpul ați revenit la circ, maestre, cu o nostalgie neascunsă.

— Domnule, uite ce este. Circul are un miros specific, de bălegar amestecat cu parfumul spectatorilor. Cine-a apucat să inhaleze parfumul ăsta, rămîne cu el în suflet, iubește pînă la moarte circul. Eu cînd am ajuns la direcția circului nu aveau decît 8 vagoane și o pînză nenorocită. Împreună cu directorul adjunct Vlădescu am construit vagoane de circ cu numai 60 de mii de lei, vagoane care altfel ne-ar fi costat 500 de mii. Le-am dat artiștilor tot ce aveau nevoie. I-am iubit pe acești artiști, cu excepția cîtorva care mi-au fost dușmani, da-i iert. Au prins momentul cu revoluția, au venit doi golani, dimineața, și mi-au bătut ușa de la birou în cuie. Mi-au zis: Alci nu mai intrați, domnule director. Sînteți destul de bătrîn, puteți ieși la pensie. Mi-au bătut ușa în cuie...

EUGEN MIHĂESCU

RANK XEROX

REPREZENTANTA PENTRU ROMANIA:
Bucuresti 70749,
Str. G-ral Berthelot 27
Tel: 12 00 53
FAX: 12 00 54

UTILIZIND CONSUMABILE
RANK XEROX
PRELUNGITI VIATA APARATELOR
DUMNEAVOASTRA SI BENEFICIATI DE
O EXCELENTA CALITATE A LUCRARILOR.

DISTRIBUITORI AUTORIZATI RANK XEROX:

ALFASOFT srl, Zalau, Tel: 996 / 15 681
APEL srl, Arad, Tel: 966 / 15 231
ARDOM srl, Bucuresti, Tel: 14 98 34
ADVILUS srl, Bucuresti, Tel: 12 95 77
COMPIEST ANVICO srl, Targu Mures, Tel: 954 / 16 646
COMSER srl, Hunedoara, Tel: 957 / 12 538-133
COMSERVICE co, Bacau, Tel: 931 / 46 642
ESTICO srl, Brasov, Tel: 921 / 19 052
FIBA IMPEX srl, Ploiesti, Tel: 971 / 24 717
FIBA (NORD), Suceava, Tel: 987 / 26 996
METRONOM, Piatra Neamt, Tel: 936 / 14 570
METRIBOR, Chisinau, Tel: (stelat) / 47 15 34
ROM TEAM SOLUTIONS srl, Bucuresti, Tel: 13 43 73
TOP EDGE ENGINEERING srl, Craiova, Tel: 941 / 63 193
UNIVERSAL L. D. srl, Iasi, Tel: 981 / 42 110-1209

CLIP Publicitate

Ultimii trei prim-secretari ai județenei de partid Satu Mare au fost: Ioszef Uglar, Ianos Foris și Maria Bradea. Întrucît Procesul comunismului nu a început nici la Satu Mare și nici în alte zone ale țării, ne vom rezuma, de data asta, să ne ocupăm, în mare, de ultimul lider fruntaș comunist de la fruntariile țării, Maria Bradea (pe numele ei adevărat Marika Fenny). Ea a fost „parașutată" din județul Timiș la Satu Mare, conform principiului bolșevic arhiștiut al rotirii cadrelor, dar și al sfintelor relații de tip socialist, pe care ea le avea la înalta poartă de pe Dîmbovița încimentată și comunistă.

Spre boxă: o colab
a domnului Ion

Să fii, totuși, procuror

Un tînăr și excelent procuror, în persoana lui Valer Marian, s-a ocupat de cîteva abuzuri ale foștilor nomenclaturiști. În urma obstrucționării sale și a slabei audiențe găsite la nivel local și central și-a dat demisia și a intrat în rîndurile combatanților ziariști de la „Gazeta de Nord-Vest" din Satu Mare. Primele informații despre matrapazlicurile senatorului Vasile Moiș le-am aflat pe aceeași filieră a curajoasei gazete sătmărene. Valer Marian a participat și la cele cîteva înfățișări în instanță ale Mariei Bradea. Fosta prim-secretară este condamnată la 4 (patru) ani închisoare, cu muncă corecțională, pentru infracțiunile de abuz în serviciu contra intereselor publice, insolăciune în dauna avutului public și fals intelectual. În mod cît se poate de paradoxal dar nu inexplicabil, soarta condamnatei, care nu a făcut nici o zi de închisoare, avea să se schimbe în mod radical.

Procuratura Generală a declarat recurs extraordinar în favoarea condamnatei! Nu știm ce temeiuri au stat la baza acestui recurs semnat de dl. Cherecheanu, dar nu ne mai mîră nimic din ce se întîmplă în procuratura și justiția noastră postrevoluționară! Prin urmare, Curtea Supremă de Justiție a casat hotărîrea Tribunalului județean Satu Mare și a strămutat cauza la Tribunalul județean Bihor. Strămutarea servește drept paravan, drept umbrelă de protecție. Cum a asistat și la celelalte înfățișări (doar la ultima a participat Maria Bradea) procurorul-ziarist, Valer Marian, promite să fie prezent și la Oradea. Colacul de salvare trebuie să fie frînghia de fulgi pentru o fostă colaboratoare a președintelui Iliescu Ion, care nu pare a fi prea străin de această cauză și de alte cauze penale ale liderilor comuniști, ba dimpotrivă.

Elevă sîrguincioasă a lui Emil Bobu

Firește că rechizitoriul și dosarul Mariei Bradea este mult mai „subțire" decît acela al lui Ion Dincă sau Emil Bobu, de pildă. Dar sînt dovezi imbatabile și ele nu pot fi atacate decît pe căi oculte. Cunoscînd probele existente la dosar, referitoare la cele trei infracțiuni amintite, este cît se poate de limpede, chiar și pentru un profan, că administrarea probelor nu s-a făcut sub presiune. Sub care presiune? Revoluția la Satu Mare a fost de pluș. Sentința de fond este reală și nepărtinitoare! Pedeapsa ce i s-a aplicat este temeinică și legală, ba chiar, am spune, minimă. Sentința nu s-a dat cu urmare a presiunii maselor de demonstranți și cu atît mai puțin a ziariștilor nemfricați. Nu s-au căutat subiecte de senzație pentru că nu era vorba de subiecte de senzație. Totul s-a petrecut pașnic și civilizat, iar ziariștii și-au făcut, pur și simplu, datoria. Motivația unor ingerințe ni se pare abracadabrantă, nefondată.

Dintre acuzele aduse Mariei Bradea, nu ne vom opri la „duzinele de ciorapi și de chiloți", cu care ai fi putut echipa liniștit cîteva internate de fete găsite la domiciliu. Nu ne vom opri nici la băuturile străine și la celelalte „mirodenii". Nu vom face trimitere nici la coafeza plătită prin gospodăria de partid. De fapt, nu vom vorbi nici despre gospodăria de partid, profilată pe porcine, taurine și vulpi argintii. Maestrul în subtilizări masive, tovarășul Medeșan, lucra în stil mare. Un subordonat al dinsului s-a sinucis ori a fost „sinucis". Lucra la secția de saltele și la alte secții clar-obscure. Un control retroactiv, la singe, ar scoate la iveală enorme matrapazlicuri la fermele partidului din Satu Mare și Petin.

Noi ne vom referi la trei abuzuri, devenite clasice, ale Mariei Bradea. În cursul anului 1988 Miliția județeană a reținut și arestat un țăran necăjit din comuna Homoroade. Pe ce motiv? Din cauza unei furturi năpraznice a scăpat zireada de vițe a C.A.P.-ului într-un lan de porumb. Cîteva vițe au mîncat pe rupte, stîuleți în lapte și au crăpat efectiv. La presiunea acestei femei cu cizme de cauciuc, țăranul nenorocit (cu femeie bolnavă și 4 copii, ca vai de mama lor) a fost arestat. Un alt țăran din Călinești-Oaș a fost arestat de asemenea și întemnițat la 4 ani, pentru că s-a războit, în fața unui activist de la secția agrară a partidului. Era vorba de niște pămînt al omului și-n perspectiva evenimentelor se pare că avea dreptate. Ultrajul a fost mai mult închipuit, dar condamnarea omului la 4 ani închisoare a găsit un ecou cît se poate de execrabil în inimile țăranilor, care încercau să-și facă dreptate pentru mizeria de pensie și palma de pămînt. Al treilea caz îl vizează direct și nemijlocit pe un specialist de primă mărime din zonă. Este vorba despre dl. inginer Tureanu, director pe atunci la I.A.S. Vetiș. Faptul că nu a vrut să raporteze niște însămînțări fictive, a atras după sine aspectul că a fost aspru pedepsit și trimis „disciplinar" în inima Țării Codrului. Dar acestea sînt doar cîteva cazuri mărunte față de abuzurile nesăbuite semnate de cei trei primi-secretari: Ioszef Uglar, Ianos Foris și Maria Bradea.

Strămutare cu dedesubturi politice

În ultimii ani ai dictaturii (și chiar după) ne-am obișnuit cu strămutările de cauze, fie civile, fie penale. Strămutări cu multe dedesubturi. Multe mișcălații și intervenții de tot felul stau în umbra acestor strămutări. Băieții din procuratură și din justiția supremă și-au pierdut de totului din sfieli și lasă să li se vadă ghearele cotcărîilor felurite. Miza procesului Mariei Bradea, este la mintea cocoșului; este evidentă: o fostă și o viitoare carieră politică!

Prin urmare: motivația Curții Supreme de Justiție, în strămutarea judecății de la Satu Mare la Oradea, este cît se poate de dubioasă și neavenită. Este o încercare de mușamalizare ori un colac de salvare?! Casarea, fără echivoc, a hotărîrii instanței sătmărene, admiterea recursului extraordinar și motivația instanței supreme pentru strămutare — sînt legate cu ață roz-bombon! Avem impresia că asupra instanței supreme s-au făcut presiuni mari și încă de la cel mai înalt nivel cucuvelnic.

Urmează Maria Bradea. Se pregătește Ion Iliescu?

Din surse absolut verificabile am aflat că tovarășa MARIA BRADEA a lucrat în directa subordonare a tovarășului Ion Iliescu, atunci cînd acesta se afla în funcția de secretar cu probleme de propagandă la Comitetul județean Timiș al P.C.R. Maria Bradea era activistă la aceeași secție, pe care o coordona tovarășul Iliescu. Nu este defel exclus ca actualul președinte „emanat" să fi pus o vorbă bună pe lîngă conducerea instanței supreme, pentru că o colaboratoare a sa, și nu oricare, a ajuns în vremelnic impas! Nevăzute sînt cărările tale, justiție română, legată la ochi, la mîini și la picioare!

Dintr-o altă sursă, la fel de tovărășească, aflăm că Maria Bradea a revenit în județul Timiș. Mai aflăm, din surse de aprod bine plătit, că intenționează să candideze pe listele P.S.M. ale partidului lui Verdeț. Numai scăpînd de cei 4 (patru) ani de condamnare, poate efectiv candida! În Bihor are șanse, ca nicăieri altundeva! S-a schimbat totul și nimic în justiția bihoreană!

Așadar, miza procesului este clară. O fostă și viitoare carieră politică! Va fa Maria Bradea carieră în partidul ro al lui Verdeț?! Asta este întrebarea. partidul verdeților este loc pentru t roșii, de la toate nivelele. Pentru ac viști și securiști, activi și rezerviș Așadar, colaboratoarea lui Ion Iliescu deveni în curînd colaboratoarea lui I Verdeț. Evidența întruchipată. Între I Iliescu și Ilie Verdeț nu va fi, în curînd decît Maria Bradea sau o altă Mărie, d aceeași pălărie. Din combinație lipseș dascălul de cadrilii Emil Bobu. Eleva este însă liberă și deosebit de sîrguincioasă.

Așadar, activista de aramă, MARIA BRADEA, (alias MARIKA FENNY), es un bun conductor de electricitate int Iliescu și Verdeț. Acum, în preajma g gerilor electorale, este nevoie de toat conductele și hîrtoapele. Oare va put ocaziona o bună conlucrare și pe m departe? Rămîne de văzut. Rînduri trebuie însă strînse. Gurile rele, d aurite, spun deslușit că dacă Ion Iliesc nu „lese" la viitoarele alegeri prezidențiale și legislative, urmează să fie tran pus în instanță, pentru gravele even mente care au îndoliat țara după decembrie 1989!

Doi băieți securiști marginalizați: Horobeț și Astaloș

Dl. Virgil Măgureanu i-a fost prof sor de „complotism științific" Mari Bradea, la fosta și defunctа academ din preajma leului... La catedra dur nealui și-a luat și doctoratul fosta stru gărița fruntașă. Vizitele dlui Măgurean fostei sale „eleve", catapultate pe c mai înalt fustel de pe scara roșie, și de notorietate publică în zonă. Margin lizat fiind la muzeul din Focșani, Virgil Măgureanu își aduce din nou minte de fosta studentă. Dl. Măgurean apelează la Maria Bradea și la Costi Horobeț, secretar cu probleme organiz torice la județeana de partid Satu Ma jinduind postul de ideolog șef al jude lui. Fotoliul de propagandist șef îl tiepta, așadar, pe tovarășul Măgurean prin retirea lui Costică Stanca (Stanc vics), înapoi la Covasna sau Harghit de unde a fost catapultat disciplinar.

Așadar, doi băieți securiști margina ți: Costică Horobeț și Virgil Măgure nu (Astaloș). Colonelul Horobeț a plasat în secretariatul de partid marginea țării. Iar tovarășul Vir gureanu urma să ocupe biroul de vis-vis, al tovarășului Costică Stancovi (actualmente om cu multe buticuri activ). Au dus-o atît de greu pe vrem lui Ceaușescu, tovarășii, încît îți vine le plîngi de milă, retroactiv. Chiar azi, cînd trec pe strada cu puțină lu mină, pe Povernei, mă gîndesc cît greu le era și cum amarul lor au pic ca pisica, în picioare, încercînd să-și a cundă ghearele și urmele.

ILIE SĂFTULESCU:

„Mă consider unul dintre vinovații de crimele com

— Cine este Ilie Săftulescu?

— Un om ca toți oamenii, care nu s-a împăcat niciicînd cu ideologia comunistă.

— Și a ținut s-o demonstreze?

— Încă din 1982 cînd obligat fiind să iau parte la o manifestație pe stadionul „23 August", am împrăștiat 1 450 de fluturași cu următorul conținut: „Români, treziți-vă la realitate! Dictatura comunistă nu mai poate continua!".

— După Revoluție v-ați simțit cu conștiința împăcată?

— Dimpotrivă: pradă unui zbucium sufletesc continuu, care a determinat continuarea luptei. În zilele Revoluției din Decembrie 1989, am organizat un baraj din containere goale. Prin acest punct de trafic circulau mașini transportînd armament și muniție dinspre Ghencea spre Ministerul Apărării Naționale, C.C. și Televiziune. Dacă aș fi fost conștient atunci că acele mașini erau inutile pentru democrație dar folositoare pentru lovitura de stat, nu le-aș fi permis accesul. Mă consider unul dintre vinovații de crimele comise în decembrie '89 datorită faptului că nu am împiedicat transportul unor muniții din care un glonț la mine a făcut o victimă.

— Ați mai avut și alte roluri la Revoluție?

— Am preluat conducerea gărzilor patriotice din IARMCT (Întreprinderea de Antrepriză, Montaj și Reparații — Centrale Termice) silindu-l pe secretarul de partid să se plimbe prin întreprindere cu plăcuța de la B.O.B. agățată de git și să strige: „Cine face ca mine, ca mine să pățească".

— De atunci sînteți mai bine văzut?

— Binele s-a concretizat prin desfacerea contractului meu de muncă în C.O.M.-ul care mai funcționa și după Revoluție. Aceasta se întîmpla în aprilie '90 în timp ce eram internat în spital cu diagnosticul: supurație la lobul inferior al plămînului sting. A cîntărit mult și participarea mea efectivă la construirea baricadei din Piața Universității la 22 Aprilie 1990. Toți cei care manifestam în piață și ceream adevărul pentru poporul român am fost reprimați. Singurul lucru care a denigrat Piața Demnității a fost constituit din corturile pe care scria „Golani de bine", inutile și neavenite din moment ce noi cei care îi susțineam pe greviștii foamei puteam foarte bine să stăm în aceleași condiții rămînînd pe asfalt în continuare. Perechile mixte care populau aceste corturi erau finanțate de dl. senator Dan Iosif, după cum a confirmat în fața dnelor Doina Rebeca Cercel și Denisa Fekete și a dnilor Cornel Klaus și Doru Ștefan-Chelu. Ultimii doi se află în detenție condamnați pentru 9 și respectiv 11 ani.

— Ce li se reproșează?

— Portul ilegal de armă și muniție. I-au dezarmat pe polițiști de două revolvere, împiedicîndu-l să tragă în populație. Revolverele au fost predate poliției în ziua următoare dar, paradoxal, această atitudine le-a atras condamnări pe care personal le consider nedrepte.

— Se pare că v-ați apropiat cu relatarea de evenimentele din iunie '90...

— Evenimentele m-au prins în sediul P.N.Ț.-C.D. unde remunerat fiind asiguram paza acestui partid. Pe 14 iunie la ora 4,20 a.m. am fost luat în primire chiar de liderul minerilor Miron Cosma care trecea împreună cu o trupă de mineri. Era însoțit de proaspăt bărbieritul Gelu Volcan-Volculescu, comandant al unui cordon de poliție militară. Nu am primit decît două lovituri în cap și un cuțit în mîna stîngă. Mulțumesc dlui Cosma că a intervenit: „...bă, nu-l omoriți că filmează unul de vizavi!". Sediul P.N.Ț. a fost vandalizat iar eu transportat la Urgență de unde m-a făcut scăpat o asistentă cumsecade. Ulterior, cu umila contribuție a vecinilor, domiciliul mi-a fost devastat de mineri. Am reușit să mă adăpostesc din timp la un prieten. Profit de ocazie să-l întreb pe dl. președinte Iliescu, cînd are de gînd să restituie stația de emisie radio, confiscată cu prilejul acelor evenimente de la sediul P.N.Ț.-c.d.?

— Anul 1990 s-a încheiat în liniște?

— Nu. Pe 22 decembrie 1990 F.S.N.-ul a încercat să pîngărească crucea sfîntă de la Universitate. În timp ce comemoram pe cei căzuți acolo, indivizi din F.S.N., însoțiți de trupe de miliție, două camere de luat vederi, o mireasă și un mire — care vroiau să se cunune acolo — au încercat să depună o coroană de flori cu panglică roșie. Justificau această prin faptul că „aici au murit și niști și uteciști". Intervenția celor piață a împiedicat asasinii să depună flori la mormîntul celor pe care i-a împușcat. Cu acea ocazie am fost arestat pentru sfidarea președintelui. Am strigat prin porta-voce: „Rușine, domnule președinte! Trebuia să veniți personal să puneți o coroană de flori aic curs sîngele celor care au căzut pentru

ratoare
escu

ria Bradea, fostă prim-secretar la ieţul Satu Mare pe vremea cînd supuşii o îmblînzeau cu flori

Aşadar, cazul Mariei Bradea (fostă rika Fenny, fostă Marika Losonczi) este singular. Tovarăşii de ieri şi de încearcă să se ajute, pe ultima sută metri. Revoluţia tinerilor din decem- le-a cam dejucat planurile. Dar pi- la urmă foştii specialişti ai acţiunii speră, nu dispera. Azi, Costică Ho- (tehnician de profesie), este colo- activ în SRI. Mai bine zis, la firma cu capital privat SRI — SA. Prin nare, fostul căpitan de securitate, gu Măgureanu şi fostul şi actualul de securitate, Costică Horobeţ u văzut, pentru moment, visul cu ii. A tunat şi i-a adunat. Rămîne de ut pînă unde, cînd şi cum. Doi foşti actuali securişti. S-a văzut cine-i are paza sa. Chiar cel de sus. Patronul cucuvelnic. Atît de protector şi de il. (Oare cu acoperire ?). Deocamda- cam atît. Mură-n gură, altcindva, ar riscînd nedumerirea orătăniilor nate ciopor înstelat în ograda pre- enţială.

DORIN SĂLĂJAN ■

Bragadiru acuză comunismul

Bragadiru. Este numele unei comune care acuză sistemul comunist. La numai cîţiva kilometri de Bucureşti, această aşezare constituie exemplul tipic pentru soarta pe care decedatul regim o hotărîse multor localităţi rurale ale ţării.

În urma ştergerii de pe hartă a comunelor Ordoreanu, Buda şi a unei părţi din Cornetu, „organele" au decis transformarea comunei Bragadiru într-o aşezare rurală modernă denumită pompos „oraş agroindustrial". Se ştie că P.C.R. urmărea programatic „lichidarea inegalităţilor dintre sat şi oraş". Cum a început realizarea acestui măreţ obiectiv la Bragadiru ? Foarte simplu : prin demolarea caselor sătenilor — care au primit ca despăgubire ridicola sumă de 30.000 lei şi prin construirea de blocuri. În aceste construcţii — fără W.C., fără căldură şi fără apă — au fost obligaţi să se instaleze oamenii rămaşi pe drumuri. Mulţi dintre ei au murit în urma distrugerii forţate a gospodăriilor lor. Cei care au supravieţuit nu se gîndesc decît la posibilitatea de a-şi lucra vechile pămînturi şi de a-şi reconstrui casele ce le-au fost demolate. La Bragadiru, însă, Legea fondului funciar rămîne doar un petec de hîrtie fără valoare.

Imaginea blocurilor în paragină pare ruptă dintr-un film suprarealist în care apocalipsa cuprinde năvalnic, ca un buldozer, realitatea.

Ghetoul de lîngă noi

Localitatea te izbeşte de la bun început prin înfăţişarea sa de ghetou. Dar şi printr-o geografie spirituală pe măsură. În acest colaps moral am întîlnit totuşi conştiinţe lucide care realizau esenţa şi dimensiunile dezastrului. Exemplificăm cu numele celor care şi-au învins teama — pentru că o astfel de teamă există şi astăzi la Bragadiru — de a dialoga cu noi în mod deschis : Gheorghe Ştefan, Nedelcu Şt. Constantin şi Dinu Iordan.

Marea problemă a acestor oameni o constituie pămîntul, dorinţa lor de a se desprinde definitiv de C.A.P. Marea majoritate a terenurilor aparţinînd locuitorilor din Bragadiru au fost trecute în patrimoniul ceapist nu numai forţat dar şi cu încălcarea legilor comuniste. „Înscrierea în C.A.P. se făcea pe baza unei cereri scrise ; dar aici, la Bragadiru, multe din pămînturile oamenilor au fost cooperativizate prin confiscare. Astfel, lui Gheorghe Ştefan, fost deţinut politic, i-au fost confiscate casa, cele patru pogoane de pămînt, carul şi vaca. Această operaţiune s-a realizat fără întocmirea vreunui proces verbal, adică abuziv. În mod firesc, Gheorghe Ştefan se întreabă cine îl va despăgubi acum, în 1992 ? Cazul său este ceva mai încurcat şi deci necesită unele precizări.

În perioada 1951—1954 Gheorghe Ştefan a fost condamnat din considerente politice şi deţinut în închisorile comuniste de la Jilava şi Bicaz. La întoarcerea din detenţie şi-a aflat familia izgonită din casă iar pămîntul trecut în patrimoniul I.A.S. Bragadiru. De menţionat că hotărîrea judecătorească pronunţată în 1951 nu conţinea şi măsura confiscării averii. După îndelungi parlamentări cu cei din conducerea I.A.S. Gheorghe Ştefan a obţinut ca „despăgubire" o suprafaţă de teren în folosinţă, pe care şi-a ridicat o altă casă.

În anul 1959 a fost din nou arestat. De această dată, hotărîrea judecătorească conţinea şi măsura confiscării averii. Au fost trecute în proprietatea statului, casa şi terenul. Pentru exactitate, să spunem că o parte din casă a fost „cu mărinimie" închiriată soţiei şi copiilor.

După ce în urma unor demersuri repetate, şi-a redobîndit drepturile asupra întregii sale proprietăţi, Gheorghe Ştefan a trăit o altă dramă : în 1988 regimul comunist i-a confiscat fără nici un fel de despăgubire jumătate din terenul aferent gospodăriei !

Într-o situaţie oarecum asemănătoare se află şi Nedelcu Şt. Constantin. Acestuia i-au fost confiscate trei pogoane de pămînt, un cal, o căruţă, doi viţei. Legea fondului funciar nu conţine nici o dispoziţie referitoare la astfel de situaţii, în sensul că nu se acordă despăgubiri pentru aceste confiscări.

Un om din portul fără ape

Dinu Iordan locuia în fosta comună Buda, devenită acum port... fără ape. După ce buldozerele ceauşiste i-au demolat localitatea, a fost nevoit să se mute într-unul din blocurile construite la Bragadiru unde nu a beneficiat niciodată de apă şi căldură. „Trăiesc într-un adevărat iad, credeţi-mă — ne-a spus Dinu Iordan — dar nimeni nu vrea să ne ajute. Pentru casa ce mi-a fost demolată am primit doar 35.000 lei, în timp ce ea valora pe puţin 70.000 lei. Nu s-a schimbat absolut nimic, tot comuniştii sînt la cîrma ţării. Să vă dau un alt exemplu : statul fesenist nu a fost în măsură să onoreze comenzile pentru lemne şi cărbuni în iarna 1991—1992. Noi am rămas în frig, dar la depozitul de lemne din apropierea comunei, din gara Vîrteju — aşa se numeşte locul acela — se fură pe rupte. Fură primarul, fură poliţistul, fură secretarul primăriei, fură cei de la I.A.S. Ce să mai zici ?".

Chiar aşa, ce să mai zici ?

LUCIAN TUDORANCEA ■

e în decembrie '89..."

urca în scaunul preşedinţial !".

e s-a întîmplat în anul următor ?

atorită faptului că sînt un anticonvins, împreună cu cîteva peram constituit Comitetul de Demosimbolurilor comuniste. Prima ace- constituit-o desfiinţarea Monuului Eroului Sovietic. Împreună cu ei persoane am declarat o grevă a înregistrată legal la Spi-alul de şi la Procuratura Capitalei. Fapam fost trataţi cu indiferenţă, ca auna, m-a determinat să ure pe montată în jurul monumentului. chela era pregătită, nimeni nu in- să-l dea jos, Iliescu fiind ple- Moscova. Cu două zile înainte de ca, smulsesem stema sovietică şi fost dusă cu onoruri funerare la Asociaţiei 21 Decembrie, fiind in- fără cruce sau stea. Revin la am urcat pe monument, in- şi pe cei de lîngă mine să o ram conştient că nu pot forţa demîna guvernanţilor; că dea jos simbol comunist. După patru zile vă a foamei — fără apă, mîncare gări — am rezistat încă 36 de ore us. dat seama că nu trebuie ncrie pe cei de lîngă mine — eu oricum plecasem pe un drum fără întoarcere. I-am rugat să coboare numai după ce mi s-a promis că macaraua va deplasa monumentul. Demolarea a demarat. Peste două zile statuia nu mai exista acolo, drept care am declarat oficial, presei independente, încetarea grevei.

— A IV-a mineriadă din septembrie 1991 v-a lăsat vreo amintire ?

— O plagă căpătată prin împuşcare în gamba dreaptă în timp ce priveam, fără să particip, asaltul minerilor asupra clădirii guvernamentale. Vena mi-a fost retezată ; nervul nu s-a refăcut nici pînă astăzi, neputînd beneficia de o intervenţie chirurgicală corespunzătoare.

— Care sînt gîndurile lui Ilie Săftulescu pentru ziua de mîine ?

— Lupt pentru reinstaurarea Monarhiei Constituţionale în România, fiindcă un rege domneşte, nu guvernează. La ora actuală, Majestatea Sa Regele Mihai I al României este singurul care ne-ar da credit moral în faţa întregii lumi. Orice s-ar întîmpla, crezul meu politic rămîne monarhia, singura posibilitate de a scoate din marasm poporul român.

Interviu realizat de
RADU POPA ■

Liga celor care-şi apără mămăliga

Epopeea suprarealismului politic (într-o spectaculoasă descendenţă : Munch, Bosch, De Chirico, Dali), care pe alte meleaguri părea a fi apus definitiv continuă la cele mai înalte cote ale ficţiunii pe dealurile Covurluiului. Orice boxer „cu garda la sud" îşi ţine „stînga în priză". Aşa şi cu Uniunea Stîngii (Democrate) : a reuşit (pentru cît timp ?) să creeze un „cap de pod" neo-bolşevic la Galaţi şi încearcă să-şi menţină „în formă" exponentul : Eugen Durbacă, uns după al doilea tur de scrutin din februarie cu mirul primăriei locale. Nu ştim însă ce şanse de viitor poate avea „disciplina de partid", proletară, într-un oraş înfruptat din gurile Dunării (cu faima de bun vad al negoţului) — şi în care există amatori să investească (zvon ajuns realitate) peste douăzeci de milioane de dolari într-o parcare ultramodernă situată în zona „centru-gară". Drept replică la vehementele contestaţii ale opiniei publice (în care presa ocupă, desigur, capul de afiş) în privinţa competenţei şi probităţii noului primar, în Galaţi a luat, de curînd, fiinţă, „Liga pentru sprijinirea activităţii domnului Eugen Durbacă". Păi aşa ne putem trezi că apar cu foarte mare uşurinţă şi alte ligi vizînd apărarea altor tradiţionale mămăliguri (personale). Bunăoară, să nu zic vorbă mare, liga pentru apărarea activităţii domnului Corneliu Vadim Tudor — sau pentru apărarea tihnei plagiatelor domnului Eugen Barbu. Or, chiar mai cu moţ : dacă domnul Iliescu ar fi, să spunem chemat în judecată (cu argumente bine precizate) pentru implicare în faptele „minereşti" (şi vitejeşti de arme petrecute în zilele de 13—15 iunie 1990, să se constitue şi o ligă pentru protejarea domnului Iliescu. Domnului Eugen Durbacă se pare că nu îi este îndeajuns „garda de corp", formată din „semigrei" (trecuţi de mult la „profesionism"), care mişună în faţa intrării la locul „activităţii" dumisale şi escortează maşina ce-l transportă în „vizite de lucru". I-a trebuit şi o „ligă" în toată regula, cu un „consiliu de conducere" constituit între datele de marţi 31 martie şi joi 2 aprilie a.c. (cuprinzînd, la mijloc — mîna sorţii ! — ziua păcălelilor). Cei mai numeroşi membri ai ligii aparţin tagmei şoferilor de la fosta întreprindere de utilaj greu a Combinatului Siderurgic din localitate (actuala ATLAS S.A.). Nou-clocita ligă a fost înscrisă la Departamentul de stat pentru administraţia locală din Bucureşti, urmînd ca avizarea să fie înaintată Judecătoriei din Galaţi pentru confirmarea existenţei ca persoană juridică. „Liga" are pînă şi un soi de „statut de funcţionare", publicat într-un cotidian local, în care se prevăd „obiectivele" pe care aceasta şi le impune spre realizare. De exemplu : „face propuneri pentru îmbunătăţirea activităţii edilitar-gospodăreşti, face sesizări directe privind aspectele negative din sectorul de administraţie al municipiului Galaţi, popularizează măsurile dispuse de primar pentru desfăşurarea activităţii". Este uşor recognoscibil, fie şi numai în puţine fragmente citate, vechiul mod de gîndire şablonard-comunist, cît şi o îngrozitoare „limbă de lemn", mîncată serios de carii. Ce mai face liga ? „Dă ajutor efectiv în rezolvarea unor cazuri concrete sau pentru soluţionarea unor probleme cu caracter general pe care le are primarul, organizează manifestări publice, în temeiul legii, pentru protejarea primarului faţă de acţiunile calomniatoare şi destabilizatoare". Manifestări care, probabil, trebuie că vor semăna leit cu mitingul din 21 decembrie '89, din faţa Sălii Palatului, pentru apărarea „conducătorului mult-iubit". În finalul comunicatului mai apare şi un „apel stăruitor" la membrii Ligii şi susţinătorii acesteia să nu se procedeze la nici o manifestare publică fără acordul consiliului de conducere al Ligii". Şi, mai adăugăm noi, nu cumva fără acordul Internaţionalei a XX-a. Apelul din final îndeamnă foarte hotărît la un „consens" disciplinat. Ce s-a mai întîmplat (şi după apariţia ligii ? Săptămînalul cel mai incisiv din oraş, „Imparţial" (care dezlănţuise o campanie de presă împotriva „gospodarului de frunte" Durbacă) a fost ameninţat telefonic de un susţinător (membru) al ligii care s-a autointitulat Ionescu Paul şi le-a amintit redactorilor şi directorului că „viaţa o ia şi-o dă Dumnezeu", aşa că, „mai ştii, nu poţi fi sigur de ea !" De parcă Dumnezeu ar fi membru al sus-numitei (năimitei) Ligi. Ca replică la acuzaţiile „destabilizatoare" apărute în presa întregii ţări au apărut articole pro-Durbacă. Parohul gălăţean Octavian Pelin (de la Biserica Voivodenia) şi-a amintit brusc (potrivit unei noi tehnici de stimulare a memoriei) de o substanţială doraţie pe care creştinul Durbacă a făcut-o, cu generozitate principiară, parohiei sale. În acest context ceea ce ar trebui amintit foarte limpede este că, în privinţa persoanei actualului primar gălăţean s-a pronunţat o sentinţă care-l condamna la privare de libertate pe trei şase ani şi şase luni. O ligă care îşi doreşte să-l apere pe autorul unor repetate infracţiuni este o organizaţie care îşi propune să sfideze, moralmente, legea, hotărîrile judecătoreşti, conduita publică. Îşi asumă liga susţinătorilor lui E. Durbacă — din Galaţi — un asemenea statut înalt ? Oricum, ca să faci din ţelul activităţii publice apărarea unei persoane este deja o preocupare minoră care nu poate decît să stîrnească ridicolul. Şi ce persoană...

MIHAIL GĂLĂŢANU ■

FOAMEA

Paradoxal, în pofida abundenței de alimente, dieta a devenit mai anarhică și dăunătoare

Interviu acordat de dr. conf. I. IONESCU-TÎRGOVIȘTE de la Clinica de metabolism și boli de nutriție

— Subnutriția din perioada dictaturii a rămas o amintire lugubră. Ceaușescu și ilustra sa savantă au conceput chiar un program de alimentație rațională, care de fapt a fost o manevră pentru o și mai drastică reducere a dietei fiziologice. Ce consecințe a avut aceasta asupra sănătății publice ?

— Normele de alimentație științifică au fost întocmite de specialiști. În toate țările civilizate există asemenea programe. Cel conceput la comanda lui Ceaușescu rezistă și astăzi sub raport științific. El prevedea, între altele, un consum de 72 kilograme carne pe cap de locuitor. Dar toate acestea aveau loc în condițiile diminuării dramatice a resurselor de produse alimentare. Ei bine, în octombrie 1989, am fost convocat la o ședință prezidată de Miu Dobrescu, ce viza întocmirea unui program pentru „calitatea vieții". Toți cei prezenți au crezut că va fi vorba de o ameliorare a nivelului de trai. Dar surpriza a fost cumplită. Dictatorul avea în vedere stabilirea unui necesar **minim** pentru diferitele trebuințe ale vieții. S-a luat ca etalon familia de patru persoane, care, potrivit noilor măsuri, trebuia să cheltuiască pentru hrană, îmbrăcăminte, chirie, căldură etc. 2 200 lei. Poporul român urma să fie împins spre o nouă curbă de sacrificii de fapt spre o viață de lagăr de concentrare. Dar a venit revoluția.

— În prezent, piața e plină de mărfuri alimentare. Se hrănește românul mai bine ca înainte ?

— Din păcate, nu. Îndrăznesc să afirm că, la o mare parte a populației, frigiderul este mai gol ca înainte. Dar au apărut și alte probleme. Au năvălit produsele din import. Cu deosebire : băuturi alcoolice și nealcoolice, dulciuri, înlocuitori de unt, lapte praf, conserve de carne. Multe din acestea cu termene de garanție expirate. Un asemenea produs își pierde nu numai virtuțile nutritive, dar devine potențial toxic. La acestea se adaugă preparate și băuturi făcute de privatizați dubioși și în afara oricăror controale sanitare. Apoi vînzarea cărnii pe piața liberă se face total necorespunzător. Sub cerul liber, supusă intemperiilor. Ca să nu mai vorbim de cea infectată cu trichinoză. Legislația în vigoare prevede o amendă de o mie de lei. Un fleac pentru un speculant. N-au fost niciodată atît de multe toxiinfecții alimentare.

— Omul nostru a scăpat totuși de cozile fioroase și, de bine de rău, găsește ce caută.

— Este adevărat. În trecut, cetățenii nu găseau în magazine alimentele trebuincioase, acum nu posedă banii pentru a le cumpăra. Din totalul populației, abia 15 la sută din cetățeni sînt capabili să-și alcătuiască un regim alimentar complet. Aș putea cita aici minerii, ceferiștii, șoferii, deci categoriile profesionale care au exercitat, prin șantaj, presiuni asupra statului, obținînd remunerații mari. Dar salariatul din sectoarele bugetare, cu deosebire din învățămînt, trage, cum se zice, targa pe uscat. Ca să nu mai vorbim de șomeri, de pensionari. Noi, medicii, observăm aceasta în patologia pacienților. Aceștia, mulți din ei, demonstrează o carență a principiilor nutritive. Carențe de vitamine, proteine de bună calitate, de săruri minerale. Pentru un pensionar a devenit o problemă să-și procure regulat necesarul de lapte, ouă, fructe proaspete. În spitalul nostru, cu toate că am fost suplimentați cu un milion de lei, realizăm cu greu un regim alimentar corespunzător. Din păcate toate acestea vin după un deceniu de înfometare a poporului nostru, situație care se repercutează în bagajul genetic al românilor.

— Cauzele ?

— Cele care se cunosc : o proastă gestionare a averii naționale. Într-o țară în care investițiile s-au redus la minimum, dar în schimb s-au făcut mari cheltuieli la import, oamenii suferă de foame. Ceva e putred în Danemarca.

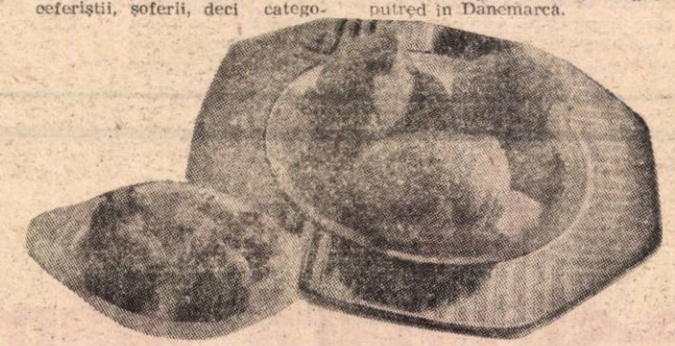

Practica primitivului

Mîncărurile gătite simplu și alcătuite în principal din legume și fructe sînt cele mai sănătoase. Popoarele primitive nu cunosc această teorie, dar o practică. Este și concluzia savantului nutriționist, Boyd Eaton, după ce a studiat deprinderile alimentare ale tribului Agta din Botswana. „Aici, oamenii trăiesc la fel ca strămoșii lor din epoca de piatră, notează cercetătorul american. Sînt robuști, sănătoși, mușchiuloși, nu cunosc infarctul și nici cancerul de plămîni și intestine. Nu beau alcool, nu fumează, stau sub cerul liber, în aer curat și sînt tot timpul în mișcare. Hrana lor constă din carne (niciodată prăjită), legume, fructe, pîine integrală, tărîțe și pește".

La reîntoarcerea din Botswana, profesorul Boyd a trecut prin Germania, unde a studiat lucrarea intitulată „Rețete ale preistoriei", care, în opinia sa, conține multe sfaturi utile și astăzi. Informațiile culese pe teren, coroborate cu cele citite în cartea amintită, l-au îndemnat pe cercetător să întocmească o dietă alimentară care, pretinde el, ar garanta sănătatea deplină.

La micul dejun : suc proaspăt de portocală, o banană tăiată felii și combinată cu cereale, lapte degresat, pîine integrală și marmeladă puțin îndulcită. Pentru prînz : verdețuri proaspete, moluște, curmale, smochine, fructe de pădure. La cină : salată de verdețuri din care să nu lipsească țelina, morcovul, conopida și, ca desert, fructe de sezon. Acest tip de dietă furnizează necesarul de proteine (34%), hidrați de carbon (45%) și grăsimi (21%). Prin alimentația noastră obișnuită consumăm proteine abia în proporție de 12%, hidrați de carbon 46%, iar grăsimi 42%. De notat apoi că primitivul nu depășește zilnic 690 de miligrame de sare, în vreme ce omul țărilor dezvoltate folosește 4 600 miligrame, favorizînd instalarea arterosclerozei.

Recomandările profesorului american sînt greu de respectat în România unde fructele exotice și crustaceele reprezintă un lux gastronomic. Dar aceste produse pot fi suplinite prin fructe și preparate carnate indigene. Rămîne ca nutriționiștii să-și spună cuvîntul. Colaboratorul nostru Aurel Simionescu (ale cărui opinii în materie de nutriție vă invităm să le citiți în pagina de față) reduce și mai drastic dieta alimentară, propunînd în exclusivitate fructe și legume crude. Teoria sa v-o prezentăm sub titlul de inventar.

TRATAMENTUL TUTUROR BOLILOR PRIN LEGUME, FRUCTE, CEREALE

AUREL SIMIONESCU:

„Mi-am redobîndit sănătatea prin sacroterapie!"

Ca să fii om liber în Univers, trebuie să respecți legile Universului. Organismul meu este o structură vie, permanent zidită prin celulele vii. Orice aliment, ucis prin prelucrări la foc, devine un corp străin, generator de boli, de suferință fizică și psihică, constituind hrană pentru virusi.

Aceasta este „Concluzia Concluziilor", privind nutriția, la care am ajuns prin exemplul propriei mele vieți. Am vîrsta de 55 ani, sînt absolvent al Facultății de filologie, secția engleză, iar de peste 11 ani mănînc doar legume, fructe și cereale, toate crude.

Omul este o structură care se zidește cu fiecare nouă celulă și nu-i poate merge bine cu hrană nevie ce, tratată termic, este de-acum în descompunere. Savantul american Linus Pauling a descoperit prin anii '60 că substanțele organice vii deviază sub microscop lumina polarizată spre stînga (levogir), iar cele nevii, spre dreapta (dextrogir). S-a aflat ulterior că devierile spre dreapta sau spre stînga se datorează formei elicoidale a ADN-ului. Astfel, nici o substanță dextrogiră nu poate fi antrenată în fluxul metabolic, deoarece focul o transformă, în cazul nostru, din substanță vie în nevie, anihilîndu-i și dipolul. În toate alimentele tratate termic peste 42°C sărurile vii devin săruri minerale **insolubile**, mici cristale care, acolo unde se depun, înfundă capilarele, împiedică hematopoeza, sistează aproape total eliminarea toxinelor etc. E de ajuns să privim în jur : toate viețuitoarele sănătoase se hrănesc cu alimente levogire. Omul, însă, a abdicat de la legile Universului și a căzut pradă poftelor, plăcerilor gurmande și, astfel, maladiilor.

Ca să aflu toate acestea a trebuit să mă lovesc mai întîi de „pragul de sus". La început a fost, deci, boala. După o rezecție 60% de stomac, îmi apăruseră și niște varice enorme. Mi-am dat seama că ceva trebuie să se schimbe în dieta mea alimentară. Atunci m-am adresat unui Institut de medicină tradițională din Japonia și răspunsul a fost categoric : revenirea la alimentația pe care noi oamenii am părăsit-o cu mii de ani în urmă ! Deci, în exclusivitate fructe, legume și cereale crude, eliminînd complet carnea, zahărul, ouăle, alcoolul, cafeaua (inclusiv toate cele iritante sau murate) și toate mîncărurile trecute prin foc (fierte, prăjite, coapte).

Mod de viață m-a făcut să-mi schimb pe neobservate prietenii, preocupările, lecturile, să cunosc o concordie cu mine însumi pe care nu o bănuisem pînă atunci.

Consum la masa de dimineață rădăcinoase (deci nevăzute de soare) : morcovi, păstîrnac, pătrunjel, țelină, sfeclă roșie, toate rase și amestecate cu grîu încolțit, fulgi de ovăz sau tărîțe de grîu și pîine neagră integrală (de la care se consumă doar miezul). La cea de a doua masă, legume văzute de soare de care găsesc : frunze de varză, salată, spanac, lobodă, ștevie, urzică, pătrunjel, mărar, plus castraveți buburoși, dovlecei, ardei graș, rar o roșie etc. La masa de seară folosesc fructe, dar numai indigene (deci recoltate din perimetrul meridianului geografic și magnetic care ne-a structurat ființa), amestecate cu puțină miere, nuci, alune, migdale, semințe de floarea-soarelui, de dovleac, grîu înmuiat, orez, orz, ovăz, mei, năut, înmuiate.

Alimentele enumerate conțin toate protidele, glucidele, lipidele și sărurile minerale de care avem nevoie. Paradoxal: aceasta este situația ! Redau mai jos și metoda folosită pentru înmuierea grîului (valabilă, de altfel, pentru oricare altă sămînță uscată, care și-a păstrat germenul și nu a fost tratată cu ultrasunete care distrug viața din bob).

În privința cantității necesare unei persoane pentru o zi, (ținînd cont și de principiile de bază ale homeopatiei), volumul unei cutiuțe în care se vinde, de obicei, vitamina C în farmacii, este de ajuns (circa 20 gr.), dacă consumăm suficient miez de pîine neagră.

Cantitatea de grîu, stabilită de fiecare din noi, se varsă într-o farfurie întinsă sau pe o hîrtie curată și se curăță de gunoaie. Apoi, seara, se pun la înmuiat într-un pahar sau borcan de iaurt curat, nivelul apei trebuind să depășească cu circa 1 deget nivelul boabelor deshidratate. Se lasă astfel pînă a doua zi seara, cînd boabele se spală în 2—3 jeturi de apă rece la chiuvetă, printr-o sită de ceai (sau tifon), pusă pe gura paharului sau a borcanului. Boabele se scurg apoi de apă și se pun la frigider în borcan pînă a doua zi, cînd sînt deja bune de mîncat. În aceeași seară, însă, se va porni un al doilea borcan de grîu. Primul borcan cu semințe, pornit ieri, va fi mîine dimineață gata înmuiat și bun de folosit. Al doilea borcan, pornit seara, va fi gata poimîine dimineața. Dacă persoana are de umblat peste zi, va lua cu sine borcanul de semințe (pe care le va respăla cu apă rece, folosind degetele mîinii drept sită de scurgere).

În privința laptelui, acesta se poate consuma doar nefiert și doar pînă în jurul vîrstei de 21 de ani. În general, după această vîrstă, glanda timusului se atrofiază din cauza unei alimentații dextrogire și nu mai fabrică enzima de lactază necesară metabolizării laptelui. La cei care consumă lapte și după această vîrstă, ficatul preia parțial funcția timusului atrofiat, eliberînd o enzimă asemănătoare, dar în cantitate mult mai mică, iar lactatele nemetabolizate produc mucus, peristaltism și inflamație intestinală, deci colită. La cei care folosesc, din copilărie, numai alimente netratate termic, timusul lucrează toată viața, asigurîndu-le acele benefice celule „T" de apărare. Mamiferele regnului animal consumă lapte numai în copilărie. Așa a hotărît natura ! Mai trebuie adăugat că laptele pe care îl cumpărăm de la stat este deja pasteurizat, adică fiert la 96 de grade, fiind lipsit, deci, de vitamine, de enzime și chiar de orice alte săruri, inclusiv calciu, care toate devin insolubile. Reținem, de asemenea, că toate derivatele din lapte, cumpărat de la magazin, se fac și ele tot din lapte pasteurizat.

De fapt, cei care gîndesc ca mine nu fac decît să redescopere un mod de viață pe care omul l-a pierdut cîndva printr-o greșeală comună : bunul plac și comoditatea, ambele decurgînd din ignorarea legii conservării energiei. Cei care reușesc, cu ajutorul lui Dumnezeu, să-și impună acest mod de nutriție, scapă de orice boli sau maladii cronice, regăsindu-și mai ales pacea sufletească. Celor ce vor să-mi scrie, le dau adresa : str. Trestiana 11, bloc. 14, sc. 2, ap. 50, cod. 75127, București. Tel. 75 33 82.

Grupaj realizat de
LIVIU TIMBUȘ ■

MARIA VÎRLAN în varianta discipolilor

Un creator ori savant își desăvîrșește opera atunci cînd lasă în urmă-i discipoli și cînd aceștia își întrec maestrul, prelungindu-i existența în timp și după trecerea în neființă. Omul, ca și pomul are (sau nu are) mugurii de rod ai perenității. Șansa de a se recunoaște în discipoli este o rară avis de care au parte puține personalități ce prefigurează viitorul. Am surprins aceste gînduri în frînturi de conversație cu acea femeie-miracol MARIA VÂRLAN din Chișinău, care pune diagnosticul bolnavilor fără analize și fără aparatură vindecîndu-i fără medicamente și fără bisturiu. Înzestrată cu un cîmp bioenergetic penetrant (trece și prin zid), Maria Vârlan simte, cu palmele ca două microradaruri orice abatere de la normalitate a organelor și sistemelor organismului. Am mai scris despre acest fenomen cu precizarea că însușirile native de excepție sînt puse în valoare prin studii și experiență îndelungată. Contribuția semnificativă, originală în dezvoltarea bioterapiei i-au adus consacrarea pe plan internațional, conferindu-i-se diploma de Doctor în medicina alternativă și multe titluri de membru și membru de onoare al unor academii și institute internaționale de medicină alternativă, inclusiv al unor organisme ale Națiunilor Unite.

Dintr-o biografie de excepție și activitate prodigioasă sub semnul tămăduirii bolilor, ne-am oprit asupra unui aspect esențial : descoperirea acelor puțini oameni superdotați cu bioenergie, testarea, instruirea și atestarea capacității lor de a vindeca. Maria Vârlan descoperă și formează discipoli. Despre unul din acești discipoli superdotați, cu un foarte puternic cîmp bioenergetic și capacitate tămăduitoare, care a vindecat zeci și zeci de pacienți, ELENA LEONTE, din Suceava, vom vorbi în numărul viitor al revistei.

C. BORDEIANU ■

PARADIAGNOZA — un miracol?

În lumea fantasmelor

Din multe puncte de vedere, doamna Silvia Teodorescu a fost un copil neobișnuit : mai întîi că, după propriile-i mărturisiri, la 4 luni îi crescuseră deja 4 dinți sus și 4 jos, iar la 7 luni alerga și se juca împreună cu alți copii. Apoi, la 5 ani, a salvat un copil de sub o căruță răsturnată, ridicînd singură carul, ceea ce n-a fost privit cu ochi buni de către vecinii care, de altfel, au și declarat că aici ceva nu este curat. În aceeași zi, părinții au fost nevoiți să se mute în alt cartier. Aici ,altă belea : într-o singură noapte, fetița de 12 ani a devenit, din blondă, brunetă. Apoi, anii au trecut, multe au fost uitate, multe, trecute cu vederea. Pînă într-o zi : era prin '85, doamna Silvia se întorsese acasă după ce condusese mai multe ore mașina și, cînd a intrat în casă pe la 1,30 noaptea, la întuneric, și-a văzut pentru prima dată, în clar, oasele de la mîini. Imaginea era mai bună decît cea de radiografie, în sensul că vizualiza întreaga circulație. După cum ne relatează, prima reacție a fost de spaimă, oricum era ceva cu totul neobișnuit, așa că s-a prezentat la doctorul Bordeianu din Roman care i-a spus că va rămîne oarbă. Nu s-a întîmplat după spusa doctorului, dimpotrivă : la puțin timp, aflată în tren, doamna Silvia și-a dat seama că poate vedea oasele unui om care este îmbrăcat. Toate acestea la un loc au fost numite **har**, iar harul a fost folosit în vindecarea diverselor boli considerate incurabile. De fapt, de aici ar fi trebuit să încep : mă aflu la Roman, într-o casă de pe strada Bogdan Dragoș, într-o încăpere în care un pian de epocă dă echilibru unui spațiu plin de flori, planșe medicale și tablouri. În zilele de luni, miercuri și vineri, curtea devine neîncăpătoare, cei care mai cred într-o speranță de viață poposesc aici. Aș putea crede ușor că totul este o înșelătorie, dar există zecile de mărturii ale celor vindecați, emisiuni ale postului de radio Iași, articole din presă. Numai după 4 ședințe Pavel Petru (bolnav din 1984, de trei ori operat de chist hepatic) și-a dat seama că se simte mult mai bine, iar în final s-a considerat vindecat. Pavel Petru locuiește în Piatra Neamț și, prin intermediul emisiunii Radiosfera de la Radio Iași, a ținut să dezvăluie ascultătorilor istoria vindecării sale. Iăciuc Tincuța a venit cu neoplasm la sîn și plămîni ; acum este sănătoasă. La fel Bîrțoc Ana (adenopatie ganglionară canceroasă), Genoveva Giurg (astm bronșic), Mițoc Fabian (tumoră cerebrală în evoluție malignă), Radu Gheorghe (ciroză hepatică), Adăscăliței Mihai (hemipareză stîngă și Parkinson) și mulți alții. Acestia toți au ajuns cu evoluții dramatice ale bolii și după mai multe ședințe au plecat sănătoși. Acum pe scaunul de consultații se află dl. doctor Ioan Tepordei. Dumnealui suferă de ulcer duodenal și-mi spune că este convins că boala i se va vindeca, judecînd după rezultatul celor cîtorva ședințe de pînă acum : durerile au dispărut, regimul alimentar nu mai este obligatoriu. Cum procedează doamna Silvia Teodorescu în depistarea și vindecarea bolilor ? Pentru aceasta, devin eu însumi pacient. Sînt așezat pe scaunul de consultații, dezbrăcat pînă la jumătate, cu mîinile întinse pe lîngă corp. Doamna Silvia „vede" cu mîinile înaintea organismului și se oprește la organul bolnav. Încep, apoi, pase de la mică și mare distanță, un fel, poate, de transfer de energie. În timpul ședinței, pacienților li se schimbă vizibil culoarea părului, ceea ce, sînt asigurat, mi se întîmplă și mie. Unii bolnavi se vindecă după 4 ședințe, alții după 35 de întîlniri de acest fel. Îl întreb pe dl. doctor Tepordei cum poate explica medicina acest lucru, dar dumnealui mă sfătuiește să mai aștept un timp, pînă ce vor aduna destule cazuri, pentru o lucrare de sinteză pe care o va prezenta publicului larg. Este vorba de paradiagnoză — fenomen lipsit de instrumente ale cercetării. La Roman s-au vindecat mai mulți bolnavi cu boli considerate a fi incurabile ; va porni de aici un nou drum în cunoașterea medicală ?

AL. MIHĂILĂ ■

HOFIGAL S.A.
București * ROMANIA

Anghirolul în atenția cititorilor

În urma articolelor de prezentare a ANGHIROLULUI, la reprezentanța firmei HOFIGAL din strada Sevastopol nr. 14 au sosit numeroase scrisori de la persoane suferinde din întreaga țară, prin care se cereau lămuriri suplimetare asupra unora dintre indicațiile terapeutice ale medicamentului. Cu sprijinul specialiștilor firmei Hofigal, vom răspunde astăzi cîtorva dintre întrebările ridicate de cititorii interesați de cunoașterea mai amănunțită a gamei de afecțiuni în care poate fi folosit Anghirolul.

Alexandra Ionescu, Iolanda Vasile, Jean Manolescu, Elena Ălboiu, Niculaie Stoian din București, Marioara Ioniță din Buzău, Ioan Avram din Pitești și Mioara Petrache din Tîrgoviște doresc detalii suplimentare privind noul spectru terapeutic al Anghirolului. Este vorba de fixarea sărurilor de magneziu în structura medicamentului, ceea ce îi permite să acționeze cu succes în cazurile de **carențe magneziene**, maladie mai puțin cunoscută, asupra căreia ne vom opri, deci.

Lipsa de magneziu din organism este datorată, frecvent, insuficienței de aport magnezian (denutriții, alcoolism, alimentație artificială), malabsorbțiilor digestive sau pierderilor renale exagerate în cazul unor afecțiuni renale.

În general, simptomatologia clinică este prezentă atunci cînd valorile în sînge ale magneziului sînt cuprinse între 12—17 mg./l, și se accentuează odată cu scăderea sub aceste limite a valorilor.

În cazurile în care magneziul este sub limitele amintite, se constată manifestări simptomatice ca tremurături, slăbiciune musculară, crize de crampe musculare (circei), tulburări psihice (iritabilitate) insomnii etc., tulburări de ritm cardiac (extrasistole, tahicardie), tulburări digestive (diaree). Manifestări în diminuarea și chiar îndepărtarea cărora Anghirolul și-a demonstrat deja eficacitatea, efect cum am mai arătat, datorat ing. Ștefan Manea, realizatorul Anghirolului după un procedeu original, unic în lume, prin care a devenit posibilă fixarea sărurilor organice de magneziu, pe care organismul le asimilează cu mare ușurință.

Deși, așa cum ne-ați cerut, am inserat în acest capitol și simptomatologia datorată carențelor de magneziu, insistăm, chiar cu riscul de a vă plictisi, asupra obligativității consultării medicului înaintea folosirii oricărui medicament, deci și a Anghirolului. Căci, dacă tremurăturile sau tulburările psihice, să zicem, pot fi cauzate de lipsa magneziului, ele pot fi, foarte bine ,datorate cu totul altei carențe sau maladii, pe care numai medicul o poate diagnostica în mod corect.

Emil Vernescu din București este alergic. Domnia sa întreabă dacă în acest caz poate folosi Anghirolul.

Răspunsul, afirmativ, vă informează că **prin acțiunea de stimulare a funcției antitoxice a ficatului, Anghirolul creează posibilitatea obținerii de rezultate chiar și în cazurile de boli alergice** — stări anafilactice, urticarii, stări migrenoase, alergii alimentare și orice alte manifestări alergice pe fond hepatic.

Nedumeriți, derutați chiar de prezența în farmacii a **două feluri de Anghirol, la prețuri diferite, produse de două firme diferite — HOFIGAL și BIOFARM** — mulți cititori ne întreabă care sînt deosebirile dintre ele.

Nu este vorba de nici un fel de deosebiri de structură sau acțiune terapeutică ; din punct de vedere al principiului activ, deci al calității, nu este nici o diferență. **Singurul fapt care le deosebește este modul de condiționare a produsului. Biofarm-ul folosește pentru condiționare zaharuri ce lipsesc la produsul realizat de Hofigal, fapt ce face ca acesta din urmă să poată fi folosit și de către diabetici.**

Aceeași întrebare și în ceea ce privește prezența în farmacii a produsului străin **Cinarol** al cărui preț impresionant ar trebui să presupună și calități net superioare Anghirolului. În fapt, nu există nici o deosebire între cele două medicamente în ceea ce privește linia principiului activ pe care îl conțin. Mai exact, **nimic din ceea ce se găsește în Cinarol nu lipsește Anghirolului, ci, dimpotrivă, Anghirolul conține, în plus, sărurile de magneziu.**

Vă reamintim, că la reprezentanța firmei, din strada Sevastopol nr. 14, puteți comanda Anghirol, la prețul de numai 75 lei flaconul de 20 de comprimate în loc de 95, cu cît se vinde Anghirolul firmei Hofigal în farmacii.

R. MANOLESCU ■

EX-REGINA

De obicei, discursurile ambasadorilor la televizor cu ocazia zilei naționale a țărilor pe care le reprezintă sînt convenționale, greu de urmărit, descriind în culori roz-bombon relațiile dintre statele respective și noi.

Sînt un bun prilej pentru a schimba canalul sau pentru a închide televizorul.

Uneori, însă, se mai întîmplă și minuni și zăbava în fața micului ecran ți-e răsplătită.

Așa s-a întîmplat deunăzi, cînd a vorbit ambasadorul Olandei la București. De fapt, și-a citit discursul într-o românească aproximativă, dar strădania domniei-sale de a-și comunica fără intermediar gîndurile merită toată lauda.

Nu din pricina acestui fapt n-am închis televizorul.

De-abia a început să cuvinteze și distinsul diplomat s-a referit la prețiosul timp al Televiziunii române de care nu vrea să abuzeze.

O fi doar o formulă de politețe, mi-am spus, nu poate fi vorba de nici o ironie; dar să auzim ce mai zice.

N-a trecut mult și ne-a explicat prezența sa pe micul ecran; ea era prilejuită de aniversarea zilei naționale a Olandei, care este și ziua de naștere a ex-reginei Olandei.

Prefixul „ex" m-a făcut să tresar, mai ales fiind el folosit în context regal.

„E o noțiune pe care o cunosc și olandezii, dar într-un cu totul alt sens", ne-a explicat pedant dînsul. Ex-regina Iuliana – de fapt, regina Iuliana, fiindcă nimeni nu-i poate răpi acest titlu, –, deci, regina Iuliana a încredințat tronul fiicei sale, în urmă cu un număr de ani. Ziua națională a Olandei a continuat să fie însă ziua de naștere a reginei mamă, mai ales că ea cade primăvara și deci sînt condiții meteorologice mai bune pentru festivități.

În final, ambasadorul a salutat democratizarea tot mai accentuată a Televizuniii române care a oferit cu generozitate patru minute și jumătate de prezență la televizor și unor sportivi olandezi și unui compatriot de-al lor diplomat.

Ei bine, chiar dacă au fost patru minute și jumătate ele au reușit să ne întipărească în memorie imaginea domnului C.F. Stork.

GEORGE ARION

ZONA DE TANDRETE

MEGAMIX

ÎN NIRVANA

● ROD STEWART lansează luna aceasta un nou disc în oncarea lui Freddie Mercury, extras de pe albumul „Vagabond Heart" și intitulat „Broken Arrow". În varianta single, discul conține succesul lui Elton John, „Your Song" iar pe compact disc mai apar „Mandoline Wind" și „The First Cut Is The Deepest".

● Iată „cartea de identitate" a celui care a fost Freddie Mercury : — nume : Frederick Bulsara, — data și locul nașterii : 5 septembrie 1946, Zanzibar, — școala : a studiat la St. Peter's Boarding School din Bombay, India, — prima slujbă : a vîndut confecții la Kensington Market, — primul spectacol : la 14 ani cu trupa școlii, „The Hectics", — muzica preferată : „Tears For Fears" și Aretha Franklin. Îi plăcea și opera, în special cîntăreața Monserrat Caballe. Artiștii săi preferați mai erau : Jimi Hendrix, John Lennon, Rod Stewart, Elton John, — momentul cel mai greu din cariera sa : cînd a trebuit să suspende spectacolul de la Suncity din Africa de Sud, pentru că își pierduse total vocea, — momentul său artistic cel mai bun : la spectacolul „Live Aid", — momentul cel mai înspăimîntător : primul său zbor cu elicopterul, în 1982, și atunci cînd, după un concert, doi fani erau gata să îl sugrume, încercînd să-i smulgă eșarfa de la gît, — nu suporta : pîinea albă și oamenii zgomotoși.

● NIRVANA sînt acuzați de... Nirvana. Adevărul este că în dosarele muzicii rock apare înregistrată, la anul 1967, o trupă de rock psychedelic, sub numele de „Nirvana", care a semnat la vremea aceea un contract cu casa Island și chiar a pătruns în Top 40 cu cîntecul „Rainbow Chase". Și cam atît. De atunci nu s-a mai știut nimic. Cu toate acestea ei pretind acum că numele le aparține în exclusivitate și au anunțat că vor lupta pe căi legale pentru a dovedi aceasta. Pentru actualii Nirvana nu este pentru prima oară cînd se întîmplă așa ceva. Anul trecut, în toamnă, după apariția albumului „Nevermind", o trupă obscură din Los Angeles a cerut despăgubiri substanțiale, pe motiv că Nirvana sînt ei.

● Davada „Dee" Presley, mama vitregă a lui Elvis, dezvăluie fapte uluitoare, în cartea sa „The Intimate Life And Death of Elvis" : marele rege al rock'n roll-ului avea relații incestuoase cu mama sa Gladys. Se pare că faptul era cunoscut în cercul intim al vedetei. Iată ce spune tatăl său, Vernon Presley : „Elvis și Gladys au dormit în același pat și se iubeau, în sensul biblic. Pe atunci el avea 17 ani și cînd l-am întrebat, mi-a mărturisit : literalmente s-a culcat cu mama sa".

MIRCEA ZANE

Miruna Boruzescu la București

„Time is money!"

„Cameristele", „Uriașul munților", „Revizorul"... „Neînfricații", „Felix și Otilia", „Un august în flăcări"... Gina Ionescu, Lucian Pintilie, Liviu Ciulei, Iulian Mihu, Mircea Veroiu, Dan Pița, Alexandru Tatos, Radu Gabrea...

Un număr de spectacole de teatru, cîteva filme, întîlnirea cu regizori de marcă, o perioadă scurtă de timp...

Suficient pentru două talente de excepție — Miruna și Radu Boruzescu — spre a nu fi uitați de lumea de teatru din România, chiar după 19 ani de absență.

— Așadar, Miruna Boruzescu din nou în țară. De ce fără soțul tău ?

— Radu lucrează la un spectacol pentru Festivalul de la Lyon. În ceea ce mă privește, pentru moment sînt liberă. A fost vorba de un proiect cu Liviu Ciulei la Washington, dar a căzut din lipsă de bani. Rămîne să lucrăm din nou împreună în 1993 — „Cosi fan tutte" la Köln.

— Aș vrea să ne întoarcem puțin în trecut.

— Noi am plecat în septembrie 1973 la Paris, cu Lucian Pintilie. Era vorba de un spectacol cu „Turandot", iar Jacques Lang — actualul ministru al Culturii și Învățămîntului din Franța a fost nevoit să forțeze puțin nota pentru ca noi să avem pașapoarte. Cînd am sfîrșit spectacolul am vrut să ne întoarcem acasă, dar am primit o ofertă de la Amsterdam. Era vorba de finalul unui film american, a cărei ultimă parte își desfășura acțiunea în Europa. De acolo, ne-a solicitat Petrică Ionescu — unul dintre celebrii regizori români care lucrează în străinătate — și ne-am întors la Paris pentru două spectacole de operă. În acest răstimp a revenit Lucian Pintilie. Am lucrat și cu o serie de regizori francezi, dar ceea ce considerăm noi mai important, am realizat cu Pintilie. Perioada aceea am petrecut-o, în bună măsură, în „Théatre de la Ville".

— Film ați mai făcut ?

— Doar unul cu Radu Gabrea în Portugalia. Eu am mai lucrat la o poveste despre țigani. În Franța, ca scenograf de teatru, ești ca într-un sertar. Foarte greu ajungi în cinema. Cum noi am lucrat primii ani în teatru, sîntem considerați decoratori și costumieri de teatru. Apoi, după '80, am început să circulăm foarte mult în lume : Cardiff, Minneapolis, Washington, Florența... Au fost cîte două-trei spectacole pe stagiune. Atunci ne-am întîlnit și cu Liviu Ciulei. Uite, așa a trecut timpul !...

— Liviu Ciulei — ca și Lucian Pintilie, de altfel — sînt din nou în România. De ce n-ați lucra și aici împreună ?

— Pentru că nu m-a solicitat ! A vrut să formeze o echipă cu oameni de aici, să facă un spectacol românesc și sînt mulți scenografi și creatori de costume talentați în România. N-aș putea spune că-i cunosc, pentru că n-am văzut de ani de zile un spectacol făcut în România, cu excepția montării lui Al. Tocilescu cu „Othello", care s-a prezentat la Paris, la „Odeon". Mi-au plăcut foarte mult costumele Liei Manțoc. Acum am fost la „Visul unei nopți de vară" al lui Ciulei și mi-a plăcut foarte mult. Vreau neapărat să văd spectacolul lui Andrei Șerban „Livada cu vișini" și sînt foarte curioasă cum arată costumele Doinei Levința. Din păcate, stau foarte puțin în România.

— Dar v-ați gîndit să lucrați aici ?

— După Revoluție, cînd ne-am întors pentru prima dată în țară, ne-am spus că e normal ca oamenii de teatru care au trăit aici să fie lăsați să se exprime ei. Acum, Radu pregătește un scenariu și vrea să facă și regia filmului — un film despre experiențele lui de aici, cînd a revenit după Revoluție. Va fi un film cu echipă și actori români, în care există și o parte de producție franceză, fiind vorba mai mult de un ajutor financiar.

— Presupun că vei semna costumele.

— Da, dar fiind un film contemporan, n-am mare lucru de făcut. Sigur că aș vrea să lucrez în România, dacă aici lucrurile ar fi normale adică dacă s-ar respecta termenele. Toate proiectele care mi s-au propus au fost atît de vagi ca perioadă de timp, încît o programare — ținînd cont și de ceea ce am de făcut în Franța — pare imposibilă. De exemplu, Lucian Pintilie a spus că începem în septembrie un film, iar el nu a terminat nici ce avea de făcut înainte. În teatru, Vlad Mugur m-a întrebat dacă vreau să lucrez cu el și am spus da. A fixat o dată, apoi a fixat altă dată... S-a terminat ! În Occident termenele sînt fixe și respectate. Trebuie să supraviețuiești și ca să supraviețuiești, nu-ți poți permite imprecizia care domnește aici. În România un proiect durează ani... Nu se poate ! Time is money !

LIANA TATOS

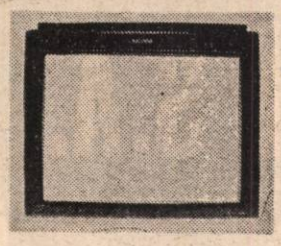

Televiziune

Săptămîna de gală

Fără exagerări, la Televiziune se derulează o săptămînă plină de evenimente care, bănuiesc, va ține pe mulți în fața micului ecran.

Speranțe și certitudini

Cum poate fi etichetat un festival ? O înmănunchere de speranțe și certitudini, nu-i așa ? Miercuri va începe „Festivalul internațional — București '92". Pînă sîmbătă, vom urmări seară de seară concursul de creație, dar și recitalurile unor celebrități ale genului : La Toya Jackson, Bonnie Tyler, Sidney Youngblood. Festivalul, purtînd girul numelui unui bine cunoscut realizator — Titus Munteanu — se va încheia duminică seară cu Gala laureaților, moment în care doar cîteva speranțe se vor transforma în certitudine.

Un regal pentru iubitorii sportului

Iubitorii sportului vor fi, cu adevărat, răsfățați. Pe tot parcursul săptămînii se vor transmite direct de la Praga meciurile Campionatului mondial de hochei. Și, cum mulți gîndesc că fără fotbal emisiunile de sport nu au nici un haz, am reținut din programul oferit de TV ziua de miercuri, cu două meciuri : România — Insulele Feroe, la orele 13,50 și Finala Cupei Cupelor — transmisiune directă de la Lisabona — în jurul orei 21. Cei mai împătimiți suporteri dintre suporteri — rapidiștii — dacă nu vor fi pe stadion, vor putea striga „Hai, Rapidul !" și în fața micului ecran, la meciul Dinamo — Rapid de sîmbătă, 2 mai, ora 16,55.

O premieră absolută

Începînd cu această săptămînă, vom putea deschide televizorul de marți pînă vineri la ora 7 dimineața. În premieră absolută, transmiterea programului Televiziunii Naționale din Republica Moldova, va cuprinde „Tele-Național", program de actualități, emisiuni culturale, filme artistice, desene animate și deja cunoscutul „Mesager". Conform programului stabilit, Televiziunea Română va prelua emisiunile din Republica Moldovă și seara, pe programul II, între orele 20,45 și 21,30.

Cu ochii... pe 4

În sfîrșit, dar nu în ultimul rînd, emisiunea ce se dorește o marele eveniment la Televiziune : „Toți pentru I / 4 pe[illegible]

TEATRU

FRANȚUZEȘTE FĂRĂ PROFESOR LA ORADEA

Nu de multă vreme, trupa de teatru „Basile Valentin" de la Teatrul municipal din orașul **Bourg-en-Bresse** din Franța a prezentat spectacolul cu piesa „LE RETOUR" („ÎNTOARCEREA") de Harold Pinter în regia lui Claude Lesko pe scena teatrului orădean și având următoarea distribuție: Max (Abbes Faraoun), Lenny (Dominique Ferrier), Sam (Pierre Tarrare), Joey (Frédéric Bouraly), Teddy (Claude Lesko) și Ruth (Marie-Christine Adam).

Piesa a fost urmărită cu interes de o sală plină de spectatori, buni cunoscători ai limbii franceze care, după aplauzele dăruite din belșug au pus întrebări îndrăgiților oaspeți.

Mulți au considerat recentul spectacol drept un semn de bun augur pentru Festivalul internațional de teatru scurt care se va desășura anul viitor la Oradea.

PAȘCU BALACI ■

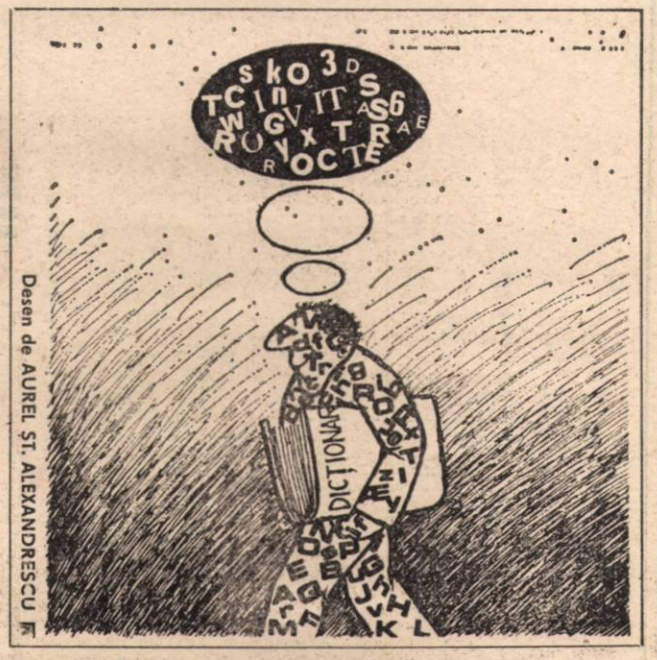

Desen de AUREL ȘT. ALEXANDRESCU

Film

Misiunea îngerilor

Se pare că cinematografia mondială e bintuită de o adevărată slăbiciune pentru îngeri. În orice caz, studiourile din Hong-Kong o dovedesc cu filme ce vin unul după altul. Abia isprăviți „Îngerii justițiari", o nouă producție — „Misiunea îngerilor", realizată de aceeași echipă — Yale Leung și Godfrey Ho. Cum totul este, mai ales în cinema o chestie de bani, se vede că publicul de pe mapamond adoră polițistele cu chip de îngeri, ce nu se dau în lături de la bătăi spectaculoase, firește, spre a-și îndeplini „misiunea" prin care fac să dispară bandele de răufăcători.

Lupul tînăr

Chiar dacă n-ați văzut producția americană „A fi sau a nu fi lup", n-ați pierdut cine știe ce. Continuarea sa — „Lupul tînăr" se păstrează în aceeași tematică. Protagonistul — Jason Bateman — vă va uimi cu însușirea sa, moștenită de la prima serie, de a deveni om-lup, trecînd — în această dublă ipostază — prin tot soiul de aventuri.

Cristian Țopescu — Mihai Tatulici — Carmen Bendovski — Marina Almășan

toți". **Mihai Tatulici**, pe care l-am întrerupt din proiectarea „Scaunului electric", s-a zbătut puțin între tentația de „a-și vinde marfa" și dorința de tăcere, spre a veni cu marea surpriză. Sigur că a cedat primei dorințe !

„Începem o aventură de care noi înșine sîntem îngroziți. Noi, cei 4 : **Cristian Țopescu, Carmen Bendovski, Marina Almășan** și cu mine. Dacă nu reușim, ne fringem gîtul, pentru că a fost o puternică opoziție din partea celor care nu vor schimbări în Televiziune. Este o formulă de magazin de tip occidental, în care echipa lucrează într-un sistem cu totul nou pentru televiziunea noastră și pe care l-am preluat de la EMC, BBC și ZDF. Cei patru nu mai sînt realizatori, ci „moderatori", stăpîni absoluți a ceea ce urmează să se deruleze pe parcursul a 5 ore de emisie. Dorim ca sîmbăta să redevină o zi aparte în viața noastră de... telespectatori și pentru asta vom încerca să prezentăm absolut tot ceea ce ar putea interesa : muzică, sport, concursuri, actualități, documentare, film, modă, ciné-verîteuri, prognoză politică, viață mondenă. Pentru prima emisiune pregătim scaunul „fierbinte", pe care vor fi așezate personalități ale vieții noastre. La primul neadevăr rostit, scaunul se încălzește pînă la 150 grade Celsius, făcîndu-l pe cel așezat să sară... ars. Invitatul numărul 1 este dl. Răzvan Theodorescu. Eu l-am anunțat !

Apoi, fiindcă s-a nimerit ca emisiunea să coincidă cu ziua de naștere a lui Ion Țiriac, vom stabili legătura cu Monte Carlo, să vedem cum și-o sărbătorește. Va fi o surpriză nu doar pentru telespectatori, ci și pentru Țiriac. Habar n-are ce i-am pregătit ! Veți vedea!"

Mihai Tatulici a mai promis multe altele, dar ne-am gîndit că n-ar fi frumos să vă povestim noi emisiunea. Vom trăi și vom vedea ! În orice caz, toți vom fi cu ochii... pe 4.

Grupaj realizat de LIANA TATOS ■

Cronica momentului

Un mic maestru: Constantin Gheorghe

Constantin Gheorghe impune, prin pictura sa de mic- ului maestru" contemporan. El este reprezen- al unei categorii foarte cuprinzătoare de artiști ce ro- ocu- tată nu în relație cu alte categorii, ci în date e re- om- stituirii sale și, de aici mai departe, din perspe- vieți de performer. Exact ca în veacul de aur al m- ocuri europeni, pictorul de gen de azi are un numă- bine precizat, un vizavi cu publicul în termeni fe- i și, mai presus de orice, înțelepciunea de a nu an- dată lucrări pe care nu le poate încheia. Nu-i poți c- con- stantin Gheorghe să picteze altceva. Astfel ai al- de a alege, dintr-o producție relativă bogată, piesele e- une. El nu pictează „peisaje", ci vederi din direcții d- din cînd în cînd, cu stări de spirit diferite ale unui i : o cîmpie ripoasă, cu zăpada spulberată din locuri- e- dentate, cu o vegetație sărăcă, mereu același capăt de l- uitat de oameni și parcă și de Dumnezeu. Ce cau- un artist spre un asemenea motiv rar e un mi- atîta Gheorghe imaginează un orizont însingurat, fr- ece. Performanța — fiindcă e vorba, în toate privin- ile

unui îndărătnic — constă în aceea că artistul izbutește să facă insolitul familiar și dezagreabilul fermecător. Cine ca- a în peisaj o stare de spirit, are acum cel mai potrivit prile- . În recenta sa expoziție de la „Orizont", Gheorghe Cons- tin a prezentat, de fapt, nu o serie de înfățișări ale motivului pre- ferat (sau, mai bine zis, conceput de el) ci produc- a unui atelier specializat. Constantin Gheorghe ne arată cum trebuie procedat pentru a atinge desăvîrșirea în date fixe. Micul maes- tru e un fel de prestidigitator al șevaletului. De aceea nici nu are imitatori, de aceea nu face școală. E cazul unui meșteșug calibrat pentru doar cîteva acțiuni artistice, dar bine stăpînite. Pe lîngă aceste peisaje, care nu trebuie semnate pentru a fi ce- ști cine-i autorul, Constantin Gheorghe mai pictează flori — de regulă cale albe, cu plasticitatea lor atît de atîtătoare — și un tip neobișnuit de feminitate în cadrul unei galerii ce s-ar putea chema „de portrete mondene". E o preocupare foarte cu- rioasă la un peisajist al austerului, care se explică tot prin dinamica atelierului de mic maestru. Pictorul specializat e in- diferent la stimulii jumii reale. Lumea pictată de el e o pro- iecție în permanentă ameliorare. Cele mai reușite tablouri sînt și cel mai puțin „realiste". Sînt reușite ori desăvîrșite în linia țelului urmărit nu față cu realitatea imediată. Deo- dintre pictorii de gen de azi și cei de odinioară nu e meșteșug, deși mijloacele se înțelege că au evoluat în sensul simplificării. Deosebirea majoră e la ideal. Micii maeștri moderni au con- duită de poeți lirici și țelul lor suprem e lirismul.

Constantin Gheorghe are colecționari statornici și o mulțime de simpatizanți între altele și pentru faptul că un colecționar e întotdeauna sensibil la performanță, nu importă în ce sferă de interese plastice se produce aceasta.

TUDOR OCTAVIAN ■

MINOLTA

LA

CERF '92

Ceasornicul îndreptat

Medici și chelneri

Chiar dacă prestațiile lor sînt diferite, în România, medicii și chelnerii prezintă sumedenie de asemănări frapante, datorită intereselor frățești și unui trecut glorios. Curios că, pînă în prezent, nu s-a constituit un sindicat medico-alimentar.

Prima trăsătură comună : starea materială prosperă. Și unii și alții primesc fără să ceară, potrivit unor rînduieli tainice ale societății românești. Bacșișul și plicul cu bani se constituie în reguli de fier. Nesocotirea lor se lasă cu pedepse aspre. Cele mai blînde sînt : o friptură arsă, sau o măsea extrasă fără anestezie. După abateri repetate, se poate ajunge pînă la scoaterea din local (a clientului) și anularea permisului de conducere pe motive medicale. Nu e de joacă.

Alt semn de recunoaștere : amîndoi au traversat cu bine dictatura proletariatului. N-a fost medic sau ospătar care să rabde de foame. Nici de frig. La pungă plină, caloriferele, femeile, miliția, ministrul, cîrnățarul, primul secretar radiază de căldură și bunăvoință. Burta și sănătatea cad în zona apolitică a relațiilor sociale.

Similitudini dulcase conferă și traiul domestic. Numai în locuințele personalului medico-alimentar se găsesc la orice oră băuturi și țigări străine, iar frigiderul geme de colesterol în variate ipostaze. În România, icrele negre, coniacul franțuzesc, burta de crap nu s-au consumat în familie, ci s-au păstrat pentru caz de boală. Iar dacă ceaușismul ar fi ținut pînă în anul 2000, ultimele vrăbioare și cotlete le-ar fi mîncat tot chelnerii și medicii la masa de prohod a poporului român.

Sub vechiul regim, pușcărie a făcut țăranul prins cu o traistă de porumb, niciodată chirurgul ce a luat zece mii pe o operație.

Am putea spune, deci, că, vreme de 45 de ani, medicina și alimentația publică au reprezentat cea de-a treia putere în stat. După revoluție, locul acesta a fost ocupat de ziariști. Aceștia nu au frigiderele pline, dar se mănîncă între ei. În același timp, viața omului în alb (medic, chelner, frizer și măcelar) s-a complicat în mod nedorit. Mărfurile de import, privatizarea, concurența au stricat o piață făcută. Inițiativa particulară subminează bunăstarea zecilor de gestionari, ospătari, șefi de unitate, obișnuiți să-și ia, la cîntar, porția lunară. În dispensare și policlinici ,altă tragedie. Cabinetele particulare amenință liniștea medicilor de rețete și foi de trimitere. Internîști apatici, oculiști miopi, dentiști pregătiți să-ți scoată măseaua cu limbă cu tot (dar cu clientelă asigurată din oficiu) sînt nevoiți să intre în competiție cu noii vînători de pacienți.

Cunosc un generalist cu tarife fixe : 100 lei o palpare de ficat, 150 lei tușeul de prostată (spor de toxicitate), 25% reducere pentru tratamente în grup. „Ne așteaptă zile grele, mi-a spus deunăzi. Privatizarea va lăsa fără pîine (și cafea) mii de medici de circă. Presa trebuie să le sară în ajutor". Apoi m-a consultat pe gratis, dăruindu-mi la plecare un pachet de Kent. Sînt primul cetățean român care primește ciubuc de la un doctor. Trăim vremuri revoluționare.

LIVIU TIMBUS ■

Fotbal

Campionatul și-a pierdut sarea și piperul

Cînd rîndurile de față, scrise imediat după încheierea etapei a 26-a, vor ajunge la îndemîna cititorului, meciul cu Insulele Feroe, cel care va da semnalul lungului drum spre turneul final din SUA, va fi ca și ieșit. La ce bun, deci un comentariu despre cele două etape de dinainte și după Paști ? Am fi tentați, cu alte cuvinte, să ne oprim numai și numai asupra meciului internațional. Dar parcă tot ar mai fi ceva de spus și despre campionatul nostru. La vîrf, acolo unde se împart laurii, lupta e ca și încheiată. Dinamo este în continuare neînvinsă și nu prea vedem cine îi va administra prima bătaie în acest campionat. Cel de-al doilea loc este și el ca adjudecat, Steaua avînd șansa dublă de a participa în toamnă fie în Cupa UEFA, fie în Cupa Cupelor. Incertitudinile sînt lucrurile în ceea ce privește cele două locuri pentru UEFA. Candidate aproape sigure, Universitatea Craiova și F.C. Ploiești. Dar un cuvînt de spus îl vor avea, desigur, Electroputere și Politehnica Timișoara. Dacă ar fi să privim nu doar spre configurația totală a clasamentului, cît mai ales la clasamentul adevărului, cea mai îndreptățită pentru ocuparea unuia din cele două locuri pare să fie Electroputere, care are un +3 extrem de valoros, mai ales dacă „micii craioveni" vor mai ciupi pe undeva 2—3 puncte. În rest, pînă spre locurile retrogradante, liniște și pace, o resemnare colorată doar de surprinzătoarele fluctuații ale Gloriei Bistrița, ba chiar și ale Daciei Unirea Brăila. În ceea ce privește echipele care vor părăsi prima scenă fotbalistică, acestea sînt, fără nici un dubiu, exact cele pe care le numeam cu aproximativ 3—4 săptămîni în urmă : Corvinul, ASA Electromureș și F.C. Argeș. S-au desprins, din imediata lor apropiere, prin cîteva rezultate spectaculoase, Sportul studențesc și, mai recent, F.C. Bacău. Gurile rele ar putea invoca tot felul de aranjamente, dar nimeni n-a adus, deocamdată, nici o probă. Nu-i vorbă că, pînă la sfîrșitul acestui campionat, intrat deja în umbră, pentru că îi lipsește sarea și piperul, adică posibile'e răsturnări atît la vîrf, cît și la subsol, se mai pot întîmpla unele lucruri, cam de genul celor care au început să apară în divizia secundă, unde pentru un meci, cel dintre Unirea Alba Iulia și UTA, s-a pus la bătaie o căruță de bani. Să avem, deci, răbdare și tutun, că vom auzi multe și mărunte despre adevărata față a fotbalului nostru condus, în continuare, de cei care-și făceau de cap și înainte vreme.

Să încheiem, așa cum e și normal, cu cîteva succinte considerații cu privire la meciul cu Insulele Feroe. Unii spun că singurul lucru care contează ar fi scorul. Alții spun că feroezii sînt al naibii de buni la angajament și că au o apărare extrem de hotărîtă. Alții nu uită să precizeze că primul meci al grupei, cel dintre Belgia și Cipru, s-a încheiat doar cu 1—0 pentru belgieni. Alții afirmă că partida cu nordicii este doar un fel de pregătire pentru cel de-al doilea meci, cu Țara Galilor. După cum se vede, o sumedenie de opinii, mai mult sau mai puțin contradictorii. Cert este doar că balonul e rotund și se poate întîmpla orice. Dar tot atît de cert este că „statul major" al Naționalei și-a luat toate măsurile pentru ca primul pas spre SUA să fie făcut cu dreptul. Așa să fie !

VICTOR NIȚĂ

SALVAȚI SPORTUL!

Cristian Gațu

Despre profesionism (II)

Marea majoritate a președinților de cluburi au condiționat trecerea la profesionism de intrarea în posesia stadioanelor de fotbal cu titlu de proprietar. Există circa 15 000 de baze sportive în țară, toate în proprietate de stat și toate în administrarea unor ministere, prefecturi sau primării. Conform unei recente hotărîri de guvern, M.T.S. urmează să nominalizeze bazele sportive de interes național, ele trecînd în proprietatea acestui minister. M.T.S. nu are, evident, forța materială să le întrețină pe toate și va transfera titlul de proprietar sau administrarea și exploatarea pe termen lung unor cluburi sau altor organizații. Lucrul acesta se va aplica automat și în fotbal. Stadioanele construite numai pentru fotbal vor fi trecute cluburilor de fotbal. Acolo unde aceste stadioane mai au în perimetrul lor piste de atletism sau săli de sport, acestea vor trebui folosite în continuare de categoriile respective de sportivi. Cînd un club de fotbal devine proprietar sau administrator al unui stadion el nu are voie să suspende activitatea celorlalte ramuri sportive, cum s-a întîmplat, din păcate, în ultima vreme. În interiorul stadionului din Piatra-Neamț, sub una dintre tribune există o sală de atletism sau mai bine zis exista, pentru că acum este folosită ca depozit pentru un agent economic. Evident că nu vom lăsa ca lucrurile să meargă în felul acesta, inclusiv la Piatra-Neamț. Este adevărat că bazele sportive au fost construite de „întregul popor", după cum s-a afirmat la aceeași adunare, dar să nu se uite că în acest popor sînt și atleți și luptători și boxeri ș.a.m.d. nu numai fotbaliști.

În privința echipamentului sportiv, lucru discutat cu deosebire la adunarea generală a Federației de Atletism, se știe că avem probleme, atît la calitate cît și la cantitate. Ce mai apare din import se vinde la prețuri aproape inaccesibile și pentru sportivii de performanță și pentru ceilalți amatori de sport, în general. Recent am intrat în discuții cu o firmă germană, producătoare de echipament sportiv. Este vorba de firma Patrick, venită să testeze piața română. Departamentul Sport i-a propus să intre în colaborare cu firme românești de profil, care să ajungă să fabrice o serie de produse în numele lor, cu condiția ca prețurile să fie mai omenești. E ceea ce vrem să facem, și cu alte companii puternice. Avem un contract cu firma Adidas, sponsorul nostru în ultimul ciclu olimpic și dorim să semnăm un altul, valabil începînd de anul viitor mergînd pe varianta producerii în țară a echipamentelor Adidas. Va fi un avantaj și pentru societățile comerciale respective, care își vor putea extinde producția și capacitatea tehnică, dar avantajul cel mare va fi, evident, pentru sport, căruia i se va putea asigura echipamentul atît de necesar.

Viața în B

AUTOBUZUL A PIERDUT AUTOBUZUL SPRE DIVIZIA A • UTA DIN NOU ÎN FRUNTE • „U" CLUJ ARE UN AVANS DE DOUĂ PUNCTE

În A campioana este cunoscută, iar cele trei retrogradabile s-au profilat de pe acum, în timp ce în B viața continuă să fie complicată.

SERIA I : Autobuzul, deși a avut trei meciuri consecutive în Capitală, nu a obținut decît două puncte, micșorîndu-și, se pare, iremediabil șansele de promovare în A. Progresul a scos 6 puncte din 6, iar Gloria CFR doar 5. Gălățenii conduc în clasament, dar la adevăr „bancherii" din dr. Staicovici au un punct în plus. Deci și în această serie lupta se va duce în doi, dacă nu vor interveni cine știe ce miraculoase răsturnări de situații. Dar iată cum arată în prezent clasamentul : 1. Gloria C.F.R. 37 (cl. adevărului +9) ; 2. Progresul 36 (+10) ; 3. Autobuzul 34 (+6) ; Callatis 33 (+5).

SERIA a II-a : U.T.A. s-a distanțat la două puncte de Unirea Alba-Iulia, dar are un golaveraj inferior și orice defecțiune o poate arunca pe locul 2. Jocurile din deplasare vor decide soarta promovării în A. Cea de-a treia clasată, C.S.M. Reșița, a ieșit din calcule. Iată acum clasamentul : 1. U.T.A. 39 (+ 11) ; Unirea 37 (+ 9) ; C.S.M. Reșița 34 (+ 8).

SERIA a III-a : F.C. Maramureș a capotat la Suceava iar „U" a cîștigat la Zalău. Dacă „șepcile roșii" n-ar fi fost penalizate cu două puncte întrucît în campionatul trecut cînd au activat în A au acumulat un punctaj inferior baremului impus de regulament, lucrurile ar fi fost lămurite. Dar să nu uităm că în ultima etapă băimărenii joacă acasă cu clujenii. Ce ne va rezerva viitorul ? Pînă atunci să parcurgem clasamentul : 1. „U" 44 (+ 16) ; 2. F.C. Maramureș 42 (+ 14)) ; 3. Ceahlăul 37 (+ 11).

Selecționăm pentru dumneavoastră principalele rezultate ale ultimei etape : Gloria CFR — Gloria Buzău 2—1, Sportul COMAICO — Progresul 0—5, U.T.A. — C.S.M. Reșița 5—0, Metalurgistul Cugir — Unirea 2—1, Armătura — „U" 0—1, C.S.M. Suceava — F.C. Maramureș 1—0.

ADRIAN MITU

Clubul tricolorilor

Ceea ce trebuia să se întîmple s-a întîmplat : s-a născut CLUBUL TRICOLORILOR. Ideea, extrem de generoasă, i-a aparținut ziarului **Tineretul Liber**. Au subscris **Federația Română de Fotbal** și **Radioteleviziunea Română**. Dar cel mai important lucru e că au subscris sute și sute de iubitori ai fotbalului. Prin CLUBUL TRICOLORILOR, ale cărui întruniri vor avea loc de fiecare dată atunci cînd e necesar, iubitorii de fotbal vor ști totul despre echipa națională, despre componenții ei, despre antrenorii ei, despre ce e nou și ce e vechi la F.R.F. Cu alte cuvinte CLUBUL TRICOLORILOR va fi sursa cea mai autorizată despre viața de zi cu zi a fotbalului românesc. Nu-i putem alcătui doar decît viață lungă și spornică.

Centura de aur

Pentru Marcel Bereșoaie, cîștigător al centurii de aur la categoria semigrea (81 kg), cel mai prețios trofeu este, totuși, familia

DE MIERCURI PÎNĂ MIERCURI

LUPTE. Comportare meritorie a reprezentanților noștri la Campionatele Europene care s-au disputat recent la Copenhaga („greco-romane") și Kaposvar — Ungaria („libere"). Astfel, în întrecerile din capitala daneză, la categoria 74 kg, Marcea Constantin și-a adjudecat medalia de aur, iar Iliuță Dăscălescu (48 kg), Marian Sandu (57 kg) și Ion Grigoraș (130 kg) — pe cele de argint. România ocupînd poziția a treia în clasamentul pe națiuni. De asemenea, la competiția din țara vecină, Romică Rașovan a cucerit medalia de aur la categoria 48 kg, iar Constantin Corduneanu (52 kg) — medalie de argint.

BASCHET. Învingătoare în „dubla" de la Cluj (82—59 și 75—62) în disputa cu Dinamo București, din finala campionatului național masculin, Universitatea FIMARO nu a cedat decît o singură dată (cu 87—74) în „dubla" din sala „Dinamo", iar prin victoria cu 75—65 din cea de-a patra partidă a intrat (în premieră) în posesia titlului. În „finala mică", în care s-au întîlnit C.S.U. Balanța Sibiu și Steaua București : 109—100 și 82—77, după ce sibienii cîștigaseră prima partidă din Capitală (cu 108—96) și o pierduseră pe cea de-a doua (cu 132—90), ei au ocupat astfel locul 3 în clasament.

HANDBAL, Masculin : Așa cum se anticipa, Universitatea I.U.G. Craiova a dispus de Hidrotehnica Constanța (cu 30—21), intrînd pentru prima oară în posesia titlului. Întrecînd cu 31—19 pe Politehnica Timișoara, (campioana en titre), H.C. Minaur Baia Mare a ocupat locul 2, în timp ce Steaua, într-un derby de orgoliu a cedat cu 28—21 în fața lui Dinamo, reprezentantele Capitalei situîndu-se pe locurile 3 și respectiv 4. **Feminin :** În cea de-a 18-a etapă Chimistul Rm. Vîlcea (33—21 cu penultima clasată, Rulmentul Brașov) și-a consolidat poziția de lider, iar Știința Bacău a întrecut cu 30—20 pe Rapid-Mefin București, care a pierdut poziția secundă. **(Pompiliu L. Dumitrescu).**

Otilia Bădescu :

„Îmi doresc o locuință în România"

— Otilia Bădescu, sînteți fără îndoială, la ora actuală, numărul 1 în tenisul de masă românesc și ați cîștigat puncte prețioase și în clasamentul european. Pe cînd un titlu și la simplu ?

— Dacă mă credeți, cel mai normal era să se întîmple la C.E. de la Stuttgart. Pentru că tragerea la sorți a fost de partea mea. Dar rezultatele mele cele mai bune le-am obținut cînd sorții au fost potrivnici. Așa a fost în proba pe echipe, unde am nimerit în grupa cea mai grea, din care s-au ales, de altfel, și finaliștele.

— Și totuși, cum a fost la simplu ?

— Este o amărăciune, pentru că simplul era obiectivul meu numărul 1. Înfrîngerea mea, încă în 16-zecimile probei de simplu poate părea inexplicabilă. S-au adunat și oboseala și replica neașteptat de bună a adversarei și poate faptul că am considerat acest meci, ca destul de ușor. Speram la o medalie, aveam de apărat o poziție. De data aceasta am cîștigat două medalii de aur, dar nu și la individual.

— Care dintre medaliile de aur te bucură mai tare ?

— Cea din proba pe echipe. Și nu neapărat din cauza faptului că a fost vorba de culorile naționale. De această dată atmosfera dintre noi a fost excelentă, toată lumea era cu noi. Interesul și dăruirea față de proba pe echipe au fost maxime.

— Ai avut emoții în finala pe echipe ?

— Da, în primul meci, pe care l-am cîștigat pe muchie de cuțit, cu 2—1 (—19, 27, 25) !

— La dublu mixt v-ați gîndit de la început la aur ?

— Călin Creangă mi-a sous înainte de primul meci, că nu nici nu se poate gîndi la altceva. A fost tot timpul optimist, un tonic ! Firește, am avut și momente cînd puteam să pierdem, și nu numai aurul.

— Lucrezi cu un antrenor chinez, așa cum îți doreai acum un an ?

— M-am pregătit în continuare singură, ceea ce nu este foarte ușor, dar asta este. Un antrenor chinez va veni la clubul Juroku Bank, unde joc și eu, probabil în luna mai.

— Este remarcabil ce a ieșit din munca ta. Cum ai reușit, de exemplu, să ajungi la concentrarea teribilă, pe care o arăți la fiecare minge ? Ești exact pe joc, se simte parcă o influență japoneză...

— Influența este de fapt... suedeză ! Am un exemplu în cariera mea sportivă : Bjorn Borg. El declara despre pregătirea lui, că un antrenament înseamnă mai mult decît un meci și dacă reușești la antrenament să ai o concentrare maximă, la un meci totul devine mult mai simplu. Am căutat să aplic aceste ginduri. Antrenament de antrenament. Ca efort psihic, eu dau 100% la fiecare antrenament.

— Mai ai problemele de anul trecut, cu locuința ?

— Au rămas aceleași. Nu știu cît de repede se poate rezolva, dar eu continui să-mi doresc o locuință în România, și nu gratis.

N.N. Șeful Departamentului Sport, domnul Cristian Gațu, ne-a promis că va interveni pe lîngă domnul Crin Halaicu, primarul general al Capitalei, pentru rezolvarea acestei probleme.

MIHAI SĂNDOIU

Tot felul

MICKEY ROURKE SE DESTĂINUIE:

„Sînt ca o pisicuță..."

Cu numai cîțiva ani în urmă era aclamat zgomotos la Hollywood, atingînd cotele irespirabile ale celebrității unanim recunoscute. Mickey Rourke — pînă de curînd considerat cel mai „fierbinte" dintre tinerii actori americani ai marelui ecran — pare a se găsi de mai bine de un an într-un moment de criză. Impasul neprevăzut al carierei sale se leagă de eșecurile ultimelor sale filme, care n-au mai putut fi salvate nici de strădania, nici de ambiția și nici măcar de reputația sa de „demon" al cinematografiei.

„La urma urmei, totul nu e decît o amarnică neînțelegere" — încearcă Mickey să se explice.

Ca să-l înțelegi pe Mickey, trebuie de la bun început să realizezi cît de mult a însemnat boxul în viața sa. S-a născut în New York, dintr-un tată catolic irlandez și o mamă americană, iar la vîrsta de 7 ani s-a trezit dintr-odată la Miami (Florida) împreună cu fratele și sora sa, imediat ce căsnicia părinților săi s-a destrămat. Curînd, mama sa s-a recăsătorit și Mickey n-a reușit nici în ruptul capului să se acomodeze cu prezența tatălui vitreg. De cum s-a făcut mai mare, și-a abandonat căminul și s-a lăsat pradă unei vieți „pe apucate", în suburbiile pestrițe, suprapopulate de negri și de „fauna" interlopă. A lupta devenise pe nesimțite singura sansă de supraviețuire. „Am înțeles asta imediat ce i-am zărit pe băieții din vecini adunîndu-se special ca să mă cotonogească" — își amintește Mickey și astăzi. „La 12 ani am intrat pentru prima oară într-o sală de antrenament. Boxul în sine mi-a permis cu-adevărat să mă exprim, să-mi descarc furia și ura acumulate. Fiecare lovitură de maestru o legam de un jurămînt anume — n-am să uit și n-am să iert niciodată !".

Departe de a fi o surpriză evoluția sa sportivă a fost spectaculoasă. „Mick-tăiosul" n-a putut renunța la box decît în urma unei regretabile comoții, survenite după un meci epuizant. Hotărîrea de a se apuca de actorie a fost fulgerătoare. „Într-o zi, stînd de vorbă despre viitor cu un amic proaspăt ieșit de la zdup, m-a străfulgerat o idee : mă duc la New York să mă fac actor !" — continuă Mickey seria rememorărilor. Ulterior, după experiența acumulată la „Actor's Studio" din New York, Mickey Rourke a primit în 1978 primul său rol — acela de psihopat ! — într-un film de Televiziune. S-a impus rapid, impresionînd prin degajare, inventivitate și stil original. Ce a lăsat oină azi Mickey Rourke, la cei 37 de ani ai săi ? O figură „de legendă", între James Dean și Marlon Brando. O serie de filme marcante, demne de orice respectabilă cinematecă.

Declinul a început în 1987, din clipa în care a fost gata „A prayer for the dying", film în care Rourke a interpretat rolul unui extremist irlandez aparținînd forțelor IRA. Dorința regizorului Sam Goldwin Jr. de a-l transforma pe Mickey într-un al doilea Rambo l-a înfuriat pe Rourke peste măsură. A urmat un alt eșec — cu „Barfly" (1987), alături de Faye Dunaway. Nici unul din filmele de apoi n-au mai avut rezonanța celor de la începuturile carierei. Neobservate s-au perindat și „Francesco", „Johnny handsome", „Wild Orchid" sau „Desperate hours". Ceea ce l-a dărimat efectiv însă a fost rolul din „Homeboy" (1989), în care a fost nevoit să redevină... boxer ! „Mi-au trebuit atîția ani să închid vechile răni, să uit... Mă scufund alene și revin la box. Sînt cum involuez, cum mă întorc..." — comentează afectat Mickey starea sa de spirit. „Cu toții mă cred demon, însă nu sînt decît o biată pisicuță, zău !"...

Documentare și prezentare de CRISTIAN PAVEL ■

DIN LOC ÎN LOC

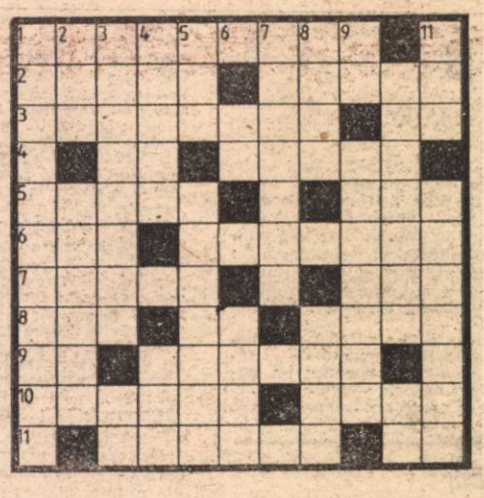

ORIZONTAL : 1) Marele nostru povestitor (Mihail ; 1880—1961), din a cărui vastă operă desprindem volumul „Locul unde nu s-a întîmplat nimic". 2) Locul de muncă pentru metalurgiști — „Ajuns" pe ultimul loc. 3) De prin partea locului — Afirmație. 4) Tudor Ionescu — Vine la loc, după o spaimă grozavă. 5) Locul incontestabil al sabiei — Loc de scaldă. 6) Imagine toracică... la locul ei (abr.) — Plin de gingășie. 7) Ține locul lui patru în diferite cuvinte compuse — Detașament de salvare-evacuare (abr.). 8) Un sentiment nelalocul lui — Un colț de țiglă ! — Stațiune balneară în nordul Franței. 9) Textilă — Locul „părăsit" dintr-o povestire cu același titlu de Fănuș Neagu. 10) A sta pe loc doi ani într-o clasă — Rămășiță. 11) Poetă contemporană (Verona ; n. 1922), autoarea volumului de versuri „Locul sub stele" — la locul nopții.

VERTICAL : 1) Acțiunea de a pune pe cineva în locul altuia. 2) Scriitor dramatic spaniol — Atributul unor locuri de veci. 3) Se întinde de la un loc la altul — Petre Bellu. 4) Reformator la existență — Locul presărat cu stele. 5) Locuri de trecere printre munți — O pălărie... pusă la locul ei. 6) Nichel — Discuție... nelalocul ei. 7) Pus la loc cu gust și pricepere. 8) Ține locul părinților la cununie — Zeamă acră. 9) Udrea Mihail — Locuri virane. 10) Loc sigur — Sandu Zaharia. 11) Loc de trecere — Oameni la locul lor.

Dicționar : ÎTN, DSE, BATZ, AZA, ONTIC, INAT.

ANDREI CIURUNGA ■

Dezlegarea careului din numărul trecut

Raiul florilor : MARGARITAREL ; U ; ALBASTRITA ; SG ; IIF ; RAS ; C ; CAMELIE ; CIUR ; ARAR ; EUP ; PIA ; TOC ; C ; NOCE ; M ; EA ; BANUȚI ; MI ; FLORICICA ; O ; LEUSOR ; RL ; BA ; U ; NTU ; I ; ABUR ; NICA ; ANEMONE ; ACANTE ; CALA.

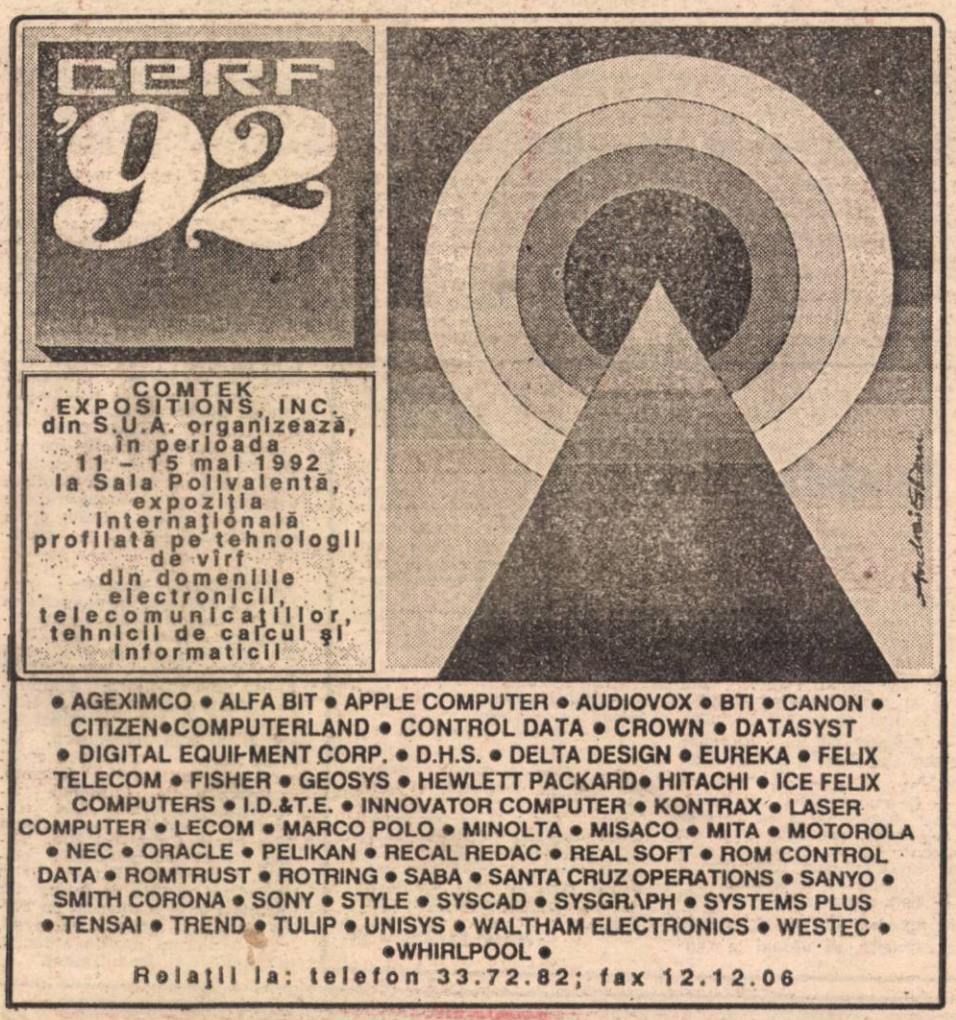

PUBLICAȚIILE **Flacăra**

SAR

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa : București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71 341. **Telefoane :** 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) – 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București

Cont (dolari) – 47 03.326.350-6 BRCE

Director general : **GEORGE ARION**

Flacăra

Redactor șef : **ION D. GOIA**

REDACȚIA. **Actualitatea politică :** Eugen Mihăescu, Tudor Octavian ; **Realitatea imediată :** Mihail Gălățanu, Dorin Gherghinescu, Alexandru Mihăilă, Roxana Paicu Manolescu, Radu Popa, Lucian Tudorancea ; **Cultură :** Liana Tatos ; **Știință :** Liviu Timbuș ; **Drepturile omului :** Cristina Atanasiu, Elena Grecescu, Dorin Sălăjan ; **Foto :** Elena Ghera ; **Secretariat de redacție :** Gabriela Nicolescu, Adrian Petrescu, Mircea Popp ; **Corectură :** Maria Bărbulescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu.

Telefoane : 2002 – secretariat director, 2558 – redactor șef, 2600 – eveniment, 2559 – drepturile omului, 2560 – cultură, știință, 2528 – fotoreportaj, 1453 – corectură.

REBUS

Redactor șef : **ALEXANDRU PĂSĂRIN**

REDACȚIA : Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Simona Simzianu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane : 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

★

Flacăra Basarabiei

★

Flacăra BIS

★

ALMANAH „FLACĂRA"

★

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143) : Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea.

■ ADMINISTRATIV : Dan Mircea Popa (2634), Liliana Crețu.

■ SECRETARIAT SOCIETATE : Cătălina Ștefănescu (175969)

■ PUBLICITATE : Mihai Săndoiu, Eugenia Vasile (2634)

■ DIFUZARE : Manuela Vasiliu, Mircea Octavian Popp, Emanuel Popp, Florin Enache. tel. 17 48 91.

■ FAX – 12.82.89

Cititorii din străinătate se pot abona prin „RODIPET" S.A. – P.O. Box 33–57, telex 11 995, 11034, Fax – 18 56 73 – București – Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1.

■ **Tiparul :** Imprimeria CO[illegible] București

16 pagini — 25 lei

Biblioteca Municipala
ODORHEIU SECUIESC
Municipiumi Könyvtár
MIKLÓSVÁRHELY

Flacăra

ANUL LXXXI
Nr. 19
13 — 19 mai
1992
BUCUREŞTI

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ŞI CULTURAL • ÎNFIINŢAT ÎN 1911

VINTILĂ HORIA

pag. 11

NON OMNIS MORIAR

Cînd umbrele serii pe rînd vor veni
Să-mi şteargă din minte-nnoptate poeme,
Voi scrie cu pana uitării pe vreme :
— „EU NU VOI MURI !"

DOMNUL ILIESCU ŞI VOLUPTATEA SINUCIDERII

pag. 2

GUVERNUL POATE FI ACUZAT DE GENOCID

pag. 8

Miracolul ELENA LEONTE

pag. 12

Într-un număr recent al FLACĂREI am informat pe cititorii noştri despre calităţile bioterapeutice ieşite din comun ale MARIEI VÂRLAN. Vă prezentăm în numărul de faţă o altă stea a bioterapiei — discipolă a Mariei Vârlan —, un alt miracol de primă mărime, speranţă mare, uneori ultimă speranţă a atitor şi atitor suferinzi, suceveanca ELENA LEONTE.

SUFERINŢELE MEDICINEI ROMÂNEŞTI

pag. 6

- CERCETAT SUB CEAUŞESCU, CONDAMNAT SUB ILIESCU — pag. 7
- METROUL, ÎNTRE CUTREMUR ŞI ABANDON — pag. 8
- JUNGLA DREPTURILOR DE AUTOR — pag. 8-9
- CA SĂ SCAPE DE AGRESOR, DOI BĂRBAŢI SE ARUNCĂ DE LA ETAJUL 8 — pag. 9

AGEXIMCO
GENERAL TRADE and CONSULTING SRL
SOCIETATE MIXTĂ ROMÂNO-AMERICANĂ
B-dul M. Kogălniceanu nr. 15,
et. 7, ap. 24, sector 5, Bucureşti
Tel. 15.83.22 ; Fax 12.10.24

11 — 15 mai
STAND 617
CERF '92

MOTOROLA

Distribuitor al echipamentelor de radiotelecomunicaţii **MOTOROLA TELESCIENCES INTERNATIONAL, ALDEN ELECTRONICS-SUA.** Oferă produsele competitive de calitate ireproşabilă, la preţuri avantajoase:

1/Radiotelefoane portabile, mobile şi fixe independente, pentru uz terestru şi marin, inclusiv standarde militare. 2/Sisteme de comunicaţii radio tip **TRUNKING.** 3/Sisteme de comunicaţii prin microunde. 4/Sisteme de comunicaţii prin satelit. 5/Transmisii de date prin radio. 6/Sisteme de anunţare de persoane prin apel radio, tip **PAGING.** 7/Sisteme de radio de teledetecţie şi telemetrie. 8/Echipamente navale de radiodetecţie şi telemetrie. 9/Studii şi proiectare de sisteme de comunicaţii.

DOMNUL ILIESCU ŞI VOLUPTATEA SINUCIDERII

In mod normal, dl Iliescu ar trebui să zică merci că i se termină mandatul, că scapă de o misie ingrată, pe care ar putea s-o azvirle pe umerii istoriei, arătind că trebuia să fie cineva care să-şi bage, in acel moment al lui decembrie 1989, pielea in saramură, dar că, iată, imediat ce s-a ivit prilejul, renunţă la povara asta grea fără să clipească. Vorba lui Iţic, după ce l-au călcat hoţii : „Bine c-am scăpat, cu obraz curat !" Dacă ar proceda in acest mod, dl Iliescu ar fi izbăvit de toate păcatele, fiindcă aşa e românul, bun şi iertător, celui care, fie şi in al 12-lea ceas, ii vine mintea cea de pe urmă, nu i se mai intimplă pe urmă nimic rău. Din păcate, lucrurile stau cu totul altfel, dl Iliescu este obsedat de putere şi şi-a inceput deja – pe banii statului, se-nţelege – campania electorală. Vizite de lucru, stringeri de miini, zimbete, bezele, femeiuşti ţipind „nu ne lăsaţi pe mina altora" (oare nimeni, nici TVR, n-a sesizat echivocul idiot al unei astfel de replici ?) şi, pe deasupra, aerul pe care şi-l dă preşedintele cum că posibilitatea pe care o are astăzi românul de a-şi spune părerea ar fi un cadou pe care ipse dl Iliescu l-a făcut naţiunii (lucrurile stau exact invers : poziţia de preşedinte a dlui Iescu este un cadou făcut Domniei sale de revoluţie).

Această comportare a dlui Iliescu probează o inconştienţă sinucigaşă. Mie imi face impresia că Domnia sa trăieşte intr-o amăgire perpetuă., intreţinută nu ştiu de cine şi nu ştiu in ce scop, dar periculoasă la culme. Anume, dl Iliescu se amăgeşte cu ideea că dacă a fost ales acum doi ani cu 85 la sută din sufragii, apoi România a fost in proporţia respectivă de partea sa. Şi că in 1992, dacă va intruni, să zicem, 52 la sută, apoi inseamnă că mai bine de jumătate din populaţia României il vrea in fruntea statului. Eroare ! După 20 mai 1990 am stat de vorbă cu numeroşi indivizi care „organizaseră" alegerile la sate. Ei mi-au povestit, cu credinţa că au făcut vitejie mare şi că trebuie felicitaţi şi răsplătiţi, cum au procedat : luau omul de la intrare, il duceau in cabină şi ii arătau cum să pună ştampila pe trandafir. Nici unul nu s-a opus. Anul acesta operaţiunea se poate repeta. Fiindcă „masele largi" de alegători n-au dobindit incă – şi va mai curge multă apă pe girlă pină o vor dobindi – conştiinţă politică. Ele au fost şi au rămas (şi vor fi aşa incă o bună bucată de vreme de aici inainte) o simplă masă de manevră pentru cei ce deţin puterea şi care sunt, se ştie, oamenii dlui Iliescu. Unii, mai răi, ar vorbi de capsomania unei insemnate părţi a electoratului român ; eu mă limitez să constat că la mijloc e o sărăcie cu duhul.

De-adevăratelea se pune insă problema cind e vorba de românii cu conştiinţă politică. Doar ei ştiu in ce punct ne găsim acum, care sunt adevăratele nevoi ale României şi ce catastrofă ar insemna pentru ţară alegerea din nou in funcţia de preşedinte a dlui Ion Iliescu. Românii sunt oripilaţi de asemenea perspectivă, care s-ar traduce prin prelungirea sine die şi a marasmului din interior, a carantinei in care ne ţine lumea intreagă. Iată de ce un nou mandat Iliescu este insuportabil pentru românime, iar eventuala realegere a Domniei sale ii pune clar şi precis viaţa in pericol. In privinţa aceasta dl Iliescu nu trebuie să se lase amăgit, să se imbete cu apă rece. Nici un fel de măsuri – pe care, fără indoială, le-a luat şi pe care, fără indoială, mizează – nu-i vor fi de ajutor. Cum nu i-au fost nici predecesorului său.

A avut Ceauşescu armata, miliţia, securitatea, administraţia, justiţia, cei patru milioane de membri de partid, activiştii etc., etc. şi tot la zidul closetului unei unităţi militare a sfirşit. Ostenindu-se aşa de tare pentru a rămine in continuare in fotoliul prezidenţial (in pofida faptului că nu şi-a anunţat pină in prezent candidatura), dl Iliescu se aruncă cu capul inainte. Fiindcă, de se va face ales din nou (operaţiune, tehnic, posibilă), dl Iliescu va avea, fără indoială, un 22 decembrie al său, şi pentru faptul că in doi ani a făcut României cam tot atita rău cit Ceauşescu in 25 de ani, dar mai ales pentru perspectiva, ucigătoare, ca România să fie singura dintre fostele ţări socialiste care să nu se poată debarasa de un preşedinte bolşevic. Pot veni la Cotroceni „numai" un milion de oameni, cum a fost cind cu vizita Regelui, şi in zadar va striga dl Iliescu că nu e suficient, că pe Domnia sa l-au ales atitea şi atitea milioane, cei ce-l vor fi votat nu vor veni să-l şi apere. Dacă dl Iliescu crede altfel, se inşală amarnic.

In cazul in care dlui Iliescu i s-ar intimpla răul de care vorbeam mai sus – depinde de Domnia sa ca să-l evite – mie mi-ar părea fare rău. Aş pierde astfel şansa de a ne intilni, eu şi cu dl Iliescu, după ce ieşim la pensie, in Cişmigiu, poate impreună şi cu mai vechiul meu amic Alexandru Mironov, să jucăm şah, sau table, să fugim după un şase-şase, ori să ne vedem la cozi, unde să condamnăm guvernul că a pus nişte preţuri infiorătoare. Sinuciderea dlui Iliescu n-ar avea nici măcar măreţia kamikadzilor, care cel puţin sperau că prin jertfa lor pot provoca pierderi grele inamicului – ea ar fi cu totul gratuită, făcută din pură voluptate. Eu, totuşi, sunt optimist. Cred că instinctul de conservare işi va spune, in cele din urmă, cuvintul.

ION D. GOIA ■

Observatorii naţionali — o instituţie formală

Principala sarcină a Guvernului prezidat de dl Theodor Stolojan este-aşa cum a declarat-o domnia sa in octombrie 1991 — organizarea unor alegeri libere şi corecte. Realitatea a infirmat insă această promisiune, in prezent democraţia românească — atita cit este ea — fiind grav ameninţată de forţe obscure, interesate in menţinerea cu orice chip a vechilor rinduieli totalitare.

Alegerile locale de la 9 februarie 1991 au evidenţiat haosul administraţiei feseniste, tendinţa sa spre fraudă electorală — desigur, in favoarea actualei puteri —, incălcarea grosolană a legii in materie, carenţele ei. In legătură cu acest din urmă aspect trebuie precizat că proiectul Legii privind alegerile locale **nu conţinea nici un fel de referire la instituţia observatorilor naţionali**, singura in măsură să stopeze excesele F.S.N. Articolul 51 al Legii nr 70/1991 este opera forţelor de opoziţie din Parlamentul României !

Intrucit prezenţa observatorilor naţionali a stinjenit manevrele electorale ale partidului de guvernămint, **ea a fost pur şi simplu eludată din economia proiectului de lege privind alegerea Camerei Deputaţilor şi Senatului**, elaborat de acelaşi guvern Stolojan. Această eludare nu a făcut decit să dea apă la moară dogmatismului care bintuie Senatul României ; **camera superioară a forului nostru legislativ a respins amendamentele formulate de opoziţie, amendamente in sensul admiterii observatorilor naţionali.** Un domn senator fesenist a replicat că in S.U.A. nu există o asemenea instituţie şi că el ar fi dispus să ceară acreditare guvernului american pentru a fi admis ca ... observator ! Preşedintele Ion Iliescu, preluind oarecum ideea, a afirmat că această instituţie nu se regăseşte in procesul electoral din S.U.A. şi că, in consecinţă România nu are nevoie de aşa ceva.

Trecind peste diferenţa de secole care desparte anemica noastră democraţie de sistemul democratic nord-american, trebuie spus că prin neadmiterea observatorilor naţionali la alegerile parlamentare şi prezidenţiale, regimul de la Bucureşti incalcă flagrant atit principiile la care România a aderat prin semnarea documentelor CSCE (documentul de la Copenhaga şi Charta de la Paris), cit şi articolul 20 din Constituţie in sensul căruia dispoziţiile referitoare la drepturile omului cuprinse in tratate internaţionale au prioritate in raport cu legislaţia internă.

Au urmat o serie de proteste interne şi internaţionale. Administraţia americană nu s-a sfiit să afirme că, in cazul menţinerii acestei hotăriri antidemocratice, va arăta fără echivoc principalii vinovaţi de izolarea României pe plan extern. Guvernanţii au fost nevoiţi să bată in retragere fără a abandona insă ideea unui spaţiu cit mai mare posibil, de necontrolat, pentru manevrele lor electorale. S-a ajuns astfel la admiterea de către Camera Deputaţilor a observatorilor naţionali la viitoarele alegeri, numai că... prezenţa lor a fost simţitor restrinsă şi acţiunea lor ingrădită.

Comisia juridică de disciplină şi imunităţi a Camerei Deputaţilor, avindu-l ca preşedinte pe dl. Petre Ninosu, a prezentat un amendament prin care se stabileşte **acreditarea doar unui singur observator naţional pentru fiecare secţie de votare.** Aceasta inseamnă practic, imposibilitatea de a supraveghea pe parcursul celor peste 24 de ore intreg procesul electoral şi deci legiferarea indirectă a fraudelor şi ilegalităţilor. Acelaşi amendament interzice folosirea de subvenţii provenite din străinătate de către organizaţiile neguvernamentale care vor desemna observatori naţionali. Aceste organizaţii sint asimilate in mod abuziv partidelor şi formaţiunilor politice care vor beneficia (să sperăm !) in campania electorală de subvenţii.

Una peste alta, Legea privind alegerea Camerei Deputaţilor şi Senatului este astfel concepută incit să favorizeze poziţiile tot mai subrede ale F.S.N. (indiferent de „aripile" sale), in dauna democraţiei româneşti, a intereselor naţionale. O dovadă in plus o reprezintă modul in care Camera Deputaţilor a reglementat instituţia observatorilor naţionali, devenită acum o instituţie „originală" adică formală, inoperantă. Efectele negative ale unei astfel de optici nu vor intirzia să apară. Ele vor zdruncina insă scaunele capitonate ale puterii. Tulburările sociale şi o eventuală nerecunoaştere internaţională a rezultatului alegerilor nu vor fi puţin lucru pentru putere !

LUCIAN TUDORANCEA ■

—In drum spre Europa!

Fotografie de FLORIN IONIŢĂ ■

PARTIDUL MUŢILOR ŞI ARIPA LUI CEA MAI ACTIVĂ: BÎLBÎIŢII

In facultate am avut un coleg bilbiit. Cum toate la noi sint numai in parte ce se spune sau ce se crede că sint, şi el era doar parţial bilbiit, in sensul că se exprima fără probleme cind nu era emoţionat.

Colegul acesta al meu nu era emoţionat cind işi lega şireturile la pantofi, cind se pieptăna şi cind dormea. Se spune că bilbiiala, cind n-are o pricină mecanică, devine, cum ar spune nenea Iancu, din lipsa magneziului. E suficient să mănînci piersici, care au magneziu, şi-ţi regăseşti fluenţa. Despre colegul acesta al meu nu ţin minte decit două lucruri : că minca piersici tot timpul şi că, deşi poziţia limbii in raport cu palatul precum şi poziţia omuleţului in raport cu fălcile erau cit se poate de corecte, el continua să rostească o mulţime de silabe de două şi de trei ori.

Fiecare dintre noi a avut in liceu sau in facultate un coleg bilbiit. Băieţi de treabă care, din cauză că erau ei de treabă dar şi din cauză că erau complexaţi, căutau prietenie şi te făceau să te simţi mai deştept decit erai. Probabil că devotamentul duce la diminuarea emoţiilor. Complexaţii simt nevoia să arate lumii că, de fapt, ei sint altfel decit crede lumea că sint. Visul oricărui bilbiit e să devină orator. E suficient să li se ofere ocazia şi ajung cei dintii la tribună. Sau dacă nu la tribună, măcar intr-o funcţie in care oratoria e mijloc şi, citeodată, scop. O astfel de funcţie e prin excelenţă deputăţia. Un deputat bilbiit e un nonsens. Totuşi, in Parlamentul nostru există cîţiva. Printre ei şi colegul meu. Sau, poate, unul din colegii aceia ai dumneavoastră, stimaţi cititori, poticniţi in rostire şi, de obicei, şi-n gîndire.

In Camera deputaţilor pot fi numărate cîteva duzini bune de muţi. Unii nu au urcat niciodată la tribună, fiindcă ori n-au deprinderea spusei, ori n-au carte. Din cînd in cînd, in transmisiile televizate ale şedinţelor Camerei îl zăresc şi pe fostul meu coleg,

bîlbiitul, aşezat in mijlocul aripii mute ca să tacă temeinic toată ziua, cu o pauză pentru masă, cînd mişcă din gură dar cu alte cauze decît cele parlamentare.

Muţii din naştere vorbesc prin semne. Te poţi înţelege prin semne şi cînd nu eşti mut. Intr-un restaurant din Budapesta, am vorbit o noapte intreagă cu un neamţ şi un turc şi ne-am înţeles perfect deşi nu ştiam nici maghiara, nici germana, nici turca. Conversaţia a devenit pur şi simplu coerentă după ce ne-am îmbătat. Dimineaţa ne dureau mîinile de atita discuţie. Bîlbiiţii din Parlament au mîinile foarte odihnite, întrucît oratoria lor e cît se poate de lapidară. Ei ridică braţul cînd trebuie să voteze pentru şi nu-l ridică deloc cînd e să fie contra Operaţii cu atît mai puţin stresante cu cît şi pentru o operaţiune, şi pentru cealaltă gîndesc dinainte şefii de partide. Partidul muţilor face majoritatea în Camera deputaţilor. Colegii nu le-au auzit glasul decît în vreo două-trei împrejurări în care nu încape nici o emoţie : cînd se piaptănă la toaleta Camerei, cînd îşi leagă şireturile şi cînd stau la coadă la banane la bufet şi vorbesc despre fotbal.

Bîlbiiţii constituie aripa cea mai activă a partidului muţilor. Ei mişcă încet din buze cînd sînt filmaţi, vin grăbiţi în preajma celor solicitaţi de ziarişti să-şi spună părerea, au mereu o întrebare în privire cînd se citeşte un raport şi un cuvînt în vîrful limbii cînd se produce o demisie. Un Marţian, un Ninosu, un Văcaru, un Bîrlădeanu, în ciuda resentimentelor ce le produc, au o calitate şi asta trebuie să nu uităm niciodată : nu le-a tăcut gura niciodată. Un parlamentar trebuie să parleze şi ei şi-au cîştigat cu prisosinţă salariul parlînd şi parlînd. Oratoria e o vocaţie, chiar dacă e un blestem. Trebuie să facă cineva şi treaba asta.

Bîlbiiala e şi ea o vocaţie. Nu există parlament care să nu aibă în inventarul bizarerilor lui cîţiva cu limba înnodată. E un fapt de culoare dar şi unul de destin. O maşină rămîne o maşină indiferent că e concepută pentru vot sau pentru curăţat asfaltul. In maşina de vot a F.S.N.-ului bîlbiiţii şi muţii au fost elementul activ, dirijat compensat. Dovadă că la bufet nu băgară niciodată piersici !

TUDOR OCTAVIAN ■

TRANSNISTRIA ROMÂNEASCĂ (II)

În momentul de față, în legătură cu presa românească dominante par a fi două fenomene : 1. Se poate scrie orice. 2. Din ce se scrie, mai nimic nu este luat de cei vizați ori atenționați în considerație. Pe vremea odiosului era invers — cu mare greutate puteai să strecori ceva în presă, dar odată publicat un lucru, mașinăria se punea în mișcare. Totuși, chiar în condițiile de acum, cu riscul, adică, de a vorbi în pustiu, am să spun cîte ceva despre comentariile politice.

Autorul unor astfel de comentarii, cu alte cuvinte, ziaristul politolog, are o misiune mult mai grea și răspunderi mult mai mari decît, să zicem, cronicarul literar, teatral ori sportiv, decît reporterul. Ziaristul politolog examinează probleme de importanță covîrșitoare pentru țară, atrage atenția responsabililor politici asupra acestor probleme, face propuneri și sugestii, oferă soluții, dă sfaturi. De aceea, fie și pentru șansa de numai 1 la 1 000 de-a fi ascultat și urmat, comentatorul politic nu se poate juca cu vorbele. El nu se poate juca cu vorbele și din cauză că este făcător de opinie publică. În sfîrșit, nu se poate juca cu vorbele întrucît spusele lui pot oferi celor care nu vor binele României puncte de sprijin în luările de atitudine și acțiunile lor antiromânești.

Este, cred, limpede pentru toată lumea că, din motivele arătate, ziaristul politolog trebuie să dea dovadă de un desăvîrșit profesionalism. După revoluția din decembrie, mai toți ziariștii au crezut că pot face comentarii politice. Ce-a ieșit s-a văzut. Treptat, apele s-au ales, avem acum cîțiva comentatori politici remarcabili. Dar și ei mai greșesc uneori. Cum s-a întîmplat, de curînd, în problema transnistreană.

„Nu e rostul analistului — scria un remarcabil ziarist — să dea sfaturi instituțiilor răspunzătoare, prin mandat popular, de destinele țării. Aceste instituții sînt singurele care dețin datele interne și externe pentru o politică adecvată în problema Transnistriei. Ele știu pe ce ne putem baza în interior și exterior, care ar fi reacțiile marilor puteri la o acțiune mai fermă din partea României, ce jocuri stau în spatele întîmplărilor de dincolo de Nistru". Personal cred, dimpotrivă, că unul din rosturile analistului tocmai acesta este, să dea sfaturi factorilor de decizie, cu condiția ca aceste sfaturi să fie valoroase, izvorîte dintr-o perfectă stăpînire a materiei, să fie rodul unei înalte competențe. Dar analistul cu pricina, uitînd repede propria-i teză, dă, în paragraful imediat următor al aceluiași articol, sfaturi. Și încă ce sfaturi ! „Se impune mai mult ca oricînd o declarație solemnă din partea noastră că Transnistria nu e teritoriu românesc. Nu știu care sînt motivele pentru care România nu declară public acest lucru. Să fie, oare, o simplă greșeală ? Dacă da, ea trebuie corectată. Ambiguitatea în această chestiune nu ne servește deloc... Faptul că noi n-am declarat că Transnistria nu e teritoriu românesc dă liderilor separatiști posibilitatea de a mobiliza populația rusească nu numai din această zonă, dar și din alte părți ale Rusiei". Se-nțelege de la sine că o astfel de declarație, dacă s-ar fi dat, ar fi constituit cea mai mare gafă politică a actualei Puteri, care, din această pricină, s-ar fi prăbușit. Noroc că guvernanții noștri au luat în considerare teza cea dintîi a autorului nostru, că nu-i treaba analistului să dea sfaturi, și nu sfatul pe care, în pofida tezei, analistul l-a dat. Pentru că, în realitate, Transnistria este pămînt românesc, prin faptul că populația care o locuiește este formată în cea mai mare parte a ei din români, cei mai vechi locuitori pe aceste plaiuri, din vremuri dacice și voievodale, celelalte etnii fiind venite, toate, ulterior. Rușii au fost pur și simplu colonizați aici, cei mai mulți în ultimii 50 de ani (în timp ce românii au fost sistematic deportați, răzlețiți în patru vînturi, exterminați, și tot au rămas majoritari). Rusia a stăpînit Transnistria, fiindcă a venit cu hotarul pînă la Nistru, însă tot timpul teritoriul a fost populat preponderent de români. Dar stăpînirea Rusiei în Transnistria nu mai are nici o rațiune și nici o îndreptățire acum, cînd hotarul Rusiei nu mai este nici pe Prut, nici pe Nistru. Precum nici stăpînirea ucraineană n-ar avea nici o îndreptățire, avînd în vedere componența populației (preponderent românească), pe de o parte, și faptul că teritoriul n-a făcut parte niciodată din Ucraina, pe de altă parte. Cum se poate, în aceste condiții, să se afirme despre separatiștii rusofoni — oricît de tare i-ar sprijini Elțin, Ruțkoi și tancurile armatei a 14-a — că sunt „insuflețiți de credința că apără un străvechi teritoriu rusesc", „hotăriți să-și apere teritoriul" ? Păi, din punct de vedere juridic, „teritoriul", adică Transnistria, aparține Republicii Moldova, iar din punct de vedere demografic și istoric este pămînt românesc. De ce atunci „să și-l apere" veneticii lui Smirnov, ba încă și în numele bolșevismului ? Numai pentru că au puști, tunuri și tancuri ? Dar noi n-avem ?

Printre altele, comentatorul pe care-l avem în vedere neagă rațiunea participării României la tratativele privind conflictul din Transnistria. El scrie : „Argumentul că acolo sînt români nu e dintre cele mai fericite, dat fiind că el ar putea fi invocat, la un moment dat, și de Ungaria în ce privește minoritatea maghiară de la noi". În realitate, situațiile sunt cu totul diferite și nici o apropiere de acest fel nu se poate face. În cazul Transnistriei, e vorba de o bucată de pămînt locuită de români aflată în prelungirea teritoriului românesc aparținînd statalității românești. În cazul minorității maghiare din România, e vorba de 1,5 milioane de oameni răspîndiți într-un teritoriu, Transilvania, în care trăiesc 7 milioane de români, iar zonele unde populația maghiară este mai compactă se află nu în prelungirea teritoriului Ungariei, ci în partea opusă. Evident, o eventuală pretenție a Ungariei de a deține un teritoriu cu 7 milioane de români numai pentru că acolo sunt și 1,5 milioane de maghiari este absurdă, iar majoritatea ungurilor, ungurii cu scaun la cap, știu prea bine că este absurdă. De altfel, Ungaria are, încă din 1918, o Transnistrie a ei, adică teritoriul cuprins între actuala graniță româno-ungară și Tisa. Se știe că Tisa a fost privită vreme îndelungată ca frontieră naturală între România și Ungaria (vorba poetului : „De la Nistru pîn' la Tisa, / Tot românul plînsu-mi-s'a"). Însă împrejurarea că de-a lungul malului răsăritean al Tisei populația ungurească era densă, teritoriul respectiv a fost atribuit, firesc, Ungariei, renunțîndu-se la avantajele unei frontiere naturale în favoarea frontierei etnice.

Așadar, ziaristul politolog n-are voie să umble cu improvizații și aproximări, cu atît mai mult cu cît există pericolul ca să fie luat în considerație de politicieni tocmai cel care esențialmente greșește. În Transnistria românii sunt, la ei acasă, maltratați, terorizați, umiliți, uciși de către veneticii aventurieri, uzurpatori de putere și călcători de lege. Românii din dreapta și din stînga Prutului au datoria să curme suferințele fraților lor transnistreni odată pentru totdeauna.

ION D. GOIA ■

Smirnov și Kalașnikov la vînătoare de români...

EVENIMENTE MARI ...

● **CONSECVENȚA** cu care poetul Ion Stratan descoperă valențele urmuziene ale colocviului politic cotidian are toate datele unui eveniment. Nu știu cît interes mai prezintă delicioasa lecție de țicneală a lui Ion Stratan în timp, dar pe moment echivalează cu o răzbunare. Iată mostre : Nici un efort nu e prea mare pentru a distruge ceva — Honecker s-a hotărît să pună banii la chimir Sen — Cercetătoarea literară Angela Facsimilea-Sirop IRSOP-Nu îmi republic versurile, mi le monarhicesc-Cogito-ul cartezian al lui C.V. Tudor : Muget, deci exist ! — Sînt greu rusnacii de pornit, dar cînd pornesc sînt greu de-oprit-Elisabeta Monohroniade — Samsung și Dalila — Cîte bordeluri, atîtea obiceiuri — Miron Cosma, scuzați-mi expresia ! — Emiresele arabe arabe unite. ● **TOT ÎN „CONTRAPUNCT"**, Hanibal Stănciulescu produce o variantă, sută la sută balcanică și caragealiană, a unui termen aflat pe buzele tuturor (și dacă ar fi numai pe buze) : bananache ! ● **ÎN „CUVÎNTUL DE AMBE SEXE"**, Filip Florian publică reportajul care ar merita un soi de premiu Pulitzer pentru cel nimerit la eveniment. Evenimentul constă în aceea că un ziarist intră, la Chișinău, în sediul Guvernului moldovenesc fără ca „mocofanii" care stă de strajă la intrare să-l întrebe cine e și ce dorește. Și, astfel, Filip prea nimeritul se trezește în ușa cabinetului lui Mircea Snegur, unde nu veghează nici un mocofan. Măi, națiune moldoveană, la voi unde se duc oamenii să destabilizeze cînd li se face de-o destabilizare ? ● **SE SPUNE CĂ** bucureșteanul, oriunde și-ar da întîlnire, în Obor, în Ferentari, pe cheiul gîrlei, tot spre Piața Universității se îndreaptă ● **ÎNTR-UN INTERVIU**, academicianul Mihai Drăgănescu, referindu-se la colegii săi, academicienii, spune că nu prea are ce face, în cazul Suzănicăi Gidea, întrucît „a moștenit-o". Dar, moștenită era și împușcata. Adevărul curat însă e invers : nu Gidea e moștenită de Mihai Drăgănescu, ci Drăgănescu e moștenit de Gidea. Și amîndoi sînt moșteniți de Bîrlădeanu. În materie de academism, nu există decît moșteniți, nu și dezmoșteniți ai soartei. Și, din cînd în cînd, împușcați și condamnați la temniță ● **LA PATRU ANI** de la marginalizarea cea mare, domnul Ion Iliescu a mai fost marginalizat odată, în 1975, cînd împreună cu domnul Nicolae Ceaușescu, doamna Nicolae Ceaușescu și domnii Mănescu, Răutu, Bobu, Lina, Popescu-Dumnezeu, Ilie Verdeț, Ștefan Andrei și alții, unii din dinșii la răcoare, alții reci de tot, a fost distins cu Medalia jubiliară „30 de ani de la victoria în Marele război pentru apărarea patriei sovietice" de invazia română. Domnul Ion Iliescu se găsește, în fotografia de grup a momentului, în marginea stîngă. Încă de pe atunci avea o poziție hotărîtă față de marginea dreaptă ● **ÎN STRADA CRĂCIUN**, la nr. 21, la mansardă se află un carton pe care scrie că acolo locuiește „Vasile D. Gherghinescu, poet național al poporului român". Domnul Gherghinescu cerșește în fața bisericii Precupeții Noi, după ce, urmare a liberalizării manierelor în breaslă, a fost alungat de mafia ologilor din fața Mînăstirii Antim, unde făcea de 14 ani o figură decentă. Poetul Vasile e cel care a prins-o pe doamna Solomon, în Amzei, lipind în noaptea dinaintea alegerilor locale — deci după închiderea campaniei — un afiș pe care scria : „Votați-l pe Cazimir că ne dă căldură și lapte". Cinste lui ! ● **ANDRUȚĂ** Ceaușescu, generalul, rămîne în detenție, deși certificatele medicale arată că are mari probleme cu sănătatea. Ca și membrii C.P. Ex-ului, mareșalul Andruță are hemoroizi de general, mari din prea multe ședințe, forum-uri, congrese și instruiri ● **FRAIERUL ROMÂN** împlinește 50 de numere și un an de activitate revoluționară neîntreruptă în fruntea partidului cu același nume. Un partid care are, în fapt, cel mai mare număr de membri, deși ei n-o știu ● **CĂPITANUL STAGIAR** Virgil Măgureanu își continuă, în „Tineretul liber" seria de interviuri prin care-i demască pe turnătorii din presă. Întrebarea e dacă specialistul în sinteze îi va da în gît și pe informatorii distinsului cotidian sau se va face o excepție ? Se pare că domnul Măgureanu a început să-i planifice pe gazetarii care-i solicită interviuri și că în criză de timp unii sînt planificați abia în trimestrul IV ● **BAZIAȘ**, nava care a scufundat un vas libanez în Dardanele s-a întors acasă. Deși tragedia e tragedie, adevărul e și el adevăr : în istoria scufundărilor în regim comercial, e pentru prima oară cînd scufundații nu sîntem noi. Pînă aici tradiția era : și scufundați, și cu banii luați ● **O ECHIPĂ** de un interes lingvistic și onomastic unic poate fi alcătuită cu jucătorii din divizia B : Tăbărana, Fildiroiu, Marcadonatu, Tirchineci, Mutică, Stafie, Năprădean, Nichimiș, Basalic. O problemă de perspecacitate pentru cititori : cum arată oare o selecționată de marcadonați din divizia C ? ● **O STROFĂ** dintr-un mobilizator poem agricol de sezon tipărit într-o revistă pentru plugari : „Doar ea (n.n. adică, iubirea) și truda ne mai pot salva / Să n-așteptăm „minunea" din afară / Căci, cine-ți dă ceva fără a-ți lua / Cu vîrf și îndesat, sărmană țara ?". Poemul ridică două întrebări : Care e rolul poeziilor mobilizatoare în economia de piață ? Și, a doua : nu e clar dacă ni se dă cu vîrf și îndesat sau ni se la ? Par activități diferite, cu și fără vîrf ● **DEPUTATUL** Mihai Voicu, reprezentantul delegat pentru contactul cu presa al F.S.N., aripa Roman, a bătut-o pe Ioncla Chirilă, una din angajatele sale de la consignația Hanul cu Tei. I-a făcut fel de fel de echimoze vinete (rugăm să nu fim acuzați de antisemitism : am spus vinete, nu echimoze-s roze-n piele) de diferite dimensiuni după cum urmează : 8×6 cm, 3×2 cm, 2×2 cm, 4×3 cm. (conform certificatului medico-legal). Deputatul o să aibă curînd o întîlnire cu presa. Pot participa și medici legiști ● **O EMISIUNE** 7×7 dedicată regalității și tradiției ei la români, de o condiție cu totul remarcabilă, a îndirjit-o într-atît pe Rodica prezidențiala încît, în reportajul dedicat vizitei de lucru a domnului Iliescu la Ploiești, i-a scos pe oameni din fabrici, în loc să-i lase să-și vadă de treburi, ne-a amenințat cu un 7×7 care să facă nu 49 ci mai mult, 50 sau 51. Cine poate cu adevărat, vrea ! ● **O MULȚIME** de gazetari de toate culorile exultă la faptul că au pățit-o și americanii cu Piața Universității aia a lor, din Los Angeles. Deștepții noștri de gazetari uită că dacă America suferă de constipație, în Europa se produc cutremure. Or fi unii mai vicleni și mai hoți și mai vicioși decît noi, dar parcă nu-i rău să ne amintim și de cealaltă zicere cu mirare din anii trecuți : dacă la noi e bine și la ei e rău, de ce la ei e bine și la noi e rău ?

TUDOR OCTAVIAN ■

..EVENIMENTE MICI

E NEVOIE DE COMERȚUL DE ARTĂ?

În ultimul an, peisajul bucureștean a răspuns de cîteva ori afirmativ acestei întrebări. E suficient să ne gîndim la recent deschisele galerii de anticități și de artă. De ce am ales Galeria Apollo? Între altele, și pentru că această galerie, aflată la parterul Teatrului Național, aparține Uniunii Artiștilor Plastici, instituție care și în guvernul comunist a funcționat autonom, fără nici o subvenție din partea statului. Putem vorbi, deci, de o „experiență" anterioară în economia de piață. Directorul galeriei, domnul Alexandru Ghiduș, designer, cadru didactic la Institutul de arte plastice, amintește și experiența galeriilor Fondului plastic, aparținînd tot UAP. Socotește, însă, că sînt foarte multe de făcut și, mai ales, de învățat, deși „Apollo" a păsit cu dreptul în viața comerțului cu artă în care, socotește domnia sa, galeria are un loc aparte.

— „Edmond", „Dominus" doresc să se impună în jumea artei. E foarte greu și pentru omul de afaceri, și pentru personal. Noi am angajat numai oameni care de 10—15 ani lucrează printre și cu artiști. Celelalte nu au astfel de oameni și se simte. Cei care și-au dat seama de asta, sînt cei de la „Edmond", care au făcut propuneri personalului galeriei noastre, care nu ne-a părăsit, însă. Este o stare de spirit asemănătoare celei a artistului, care, chiar dacă are supărări, mici conflicte cu obștea, profesional va rămîne totdeauna alături de colegi.

— Contați, deci, în succesul viitor al galeriei, pe solidaritatea de breaslă?

— Bineînțeles! În ceea ce ne privește, ne-am propus să oferim în exclusivitate artă, artă contemporană românească. Cînd vinzi și altceva, bijuterii, parfumuri, vestimentație, spre exemplu, dacă nu merge cu arta, merge cu celelalte. Optînd numai pentru artă, riscurile noastre sînt mult mai mari. Ne-am făcut socotelile și am constatat că pentru a avea și beneficii, galeria trebuie să vîndă de 3 milioane lei.

— Ce șanse aveți să realizați aceste trei milioane?

— Pot să vă spun numai că

în primele trei luni de existență, apreciate ca luni proaste pentru comerțul de artă (în general, după sărbători, lumea nu mai are bani pentru investiții) am realizat, în medie, 2,5 milioane.

— Cine sînt cumpărătorii dumneavoastră?

— În proporție de 20% români, restul, străini. Tocmai de aceea, faptul că nu putem vinde în valută, că nu putem primi cecuri sau plăți prin cărți de credit conduce la o diminuare a vînzărilor. Este știut, din păcate, vizitatorul care vine în România nu vine special pentru artă. Ne-am văzut, nu o dată, în situația jenantă de a refuza persoane cu o poziție deosebită în țările de unde veneau, unele aflate chiar în vizite oficiale, care doreau să cumpere o lucrare, dar nu aveau timpul necesar să schimbe valuta, sau doreau să achite cu cărți de credit. Tot pentru crearea de facilități clienților străini, sîntem pe cale de a pune la punct un sistem de expediere a lucrărilor alese la domiciliu, eliminînd astfel situațiile în care, din cauza dificultăților transportului, sînt alese lucrări cu dimensiuni ce permit un transport facil. În curînd vom crea și un serviciu de consultanță, care, pentru publicul român va oferi și consultații la domiciliu.

— Așa cum spuneați, însă, publicul român care își permite să cumpere astăzi lucrări de artă este foarte modest numeric. V-ați gîndit cumva la un sistem de rate, care să facă accesibilă românilor achiziționarea obiectelor de artă?

— E o propunere la care, mărturisesc, ne vom gîndi. Sîntem convinși, însă, o parte din cei care intră acum în galerie numai să privească, peste cîțiva ani, dacă situația materială le va permite, vor reveni în calitate de cumpărători. Iar aici, personalul nostru are o mare contribuție. Noi gîndim această galerie și ca pe o cale de a face educație publicului.

— Pentru foarte multă lume, totuși, o asemenea galerie nu înseamnă decît un mod de a cîștiga bani.

— O să vă explic cîteva lucruri. Pentru piața românească, drepturile de autor sînt relativ mari. Pentru cea străină, însă, la multe dintre lucrări, ele sînt la nivel mediu sau mic, deși arta noastră e recunoscută ca valoroasă. Galeria își propune un sistem de protecție a artistului cu un sistem de vînzare care să-l avantajeze, să-i ridice nivelul de valorificare a dreptului de autor.

— Recent, ați declarat că galeria bucureșteană nu e decît un cap de pod, dintr-o serie de galerii pe care UAP le va deschide în țară și străinătate.

— În țară, lucrurile sînt ceva mai simple. În străinătate, însă, dacă vrem să ne impunem arta, trebuie deschise asemenea galerii în toate marile capitale. Or, asta este posibil numai cu sprijinul ministerelor de externe și al culturii. O expoziție înseamnă un eveniment ocazional, o galerie permanentă, însă, face posibilă intrarea lucrărilor noastre în sistemul de artă al țării respective. Veți vedea, **după o perioadă relativ scurtă de funcționare a unor asemenea galerii în străinătate, România va deveni una din țările în care se vine special pentru a se cumpăra arta.** Și, vă asigur, la cu totul alte prețuri decît cele de acum! De ce să exportăm materii prime, cînd putem exporta artă?

— Chiar, de ce? E o întrebare care merită un răspuns.

ROXANA PAICU ■

UNCHIUL SAM ne-ntinde-o mînă

Centrul Româno-American pentru Promovarea Inițiativei Particulare (str. Tache Ionescu, nr. 11, sect. 1) a fost înființat pe 3 aprilie 1992 ca urmare a derulării unui program, rezultat al acordului încheiat pe 3 ani între două universități americane: Universitatea Washington, Universitatea de Stat Washington — nord-vestul Statelor Unite — și Academia de Studii Economice București. Finanțat de Agenția Internațională de Dezvoltare a Statelor Urite, programul mai cuprinde pregătirea economică a cadrelor didactice, studenților, cursanților la dezbateri post-universitare și a altor categorii care doresc să beneficieze de informația înalt calificată a profesorilor americani. Se țin cursuri, seminarii, dezbateri în diferite domenii ale contabilității, marketingului, finanțelor; partea cea mai interesantă a programului este crearea acestui centru după modelul celor existente și active în S.U.A. Suportul colaborării este asigurat de specialiști americani care vor rămîne cîteva luni în România contribuind la formarea de consilieri în cadrul părții române dar și la acordarea directă de consultații clienților. Tot partea americană asigură și baza materială constînd din computere, mașini de scris și de copiat, moderne.

Va fi primită, în curînd, o întreagă bibliotecă din domeniul afacerilor. Actualmente, se lucrează la construirea bazei de date a întregului program soft și logistic care să permită oferirea consultațiilor și încurajarea afacerilor românești. Un important aport material și moral îl au Academia de Studii Economice și Senatul României, în special prin rector, domnul profesor Bărbulescu.

Cei interesați trebuie să știe că **Centrul Româno-American pentru Promovarea Inițiativei Particulare sprijină atît pe cine are o întreprindere deja înființată cît și pe aceia care se găsesc doar în stadiul de intenție în această privință. Menirea centrului este de a ajuta pe oameni să învețe cum să pornească sau, dacă e începută, cum să-și conducă afacerea spre rezultatele profitabile, deci să aibă succes. Nu se oferă bani, resurse, echipament sau utilaje ci informații și sfaturi calificate.** Nu înseamnă că totul se limitează aici. În funcție de resursele și cunoștințele solicitanților, **centrul poate asigura o serie întreagă de contacte în vederea găsirii unor parteneri sau asociați.** Se pun bazele unei bănci de date care să asigure asemenea conexiuni. Există schimburi de informații cu Agenția Română de Dezvoltare și alte organizații sau instituții din România pentru investitori străini. Doritorii pot fi trimiși la aceste instituții pentru informare și aflarea legăturilor oportune. Deși s-a scurs puțin timp de la înființare, centrul deține peste 100 de solicitări ale unor întreprinzători care vor învăța cum să-și elaboreze într-un mod structural și calificat afacerile sau cum să realizeze o analiză financiară.

Centrul își propune să încurajeze în primul rînd activitatea productivă adică pe cetățenii care oferă produse și servicii pieței românești. În contextul lipsei acute de resurse financiare, sînt preferate întreprinderile care produc concret și mai puțin cele care fac transferuri de valori.

Un obiectiv indirect pe care și-l propune centrul este **micșorarea ratei șomajului.** Cei care intră aici nu sînt oameni de afaceri care au avut succes și vor să se dezvolte ci, de regulă, semenii noștri care au probleme materiale sau de angajare, deci sînt strîmtorați într-un fel sau altul. Ei vin nutrind speranța că vor fi ajutați să întreprindă ceva pentru a-și rezolva problemele. **Una din misiunile centrului este de a-i susține pe cei care nu au de lucru sau nici măcar perspectiva de a fi angajații unor firme sau societăți. Sprijiniți să dețină propria afacere, să devină independenți, ei vor scăpa de spectrul șomajului.**

RADU POPA ■

DANIS S.N.C. Roman

DANIS S.N.C. ROMAN
Roman, strada Ștefan cel Mare, bl. M 7 (Parter 2).
Tel. 937/25411

■ Produce și livrează pe bază de comandă fermă la prețuri foarte avantajoase:

— o gamă variată de tricotaje din P.N.A. aliniate la cerințele modei occidentale.

Cei interesați pot viziona colecțiile noastre care le stau zilnic la dispoziție la sediul societății.

NU UITAȚI: DANIS S.N.C. ROMAN VĂ AȘTEAPTĂ!

CERF '92

CERF '92 este prima expoziție internațională organizată la București de compania de tîrguri și expoziții COMTEK Expositions Inc., profilată pe tehnologii de vîrf din domeniile: electronică, telecomunicații, tehnică de calcul, informatică. Este deschisă în perioada 11-15 mai a.c., la Sala Polivalentă unde distribuitorii autorizați expun produsele unor firme de renume mondial: MOTOROLA (producător de aparatură radiocomunicații), M.B.L. (producător computere), OLYMPUS (electronică de consum) etc. Gama foarte largă de exponate cuprinzînd și prototipuri ce încorporează cercetări de ultimă oră în domeniu, va da posibilitatea oamenilor de afaceri români, pe lîngă altele, să evalueze ce produse sînt prioritar necesare în România în domeniile amintite. În acest sens, trebuie remarcată eficiența tipic americană a organizatorului ce oferă avantajul de a stabili contacte cu reprezentanții producătorilor, cu specialiști; totodată dă prilejul participanților străini să constate dacă aici este sau nu o piață bună de desfacere.

Cele două simpozioane organizate la Sala Polivalentă în zilele de 12 și 14 mai, pe probleme de telecomunicații, vor oferi specialiștilor români șansa de a pleda pentru transferul tehnologiei de vîrf în telecomunicații în vederea mult așteptatei sincronizări a României cu celelalte țări europene. Dacă ne gîndim la activitățile Institutului European de Standardizare pentru Telecomunicații putem spune că aceste întîlniri se impun ca parte a unui ambițios program de integrare tehnologică **din mers.**

Corporația MOTOROLA, cea mai puternică companie internațională în domeniul radiocomunicațiilor, are ramificații pe toate continentele. În România MOTOROLA are doi distribuitori autorizați dintre care cel mai important este **AGEXIMCO GENERAL TRADE Consulting S.R.L.** El operează direct cu furnizorul american „AMERICAN International Radio Inc. Chicago". Datorită bunei cooperări, partea americană a deschis partenerului său de afaceri AGEXIMCO o linie de credit în valoare de 500 000 dolari, utilizată în prezent de partea română pentru rezolvarea unor probleme legate de blocaje financiare. În ciuda acestei boli a tranziției pe cale de a se croniciza — blocajul financiar la nivel bancar, Ageximco (dar nu numai această firmă) își pune mari speranțe în dezvoltarea sa viitoare. Astfel, intenționează să promoveze un sistem de multiplicare a liniilor telefonice existente printr-un dispozitiv care permite la o linie telefonică crearea altor 7 linii, fără nici un adaos de cablu, putînd funcționa independent, necuplate. Acest dispozitiv va fi expus la standul firmei, în cadrul expoziției.

Amintim că în iunie anul viitor, cei de la COMTEK vor organiza în România, tot la Sala Polivalentă, a doua expoziție de acest gen: CERF '93.

EUGENIA VASILE ■

„Entreprise française" (12000 personnes) recherche dans le cadre du développement international de son département **Telecommunications, Informatique et Telematique,** des contacts afin d'étudier toutes possibilités de commerce, collaboration, associations, etc...

Merci de prendre contact par courrier avec:

GTIE
10, Rue Perier
92120 MONTROUGE
FRANCE

TELEPHONE: 46 55 27 00
TELECOPIE: 46 55 94 75
TELEX: 634 904

GTIE

Biroul de audiențe

CURIER JURIDIC

VALERIA VOICU, Dej, jud. Cluj :

a) Înțelegem că, prin testament, mama dv. v-a lăsat moștenire toate bunurile sale, deși mai aveați încă 11 frați.

Ar fi trebuit să nu inițiați un asemenea act, știut fiind că legea protejează pe moștenitorii descendenți, în sensul că, în prezența lor, dreptul celui care lasă moștenirea de a dispune cu titlu gratuit este limitat numai la o parte a moștenirii, care se cheamă cotitate disponibilă. Cealaltă parte a moștenirii, în legătură cu care nu se pot face acte cu titlu gratuit, este rezerva succesorală, care se cuvine moștenitorilor rezervatari.

Prin testamentul făcut, se pare că această interdicție legală a fost încălcată.

b) Ca atare, actul prin care s-a afectat rezerva succesorală este desființat de instanțele judecătorești, ceea ce s-a și întîmplat, urmînd ca averea să se împartă între toți frații și să n-o primiți numai dv., așa cum ați dorit.

c) Cu privire la actul de vînzare-cumpărare a casei, datele insuficiente furnizate de dv. nu ne permit să ne pronunțăm.

d) Oricum, atîta vreme cît în această cauză, există o hotărîre judecătorească definitivă, ea vă este obligatorie, indiferent de părerea dv. personală cu privire la legalitatea acesteia.

Singura posibilitate de desființare a hotărîrii nefavorabile este folosirea căilor legale de atac, a căror soluționare este de competența exclusivă a instanțelor judecătorești. De altfel, am înțeles că ați recurs la o asemenea soluție. Faptul că aceasta este supusă unei anumite proceduri legale, care necesită alte probe și timp, nu vă dă dreptul de-a vă opune executării hotărîrii definitive existente.

De asemenea, executarea hotărîrii definitive nu constituie un abuz din partea celor favorizați de aceasta.

CORNELIU OLTEANU ■

Mișcarea „Buna Vestire" pentru ocrotirea copiilor nenăscuți

La 25 martie 1992 s-a inițiat **Mișcarea „Buna Vestire" pentru ocrotirea copiilor nenăscuți.** Scopul mișcării este să sensibilizeze fiecare conștiință și să reunească toate forțele posibile în vederea apărării dreptului la viață al fiecărui copil aflat încă în sînul mamei sale. Considerăm ca membri de drept ai mișcării pe toți copiii concepuți dar încă nenăscuți, deoarece credem cu tărie că nici unul dintre ei nu vrea să fie omorît.

Apelăm la toți părinții să apere viața copiilor lor, aceasta fiind însăși chemarea lor părintească.

Apelăm la puterea legislativă și executivă de a reconsidera, prin măsuri adecvate, sprijinirea familiei. În acest sens propunem instituirea unui „salariu matern" (incluzînd și actualele alocații pentru copii) și a unei „pensii materne" — gradate în funcție de numărul de copii crescuți efectiv de fiecare mamă și acordate direct mamelor; fondurile suplimentare necesare propunem a fi constituite dintr-un impozit special pe veniturile mari și pe profit.

Apelăm la slujitorii tuturor cultelor de a lumina conștiința credincioșilor lor, în privința răspunderii grave pe care o implică încălcarea de către părinți a dreptului la viață al copilului. Atît Biserica Ortodoxă cît și Biserica Catolică condamnă avortul ca pe omorîrea unui nevinovat.

Apelăm la slujitorii școlii de a lămuri adolescenții asupra răspunderii morale și sociale privind întemeierea familiei și a obligațiilor care decurg din aceasta.

Apelăm la toți medicii care au frică de Dumnezeu de a refuza degradarea nobilei lor profesiuni la aceea de măcelărire a unor ființe omenești fără apărare.

În ultimii doi ani au fost omoriți aproape două milioane de copii; sînt mai multe suflete decît a pierdut poporul nostru în două războaie mondiale. Dacă nu lăsăm copiii să se nască, poporul nostru se va stinge și numele său va fi șters dintre neamuri. Ne-am încărcat deja cu o grea răspundere ca popor în fața lui Dumnezeu, pentru că nicăieri în lume nu se mai petrece un asemenea măcel ca la noi.

Cerem tuturor oamenilor cu conștiință, indiferent de credința lor religioasă —, să se înroleze în mișcarea pentru apărarea copiilor fără apărare. Așteptăm adeziuni pe adresa: Comitetul de inițiativă al Mișcării „Buna Vestire", str. Stadionului 10/4, Or. Victoria, cod 2342, jud. Brașov.

Preasfînta Maria, Mama lui Dumnezeu și Mama noastră cerească să fie ocrotitoarea acestei mișcări de renaștere a familiei românești.

În numele Comitetului de inițiativă,

Pr. Prof. Dr. Octavian Moisin
Prof. Dr. Anton Moisin

Dacă ați epuizat toate posibilitățile pe care le cunoașteți, în încercarea dv. de a vă rezolva problemele, mai există totuși o soluție: să chemați oamenii de la Flacăra

Vitregia soartei

Fotografie de FLORIN IONIȚĂ ■

În lumina soarelui de mai

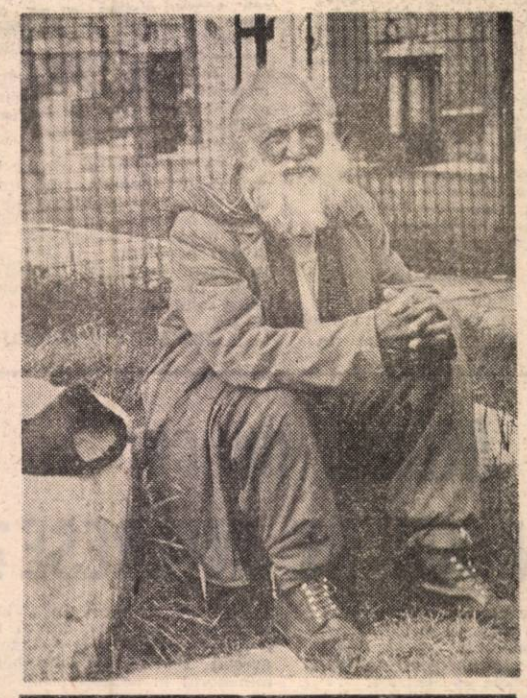

RANK XEROX

REPREZENTANTA PENTRU ROMANIA:
Bucuresti 70749,
Str. G-ral Berthelot 27
Tel: 12 00 53
FAX: 12 00 54

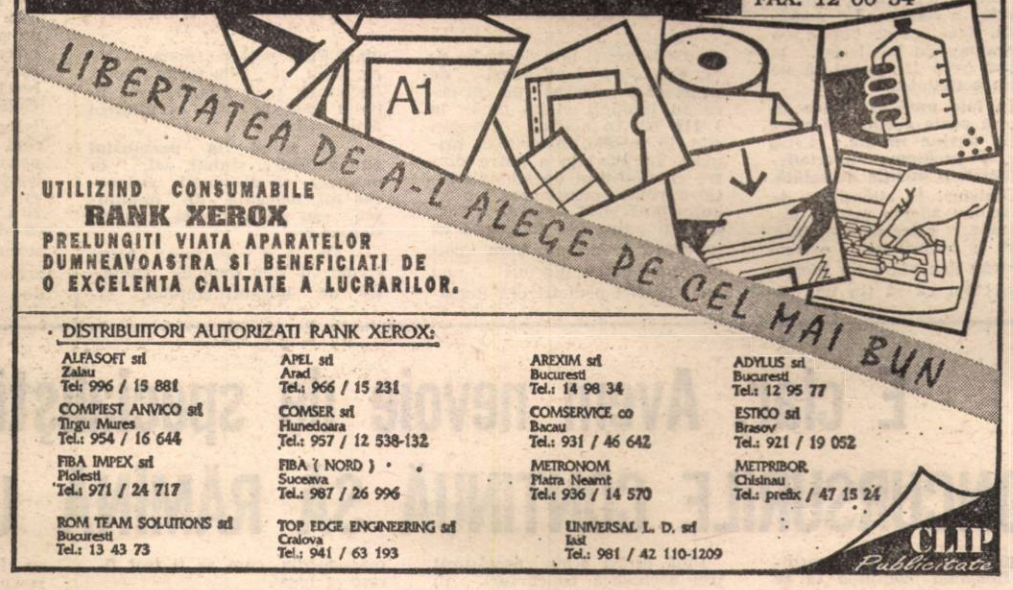

UTILIZIND CONSUMABILE
RANK XEROX
PRELUNGITI VIATA APARATELOR
DUMNEAVOASTRA SI BENEFICIATI DE
O EXCELENTA CALITATE A LUCRARILOR.

DISTRIBUITORI AUTORIZATI RANK XEROX:

ALFASOFT srl, Zalau, Tel: 996 / 15 881
APEL srl, Arad, Tel.: 966 / 15 231
AREXIM srl, Bucuresti, Tel.: 14 98 34
ADYLUS srl, Bucuresti, Tel.: 12 95 77
COMPIEST ANVICO srl, Targu Mures, Tel.: 954 / 16 644
COMSER srl, Hunedoara, Tel.: 957 / 12 538-132
COMSERVICE co, Bacau, Tel.: 931 / 46 642
ESTICO srl, Brasov, Tel.: 921 / 19 052
FIBA IMPEX srl, Ploiesti, Tel.: 971 / 24 717
FIBA (NORD), Suceava, Tel.: 987 / 26 996
METRONOM, Piatra Neamt, Tel.: 936 / 14 570
METPRIBOR, Chisinau, Tel.: prefix / 47 15 24
ROM TEAM SOLUTIONS srl, Bucuresti, Tel.: 13 43 73
TOP EDGE ENGINEERING srl, Craiova, Tel.: 941 / 63 193
UNIVERSAL L. D. srl, Iasi, Tel.: 981 / 42 110-1209

CLIP Publicitate

Către redacția revistei „Flacăra"

În legătură cu articolul intitulat „Procuratura Generală nu-și respectă hotărîrile" publicat în revista dvs. nr. 10 din 11—17 martie 1992, vă comunicăm următoarele:

Petiționarii Drăgan Luiza, Muntean Viorel, Szekely Iosif și Blaj Teofil au formulat memorii pentru recurs extraordinar în două cauze distincte care s-au referit la diferite aspecte ale nerespectării obligațiilor contractuale de către fosta G.I.G.C.L. Hunedoara — Deva.

În prima cauză petiționarii au solicitat declararea recursului extraordinar împotriva hotărîrilor judecătorești prin care au respins acțiunile pentru obligarea G.I.G.C.L. Hunedoara — Deva la plata unor penalizări pentru nepredarea la termen a apartamentelor contractate în Petroșani, str. Spitalului Nou nr. 1, Bl. C.

Primul memoriu a fost înregistrat la 13 decembrie 1988 și în urma examinării dosarelor, la 29 decembrie 1988 ca și a reexaminării lor în februarie 1989 s-a comunicat petiționarilor că hotărîrile judecătorești criticate sînt temeinice și legale, nepredarea apartamentelor la termenul convenit datorîndu-se unor cauze obiective care au exonerat unitatea pîrîtă de răspundere.

În cauză termenul prevăzut de lege pentru declararea recursului extraordinar a expirat, la 21 aprilie 1989. La memoriile formulate în această cauză, ulterior acestei date comunicările noastre au cuprins această mențiune.

În cel de-al doilea litigiu, privind despăgubirile solicitate de către mai mulți proprietari ai apartamentelor din blocul menționat, printre care și cei patru petiționari din prima cauză, reprezentînd contravaloarea unor lucrări de construcții neexecutate sau executate în alte condiții decît cele prevăzute în contract, au formulat memorii atît petiționarii cît și G.I.G.C.L. Hunedoara — Deva.

În acest dosar (cu termen de expirare la 3 februarie 1990) s-a declarat recurs extraordinar și s-a comunicat soluția și redacției revistei „Flacăra" cu nr. 2898/11000/1989 și 29979/10999/1989 întrucît două din memoriile petiționarilor ne-au fost transmise de către publicația dvs. la 15 și 27 mai 1989 cu nr. 1746/1989 și 1201/1989.

Petiționarii, ca părți în acest litigiu au fost citați și participînd la judecarea lui aveau cunoștință la care cauză se referă recursul extraordinar declarat la 29 septembrie 1989, precum și comunicările din revista „Flacăra".

Menționăm faptul că în legătură cu litigiul privind plata penalităților cerute de petiționari de la G.I.G.C.L. Hunedoara pentru nepredarea în termen a locuințelor contractate, în care nu s-a declarat recurs extraordinar, nu s-au primit scrisori prin intermediul redacției revistei „Flacăra", astfel că răspunsurile transmise dvs. s-au referit exclusiv la cel de-al doilea litigiu, soluționat favorabil celor în cauză.

Procuror general,
Mihai Popa Cherecheanu

POȘTA REDACȚIEI

LUCIA PETROVICI — Gura Humorului, str. Zimbrului, nr. 2, bl. garsoniere 100, ap. 19 : Stimată doamnă, ne scrieți că articolul pe care l-am publicat despre dvs. în luna decembrie a anului trecut „a avut o mare rezonanță în sufletele acelora care simt ce este suferința și boala". Ne face plăcere să vă ajutăm în continuare publicînd cîteva din numele celor care v-au fost alături — Popa Ana, Mioara Buescu, Cristina Florea, Maria Modan, Paula Bogdan, Aneta și Alecu Rădulescu, Maria Anegroaie.

GHEORGHE HIRTOPANU — Ploiești, str. Bobîlna, nr. 119, bl. A 6, ap. 18 : Numărul celor înzestrați cu puteri paranormale este în continuă creștere. Dacă lucrurile se prezintă așa cum ni le-ați înfățișat, dvs. vă puteți adresa doamnei Maria Vârlan, bine cunoscuta bioterapeută din Chișinău, despre care s-a scris în numărul trecut al revistei noastre. O puteți contacta la următorul număr de telefon : 26 68 39. Urmăriți rubrica în continuare. Vă vom comunica și adresa doamnei Maria Bălănescu.

Iosif FARA — Alba Iulia, str. Mureșului, nr. 66, jud. Alba : Am expediat scrisoarea dvs. Ministerului Sănătății. În momentul în care vom primi un răspuns, îl veți afla fără întîrziere. Deocamdată este singura soluție a problemei pe care ne-ați dat-o spre rezolvare.

ELENA GRECESCU ■

S.O.S.! SĂNĂTATEA ÎN PERICOL! (I)

În România, asigurarea sănătății a devenit o problemă de gravitate extremă. Sumele acordate de la buget Ministerului Sănătății sînt mult sub limitele absolut necesare asigurării supraviețuirii sistemului sanitar.
Să fie, oare, pensionarea specialiștilor soluția salvatoare?

Interviu cu prof. dr. Adrian Georgescu, directorul Institutului pentru ocrotirea mamei și copilului „Prof. dr. Alfred Rusescu"

AVEM NEVOIE DE SPECIALIȘTI?

— În starea actuală de criză a asistenței medicale românești, una din primele soluții la care s-a gîndit Ministerul Sănătății a fost renunțarea la specialiștii pensionabili. Vi se pare firesc?

— Cel puțin în ceea ce ne privește, am considerat aceasta ca pe o recomandare în aplicarea căreia am acționat selectiv pe criterii ferme de profesionalism și capacitate de muncă. Cum își poate imagina cineva că poți pensiona, peste noapte, sute de medici, în condițiile în care există discipline, cum ar fi, să zicem, anatomia patologică, dar nu numai, în care, aplicată nediferențiat, o asemenea hotărîre ar elimina circa 60% din specialiștii domeniului — către care nu se prea înghesuie nimeni — și care, astfel, s-ar afla în pragul dispariției? Pe de altă parte, dacă nimic nu se va schimba în suma acordată sănătății, situația va deveni pur și simplu tragică. În condițiile în care prețul unora dintre medicamente a crescut de peste 10 ori, spitalul nostru a cheltuit în primele 4 luni, suplimentar, 9 milioane lei, adică dublul sumei alocate de la buget pentru medicamente, îngrijirea și hrana bolnavilor. După cum știți, prețul alimentelor a crescut. În aceste condiții, dacă nu se obține o suplimentare de la buget, la 1 august vom fi nevoiți să ne încetăm activitatea.

— În fața unei asemenea situații, se poate susține că orice discuție devine inutilă. Cred, totuși, că problema specialiștilor merită o atenție deosebită.

— Desigur! În situațiile de criză se iau adesea măsuri excepționale. Întrebarea, însă, în ceea ce ne privește e extrem de gravă: dau afară un specialist excelent ca să țin un tînăr care mai are mult de învățat (chiar de la acest specialist!) ori păstrez specialistul și transform în somer tînărul?

— În condițiile unei țări care nu poate vorbi în nici un caz de inflație de medici, o asemenea întrebare, dar mai ales răspunsul ei oricare ar fi el, este de-a dreptul absurd.

— Ea există, însă, iar eu sînt obligat să acționez în cadrul impus de ea. Adevărul este că nici o țară din lume, oricît de bogată, nu-și permite să susțină niște scheme umflate artificial. Noi încă o facem. Numai că un lucru trebuie bine înțeles — nu medicii sînt supranumerari.

— Deci, n-ați renunțat la medici?

— Am renunțat la un medic de 72 de ani și la o doctoriță de 62. Cea de a doua etapă de pensionări vizează pe cei care au împlinit vîrsta pînă la 1 III '92. În această situație, sînt 10 medici, specialiști, primari. În privința a patru dintre ei, Consiliul de administrație a votat menținerea lor cel puțin pînă la 31 decembrie 1992, iar alți patru vor funcționa cu jumătate de normă. Cum poți pensiona patru din cei mai buni medici pediatri din România? Cum poți pensiona, de exemplu, pe doctorița Iacob, declarată în Anglia, Femeia anului 1992, pentru rezultatele activității sale?

— Revenind la personalul administrativ, sînteți, azi, în măsură, să dispuneți reducerea lui, nelegată de împlinirea sau nu a vîrstei de pensionare?

— Da, și o vom face. Atîta vreme cît vom depinde exclusiv de bugetul statului, situația are foarte puține șanse să se îmbunătățească. Autonomia noastră, în aceste condiții, devine obligatorie. Sigur că nici un spital nu își va echilibra balanța din încasarea prețului unor analize la cerere, a unor expertize sau a eliberării unor certificate. Pentru bețivii și pentru huliganii care se bat și ajung în stare gravă în spital necesitînd intervenții chirurgicale și tratamente îndelungate și scumpe, uneori cheltuielile sînt foarte mari. De ce să le suporte bolnavii reali, și nu ei, vinovații? Dar, veți spune, nu sînt impresionante sumele obținute astfel. Totuși, adăugate celor alocate de la buget, pot însemna un plus considerabil în sărăcia noastră actuală. **Oricum, mi se pare o soluție mult mai corectă decît îndepărtarea specialiștilor în vîrstă!**

Nu există țări în care, atunci cînd ai împlinit vîrsta să nu fii pensionat. Generalul Schwartzkopf a cîștigat războiul din Golf, era un adevărat erou, iar a doua zi a fost pensionat. Problema e că la noi pensionarea înseamnă condamnarea la mizerie. Asta, pe de o parte. Pe de alta, și aici vorbesc în numele interesului social general, este imposibil să te dispensezi de specialiști remarcabili cînd între pregătirea lor și a tinerilor care rămîn există mari discrepanțe. Nu din vina acestora din urmă, să fim înțeleși! Însă cîte discipline au beneficiat, în ultimele două decenii, de concursuri? Dacă specializarea medicilor s-ar fi putut realiza în ritmul necesar fiecărui domeniu, astăzi n-ar mai fi existat această polarizare absurdă — la un pol vîrstnicii, la celălalt, tinerii.

— Din păcate, această polarizare acționează, cu efecte negative, în mai multe zone ale domeniului medical.

— Însăși problema actuală, a golului de specialiști, ce se creează prin renunțarea la specialiștii vîrstnici, este efectul unei polarizări datorate, de astă dată, sistemului de salarizare inacceptabil care face ca tinerii să ocolească specialitățile în care salariul e unica sursă de venituri, ca igiena, radiologia, anatomia patologică și, în oarecare măsură, pediatria, îndreptîndu-se către chirurgie, obstetrică, interne, ORL, zone care asigură cîștiguri suplimentare. Trebuie să fie clar pentru toată lumea, pentru factorii de decizie în principal, că atîta vreme cît va continua să existe sistemul actual și valorizarea actuală a acestei profesii, polarizarea de care vorbeam va continua să se adîncească, iar calitatea actului de asistență medicală va continua să se degradeze. E inadmisibil ca un vînzător într-un magazin de lux să cîștige 25 000 de lei, iar un medic primar cu vechime de peste două decenii, numai 18 000 lei. Nicăieri în lume nu se întîmplă așa ceva!

— Deși s-a demonstrat cu claritate că actualul sistem de asistență medicală este greoi, inoperant, și, pînă la urmă, contrar intereselor pe care ar trebui să le servească, în apărarea lui se ridică, încă, voci. Medicii care cer înlocuirea acestui sistem cu un sistem occidental de asistență medicală socotesc că numai incapacitatea profesională și, deci, teama de a rămîne fără pacienți, face posibilă o asemenea atitudine din partea unor confrați. Dumneavoastră ce părere aveți?

— Eu pot spune un singur lucru. Pretutindeni, acolo unde este aplicat, sistemul occidental de asistență medicală asigură o calitate superioară îngrijirii populației și un statut demn medicului. Adevăratului profesionist. Este, deci, unica soluție!

ROXANA MANOLESCU ■

● Își vor închide spitalele porțile? ● Schemele umflate artificial din spitalele românești nu se datorează numărului de medici ● Cît vom depinde de bugetul statului, nici o speranță de redresare ● Autonomia spitalelor e obligatorie ● Polarizarea specialiștilor — un fenomen periculos ● Leafa unui vînzător într-un magazin de lux — 25 000 lei, a unui medic primar după 25 de ani de muncă — 18000 lei

E clar. Avem nevoie de specialiști. Atunci, de ce:

CONCURSURILE CONTINUĂ SĂ RĂMÎNĂ UN JOC DE INTERESE?

În privința asistenței medicale, România continuă să se situeze pe ultimele locuri în rîndul țărilor europene. Cauza acestei situații: dezinteresul și incompetența foștilor și actualilor guvernanți.

Principalul factor de decizie este Ministerul Sănătății. Înainte de 22 decembrie 1989 acest minister lucra după „indicațiile prețioase" ale celor doi Ceaușești, ceea ce explica o serie de realități aberante în domeniul asistenței medicale. După Revoluție — în pofida tuturor așteptărilor — anomaliile n-au dispărut, ba dimpotrivă, ele s-au accentuat sub privirile neputincioase (sau complice) ale unor miniștri depășiți total de evenimente.

Cea mai tristă realitate a medicinei românești a constituit-o stoparea examenelor de secundariat la ordinul expres al cabinetului nr. 2. După decembrie 1989, Ministerul Sănătății și-a anunțat intenția de a relua aceste examene. Numeroși specialiști din Occident și-au oferit asistența în organizarea și desfășurarea concursurilor de secundariat, dar Ministerul Sănătății, prea plin de sine, i-a refuzat. Iată ce a ieșit:

Pînă astăzi s-au desfășurat trei asemenea concursuri. Au fost stabilite următoarele condiții pentru candidați: 1. bibliografie exclusiv după manualele românești (cele străine nefiind accesibile tuturor); 2. existența unui termen de cel puțin 6 luni între data publicării bibliografiei și data susținerii probelor.

De acum încolo încep să apară... „minunile". Autor: nimeni altul decît Ministerul Sănătății. Astfel, după primul concurs (primăvara lui 1990) au apărut în plus locuri la diferite specialități care nu au fost declarate inițial. Cum și de ce? Aceste locuri au fost ocupate de unii dintre candidații declarați respinși. Ei au aflat de existența locurilor mai sus pomenite din surse obscure, pentru că ele, locurile suplimentare, nu au fost publicate în mass-media, cum ar fi fost firesc și legal.

Următorul examen s-a desfășurat în toamna lui 1990. Cînd s-a ajuns cu repartizarea posturilor la poziția 80, datorită unor contestații, comisia a anunțat că întrerupe repartizarea pînă a doua zi, la orele 8,00. Dar... după numai o oră, comisia a reluat repartizarea, deși mulți candidați plecaseră acasă. Pentru această șmecherie, ministrul sănătății de atunci, dl. Bogdan Marinescu, a fost interpelat foarte dur (la propriu) de către cei astfel păcăliți.

Cel de-al treilea concurs a avut loc pe data de 27 octombrie 1991. Au apărut modificări esențiale și anume:

1. Dacă la primele două concursuri, probele au fost diferențiate în două mari grupe de specialități (profil medical și profil chirurgical), acum ele au fost contopite. Consecințe: reducerea șanselor celor foarte bine pregătiți și creșterea șanselor celor mediocru pregătiți în ambele specializări.

2. Modificarea bibliografiei prin introducerea a peste 1200 de pagini din lucrări nu toate de strictă actualitate. Consecință: îngreunarea muncii de pregătire a candidaților.

3. Dacă la cele două concursuri precedente examinatorii au recurs la seturi de 60 de întrebări într-o perioadă de 4 ore, la al treilea concurs ei au dublat numărul de întrebări (120) dar au păstrat neschimbat timpul.

Pentru acest ultim concurs, Ministerul Sănătății a perceput o taxă de 1 500 lei, necesară, chipurile, pentru multiplicarea testelor. Numai că pentru această sumă candidații au primit doar o... carioacă, testele nefiind nici astăzi multiplicate. A fost astfel anulată posibilitatea verificării răspunsurilor corecte și, deci, posibilitatea de a formula contestații față de rezultatele obținute. Totuși, candidații au identificat cel puțin șase subiecte care nu făceau parte din programa anunțată. În replică, Ministerul Sănătății a promis că va publica testele cu întrebări în „Viața medicală", dar promisiunea nu a fost onorată. Chiar redactorii acestei reviste au interpelat ministerul în această problemă, dar nu au primit nici un răspuns. De precizat că fiecare test purta semnătura în original a ministrului sănătății, dl. Mircea Malorescu. Rezultă deci, că dl. ministru este direct răspunzător, dar se vede treaba că domnia sa a preferat să rămînă filosof, tăcînd...

După trei luni de la repartizarea candidaților admiși, la unele specialități au apărut — pe baza cărui examen? — medici în plus. De pildă, la cardiologie au fost scoase la concurs și ocupate 15 posturi, dar în prezent există 23 de medici care efectuează specializarea în acest domeniu. Iar la neurologie au fost consemnați încă 5 medici la cursurile de secundariat.

Caragiale este — după cum se vede — cu Ministerul Sănătății! Examenele organizate de către cei de aici seamănă al naibii de mult cu cele descrise de nenea Iancu: concursul susține joi, dar posturile ocupate de marți!

LUCIAN TUD

● „Specialiștii" în concursurile de secundariat n-au nevoie de asistența Occidentului ● Apariții misterioase după examene ● 10 afișați, 15 cîștigători ● Caragiale este cu Ministerul Sănătății

Mecanica abuzului

CERCETAT SUB CEAUȘESCU, CONDAMNAT SUB ILIESCU

Perpetuarea și chiar agravarea abuzurilor săvîrșite în perioada dictaturii comunisto-ceaușiste au devenit emblematice pentru cei doi ani ai guvernării F.S.N. Explicația rezidă în menținerea cu obstinație a structurilor totalitare, mafiote care continuă să aplice „cu succes" învățătura marxist-leninist-stalinistă, bazată pe minciună și diversiune.

Acest adevăr — din nefericire — axiomatic se verifică din plin și în viața justiției românești. Nu s-a renunțat la procesele-mascaradă, la inscenările judiciare, menite a servi anumite interese politice (sau ideologice), a distruge orice posibilă rezistență în fața tăvălugului comunist.

Din victimă, inculpat...

În data de 1 noiembrie 1989, dl **Dumitru Grădinaru**, domiciliat în municipiul Galați, strada Științei, a avut o discuție cu locotenent-colonelul Paior despre situația de atunci a țării, despre iminența prăbușirii dictaturii. Discuția s-a desfășurat în comuna Budești, unde se deschisese șantierul pentru ecluza viitorului canal Dunăre—București și unde dl Grădinaru fusese detașat cu serviciul.

După 4 zile, mai precis în data de 5 noiembrie 1989, aflîndu-se acasă, în Galați, dl Grădinaru a fost atacat de un vecin al său, Ștefan Ciortan, cunoscut colaborator al miliției și securității locale. Rănile provocate victimei au necesitat 13 zile de spitalizare! Și totuși, dl Dumitru Grădinaru a fost chemat la Miliția Municipiului Galați, unde au început cercetările. I s-a întocmit dosar penal pentru... agresarea agresorului său: Ștefan Ciortan.

Din victimă dl Grădinaru a ajuns inculpat...

Un proces cu cîntec

Revoluția din decembrie 1989 nu a modificat cu nimic optica justițiarilor de tip vechi. Cel care a „instrumentat" dosarul se numește colonelul Sinescu, fost și actual șef al Serviciului de Cercetări Penale din cadrul Miliției (Poliției) Județului Galați.

„Cercetările" au durat pînă în luna martie 1990, cînd, prin hotărîrea judecătorească nr. 509 a Tribunalului Județean Galați, dl. Dumitru Grădinaru a fost condamnat la 2 ani și 6 luni muncă corecțională. De precizat că instanța nu a luat în considerare depozițiile martorilor Maria Mititelu și Vasile Tăbăcaru, care au arătat că agresorul a fost Ștefan Ciortan și nicidecum inculpatul. Aceeași instanță a admis (cum?, pentru cît?) un certificat medico-legal fals prezentat de așa-zisa victimă ca „probă" a agresării sale. Așa după cum se știe, aceste certificate sînt tipizate și se completează de medicul legist. Certificatul, depus de Ștefan Ciortan în fața instanței de judecată și admis fără rezerve de aceasta, nu fusese întocmit pe un formular tipizat (tipărit), ci pe o simplă bucată de hîrtie și nu fusese eliberat de dr. Ciobotaru, așa cum afirmase „victima".

De la tribunal la pușcărie

În urma acestui proces, dl Dumitru Grădinaru a făcut recurs, dar acțiunea i-a fost respinsă. Mai mult, procuratura județeană a cerut instanței și a obținut transformarea pedepsei din muncă corecțională în privare de libertate. Disperat, dl Grădinaru a înaintat memorii peste memorii către președintele Ion Iliescu, Procuratura Generală a României, dar răspunsurile s-au lăsat foarte mult timp așteptate. Atunci cînd totuși au sosit, ele nu ofereau nimic concret.

În cadrul audienței pe care a solicitat-o procurorului șef al județului Galați, dl. Dumitru Grădinaru i-a relatat acestuia condițiile ilegale în care s-a desfășurat procesul, inclusiv problema veridicității certificatului medico-legal. Drept răspuns, dl. procuror șef l-a amenințat pe față, spunîndu-i că pentru aceste afirmații „calomnioase" ar putea fi judecat și condamnat.

Nici la Procuratura Generală, dl. Grădinaru nu a găsit înțelegere. Aici i s-a spus că nu poate fi admisă cererea sa de suspendare a executării pedepsei pînă la clarificarea dosarului și că trebuie să execute cu „orice preț" pedeapsa...

Un aspect deosebit de interesant este conținut în declarația numitului Gheorghe Bulgaru, de care instanța nu a ținut cont. Iată despre ce este vorba: Gheorghe Bulgaru, vecin cu dl Grădinaru, a recunoscut în scris că anterior revoluției, miliția și securitatea i-au cerut sprijinul în acțiunea ce se organiza atunci împotriva dlui. Dumitru Grădinaru, considerat de organele de represiune ceaușiste un „element periculos". Iată un pasaj din această mărturie: „Atunci, în noiembrie 1989, nu înțelegeam de ce miliția îmi cerea să o susțin în cazul Grădinaru. Dacă miliția a observat că refuz cooperarea, a apelat la alți vecini, cum este Ștefan Ciortan".

În data de 21 ianuarie 1991, dl Grădinaru a fost arestat. Inițial a fost depus la sediul poliției municipale. Aici a fost luat în primire de sectoristul Marcel Tudor care l-a dus la poliția județeană. Primul ofițer care l-a anchetat a fost colonelul Sinescu. Același Sinescu din noiembrie 1989... Dl Grădinaru a fost înjurat timp de 15 minute fără ca dl. colonel să se repete o singură dată. Interogatoriul a fost continuat de colonelul Avrigeanu care a avut o atitudine civilizată. Acesta l-a informat pe arestat că personal l-a înaintat dosarul către Procuratura Generală pentru declanșarea recursului extraordinar...

În cele din urmă (27 martie 1991), dl. Dumitru Grădinaru a fost eliberat condiționat pînă la judecarea recursului extraordinar. Curtea Supremă de Justiție a decis (dosar nr. 493/1991), încetarea procesului penal și nu achitarea inculpatului. Dl. Grădinaru se întreabă cine plătește pentru cele două luni petrecute pe nedrept la pușcărie și mai ales pentru procesul înscenat de la Galați? Așteptăm, alături de dl. Dumitru Grădinaru, răspunsul.

LUCIAN TUDORANCEA

Fotografie de CRISTIAN CĂLUGĂR

TEHNICA AUTOPORTRETULUI

„În urma apariției articolului «Pacienții nu contează» — FLACĂRA nr. 15/1992 — am fost chemat la Ministerul Sănătății, unde dl. dr. George Iacob, secretar de stat, m-a asigurat încă o dată, și a făcut-o în cuvinte emoționante, de aprecierea, de sprijinul domniei sale, al ministerului. Mai mult chiar, s-a adresat oficial domnului ministru al transporturilor, cerînd și justificînd păstrarea compartimentului de flebologie în spitalul unde lucrez. Rezultatul, însă deocamdată, este doar tăcerea, o stranie areactivitate a domnului ministru Traian Băsescu".

Ați citit cuvintele dlui dr. Horațiu Angelescu, omul care, din 1962, folosește în operațiile de varice o metodă proprie, ce scutește bolnavul de suferințele operației, ca să zic așa, clasice.

Grație experienței și autorității în materie a doctorului Angelescu, Spitalul C.F.R. de lîngă Piața Presei ajunsese să aibă singurul compartiment de flebologie din România. Un fel de minisecție, foarte bine organizată, în cadrul secției de chirurgie. Compartiment ne care în loc să-l sprijine, la sfîrșitul anului trecut, directorul general de resort din Ministerul Transporturilor l-a desființat. Sforării de culise au făcut ca doctorul Angelescu să mai fie lovit o dată, în această reușită a sa. Ca și cînd n-ar fi fost lovit destul, în diferite chipuri, chiar din studenție de tot soiul de „colegi". Nimic de zis, viața e capricioasă pînă și cu ticăloșii. Unul, a cărui turnătorie îl trimisese la închisoare, l-a căutat, peste ani, să-și ceară iertare în genunchi. La propriu. Sigur, o ticăloșie poate fi iertată. De spălat se spală mai greu. Noua ticăloșie a „colegilor" care nu i-au iertat nici o dată orgoliul de-a afișa o metodă proprie a fost camuflată, cu prefăcută candoare, sub descoperirea faptului că nomenclatorul Ministerului Sănătății n-a cuprins flebologia ca pe o specialitate distinctă. Drăgălașii de „colegi", care sînt gata oricînd să jure că îl apreciază și-l doresc binele, în realitate doreau să-l facă zile fripte. Să se-nvețe minte odată cu metoda aceea, pe care a început lumea, chiar și prin alte țări, s-o aprecieze și s-o numească «metoda Angelescu». Și, uite-așa, „vagonul" flebologiei a fost trasat pe linie moartă. Manipulant de serviciu: distinsul director general V. Ionescu-Dimancea.

Iată, însă, adresa — nr. ieșire G.I./11346/126 — din 17 aprilie 1992, trimisă de la MINISTERUL SĂNĂTĂȚII CABINETUL SECRETARULUI DE STAT către DOMNUL ING. TRAIAN BĂSESCU, MINISTRUL TRANSPORTURILOR: **Stimate domnule Ministru, Am onoare a vă înștiința că dl. dr. Horațiu Angelescu, medic primar chirurg la Spitalul C.F.R. I s-a adresat printr-o cerere Ministerului Sănătății solicitînd sprijinul nostru pentru menținerea în funcție a secției de 20 de paturi de flebologie.**

Avînd în vedere experiența unică în domeniul patologiei venoase pe care a dobîndit-o dl. dr Horațiu Angelescu, de-a lungul anilor la noi în țară, apreciată și peste hotare, considerăm că menținerea acestei singure secții de profil este o necesitate imperioasă pentru nevoile populației. Trebuie reținută și marea adresabilitate a pacienților către acest compartiment tocmai datorită calităților profesionale ale medicului citat.

Față de cele de mai sus, vă adresez rugămintea să acordați sprijinul dvs. în consolidarea funcționalității secției prin încadrarea cu personal corespunzător.

În speranța înțelegerii dvs. la care adăugăm acordul deplin al Ministerului Sănătății, vă rog să fiți convins domnule Ministru că ați contribuit astfel la alinarea multor suferințe omenești.

SECRETAR DE STAT, Dr. George Iacob.

Dl. doctor Angelescu ne-a prezentat și copia xerox a următorului atestat depus, de asemenea, la cabinetul dlui ministru Traian Băsescu:

CENTRUL NAȚIONAL DE CHIRURGIE CARDIOVASCULARĂ FUNDENI — BUCUREȘTI. Nr. 48/20.04.1992. Prin prezenta atestăm doctorului Angelescu M. Horațiu, medic primar chirurg-e generală — calitatea de a efectua orice fel de intervenție chirurgicală conformă cu pregătirea sa. În ceea ce privește Compartimentul — Secția cu profil de Flebologie, aceasta nu contravine cu nimic normelor legale, deontologice — unanim recunoscute. De altfel, vasta experiență în acest domeniu — confirmată atît prin lucrările științifice cu specific flebolog-e publicate în țară și străinătate, cît și procedeul original de „Chirurgie a varicelor fără stripping", prezentat în fața medicilor chirurgi la USSM/AMR/ și la cel de-al XIV-lea Congres Național de Chirurgie — atestă o dată în plus calitatea sa. Recomandăm menținerea Secției de Flebologie în cadrul Spitalului C.F.R. Rezultatele obținute pr-n aplicarea acestui procedeu din anul 1962 și în prezent, precum și marea adresabilitate a pacienților din țară și din străinătate, confirmă — atestă utilitatea acestei specialități. Prof. Dr. Docent Ion Pop D. Popa.

„Cu toate acestea, adaugă dl. doctor Angelescu, dl. ministru Băsescu nu se grăbește să arate prin fapte că este de partea adevărului, de partea pacienților, de partea dreptății. Deși, iată, se vede că așa numitele argumente ale dlui director general Ionescu-Dimancea erau pretexte, că omul acesta s-a dovedit de rea credință, totuși, împotriva evidenței este menținut răul pe care l-a făcut".

În fond, de ce să nu admitem și o tehnică a autoportretului prin fapte? Sau chiar prin lipsa lor!? De pildă, unul din oamenii aflați în fruntea Ministerului Sănătății contribuie, cum se vede la un asemenea tablou, prin atitudinea onestă în respectiva dispută. Dl. ministru Traian Băsescu ezită. Nu îndrăznește încă să aibă o opinie. Este și acesta un fel de a-și mîngîi autoportretul.

Vă vom ține la curent cu episoadele viitoare ale furiei manevranților de ambiții, care calcă peste suferințele oamenilor fără să-i mai observe.

DORIN GHERGHINESCU

DURERI DE CAP LA SPITALUL NR. 9

Situația Spitalului nr. 9 dă dureri de cap atît bolnavilor cît și medicilor. Dotarea tehnico-medicală se situează mult sub nivelul est-european. De exemplu, în fosta R.D.G. tomograful computerizat era folosit chiar de la camera de gardă a spitalelor, în timp ce în România existau (și continuă să existe) doar 3 astfel de aparate: unul la Spitalul nr. 9 (defect), unul la Spitalul Fundeni și altul la Spitalul Militar Central.

Nici medicamentele nu există la Spitalul nr. 9. **Furosenidul, nifedipinul, algocalminul lipsesc constant din farmacia spitalului, ceea ce face ca anumite tratamente să se aplice parțial, cu efecte pe măsură.**

Alimentația bolnavilor este insuficientă. În consecință, administrația a autorizat — **contrar regulamentului — vizitarea lor la fiecare oră, în fiecare zi pentru a li se aduce hrană de acasă.** Pavilioanele spitalului, în marea lor majoritate, sînt vechi, insalubre și supraaglomerate.

Deși condițiile nu sînt propice practicării unei medicini moderne, noi și noi medici își fac apariția în spital fără a îndeplini însă prescripțiile legale în materie. Astfel, Institutul de Neurologie din cadrul Spitalului nr. 9 a scos la concurs în anul 1992 posturi pentru care au dreptul să candideze și medici generaliști. Logic ar fi fost ca acest institut să primească pentru activitatea de cercetare nu novici în neurologie ci specialiști, adică oameni deja formați profesional.

Dar cea mai tristă realitate

o constituie reducerea drastică a bugetului alocat asistenței medicale. În acest scop, Ministerul Sănătății a emis de curînd un ordin în care se stipulează că **acoperirea depășirilor bugetare la fondul destinat medicației bolnavilor se va face din... fondul de salarii al personalului medico-sanitar.** Acest personal este obligat să aleagă între tratarea corectă a pacienților și păstrarea intactă a veniturilor sale. Să recunoaștem că nici Ceaușescu nu fusese atît de diabolic!

LUCIAN TUDORANCEA

Interviu cu dl. Bogdan Hossu, liderul Cartelului Sindical ALFA

Guvernul poate fi acuzat de genocid

— În februarie 1991, sindicatul pe care îl conduceți califica viața cetățenilor români insuportabilă, considerînd situația economică și socială a țării incomparabil mai proastă decît aceea existentă înainte de Revoluție. Care este acum părerea dvs.?

În 31 octombrie '91, în comparație cu octombrie '90, nivelul de trai s-a redus cu 20 la sută. Februarie '92 are o scădere față de octombrie '90 cu 68 la sută. Raportat la februarie '91, prețurile au crescut de circa 10 ori, iar salariile doar de aproximativ 3 ori. Raportul se reflectă și în situația consumului la cetățeanul de rînd, industria ușoară (electrotehnică — bunuri de larg consum), începînd să resimtă scăderea solicitărilor consumatorilor. Au început să apară stocuri în baza unei false echilibrări a cererii și ofertei, care nu ține cont de puterea de cumpărare. Lucrurile pot lua o turnură periculoasă pe o spirală descendentă. Fabricile au stocuri de marfă, dar nu au cereri. Vor fi nevoite să concedieze tot mai mulți muncitori. Apar dificultăți tot mai mari pentru consumator în domeniul relației industrie-cetățean. Dacă nu se vor vinde produse, sursele contribuabile la buget vor fi în descreștere. Neexistînd resurse la bugetul statului, și instituțiile bugetare (armată, poliție, învățămînt, sănătate) vor intra pe o pantă descendentă și-și vor micșora numărul de salariați.

— Acum mai bine de un an, la unul din mitingurile organizate de „ALFA", unul dintre sloganuri era: „N-AȚI REUȘIT: MUNCITORII S-AU TREZIT!". Imposibilitatea unei vieți decente pentru muncitori devine însă tot mai evidentă. Veți organiza un nou miting?

— Momentan, nu. Ni se pare că acum, în conjunctura actuală, adversarul nostru, Guvernul, a intrat într-o stare de așteptare totală. Un miting n-ar fi decît un motiv de scuză, de a se spăla pe mîini și de a demisiona. Nu credem că Guvernul trebuie să demisioneze. În septembrie anul trecut s-a angajat să-și ducă mandatul pînă la capăt și trebuie s-o facă. **Dacă Guvernul demisionează, poate fi acuzat și el de genocid ca membrii C.C.-ului.** Sperăm ca la sfîrșitul lui mai — începutul lui iunie, să se poată realiza alegerea noului legislativ și numirea noului Guvern.

— Într-o scrisoare deschisă adresată președintelui României, Cartelul afirma: „o nouă oligarhie, bazată pe fraudă, pe afaceri subterane și privatizări improvizate își întinde tentaculele în industrie". Cum pot fi retezate brațele „caracatiței"?

— După speranța noastră, viitorul legislativ ales pe o perioadă relativ mai lungă va reface două legi importante: Legea privatizării în industrie și Legea fondului funciar în agricultură. De fapt, vor îmbunătăți și corecta aceste legi. În iulie '91 se ajunsese deja la un acord asupra unui nou proiect de lege a privatizării, propus atît de elemente feseniste, cît și de opoziție și reprezentanți sindicali. Se ajunsese la o formulă relativ optimă. Mai sperăm ca viitorul executiv să stagneze specula care s-a făcut, se face și se va mai face în industrie.

— Cartelul „ALFA" a fost acuzat de Uniunea Confederativă Națională (Alianța Confederativă Intersindicală „15 NOIEMBRIE" — Brașov, Confederațiile Hercules și FIDES) că urmărește împărțirea patrimoniului tuturor salariaților din România, sindicaliști sau nu. Care este adevărul?

— U.C.N.-ul era un acord între 5 confederații, care nu mai există. Convenția Guvern-sindicat nu poate funcționa decît restructurată în mod radical. Dacă ea există, trebuie analizate și finalizate problemele la nivel național. În octombrie '91, Guvernul Stolojan a încercat divizarea mișcării sindicale, atrăgîndu-ne în capcane juridice la care nu se poate face față. Dorim: contractul colectiv la nivel național cu contracte pe ramuri și comisii paritare; crearea comisiilor naționale de indexare și alegerile sindicale. Reprezentarea sindicatelor trebuie să rezulte proporțional cu numărul deținut în alegerile sindicale. U.C.N.-ul nu a prezentat actele prin care se dovedea recenzarea sindicaliștilor. Convenția de administrare a patrimoniului este deschisă oricărei organizații sindicale care face dovada recenzării membrilor ei.

— Este sau nu justă impozitarea veniturilor sindicale?

— În Vest, sindicatele sînt scutite de impozite. Capitalul lor are două caracteristici: scopul umanitar și faptul că ele sînt organizații care lucrează dintr-un salariu impozitat. Scopul organizațiilor de a apăra drepturile salariaților nu creează profituri unor grupuri de oameni. De aceea, am contestat sistemul de impozitare. În loc să primim bilete de odihnă, cu preț redus, în stațiunile din țară, plătim impozit.

— Ați fost, în repetate rînduri, acuzat de desfășurare a unor activități politice în locul celor sindicale.

— Am fost acuzat că fac politică chiar și cînd am cerut indexarea salariilor. Nu avem obiective politice, dar a milita politic este inevitabil. Nu ne-am propus să acționăm ca „Solidaritatea" din Polonia. Sîntem însă interesați să sensibilizăm parlamentarii la problemele social-economice ale membrilor noștri și ne vom orienta către cei care ne sprijină. Nu ne vom transforma în partid politic, dacă asta ați vrut să întrebați indirect.

— Ați abandonat proiectul prin care v-ați propus să obțineți salariul de 24 000 lei pentru salariații dependenți de cartel?

— Nu. Pe structurile noastre, salariul minim se va sălta substanțial. El este cuprins deja între 13 și 14 mii lei. Salariul de 24 000 lei a fost cerut în situația cînd prețurile scăpaseră de sub control, nefiind stabilizate.

— Cum se manifestă acțiunile spărgătorilor de grevă în timp ce dvs. vă aflați în grevă?

— Spărgătorii de grevă sînt mai mult persoane care umblă cu zvonuri și creează diversiune psihică: oameni manevrați, cointeresați, care încearcă să dezbine. Ei nasc convulsii sociale, informațiile false pe care le propagă luînd o amploare nedorită. Zvonurile sînt recepționate, și cele care convin sînt modificate și redifuzate. Intervine astfel o nebunie colectivă infernală.

— Unul dintre sentimentele caracteristice ale majorității românilor este acela de resemnare. Ne-am obișnuit cu necazurile cotidiane și ni se par normale. Cei care ies în stradă sînt adeseori apostrofați de restul lumii și îndemnați să meargă la muncă în loc să-și „piardă timpul" cu mitinguri. La nivel național, progresul este insesizabil. De ce?

— Este vorba de o lipsă de educație; este și o problemă de mentalitate. Massmedia — Televiziunea în special — nu face nimic pentru educarea necesară și pentru a se ajunge spiritual într-o economie socială de piață. Datorită mecanismelor promovate de executiv și Parlament, se constată proliferarea bișniței, cel care dorește într-adevăr să creeze ceva fiind mai mult împiedicat decît ajutat.

— Gura lumii e slobodă și cred că nu v-ați așteptat să vă cruțe. Se zvonește că Bogdan Hossu s-a pricopsit cu două mașini ultrasofisticate de cînd e lider sindical. Vă simțiți dator cu vreo explicație?

— Locuiesc unde locuiam, în același apartament „central" de două camere din Ghencea. N-am mașină; am vîndut-o după prima liberalizare. Nu mi-am îmbunătățit cu nimic nivelul de trai.

— Credeți că sacrificiul unei tinereți, a unei vieți la urma urmelor — pentru cauza oamenilor sărmani — face parte dintr-un destin scris dinainte (este predestinat), sau din condiția umană de luptător?

— Sacrificiul ar fi trebuit să fie dat de fiecare pe perioada de tranziție (4 ani). Există două alternative: acest sacrificiu sau plecarea din țară. Am avut ocazia să părăsesc definitiv România, dar am refuzat, considerînd că fiul meu (7 ani) ar fi un izolat în exterior. Sînt pentru realizarea unei societăți viabile și democratice în România.

RADU POPA ■

METROU

„Era imposibil de respirat acolo, flăcările se ridicau mai sus de ferestre, fumul pătrundea înăuntru și nu credeam că mai există speranță de a ieși. Podeaua devenise moale și începuse să se topească". Imaginile, strict autentice, descriu sumar cel mai grav accident de metrou de pînă acum. Era noiembrie 1991, al 456-lea accident în 12 ani de funcționare.

„Lucrurile se deteriorează direct proporțional cu valoarea lor" (Murphy)

Tunelurile și galeriile metroului bucureștean, aflate în execuție, sînt amenințate în acest an cu un pseudo-cutremur, anticipat prin calcule de conducerea S.C. Tungalmetrou S.A. Cauzele (întotdeauna datorate „perturbațiilor" exterioare), aici — ca și în multe alte locuri —, sînt de natură financiară în primul rînd. Pentru că **fondurile de investiții alocate de la buget pe 1992, pentru continuarea lucrărilor, reprezintă doar 25 la sută din capacitatea de lucru a societății, iar dacă acestea nu vor fi majorate cu încă un milion și jumătate de lei, costurile de conservare a lucrării vor fi de circa 500 de milioane,** și asta fără a mai pune la socoteală faptul că stagnarea acestora duce la acumulări de apă, surpări și deplasări ale clădirilor.

Se știe că stațiile de metrou au fost construite mereu în grabă, iar efectul acestui zor este afectarea uneori a siguranței construcției. **Pe linia Pantelimon — Republica, datorită trepidațiilor, s-au constatat fisuri la locuințele situate în această zonă;** apoi **fenomenul infiltrației este inerent** căci la stația „Piața Romană", de exemplu, se turnă beton la —22°C. Cei din conducerea Metrorex **(beneficiarii), afirmă că „în toată lumea nu există metrou în care să nu intre apă". Desigur, asta nu înseamnă că trebuie să „plouă" în stațiile metroului, așa cum adesea se întîmplă la noi.** De fapt, tot Bucureștiul este situat pe o pînză freatică, dar apele se dirijează, iar aceste puncte de infiltrație sînt stăpînite (sau ar trebui să fie!). Probleme ridică tronsonul 1 — aflat pe malul Dîmboviței, conceput pe ideea unui metrou în apă... și cînd plouă mult, chiar așa este.

„Nu are importanță că merge prost, totul va părea probabil în regulă" (prima lege a lui Scott)

La darea în folosință a metroului, lucrările erau neterminate. Întreprinderea Metrorex păstrează în acest sens o serie de dosare — disculpatoare — cu observații, care la vremea respectivă au fost complet ignorate. De ce? Pentru că recepția lucrării „terminate" era făcută de

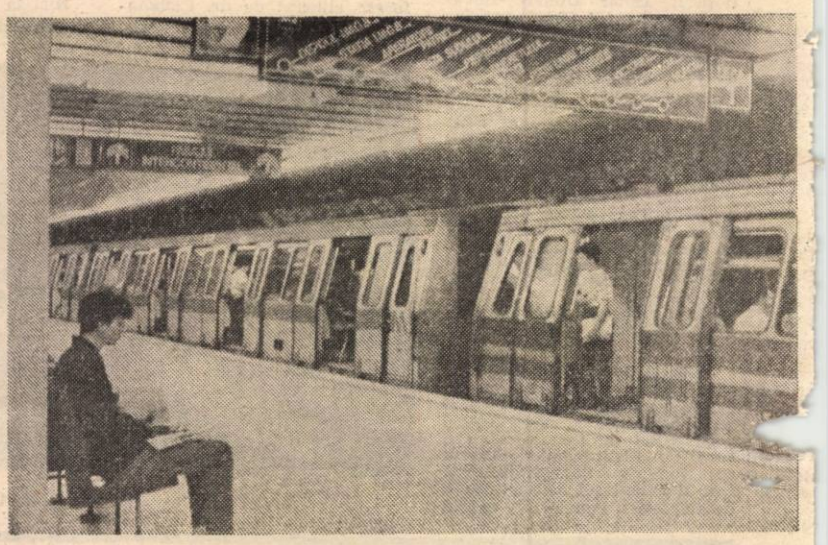

Proprietatea intelectuală

JUNGLA

N-ar fi nimic nou de spus în faptul că prima lege adoptată de către societatea românească după Revoluție a fost **legea junglei.** O lege care, paradoxal, în ciuda vidului legislativ creat, a funcționat în toate domeniile, aproape fără excepție. Și în domeniul juridic al **drepturilor de autor,** nu s-a creat încă un cadru adecvat. Studenții de la drept din ziua de astăzi, învață vechea lege a drepturilor de autor, legea brevetelor de invenții apărută anul trecut (în cel mai bun caz), ori nu învață, în această privință, nici o lege. O situație care nu poate prolifera lăsîndu-ne indiferenți (mai ales pe noi, ziariștii). Cum era alcătuită această strîmbă lege înainte de Revoluție, se poate amănunți analiza urmărind prevederile unui capitol din Dreptul Civil (apărut la București în 1983, autori: Francisc Deak și Stanciu Cărpenaru, paginile 315—319).

„Autorii" trăiesc încă în comunism

Secțiunea I a sus-citatului opus („Creația intelectuală și dreptul de autor") debutează cu un citat din tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R., care ne informează că „societatea socialistă cultivă respectul față de condițiile culturale înaintate" și că „avem nevoie de o literatură cu un spirit mai combativ, patriotic și revoluționar (...), pătrunsă de înaltele idealuri ale umanismului socialist". Drepturile de autor, în orice societate, formează o instituție juridică foarte complexă (ramură a dreptului civil), care se ocupă cu statutul operelor științifice, literare și artistice. Ce spune, printre altele, secțiunea II („Dreptul de autor — instituție juridică complexă a ramurii dreptului civil")? Că „potrivit legii (acuma care lege, ne întrebăm? — n.n.), autorul cedează unității unele drepturi patrimoniale care se vor naște din crearea unor opere în îndeplinirea obligațiilor de serviciu. Pentru aceste opere, autorul nu va primi remunerația de bază, ea fiind inclusă în retribuție". Tot aici se mai stabilește (Cap. II, „Noțiunea și natura juridică a dreptului subiectiv de autor", secțiunea I), că „În cazul în care dreptul de autor aparține unei persoane juridice, durata drepturilor nepatrimoniale este limitată la 50 de ani". Articolul 7 din Decretul nr. 321/1956 prevede anumite cazuri în care durata folosinței drepturilor patrimoniale de autor este limitată: a.) pe termen de 20 de ani de la apariția operei, cu privire la cei care alcătuiesc enciclopedii, dicționare și culegeri; b.) pe termen de 10 ani de la apariție, cu privire la autorul unei serii de fotografii artistice separate.

La nivelul anului 1956!

Și fiindcă tot am pomenit de niște [illegible] me legislative, trebuie să amintim că la **baza tuturor prevederilor ce privesc dreptul de autor stă Decretul nr. 321, emis în 1956.** Este totuși adevărat că la acest decret se mai adaugă și „Normele de remunerare a autorilor și pentru [illegible] bilirea tarifelor și modalităților de [illegible], aprobate prin H.C.M. nr. 632 din 1957, modificate prin H.C.M. nr. 768/1972". Să

ÎNTRE CUTREMUR ȘI ABANDON

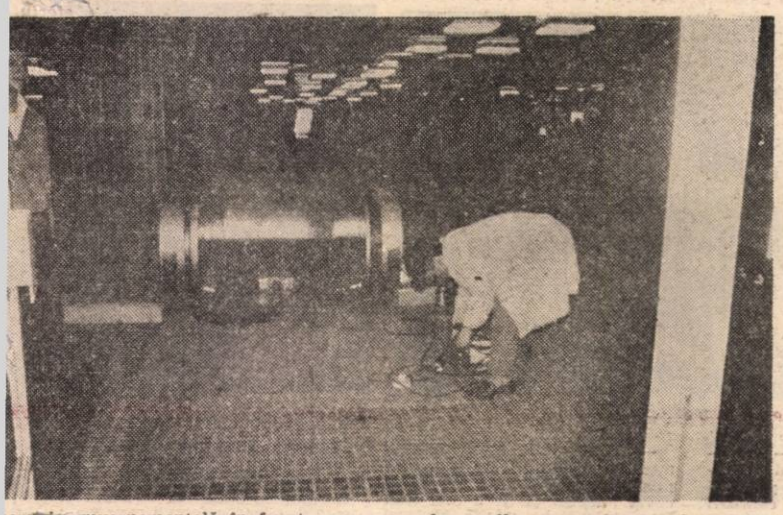

...omie guvernamentală în frunte cu eorghe Cioară (care acum, bineînțeles, mai are nici în clin nici în mînecă cu rurile astea).

„Lucrurile vor merge mai prost înainte ca ele să înceapă să meargă bine"

(comentariul lui Ehrman)

„Am fost neputincioși — declară unul directorii tehnici ai Metrorex — **totul în mîinile fostei întreprinderi «Me-u»** (azi Tungalmetrou S.A.), **deși noi m beneficiarii".**

„Din momentul în care o activitate se derulează, rice încercare de îmbunătățire o va face să meargă prost"

(Finagle)

entru menținerea metroului în exploa-e, sînt necesare 336 rame (672 vagoa-) pentru cei 60 km de cale, dar în pre-t sînt doar 225 rame (cu 256 vagoa-)... adică mai puțin de jumătate (38 la ă).

Guvernul și Parlamentul trebuie să ce 3,3 miliarde lei pentru diverse apa-e din import (de exemplu, pentru do-ea echipei de intervenții sînt necesare milioane lei). Nemaivorbind despre lu-rile restante : Piața Aviatorilor și Sta-Gorjului (tăiată din economie).

ent, Metrorex urgentează procu-ea din import a unor piese și mate-le deficitare (cabluri, rulmenți, acu-lato.) pe baza unui credit de 1,6 mi-ane $, obținut de la B.I.R.D.

Dacă înainte de 1989, cu 1,6 miliarde $ se construiau 4 km de cale ferată, în 1992 cu aceeași sumă se construiesc doar 400 m. Dar, în ciuda creșterii prețurilor, dl. director Udriște, de la Metrorex, ne prezintă un **program de dezvoltare și extindere a metroului.** Astfel, **pînă în 2005, se urmărește realizarea a 92 km de metrou și a 69 stații. Iar pînă în 2015 se preconizează construirea a 8 magistrale, cu 144 km și 109 stații.**

Acest program este utopic (altfel ce farmec ar mai avea), **pentru că baza materială pe care ar fi trebuit să fie fundamentat, pur și simplu nu există. La fel cum nu există bani suficienți pentru reparații și continuarea lucrărilor. În 1992, pentru acestea sînt necesari 9,65 miliarde lei — dintre care 2 miliarde se obțin prin venituri proprii — iar pentru restul de 7,76 miliarde lei este necesară o subvenție de la stat, din care pînă în prezent s-a alocat doar suma de 3,74 miliarde lei.**

Unde vor putea fi găsiți restul banilor nu se știe. Pentru că **„nimic nu se poate desfășura după un grafic cînd e să se înscrie în buget" (Legea lui Cheops).**

SABINA IOLANDA FATI ■
Fotografii de ELENA GHERA ■

Ca să scape de agresor, doi bărbați se aruncă de la etajul opt!

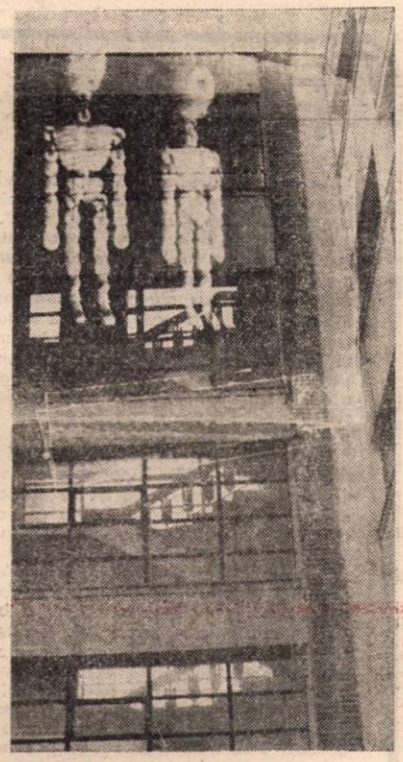

...Și cît de frumos începuse cheful ! Muzică, dans, antren. Băutură?. Cît cuprinde. Dar n-a fost să fie așa pînă la capăt. Finalul acestei întîmplări ne duce cu gîndul la acele filme pe genericul cărora stă scris avertismentul : „cei slabi de inimă sînt rugați să nu privească".

Cheful, ca și scenele de groază care au urmat, s-au petrecut într-un bloc de garsoniere situat pe strada Veteranilor din București. Mai precis, blocul M-13, apartamentul 101.

„În ziua de 16 octombrie 1990, cu verii mei Duță Tudor și Duță Valerică, cu Adi Stoica, concubina lui Tudor, am consumat băuturi alcoolice în Piața Veteranilor, împreună cu frații Aurel, Gheorghe și C. Tache. Cred că s-a băut circa 2—3 kg de coniac", își începe depoziția Gheorghe Gheorghiu, zis „Mormoloc" (Dosarul penal nr. 692/1991).

După ce s-au despărțit de frații Tache, Mormoloc și prietenii lui au ajuns la concluzia că n-ar fi rău să facă o vizită cuiva. Duță Tudor, om la aproape 40 de ani, propune continuarea banchetului la sora lui Toma Gherghina, ce locuia în apropierea pieței, respectiv, la blocul de garsoniere. Și, ca să nu se ducă cu mîna goală, mai cumpără băutură. Dar, întîmplarea face ca în respectiva garsonieră să locuiască nu numai sora și cumnatul lui Toma, ci și fata acestora, Drăghici Mariana, împreună cu concubinul, care nu era altul decît Tache Aurel, unul din frații mai sus amintiți. Din această legătură, sosise pe lume un copil, iar altul era pe drum...

Claie peste grămadă, cei prezenți încing un chef strașnic. Și, ca să fie treaba bună, Tache Aurel se duce să mai cumpere și el ceva tărie. Vorba aia, „dacă-i bal, bal să fie".

După ce au făcut baie în alcool, spiritele au început să se înfierbînte. Duță Tudor, fratele gazdei, împreună cu „Mormoloc", îl acuză pe tînărul Tache Dorel (23 ani), că nu prea se comportă civilizat cu Mariana, că așa și pe dincolo. Atîta i-a trebuit lui Tache Aurel. Lîngă pat avea o sabie cu o lamă de peste o jumătate de metru. Ca un adevărat „samurai", o ridică fulgerător și o sloboade spre capul lui „Mormoloc". Acesta ridică instinctiv mîna, care primește lovitura în plin. Altfel, „unde-i stăteau picioarele, i-ar fi stat și capul". În această situație, Duță Tudor și Duță Valerică, intervin să-l potolească pe agresor. „A, vă dați la mine, ar fi zis Aurel Tache, lasă că vă fac eu de comandă!". Și pleacă spre apartamentul nr. 99, unde locuiau ceilalți doi frați ai săi. Se zice că pe culoar, Duță Tudor l-ar fi lovit cu briceagul pe la spate. Cert este că Tache Aurel se întoarce imediat cu un topor în mînă. Dar ușa de la „101" este închisă. Înăuntru n-au rămas decît Duță Valerică, Duță Tudor și „Mormoloc". Restul s-au evaporat pe nesimțite, căutîndu-și refugiul pe la vecini. Orbit de furie, Tache Aurel începe să lovească cu sete în ușa apartamentului. Văzînd că nu-i de glumă, înfricoșați, cei trei se retrag pe balcon, iar de aici trec în balconul apartamentului 102, la familia Stănescu, de la același etaj opt. Era miezul nopții. Oamenii dormeau. S-au speriat cumplit auzind cum geamul balconului sare în țăndări și în încăpere năvălesc trei bărbați, din care unul cu sîngele curgîndu-i șiroaie... Gazdele încep să țipe... „Tăceți din gură, i-ar fi zis unul din „musafiri". Plătim totul...".

După ce sparge ușa de la „101" și vede că „adversarii" au sărit balconul la „102", tînărul furios începe să lovească cu toporul și în ușa familiei Stănescu! „Vă arăt eu vouă, chisăliță vă fac!", ar fi strigat Aurel prin spărtura ce se căsca, tot mai mult, în ușa apartamentului. Speriați, cei trei bat în retragere. Cînd, sub rafala loviturilor de topor ușa cedează, Duță Valerică și Duță Tudor fug spre balcon. De aici, sub imperiul fricii, încalecă balustrada, încercînd să sară în baleonul de la etajul șapte. Gest fatal însă. Cei doi cad de la etajul opt, murind pe loc. „Mormoloc", profitînd că soacra agresorului încearcă să-l potolească, prinzîndu-l pe Aurel Tache de brațe, o zbughește pe scări. Jos îl așteaptă un echipaj al Poliției, care îl trimite imediat la Spitalul de urgență. Victimele sînt transportate la morgă, Aurel Tache, la arestul Poliției.

În blocul de garsoniere din strada Veteranilor, locatarii au trăit o noapte de coșmar, de care nu vor să-și mai aducă aminte. Iată că filme de groază se văd nu numai la televizor.

NICOLAE PENEȘ ■

pe cale de dispariție?

REPTURILOR DE AUTOR

dem, totuși, care sînt și stipulațiunile re se referă la fundamentarea protec-i internaționale a drepturilor de autor. nvenția de la Berna (9 septembrie 96), a fost revizuită în repetate rînduri, ferind modificări la Paris, Berlin 08), Roma (1928), Bruxelles (1948) și ockholm (1967). La Stockholm, a fost în-ințată și „Organizația mondială a pro-ietății intelectuale". Nu s-ar putea spune nici că România n-ar avea tradiție în legiferarea drepturilor de autor: în anul 1926, a aderat la ultima formă — de la Berlin — a Convenției de la Berna, care a intrat în vigoare, în țara noastră, de la 1 ianuarie 1927. În privința protecției proprietății industriale, s-a constituit Uniunea de la Paris — cu valabilitate internațională.

Haosul din care se naște pirateria

Una din problemele destul de delicate care pot comporta interminabile discuții este cea a (subiectului) dreptului de autor asupra operei originale și (subiectului) dreptului de autor asupra operei derivate (opere derivate fiind considerate traducerile, adaptările scenice ale unor piese literare, etc.). În această privință, articolul 10 din Decretul 321/1956 pretindea că, oricum ar fi, crearea unei opere derivate nu aduce atingere drepturilor autorului operei originale. Ceea ce ar putea încuraja proliferarea mai mult sau mai puțin licită a operelor derivate: traduceri care, după Revoluție, au apărut cu nemiluita, scoase mai ales de edituri-pirat sau edituri-fantomă, care, de cele mai multe ori, și-au însușit integral veniturile obținute din vînzarea lor, fără a plăti măcar costul acelui timbru de doi lei per exemplar (care, să recunoaștem, nu reprezintă pentru Uniunea Scriitorilor decît o sumă modică). Din toate acestea, cel mai jecmănit nu iese altcineva decît autorul. Tot din sus-numitele prevederi juridice, se deduce că, în cazul operei colective, fiecare colaborator care a participat prin opera sa la elaborarea operei colective, dobîndește un drept de autor asupra operei pe care a creat-o, fără a avea vreun drept asupra operei colective care „aparține unității socialiste". Articolul 7 din Decretul nr. 321 din 1956 stipulează că durata drepturilor patrimoniale de autor aparținînd unității socialiste este de 50 de ani. Firește că asemenea prevederi care sînt de domeniul unui trecut nu prea îndepărtat nu se mai respectă astăzi. În locul lor (al inoperanței acestora), domnește un haos în care legea junglei poate fi aplicată liniștit de către profitorii abili. Un haos în care, de multe ori, autorul nu se poate apăra și nu-și poate pune sub protecție opera.

Cum (nu) se poate apăra autorul?

În mod teoretic (și, deocamdată, în ultima perioadă, de după Revoluție, rămas pare-că numai teoretic) dreptul subiectiv de autor este apărat prin mijloace aparținînd unor ramuri ale dreptului: dreptul civil, dreptul penal, dreptul procesual civil. Autorul care este lezat în dreptul său de autor poate chema partea vinovată în instanță și solicita încetarea săvîrșirii faptelor care îi lezează drepturile, să oblige pe vinovat să-i restabilească dreptul legal, adică, de pildă, să i se indice numele în opera publicată, să se restabilească textul (conținutul) original care, să zicem, a fost mutilat. Pe baza căror legi ? Singurul care ar putea să-i dea asemenea drepturi este articolul 54 din Decretul nr. 31, apărut în 1954, la un an după moartea lui Stalin. Articolul 37 din Decretul nr. 321/1956 prevede garanțiile legale pentru sumele de bani și sumele de bani ce se cuvin autorului în baza dreptului de autor (apărate prin instrumentele dreptului procesual civil). Ca și cum garanțiile pentru sumele de bani și sumele de bani prevăzute la nivelul anului 1956 ar fi transmutabile și 36 de ani mai tîrziu, în anul de grație 1992! Normele acestei remunerări rămîn stabilite tot printr-o hotărîre a Consiliului de miniștri (nr. 632 din 1957). Contractele care se mai încheie (încă), au, de cele mai multe ori, un vag caracter consensual. De multe ori însă, se întîmplă ca și contractele de editare să fie eludate aproape cu desăvîrșire. Este indiscutabil, pe de altă parte, că decretul emis în 1956 avea și unele părți bune, motiv pentru care unii dintre autori l-au considerat bine venit la vremea respectivă și chiar destul timp după aceea. Ceea ce vrem să arătăm noi aici, este că el nu poate funcționa pînă în anul 2000. Și chiar că mileniul trei ar avea stringentă nevoie de o lege (în toată regula) a drepturilor de autor, care să curme jungla, haosul, pirateria. Recunoaștem că obiecțiile prezentate mai sus sînt doar niște spicuiri sumare din inadvertențele existente ; supunem astfel, totuși, unei mai largi dezbateri publice neajunsul în cauză.

MIHAIL GĂLĂȚANU ■

Faci rău, Alex!

Am scris, în urmă cu 18 ani, cînd Adrian Păunescu m-a primit în prestigiosul său colectiv de la Flacăra, un articol în România Literară intitulat „Plecarea dintre cărți".

Era, desigur, o renunțare numai metaforică la adăpostul confortabil pe care mi-l oferise pînă atunci biblioteca. În realitate n-am avut nici cum și nici de ce s-o abandonez vreodată cu adevărat. Însă de atunci, în numeroase rînduri, ori de cîte ori mă înfioram de trecerea rapidă a orelor, ori de cîte ori mă blestemam pentru pierderea zilelor, săptămînilor, alergînd să iau interviuri, să mă documentez pentru un reportaj, să string date pentru o anchetă, mă consolam cu gîndul la clipa îmbietoare a renunțării la ziaristică, această nesățioasă mîncătoare de timp și îmi și alcătuiam în minte primele fraze dintr-un articol cu titlul „Revenirea printre cărți".

Doar cele trei volume de interviuri pe care le luasem unora dintre personalitățile importante ale vieții noastre culturale mă linișteau întrucîtva că nu tot ce apare pe hîrtia de ziar e efemer, că uneori se poate realiza un transfer în pagina de carte, poate mai puțin spectaculoasă la impactul cu publicul, dar, fără discuție, mai durabilă.

Articolul pe care doream să-l scriu atunci cînd aveam de gînd s-o rup definitiv cu „plumbul de curînd topit", l-am descoperit sub semnătura altcuiva ; a bunului meu prieten Alex. Ștefănescu, care își ia adio de la gazetăria neliterară după ce, vreme de doi ani, fusese unul dintre cei mai interesanți comentatori ai actualității românești.

Imediat l-am sunat la telefon și mi-a povestit cum, într-o zi, se afla într-o grădină înflorită, în compania mai multor cunoscuți. Era un decor mirific, erau bucate alese și băuturi fine, dar, de-abia s-au întîlnit și toți cei prezenți acolo s-au împărțit în tabere, au pornit să se acuze reciproc cu înverșunare și să-i înproaște cu noroi sau să-i apere pe mai marii zilei. Patima politică a stricat o sărbătoare, a alungat bucuria, iar amicul meu a plecat de-acolo mîhnit de nimicnicia lumii.

Evident, nu din pricina acestei întîmplări Alex. Ștefănescu a renunțat la savuroasele sale comentarii politice. De fapt, ce s-a petrecut în acea grădină se întîmplă acum în toată țara, cuprinsă de o dihonie cum rareori se poate întîlni, de o zavistie întreținută cu bună știință de cîrmuitori, de care aceștia profită din plin. Iar această mare nerușinare îl determină să se retragă din spațiul confruntărilor în liniștea bibliotecii, revenind la proiectele sale literare, ambițioase, desigur, dar pe măsura înzestrării sale excepționale.

Faci bine, Alex ! Pentru cultura română va fi un mare cîștig și enciclopedia poeziei la care lucrezi, și piesele de teatru la care migălești, și eseurile tale vor vedea în sfîrșit lumina tiparului sau luminile rampei. La urma urmei, nu mai sîntem așa de tineri și nimeni n-o să te ierte fiindcă nu ți-ai scris cărțile la care visai, scuzîndu-te că erai ocupat să descifrezi spusele și acțiunile domnului Iliescu, Bârlădeanu, Marțian, Dumitrașcu. Să ai harul să scrii despre Homer, Cervantes, Shakespeare și să-ți oprești atenția asupra celor pe care i-am pomenit — ce grozăvie !

Și totuși, faci rău, Alex ! Pe asta se și mizează : pe oboseala noastră. Pe bunul nostru simț. Pe faptul că, pînă la urmă, ne scîrbim. Pe setea noastră de idealuri. Pentru ca noi s-abandonăm iar ei să încerce din nou să ne manevreze după bunul lor plac, așa cum au încercat în copilăria și adolescența și tinerețea noastră.

E drept, cultura ne-a salvat, așa că merită să te pui numai în slujba ei.

Și totuși, faci rău, Alex !

GEORGE ARION ■

ZONA DE TANDREȚE

CĂRȚI PENTRU BIBLIOTECĂ

Oameni și sălbăticiuni. Dan Grădinaru este născut la 18 iulie 1951. Este absolvent al Facultății de filologie din București, dar și al Facultății de drept din Cluj. A debutat literar cu volumul **PATRU POVESTIRI**. Pentru a-i fixa reperele scriitoricești, merită să reținem două referințe critice ; prima semnată de Valeriu Cristea : „Cele **Patru povestiri** ale lui D. G. constituie un debut cu totul remarcabil". Altă referință aparține lui Marian Papahagi, care cuprinde oarecum și universul ideatic și semantic din cel de-al doilea volum pe care-l comentăm mai jos : „Ceea ce uimește e siguranța scrisului, frazarea impecabilă, dialogul bine condus și subliniat în tăietura replicilor".

Autorul, aflat la vîrsta maturității, la patruzecideanisîncăunul, cum spune poetul, publică recent volumul **„POVESTIRI CU OAMENI ȘI SĂLBĂTICIUNI"** (Ed. „Cartea Românească"). Parafrazîndu-l pe distinsul poet Ioan Moldovan, am salutat și noi, cu entuziasmul justificat, noua carte de povestiri semnată de Dan Grădinaru. Frapează plăcut tocmai meșteșugul, mai bine zis, stăpînirea pe uneltele scrisului. Zonele de influență și interferență, cele sociale și cele culturale, se delimitează distinct. Umbra lui Voltaire, Ignațiu de Loyola, miturile și realitățile Egiptului antic ș.a. se regăsesc, subcutanat, în fibra și țevătura unei scrituri cu bătaia de lance a contemporaneității. Matur și echilibrat se prezintă în fața cititorilor săi, Dan Grigorescu. Ne bucură că și-a regăsit puterea de a răzbi într-un mod nobil și sentimental, dar mai ales literar.

DORIN SĂLĂJAN ■

Film

POLUL SUD

În momentul filmării

Regizorul Radu Nicoară

Operator și regizor — absolvent, cu alte cuvinte, al ambelor facultăți — autor a peste 15 scenarii ce n-au răzbit cenzurii și, deci, nici marginii sertarului, Radu Nicoară reușește, în sfîrșit, să debuteze în cinematografie. După îndelungi zbateri, ce nu s-au derulat doar înainte de Revoluție, Radu Nicoară a primit „girul de încredere" al Studiourilor de creație „Profilm" și ne oferă astăzi primul său lung metraj : „Polul Sud". De ce „Polul Sud" ? Răspunsul îi aparține scenaristului și regizorului filmului.

— Polul Sud este punctul mort al planetei. E un film despre neputința de a mai simți ceva, neputința de a mai trăi. Dacă te uiți pe stradă, sesizezi că o parte din oameni sînt morți. Deși se mișcă, mănîncă, beau, fac dragoste, nu mai sînt ființe vii, sînt niște automate. Asta este marea dramă a celor 45 de ani. Adevăratul genocid a fost cel psihic.

Am încercat să pun această idee pe seama unor personaje — excelent interpretate, după părerea mea, de Ioana Pavelescu și Claudiu Bleonț — care încep să simtă că nu mai pot trăi și încearcă cu disperare să revină la viață. Este disperarea scriitorului ce simte că se ratează, este disperarea femeii care vede cum au trecut, inutil, anii pe lîngă ea. Fiecare personaj se află într-o stare de criză, din pricina iminentei compromisului. Dar, de multe ori, compromisul înseamnă viață.

Cred că este un scenariu cu o structură mai specială, iar din punct de vedere al decupajului, mai puțin obișnuit. Sper ca și publicul să fie de aceeași părere.

TELEVIZIUNE

● Fără prejudecăți, ca de obicei, Jeana Gheorghiu și Adelina Șuvăgău încearcă prin emisiunea **„Salut prieteni !"** din 12 mai, ora 18, să dea răspuns unor întrebări de genul : „De ce nu se implică tinerii ?", „Apatia este un atribut al generației '92 ?" „De ce se simt tinerii marginalizați ?" Deși motivațiile sînt cunoscute de toată lumea, merită, totuși, să urmărim emisiunea de marți fie doar și pentru faptul că răspunsurile sînt date de chiar cei în cauză.

● N-am zice că un film al anului 1989 este chiar o producție pentru „Telecinemateca". Reîntîlnirea cu Inochenti Smoktunovski, în lung metrajul Centrului Kievski „Progres" — **„Croitor de damă"**, rămîne însă o bucurie pentru iubitorii celei de-a șaptea arte.

● Începînd de simbătă seara, ora 20,45, în premieră pe țară, un nou serial la Televiziunea Română : producția americană **Twin Peaks.** Vreme de mai multe săptămîni, vom avea timp să ne familiarizăm cu personajele întruchipate de Kyle Mac Lachilan, Michael Outkean, Jean Chen, Piper Laurie, actori ce vor juca, de fiecare dată ,sub o altă baghetă regizorală, păstrînd, se înțelege, firul poveștii.

● După procesul cîștigat, Televiziunea Română are „bucuria" de a-l prezenta, din nou, ca unul dintre realizatorii săi, pe Vartan Arachelian, ce revine „în forță", chiar din prima săptămînă, cu două emisiuni. V-am recomanda o cu precădere pe cea de duminică, orele 18,40. Nu de alta, dar partenerul lui Vartan Arachelian la **„Convorbirile de duminică"** este o persoană, pe cît de celebră pe atît de incomodă pentru mulți : regizorul Lucian Pintilie.

Grupaj realizat de
LIANA TATOS ■

Jane Fonda

Monstru sacru al cinematografului, Jane Fonda este cunoscută iubitorilor de film de pretutindeni. Cîteva din peliculele ei de referință : „Catt Ballou", „Și caii se împușcă, nu-i așa ?", „În arșița nopții", „Duminică la New York". Jane Fonda s-a afirmat și în alte domenii de activitate. În cele ce urmează, vă facem cunoscute cîteva din frămîntările, convingerile, preocupările și succesele sale.

În lumea filmului, se constată o penurie de roluri pentru actrițe peste 45 ani. „Totul merge pînă la 45 ani — mărturisește J.F. — pentru că majoritatea actrițelor pînă în 45 ani arată cu mult mai tinere. Actrițele cunoscute au avantaje genetice și, de obicei, într-adevăr, se preocupă mult de aspectul lor, beneficiind și de ceea ce se cheamă sex-appeal. Atunci cînd îmbătrînesc, ele pot juca roluri de caracter. Dar, trebuie recunoscut, vîrsta de mijloc sau mai bine-zis, ultima perioadă a ei, este totdeauna dificilă".

J.F. constată, cu francheță, că o femeie este definită prin ceea ce bărbații cred despre ea. „Dar, — adaugă ea, cu satisfacție — începe să-și facă loc și părerea femeilor despre ele însele, despre fizicul lor. Dacă ele se simt bine, nu le mai vine să gîndească «Nu sînt subțire și nu mă va iubi !». Admiră existența unei mari categorii de femei care nu se înregimentează în cohortele sclavelor prejudecăților : ele nu se machiază, sînt independente față de preceptul „ești după cum arăți" și nu simt necesitatea să-și vire picioarele în pantofi cu tocuri înalte pentru a-și mări puterea de seducție. Cît despre J.F., mărturisește că trece, alternativ, atît prin perioada tocurilor înalte, [illegible] prin cea a cizmelor de cow-

Documentare și prezentare
CRISTINA ATANASIU ■
(Va urma)

VINTILA HORIA

Zeii născuţi de exil

Cel care **nu ştie** realizează natura şi dimensiunile nefericirii sale doar atunci cînd **începe să ştie.** Numărul oamenilor care nu-şi dau seama că sînt nefericiţi e foarte mare. Nefericirea, ca şi fericirea, sînt trăiri complexe, cu o motivaţie complexă, nu — aşa cum se crede îndeobşte — un dat genetic universal. Dovadă că unii pot fi fericiţi din aceleaşi pricini care pe alţii îi aruncă în neagră disperare. Exilul şi emigraţia contează, pentru toţi cei care s-au simţit nefericiţi, acasă, în lungile decenii de după război, drept căi ale salvării. Cînd ai prilejul să cunoşti persoane din exil descoperi că, pentru ei, migrarea în necunoscut n-a fost totuna cu mîntuirea şi că, aproape tot ceea ce pentru noi trece drept realizare, pentru ei a fost un tip de purgatoriu modern, cu antecedente marcante în toate epocile. Am spus **persoane** şi nu **personalităţi** deoarece, în cadrul unei mulţimi compuse numai din personalităţi, individii consumă problema de boltă a condiţiei lor la fel. În exil n-au ajuns nişte oarecari. Nu s-au decis la acest act disperat nişte oarecari. **„Datorită suferinţei pe care ţi-o dă exilul** — scrie unul din marii români alungaţi de vremuri din patrie, Vintilă Horia — **a fost posibilă această înflorire a exilului românesc în literatură, artă, filosofie. Mă gîndesc la românii care în exil s-au realizat mai mult decît, poate, chiar într-o Românie fericită. A servit la ceva exilul. Pentru mine, asta este împăcarea cu viaţa".**

Adevărata istorie modernă a culturii române rămîne de scris, cu alte criterii valorice, cu alte ierarhii ale izbînzii. Cumplita forfotă din sînul intelectualităţii creatoare autohtone e generată de conştiinţa unei inevitabile reorînduiri. În cultura noastră, veritabila revoluţie acum se înfăptuieşte şi ea e de durată. Importantele scrieri ale unui Vintilă Horia, cu problematica lor atît de universal umană (de vreme ce au primit, prin premii de răsunător prestigiu, recunoaşterea nu atît a unor virtuţi artistice, cît a unor efecte spirituale, majore) dimpreună cu scrierile altor români celebri — Ionesco, Cioran, Eliade, Lupaşcu — precipită procesul instaurării în ţară a unor filtre valorice nu atît severe, cît cu un grad înalt de compatibilitate la marea cultură. Nenorocirea romanului românesc scris în ţară e că nu se adresează, datorită problematicii lui regionale şi dedublate, decît unor pături subţiri de localnici. El este netraductibil fiindcă nu are cititori şi pe aiurea, nu are o adresă de largă deschidere. Calitatea dintîi a lucrării artistice a scriitorilor din exil e adresa lor absolută. Romanul „Dumnezeu s-a născut în exil" de Vintilă Horia a primit, în 1961, monumentalul Premiu Goncourt pentru virtutea de a putea fi înţeles de cititorul de romane de pretutindeni, el rămînînd, în fondul său, cel mai naţional produs din toate cele încununate cu premii în Europa. Vintilă Horia a rezolvat ceva ce s-ar putea numi quadratura cercului în creaţia literară: românul a scris în franceză şi spaniolă cărţi care, perfect încadrabile în cultura ţărilor respective, sînt în chip major reflex al simţirii româneşti.

Vintilă Horia s-a născut în 1915 la Segarcea şi s-a stins în aprilie anul curent în Spania, cu puţin timp înainte de împlinirea dureroasei dorinţi a revenirii în ţară. Ca şi Ovidiu, eroul — în cea mai proprie accepţie a termenului — al romanului mai sus amintit, destinul lui Vintilă Horia a fost să se definească printr-o ultimă şi mare nefinire. Parabola conţinută de exilul la geţi al marelui poet latin nu e rotundă, dacă se întregeşte printr-o iertare. **„Pentru mine,** a scris Vintilă Horia, **asta este împăcarea cu viaţa".** Împăcarea cu viaţa e soluţia omului fericit. Opera îl salvează pe intelectualul nefericit, pe alungatul din ţară. După o carieră diplomatică extrem de promiţătoare, Vintilă Horia e silit, la sfîrşitul conflagraţiei, să cunoască lagărele de concentrare şi redistribuire în lume a celor fugiţi de comunism. E semnificativ că întreaga cultură a exilului e „de dreapta". După ce e peregrin prin cîteva ţări şi profesii, Vintilă Horia cunoaşte brusc un succes care, prin caracterul său unic şi paradoxal — un român cucereşte marele premiu al literaturii franceze — declanşează şi cel mai vast proces literar de după război. La ordinul Moscovei, ziarul „L'Humanité" porneşte un război infam contra „legionarului" Vintilă Horia, cel care a fost legionar în măsura în care toţi tinerii înregimentaţi din adolescenţă în campania contra bolşevismului au fost. **„Eu sînt considerat de dreapta** — ne lămureşte cărturarul — **pentru că nu sînt de stînga. Mi-am dat seama că, în realitate, este vorba de altceva, mult mai metapolitic. Eşti apărător al vieţii sau aliat al morţii. Eşti cu viaţa sau eşti comunist. Asta este. Pentru mine, a fi de dreapta nu înseamnă numai a fi contra stîngii, ceea ce ar fi prea puţin. A fi de dreapta înseamnă a apăra o atitudine de aderare permanentă cu realul. A fi de stînga înseamnă a fi dincolo sau împotriva realului, în pură utopie. De ce? Pentru că a fi de dreapta înseamnă a crede în Dumnezeu, a avea deci o credinţă, a fi patriot, adică a-ţi iubi ţara în care te-ai născut, a respecta valorile familiei, valorile proprietăţii private, deci a fi totdeauna aproape de tradiţii, de strămoşii neamului, deci a te integra cu totul într-o atitudine etică permanentă care a făcut posibilă evoluţia societăţii în lume... Credinţa, familia, patria şi proprietatea privată înseamnă pentru mine viaţa".**

Acestea au fost ideile pentru care Vintilă Horia a fost considerat de şefii comunişti ai României, criminal, iar în presa de stînga, controlată şi finanţată de Moscova, fascist. Campania contra acordării Premiului Goncourt lui Vintilă Horia, necunoscutul care a învins toată floarea scriitoriului franceze a momentului, a culminat cu apariţia unei fotografii trucate înfăţişîndu-l pe fragilul profesor de literaturi romanice în faţa unui cuptor de la Auschwitz cu explicaţia: „omul care a trimis la crematoriu mii de evrei".

Opera lui Vintilă Horia e vastă şi ea trebuie cunoscută şi acasă, după ce a devenit familiară celor mai diverse medii şcolite dintr-o mulţime de ţări. Ea va fi întîmpinată cu invectivă de cei care, prin cărţi proaste şi oportuniste, şi-au făcut un nume şi o stare. Extrema stîngă a funcţionat în toate timpurile sub masca unei drepte în extrem. Toate aceste lucruri ne sînt acum atît de cunoscute! Zeii cei mari ai prozei române contemporane sînt născuţi toţi de exil.

TUDOR OCTAVIAN ■

MOARTEA MORŢII MELE

Plictisit de frig şi de umezeală, m-am hotărît să fac o cruciéră în Mediterana. În răstimpul acestei călătorii m-am oprit cîteva zile la Ciudadela, portul cel mai de seamă al insulei Minorca. Îmbătat de albastrul mării, de parfumul palmierilor şi al portocalilor, am pierdut noţiunea timpului şi, odată cu ea, vaporul care trebuia să mă readucă la Genova, punctul iniţial şi final al călătoriei mele. Instalat într-un hotel modest, aşezat chiar pe ţărmul mării, am aşteptat două săptămîni o corabie care să mă ducă într-un port al coastei spaniole, de unde să pot relua itinerariul întrerupt. Aici m-am îndrăgostit de Rosaura, fata hotelierului, o brună cumplită, care cunoştea la şaisprezece ani toate tainele dulci ale amorului. Printre chiparoşii şi smochinii de pe coastă am gustat ceasurile cele mai fierbinţi ale lungii mele vieţi de pasionat cercetător al femeii. Şi văd şi acum, prin fumul anilor, ochii negri ai fetei şi surisul care dezvelea miezul alb şi rece al dinţilor. E aşa de departe vremea aceea, sunt aproape optzeci de ani de atunci şi totuşi clipele de la Ciudadela le am încă întregi în amintire, aşa cum au început şi cum s-au sfîrşit. Căci s-au sfîrşit într-o bună zi, sau mai bine zis într-o seară. Într-o seară nu tocmai bună, aşa cum se sfîrşesc toate clipele fericite ale vieţii. Căci am uitat să spun că Rosaura era logodită cu un pescar, un om măruntel, vioi şi simpatic, care avea însă teribilul defect de a fi gelos. De o gelozie care l-a împins în seara aceea blestemată să mă pîndească după un colţ de stradă pustie şi să-mi împlînte în inimă un cuţit lung şi foarte spaniol, pe care-l păstrez şi acum ca pe o preţioasă dovadă a acelei întîmplări. Căci banalitatea acestei încercări de omucidere, justificată de faptul că Rosaura îmi acordase mai mult decît dăruise fiorosului logodnic, se curmă la micul spital din Ciudadela unde fusesem dus în nesimţire şi unde doctorul îmi puse diagnosticul cel mai simplu şi mai logic: deces provocat de străpungerea miocardului. Însă după cîteva minute, împotriva logicului diagnostic şi a oricărei concluzii ştiinţifice, m-am sculat din pat, m-am spălat de sînge şi m-am îndreptat spre casă, spre mirarea surprinderea a doctorului care-şi pierduse glasul şi a surorii de caritate care-mi luase locul în pat. Noroc că a doua zi a sosit corabia aşteptată, căci altfel bunii cetăţeni din Ciudadela m-ar fi sfîşiat în bucăţi sau m-ar fi canonizat.

Asta-i tot. De atunci nu mi s-a mai întîmplat nimic de seamă, în afara mărunţişurilor înşirate la începutul acestei povestiri. Că am împlinit ieri o sută de ani? Da, asta e destul de neobişnuit, însă nu depăşeşte omeneşcul. Dacă însă moartea Morţii mele a fost adevărată, atunci voi putea scrie cîndva, după alte sute de ani de plictiseală, memoriile unui milenar. Pînă atunci, Doamne, cum îmi voi ucide timpul? Aceasta e-ntrebarea.

Viena, Decemvrie 1941.

NU VEI MURI DE TOT

Divina tragedie

Pe drumul meu întoarceri nu m-aşteaptă,
Răscrucile-s îndemnuri mai departe,
Iar înserarea-nfrigurată treaptă.

Din ce neant de necitită carte
Am smuls făclia vastei rătăciri?
Din ce psaltiri cu filele deşarte?

Poate-am purtat zenitul în priviri
Şi-n gîndul plin am încrustat nadirul
Ca pe-o sămînţă-a marei despărţiri!

În urmă-aud cum flutură clavirul
Stindarde reci de toamne neuitate,
În seara care-şi strînge patrafirul.

Poeme vechi? Ce păsări înecate,
Şi ce departe ritmul lor coboară!
Parcă-am trăit cu visele legate

Şi parcă astăzi pentru-ntîia oară,
Pot scrie pe răbojul meu de om:
Singurătatea nu mă mai doboară!

Tristia

Peste trecut se scutură castanii.
E de metal amurgul, sau de ceară,
Sau văd în mine, trist, cum fluturară,
Ca-ntr-un amurg şi clipele şi anii?

Au popas în urmă: zîmbet cui?
Cîte-un sărut păstrat în calendar,
Ca viespea încrustată-n chihlimbar.
Minunea liniştii în mine nu-i.

Prin turn trec orele ca printr-o ceaţă.
Iar timpul, un student întîrziat,
Coboară-n sferturi pasul său ritmat
Şi-n spada limbilor se satură de viaţă.

Auzi cum bate clopotul din turlă?
Pe burgul ud şi cerul s-a oprit
Ca un ceasornic stat la asfinţit
Cînd moare vipera şi ciinele cînd urlă.

Cum să-ţi surid cînd ne îngroapă anii?
Zăpada lor e proaspătă, dar grea.
. . . . . .
— „În faţa vieţii n-a făcut metanii",
Va scrie-un bard pe amintirea mea.

Într-o aripă de latinitate şi-a început zborul. În cealaltă aripă şi l-a încheiat. După ce, cu migală de alesătură pe ie, cu har şi cu lacrimă, nea desluşit că „Dumnezeu s-a născut în exil".

În 1941, publica volumul de poeme „Cartea omului singur". După pagina de titlu, se afla o pagină pe care a tipărit doar trei cuvinte. Ca pe un nesfîrşit cîmp nins, numai atît. O întîmplare a vrut ca dedicaţia dată unui prieten, acum 51 de ani, să facă mijlocul acelei străvii pagini.

Aveţi dedicaţia la sfîrşitul acestui grupaj de poezii.

Cîntec de sfîrşit cartea

Celor de la „Meşterul Manole"

Uitaţi-mi, prieteni, şi ochii şi cîntul,
Uitaţi-mi şi mîna cu care v-am scris,
Pe genele ude coboară un vis
Mai greu ca pămîntul.

Cînd umbrele serii pe rînd vor veni
Să-mi şteargă din minte-nnoptate poeme,
Voi scrie cu pana uitării pe vreme:
— „Eu nu voi muri!"

Desprins dintr-o viaţă, voi merge spre alta,
Nu văd deci, prieteni, de ce m-aţi jeli;
Păstraţi-mi doar chipul în marmoră gri,
Cioplită cu dalta.

Căci vreau să rămînă şi fruntea şi visul
Şi gura aceasta cu care-am iubit,
În marmora rece şi-n chipul cioplit
Voi şti Paradisul.

Şi-n serile-nchise în linişte brună,
Cînd gîlgîie vinul din cer în podgorii,
Stringeţi-mi cu grijă pierdutele glorii
În albă cunună.

Pierdeţi-mi prieteni şi urma-n cetate,
Uitaţi-mi şi mîna cu care v-am scris,
Pe genele ude coboară un vis
Din singurătate.

Non Omnis Moriar Aprilie 941

prin discipoli :

ELENA LEONTE

Cele mai noi vești despre vindecări miraculoase cu bioenergie sosite din Bucovina atestă excepționala capacitate de diagnostic și tratament a oamenilor înzestrați cu simț bioenergetic. Astăzi, despre o nouă stea a bioterapiei românești : suceveana ELENA LEONTE, desnoastră, cînd ați urmărit dansul florilor (sub efectul mesajului bioenergetic la mică distanță florile „dansau" ca la adierea zefirului), toate astea-s lucruri obișnuite. Altceva, infinit mai delicat și mai dificil e diagnosticul și tratamentul cu bioenergie. Lucrez în cooperare cu doctorița DOINA BRU-

coperită de către MARIA VÂRLAN, din Chișinău, doctor în medicină alternativă, membră a Academiei Internaționale de Medicină Alternativă, care a testat-o pe românca bucovineană și i-a dezvăluit tainele bioterapiei, ale metodicilor de diagnostic și tratament. Așadar, cine este Elena Leonte? O femeie superdotată, a cărei vocație nativă este vindecarea bolnavilor.

— Cum se manifestă fenomenele paranormale la un om superdotat bioenergetic? De ce țineți palma stîngă ca un ecran, iar dreapta se mișcă și pătrunde ca un microradar în organismul pacientului? De fapt, cine sînteți dumneavoastră, doamnă Elena Leonte?

— Mă încarc cu energie, uitați-vă la mîna stîngă, am un semn ca un cerc vizibil și pe podul palmei; și mîna dreaptă are un însemn din naștere; depistez bolile cu pase de bioenergie. La mine totul este superîncărcat, ceasurile toate mi se defectează, pe cele cu baterie le încarc sub ochii privitorilor. Și motorul mașinii Dacia 1300 pornește de la prima cheie. Ceea ce a văzut fotoreportera de la FLACĂRA cînd am deschis petalele bobocilor de garoafe sub ochii ei și ai dum-

MARU de la dispensarul unei mari întreprinderi sucevene „Mobin".

Și tot un medic este cel mai în măsură să-i prezinte pe viu virtuțile tămăduitoare. Ne adresăm, deci, doctoriței MARIA MOȚPAN, de la dispensarul Societății comerciale „Abatorul" din Burdujeni — Suceava.

— Credeți în potențialul tămăduitor al bioenergiei? Și dacă răspunsul e afirmativ, care-s acele cazuri de vindecare ce se constituie în argumente indubitabile?

— Sînt medic generalist și nu cred în himere. N-am crezut nici în bioterapie pînă cînd... Pînă cînd s-a ivit cazul Anca Petrescu, o fetiță de 11 ani considerată în medicina alopată o handicapată pe viață. Diagnosticul foarte exact : compresie de plex brahial la naștere, nu era de natură genetică. Paralizia brațului drept (o dură infirmitate) a fost tratată prin internări repetate la spitale de înaltă clasă, între care Budimex — București și în clinici universitare de prestigiu la Iași etc., care au ajutat-o să ridice brațul pînă la orizontalitate. Mai mult, nimic. Nu cred în miracole, dar miracolul l-a produs Elena Leonte, care în 15 ședințe de masaj a făcut dintr-o

● O FETIȚĂ HANDICAPATĂ PE VIAȚĂ, SALVATĂ PRIN MASAJ BIOTERAPEUTIC
● DESPRE „COMPRESIA DE PLEX BRAHIAL" ȘI TETRAPAREZA EXTRAPIRAMIDALĂ
● OPINIILE „ALOPATE" S-AU OPRIT LA ORIZONTALITATE
● DUPĂ 11 ANI DE CHINURI — MIRACOLUL VINDECĂRII ÎN 15 ZILE
● ÎNTREAGA FAMILIE A UNUI MEDIC TRATATĂ CU BIOENERGIE
● SĂNĂTATEA MAI PRESUS DE MILIOANE

tiroide. Alte efecte benefice constau în reducerea țesutului adipos, fetița plinuță a slăbit urmînd și un regim alimentar adecvat.

Cele relatate mai sus nu aparțin, deci, vreunui reporter în căutare de senzații tari, ci medicului generalist Maria Moțpan de la un dispensar cu sute și sute de pacienți. Unii au repetat întrebarea : Crede cu adevărat doctorița M.M. în virtuțile tămăduitoare ale bioterapeutei Elena Leonte? Răspunsul este faptic, din moment ce și-a adus la tratamentul cu bioenergie întreaga familie : soțul, Dumitru și doi copii. Și părinții doctoriței, la vîrsta senectuții, au urmat un tratament adecvat. Bunicul, Ionescu Dumitru, a venit gheboșat, cu afecțiuni la mai toate organele interne. Acum e bucuros că după „răscolirea durerilor", a reumatismelor la a treia — a patra ședință, după 7—8 masaje, durerile duse au fost. Bunica, Dumitra, a scăpat de necazurile hipertensiunii arteriale (de la 22/15 la 14/8), am zice o tensiune de aviator pentru vîrsta ei. „Îmi vijîiau urechile, ați auzit?" Tatăl copiilor și soțul doctoriței avea un buchet mai mare de afecțiuni, tratate în anii de umblet prin spitale, dar exact și rapid diagnosticate de Elena Leonte cu palmele ca două microradaruri; o fostă dublă pneumonie cu secreție, ulcer gastric, pancreatită, colecistită cronică. Asta-i „seria Dumitru" a celor maturi.

Mesajul bioenergetic are un excepțional efect tămăduitor asupra copiilor, al căror organism este deosebit de receptiv. Nicoleta Moțpan, o fetiță în vîrstă de 11 ani, a scăpat de presiune intracraniană și de infirmă un copil absolut normal. De fapt, ameliorarea s-a văzut după a șaptea ședință, cînd fetița a ridicat brațul afectat de paralizie pînă la verticalitate, celelalte tratamente urmărind consolidarea... miracolului. În același timp s-au reglat problemele de respirație, înlăturîndu-se și dereglările glandei

Elena Leonte (dreapta) și maestra ei, Maria Vârlan

Geardia — paraziți duodenali și la vezica biliară. Mai urma, pe atunci, un examen coproparazitologic pentru a constata efectele bioenergiei și în acest domeniu. Și Ovidiu, băiețelul doctoriței M.M., era afectat de presiune la cap în urma unei căzături, bronșită astmatiformă cu urme la bronhii, hepatită cronică, transpirații intense și somn agitat toate tratate cu multe medicamente și regim naturist. După încheierea ciclului de masaje bioterapeutice, E.L. i-a redat sănătatea și fiului doctoriței. Medicul generalist M.M. exprimă convingerea că bioterapia amplifică posibilitățile de vindecare nu în contradicție ci în completarea medicinei alopate.

Iată ce scrie un băiețel mult prea chinuit și țintuit de boală la pat pînă la vîrsta de 16 ani.

„Domnule ziarist Bordeianu,

Sînt un copil optimist, Costel ULIAN, în vîrstă de 16 ani, pe care soarta l-a pus greu la încercare. De mic sufăr de o boală chinuitoare, căreia medicii i-au zis tetrapareză extrapiramidală. Eu am fost internat la Moneasa, Desna — Arad. Din 1985 nu am mai fost internat în nici un spital, mă împăcasem cu soarta mea... Învăț la o școală ajutătoare din București, Liceul Economic nr. 2, clasa a IX-a. La o oră de sport, pe lîngă suferința mea m-am accidentat grav la piciorul sting și mă durea îngrozitor. Am venit cu trenul pînă la Suceava, în gară părinții m-au luat în brațe, nu puteam face nici un pas. A doua zi, 'anti Elena Leonte m-a consultat. Spre uimirea mea, durerea ce mă chinuia groaznic îmi dispăruse chiar de la prima ședință și am început să merg din nou, ca la vîrsta de 3 ani cînd am păsit prima oară. După prima ședință de bioterapie, am coborît din pat și am început să merg prin casă. După a doua ședință de bioterapie am ieșit afară la prietenii de joacă, iar la cea de-a treia ședință dumneavoastră ați fost prezent în casa noastră. Acum mă simt bine, mă plimb prin casă, nu mai stau imobilizat la pat, ies cînd doresc afară. Merg în vizită la prietenii de pe scară, ne jucăm în fața blocului, printre noi se află și Marilena, fetița doamnei Leonte, din clasa a VI-a. Eu și familia mea îi mulțumim din tot sufletul doamnei Leonte. Cu sinceritate, Constantin Ulian".

— Care este cazul cel mai șocant, poate mai plin de semnificație?

— Cazuri sînt multe. Prezența unei milionare într-atît de decise să-și recapete sănătatea încît stăruie săptămîni în șir să fie programată : m-a șocat, dar m-a și ambiționat cînd mi-a arătat un portmoneu doldora de medicamente. Vorbiți cu ea, o cheamă Elena Olteanu.

— Da, cazul Elenei Olteanu din Suceava are ceva din tragismul situației în care ai de toate, chiar mai mult decît ai visat, în afară de un singur lucru : sănătate. În urma unui accident cerebral, E.O., patroana magazinului Consignația, a altor unități privatizate, a ajuns să prețuiască mai mult sănătatea decît milioanele.

„Sînt cardiacă de vreun sfert de secol, — povestește Elena Olteanu — sufeream cumplit de hipertensiune arterială, ajunsă pe la 25 cu 15. La asta se adăugau grave afecțiuni ginecologice cu hemoragii repetate. Am un copil, mi-am dorit mai mult, dar am avut 13 pierderi de sarcină și două întreruperi de sarcină medicale. Umblasem într-atît prin spitale, la Iași și București, luasem atîtea medicamente, că am speriat medicii. Îmi spuneau : iar a venit doamna pastilută. Asta era situația la început de an 1992. În disperare de cauză, am mers la Elena Leonte și cînd am decis că asta e calea n-am mai dat înapoi. Nu i-am spus bioterapeutei că de la prima ședință de bioterapie n-am mai luat nici o pastilă. Am mers pe mîna ei, cînd intri într-o afacere, te gîndești bine și mergi pînă la capăt. La mine capătul drumului e sănătatea. Sănătate curată, mai presus de milioane. Știu ce spun : primul ciclu de 15 ședințe de masaj bioenergetic mi-a normalizat tensiunea la 14 cu 8. Parcă nici nu-mi vine să cred că am scăpat de hemoragii. Cînd m-am dus la control, doctorița a rămas nedumerită auzind că am renunțat la medicamente. I-am arătat poșeta goală, adică fără pastile. A rămas loc pentru bani".

Așa-i. Dar banii nu aduc fericirea. Poate, doar, numărul și valoarea lor. Cînd sănătate nu e, nimic nu e.

C. BORDEIANU

ECOSINERGETICA

Pe înțelesul și în sprijinul dumneavoastră (XII)

Aveți calități de bioenergetician?

Între prima inițiere (făcută de dr. Alexander Fries din Viena) și cea corespunzătoare treptei a doua, dl. Dumitru Hristenco **(Omul care ia durerea cu mîna** — v. nr. 11 din 18 martie 1992 al revistei Flacăra) a dobîndit calități remarcabile de terapeut **(radiant,** după spusele dînsului), constînd în vindecări ale unor maladii prin aplicarea palmelor într-un mod specific asupra pacienților. Ceea ce nu știa dl. Hristenco (și ne face plăcere să-i comunicăm pe această cale) se referă la „ajutorul" primit în aceste performanțe de către biocîmpul domniei sale (a cărui rază de sensibilitate este de 6 metri comparativ cu cea de 0,6 — 0,8 metri corespunzătoare unei persoane cu proprietăți.., să le zicem **normale).**

Este cunoscut faptul că din rîndul persoanelor cu asemenea proprietăți ale biocîmpurilor se detașează și cei cu facilități în a practica tratamente bioenergetice, în măsură să aducă semenilor ameliorări sau chiar vindecări ale unor maladii. Cîți n-au citit în presă sau nu s-au tratat deja prin mijloace **bioenergetice** la d-nii **Constantin Mudava** sau **Iulian Urziceanu,** persoane cu calități deosebite, testate și de către noi prin analiza firelor de păr (pe dl. Mudava, chiar înainte de Revoluție, cu implicațiile de rigoare)? Mai amintim, dintre terapeuții testați prin acest procedeu, pe d-nii **Glicherie Caraivan** (Constanța), **Ion Ștefan** (București), **Ion Telespan** (Rîmnicu Vîlcea) și pe doamnele **Elena Rizoiu** (Rîmnicu Vîlcea), **Elena Ciorpan** și **Maria Bota** (Baia Mare). Mai sînt și alții (din București, Ploiești, Năvodari, Neptun...) care au solicitat asemenea evaluări, dar despre care nu mai știm nimic.

Dar dumneavoastră?

Un test făcut pe eșantionul de păr vă poate spune dacă aveți asemenea calități, fără a mai aștepta pînă ce eventual le veți descoperi singuri. Nu trebuie însă să vă dezamăgească că un (posibil) rezultat negativ. Sînt diferite căi prin care puteți ajunge să practicați biotratamente asupra dumneavoastră sau asupra semenilor, chiar dacă sînteți **normali** din punct de vedere al razei de sensibilitate al propriului biocîmp. Totul este să aplicați metode simple, care să ocolească obligativitatea unor inițieri, unor exerciții zilnice de durată, dezagremente de tot felul, urmare a unor greșeli de aplicare. Cu alte cuvinte, metode proprii timpurilor moderne, agitate, încărcate de stress, în care timpul este așa de drămuit între multitudinea ocupațiilor zilnice. De altfel, în ultimele sale vizite făcute în România, personalitatea vieneză amintită mai sus a prezentat deja metode de acest gen, foarte bine apreciate de către participanții la expunerile sale.

După părerea noastră principala explicație a rezultatelor pozitive obținute prin tratamente bioenergetice este aceea că ele activează circulația componentelor lichide ale organismului (sangvine, limfatice și poate uneori chiar interstițiale), operînd ameliorări în zonele în care cauza îmbolnăvirilor are la bază deficiențe de acest fel. Oricum, orice tratament trebuie precedat de un diagnostic și după noi orice diagnostic trebuie să începă cu analiza ECHILIBRULUI ELEMENTELOR CHIMICE ȘI VITAMINELOR în organism.

Prof. univ. dr. ing.
DAN ALEXANDRU ■

În atenția corespondenților noștri

Așa cum am mai arătat, lipsa de spațiu și numărul foarte mare al solicitanților ne obligă să renunțăm la continuarea dialogului prin mijlocirea revistei. Celor care ne-au scris, le vom răspunde prin poștă. Pe cei care nu ne-au indicat adresa îi rugăm să ne scrie din nou, alăturînd un plic timbrat cu adresa expeditorului. Sînt atenționate în acest scop următoarele persoane: 181. **Tica Florian,** Arad; 194. **Popovici Dimitrie Dan** (localitatea ?); 204 **Angelescu Elena,** Carei; 213. **Dan Corneliu,** București; 215. **Neaga Elena,** Mediaș; 218. **Voineag Ovidiu Mihai,** Brașov; 220. **Hojbotă Maria,** Rădăuți; 231. **Girjoabă Amelia,** Craiova; 232. **Girjoabă Elena,** Craiova; 235. **Popescu Maria,** Măureni-Caraș; 236. **Oprea Apostol,** Măureni-Caraș; 238. **Ișan Georgeta,** Brașov; 240. **Cimpoieru Nicolae,** Arad; 247. **Popescu Ion,** Mihăești — Argeș; 248. **Gavrincea Laura,** Bistrița; 251. **Diaconu Adriana,** Oradea; 252. **Diaconu Mihai,** Oradea; 253. **Plesa Iulia-Giana,** București; 254. **Ivan Cornelia,** București; 256. **Amariei Maria,** Botoșani; 257. **Amariei Cătălin,** Botoșani; 272. **Gavril Olga,** București; 274. **Nicolae Nicolae,** București; 285. **Tokacs Luana,** Tîrgu Mureș; 286. **Tokacs Ioan,** Tîrgu Mureș; 288. **Pătlăgică Draga,** Brăila; 289. **Bizna Gică,** Focșani; 292. **Pantea Ana,** Arad; 293. **Pantea Petru,** Arad; 299. **Ducan Dorina,** Tîrgoviște; 300. **Moroșan Daniel,** Rădăuți; 314. **Tinescu Mircea,** Suceava; 318. **Rus Gheorghe,** Agnita; 330. **Prodan Corina,** Petroșani; 331. **Mocanu Ion,** Tecuci; 332. **Dionisie Liliana** (localitatea ?); 333. **Marian Nina,** Alba Iulia; 336. **Călinoiu Dragoș,** București; 339. **Niculescu Mariana** (localitatea ?); 343. **Baciu Adriana,** București, 344. **Pătrașcu Anca Ruxandra,** București; 345. **Paraschiv Maria Luiza,** București; 348. **Mocanu Ghiță,** Tecuci; 352. **Popa Adrian,** București; 353. **Ponciu Elena Emilia,** București; 355. **Nacov Ramona** (localitatea ?); 357. **Lăpușneanu Lucia Ana,** Galați; 358. **Lăpușneanu Ion,** Galați; 359. **Seracin Elena Alice,** Arad; 360. **Teodoru Călina,** Constanța; 361. **Teodoru Alina,** Constanța; 362. **Teodoru Pierre,** Constanța; 363. **Abălaru Alina,** Tulcea; 364. **Abălaru Paulina,** Tulcea; 365. **Abălaru Gabriela,** Tulcea; 366. **Abălaru Alexandru,** Tulcea; 367. **Ionașcu Florentina,** Tulcea; 382. **Pohonțu Ioana,** Lipănești; 397. **Enache Aurelia,** Brăila; 398. **Ghergan Cornelia,** Oradea; 403. **Bodor Rodica** (?) 406. **Negruzzi Octavian,** Tîrgu Mureș; 407. **Lupu Lidia,** București; 408. **Jotaru Daniela,** București; 409. **Postăvaru Maria,** București. 410. **Mihăescu Roxana,** București; 411. **Jotaru Andreea,** București; 417. **Ștefănescu Angela,** București; 418. **Petcu Doina,** București; 419. **Petcu Alex.,** București; 426. **Buză Lazăr.** (localitate ?); 434. **Borziac Daniela** (localitate ?); 439. **Velciov Mariana,** Dudeștii Vechi — Timiș; 444. **Paraschiv Ana,** București; 447. **Dumitru Niculina,** București; 457. **Zavoianu Alexandru,** București; 458. **Major Gyöngyver,** Reghin; 464. **Vasilache Dumitru,** Vaslui; 467. **Covrig P. Liviu Adrian** (localitatea ?); 471. **Voicu Traian,** București; 473. **Amariei Ioana,** Botoșani; 474. **Manea Aurel,** Tecuci; 480. **Zarioiu Costel,** Milcoiu — Vîlcea; 482. **Petrescu Elena,** București; 483. **Vartic Dumitru,** Pitești; 484. **Mănescu Stere** (localitatea ?); 488. **Duțu Sanda,** Gura Riului — Sibiu; 489. **Duțu Ioan,** Gura Riului — Sibiu; 493. **Bofin I. Gheorghe,** Călimănești; 492. **Kocsis Elena,** Lugoj; 498. **Achim Cristian,** Ploiești; 499. **Ballan Constanța,** București; 506. **Pascal Angela,** Caracal; 507. **Șerban Nadia,** Piatra Neamț; 508. **Crăciun Mihai** (localitatea ?); 509. **Crăciun Ioana** (localitatea ?); 517. **Adămuță Vasile,** com. Roșiori — Bacău; 518. **Comendant Narcis,** Ploiești; 522. **Sîrbu Mariana,** Tg. Mureș; 525. **Sebeș Ioana Laura,** București; 526. **Brinciulescu Argentina** (localitatea ?); 527. **Ștefan Ion,** Pitești; 533. **Ionescu Mariana,** Valea Călugărească; 550. **Folotă Constanța,** București; 554. **Vlad Veronica,** București; 555. **Goga Mariana,** București; 558. **State Luiza,** București; 559. **State Theodor,** București; 562. **Paraschivescu Maria,** București; 566. **Văduva George,** București; 570. **Buzgău Elena,** Arad, 571. **Goga Elena,** București; 575. **Botez Irina,** Iași; 567. **Matei Mihai,** Rm. Sărat; 577. **Străchinaru Constantin,** Suceava; 579. **Sergiu Florin,** Oradea; 587. **Mihăilescu Ioana,** București; 588. **Hagiu Maria,** Pitești; 590. **Tudorancea Ana,** București; 593. **Grigoraș Ion Vergil,** Iași; 595. **Gheorghiu Cristian,** Petroșani; 785. **Cernescu Mugur,** Buzău.

DIAGNOSTIC PRIN FIRUL DE PĂR

Stabilirea diagnosticului prin analiza firului de păr a stîrnit, cum era de așteptat, un mare interes în rîndul publicului larg. Asemenea metode sînt practicate în mai multe țări ale lumii, dar în România este vorba de o premieră absolută. Ea aparține unui grup de specialiști, condus de prof. dr. ing. Dan Alexandru. Metoda își demonstrează utilitatea cu deosebire în maladii cu etiologie ascunsă. În numeroase cazuri, după stabilirea diagnosticului pe această cale, pacienții au verificat autenticitatea rezultatelor, adresîndu-se în continuare unor laboratoare de analize medicale. Important de reținut este însă faptul că analiza firului de păr a precizat cauza unor stări patologice, neidentificate pînă atunci prin mijloacele clasice de investigație.

Cei care doresc să obțină o asemenea analiză sînt invitați să completeze formularul alăturat, indicînd, prin marcarea căsuței respective, investigația pe care o solicită (una sau mai multe). Se atașează un eșantion de păr (o șuviță subțire) și un plic timbrat cu adresa expeditorului. Anvelopa va fi adresată revistei „Flacăra" (cu mențiunea: „Pentru ecosinergetica firului de păr"). Plicurile recepționate vor ajunge, prin mijlocirea redacției, la laboratorul profesorului Dan Alexandru. Din acel moment, dialogul prin poștă va avea loc între colectivul de ecosinergeticieni și persoana în cauză.

ANALIZĂ SINERGETICĂ

asupra eșantionului de păr

FIȘĂ DE ÎNSCRIERE PRELIMINARĂ

Numele și prenumele ..... Data nașterii .....
Localitatea ..... Județul .....

A fost trimis anterior TALON DE PARTICIPARE
– și s-a înregistrat sub nr. ☐
– nu s-a comunicat încă ☐

Nu s-a mai trimis alt talon ☐

Solicităm un formular de înscriere pentru ANALIZĂ SINERGETICĂ, menționînd:
diagnosticul .....
simptomele .....

Ne interesează:
1. Elemente și compuși chimici: ☐ , din care:
a. constituente ale organismului (inclusiv vitamine) ☐
b. neconstituente ale organismului (și localizare) ☐
2. Analiza sistemului/ aparatului/ organului .....
3. Infestare cu giardia (existență, localizare și tratamentul compatibil) ☐
4. Raza de sensibilitate a biocurenților ☐
5. Argila benefică ☐
6. Culoarea benefică ☐
7. Recomandări (regim alimentar și tratamente) ☐

Anexăm prezentei un plic timbrat, completat cu adresa pentru răspuns pe numele ..... Localitatea ..... Județul ..... (a se trece și codul poștal).

NOTĂ: 1. Notați cu semnul x în căsuțele care conțin răspunsul afirmativ; 2. În cadrul analizei, indicele de sănătate și poziția patului sînt oferite gratuit; 3. Solicitări la pct. 2 și 7 necesită obligatoriu analiza (prealabilă) a celor prevăzute la pct. 1.

ELCOHEP

MEDICAMENT FĂRĂ EGAL

O adevărată minune!

Biografia mea medicală seamănă cu cea a sutelor de bolnavi de fiere și ficat care au folosit tratamentul cu „Elcohep." După internări repetate în spitale, hepatita cronică de care sufăr a continuat să se agraveze. Atunci am apelat la terapia naturistă a cunoscuților medici Aristina și Ludovic Ures. După numai cîteva săptămîni, boala a bătut în retragere. Treptat, analizele s-au normalizat, simptomatologia a dispărut. Am fost martora și beneficiara unei adevărate minuni!

Ana Orșan, Gherla

O VESTE BUNĂ: Prin înființarea Societății comerciale „ELCOHEP" S.R.L., cei ce doresc o programare o pot obține la telefoanele 991/30031 (între orele 9-21) și 991/36298 (între orele 16-21), sau în scris la următoarea adresă: Oradea, str. Ady Endre 72, cod 5 700.

Tratamentul este aprobat de Ministerul Sănătății.

ION BESOIU, binecunoscutul actor al Teatrului „Bulandra", nu ezită să ne dezvăluie o fațetă mai puțin cunoscută a complexei sale personalități. Domnia sa este și un artist... al preparatelor culinare, apreciate la masă întinsă de către prieteni. În rolul maestrului bucătar, Ion Besoiu ne oferă un adevărat regal :

SARAMURA DE PEȘTE

(crap, caras, biban)

Pe plita presărată cu sare grunjoasă se prăjesc, la foc mic, bucățile de pește. Pe măsură ce se prăjesc se așază într-un castron de porțelan și se stropesc cu cîteva picături de ulei. Cît durează prepararea, castronul trebuie să fie acoperit. Pe aceeași plită se coc cîteva roșii care apoi se decojesc, se taie în cubulețe mărunțele și se pun peste pește. Este gata în momentul în care peste toate se pogoară saramura clasică și mult mărar tocat.

UN GURMET

Ceasornicul îndreptat

NE ÎNTOARCEM LA CĂRUȚA CU CAI

Speranța românului de a-și cumpăra o mașină este din nou la fel de iluzorie ca în urmă cu 30 de ani, pe vremea cînd de asemenea lux se putea bucura doar o mînă de profitocrați. De la un an la altul, Dacia și OLTCITUL și-au ridicat prețul către un milion. Cine se încumetă să-și bage banii (chiar de-i are) într-o limuzină ce ia foc între Valea Cascadelor și prima pompă de benzină ? Marfă proastă, marfă scumpă s-a strîns grămezi ca pepenii toamna și n-o mai cumpără nimeni.

S-a vorbit pînă mai deunăzi de niscai contracte și tranzacții cu firme celebre din apus. Pe micul ecran au defilat în cîteva rînduri magnații zeului-automobil, printre ei chiar domnul Nieffer de la concernul „Mercedes", i-am văzut coborînd din avioane particulare, împărțind zîmbete, aruncînd promisiuni seducătoare. Dar cam atît. În România totul se naște și moare în jurul unui pahar de șampanie. Specialitate națională. Fiindcă nu e zi de la Dumnezeu să nu întindem un cocteil la nivel înalt. Numai că nemții, francezii și japonezii s-au mulțumit să ne mănînce tartinele cu icre negre, ocolindu-ne elegant întreprinderile de autoturisme ca pe o grămadă de fiare vechi. Așa se face că pentru cei trecuți de prima și a doua tinerețe, schimbarea mașinii vechi cu una nouă rămîne un vis de neatins.

Pînă una alta, ne mai cîrpim cu ce avem, iar aici trebuie să avem în vedere, cu ploaică admirație, talentul unic al românului de a face să meargă autovehicule din care n-a mai rămas decît amintirea pieselor originale. Nu găsești cablu de accelerație ? Se poate folosi și arcul de la fierul de călcat. A dispărut capacul de la rezervor ? Merge și un filtru de ulei retezat. Lipsesc segmenții, pompa de apă, bujiile curelele, bobina, supapele Nici o problemă. Tăiem, strunjim, lipim, adaptăm. Fiecare Dacie devine, după un număr de ani, o creație proprie, din care componentele de origine au dispărut demult. Mai urmează ca omul să-și fabrice acasă benzina, uleiul și anvelopele.

Dar într-o zi, chiar și aceste minuni ale tehnicii manuale vor cunoaște un sfîrșit. Și atunci nu ne mai rămîne decît o soluție : să ne întoarcem la căruța cu cai. Vehicul silențios, nepoluant și ușor de convertit, la nevoie, în combustibil și salam.

LIVIU TIMBUS ■

CEL MAI TÎNĂR PARAȘUTIST

Tristan Heitzinger, din Braunau, oraș aflat în Austria, la granița cu Germania, este parașutist. La prima vedere nimic deosebit, numai că acesta are numai 5 ani, vîrstă la care alți copii se duc la grădiniță, sau în „orele libere" se deplasează pe triciclete. În familia lui Tristian parașutismul este practicat de toți, mama lui cucerind, pe vremuri, titlul de campioană națională la acest sport. Deoarece la vîrsta de 5 ani tînărul nostru nu poate face parașutism pe „cont propriu", el este susținut de tatăl său. Imaginea a „imortalizat" un moment din lansare, o cădere liberă.

RECLAMĂ ORIGINALĂ

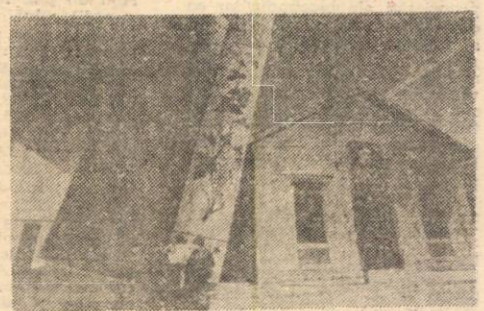

Cea mai mare librărie, din orașul francez Aix-en-Provence, și-a construit în față o imensă „carte" drept reclamă. Ea nu ascunde opere ale marilor clasici, așa cum poate ar putea bănui cineva, ci sistemul central de încălzire și de aer condiționat al librăriei. Construcția constituie, astfel, un model de cum se poate îmbina reclama cu utilul.

AUREL DIANU ■

MEGAMIX

Pace în Los Angeles

● „Cînd eram mic, la mine acasă, două erau lucrurile într-adevăr nepopulare : unul eram eu, celălalt, chitara mea". Aceasta este fraza preferată a lui BRUCE SPRINGSTEEN, pe care o repetă la fiecare concert. În micul orășel Freehold, al anilor '60, Springsteen visa să ajungă rock star; Chitara a însemnat pentru el mijlocul de a evada dintr-o realitate prea strîmtă, în căutarea unei noi identități. Născut pentru a fugi, a porni într-o cursă care l-a adus printre cei mai mari rockeri ai tuturor timpurilor. Astăzi „Boss" lansează încă două albume de succes : „Human Touch" și „Lucky Town".

● Revenirea în stil mare a frumoasei mulatre Jody Watley. Noul ei disc single „I'm the One You Need", extras de pe albumul „Affairs Of The Heart", urcă rapid spre vîrfurile clasamentelor. Va fi cu siguranță unul din „hit"-urile verii '92. Un mare succes se anunță și filmul „White Men Can't Jump", a cărui coloană sonoră a fost realizată cu vedete de marcă. Alături de Jody Watley, apar Ray Charles, Aretha Franklin, Queen Latifah. Materialul muzical a fost deja lansat pe piața discului, de casa EMI.

● Cunoscuta actriță Kim Basinger a fost chemată pentru a o înlocui pe Cindy Wilson, solista formației rock americane B 52. Nu se specifică dacă pentru calitățile vocale sau pentru altceva. Cert este că trupa avea nevoie de o astfel de prezență, căci a participat la o acțiune în favoarea președintelui, pentru apropiatele alegeri.

● ROD STEWART acuză de amestec în viața privată și cere despăgubiri în valoare de 25 milioane dolari unui ziar canadian. Conflictul a apărut după dezvăluirea unor relații extraconjugale pe care Rod le-a avut în anul '91, dar... cu acordul soției cu frumoasa model Rachel Hunter. O știre de ultimă oră ne trimite pe alte coordonate : Rod și Rachel s-au hotărît asupra numelui ce-l va purta mult așteptatul lor copil : Zowie dacă va fi fetiță și Alistar, dacă va fi băiat.

● Cei care vor să afle cum poate deveni muzica o afacere, se pot adresa cu încredere lui Phil Collins. Contul său declarat la bancă este de 23 milioane Lire Sterline.

MIRCEA ZANE ■

CRONICA SENTIMENTALĂ

Invalid, 57 ani, posedă gospodărie, are nevoie de o nevastă cu care să împartă bucuriile și necazurile.

Adresați-vă lui : BOJIN C. GHEOGHE, com. Ștefănești, sat Șerbănești, nr. 36, cod. 0914, jud. Vîlcea. OP Drăgășani 2.

Domnule Gheorghe Bojin,

Cred că nu vă supărați dacă v-am alcătuit un anunț matrimonial. În această acțiune pe care o întreprindeți (să căutați o nevastă), vă propun o rezolvare realistă : atunci cînd veți primi răspunsuri la anunț (și, avînd în vedere că interesele materiale sînt foarte importante), vorbiți despre gospodăria dv. (casă, pămînt, lucruri etc.) vorbiți despre testament, rude binevoitoare (dacă există), pensie, într-un cuvînt, vorbiți despre toate, toate avantajele pe care le poate avea o femeie dispusă să aibă grijă de dv. și de gospodărie. Multe femei cinstite sînt singure și fără un acoperiș sau bani. Dv., poate, le oferiți rezolvarea materială a unor împrejurări disperate. Acceptați și un copil, dacă vedeți că este bine crescut. Toate acestea, unite cu o purtare demnă, dar afectuoasă și generoasă, din partea dv., în mod sigur, pot să vă rezolve greaua dv. situație. În același timp, îmi pare rău că trebuie să vă spun : veți avea și pretendente care vor evalua starea dv. materială și vor căuta s-o acapareze, repede și pe căi neplăcute pentru dv. Invalid fiind, n-aș vrea să-mi scrieți că v-ați căsătorit și sînteți insultat, lovit, furat. În nici un caz, nu acordați avantajele materiale în avans sau pentru totdeauna. Nu vă transformați în cerșetorul propriei dv. averi. Deci, verificați foarte, foarte bine persoanele care vă vor conveni la prima vedere. Folosiți chiar și formula unei scurte „căsătorii de probă". Această atitudine comportamentală pe care v-o recomand vă ferește de persoanele necorespunzătoare și vă îndreaptă spre o ființă cinstită pentru care merită să faceți sacrificii și să fiți generos. Succes !

Dragă Anca,

Îmi scrii că bărbatul pe care îl iubești, din toată inima, a dispărut brusc înainte de Paști și tu, investigînd, ai descoperit că este însurat. După sărbători, ți-a telefonat pentru a vă întîlni din nou.

Draga mea, am să-ți relatez cîte ceva despre femei care au trecut prin situații similare cu a ta. Erau frumoase, tinere sau încă tinere și toate, dar absolut toate, cînd au iubit un bărbat însurat au dorit cu ardoare ca acesta să divorțeze și să se căsătorească cu ele. Unele și-au distrus căminul, părăsindu-și bărbatul și copiii ; altele, necăsătorite, au crezut că, în sfîrșit, un bărbat va face **totul** pentru ele. N-au obținut decît o legătură care le-a distrus nervii, le-a epuizat economiile, le-a ruinat respectul și încrederea în ele însele, le-a izolat de societate, le-a exacerbat sensibilitatea. Stăteau în casă, așteptînd un telefon, dat „cînd se putea". Nu emiteau pretenții de teama de a nu fi părăsite.

De bună voie și nesilită de nimeni vrei să începi un asemenea calvar ? Crede-mă, la capătul lui nu se găsește nici o răsplată. Nu vei culege decît o suferință atroce. Din toată inima, te îndemn : respinge, cu toate puterile, un bărbat însurat !

P.S. Mi-ar părea bine să te întîlnesc pe stradă și să-ți spui : „A fost un vis urît ! Lăturăi de tine să fie „alt" bărbat.

CRISTINA ATANASIU ■

GRAFOLOGIE

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele

Sexul

Data nașterii

5 pentru Barcelona

Revenim asupra „Centurii de Aur" din acest an, a 21-a ca număr, pentru a sublinia cîteva lucruri nu lipsite de importanță. Bunăoară comportarea boxerilor români care și-au cîștigat dreptul de a participa la Barcelona. Din motive obiective a lipsit doar Vasile Nistor, campionul european en titre, operat de curînd de apendicită. Au urcat, deci, în ring, ceilalți 4, Valentin Barbu (48 kg), Daniel Dumitrescu (57 kg), Leonard Doroftei (63,5 kg), și Francisc Vaștag (67 kg). După cum se știe deja, Francisc Vaștag, de departe cel mai valoros boxer român al momentului, n-a prea avut cu cine să boxeze. Calificat în semifinală prin „zîmbetul" sorților, el i-a avut ca adversari pe frații Morovan, dar niciunul dintre ei nu i-au putut rezista mai mult de o repriză, ambii acuzînd aceeași lovitură, un upercut năpraznic și precis în plexul solar. Ne aducem aminte că la Seul, cu o astfel de lovitură, considerată a fi fost expediată sub centură, Vaștag a fost descalificat și oprit din drumul său spre o medalie pe care ar fi cucerit-o fără nici o dificultate.. Să sperăm că la Barcelona va evita o astfel de confuzie. Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să mizeze în continuare pe această lovitură în care s-a perfecționat și pe care o execută în forță și cu o finalitate decisivă. Atîta doar, atenție la reaua voință a arbitrilor. Ceilalți „olimpici" au făcut față unor adversari de o certă clasă internațională, respectiv Vicente Hector și Mario Iribaceu, ambii din Cuba, în fața cărora Valentin Barbu și, respectiv, Leonard Doroftei au cîștigat pe merit, dar cu eforturi deosebite. Amîndoi, însă, înspre finalul reprizei a treia, au cam cedat inițiativa trădînd serioase carențe în pregătirea fizică. Deficiența poate fi remediată, desigur, dar primii care trebuie să fie conștienți de acest neajuns trebuie să fie chiar ei, boxerii. În ceea ce-l privește pe Daniel Dumitrescu, acesta a avut un adversar care va urca de bună seamă treptele ringului olimpic, Eddy Suarez. Daniel Dumitrescu a dominat copios prima repriză, a lovit din toate pozițiile, dar cubanezul a replicat extrem de tăios și de proaspăt în următoarele două reprize, cînd românul își cam terminase benzina. Dacă D. Dumitrescu ar fi avut resursele fizice necesare, am fi urmărit un meci extraordinar și am fi aplaudat, poate, o strălucită victorie românească. N-a fost să fie așa, dar poate că la Barcelona Daniel Dumitrescu va dispune de o adevărată condiție fizică. Oricum, pentru marele examen de la Olimpiadă, cei 5 pugiliști tricolori pot emite justificate pretenții la una din treptele podiumului. Cu condiția de a-și pune la punct lacunele mai sus amintite. În altă ordine de idei, recent încheiata „Centură" ne-a demonstrat că în toamna acestui an, după Olimpiadă, boxul profesionist ar putea avea un număr sporit de pugiliști, deosebit de valoroși, ceea ce pe amatorii de box nu poate decît să-i încînte. Dar pînă atunci, adică pînă departe, mai e ceva timp.

și ...a.a

VICTOR NIȚĂ ■

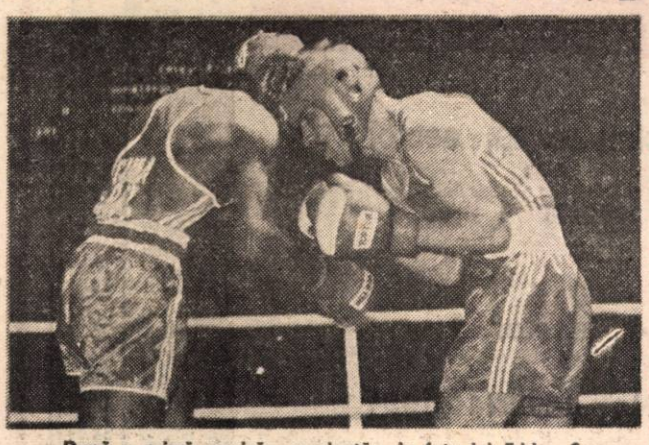

După o primă repriză excelentă, în fața lui Eddy Suarez (Cuba), Daniel Dumitrescu le-a pierdut pe următoarele două datorită unei condiții fizice precare.

SALVAȚI SPORTUL!

Cristian Gațu

NĂSCUȚI PENTRU SPORT

Rezultatele foarte bune, la prima vedere surprinzător de bune, obținute în ultima vreme de sportivii noștri, merită o discuție separată. Ele demonstrează, pe de o parte, că noi sîntem născuți pentru sport și că avem și nebunia specifică săracului, care dintotdeauna vrea să-l învingă pe cel mai bogat decît el. Lucrurile acestea se pot citi în istoria sportului românesc ; se poate vedea că numai desculți nu am alergat, în rest le-am făcut pe toate.

Aceste rezultate, pe de altă parte, pe mine mă sperie puțin. Ele au apărut într-un moment în care nu este rațional să atingi un vîrf de formă, pentru că pînă la Olimpiadă mai sînt aproape trei luni de zile. Participarea la competițiile la care am cîștigat medalii în ultimele săptămîni nu a fost de prima mînă, așa cum va fi la Barcelona. În al treilea rînd, poate apare o autoliniștire, exact în perioada în care sportivul trebuie să fie mult mai concentrat, mult mai atent în dozarea efortului. Ar trebui să fiu foarte fericit, dar nu sînt ! Nu sînt pesimist și să dea Dumnezeu ca aceste rezultate să fie de bun augur pentru Olimpiadă și aș vrea să fiu contrazis, să fie chiar nevoie ca vîrful de formă să înceapă acum, deși este obositor să păstrezi un vîrf de formă timp de trei luni. De aceea, sportivii și antrenorii ar trebui să fie circumspecți.

DE MIERCURI PÎNĂ MIERCURI

JUDO. După Campionatele Europene de haltere, lupte și tenis de masă, din nou comportare frumoasă a reprezentanților noștri, de această dată la Paris, la C.E. de judo : Simona Richter (categoria „open") și Adrian Croitoru (86 kg) au cîștigat medalie de argint.

RUGBY. În cadrul Campionatului European — Cupa FIRA, o victorie așteptată și concludentă : România — Rusia 34—6. Cu antrenorul Theodor Rădulescu revenit la cîrma reprezentativei, comportarea selecționabililor noștri a fost mai aproape de posibilități, iar pe 28 mai aceștia vor susține dificilul examen (la Le Havre) cu echipa Franței.

ECHITAȚIE. Participînd recent la concursul internațional de „Cupă Mondială Volvo", disputat în localitatea ungară Kiskunhalas, echipa României (Claudiu Gheorghe, Marian Feraru, Florin Stoica, Radu Ilioi și Mircea Neagu) a obținut calificarea pentru Jocurile Olimpice. Sperăm că vor fi găsite fondurile necesare deplasării...

POLO. România va absenta de la turneul olimpic ! Această surpriză neplăcută ne-a fost furnizată de poloiștii noștri, care au evoluat neconvingător în grupa preliminară de la Calgary (Canada) : 9—9 cu Mexic (doar trei secunde lipsindu-ne pentru a termina învingători !) și 10—12 cu Franța, echipe în fața cărora repurtasem numeroase victorii.

HANDBAL. În etapa a XIX-a a campionatului feminin, Hidrotehnica Constanța — Chimistul Rm. Vîlcea 24—20 (a doua înfrîngere a campioanelor în această ediție), C.F.R. Craiova — Știința Bacău 27—29 (oaspetele și-au consolidat poziția secundă în clasament) și Rapid — Mefin București — Textila Zalău 28—28. În această pasionantă întrecere „la vîrf" echipa bucureșteană plătește un greu tribut datorită prea temperamentalilor săi suporteri, printr-o sancțiune totuși prea severă (suspendarea sălii proprii) ea disputînd jocurile „de acasă" la Tîrgoviște.

VOLEI. Feminin : Ca și în turneul precedent al Superligii (organizat de Flaros), Rapid București a cîștigat din nou toate partidele disputate (în sala proprie), acumulînd 7 puncte avans, ceea ce îi conferă de pe acum titlul de campioană, după o pauză de 17 ani. Dar iată sextetul de bază : Daniela Gîlcă, Xenia Ivanov, Daniela Buhlea, Daniela Bumbăcilă, Felicia Nicolae-Pelin și Viorica Bîrsășteanu (antrenor Florin State). Pe locurile următoare : Universitatea C.F.R Craiova (campioana en titre) și promovata Braiconf Brăila. **Masculin :** Situație similară și în Superliga băieților, în care Dinamo București are un avans de 5 puncte față de Univ. C.F.R. Craiova și de 8 față de Explorări Baia Mare. Datorită schimbării sistemului competițional începînd cu ediția 1992/1993, echipele clasate în actuala ediție pe locurile 5 și 6 (feminin și masculin) nu vor mai retrograda, fapt pentru care opinăm să se renunțe la organizarea turneelor cu nr. 6.

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Fotbal

Goluri albe pentru zile negre

Nu știu de ce am rămas — după conferința de presă cu care a început meciul nostru cu Insulele Feroe — cu impresia că va fi o partidă aspră. Poate pentru faptul că s-a vorbit despre angajamentul fizic deosebit de dur al feroezilor, mai ales la deposedare. Poate pentru că s-a adus în discuție acel 1—0 în fața Austriei. Sau acel 1—1 cu Irlanda de Nord, la Belfast. Dar a venit ora meciului și, între minutele 3 și 4, Balint a deschis scorul. Golul, aveam să aflăm mai tîrziu, după cele 90 de minute, i-a descumpănit teribil pe oaspeți. Au urmat alte 6 goluri, cel mai frumos fiind, dacă ne permiteți o părere, cel înscris de Costel Pană. Nu execuția în sine ne-a încîntat, cît pasa lui Balint, care ar fi putut el însuși să șuteze la poartă, de la numai 4—5 metri, dar credem că ar fi ratat, fapt de care jucătorul nostru, încolțit de trei adversari, și-a dat seama și a pasat spre Costel Pană, complet liber și cu culoar deschis, prilejuindu-i acestuia ca la debutul său în Națională să înscrie un gol superb. Dar dacă am trece în revistă fazele tuturor celorlalte 6 goluri, am cheltui un spațiu grafic într-un mod aproape inutil, întrucît partida a fost transmisă la Televiziune, iar golurile au fost și vor fi retransmise încă multă vreme de acum încolo. Să încercăm, așadar, o succintă analiză a jocului etalat de echipa lui Cornel Dinu. Primul lucru pe care neapărat trebuie să-l consemnăm este seriozitatea cu care „tricolorii" au abordat acest meci, neținînd cont de valoarea, mare sau mică, a adversarului. A doua constatare ar fi aceea că dispunem de un compartiment median de o incontestabilă clasă, ceea ce înseamnă că ne putem impune punctul de vedere acolo unde în general se face legea jocului, adică la mijlocul terenului. O a treia subliniere îl are în vedere pe Balint, fostul stelist confirmînd din plin calitățile unui vîrf șlefuit la școala profesionismului autentic. Ce s-ar putea spune despre compartimentul defensiv ? Că n-a prea avut de lucru și, atrași de iureșul atacului, cîțiva fundași au tratat cu o oarecare neglijență faza de apărare. Să sperăm că nu vom asista și în meciul cu Țara Galilor la gafe precum cele din care feroezii ar fi putut înscrie. În concluzie, deși meciul cu Țara Galilor se anunță a fi infinit mai greu, putem aștepta cu încredere ziua acestui veritabil examen al actualei echipe.

VICTOR NIȚĂ ■

ȘTIRI CU ANTICIPAȚIE

1 mai 1998

La sosirea în Iași, ex-președintele Iliescu a fost întîmpinat de ajutorul adjunctului de primar și de mase compacte de femei, care au scandat lozinci antimonarhiste, antiparlamentare și anticonceptionale. Însărcinatul cu prescurea, Simeon Tatu, i-a oferit fostului cîrmaci pîine, sare și ceapă. În fața ex-comitetului județean de partid Iași, o mare mulțime de oameni era adunată pentru a sărbători calificarea echipei de fotbal în semifinalele cupei, în România, arătînd că regi n-au existat decît în fruntea țării și numai cîțiva, în vreme ce președinți au existat la toate nivelurile : de bloc, de C.A.P.-uri, de sindicat, de ramură, de C.P.U.N., de comisii electorale, de bănci, de congrese, consilii, forumuri, soboare. La sfîrșitul cuvîntării, ex-președintele a mai spus : „Așa să-i ajute Dumnezeu !" și și-a pus pălăria pe cap. Presa a remarcat faptul că, în tot acest interval, președintele Mihai I n-a avut nici o activitate oficială și că acad. prof. dr. Alexandru Bîrlădeanu, și „Om al anului" în viziunea Fundației pentru ameliorarea imaginii României în străinătate a avut o ușoară gripă, fiind tratat cu ventuze țăiate și slujbe.

La sosirea în Capitală, coloana de mașini a ocolit Arcul de Triumf, trecerea pe sub Arc fiind concesionată Partidului Național Liberal — aripa Dumitrașcu. Vizita de lucru la biserica „Ioan Gură de lemn" din Dămăroaia s-a desfășurat într-o atmosferă caldă, tovărășească. Ex-președintelui i-au fost prezentate personalități de seamă

30 aprilie 1998

Biroul de presă al președintelui Mihai I anunță ca sigură revenirea în țară, cu pașaport turcesc, a ex-președintelui Ion Iliescu. Acesta, după alegerile din vara lui 1992, a părăsit Cotroceniul stabilindu-se la Phenian, unde i s-a oferit o garsonieră cu piscină, pare, aerodrom militar și sistem de fortificații autonom. Garsoniera ex-președintelui se găsește în hotelul ex-președintelui Kim Ir Sen. Domnul ex-Iliescu Kim Ir Sen din liniștitul cartier Kim Ir Sen. Domnul Ex-Iliescu va sărbători ziua de 1 Mai la Vaslui și Iași, la invitația F.S.N. — aripa 23 August și a ex-senatorului Simeon Tatu, însărcinat cu prescurea la biserica „Ioan Gură de lemn" din Dămăroaia. Ex-președintele a încercat să se întoarcă în România în mai multe rînduri însoțit, ca deobicei, de o suită restrînsă de tancuri, dar de fiecare dată a trebuit să se oprească la granită. La granița cu China. Domnul Ion Iliescu a declarat că [illegible] va dura două zile, avînd caracter privat, de reculegere [illegible] la sediile fostelor comitete județene de partid din municipiile așa zis prutene. Ex-președintele a fost marcat profund de amploarea manifestațiilor proregaliste de sfintele Paști, 1992 cînd un milion de legionari s-au dezlănțuit pașnic în centrul Bucureștiului.

prilej cu care ex-președintele a fost solicitat să vorbească. În cuvintarea sa, de o excepțională însemnătate teoretică și practică, ex-prim-secretarul Ion Iliescu a vorbit despre tradiția instituției prezidențiale

președintele Senatului, președinte al Academiei Române, președintele clubului „Rapid" și al formației de dansuri tematice „Libertatea" de pe lîngă S.R.I., Erou al revoluției române, laureat al premiului Simba

ale vieții politice și culturale a magul Silviu, reformatorul Petre, artista Agatha, poetul Marin, crainica Rodica, căpitanul Virgil precum și alte figuri marcante ale opoziției. Ex-președintele s-a adresat mulțimii de femei care urla „Iliescu nu uita, Cotroceni e casa ta", „Iliescu noi te vrem, la palatul Cotroceni", „Iliescu să fii tare, cum a fost Ștefan cel Mare", și „Iliescu nu pleca, că femeile te vrea" spunînd simplu din inimă : „Am venit aici cu fruntea deschisă".

2 mai 1998

După 52 de ore, ex-președintele Iliescu și băieții din suită au părăsit țara cu promisiunea : „Mai venim noi". La aeroportul Otopeni, Ion Iliescu, vădit copleșit de emoție, s-a adresat presei apreciind că „s-au făcut pași pozitivi înainte". Imputernicitul cu prescurea a plîns în hohote și a înmînat domnului ex-[illegible] nte un volum cu dedicație de cuvîntări antiregaliste și, pentru drum, două sticle cu vin de Plumbuita și un sufertaș cu ciorbă de burtă.

TUDOR OCTAVIAN ■

Tot felul

INNOVATOR computer

SOCIETATE MIXTĂ ROMÂNO-OLANDEZĂ

- Sediul social
  BUCUREȘTI, str. Muzeul Zambaccian nr.28, sector 1
- Reprezentanta comercială
  BUCUREȘTI, str. Dreaptă nr. 17, sector 1
  Tel. / Fax: 90/12.95.05
- Reprezentanta tehnică
  BUCUREȘTI, bd. Lacul Tei nr. 1-2, sector 1
  Tel: 90/10.70.80. int. 1378, 1742
- Inregistrare Registrul Comertului Nr. J40/9110/1991

CALCULATOARE PROFESIONALE compatibile IBM PC AT
- 286/16 Mhz, 386SX/16 Mhz, 386SX/25 Mhz, 386/33 Mhz, 386/40 Mhz, 486/33 Mhz
- microprocesor INTEL / AMD
- tehnologie "surface mounted"
- configuratie la cerere
- 2 - 32 Mb RAM
- 40 - 320 Mb HDD IDE
- 320 Mb - 1.2 Gb HDD SCSI
- VGA / SVGA, color/ mono
- sistem de operare DR DOS 6.0

RETELE NOVELL
- consultantă • configurare • instalare • întretinere

PERIFERICE, ACCESORII
- imprimante • plottere • scannere • mouse
- UPS • FAX / MODEM card • consumabile

SOFTWARE
- pachete originale • aplicatii la cheie sau la comandă

SUPORT TEHNIC pentru produsele livrate (hard si soft

SCOLARIZARE la cerere

SERVICE gratuit în garantie (1 an), POST-GARANTIE la cerere

11 - 15 mai, STAND nr. 426

CERF 92

FLORALĂ

ORIZONTAL : 1) Irisul îi dă culoare — Trandafir cu miros aparte. 2) Cale (pl.) — Cale printre alte flori (pl.) 3) Muscată — Un buchet îmbătător. 4) 3—4 petale de crăiță ! — Ritm în muzică — Măsoară scurgerea timpului. 5) Vedetă — A ține extrem de mult — Răsar toporașii! 6) Părăluțele de pe la noi — Plin de haz. 7) Floarea armatei purtată-n război. (pl.) — Au coada scurtă. 8) Unitate floricolă — Riu în Spania. 9) Ieșită din cală ! — Marcă de automobile din Italia — Floarea marinei. 10) Dă din floare în floare — Boboc — Astea au ghiocei în păr. 11) Stinjenei — Numele popular al lunii mai. 12) Cu floarea bătută — Floare ce se recomandă pentru tinere de minte (3 cuv.).

VERTICAL : 1) Florile iubirii noastre — Floare albă, simbolul purității. 2) Dans popular cu nume de floare — Garoafe, frezii, margarete strins legate în buchete. 3) Din neamul hunilor — Individualitate (pl.) — Tulpină de degetel ! 4) Se iau după alții. 5) Cintec de leagăn — Mirosul specific al unei crizanteme ! — Înțepător la un trandafir. 6) Brațe încărcate cu flori, primăvara — I se așternflori în cale. 7) Cămăși înflorate — Armă de artilerie — Infirmerie (abr.) 8) O floare pentru mai tirziu — Cală ! 9) Flori solitare, albe sau galbene, fin parfumate — Mic riu în Franța. 10) Plantă exotică decorativă cu flori mari, galbene sau roșii, dispuse în spice — Înfloriturimuzicale. 11) Făcut pe anumite teme — Brăzdat cu plugul. 12) Mic arbust originar din India și China, cu flori albe, plăcut mirositoare, cultivat la noi prin parcuri și grădini — Timpul înserării !

Dicționar : RIO, ISO, DIT, IFM, ASOU.

GHEORGHE TOIA ■

Dezlegarea careului din numărul trecut

Din loc în loc : SADOVEANU ; U ; UZINA ; RĂMAS ; BĂȘTINAȘ ; DA ; S ; TI ; INIMA ; TEACA ; J ; APA ; ITN ; GRAȚIOS ; TETRA ; T ; DSE ; URA ; TI ; BATZ ; IN ; CANTON ; A ; REPETA ; REST ; E ; BRATES ; ZI.

Vremurile sînt cum sînt,

DAR VREMEA?

Prognoza vremii pentru intervalul 13—19 mai 1992

Vremea caldă din ultimele săptămîni a fost, fără îndoială, pe placul tuturor : a celor ce trudesc pămîntul dătător de roade, a celor ce-și petrec zile de odihnă în stațiuni și de ce nu, și a celor ce, zi de zi, se îndreaptă spre locurile de muncă. Ce ne va oferi următoarea săptămînă ?

Din datele pe care le deținem pînă la această oră, cu mare părere de rău, nu dăm mari șanse ploilor. Deci, pe ansamblul săptămînii, se va menține o vreme caldă mai ales în sudul țării. Cerul va fi variabil mai mult senin. Izolat în estul și sud-estul țării, după-amiaza vor cădea averse de ploaie însoțite de descărcări electrice. Temperaturile maxime vor fi cuprinse între 20°—30°C, valorile cele mai ridicate fiind posibile în Banat, Oltenia și Muntenia.

Dimineața se vor înregistra valori între 5°—15°C.

O ușoară răcire și o creștere a gradului de instabilitate atmosferică, se va produce la sfîrșitul săptămînii în Maramureș, Transilvania, Moldova și Dobrogea. Aici deci va ploua în averse însoțite de descărcări electrice. În celelalte regiuni nu se vor produce schimbări esențiale. Va rămîne deci vremea frumoasă și caldă.

OTILIA DIACONU ■

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa : București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71 341. **Telefoane :** 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) – 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București

Cont (dolari) – 47 03.326.350-6 BRCE

Director general : **GEORGE ARION**

Flacăra

Redactor șef : **ION D. GOIA**

REDACȚIA. **Actualitatea politică :** Eugen Mihăescu, Tudor Octavian ; **Realitatea imediată**, Mihail Gălățanu, Dorin Gherghinescu, Alexandru Mihăilă, Roxana Paicu Manolescu, Radu Popa, Lucian Tudorancea ; **Cultură :** Liana Tatos ; **Știință :** Liviu Timbus ; **Drepturile omului :** Cristina Atanasiu, Elena Grecescu, Dorin Sălăjan ; **Foto :** Elena Ghera ; **Secretariat de redacție:** Gabriela Nicolescu, Adrian Petrescu, Mircea Popp ; **Corectură :** Maria Bărbulescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu.

Telefoane : 2002 – secretariat director, 2558 – redactor șef, 2600 – eveniment, 2559 – drepturile omului, 2560 – cultură, știință, 2528 – fotoreportaj, 1453 – corectură.

REBUS

Redactor șef : **ALEXANDRU PĂSĂRIN**

REDACȚIA : Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Simona Simzianu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane : 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

★

Flacăra Basarabiei

★

Flacăra BIS

★

ALMANAH „FLACĂRA"

★

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143) : Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea.

■ ADMINISTRATIV : Dan Mircea Popa (2634), Liliana Crețu.

■ SECRETARIAT SOCIETATE : Cătălina Ștefănescu (175969)

■ PUBLICITATE : Mihai Săndoiu, Eugenia Vasile (2634)

■ DIFUZARE : Manuela Vasiliu, Mircea Octavian Popp, Emanuel Popp, Florin Enache. tel. 17 48 91.

■ FAX – 12.82.89

Cititorii din străinătate se pot abona prin „RODIPET" S.A. – P.O. Box 33–57, telex 11 995, 11034, Fax – 18 56 73 – București – Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1,

■ **Tiparul :** Imprimeria CORESI București

16 pagini — 25 lei

Flacăra

ANUL LXXXI
Nr. 21
27 V — 2 VI
1992
BUCUREŞTI

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ŞI CULTURAL • ÎNFIINŢAT ÎN 1911

PÎNĂ CÎND ÎŞI VOR FACE RUŞII DE CAP ÎN TRANSNISTRIA ?

Românii din Transnistria, ca românii de peste tot, şi-au lucrat ogoarele amestecînd pămîntul cu lacrimi şi cu sudoare. Dar ei, poate mai mult decît românii din alte părţi, au amestecat pămîntul şi cu sînge. Cu sîngele lor. Li se întîmplă acest lucru şi în zilele noastre. Dezmăţul, nerușinarea şi batjocura ruşilor nu cunosc margini. Dar, pentru Dumnezeu, românii de la apus de Nistru, atît cei din Basarabia, cît şi cei din România, trebuie să intre urgent în acţiune, trebuie să sară în ajutorul fraţilor lor transnistrieni. Domnilor Iliescu şi Snegur, zîmbetele, strîngerile de mînă şi jalbele nu sunt eficiente împotriva tancurilor şi mitralierelor. Vremea vorbelor a trecut, e ora faptelor !

(pag. 2)

PARLAMENTUL TRISTEŢII NOASTRE

pag. 3

DOSARUL ZILEI DE 21 DECEMBRIE 1989

pag. 7

"NICU CEAUŞESCU NU E ATÎT DE BOLNAV"

pag. 8

REJUDECAREA PROCESULUI ANTONESCU

pag. 6

„Bîlciul deşertăciunilor"

pag. 12

ABTECH™
ABSTRACT TECHNOLOGY S.R.L.
Str. Pitar Moş Nr. 2-4
Bucureşti
Tel. 14 81 70
Fax 12 08 51

COMPUTERS FOR PROFESSIONALS

- computere compatibile IBM
- 286 AT, 386 AT, 486 AT
- periferice
- cititoare bar-coduri şi coduri magnetice

Concernul COMINPRES

vinde întreaga afacere din Bucureşti, inclusiv toate filialele din ţară: Tulcea, Sibiu, Constanţa, Olimp, Neptun, Braşov, Cîmpulung- Argeş, Rucăr, Costineşti etc., contra sumei de 500 milioane lei.

Interesaţii se vor adresa la telefoanele: 120098, 121243, 121580, 122844, 155781 - domnului Horia Constantin Opran - proprietar.

PÎNĂ CÎND ÎŞI VOR FACE RUŞII DE CAP?

Faţă cu dezmăţul ruşilor in Transnistria, cu crimele săvîrşite de ei acolo, nu te-poţi exprima calm, neutru, minia te cuprinde, iţi vin sub condei cuvinte grele, ca bolovanii, ori ascuţite, ca şişurile, ori ucigătoare, ca gloanţele. Totuşi, e necesar să ne stăpînim. Adevărul trebuie spus însă pînă la capăt, cu orice preţ.

Fireşte, va fi treaba istoricilor să facă inventarul complet al minciunilor impuse de ruşi cu tunul, pornite de la Kremlin şi transmise apoi pe filieră, de toţi, de la vlădica la opincă. Acum ne interesează doar minciunile cu privire la Transnistria: că românii sunt cei care-i atacă pe ruşi şi că militarii armatei a 14-a au ieşit din cazărmi aşa, de capul lor, fără nici un ordin. Şi ne interesează fiindcă la adăpostul acestor minciuni ruşii îşi fac de cap in Transnistria — bat, prădă şi, mai ales, omoară; de fapt, taie şi spînzură, ca in ţara nimănui.

Ce-i de făcut? N-aş mai vrea să ascult din nou prelegeri ale oamenilor stăpînirii despre diferenţa, in abordarea problemei transnistriene sau a oricărei alte probleme politice importante, dintre posibilităţile presei şi cele ale responsabililor politici. Cunosc foarte bine această diferenţă. Da, presa poate vorbi mai slobod, o poate lua cu cîţiva paşi inainte etc., etc., dar soluţiile optime sunt aceleaşi, indiferent de postura celui care le caută. Adevărul este că factorii politici, şi de la Bucureşti, şi de la Chişinău, nu numai cu vorbele au scăldat-o, ci şi cu faptele. Practic, n-au făcut mai nimic. Era o vreme cînd punerea la punct a separatiştilor „rusofoni" (singura justificare a folosirii cuvîntului „rusofoni" in loc de „ruşi" ar fi cuprinderea in termen şi a găgăuzilor, care vorbesc tot ruseşte; dacă nu e aşa, eufemismul este pur şi simplu caraghios) din Transnistria se putea face uşor. Dar dl Mircea Snegur in loc să ia măsuri concrete (potrivit formulei lui de Gaulle: „Un guvern nu are propuneri de făcut, ci ordine de dat") a ţinut discursuri ori, cel mult, a iscălit decrete (de care ruşii din Transnistria nu s-au sinchisit). Şi, intre timp, văzînd că nu li se intîmplă nimic, veneticii lui Smirnov au prins curaj, au inceput să se inarmeze şi de aici pînă la scenariul moscovit cu Ruţkoi şi armata a 14-a n-a mai fost decit un pas. Dar acest curs a fost favorizat nu doar de şovăiala şi inacţiunea preşedintelui de la Chişinău, ci şi de atitudinea Cotrocenilor: nu ştiu, n-am văzut, nu e treaba noastră, e o problemă a Republicii Moldova, nu trebuie să ne lăsăm antrenaţi intr-o aventură, dacă ni se va cere, vom da acel sprijin pe care-l putem da ş.a.md.. Şi aşa, din aproape in aproape, s-a ajuns la situaţia de azi, cind ruşii omoară români in Transnistria iar domnii Snegur şi Iliescu trimit jalbe, De care, bineinţeles, ruşilor puţin le pasă. Şi totuşi, românii din Transnistria, maltrataţi şi omoriţi la ei acasă, alungaţi din căminele lor, nu pot fi lăsaţi aşa la infinit, ei se uită in toate părţile şi aşteaptă un ajutor. De unde poate veni el?

De la străini, in nici un caz. Nici O.N.U., nici Consiliul Europei, nici ceea ce numim in mod curent comunitatea internaţională, adică statele lumii, evident, cele mai importante dintre ele, care dispun de forţa şi de mijloacele necesare, nu au deloc chef să se strice cu Eltin, să pună piciorul in prag, să-şi bage pielea in saramură pentru alţii. De la românii din stinga Prutului, adică de la Republica Moldova, din care, oficial, Transnistria şi face parte ? Presupunind că, in sfirşit, dl. Snegur s-a hotărit să ia taurul de coarne, să-i pună la respect pe ruşii care-şi fac de cap in Moldova de la răsărit de Nistru, n-ar avea mijloacele s-o facă. Cu ce? Cu palmele goale? Şi aşa poliţia moldovenească a dat atitea jertfe de singe. Atunci, să le vină românilor transnistrieni ajutorul — militar, evident, fiindcă altul nu este eficient impotriva ocupanţilor străini — din partea României? Sub ce formă, in ce cadru? Fiindcă oricum ai da-o, chiar chemate de conducătorii de la Chişinău, trupele româneşti tot intervenţioniste ar fi considerate de Kremlin, a cărui maşină de minciuni s-ar pune imediat in mişcare pe intregul mapamond. Atunci ?

Atunci rămine o singură cale: Unirea. Că Moscova se opune cu inverşunare revenirii Basarabiei la patria-mamă, că in chiar Republica Moldova sunt adversari ai Unirii (din aceleaşi motive pentru care in România există adversari ai monarhiei: unii din interes politic, ca să nu-şi piardă posturile şi poziţiile pe care le deţin in prezent, cei mai mulţi victime ale unei propagande mincinoase făcute timp de decenii), că preşedinţii de la Bucureşti şi Chişinău nu se dau in vint după Unire, toate acestea sunt in general bine cunoscute. Mai puţin ştiut, in orice caz, mai puţin comentat este faptul că şi in România există oameni care se impotrivesc reunirii Basarabiei cu Ţara. Sunt aceia care se uită cit de greu apasă pe umerii vest-germanilor reunificarea ţării, aducerea fostei R.D.G. la nivelul vestului, şi se gindesc că aşa va fi şi cu noi dacă Basarabia revine acasă. Da, e adevărat, insă in pofida tuturor piedicilor şi indiferent de mărimea poverii pe care o vom duce pe umeri ca preţ al reintregirii, Unirea se impune ca necesitate stringentă şi trebuie să ne batem cu toţii, zi şi noapte, cu ghearele şi cu dinţii, pentru ea. Este unicul mod de a rezolva definitiv şi problema Transnistriei. Odată făcută Unirea, armia română, cu forţa, cu disciplina şi cu vitejia ei legendară, ar alunga de nu s-ar vedea şi armata a 14-a şi pe toţi veneticii care se vor stăpini in ţară străină. Numai astfel ruşii vor inceta să-şi mai facă de cap in Transnistria.

ION D. GOIA ■

Cauzele sînt de ordinul evidenţei, iar politicianul din opoziţie, care nu le inregistrează nu cunoaşte ţara şi nu e bun politician.

■ Ciclurile prezidenţiale sînt, in ţările cu regim democratic, de la 4 ani in sus, maximum două. Există o rată a „pierderii increderii" sau a „stabilizării increderii" ce priveşte psihologia masei şi chiar biologicul. Masa nu-şi formează o părere in numai doi ani. Dacă Iliescu va candida, el va fi reales, dar va pierde sprijinul „maselor" in doi ani de acum inainte. In doi ani, din factor stabilizator va deveni factor destabilizator.

■ Mărginite, pentru intelectuali şi pline de ticuri comuniste, cuvîntările preşedintelui sînt înţelese de majoritatea care incă-l susţine. Aceste cuvîntări au calitatea de a-i face să creadă că **ceea ce ştie** omul de rînd e, de fapt, **ceea ce-i cu adevărat bun şi adevărat.**

■ Argumentele preşedintelui sînt „de bun simţ". De exemplu: România nu are tradiţie regală. Omul de rînd constată: aşa e! dar nu mai face efortul să se intrebe dacă acest fapt obligă să avem neapărat preşedinţi. Putem, dacă e mai util, să revenim la tradiţia cu împăraţi (Decebal).

■ Pentru cei mai mulţi, aşa numitele sale gafe apar ca soluţii normale. In ţară, cînd sînt amintite evenimentele din 13—15 iunie '90, oamenilor le strălucesc ochii de satisfacţie, iar gospodinele spun: Bine le-a făcut! Neştiind clar de cine să se teamă, alegătorul de condiţie socială modestă — care alcătuieşte majoritatea electoratului — se sperie de cine îi spune puterea că trebuie să se sperie. Cînd se însurubează lumina in mintea lui, întîmplările au intrat de mult in istorie, iar el sub alt călcîi.

■ Argumentul că „n-are credit in străinătate" e valabil numai pentru puţinii care au convingerea că trebuie să avem acest credit, că fără el rămînem ce sîntem. Dar poporul vrea să rămînă ce e. „Lasă, că putem şi singuri. Românul e inteligent". E drept că românul nu e prost, numai că nu poţi reinventa, la o medie de şcolaritate de 7—8 clase, intregul patrimoniu tehnic. „Păturile grăbite" pierd din vedere că, de va fi mincare şi căldură la iarnă, se implineşte un ideal colectiv. „Păi, ce, nu e bine?! Am un porc, butoiul de vin e plin, am căldură. Asta e, domnule!"

■ Preşedintele inseamnă un intreg aparat administrativ şi represiv. Ce vrea acest aparat, deşi la altă scară de mărime, e exact ce vrea şi poporul. Poporul e compus din femei şi bătrîni. Femeile au sentimente, iar bătrînii nu mai au nimic. Tinerii nu fac politică. Bătrînilor nu le place schimbarea, nici dacă ea vine cu un bine. Ei ştiu că schimbarea in sine e un disconfort. Aceste mase nu fac legătura intre Iliescu şi situaţia ţării, pentru că, de fapt, o legătură directă e greu de făcut. Iar legăturile indirecte, care contează, sînt subtile, la îndemîna unor pături sociale restrinse.

■ Politica se face la Bucureşti, voturile se adună in ţară. O sută de adevăruri rostite de presa de opoziţie nu pot lupta cu o mare minciună a televiziunii. In plus, ziariştii fac greşeala să creadă că presa e impiedicată să ajungă in toată ţara. Adevărul e nu că presa nu ajunge la popor, ci că poporul nu prea are mijloacele să ajungă la presă. Se practică o ziaristică de invectivă şi rafinament, care e pentru un public mic. O vorbă de-a preşedintelui Iliescu de genul „voi sînteţi conducătorii" spusă maselor la televiziune are mare efect. Deşi e impilat, poporul consumă incă ideea veche că e părtaş la conducerea ţării. Or, opoziţia îi repetă zilnic: unii conduc, alţii sînt conduşi. O fi ea bună democraţia, dar e atît de incomod să mesteci zilnic adevăruri şi să cauţi zilnic soluţii la treburi

ILIESCU VA FI REALES

de interes general! Cu domnul Iliescu in frunte, masele se bucură că vor conduce mai departe ţara.

■ Ruşii ne rămîn pe veşnicie vecini. Pentru 85% din populaţie, tratatul cu Rusia nu e o prostie, ci o chestiune de prevedere. Românul, cînd se ceartă cu vecinii, îşi lasă o şansă de impăcare. In Ardeal, se ridică garduri de piatră intre gospodării; in Moldova numai ostreţe.

■ 85% nu e numai un procent electoral, ci o realitate interesînd intimidarea oricărei mulţimi. 85% din femei aleg cu sentimentul, nu cu argumente. 85% din armată e dintotdeauna cu puterea, indiferent cine o are. 85% din foştii activişti şi familiile lor se tem de altul mai dur. 85% din ţărani cred in sinea lor că „au pus ăştia ceva in hîrtie ca să numere cine a votat „contra" şi votează „pentru". 85% din populaţie e conservatoare, iar a fi conservator e in firea lumii.

■ Ziariştii din opoziţie — presa e ori de partid, ori de opoziţie — pierd din vedere faptul că atacurile lor îi slăbesc preşedintelui creditul, in aceeaşi măsură in care i-l şi intăresc. Incrincenarea intr-o direcţie nu e credibilă, chiar dacă e bună cauza. Românul e, din naştere, contra. De doi ani, el e contra la contra, „Ce-au cu el, domnule, că doar e mai bun ca Ceauşescu?!". Incă două-trei preşedinţii de acum inainte vor fi comparate cu a lui Ceauşescu, nu cu altele, de pe aiurea.

■ Oamenii au tendinţa să mănince tot ce-au mai mincat, să bea ce-au mai băut, să lucreze ce-au mai lucrat. Vor vota ce-au mai votat.

■ In campanie, preşedintele va şti să arate că a invăţat enorm in aceşti doi ani. Cînd „gazetarii răi", invitaţi la un taifas cu domnul Iliescu, observă că „in fond, nu e un om rău", rămîne numai un pas pînă la a conchide că „e un om de treabă". Realitatea e că domnul Iliescu e un om de treabă. Dar şi oamenii de treabă fac greşeli mari. Un preşedinte trebuie să fie nu importă cum, dar să nu strice un drum care are şanse clare să fie altul decît cel pe care am mers. Pentru un preşedinte, Iliescu, e nitel cam prea personal. Cînd spune „asta e părerea mea şi o rostesc cu sinceritate" greşeşte grav, deoarece nu interesează pe nimeni nici părerile sale, nici sinceritatea acestora. Nu interesează decît programul instituţiei prezidenţiale. O instituţie nu lucrează cu sentimente şi păreri, ci cu informaţii, probleme şi soluţii la probleme.

■ Opoziţia nu-i, in prezent, ce pare a fi. Liberalii sînt un partid de opoziţie cu programul de luptă aprobat de domnul Iliescu.

■ S.R.I.-ul poate intoarce orice situaţie, evident compromisă, cu o diversiune care, cu cit e mai grosolană, cu atit e mai eficientă. De exemplu: „Americanii, conduşi de Doru Popescu, au fost prinşi in timp ce ne furau centrala de la Cernavodă". Iar dacă la televizor e arătat un individ care fuge cu o sticlă de lampă sub braţ ţipînd „sînt drogat" şi dacă Răzvan Theodorescu asmute provincia asupra Capitalei, treaba e ca şi făcută.

■ In fine, cauza cauzei: nu există fesenişti tărănişti, liberali, meriştisau liber schimbişti. In România nu există decît două partide: conservatori şi schimbători. Partidul conservator îl va alege cu 51% pe domnul Iliescu, deoarece o revoluţie la doi ani e prea mult. Iar conservatorii au realizat esenţialul: toţi au furat in aceşti doi ani, cu excepţia domnului Iliescu. Nu a dat case, nu a impărţit bunuri, nu a semnat decrete. A luat doar Cotroceniul. Şi cum conservatorii îi detestă pe cei care fac buticuri cu spaţii obţinute cu japca — dar ar lua şi ei un Cotroceni, dacă ar putea — domnul Iliescu are admiraţia mulţimii. Pentru că i-a făcut-o lui Mihai. Votul, masele i-l vor da din admiraţie, dintr-un sentiment plenar. Asta-i situaţia: sub orice intrebare despre calitatea in funcţie a preşedintelui omul citeşte o alta; el crede că e intrebat dacă-i place. Dar, la această intrebare răspunde masa.

TUDOR OCTAVIAN ■

După fuga lui Drăghici...

Interviu cu dl. Constantin Ticu Dumitrescu, preşedintele Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici din România

— Domnule Dumitrescu, ştiu că AFDPR a depus la Procuratura Generală a României un denunţ penal pentru deschiderea procesului comunismului in ţara noastră. Cind s-a petrecut acest lucru?

— In data de 2 septembrie 1991.

— Sint 9 luni de-atunci. S-a intimplat ceva intre timp?

— Multe vorbe, promisiuni, tergiversări.

— Cine erau acuzaţii in acel denunţ penal căruia nu i s-a dat curs nici pină in ziua de azi?

— Tortionarii, printre ei Drăghici şi Nicolski, fără de care procesul comunismului in România nici nu poate fi conceput.

— Şi totuşi, intre timp, Nicolski a murit, iar Alexandru Drăghici a fugit. Sinteţi sigur că a fugit sau e doar o diversiune?

— Sint sigur, n-am cum să pun la indoială afirmaţia procurorului.

— Credeţi că l-a ajutat cineva să fugă din ţară pe acest Drăghici?

— E greu de răspuns. Dar putem fi siguri că actuala putere l-a ajutat fără doar şi poate. Aşa cum eu sint foarte controlat şi nu pot ieşi din ţară, prin orice punct de frontieră as trece, fără ca ofiţerul de serviciu să dea un telefon la Bucureşti şi să obţină O.K.-ul, cel puţin aşa se putea proceda şi cu Drăghici. Deci a fost sprijinit.

— Cine poartă răspunderea pentru fuga lui Drăghici?

— Ministenul de Interne şi SRI-ul.

— Cum calificaţi această intimplare?

— O bătaie de joc, de necrezut. De ce dl. procuror general Cherecheanu nu l-a pus sub interdicţie juridică? Un lucru e sigur. Atita timp cit Iliescu va fi preşedinte, nu vom avea un proces al comunismului.

— Ce poziţie va lua AFDPR in acest caz?

— Va cere punerea sub acuzaţie a lui Drăghici şi extrădarea.

— Cunoaşteţi cumva unde s-ar afla acum Alexandru Drăghici?

— Nu se ştie cu exactitate. Se incearcă insă o diversiune potrivit căreia Drăghici ar fi in Ungaria, o fiică, şi deci aruncarea vinei pe unguri că nu incepe procesul comunismului in România, proces in care fostul tortionar este piesă de bază.

EUGEN MIHAESCU ■

„PARLAMENTUL TRISTEȚII NOASTRE"

S-au împlinit doi ani de la formarea actualului Parlament al României, motiv pentru care am realizat o scurtă anchetă în rîndul ziariștilor acreditați pe lîngă forul legislativ. Întrebarea noastră a fost: Cum apreciați activitatea Parlamentului în cei doi ani de existență a sa? Iată răspunsurile intervievaților:

Ileana Lucaciu, red. șef. adj. „Expres Magazin" : „Fereastă sfîntul să fie reales!"

Doi ani de activitate parlamentară intensă, ne par enorm de mult și sînt un avertisment: cum vor fi următorii patru ani, dacă acestia ni s-au părut atît de lungi și de grei? Deci, atenție la ce vom alege! În viața parlamentară au existat, cred, două etape: prima, cea dominată de funcționarea aproape perfectă a unei mașini de vot a grupului majoritar al fostului F.S.N., cea de a doua marcată grav mai întîi prin debutul conflictului Iliescu — Roman și apoi ajunsă în prezent într-o fază de criză profundă — după scindarea spectaculoasă a grupului majoritar. Dacă această scindare avea loc mai demult, cursul vieții parlamentare ar fi cunoscut o altă evoluție. Să nu uităm că legi fundamentale precum Legea funciară, Legea privatizării și Constituția au fost elaborate în situația în care F.S.N.-ul unit domina Parlamentul cu o zdrobitoare majoritate de 65%. Atunci totul se vota la comandă opoziția fiind minoritară și destul de incoloră. Dar fără o poziție solidă și un dialog constructiv legile se elaborează și s-au elaborat după cum se vede cu multe imperfecțiuni. Trecerea timpului a făcut ca interesele politice să se schimbe, eșichierul politic să capete noi nuanțe, mașina de vot să se strice și în Parlament să domnească haosul, tocmai în perioada definirii legilor alegerilor generale și prezidențiale. Finai previzibil dacă ne gîndim că o democrație normală, autentică nu presupune procente de 65%, pentru un partid într-un for legislativ. Parlamentul celor doi ani a fost un parlament de tranziție, căruia i-a revenit dificila sarcină de a emite legi fundamentale. Și le-a emis cu o serie de carențe pe care viitorul Parlament trebuie să le repare. Originală este la ora actuală situația legislativului prin faptul că una s-a ales la 20 mai și alteeva se culege astăzi. Cînd electoratul a votat nu existau partide ca P.L.-A.T., Partidul Republican, Partidul Socialist al Muncii, Partidul „România Mare", F.D.S.N. și alte grupări care astăzi au reprezentanți în parlament pentru că domnii deputați și senatori si-au schimbat pe parcurs culoarea politică și au hotărît să reprezinte alte formațiuni decît cele care i-au propulsat în forul legislativ. Regulamentul celor două camere nu sancționează în nici un fel aceste permutări politice care au pulverizat rezultatul alegerilor de la 20 mai. Acest Parlament al anilor 1990 — 1992 rămîne un parlament al tristeții noastre: au intrat în el mulți neaveniți, nepregătiți, oameni fără morală și coloană vertebrală politică. Puțini sînt aceia care merită titlul de parlamentar. Acestei adunări aleasă cu entuziasm, la întîmplare i-a revenit sarcina de a da legi fundamentale. E drept, oamenii au muncit, s-au străduit, dar cu o pricepere precară. Unii au folosit funcția de demnitari doar pentru consolidarea unei situații particulare (afaceri, magazine, vile etc.) la care astăzi nu vor să renunțe. Foarte mulți luptă și speră că vor fi reales. Fereastă sfîntul să fie votați din nou pentru 4 ani!

Irina Dimiu, „Adevărul" : „Magia interesului național pălește"

În aproape doi ani de existență, actualul Parlament a adoptat Constituția și peste 130 de legi, unele cu valoare de reformă. Dar legile cu adevărat importante sînt grupate **în primul an** al legislaturii, cînd deputații și senatorii erau pătrunși de însemnătatea interesului național. Cu timpul magia interesului național pălește, la fel identitatea ideologică cu care pătrunseseră în Parlament. Astăzi Parlamentul se dovedește un for politic preocupat de interesele indivizilor sau ale partidelor componente. Ieșit din etapa legiferatoare, el s-a dedat unei accelerate diviziuni celulare. **Mai bine de o treime din numărul total al parlamentarilor s-au dezis de apartenența asumată cu doi ani în urmă!** Intolerabil este că aceste permutări s-au petrecut în afara procesului electoral, pentru că, deși tinde asimptotic către destrămare, o parte a Parlamentului se împotrivește alegerilor.

Ca instituție și indivizi, primul Parlament post-revoluționar stă sub semnul paradoxului.

Doina și Adrian Antonie, „Baricada" : „Parlamentul cu cel mai mare număr de infractori din lume"

Instituția Parlamentului este în mod clar necesară statului de drept. Mai puțin necesari sînt însă acei parlamentari aroganți, demagogi, lipsiți de scrupule și de orice fel de conduită morală. Credem că din întreaga lume, noi, românii, avem în componența acestui for cel mai mare număr de infractori (cu pedepse prescrise sau nu). Există state din S.U.A. unde este aspru sancționat delictul numit „cruzime mentală". Ceva asemănător practică „aleșii". Discreditarea cu orice preț a adevăratei democrații, în favoarea celei „originale" este scopul lor principal. Nu credeam că după ce am tînjit atîta amar de vreme după libertate, vom fi condusi — fie și vremelnic — de niște handicapați într-ale democrației!

Ancheta realizată de LUCIAN TUDORANCEA

FSN își mai deschide o aripioară

Iată, experiența revoluționară și postrevoluționară a F.S.N. s-a disociat, iar formele sale politice s-au epuizat datorită sciziunilor și a opțiunilor personale. O conferință de presă la „Intercontinental" ne-a pus în fața unei alte aripioare a bătrînului F.S.N.; grupul **„Un viitor pentru România"**, constituit din treisprezece personalități (deputați, prefecți, subsecretari de stat și un consilier al ministrului de interne). Grupul celor treisprezece are un statut, oarecum, coerent; nu aderă, după desprinderea de F.S.N., aripa Roman, la F.D.S.N., deși susține candidatura d-lui Iliescu. Deocamdată nu s-a constituit într-un partid politic, dar nu exclude această posibilitate. Se pronunță pentru alegeri imediate. O chestiune, am zice, de suprafață, pentru că această conferință de presă a fost organizată în scopul de a atrage, prin intermediul presei, adepți, simpatizanți sau chiar un partid politic cu opțiuni similare (de centru-stînga). Ori, astfel de acțiuni nu organizează niciodată fără să știe că alegerile vor avea loc în toamnă (sau chiar mai tîrziu), timp în care, chiar și o grupare nouă are timp să-și consolideze structura politică și, prin mișcări spontane, să coalizeze cu un partid sigur pe sanscle sale. În principiu acest grup se vrea transpolitic, dorește să impună un model care să conducă spre consensul național lucid, conștientizat. Evident, o uniune a electoratului Frontului, probabil se va produce prin F.D.S.N. și mai tînăra aripă iliescenistă care cuprinde deputați și prefecți din

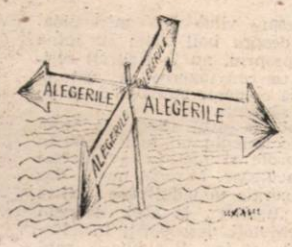

județe cu o pondere însemnată a electoratului. Și nu numai atît. În jurul său, cu o rapiditate uimitoare, se vor strînge adepții Guvernului Stolojan. Guvern pe care F.D.S.N. 2 își propune să-l sprijine. Așa încît, pînă la alegeri, se prevăd schimbări radicale în spectrul politic românesc. N-ar fi de mirare dacă și P.L. (aripa Cămpeanu) își va da mîna cu disidenții F.S.N.-iști (așa cum s-a sugerat). Dar bobocii se numără la toamnă.

MARIA TIMUC

PRIMAR CONDAMNAT

În locul chaise-longue-ului de primar pe care i l-a dăruit victoria din al II-lea tur de scrutin al alegerilor locale, Herbert Joszef din Marghita s a ales cu o pedeapsă de 8 luni închisoare cu suspendarea executării pedepsei și suma de 2 000 lei amendă penală pentru comiterea infracțiunilor de sustragere de la recoltarea probelor biologice și ultraj. Dată fiind situația de mai sus, credem că la Marghita se vor organiza din nou alegeri locale. Oare vor avea loc odată cu cele generale? Dar cele generale cînd se vor ține? Cert este că dl. H.J., avînd în vedere condamnarea penală, nu mai are dreptul să candideze potrivit Legii electorale.

PAȘCU BALACI

EVENIMENTE MARI...

● DEMISII în serie din F.S.N. și realinierea grăbită a semidizidenților sub aripa mare a F.D.S.N., zis și F.S.N. — 23 August. Cea mai interesantă dintre toate e aceea a lui Gheorghe Ivan, senatorul care, în Senat, n-a scos în doi ani nici un cuvînt. Faptul că știe să tacă temeinic, ori de cîte ori vorbesc alții, l-a propulsat în fruntea județului Hunedoara ca prefect. Unde, ca primă acțiune publică, a tăcut cîteva zile bune, semn că se pregătește pentru o mutenie de durată. ● I.A BRĂILA, războiul celor două roze — F.S.N. Rozen și F.S.N. Iliescu — a intrat în faza de gherilă. Primarul Aurică Avram a publicat în ziarul local un text mobilizator către mase în care spune că nu mai recunoaște nici autoritatea prefectului, Viorel Pătru, nici conducerea — în fapt — a județului de către senatorul I. St. Alexandru. Subprefecții își dau, și ei, strategic demisiile. Se leapădă toți de Satana într-un război sfînt, fratricid și de ciolan. ● O VESTE ce mai liniștește: la Căminul de bătrîni din Sibiu se bate exact ca în alte dăți. În „Flacăra" — aialaltă — am publicat serii de anchete despre infernul de aici. Bine măcar că la Căminul sibian nu s-a schimbat nimic, că e stabilitate și consens. ● „DESIGUR că România își are adversarii ei externi" — declară într-un interviu în „Zig Zag" domnul Virgil Măgureanu. Pe de altă parte, președintele, în ultima sa cuvîntare televizată, a vorbit de „forțe înaintate" și „forțe retrograde". Dacă domniile lor cunosc și adversarii externi și componența acestor forțe, de ce nu ni le spun și nouă ca să nu ne mai batem ca proștii între noi. Iar dacă nu știu, să spună clar: uite, ăla e adversarul României, iar tu, Vasilescule, ești forță retrogradă — atunci să spună clar numai ce știu, fiindcă bagă suspiciune în popor. ● XANTIPA de la „Azi" cunoaște dosarele altor informatori din presă. „Dacă ar fi să participați la o ghicitoare, pe cine ați socoti între primii de menționat între cei doi cîte doi? Să vă spun eu? **Mai zilele următoare**". Colonelul Xantipa ar trebui să se uite mai întîi în redactie, unde are a vedea nu informatori doi cîte doi, ci numai unul și unul. Și nici nu e nevoie să se obosească să ia dosarele lor de la biroul pentru Xantipe al S.R.I.-ului. Le avem noi, în redacția „Flacăra", în biroul pe care căutătorii de dosare l-au spart de trei ori pînă acum. ● ECOLOGIȘTII Marcian Bleahu și Dolphi Drimer au intrat primii în Europa și se ocupă de ecologia continentului. Ei aduc deșeuri criminale din Germania în patria mamă și se miră că tîmpiții de români nu le apreciază eforturile. Peatru astfel de nemernicii e bună și pușcăria, dar parcă mai bun e glonțul. Pentru că, se știe, dulce și mierea e glonțul patriei! ● MIHAI DRĂGĂNESCU s-a exclus, în sfîrșit, colega de bancă de la Academie, pe savanta de renume mondial Suzanica Gidea, cea care împreună cu Dulea și șoferul lor Șulea au fericit cultura națională vreme de un deceniu. Savantul de renume mondial Ion Gheorghe Maurer, împreună cu un sobor de necxcluși, a binecuvîntat cinstita întrunire a nemuritorilor. Mihai Drăgănescu a fost informat că în România s-ar fi petrecut parcă fuste evenimente. ● PRIN PREZENTA declar că, la invitația revistei EXPRES MAGAZIN, am depus 1 (un) leu în subscripția publică pentru parlamentarii români în contul „Expres" 40 72 99 60 70 36 1 BRD-SMB. Depunerea are însă o clauză: dorește ca 50 bani să-i fie dați lui Dan Martian și ceilalți părți ai leului lui Alexandru Birlădeanu. Totodată le face cunoscut faptul că cele mai ieftine oase de vită (100 lei kg os princes) pot fi cumpărate în Piața Obor. ● ARNOLD HELMAN de la „Dimineața" se întreabă cu naivitate ce semnificație o fi avînd numele unui binefăcător al țării: „o fi ring de box, ring de dans, mașină de tesătorie"? Păi, domnule Helman, Ring se traduce exact cum se traduce în românește și Helman. Să nu știi dumneata așa un amănunt!? ● ÎN SFÎRȘIT, prima UNANIMITATE, ca în vremurile alea bune! Conferința de constituire a organizației municipale F.D.S.N. Reșița a hotărît **în unanimitate** susținerea candidaturii lui Ion Iliescu la funcția de președinte al României. Apare însă o nedumerire: păi, domnul în chestiune chiar e președintele în funcție. Iar dacă e vorba de viitoarele alegeri, cum naiba anunță Reșița susținerea unei candidaturi care n-a fost încă anunțată? Rezultă că e mai mult decît unanimitate. E vizionarism revoluționar. ● „CÎND DECLANȘAȚI războiul promis, domnule Stolojan?" se întreabă „Curierul Național" publicînd raportul privind jaful cu case din cartierul Primăverii. Sărac Stolojan, ce război să pornească mai întîi? Mai ales că e lipsit și de sprijinul soției care se află la o sută de kilometri de declanșarea războaielor locale numite licitații? Cînd va fi scos din Primăverii orînduit bortoș guvernamental de tranziție ală a atunci vom putea vorbi de declanșarea revoluției române. ● COMENTÎND calificarea unor tineri tenismeni la Olimpiadă, Ion Gavrilescu de la „Gazeta sporturilor" concluide: „cel puțin deocamdată din moment ce lupta pleacă de la egal la egal — Andrei Pavel are aceeași valoare cu Guy Forget, Irina Spîrlea este... egala lui Steffi Graf etc". Ce tot bolborosești acolo, mai omule? ● ȘTEFAN SIROMASCENCO se ocupă cu sectorul greve în Căile Ferate. Eu nu înțeleg cum nu avem și noi un Vasile sau un Dumitru în treburile astea cu conflicte. Alde Siromascenco aștia te fac să te întrebi dacă nu cumva ești naționalist șovin.

TUDOR OCTAVIAN

...EVENIMENTE MICI

MIRACOLUL MARIA VÂRLAN ÎN VARIANTA BIOTERAPEUŢILOR

Despre vindecări miraculoase, despre boli luate cu mîna (la propriu, nu la figurat) scriem cu convingerea că interesează oamenii bolnavi, ca şi pe cei sănătoşi.

Lumea acestui sfîrşit de secol şi de mileniu nu mai crede în miracole şi nici în vindecări miraculoase. Miracol nu-i, dar bioenergie tămăduitoare există „la purtător", la acei oameni superdotaţi descoperiţi în România şi în Republica soră Moldova. De acolo vine doctorul în medicină alternativă MARIA VARLAN, creatoarea şi directoarea Centrului Internaţional bioenergetic extrasenzorial pentru renaşterea omului „Sfînta Maria" din Chişinău. Veritabilă căutătoare de „nestemate bioenergetice" mai de preţ decît aurul şi diamantele, Maria Vârlan a descoperit, testat, instruit şi atestat acei puţini oameni superdotaţi cu cîmp bioenergetic şi a înfiinţat, împreună cu discipolii săi, cîteva centre de bioterapie din România, adevărate oaze de sănătate la Rădăuţi, Suceava, Bucureşti etc. Bioterapeuţii români, alături de cei din Chişinău, formează o excepţională şcoală bioterapeutică românească în stare să vindece boli diverse şi grave fără medicamente şi fără bisturiu.

Vă prezentăm un caz de vindecare miraculoasă al unei paciente din Bucureşti ţintuită la pat de grave afecţiuni, căreia medicii nu-i mai dădeau nici o speranţă. Cazul DORA MANOLESCU: **După două decenii de boală, vindecată în cîteva săptămîni.** Şi cîteva repere spre... sănătate şi viaţă. **O duzină de**

Polina Cupţov...

Tomasa Socolov şi Polina Cupţov

boli, două decenii de boală; medicii nu dădeau nici o şansă; în doi ani, şapte internări în spitale; medicamente lua cu toptanul; polialergie medicamentoasă, perfuzii cu antibiotice şi... urmarea; primul somn adînc după zece ani; prima oară în bucătărie după cinci ani; nici dureri de cap, nici tranchilizante.

Şi acum, iată miracolul. O femeie de excepţională vitalitate organică a avut nesansa să contacteze o boală, apoi alta şi alta, pînă cînd s-au adunat cu duiumul. O duzină de afecţiuni şi asta nu de azi de ieri, ci de peste două decenii de suferinţă atroce. „Mi s-a spus nici mai mult nici mai puţin, — povesteşte D.M. — după un prelung oftat. Aveam între altele osteoporoză, îmi amintesc că de douăzeci de ani iau cortizon, un medicament cu două tăişuri, cu tot atîtea indicaţii cît şi contraindicaţii. Devenisem, mai sînt şi acum, corticodependentă, deşi am redus doza zilnică. Ce să spun, astmul bronşic, îl aveam de 22 de ani, mai am bronsectazie şi memoptizie, cardiopatie ischemică şi tahicardie, pulsul atinge 160 bătăi pe minut, leziunile la inimă nu mai ştiu cum se cheamă în termeni medicali. De şase ani mă chinuie durerile în partea dreaptă, sub omoplat. Cu cinci ani în urmă am avut parte de o operaţie cu rezecţie de nervi intercostali, la Spitalul Militar din Bucureşti. La cîteva luni după operaţie m-am căpătuit cu o pareză pe partea dreaptă a corpului (inclusiv mîna şi piciorul drept). Parcă eram jumătate de om, abia îmi tîrîiam picioarele, nu puteam merge decît sprijinită. De vreo cinci ani n-am mai mers pe propriile picioare nici zece metri, n-am stat decît în casă ori la spital, dusă cu maşina. Cu vreo doi ani în urmă, mai exact în 1990, îmi amintesc ca acum, era după Revoluţie, m-am ales şi cu poliartrită la toate membrele, încheieturile s-au anchilozat, degetele mîinilor s-au deformat îngrozitor. Da, e îngrozitor să nu-ţi poţi mişca nici mîinile, nici picioarele, nici atît cît să faci vreun semn cuiva din preajmă. Pentru a mai potoli durerile insuportabile, măcar pentru cîtva timp luam medicamente cu toptanul: dipiridamol, corinfar, izoket, pentalong, nitroglicerină pentru inimă. Pentru astmul bronşic luam alte medicamente cu nemiluita, iar pentru dureri de cap şi îndelungată insomnie, înghiţeam fel de fel de tranchilizante. Medicii m-au tratat şi cu medicamente şi profesionalism şi cu suflet, dar la un moment dat mi-au spus deschis că organismul meu nu mai suportă nimic. În ultimii doi ani am fost internată în spitale de şapte ori, ultimta dată fără nici o speranţă. Eram omul-boală, cu viaţa atîrnînd de un fir de păr. E de înţeles că auzind de miracolul Maria Vârlan din Chişinău, abia venită la Bucureşti, m-am dus şi eu la disperare „să încerc marea cu degetul" cum mi-a zis cineva".

Cazul Dora Manolescu e un caz terbil, ieşit din comun, parcă al unui om trezit din morţi şi readus la viaţă. Ajunsă, de fapt dusă cum s-a putut la diagnosticul fără analize şi fără aparatură, la tratamentul fără tratamente şi făr bisturiu cum auzise din om în om şi citise în ziare (au căteodată şi ziarele informaţii credibile, utile), femeia-boală D. M. a fost trecută peste rînd şi aşezată pe un scaun în faţa uşii de intrare în „Casa cu miracole". A ajuns să aştepte patru-cinci ore chiar lîngă uşa încăperii încărcate şi supraîncărcate cu bioenergie emanată din pasele de masaj întangibil ale Mariei Vârlan şi ale bioterapeuţilor. De unde să ştie pacienta că chiar din acel moment, pe holişorul acela îngust şi întunecos a început tratamentul cu biocurenţii atît de penetranţi ai tămăduitoarei din Chişinău încît pot trece prin zid. Fără să ştie pacienta a beneficiat de îndelungă aşteptare, care în faţa obişnuitului cabinet medical e un chin în plus.

Am cunoscut-o pe D.M. la disperare, o revăd acum, la cîteva săptămîni şi nu-mi vine să cred. E o femeie normală sau aproape din moment ce merge pe propriile picioare, se mişcă cu oarecare uşurinţă, chiar vioiciune, are chef să-şi povestească „chinul vieţii" şi suferinţele îndurate, stăruie asupra miracolului vindecării cu convingerea omului care a simţit şi răul şi binele, cum se spune, pe propria-i piele. Şi are într-adevăr ce povesti ascultînd-o îţi vine să zici: „Dar e cea înviată", aşa precum spui „Hristos a înviat". Şi nu-i nici o minune sau poate că este, nu după trei zile, ci după ani şi ani apare strălucinată de zîmbet şi de speranţă de viaţă normală. Pare incredibil, dar reacţiile pozitive după consultul şi diagnosticul stabilit de Maria Vârlan au fost atît de neaşteptate şi atît de rapide, încît nu au termen de comparaţie, nici cu copiii care sînt incomparabil mai receptivi la tratamentul bioenergetic faţă de pacienţii adulţi.

C. BORDEIANU ■

O pretinsă exclusivitate

Cînd e vorba de sănătate şi speranţă de viaţă, cuvîntul scris şi tipărit se adresează tuturor oamenilor interesaţi. Nu numai cititorilor unei anumite publicaţii ori de un anume sex. De aceea, în ciuda afirmaţiilor neconforme cu realitatea, ca să nu zicem mincinoase, autorul acestor rînduri NU A ACORDAT, CEL PUŢIN PÎNĂ ACUM, NICI UN DREPT DE EXCLUSIVITATE NICI UNEI REDACŢII ŞI NICI UNEI PUBLICAŢII. Cînd sînt atîţia bolnavi, mulţi în situaţii limită, chiar fără speranţă de viaţă, cînd atîtea femei trăiesc drama îmbolnăvirii atîtor copii, ar fi nedrept, să acorzi exclusivitate unei singure publicaţii, şi aceea lunară, în loc să aduci informaţia utilă, de multe ori salvatoare, cît mai multor cititori şi cititoare, indiferent de opţiunea lor pentru o publicaţie sau alta. În calitate de ziarist profesionist, înţeleg să răspund numai în faţa conştiinţei mele, considerînd că nu am dreptul moral, nici un fel de drept de a nu oferi şi altor cititori, fie şi în „variante", ceea ce interesează profund: posibilitatea vindecării, repetăm, de regulă fără medicamente, speranţe de viaţă, mulţi ani de viaţă şi sănătate în trup şi linişte în casă. Chiar cititoarele constante ale prestigioasei reviste lunare, la care ne referim, pot fi interesate să afle noi amănunte şi noi faţete despre miracolul vindecării prin masaj bioenergetic din publicaţii cu apariţie mai rapidă, săptămînale sau chiar cotidiane. Cînd o pagină predată redacţiei revistei lunare care-şi arogă dreptul de exclusivitate apare după 3 luni, adică un articol predat în martie apare în florar, ce să-i facă o mamă copilului ei, bolnav azi, nu peste trei luni, pentru a-i reda starea de sănătate.

Dar să stăm strîmb şi să judecăm drept; adevăratele daune morale şi materiale nu sînt oare provocate de orgoliul pretinsei exclusivităţi publicistice, de cei care în loc să se ocupe de condiţia femeii, ignoră nevoia vitală de informaţii pertinente, argumentate şi convingătoare asupra medicinei alternative? Între atîtea probleme sexy tratate, să recunoaştem, cu profesionalism şi decenţă, nu ar fi totuşi loc şi pentru cele care s-ar referi la tămăduirea unor afecţiuni, chiar a impotenţei sexuale? De altfel, în nenumăratele scrisori şi telefoane primite în urma publicării articolelor despre miracolele vindecării bioterapeutice în prestigioasele reviste „Flacăra", „Magazin", în ziarul „Libertatea" precum şi în nu mai puţin căutata revistă „Femeia", ni se solicită cu insistenţă (uneori în situaţii disperate) amănunte, relaţii, intervenţii chiar la doamna M.V. şi discipolii săi întru vindecare bioterapeutică.

C. B. ■

„OPERAŢIE" FĂRĂ BISTURIU

Nu, nu e vorba, de fapt, de nici o operaţie. Dimpotrivă, medicamentul pe care vi-l prezentăm azi, realizat, în colaborare, de firmele HOFIGAL şi BIOFARM, este în măsură să vă ajute să evitaţi operaţia care, oricît ar fi de simplă — şi nu e cazul — este stresantă şi poate avea, ca orice intervenţie chirurgicală, complicaţii neaşteptate.

ADENOSTOP
un nume de reţinut

Este bine cunoscută frecvenţa cazurilor de hipertrofie a prostatei la bărbaţi în vîrstă.

Medicamentul pe care vi-l propunem astăzi se numeşte ADENOSTOP şi este printre puţinele medicamente din lume capabile să intervină cu rezultate excelente în cazurile incipiente de hipertrofie de prostată, făcînd inutilă intervenţia chirurgicală. Indicat în egală măsură pacienţilor suferind de hipertrofiere a prostatei, care nu pot beneficia de adenomectomie, ca şi celor aflaţi în tratament pre şi post operator, ADENOSTOPUL înregistrează rezultate deosebite şi în tratarea cistopielitelor şi insuficienţei urinare.

Deosebit de important de cunoscut pentru cei ce doresc să-l folosească este faptul că medicamentul e contraindicat în cazurile de insuficienţă corticosuprarenală.

Deşi nu s-au semnalat nici un fel de reacţii adverse, subliniem încă o dată, cu acest prilej, că folosirea oricărui medicament deci şi a Adenostopului trebuie să se facă numai la indicaţia medicului specialist. Ţinem, de asemenea, să atragem atenţia că asocierea tratamentului cu Adenostop cu tratament cardiotonic impune un strict control periodic pentru stabilirea dozelor de glicoizi necesare.

Plantele miraculoase

Prezentat sub formă de soluţie, ADENOSTOPUL este preparat pe bază de plante şi conţine extract fluid de Herba Xanthii şi Herba Xanthii spinosi cărora li s-a adăugat excipient.

Cum ADENOSTOPUL este prea puţin cunoscut, chiar şi printre medici — el fiind produs pînă acum în cantităţi reduse şi cu mari perioade de întrerupere în fabricaţie, absent, deci, din farmacii — ne permitem să prezentăm aici acţiunea sa terapeutică.

Datorită existenţei în structura medicamentului a flavonozidelor, derivaţilor fenil propenoici, fitosterinelor, uleiului volatil şi taninului, Adenostopul are o acţiune antiinflamatorie, antimicrobiană şi de reechilibrare normală.

Toate acestea determină involuţia prostatei hipertrofiate.

Demn de reţinut, de asemenea, faptul că Adenostopul determină şi o uşoară acţiune de reţinere a ionilor de potasiu şi magneziu.

Tratament simplu şi nedureros

Desfăşurat pe o durată de şase luni, tratamentul constă în 40—50 de picături de două ori pe zi, cu jumătate de oră înainte de masă, picături diluate în 30 ml. apă, după care se consumă încă 150—200 ml. apă.

În cazul în care medicul va considera necesar, după cele şase luni de tratament propriuzis, însumînd, zilnic, 80—100 de picături se va continua cu un tratament de întreţinere, constînd în 40—45 picături în fiecare dimineaţă.

— ● —

Sîntem în măsură să vă anunţăm că în curînd medicamentul ADENOSTOP, fabricat în colaborare de firmele HOFIGAL şi BIOFARM se va găsi în farmaciile din întreaga ţară în flacoane de 125 ml., la preţul de 230 lei.

ROXANA PAICU ■

HOFIGAL S.A.
Bucureşti • ROMANIA

Dr. Alexander Fries-Tersch s-a născut la Viena în 1937 și este doctor în științe juridice. A lucrat ani în șir în industria de medicamente unde s-a familiarizat cu problemele de diagnostic și terapie. A dovedit și o pasiune timpurie pentru domenii ezoterice și de parapsihologie. Experiențele și observațiile l-au condus la elaborarea unei metode proprii de tratamente bioenergetice. Este un mare prieten al României, unde se află pentru a cincea oară pentru a ține cursuri de inițiere.

„ORICINE POATE DEVENI PROPRIUL SĂU MEDIC"

Metodă simplă de autobioterapie propusă de un expert austriac

— Cititorii noștri, domnule doctor, vor fi interesați să știe în primul rînd cărui domeniu îi aparține metoda dumneavoastră. Practicii medicale sau tratamentelor prin procedee de parapsihologie ?

— Răspunsul nu poate circumscrie o sferă exactă. Mă preocupă din tinerețe problemele de ezoterie și energii înalte. Dar în același timp am abordat și domeniile limitrofe medicinei, așa-numita medicină alternativă. De altfel, am putut să constat că între medicină și parapsihologie există foarte multe asemănări.

— Putem înțelege că este vorba de o metodă eclectică, structurată din diverse discipline de bioenergoterapie ?

— Nu poți să te separi de ceea ce ai învățat și nici nu doresc acest lucru. Probabil fiecare componentă a metodei mele se poate regăsi într-o altă disciplină biomedicală, dar modul meu de prezentare și scopurile urmărite sînt absolut personale. La ora actuală, în lume, toți cei cu preocupări ezoterice caută un sfătuitor, un guru. Asta îi face dependenți de o anumită persoană. Eu doresc să confer individului independență totală.

— Vă rugăm să prezentați cititorilor o imagine globală a conceptelor și regulilor ce structurează această metodă terapeutică paramedicală.

— Pornesc, ca și alții, de la ideea că în ființa umană există capacități și posibilități mult mai mari decît cele folosite efectiv. Asta deoarece, încă din copilărie, prin educație, omul este constrîns să-și orienteze atenția spre domenii precise, limitate, ale cunoașterii. Trăim într-o realitate zămislită de închipuirile noastre. Prin seminariile mele doresc să redimensionez conștiința individuală. Individul trebuie să ajungă să gîndească independent.

— Ce înțelegeți prin redimensionarea conștiinței individuale ?

— Corpul nostru se află alcătuit din șapte învelișuri suprapuse, ele stau așezate, dacă vreți, ca foile unei cepe. Șase din acestea aparțin unui univers al inefabilului, ce ne înconjoară existența clipă de clipă, condiționînd viața individului într-un mod pe care abia începem să-l înțelegem. Se pot distinge astfel : *corpul fizic*, deci cel pe care îl vedem și îl simțim cu mijloace biologice sau cu instrumente științifice. La cîțiva centimetri de el se află, ca un halou, *corpul eteric* și care reprezintă matricea energetică a corpului fizic. Bolile manifestate la nivelul corpului pot fi mai bine vindecate acționîndu-se asupra corpului eteric. Următorul înveliș, cam la un lat de palmă de corpul fizic, îl numim *corpul emoțional* și el este sediul simțurilor și emoțiilor noastre. Îi urmează *corpul mental* unde are loc un proces de gîndire liniară, proces folosit și la construcția calculatoarelor electronice. Cel de al patrulea înveliș se numește *corpul cauzal* și el găzduiește intuiția. Oamenii intuitivi primesc sub forma unui fulger un întreg. Deci aici nu mai apare lanțul logic, ci o imagine de ansamblu. Ultimele două, *corpul spiritual* și *corpul ATMAN*, reprezintă scînteia divină, sursa energetică a vieții și nu fac obiectul seminariilor mele.

Nu e nevoie să fii Mudava

— Ce învață în mod concret cursanții ?

— Îmi însoțesc prelegerile de multe exerciții. Ele sînt simplu de învățat, nu implică eforturi deosebite. În esență este vorba ca, prin imaginația noastră, să creăm o nouă realitate mentală ce se va răsfrînge asupra lumii noastre fizice. Modificînd proiecția realității, modificăm realitatea. Se obțin efecte benefice, uneori surprinzătoare. Omul devine propriul său pacient, sau poate desfășura exercițiii cu un partener. Exercițiile pot determina însănătoșirea unui organ bolnav, echilibrarea energiilor YIN și YANG, îndepărtarea unor maladii nervoase, activizarea inteligenței și, în general vorbind, ele curăță corpul fizic de energiile negative. E mult de vorbit în această privință, cursanții ajung să cunoască metoda mea după trei prelegeri succesive. Ei încearcă apoi exercițiile acasă și-mi spun a doua zi rezultatul. Chiar ieri am avut o surpriză plăcută. O doamnă din București, de profesiune medic, a citit broșura mea, editată recent în România, dar fără să participe la cursuri. S-a întîmplat ca fiul ei să fie bolnav, avînd febră foarte mare. A preluat exercițiul transmiterii de energie din plexul solar și, după numai zece minute, băiatului i-a scăzut febra.

— Nu cumva respectiva posedă un potențial bioenergetic.

— Nu. A pornit doar cu intenția de a face bine. De altfel, un inginer prezent la cursuri i-a măsurat cu un aparat biocîmpul magnetic și a constatat că era foarte redus. Eu nu doresc să creez din cursanții mei tipuri „Mudava". Orice om obișnuit, cu un potențial energetic scăzut, poate deveni vindecător și are toate șansele de a se autotrata. Eu însumi nu am însușiri paranormale. Fenomenele pe care le avem în vedere aparțin corpului eteric despre care aflăm mereu lucruri noi.

Obezitatea : consumarea de alimente de culoare roșie, verde și violet

— Însoțiți prelegerile dumneavoastră și de recomandări privind dieta alimentară. Interziceți tutunul, alcoolul, intemperanța ?

— În principiu, nu fac asemenea recomandări. Le spun pacienților : „mîncați și beți ce vă face bine". Și în legătură cu aceasta vreau să spun ceva despre care sînt sigur că nu s-a auzit în România. Alimentele care îngrașă au culorile în spectrul albastru, violet și verde. Cei care consumă alimente de culoare roșie și galbenă au șansa de a slăbi.

— Explicația ?

— Vă pun și eu o întrebare. Care este animalul cel mai mare și mai gras ?

— Elefantul ?

— Exact. El se hrănește numai cu vegetale de culoare albastru, verde și violet.

— Ce v-a îndemnat să vizitați România ?

— Gîndul s-a născut în timpul revoluției din decembrie 1989. Mi-am spus atunci că trebuie să ajut România prin tot ce pot. Spre bucuria mea am întîlnit aici mulți prieteni și un public foarte interesat să urmărească prelegerile mele. Pentru mine e o experiență interesantă, cunosc un alt popor, unul foarte dotat pentru creativitate. Cu mijloace extrem de simple aici se obțin rezultate deosebite în cercetarea științifică. L-aș aminti pe profesorul Dan Alexandru, autorul diagnosticului prin firul de păr, o descoperire fantastică. Am mai cunoscut apoi un mare inventator a cărui creație ar putea conferi României independență energetică. Cred că România are și cel mai fertil pămînt din Europa. Și mă încumet să mai spun ceva : sînt convins că anii grei pe care i-ați trăit au fost și o sursă de învățăminte, de maturizare. Suferința este generatoare de înțelepciune.

— Să încheiem, vă propun, acest interviu, prezentînd cititorilor un exercițiu de relaxare.

— Persoana stă în picioare cu tălpile paralele la nivelul

Se execută un exercițiu de eliminare a energiilor negative

umerilor. Se scutură mîinile relaxat, ca în joacă, în așa fel ca degetele să se lovească între ele cu o frecvență foarte mare. Apoi se scutură succesiv și picioarele. Se elimină astfel balastul energiilor negative. Apoi, cu ochii închiși, cu genunchii ușor flexați, cu bazinul ușor împins în spate, persoana își urmărește respirația fără a o influența. Se imaginează interiorul organismului, începînd cu circumvoluțiunile creierului și pînă în talpa picioarelor. Ne conștientizăm contactul tălpilor cu solul. Ne imaginăm că din bolțile plantare ne cresc rădăcini care pătrund în sol. La fiecare respirație primim energie din cosmos, iar la expirare rădăcinile se adîncesc în sol. În continuare se trece la dizolvarea mentală a energiilor din corp, începînd cu creștetul capului și terminînd cu tălpile picioarelor. Ne imaginăm că locul se spală, se clătește iar „deșeurile" se îndepărtează prin rădăcinile din tălpi. Se conștientizează retragerea rădăcinilor din sol, se conștientizează întregul organism, se deschid ochii. Ne vom simți mai ușurați, cu privirile mai luminoase. Exercițiul produce o reechilibrare energetică, se îmbunătățește irigarea sanguină a picioarelor. Desigur, la curs, șansele de a învăța exercițiul sînt mai mari. Dar voi mai reveni în România.

— Auf Wiedersehen und herzlichen Dank !

LIVIU TIMBUS

ANALIZĂ SINERGETICĂ
asupra eșantionului de păr
FIȘĂ DE ÎNSCRIERE PRELIMINARĂ

Numele și prenumele ..... Data nașterii .....
Localitatea ..... Județul .....

A fost trimis anterior TALON DE PARTICIPARE
- și s-a înregistrat sub nr. ☐
- nu s-a comunicat încă ☐

Nu s-a mai trimis alt talon ☐

Solicităm un formular de înscriere pentru ANALIZĂ SINERGETICĂ, menționînd:
- diagnosticul .....
- simptomele .....

Ne interesează:
1. Elemente și compuși chimici: ☐ , din care:
   a. constituente ale organismului (inclusiv vitamine) ☐
   b. neconstituente ale organismului (și localizare) ☐
2. Analiza sistemului/ aparatului/ organului .....
3. Infestare cu giardia (existență, localizare și tratamentul compatibil) ☐
4. Raza de sensibilitate a biocurenților ☐
5. Argila benefică ☐
6. Culoarea benefică ☐
7. Recomandări (regim alimentar și tratamente) ☐

Anexăm prezentei un plic timbrat, completat cu adresa pentru răspuns pe numele ..... Localitatea ..... Județul ..... (a se trece și codul poștal).

NOTĂ: 1. Notați cu semnul x în căsuțele care conțin răspunsul afirmativ; 2. În cadrul analizei, indicele de sănătate și poziția patului sînt oferite gratuit; 3. Solicitări la pct. 2 și 7 necesită obligatoriu analiza (prealabilă) a celor prevăzute la pct. 1.

DIAGNOSTIC PRIN FIRUL DE PĂR

Stabilirea diagnosticului prin analiza firului de păr a stîrnit, cum era de așteptat, un mare interes în rîndul publicului larg. Asemenea metode sînt practicate în mai multe țări ale lumii, dar în România este vorba de o premieră absolută. Ea aparține unui grup de specialiști, condus de prof. dr. ing. Dan Alexandru. Metoda își demonstrează utilitatea cu deosebire în maladii cu etiologie ascunsă. În numeroase cazuri, după stabilirea diagnosticului pe această cale, pacienții au verificat autenticitatea rezultatelor, adresîndu-se în continuare unor laboratoare de analize medicale. Important de reținut este însă faptul că analiza firului de păr a precizat cauza unor stări patologice, neidentificate pînă atunci prin mijloacele clasice de investigație.

Cei care doresc să obțină o asemenea analiză sînt invitați să completeze formularul alăturat, indicînd, prin marcarea căsuței respective, investigația pe care o solicită (una sau mai multe). Se atașează un eșantion de păr (o suviță subțire) și un plic timbrat cu adresa expeditorului. Anvelopa va fi adresată revistei „Flacăra" (cu mențiunea : „Pentru ecosinergetica firului de păr"). Plicurile recepționate vor ajunge, prin mijlocirea redacției, la laboratorul profesorului Dan Alexandru. Din acel moment, dialogul prin poștă va avea loc între colectivul de ecosinergeticieni și persoana în cauză.

„Fii om, fii drept și recunoaște că deasupra ambițiilor și intrigilor și urilor este PATRIA, este veșnicia NEAMULUI și că acolo trebue să ne întîlnim totdeauna chiar dacă nu ne înțelegem de fiecare dată"
(Ion Antonescu — Către români — 1 ianuarie 1941)

REJUDECAREA PROCESULUI ANTONESCU — O NECESITATE STRINGENTĂ!

Comitetul de conducere al LIGII „PRO MAREȘAL ANTONESCU" a foștilor combatanți din război, luînd cunoștință din presă de un comunicat semnat de zece persoane, prin care se dă în judecată Regele Mihai în numele Ligii „Mareșal Antonescu", este obligat — în numele adevărului — să facă următoarele precizări în legătură cu înființarea, țelurile și modul de acțiune ale asociației patriotice ce poartă numele marelui nostru român — MAREȘALUL ION ANTONESCU.

1. LIGA a luat naștere ca o mișcare patriotică spontană (a celor ce au luptat sub ordinele mareșalului) la data de 1 iunie 1990, cu ocazia primului parastas oficial în memoria sa la Biserica „Sfîntul Elefterie" din București; la realizarea acestui prim pas, ne-am bucurat de sprijinul I.P.S. Nifon Ploeșteanu — vicar al Patriarhiei Române — deoarece patru încercări făcute anterior au fost respinse de Ministerul de Interne și Primăria Capitalei. Ea cuprinde pe majoritatea invalizilor, veteranilor și văduvelor de război, pe fiii și nepotii acestora și alți oameni doritori de dreptate și adevăr. Aceștia și-au dat acordul prin cereri personale, adeziuni colective sau moțiuni și apeluri în cadrul filialelor de sectoare în București sau județene, aparținînd Asociației Naționale a Veteranilor de Război din România.

În anul 1991, membrii LIGII au comemorat ziua asasinării Mareșalului printr-un parastas la catedrala „Sfîntul Spiridon", urmat de un pelerinaj la Jilava — locul de execuție — și un simpozion la Muzeul Militar Național. A doua zi, 2 iunie — ziua de naștere a mareșalului — s-a ținut o slujbă religioasă la Biserica „Adormirea Maicii Domnului" din strada Mărgeanului, ctitorie — printre alții — a Mareșalului și a soției sale, Maria Antonescu, oficiată de un mînunat slujitor al bisericii, părintele Dragnea.

În toate aceste acțiuni nu ne-am putut bucura decît numai de sprijinul publicațiilor „FLACĂRA", „EXPRES MAGAZIN" și „ROMÂNIA LIBERĂ" deși am cerut sprijinul și altor publicații.

La toate manifestările, din care am enumerat numai pe cele mai deosebite, au participat și reprezentanți ai partidelor P.N.T.-C.D., P.L. și Monarhist, ultimul depunînd și o coroană de flori din partea „Regatului României" la CRUCEA ridicată în memoria martirilor neamului asasinați la închisoarea Jilava în timpul dictaturii comuniste. Cu regret pot spune că nu a participat nici unul din cei 10 semnatari, deși pe cîțiva i-am invitat.

2. De la început, LIGA a respins avansurile făcute, atît pe data de 1 iunie 1990, cît și ulterior, de către domnii I. C. Drăgan și Porfir Negrea pornind de la considerentul că niște persoane care au servit, într-un fel sau altul, fostul regim comunist nu trebuie să fie pe același drum cu membrii săi; motivele le cunoaște și le simte întregul nostru popor. La acest refuz de colaborare, un grup de foști membri ai P.C.R., sprijiniți financiar de I. C. Drăgan și alții, înființează „juridic" Liga și Fundația „Mareșal Antonescu", la 16.10.1990.

Am avut două discuții destul de amicale cu dominul general-maior Munteanu — unul din membrii din conducerea acestei Ligi — pe timpul cît era directorul arhivelor. I-am reproșat în special prezența lui I. C. Drăgan în fruntea acesteia (la care ni s-a răspuns că este singurul care poate asigura fonduri) precum și faptul că acțiunii nu trebuie să i se dea caracter de partid (fapt ce s-a întîmplat, devenind parte componentă a partidului România Mare). La congresul național al acestei noi Ligi, ținut (se pare) la 20.08.1991, au fost aleși în organele de conducere și ca membri de onoare și executivi domnii I. C. Drăgan, Gh. Buzatu, Eugen Barbu, Ilie Neacșu, Corneliu V. Tudor, Radu Teodoru, Radu Vulpescu, Ion Mușat, Porfir Negrea și I. Munteanu. Cu această ocazie (din cîte sînt informat), s-a stabilit și planul de acțiune pentru 1991 — 1992.

3. Liga „Pro Mareșal Antonescu" a foștilor combatanți din război, respingînd orice caracter politic, subordonat vreunui partid politic, și-a continuat activitatea, urmărind un singur scop: lămurirea poporului și în special a tineretului asupra personalității mareșalului și colectarea de adeziuni din întreaga țară pentru a cere rejudecarea procesului Mareșalului pentru a fi redat urmașilor noștri așa cum a fost.

Noi am considerat și considerăm că prin rejudecarea procesului s-ar clarifica odată pentru totdeauna tot ce s-a întîmplat în țara noastră de la 23 august 1944, orele 16.00 și pînă astăzi și s-ar cunoaște adevărații vinovați.

În atingerea acestui țel, noi am cerut sprijinul tuturor românilor cu dragoste de neam și respect față de adevăr.

La început, am primit înscrieri individuale și colective din partea celor ce gîndesc ca noi, numărul acestora ridicîndu-se, în primele luni, la cîteva mii: țărani, muncitori, militari, oameni de cultură, pensionari și chiar români din diaspora românească. Ulterior, filialele județene și de sectoare din București ale Asociației Naționale a Veteranilor din Război ne-au trimis apeluri colective, în care se cere cu insistență rejudecarea procesului Mareșalului. În luna februarie 1992, ne-a onorat cu sprijinul său și Asociația „Pro Basarabia și Bucovina", care numără peste 100 000 de membri și care, acum, pregătește ridicarea unei CRUCI pe locul execuției Mareșalului. Ca urmare, la această dată, noi dispunem de peste 400 000 de membri și simpatizanți care, în totalitate, cer un singur lucru: REJUDECAREA PROCESULUI MAREȘALULUI ION ANTONESCU.

4. În situația în care ne aflăm ne surprinde acțiunea Ligii și Fundației al cărei președinte național de onoare este domnul I.C. Drăgan, care, printr-un comunicat semnat de 10 foști membri ai P.C.R., **„îl dă în judecată pe cetățeanul Mihai de Hohenzollern pentru asasinarea fostului conducător al statului"**.

Considerăm că asemenea acțiuni sînt pornite din goana după capital electoral și lipsite complet de logică.

Pentru a se stabili odată pentru totdeauna responsabilitățile și vinovății de tot ce s-a întîmplat în cei 45 de ani de dictatură și de asasinarea Mareșalului este necesar:

— să se înceapă imediat procesul comunismului, avînd pe rol, ca prim proces, rejudecarea procesului Mareșalului Ion Antonescu de un tribunal cu un complet de judecată format din magistrați nepătați și de o înaltă factură morală, pentru a se stabili adevărații vinovați;

— să fie trimiși în fața justiției toți cei ce se vor dovedi — ca urmare a procesului — vinovați cu adevărat de complot împotriva siguranței statului în timp de război; spionaj în favoarea inamicului prin rezidentul spionajului sovietic la noi în țară (fostul locotenent dezertor de artilerie Emil Bodnăraș) și organizațiile ilegale ale fostului P.C.R.; arestarea ilegală a conducătorului statului și comandant suprem al armatei; darea ordinului de încetare a focului pe frontul din Moldova fără semnarea armistițiului, fapt ce a condus la ducerea în prizonierat a peste 120 000 de ostași români, din care mulți au pierit în captivitate; ocuparea țării și instaurarea unui regim comunist vinovat de toate crimele și jaful ce s-au făcut împotriva poporului român timp de 45 de ani; asasinarea Mareșalului;

— după restabilirea adevărului, numai și numai prin justiție, să se treacă la condamnarea vinovaților — indiferent care ar fi aceștia — și la reabilitarea morală în fața NEAMULUI ROMÂNESC a tuturor celor asasinați nevinovați prin sentințe sumare date de tribunalele comuniste, a celor ce au murit în temnițele comuniste pentru ideile lor, precum și a tuturor acelora care, într-un fel sau altul, au suferit moral și material în cei 45 de ani de dictatură.

Acest lucru îl dorește și și-a propus să-l realizeze Liga „Pro Mareșal Antonescu" a foștilor combatanți din război.

A da vina pe Regele Mihai, care, în august 1944, nu împlinise nici 23 de ani, este o aberație. Vinovății trebuie căutați în rîndurile camarilei abjecte formate în jurul palatului de către o serie de profitori de război, vechi politicieni veroși și generali și ofițeri superiori lipsiți de onoare și demnitate, care s-au lăsat racolați de agentura sovietică reprezentată în România de spionul Emil Bodnăraș și celulele ilegale comuniste, formate, în majoritate, din străini de neam.

5. Pentru a se clarifica odată pentru totdeauna problema „23 august 1944", care a culminat cu instaurarea dictaturii comuniste — cea mai neagră perioadă din istoria țării — și cu asasinarea Mareșalului Ion Antonescu.

Ne adresăm din nou Parlamentului României, Guvernului României, justiției din țara noastră și tuturor partidelor politice ce urmăresc regenerarea acestui neam să se înceapă imediat procedura judiciară în vederea rejudecării procesului Mareșalului Ion Antonescu. Numai în felul acesta se vor putea stabili vinovățiile și vinovații adevărați de toate crimele ce s-au produs în țara noastră, de dezastrul economic în care a fost adusă țara noastră în cei 45 de ani de dictatură comunistă și — ceea ce este mai grav — de învrăjbirea ce ne stăpînește și care este condusă din umbră de o mafie ocultă.

În acest scop, punem la dispoziția justiției românești adeziunile la această cerere a peste 400 000 de membri și simpatizanți ai Ligii „Pro Mareșal Antonescu" a foștilor combatanți din război, la care avem credința și convingerea că va adera majoritatea poporului român.

Nu sîntem cu nimic mai corecți sau mai nepătați unul decît altul, dar consider că trebuie să ne călăuzim întotdeauna de unele din gîndurile Mareșalului către Țară:

— „Viața popoarelor este o veșnică și încordată luptă; o luptă pentru drepturi și pentru dreptate".

— „Nimic nu se clădește cu răzbunare, ci cu muncă; nu cu dezordine, ci cu ordine".

— „Să nu ne mai împroșcăm cu ură, ci să ne înfrățim cu iubire".

6. În final, mă adresez întregului nostru popor, atît de încercat de vitregia timpului și a loviturilor primite de pretutindeni, să lăsăm de-o parte dezbinarea și în ziua de duminică, 31 mai și duminică, 7 iunie 1992 — ziua asasinării Mareșalului și ziua sa de naștere — să ne întîlnim în sfintele locașe ale Domnului și să medităm la acel ce ne-a fost conducător în cele mai grele momente ale istoriei noastre naționale moderne.

În București se va efectua un parastas în ziua de 31 mai la Sfînta Biserică „Sfîntul Gheorghe", ctitoria Domnului Țării Românești Constantin Brâncoveanu, iar în ziua de 7 iunie comemorarea nașterii Mareșalului — la Sfînta Biserică „Adormirea Maicii Domnului" din strada Mărgeanului (cartierul Rahova). La aceste două acte solemne sînt invitați toți cei ce simt românește.

Colonel (r) POPESCU N. MARIN
— purtător de cuvînt al Ligii „Pro Mareșal Antonescu", a foștilor combatanți din război

---

Avem nevoie de istorie?

Mogoșoaia, dragostea mea!

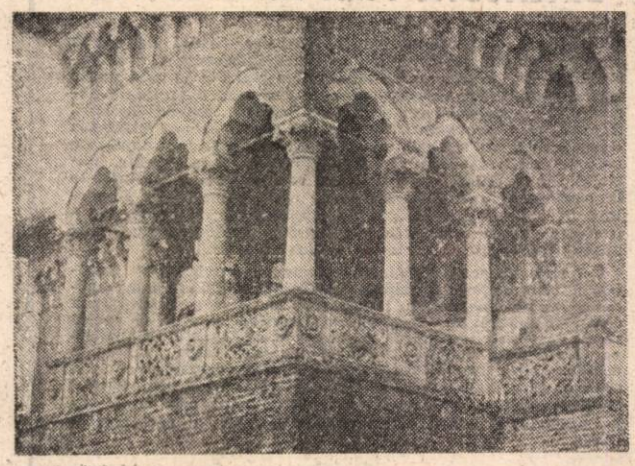

Fotografie de ELENA GHERA

Mogoșoaia — o motivație în mod cert nu oarecare pentru o îmbrățișare cu natura după o săptămînă obositoare! Palatul, biserica, muzeul, parcul și lacul bunului Brâncoveanu, ctitorite pe la anii 1700, simbolurl ale stilului românesc brâncovenesc, departe de a calma angoase, se înfățișează jalnic, ca după un cataclism nuclear. Încă de la intrare te pocnește o perplexitate aiuritoare la vederea schelelor și a mormanelor de materiale împrăștiate. Știind monumentul restaurat, din care o parte îngăduită creatorilor de artă, ceea ce frapează este dezolant. Totul trebuie re-restaurat căci, prin „grija" postrevoluționarilor, Mogoșoaia a devenit o ruină. Părți întregi de acoperiș smulse, parchetul, instalația electrică și sanitară smulse și ele, cu bucăți de zid și tencuială cu tot, geamuri sparte.... Parcul, și el, într-o paragină care te umple de tristețe, cu arbori mutilați, alei desfundate ce abia se ghicesc, zidul spart de șenile de tractor... Dezolare... Tulburare... Revoltă!

Distrugerea istoriei pe care încercăm azi s-o redescoperim, distrugerea Mogoșoaiei, distrugerea încăperilor unde au scris Marta Bibescu și Marin Preda, distrugerea asta deșănțată este o profanare! Oare cîți din tîlharii care au făcut ravagiile cunosc cîte ceva măcar despre marii români ce-și dorm somnul veșnic sub cripta din parc înăbușită de mormanele de frunze? Care din ei știe că George (Bibescu) prinț Basarab Brâncoveanu a murit la 23 de ani, prăbușindu-se cu avionul pe care îl pilota pe dealurile Ialomiței în ultimul război mondial? De ce nu-și amintește nimeni de faptele și numele ilustrelor familii Basarab, Brâncoveanu, Bibescu, Cantacuzino? Cum e posibil ca otrava distrugerii să invenineze în asemenea hal pe unii români de astăzi încît să uite de bună cuviință și respectul datorat strămoșilor?

Ar trebui ca o lege aspră să pedepsească fără milă profanatorii, jefuitorii, tîlharii de monumente de istorie și artă, de spiritualitate, ca puritatea sufletului românesc să fie salvată!

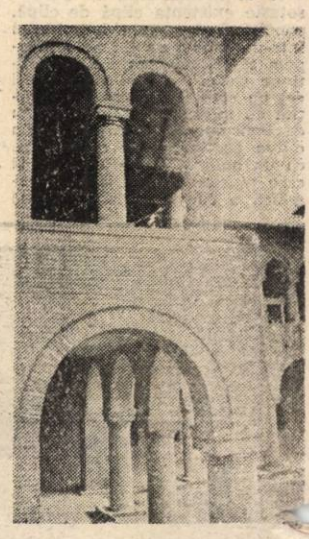

Cruce

DARMINA IAMANDI

Cei doi ofițeri-procurori care „instrumentează" dosarul nr. 97/1990, privind evenimentele din București, din ziua de 21 decembrie 1989, s-au dovedit plini de solicitudine față de reporterul revistei „Flacăra", declarînd chiar că au nevoie de sprijinul presei în ducerea la bun sfîrșit a misiei lor : descoperirea și prinderea celor care au comis violențe și au ucis în acea tulbure zi. Dorim, declară dînșii colegial ziaristului care le pune întrebări pe sărite, dornic să afle cît mai multe, să ajungem să spunem : aceștia sînt făptașii. Domnii ofițeri-procurori al căror nume nu-l tipărim din motive lesne de înțeles nu se entuziasmează vizavi de faptul că 21 decembrie a fost o zi pentru istorie și nici nu se pierd în hățișul cine mai știe cărei considerații afective. De aproape doi ani și jumătate ei trebuie să afle „Cine-a tras în noi ?".

Dosarul cu nr. 97/1990, în lucru la Procuratura Militară București, are un spațiu de timp bine delimitat : de la momentele incidentelor din timpul mitingului lui Ceaușescu, din dimineața zilei de 21 decembrie, pînă a doua zi, 22 decembrie, cînd Odiosul și Sinistra au fugit.

Ce s-a întîmplat pe parcursul celor 24 de ore decisive ?

DOSARUL ZILEI DE 21 DECEMBRIE 1989

● Ordinul de a se trage a fost dat. De Ceaușescu. E adevărat că s-a dispus să se tragă la picioare, dar cum pot trage la picioare niște militari începători, niște copii de 19 ani care au pentru prima dată un pistol-mitralieră în mînă și care se sperie la cea dintîi detunătură a armei sau își pierd cumpătul în fața unei mulțimi furioase. ● Domnii ofițeri-procurori afirmă că atunci, în după-amiaza zilei de 21 decembrie 1989, în noaptea aceea de groază, cît și în dimineața zilei următoare, fiecare dintre cei trimiși pentru represiune s-a găsit în fața propriei conștiințe și așa a și procedat. Au fost oameni care au tras, au fost care au refuzat să tragă și tocmai aici trebuie să intervină procurorul. De ce unii s-au dovedit atît de zeloși și au tras în oameni ? Că doar peste 40 de morți prin împușcare în cele 24 de ore n-au murit, toți, din imprudența soldaților începători cărora li s-au descărcat automatele Kalașnikov aiurea. Chestiunea e certă ! ● Materialul adunat de cei doi procurori militari este imens. Îmi arată un fișet aproape plin cu dosare, scheme, analize. Ce-au făcut, ce n-au făcut ?

● Concluziile lor : Au murit 50 de persoane în cele 24 de ore, din care 3 neidentificate nici pînă în ziua de azi, toate de naționalitate română : 28 de muncitori, 4 intelectuali, 6 elevi... Afirmațiile că ar fi fost mai multe victime nu se susțin. Un om nu este un ac să-l ascunzi la reverul hainei. ● Întreb : Dacă au existat cumva incinerați ? Exclus, mi se răspunde, în doi ani s-ar fi prezentat rude, urmași, cineva ar fi reclamat, s-ar fi auzit. De fapt nici nu mai era timp pentru o operațiune de incinerare gen Timișoara, totul se prăbușea atunci. ● Obsesia revine : Și totuși cine a tras ? Răspuns : Sînt cunoscute unitățile care au tras. Trebuie spus că dispozitivul general cuprindea 14 formațiuni de represiune, adică 14 unități înarmate care ar fi putut să deschidă foc. ● S-a tras cu mitraliera de pe transportorul blindat ? ● Nici vorbă, persoanele care au făcut armata știu ce calibru are acea mitralieră, i-ar fi făcut zob pe cei pe care i-ar fi atins. ● S-a tras direct, în regim de foc automat cu pistolul-mitralieră ? ● Nu, deoarece o tragere în plin de asemenea fel ar fi dus la o baie de sînge. Cu certitudine, nu s-a mers pe ucidere în masă, ci pe împrăștierea demonstranților. ● A fost o adevărată luptă între demonstranți și manifestanți al căror nucleu de luptători a fost de cîteva sute de oameni, în mare majoritate tineri, peste 500, de un mare curaj, care țin trează și acum admirația celor doi anchetatori. ● Dovadă că nu s-a mers pe reprimare e și faptul că există sute de dosare privind personajele reținute de Miliție, cazul Jilava fiind deja judecat prin munca de cercetare a celor doi ofițeri-procurori. ● Deci n-a fost vorba de soluția radicală aplicată în Piața Tien An Men ? ● Nu, există dovezi clare, fără dubii. ● Cum a demarat cercetarea Procuraturii Militare ? ● Cu un prim dosar al celor reținuți ilegal și trimiși la Jilava. 12 inculpați sînt deja condamnați în acest caz. A urmat dosarul camionului care a intrat în viteză în manifestanți. ● Chiar, cê-a fost cu acest camion ? ● A fost pur și simplu un accident. Lovit de

mulțime, buimăcit, șoferul și-a pierdut cumpătul. De fapt a rănit și dintre cei aflați în cordonul de scutieri. ● Ce-a fost la Sala Dalles ? ● Acolo au murit nu 13 oameni, cum se scrie pe crucea pusă lîngă șosea, ci 15, 7 călcați de camion, iar 8 împușcați. Busculada cu camionul a întins nervii la maximum. Atunci a început să se tragă. Deci pe la orele 17,30—18. ● Cunoașteți numărul criminalilor ? ● Nu sînt mulți. Vă dați seama că în total, în cele 24 de ore, au fost afectați circa 100 de manifestanți, 50 morți și în jur de 50 răniți. ● Cîți dintre cei trimiși să apere regimul Ceaușescu s-au aflat în dispozitiv ? ● Peste 1 000 de oameni, cu o solidă bază materială. Dacă ordinul de a se trage ar fi fost dat, într-adevăr ar fi fost măcel. Pe noi ne interesează oamenii care au tras. Nu vrem să acuzăm instituții, un minister sau altul. ● Care a fost momentul cînd au murit cei mai mulți oameni ? ● După ora 23, după ce s-a spart baricada de la Intercontinental. ● Au existat cumva civili care au tras ? Se afirmă că au existat printre demonstranți și civili care au tras de la nivelul soldului ? ● Nu este exclus, dar nimic în acest caz nu e cert. Nu excludem existența civililor care au participat la represiune. ● Trebuie observat și faptul că au fost și răniți în urma gloanțelor căzute din înalturi, deoarece s-a tras mult în aer. Cazul unei femei rănite în zona Șincai e bine cunoscut. ● În dimineața zilei de 22, în centrul Capitalei s-a tras mult, foc automat. Ce s-a întîmplat atunci, au fost morți ? ● N-au fost morți în dimineața de 22 decembrie, dar s-a tras masiv în aer la Romană și în Piața Palatului pentru a se evacua autobuzele cu care veniseră cei trimiși să facă ordine. Autobuzele sosite de la Băneasa. ● Ați făcut și reconstituiri în perioada anchetei ? Da, în cazul camionului de la Sala Dalles. ● S-a afirmat că s-au folosit fel de fel de muniții, chiar și muniție străină. Ce știți despre acest lucru ? ● Rănile și împușcăturile au fost provocate de gloanțe perforante — în cea mai mare parte, deci de pistol-mitralieră și de gloanțe de pistolet. ● S-a tras de pe blocuri, de la ferestre ? ● Nu excludem posibilitatea.

● Deci totul a început cu acea petardă de la mitingul lui Ceaușescu... ● Știm locul cu aproximație, au fost 15 răniți în busculada creată. ● Care a fost cea mai dificilă problemă în desfășurarea anchetei? ● Nu s-au făcut necropsii, deci nu avem concluzii științifice în această privință. Cîți oameni au fost vătămați în intervalul mitingul lui Ceaușescu din 21 decembrie —fuga lui Ceaușescu din 22 decembrie ? Circa 1 000, din care 50 sînt, cum am spus, morți, iar 902 au trecut pe la noi. De ce a fost oprită ancheta ? ● Ancheta n-a fost oprită nici o clipă, ci doar încetinită prin intrarea în vigoare a Legii nr. 42 cînd a trebuit să-i sprijinim pe cei vătămați, pe urmași, pe toți cei care au suferit să-și intre în drepturile conferite de lege. ● Cînd va fi finalizat dosarul zilei de 21 decembrie 1989 ? ● În acest an, desigur, el cuprinzînd mai multe secțiuni : arestați și duși la Jilava cei 50 de morți, rănițiii prin împușcare, cei vătămați corporal.

● Cine a participat la represiune ? ● Miliția, Armata, Securitatea.

EUGEN MIHĂESCU ■

PALATUL MORȚII

Așa m-am simțit tentat să numesc monumental — duhnitoarea ctitorie a genialului șef suprem al tovarășului Tudor Postelnicu, destinată să le închidă gura — mai întîi la figurat — celor nemulțumiți de demolarea fostului sediu al Institutului de Medicină Legală „Dr. Mina Minovici". „Niciunde în străinătate, n-am văzut, pe unde am umblat — ți se va spune, dacă-ntrebi — o clădire de asemenea proporții la un institut similar. Apoi, la noi, morga este amplasată în mijlocul clădirii, adică exact cum nu ar trebui".

Uriașul edificiu este sarcofagul unei aberații. Fabuloasa instalație de aer condiționat care ar fi necesară este, prin cheltuielile pe care le-ar cere, sortită să rămînă un exercițiu inutil al fanteziei.

În roca frontonului a rămas săpat și anul programat pentru inaugurare : 1989. Ca un elogiu adus planificării socialiste care întrecuse pe sine : avea să fie și anul îngropării faraonului cu blacheuri pe cravată. „Piramida" este însă — cel puțin din cînd în cînd și măcar pentru marii ei inițiați — și o portiță spre uimire. În ce-l privește pe teribilul Tudor Postelnicu de altădată, la fel ca dumneavoastră, știam și eu că a intrat în istorie prin replica de la proces : „Vă raportez, domnule președinte : am fost un bou !" Mai știam, de asemenea, că graba a privat „istoria" de înregistrarea unei autodefiniri la fel de aplicate a Dunărei gîndirii. Ceea ce nu știam era mirarea sinceră — academică, aș zice, după unele detalii — a dlui director al I.M.L., prof. dr. Vladimir Beliș : „Da' ce, miroase ? Eu nu simt !"

Pentru respectul adevărului — măcar în fața veșniciei, nu ?, și dat fiind că mortala candoare aparținea celui mai cu morgă om de știință din Palat — voi spune că domnia sa nu exclude total posibilitatea unor efecte sofisticat psihologice ale acomodării cu putoarea. Dar, vă dați seama, cum era să comit nedelicatețea de a-i propune distinsului profesor, elegant chiar și la propriu, pur și plebeianul tîrg : dacă-și retrage duhoarea, îmi retrag și eu părerea că te trăsnește din ușă ? Ar fi sunat a critică neconstructivă, a Piața Universității, a Punctul Opt, în fine, a ceva amintind, dureros, de ilustra coastă pe care niște golani — cine altcineva ? — au desenat o țintă pentru arma ce obsedează reduta buho-fesenistă : sula.

Așa că mă veți ierta : nu i-am mai propus nimic ilustrului castelan.

DORIN GHERGHINESCU ■

Bugetul de familie și ziua de mîine

Paralele cîștigate pentru munca noastră ni se scurg printre degete din ce în ce mai rapid. Acoperim o gaură și se destupă trei. Salariile capătă o valoare tot mai pronunțată de simbol. Vă confruntați cu neajunsuri financiare în familie sau ați găsit soluții pentru înlăturarea lor ?

1. Venitul întregii familii vă asigură cele necesare unui trai fără lipsuri ? În caz că nu, ce sumă v-ar fi necesară pentru asigurarea lui ?

2. Vi se întîmplă des să vă împrumutați cu bani între un salariu și celălalt ?

3. Ați încercat să măriți bugetul familiei printr-un venit suplimentar ?

4. Resimțiți renunțarea la pîini din subvențiile de stat ?

5. Unde ați petrecut concediul în 1991 ; unde intenționați să-l petreceți în 1992 ?

„TRĂIM ÎN EPOCA DE AUR A CORUPȚIEI"

Vasile I. Bunea, 48 ani, etnolog :

1. Dintr-un salar' mizer, ce nu reprezintă la prețurile actuale decît necesarul achitării, deocamdată, a costurilor la bloc, nu se pot asigura nici cele mai elementare necesități de trai. Suma necesară doar pentru a putea să supraviețuiești, nu să-ți permiți alte luxuri ca: țigări, o bere, o ciocolată pentru copii, la o familie de 3—4 persoane se poate cifra la 80 000 lei, fără un calcul de perspectivă.

2. Din aprilie 1990, în permanență, dar aș putea sugera aici O STOPARE A PREȚURILOR, NICIDECUM O ESCALADARE A LOR, organisme creăm **dar ele nu vor să funcționeze** în folosul maselor de **SĂRACI !**

3. Da. Prin muncă cinstită și produs propriu (picturi pe sticlă-icoane) dar pentru reușită: „PÎNĂ LA DUMNEZEU TE MĂNÎNCĂ TOȚI SFINȚII". Este imposibil să te impui prin: CORECTITUDINE, CALITATE ȘI ARTĂ, în această EPOCĂ DE AUR, a înfloririi și multiplicării CORUPȚIEI !

4. Da cu D mare și această datorită unor măsuri arbitrare, generate de interese politice, de haită sau grup restrîns. Cîtă demnitate au domnii miniștri, parlamentarii, sau alte personalități politice pe care le vezi demisionînd la prima greșeală ! Dar nu la noi, fiți siguri ! Un guvern, indiferent de culoare, nu numai că nu trebuie să demisioneze — el nu trebuie să accepte numirea dacă este INCAPABIL, chiar dacă sîntem în așa-zisa perioadă de TRANZIȚIE, sau NE IMPLEMENTĂM. ÎNCĂ MAI MIROASE A SECERĂ ȘI CIOCAN, cînd încă nu știm ce ne va putea aștepta. Poate HAOSUL ! ! !

5. L-am petrecut în balcon. Noroc că l-am închis. Cum ? Pe cine ? Balconul ! Unde am să-l petrec în 1992 ? În bale, domnule ! Dar și aceasta este condiționată ; dacă administrația blocului (care nu există !), primăria sectorului 4, Dl. primar general Crin Halaicu, Dl. prim-ministru și chiar INSTITUȚIA PREZIDENȚIALĂ, ne va rezolva să avem apă ! Nu ați înțeles ? Apă — H_2O.

„LA UN SALARIU DE 25 $..."

Dan Rizescu, 50 ani, bibliotecar :

1. Nu ! Se tot pune problema „intrării în Europa" prin prețurile uriașe, dar nici un ziar, măcar de opoziție, nu știu de ce nu pune problema „intrării în Europa" prin salarii, retribuții echivalente. Pe scurt, în Europa Occidentală salariul este de 400 (patru sute) de ori mai mare decît în țările foste și neocomuniste. În privința așa-zisei protecții sociale, de ce nu se menționează că de exemplu în Suedia un somer are circa 1 000 $, iar la noi un salariu mediu este de circa 25 $. Actualilor nomenclaturiști și acoliților lor care au venituri uriașe, le convine starea de fapt și de aceea fac apologia noii puteri tot comuniste.

— Măcar jumătate cît un salariu din Occident, adică 200 000—300 000 lei.

2. 99 la sută da. Noroc că mai avem de unde împrumuta.

3. Da, dar dacă nu ai capital sau relații înstelate ori și una și alta, e foarte greu.

4. Din plin. Dacă pînă acum se mai putea supraviețui, de acum cu prețul aberant de scump la lumină, de exemplu, va fi foarte greu. Și cînd te gîndești că lumea a ieșit în stradă în '89 și pentru că Ceaușescu făcuse 3 lei kilowatul.

5. Acasă. Acasă.

„DUPĂ REVOLUȚIE, A CRESCUT FRECVENȚA ÎMPRUMUTURILOR"

Iosif Popescu, 35 ani, vînzător :

1. Nu. Un trai fără lipsuri e greu de conceput. Un mod de viață modest aș reuși să asigur familiei în clipa în care aș avea minim 100 000 lei, buget lunar raportat la actualele prețuri.

2. De 16 ani de cînd muncesc m-am împrumutat mai mereu la colegii de serviciu și prieteni. Constat cu mîhnire că după Revoluția din '89, la mine, a crescut frecvența împrumuturilor.

3. Am încercat și am să mai încerc.

4. Da. Nici nu îmi vine să cred că în noiembrie '89 aveam frigiderul plin. Acum „subprodusele" de carne sînt lux subvenționat și nu se găsesc încă. Frigiderul mi-e gol.

5. În 1991 în Cîmpia, de unde chiar am trimis cîteva vederi prietenilor ; anul acesta mi-am propus să vizitez în concediul de odihnă cartierul Floreasca și Pantelimon, clipe frumoase am speranța să petrec împreună cu familia și cîțiva din cei dragi în parcul Herăstrău, dacă nu-l cumpără nimeni pînă la 1 august (Doamne ferește să plătim taxe de intrare în parcurile Bucureștiului !)

„ÎN CONCEDIU VOM MUNCI UNDEVA"

Marioara Moise, 30 ani, economist :

1. Venitul întregii familii înseamnă 17 000 lei plus 1 750 lei alocația pentru copii, pentru 4 persoane. Sigur că nu ajunge. Nu știu ce sumă ne-ar trebui lunar, pentru că ne lipsesc foarte multe.

2. Nu se întîmplă pentru că îmi închipui că nu ne-ar da nimeni în condițiile unei devalorizări galopante, iar să plătim o dobîndă de 60—80 la sută nu putem, în caz că ne-ar cere cineva așa ceva.

3. Lună de lună încercăm. Ne mai vindem cîte ceva, eu mai fac contabilitatea vreunei firme, dar este un consum fizic și moral extraordinar.

4. Resimțim din plin. Nu putem reduce consumul de pîine, lapte, carne, unt, pentru a ne încadra în cele 17,4 procente acordate de guvern pentru reducerea subvenției.

5. Sînt întrebări crude. Nu ne gîndim la concediu decît ca la o perioadă în care să putem munci altundeva, unde să mai putem cîștiga cam jumătate din salariul pe care îl avem.

RADU POPA ■

„NICU CEAUȘESCU NU E ATÎT DE BOLNAV PE CÎT VOR UNII SĂ SE CREADĂ"

O figură pitoresc-sinistră a defunctului regim a fost Nicu Ceaușescu : om politic de tip comunist dar și mare consumator de alcool și amator de femei. La 22 decembrie 1989, „prințișorul" a fost arestat tocmai cînd... intenționa să se predea noilor autorități. A urmat un proces care s-a întins pe durata celor peste doi ani ai originalei noastre democrații. Detenția, chiar dacă de lux, și consumul exagerat de alcool din anii trecuți și-au spus cuvîntul : Nicu Ceaușescu s-a îmbolnăvit de ciroză. Chiar așa să fie ? Pentru elucidarea acestui aspect și a altora ne-am adresat dlui Alexandru Ciocâlteu, directorul Spitalului „Sf. Ioan" din București, unde ex-prim-secretarul de Sibiu a fost internat în perioada 8 februarie — 2 aprilie 1991.

L.T. : Cu ce diagnostic a fost internat Nicu Ceaușescu în spitalul pe care-l conduceți ?

A.C. : A fost internat cu diagnostic de ciroză hepatică și a fost externat tot cu ciroză hepatică. În ziua internării sale eu eram de gardă în spital și deci l-am consultat, așa cum se obișnuiește la orice internare. Pot să vă spun că în acel moment se afla într-o stare acceptabilă. Apoi Nicu Ceaușescu a fost preluat de dl. conf. dr. Dan Georgescu.

L.T. : Medicii Direcției Generale a Penitenciarelor susțin că deținutul Nicu Ceaușescu ar suferi de ciroză în stare avansată și că, în consecință, ar trebui eliberat prin aplicarea art. 453 Cod de procedură penală. Dumneavoastră ca specialist, ce credeți ?

A.C. : Pentru mine este cert că Nicu

Ceaușescu suferă de o boală de ficat, posibil din cauza consumului exagerat de alcool. Dar, din analizele care i s-au efectuat, nu rezultă că Nicu Ceaușescu ar fi avut vreuna din complicațiile majore ale cirozei, de pildă coma hepatică. **Într-un recent interviu acordat cotidianului „Tineretul liber", dna. Paula Iacob, avocatul lui Nicu Ceaușescu, susține că acesta ar fi prezentat encefalopatie hepatică, dar în foaia de observație medicală este trecut cu totul altceva și anume : encefalopatie toxică prin ingestie de diazepam.** În același interviu, dna. Paula Iacob mă acuză de incompetență și de lipsă de umanism. Trecînd peste situația ciudată ca un avocat să se pronunțe asupra competenței unui medic, vreau să vă spun că această doamnă nu a avut bunul și elementarul simț de a se consulta cu un specialist înainte de a solicita instanței de judecată eliberarea lui Nicu Ceaușescu pe motive de boală. Tot în „Tineretul liber", de pildă, dna **Paula Iacob folosește un termen cel puțin ciudat pentru a defini starea de sănătate a clientului său : „gastropatie hipertensivă". Un asemenea termen medical nu există, el este o ficțiune, practic o ineptie.** În ce privește lipsa mea de umanism nu pot decît să precizez că am examinat pe mulți din foștii membri ai CPEX, că i-am tratat corect, că le-am administrat medicamente primite ca ajutoare de Spitalul „Sf. Ioan". Nu am făcut niciodată diferență între ei și ceilalți bolnavi, deși subiectiv aș fi avut motivele necesare : în 1989 am fost nevoit să părăsesc țara condusă de acești comuniști. Pentru mine, Nicu Ceaușescu a fost un pacient și nu un om politic. La data cînd eu l-am examinat, acesta ar fi putut fi tratat în Spitalul Penitenciarului Jilava. În nici un caz nu sînt de acord cu ideea eliberării sale prin aplicarea art. 453 din Codul de procedură penală.

L.T. : Se vorbește chiar de un dopaj premeditat cu medicamente în urma căruia ficatul lui Nicu Ceaușescu prezintă simptomele cirozei. Ar fi posibil așa ceva ?

A.C. : Eu personal nu cred că a existat un dopaj cu medicamente în intenția de a stimula ciroza, dar trebuie să recunosc că lui Nicu Ceaușescu i s-au administrat tranchilizante care pot afecta ficatul.

L.T. : Care este analiza cea mai eficientă, sub aspectul investigației medicale, pentru cazurile de ciroză ?

A.C. : Puncția hepatică, desigur.

L.T. : Lui Nicu Ceaușescu i s-a făcut această analiză ?

A.C. : Nu, deși eu personal am insistat pentru efectuarea acestei analize care ne-ar fi edificat pe toți — medici și justițiari. Motivele refuzului nu le cunosc, dar le pot bănui, ca și dumneavoastră.

L.T. : Cum s-a comportat Nicu Ceaușescu în perioada internării sale în spitalul „Sf. Ioan" ?

A.C. : Nu chiar normal. În ziua internării, mai precis la ora 1 noaptea, camera bolnavului Nicu Ceaușescu era ciudat de aglomerată și de gălăgioasă. Cred că se desfășura acolo o petrecere. De altfel, au circulat zvonuri în rîndul surorilor și asistentelor din spital în sensul că Nicu Ceaușescu ar fi continuat consumul de alcool și ar fi primit vizite feminine. Mult comentată a fost întîlnirea dintre Iulian Vlad, aflat în spitalul nostru pentru efectuarea unor analize, și Nicu Ceaușescu. Această întîlnire nu putea avea loc fără complicitatea celor însărcinați cu paza lor.

A consemnat
LUCIAN TUDORANCEA

interviu cu domnul Alexandru Ciocâlteu, directorul Spitalului „Sf. Ioan" din București

Prietenul anevoie se cunoaș

CUM NE FURĂ

Sînt situații în viață cînd n-ai ce face, trebuie să apelezi la alții. Mai cu seamă cînd ești singur. Prieteni și prietene la ocazie se găsesc la tot pasul. Și iată ce se mai întîmplă.

ALEXANDRINA IOAN, 44 ani, cosmeticiană. „Avînd o fire deosebit de sociabilă, mi se întîmplă des să leg prietenii întîmplătoare care, de multe ori, trebuie să recunosc, se soldează cu eșecuri. Am cunoscut, într-un magazin o tînără plăcută ca înfățișare și vorbire. Ne-am împrietenit imediat și a început să mă viziteze. Într-o zi, a venit și cu băietelul ei. Ca să-l distrez, i-am dat să se joace un mic calculator solar. Nu l-am mai găsit, oricît l-am căutat. În altă zi, am rugat-o să mă ajute să-mi triez lucrurile de îmbrăcăminte. Prea erau multe, nu aveam loc destul pentru toate. Sună telefonul. Mă duc și, cînd revin, o găsesc examinînd, cu atenție, o bluză de bumbac, adusă de mine din străinătate. A doua zi, pur și simplu am vrut să mă uit încă o dată la bluză, așa era de frumoasă. Am căutat-o peste tot, dar n-am mai găsit-o. Era clar cine le furase".

DORIN IUGA, 55 ani, tehnician proteze dentare. „La un anticariat am cunoscut un om în vîrstă, cult și amabil. Ne-am împrietenit și am început să ne vizităm, mai cu seamă că aveam o pasiune comună și, deci, un subiect interesant de discuție : cărțile. Locuind singur, bineînțeles că-l lăsam în camera cu biblioteca eu avînd și treburi casnice de rezolvat. Azi-asa, mîine-asa, pînă cînd am început să realizez că-mi lipsea, din ce în ce mai des, carne, din frigiderul pe care-l țineam pe hol, imediat lîngă respectiva cameră. Nici nu mi-a trecut prin minte să-l bănuiesc. Mutîndu-mă într-o nouă locuință a trebuit să vînd cîteva lucruri pentru care n-as mai fi avut loc, printre acestea fiind și frigiderul. Prietenul meu s-a oferit să mi-l vîndă el, în provincie. Am rămas foarte surprins cînd, la stabilirea prețului, a căutat să obțină o reducere, motivînd : «Știi, usa de la congelator nu se închide bine». De vreme ce nimeni altcineva, în afară de mine, nu umbla la frigider, o luminiță mi s-a aprins : «Iată hoțul !» Mi-a fost și rușine să-i arăt că-l descoperisem".

MIRUNA PANDELE, 25 ani, merceolog. „A fost foarte bolnavă și am considerat o binefacere prietenia pe care mi-a arătat-o asistenta medicală de la parterul blocului unde locuiesc. Venea zilnic la mine și urmărea evoluția bolii, dîndu-mi o mulțime de sfaturi. Asta pînă cînd am îndrăznit s-o rog să-mi spună ce să fac cu o pungă întreagă de medi-

Ex-prim-secretarii contraatacă:

Carol Dina (își) ia casa înapoi ?

La Galați, comedia continuă : și nu într-unul, ci în mai multe acte. „Pepiniera" de acolo a P.S.M.-ului încearcă (e drept, destul de căznit) să dea roata (ceasul ?) istoriei înapoi cu o epocă. Altfel cum s-ar explica tupeul bravului prim-secretar din timpul ultimilor ani ai dictaturii ceaușiste, descăunat și pus pe fugă la 22 decembrie 1989, care se întoarce acum să cerșească înapoi vila în care a locuit pe cînd deținea în urbe „cabinetul nr. 1" ? Și asta încă nu ar fi destul : culmea obrăzniciei este că această vilă revendicată a fost o „locuință de serviciu" — și nu una personală — în care se instalau capii comuniști, odată firitisiți și ajunși „oameni de vază". Vorba unor limbi ascuțite (care i-au spus-o pe șleau de mai multe ori) : acum mai lipsește să-și ceară înapoi și funcția pe care a avut-o !

■ O VILIȘOARĂ PENTRU VACANȚE-N PROVINCIE...

După cum mi-a șoptit o sursă demnă de crezare, tovarășul Carol Dina nu a stat cu mîinile-n sîn de la Revoluție încoace. Deși **s-a mutat în București, unde și locuiește actualmente**, nostalgia de a avea o vilă în provincie nu l-a părăsit încă. La'ce îi va fi trebuind (stringent) și o locuință în Galați rămîne unul din secretele protipendadei pe care nu izbutim să o înțelegem (omenește). De la noii ocupanți ai casei respective am aflat că fostul prim-secretar ar fi, actualmente, director-comercial la o firmă din București care merge „bricî". Dovadă că nu stă chiar rău, s-a orientat pînă la urmă. La firma respectivă ar fi și acționar. Ar fi băgat bani și în niște afaceri serioase cu o altă firmă din Galați. Adică ar fi un personaj de cîteva ori milionar. În timp ce bugetul grădiniței care funcționează, printre altele, în casa pe care a lăsat-o în Galați, ar fi extrem de sărac, la umila „linie de plutire" a cîtorva zeci de mii de lei. Pînă și vila cu pricina, după o apreciere rudimentară — care ne aparține — ar valora, fără curte și accesorii, cel puțin zece milioane. La o expertiză îngăduitoare. Un „cadou" pe care tovarășul Dina l-ar primi, desigur, cu multă plăcere. Din punct de vedere al stării civile, sîntem informați că ex-prim-secretarul Galațiului nu ar avea întemeiate pretexte să-și caute casă de mutat : cotiviciu, peste drum de casa netulburată. Acum ghereta s-a zidit. Vila cuprinde cel puțin 6 camere (în unele nu am putut intra, deși, pînă la urmă, vizita la vilă a fost posibilă) și mai multe vestibuluri. Baia spațioasă este garnisită cu faianță albastră. În stînga intrării se află un loc întins afectat pentru terasă, la care, pesemne, se putea cina vara, la lumina unui neon mare, „implemengrar din România — filiala Galați. Ultima înfățișare la Tribunal a avut ca dată 21 mai 1992. Partea „dată în judecată" este Mișcarea Ecologistă. Am discutat la fața locului cu doamna Valentina Nicolaev — directoare a grădiniței, membru important al Mișcării Ecologiste, și cu Anca Giță, salariată la grădiniță și profesoară la Universitate. Patruzeci și patru de copii așteaptă cu sufletul la gucoaliție fastă : dovadă că fac „casă bună" împreună.

■ DE LA CELULA DE PARTID LA CELULĂ

Ceea ce se știe mai puțin este că tovarășul Carol Dina a fost inculpat în mai multe procese. Că abia-abia a scăpat „basma curată", cu greu — și cu niște „probe" trase de păr. Că la procesul în care a fost inculpat împreună cu tovarășa Emilia Andrunache, început încă din 1990 (cu înfățișări pe 10 și 24 septembrie) se afla în arest preventiv. Procesul cel vechi trebuia, printre altele, să clarifice — și n-a clarificat decît parțial — problema caselor de agrement, pentru „stabii" județului, de la Vlădești și Adam, precum și a fostei școli interjudețene de partid. Printre glumele președintelui completului de judecată, citiva din martorii care au avut primele depoziții atunci, au susținut sus și tare că fondurile suplimentare destinate ar fi fost folosite cu mult discernămînt de primul-secretar. Că n-ar fi intrat, contrar opiniei acreditate în oraș, în buzunarele tovarășului Carol Dina. Cum că faimoasa cameră nr. 11 de la hotelul partidului „Faleza Dunării", deținută pînă la 22 decembrie 1989 de inculpat ar fi fost o cameră de protocol, de care beneficiase din plin și Marin Enache, predecesorul său în funcția de „tătic al or lui". Unul din martorii cari

■ ...SAU „CASA MEMORIALĂ" A P.S.M.-ului ?

V.la se găsește amplasată vis-à-vis de sediul Camerei de Comerț din localitate, între gara C.F.R. și Grădina Publică, pe strada Mihai Bravu, la nr. 23, într-o poziție excelentă. Cu un singur nivel (deși este o casă înaltă), cu un felinar mai vechi (care a luminat timpurile bune) deasupra intrării, vila este înconjurată, ca o fortăreață, de un gard solid de fier și tablă galvanizată, înalt de peste doi metri. Chiar în fața curții, aplecat asupra gardului, străjuiește un brad. Străjuia, cu oarecare vreme în urmă, și un milițian (pus de pază la ușa „tovarășului"), care tremura ca vai de el într-o gheretă de ser-

■ MIȘCAREA ECOLOGISTĂ ȘI GRĂDINIȚA DE COPII — PE DRUMURI ?

Cine sînt actualii ocupanți ai casei ? În primul rînd, Mișcarea Ecologistă Română, filiala autohtonă — și o grădiniță particulară pentru copii, LYRA. În plus, un spațiu mai este deținut de Partidul Democrat A-

tat" în grădină. Grădina, destul de spațioasă de jur împrejurul vilei, cuprinde și pomi fructiferi. Streșinile sînt căptușite cu lemn fin și frumos lucrat — și în curte se află și un leagăn în care s-ar da huța, fericite, odraslele nomenclaturii. În oraș s-a răspîndit și un alt zvon : cum că prim-secretarul Carol Dina ar fi intentat procesul actualilor ocupanți ai casei, cu intenția de a pune clădirea, după eventuala cîștigare, la dispoziția P.S.M.-ului local. Să devină, pînă la urmă, „casă memorială" a comunismului ?

ră hotărîrea instanței. Ei învață aici în două grupe. Cereri pentru luna septembrie mai sînt încă vreo 19. De înscriere în anul viitor (dacă va mai fi). Copiii din grupa mare și din grupa mică fac mici conversații în limbi străine, la nivelul clasei întîi. Căci grădinița este cu predare în limba engleză. Orarul ei este cuprins între orele 8—12. Patruzeci și patru de copii, înghesuiți numai în două camere. Conducerea grădiniței (personalul ei, destul de restrîns, e format din Mărgineanu Felicia, Pairs Elena, Feraru Nicoleta) a făcut către Primăria municipiului, 23 de memorii. La care nu a primit nici un răspuns. Grădinița funcționează sub protecția M.E.R.-ului. Care a mai promis, în caz că va cîștiga procesul, să mai aloce o cameră copiilor. Taxa pentru un copil înscris la grădiniță este modestă : 1.000 de lei pe lună. În cadrul alegerilor locale din februarie, PDAR-ul și MER-ul local au făcut o

...EI APROPIAȚI

...amente. primite din străinătate. de la ...dele mele. Sincer vorbind. mă gîndeam că. poate. unele se potriveau bolii mele și m-ar fi putut ajuta să mă însănătoșesc mai repede. Cu energie. a înfățcat punga. promițînd că se va consulta cu alți colegi de-ai dînsei și-mi va aduce răspunsul clar și categoric. Mi-a ..adus" 2—3 flacoane. anunțînd cu emfază că a aruncat restul de medicamente. ca fiind depășite. Cred că cinstit ar fi fost să mi le aducă mie pe toate și eu să le distrug".

ION BOGDAN, 48 ani, filolog. „Nici acum nu pot uita cum m-a ..furat" un prieten în care am avut încredere deplină. Cînd a trebuit să-mi fac revizia la mașină, s-a oferit să mă însoțească, argumentînd că-i «cunoaște» pe toți și-o «rezolvăm» în timp record. M-am bucurat foarte mult dar «acolo» mi s-a părut că tînărul care-mi efectua revizia se împotrivește amicului meu care parcă i-ar fi cerut ceva. Totuși nu mi-am dat seama ce se întîmplă și mi-am spus că eu sînt «departe» de discuția lor. În final, sînt anunțat că axul delcoului trebuie înlocuit și nu mi se poate da revizia. Plec, împreună cu amicul meu..care, cu mărinimie, se oferă să mă ajute, dar trebuie să-i dau mașina să efectueze operația «în altă parte». Altfel nu, nu se poate. Prins la strîmtoare, cu inima grea, i-am dat mașina. Mi-a adus-o după o săptămînă, timp în care a făcut, noaptea, «piața» cu ea. Știu acest lucru pentru că s-a trădat într-o discuție cu un prieten comun".

MARCELA STĂNESCU, 28 ani, juristă. „M-am săturat de prietene. Știți ce-mi făcea cea mai bună prietenă ? Pîndea momentul cînd ieșeam din cameră și-și asculta prada după cărți din biblioteca mea. Aștepta pînă se uita, «cazul» și, probabil că, după un timp, le «ridica». I-am descoperit metoda de lucru odată, cînd m-am apucat să-mi reașez cărțile în bibliotecă. Mare mi-a fost mirarea cînd, dînd cîteva cărți la o parte am descoperit o mică dar frumoasă bijuterie, în spatele lor. De unde am știut că ea a fost cu ideea ? Cîteva zile mai devreme, ștergînd praful de pe un tablou, în prezența ei, am descoperit, pe rama de sus, un bibelou liliput. Mirîndu-mă, ea a sărit cu gura : «Eu l-am pus acolo, ca să nu ți se fure». În loc să sesizez acțiunea premeditată, eu m-am rușinat că o prietenă m-a auzit de prea multe ori spunînd că mi se fură lucruri. Dar, cînd am văzut broșurica mea în spatele cărților, am descoperit analogia «procedurală» și n-am mai primit-o în casă".

CRISTINA ATANASIU ■

...urie în favoarea ...an Florea, maistru ... la Complexul „Car... nici mai mult, nici ..., decît văr cu incul-

„DECRET SECRET" CĂ VALABIL ?

...e martori „încercat să-i mai dea ...e ajutor tovarășului ..., chipurile, și-ar fi ...port deosebit în apro...ației Catedralei Or... Galați. Tot Carol ...i luat, a zis apărarea, ...suri pentru mărirea ...ii și a spațiului locui... ...oile apartamente con... municipiu. (Acestea ultima perioadă, nu... ...nfortul IA și 1B). A ... consecvență în pri...strucției noii gări și a ...ergie acele neinspira... ...e care nu răspundeau ...r cerințe estetice. ...stea ni s-au băgat pe ...pul de a „îmbunătăți ...tovarășului în Europa ...e". Fiindcă, în Galați, ...eu de îmbunătățit. Ne ...olectivul de părinți ai LYRA, în protestul pe care îl semnează : ...im că în această clă... perioada comunistă a ... ani de-a rîndul Gră... 6, clădire care a fost ...le vechea nomencla... ...orm Decretului nr. 236 Secret (s.n.) — și fo... ...pt reședință pentru ...ii poporului" și iată ...nocrație această clădi... ...sele să fie redată ex... ... fostei nomenclaturi ... putea reflecta în li... ...motivele arătate ... — față de e... ...otărîre a Tribunalului ...de a se atribui imobi... ...ui prim-secretar al ...ui Județean p.c.r. și ...al 12-lea ceas aștep... ...telui dreptății să-și ...intă...

MIHA... GĂLĂȚANU ■

Sibiu, afacerea secolului

Odiseea deșeurilor toxice

După cum se va vedea, România, dintr-o țară mică, hărțuită de probleme mai mult sau mai puțin importante, a devenit, de cîteva zile, un punct de interes, nu atît pentru organele de anchetă (Interpol, SRI, Poliție), cît pentru comercianții occidentali implicați în afaceri cu deșeuri chimice foarte periculoase. Aceștia țintesc România pentru că punctele vamale ale acesteia sînt prea puțin supravegheate, iar vameșii pasibili de a fi corupți. Evident, afacerea nu se oprește la nivelul vameșilor, al șoferilor sau al firmelor particulare. Pentru ca **„operațiunea Sibiu"** să reușească atît de bine, era nevoie de implicații mult mai înalte. Așa încît, suspectul nr. 1 rămîne dl. Drimer. Pe lîngă domnia sa, dl. ministru al mediului, Marcian Bleahu, care se află într-o postură dificilă. În Germania (de cîlva timp, și-n România) circulă documente semnate de dl. Bleahu. Se spune că aceste deșeuri ar fi intrat în țară cu acordul expres al domnului ministru. Bineînțeles, domnia sa neagă o astfel de variantă, precizînd că toate documentele aflate în posesia unor români sau germani sînt niște falsuri grosolane. În ce-l privește pe dl. Drimer, acesta și-a acoperit, cumva, borcanele, dîndu-și, în mod spectaculos, demisia de la Ministerul Industriei. Organele de anchetă au depistat și alte persoane care au facilitat importul de deșeuri în România, acțiune interzisă prin lege. Este vorba despre doi foști ofițeri de securitate : Mircea Schiopoaie și Victor Burdea de la firma Pine Park SRL. Interpolul sesizează, însă, că un anume Helmke Hénz și un anume Gabriel Jagéral cărui nume apare peste tot în această afacere, reprezentantul firmei TRI Ingbert la Sibiu, au intermediat un alt contract cu o firmă din Timișoara ; ROMIUC. Deșeurile trimise din Dresda și Leipzig aveau destinație foarte precisă : Sibiu. Se pare că nici alte județe nu duc lipsă de astfel de perle. Pasibile sînt Timișoara, Mehedinți, Brașov (în special Transilvania). Proiectată, inițial, pentru terenuri minate și țări fără prea multe pretenții (Africa, Insula Caraibilor, Polonia) „Afacerea Secolului" n-a întîrziat să se facă văzută și la noi. Aceste substanțe (radioactive sau nu) produc boli cronice foarte grave. Datorită faptului că s-au descoperit depozite cu deșeuri chiar și-n fîntîni, este programată o infestare a apelor freatice. Aceste butoaie stau în aer liber, se pot găsi (după informațiile noastre) chiar și-n pivnițele și-n curțile țăranilor. Capacele se deschid foarte ușor și pot produce, pe lîngă un miros neplăcut și dăunător, arsuri ale pielii. Ele au fost descoperite în depozite ale firmei Indes SA, ale ILFU-ului, printre cutii de conserve, mere etc. Plus în împrejurimile Sibiului. Drama se complică din ce în ce mai mult. Mafia rezistă tot mai bine. Diverse persoane, prinse în flagrant, amenință în stînga și-n dreapta că vor chema în fața instanței pe cei care îndrăznesc să spună ceva. Trăim pe o bombă, iar criminalii vor s-o declanșeze fără să se știe că ei au comis crima.

Problema cea mai importantă la ora actuală este ; ce se va întîmpla cu aceste deșeuri ? Le va primi Germania ? Cam greu de crezut dacă ne gîndim că există precedente (descoperite), iar țările respective au găsit alte modalități de a scăpa de „păcat". Transportul lor în afara granițelor, adică în Germania, ar costa foarte mult. Va suporta statul german aceste cheltuieli avînd în vedere că pentru transport vor trebui luate și niște măsuri de siguranță ? Cine va plăti containere speciale de zinc pentru 600 t de deșeuri ? Este greu de crezut că Germania se va lăsa prea ușor convinsă. Deja, în actele oficiale, pentru aducerea substanțelor s-au cheltuit 145.000 DM (aproximativ 30 milioane lei). Evident, una este documentul oficial și alta este realitatea. În Germania numai pentru distrugerea unei t de deșeuri costă între 1500 și 20.000 DM. De ce așa mulți bani pentru a le distruge ? Pentru că și prin ardere (o modalitate) se produce o poluare puternică a aerului. Pentru că este nevoie de condiții speciale(fabrici de prelucrare a deșeurilor). Andreas Bernstoff de la „Greenpeace International" spune că „toți comercianții de deșeuri țintesc România pentru că este o pradă ușoară. Există planuri necunoscute la această oră ale afaceriștilor italieni și austrieci care abia așteaptă să scape de deșeurile toxice. În afară de asta, o astfel de operațiune presupune sume fabuloase".

În ce-l privește pe dl. Bleahu, a recunoscut că era sesizat, încă din luna ianuarie, că-n România s-ar putea să intre deșeuri toxice. Bineînțeles, domnia sa n-a luat nici un fel de măsuri pentru a împiedica traficul și s-a mulțumit să declare că acest lucru nu se va-ntîmpla atîta vreme cît va fi ministru. Dar s-a întîmplat o catastrofă. Reparațiile vor veni prea tîrziu, dacă vor veni. Natura, capricioasă și greu de stăpînit, se va îmbolnăvi. Și dacă ea este bolnavă, oamenii vor fi de compătimit. Reamintim specialiștilor noștri, domnului ministru Bleahu, Agenției pentru Supravegherea Mediului Sibiu că opinia publică așteaptă :

— o analiză toxicologică completă care să identifice calitativ și cantitativ produsele prezente în toate butoaiele depistate.

— să se facă măsurători din punct de vedere alfa, beta și gama global.

— ce izotopi conțin acele deșeuri (dacă există izotopi), care este timpul lor de înjumătățire, care este doza de toxicitate ?

Se așteaptă, de asemenea, reacția Guvernului României și poziția sa față de aceste evenimente mai ales că, se pare, a privit cu răceală „Afacerea Sibiu". Și n-ar trebui să fie așa. Cu certitudine, se atentează la siguranța națională. Străinii cărora le-am dat prea multă credibilitate și libertate de acțiune în domenii strategice, ne sapă groapa. Nu atît ei, cît românii corupți, transformați, peste noapte, în escroci internaționali. Așa încît, printr-o gravă confuzie, România este transformată în coșul de gunoi al Europei. Trist, dar adevărat.

MARIA TIMUC ■

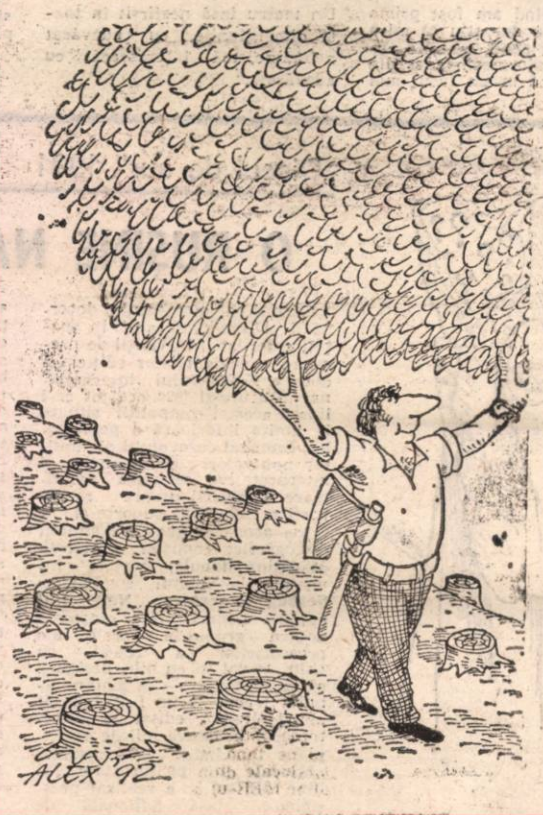

LIVADA FĂRĂ MERI

Am cunoscut pe patul de spital un om trist și uscat ca o frunză, toamna. La 70 de ani, doctorii îi spuneau că are plămînii ca o armonică stricată. Cel mai mult m-a frapat însă privirea lui a omului ce parcă primise o palmă și acum se ruga : „Nu. Nu mă mai atinge !". Îl cheamă Mihalache Ion și noaptea pune capul — în loc de pernă — pe o poveste dureroasă, ca însăși fizionomia lui. Obsesia cehoviană a livezii de vișini își află pandant în istoria celor 2400 de meri plantați de C.A.P. Lipănești Prahova în 1967. Meri cu fructe bune pentru export, mîndria C.A.P. și A.E.I. Măgurele care administrau cele 39 ha de livadă. În 1991, o mînă rău intenționată compromite însă rodul livezii, printr-o stropire neraționalâ. Cine a fost de vină? Nu se știe. Una din binefacerile democrației a fost, după 1989 și atotputernicia zicalei : „Prinde orbul — scoate-i ochii!" Livada fără rod trece astfel în stăpînirea Primăriei Lipănești. Moment important ,căci,în același timp, aici este numit **primar Coman Gheorghe.** Simțindu-și cam subțire zestrea de fapte bune și avînd de acoperit cu „Ceva" fosta sa activitate în cadrul P.C.R., Coman a încercat ca prin metode populiste să cîștige capital electoral în alegerile din februarie 1992. **Speculînd nevoia de lemn de foc a populației sătești, primarul a și dat prima sa decizie : „Cine vrea să mă realeagă, poate tăia lemn la discreție din livadă".** În curt timp, au fost doboriți fără milă sute de pomișori. O parte din săteni s-au opus. Au scris Parlamentului, Prefecturii, Poliției, Televiziunii. Jingărolu Vasile, Frățilă Grigore, Anton Ctin., Frincu Ion, Soare Elisabeta au arătat că **valorificați, fie și la numai 68 lei bucata, pomii puteau aduce, printr-o tăiere oficială, un venit de 1,5 milioane lei pentru obște.** Lemnul s-a vîndut însă la preț de speculă, cu 5.000 lei căruța, de către cei care au apucat să între primii în livadă, și care, în contrapartidă, l-au ales primii pe primarul Coman. Dar a venit primăvara, iar oamenii au descoperit cu stupoare că au 39 ha. de teren cioturos, pe care nu îl pot ara. S-au angajat, la negru, cîteva escavatoare să scoată rădăcinile dar, din cauza costului ridicat al utilajelor, pămîntul a rămas în continuare, necultivat. Printre tulpinile retezate, sătenii au plantat cartofi, iar iepurii aleargă bezmetici. „Cînd mă sculam dimineața" — spune Mihalache Ion, și vedeam merii tăiați, livada îmi părea un copil fără mîini și picioare". „Dar capul — întrebăm noi — capul unde e ?" „Capul (adică primarul Coman), a uitat un timp de comună. În plină campanie, a plecat în Germania". „Dar pămîntul — pămîntul cum îl rabdă oare ?" am întrebat noi iarăși. **„Pămîntul de la Lipănești, ca tot pămîntul românesc, e acum o rană pe care omul a făcut-o, dar nu mai știe s-o vindece.** De rana asta sufăr eu acum mai mult decît cea din piept". **Om al pămîntului, legat însă de patul de spital, Mihalache Ion, suferă, între patru pereți, drama țăranului român; a neputinței și a neînțelegerii.**

VALENTIN DIACONU ■

SURÎSUL

Se zice că undeva, în lumea asta largă, sutele românești nu se mai numără bucată cu bucată ; se virâ mormanul într-o cutie special confecționată, se acționează o presă și, în funcție de volumul ocupat, se știe cu precizie valoarea.

De aceea nu poate fi decît salutară apariția bancnotei de 5000 lei. Munca tuturor afaceriștilor va fi mai lejeră. Iar noi, care și-așa n-avem multe sute de numărat, ne vom duce acasă cu un salariu din trei foi și-i vom spune soției zîmbind cît mai galeș cu putință ;

— Știi, dragă, poate luna viitoare îți aduc un trifoi cu patru foi !

Odată cu noua bancnotă mai sînt și alte avantaje în afară de acela că portmoneele noastre nu vor mai fi deformate.

De pildă, hoților li se va ușura considerabil complexul de operațiuni : nu e totuna să furi 30 000 de hîrtii de o sută, pentru căratul cărora îți trebuie o roabă, și altceva e să smanglești 600 de hîrtii de cîte 5000, deși tot 3 milioane fac !

Casieriţele nu vor mai avea la sfîrșitul zilei degetele zdrelite după ce și-au făcut monetarul.

De-abia așteptăm însă bancnotele de 10 000 sau de 50 000 sau de 100 000 ! Ce veselie va fi atunci pe capul nostru !

Noroc că avem destule personalități ; altfel, chipul cui l-am pune pe noile emisiuni de bani ?

Însă chiar dacă s-ar epuiza, la un moment dat, șirul figurilor ilustre din istoria și cultura noastră, cu siguranță că nu se va imprima niciodată pe vreo bancnotă, fie ea și de un leu, surîsul

GEORGE ARION ■

ZONA DE TANDREȚE

CĂRȚI PENTRU BIBLIOTECĂ

VIAȚA LUI ISUS. De mult așteptată, în sfîrșit apărută în librării, cartea de excepție **VIAȚA LUI ISUS** de Giovanni Papini, în traducerea lui Alexandru Marcu (Editura „AGO-TEMPORIS", Chișinău). Într-un cuvînt către ipoteticul cititor, florentinul Giovanni Papini este mîndru că a putut duce la capăt o astfel de întreprindere serioasă. Viața Nazarineanului este ilustrată de la staulul din Betleem la norul din Betania. Viață a Mîntuitorului, care a fost adesea abordată de artiști și profani, de fețe bisericești și savanți. În înțelesul bărbătesc și omenesc de primenire a sufletului, autorul își exprimă raza unui gînd de smerenie și credință : „Orice s-ar face, Christos rămîne un început și-un sfîrșit, o genună de taine dumnezeiești la răspîntia a două crîmpeie de istorie omenească".

Giovanni Papini (continuîndu-l într-un anume fel pe Girolamo Savonarola) abordează toate izvoarele posibile, de la cele 4 evanghelii la Renan, de la textele de mitologie, paleografie, arheologie, filologie mitică și elină, la textele scrise pentru drept-credincioși și pentru mireni. De la lumea ebraică la cea elină, de la izvoarele indiene la cele chinezești, autorul subsumează, ca într-un creuzet, concepții ale artiștilor și profanilor, ale anticilor și ale modernilor. În ciuda acestei bogății de surse și resurse informative, Isus zugrăvit de Papini este viu și, parcă, trăitor.

Această carte vie, dinamică, eclatantă, ni-l înfățișează pe Mîntuitor cu îndrăgostită vioiciune și smerenie. Christos cel veșnic viu este viu în ochii celor vii ! Autorul florentin se apropie de Nazarinean cu dragoste și nesfîrșită evlavie, ca altădată pescarii din Capernaum. Pentru a-și duce pilda și admirația pînă la capăt, florentinii au încrustat pe o lespede centrală de la intrarea în Palatul Vechi : **JESUS CHRISTUS REX FLORENTINI POPULI P. DECRETO ELECTUS.** Înscriindu-se pe aceeași filieră florentină, Giovanni Papini zugrăvește Fiul Omului și Fiul lui Dumnezeu în culori vii, credibile. Din nevoia firească de a învinge bestia din om și a înălța pe om la un dram de tînjită nemurire. Căci : „nici o altă vreme n-a fost, ca a noastră, mai înstrăinată de Christos și de Christos mai nevoită..." Este viața unui Dumnezeu care s-a făcut Om. Este viața Fiului Omului care s-a înălțat de-a dreapta Tatălui, pregătindu-se pentru o nouă venire ! După două mii de ani de existență înveșnicită Isus Christos pare a umbla desculț prin sufletele noastre dornice de evlavie și primenire.

Intransigență și gramatică. Pentru elevi, studenți și profesori a apărut un excelent îndrumar, în special pentru scrierea corectă a unor cuvinte cu dificultate de scriere în limba română. Dorin N. Uritescu și Rodica Ută-Uritescu propun editurii „GENEZE", și deci și publicului silitor, o carte nu atît inedită, cît necesară : **CUVINTE CU DIFICULTATE DE SCRIERE ÎN LIMBA ROMÂNĂ.** Părțile de vorbire flexibile și neflexibile se regăsesc într-un corolar și îndrumar la purtător, cum se spune îndeobște. Substantivele, pronumele, adjectivele, verbele rare, cu o scriere corectă și o pronunție asiderea, actuală, modernă și contemporană, constituie, de bună seamă, un ghid lingvistic prețios, atît pentru tinerii studioși, cît și pentru cei deprinși cu limba veche și înțeleaptă.

Prof. dr. N. Mihăescu semnează o introducere cît se poate de generoasă și bine venită. „Cred de aceea, că am îndreptățirea a socoti lumea de față ca distingîndu-se prin remarcabile însușiri de analiză și comentarii în domeniul care-i face obiectul și că, străbătîndu-i paginile, cititorul va aprecia cum se cuvine efortul și migala autorilor vizibile în cercetarea uneia dintre cele mai complicate, dar și mai seducătoare fenomene lingvistice — și anume **ortografia**, cu aplicație la felul cum vorbim și cum scriem românește". Alte cuvinte sînt de prisos.

DORIN SĂLĂJAN ■

TEATRU

LA RAMPĂ – DRAMATURGII

Atîta vreme așteptată, noua dramaturgie românească își face, în sfîrșit, intrarea în scenă. Deocamdată, prin tipărirea a cinci texte pe care, fără îndoială, colectivul revistei TEATRUL AZI le consideră valoroase, de vreme ce a întreprins efortul de a ne oferi suplimentul său AVANSCENA, „...ar fi posibilă o lectură — notează în introducere Marian Popescu — dar și gîndul asupra unui viitor spectacol. Nu insistăm !" De ce nu ? În ceea ce ne privește, am gîndit că merită să supunem atenției regizorilor pe cei cinci tineri dramaturgi.

Rîul de bilci

Ioana Crăciun :

„Oricine se caută pe sine scriind teatru, descoperă în sine o infinitate de ipostaze, de „personaje", o infinitate de contradicții, de „conflicte". Începi, de pildă, să scrii un text dramatic de pe poziția victimei ca să descoperi în tine cu spaimă călăul. Eul dramatic este victima și, concomitent, călăul, eul liric, în schimb, este sau victima, sau călăul. Șansa teatrului de a schimba fața lumii o văd tocmai în specificul paradoxalului ego dramatic al dramaturgului de a concilia într-o sinteză superioară contrariile".

Pescărușul din livada cu vișini

Horia Gârbea :

„Nu știu cînd am fost prima dată la teatru dar știu că mi-a plăcut. Băiet fiind, teatrele cutreieram și adormeam ades din vina lor. Cînd m-am făcut mai mare, nu mi-a mai plăcut teatrul pentru că voiam să-l scriu eu, mai bine decît Shakespeare, Ionescu et comp. M-am dus tot mai rar și am scris tot mai mult. Din ce-am scris, nimic nu s-a jucat, fără doar piesa „Șarpele", în care am povestit cum au furat unii o revoluție. Aceasta, spre regretul meu, nu s-a prezentat aici, ci la Londra."

Emanciparea prințului Hamlet

Alina Mungiu :

„...un teatru format din premiere în care loja principală e ocupată de Secretarul de Stat pentru Reformă pe Toate Planurile și fiecare se așază unde i s-a pus cartea de vizită, se știe dinainte cine va intra la Academie și pe ce ușă, în care, pe scurt, totul e atît de previzibil, nu mă interesează, ba chiar mă întristează puțin, cînd îmi amintesc și de asta. Un teatru însă nesfîrșit în toate dimensiunile, cu adevărat nebunesc, mă interesează cu adevărat..."

Cine mă trece strada

Emil Paraschivoiu :

„Un lucru e limpede totuși : azi, după atîtea și atîtea solicitări rămase tot fără răspuns, teatrul nu mai poate fi ceea ce a fost".

Cînd vor înflori magnoliile sau cum să sucești gîtul retoricii

Valentin Petculescu :

„Sînt, cu voia dumneavoastră, principele friguros și fără portofoliu al unei țări ploioase... Citeva edituri îmi administrează de ani buni parte din averea imobilă — domeniile muzical-literare. Nu sînt îngrijorat. Praful (și pulberea fină) a sertarelor îmi vor proteja mai bine „Exercițiile de singurătate", Liedurile pe versuri de Daniel Turcea, Cîntecele pentru Ian... Aud și justificări, s-a scumpit hîrtia, s-au ieftinit tăriețele... Se poate, am să cercetez, dar pădurile nu le tai... pădurea aduce ploi, iar eu, cu voia dumneavoastră, sînt principele unei țări ploioase".

Selecție realizată de LIANA TATOS ■

„Discul de aur" 1991

O RUȘINE NAȚIONALĂ

Găzduirea momentului decernării „Discului de aur" în spațiul rezervat festivității de premiere a cîștigătorilor ediției a doua a Festivalului internațional „București '92" era tot ce-i lipsea acestei competiții situate la limita inferioară a penibilului. Împănat cu evoluții ale multor non-valori componistice și interpretative, sărmana sărbătoare a muzicii ușoare românești a trebuit să suporte și ofensa acordării înaltei distincții discografice cenușiel cîntărețe **Mădălina Manole**, „vedetă" inventată de platul compozitor **Șerban Georgescu.** Nefericitul cuplu cîrpaci de cîntecele pentru grupurile corale ale preșcolarilor a reușit, cu chiu și vai (și cu pile, desigur), să încropească — în toamna anului trecut — un L.P. botezat „Fată dragă", editat la „Electrecord" în cîteva mii de exemplare și vîndut la magazinul „Muzica" cam pe jumătate. Ei bine, din tot ce a realizat prestigioasa Casă națională de discuri în tot anul trecut, tocmai această **sușă de celuloid a obținut premiul cel mare !** Este incredibil cum sîntem supuși acestui proces rapid și ireversibil de bulversare a valorilor, pe toate planurile ! După posturile naționale de radio și televiziune, care ne-au asfixiat (și continuă s-o facă !) cu difuzarea celor cinci-șase piesulețe (șlifturi) scrise de Ș.G. pe trei note și „zise" de M.M. pe două, „Electrecord"-ul a venit să pună capac la toate ! Nu trebuie să fii mare muzicolog, ca să-ți dai seama că ultima distincție e rodul unor aranjamente fără precedent în istoria discografiei de la noi ! De altfel, în scurta și împotmolita luare de cuvînt, M.M. (posesoarea unui vocabular format din paisprezece cuvinte și jumătate, plus niște risete fără noimă) a recunoscut (sancta simplicitas !) și că radioul a ajutat-o foarte mult să ajungă cunoscută, și că se mai găsesc discuri la vînzare, ș.c.l. ce spune totul...

SANDU ȘTEFĂNESCU ■

ROMA :

„GALA FILMULUI ROMÂNESC"

În urmă cu cîteva săptămîni a avut loc la Roma „Gala filmului românesc". Au fost prezentate zece producții semnate de două dintre cele mai prestigioase nume ale cinematografiei noastre : Dan Pița și Mircea Daneliuc.

În dorința de a semnala cititorilor noștri acest însemnat eveniment cultural pentru România, am solicitat opiniile celor doi regizori. A fost și ocazia cu care am aflat — nefiind informați pînă acum pe nici o cale — că domnul Dan Pița refuză să facă vreo declarație revistei „Flacăra", Domnia sa considerînd că în paginile acestei publicații a fost calomniat anul trecut „într-un adevărat serial", semnat de un fost colaborator. Regretînd faptul că domnul Dan Pița nu s-a folosit atunci de dreptul la replică, îl informăm că nici acum nu e prea tîrziu să o facă. „Dreptul la replică" îl au, de altfel, și persoanele care, eventual, s-ar putea simți lezate în rîndurile de mai jos. Izbindu-ne de refuzul categoric al regizorului Dan Pița, nu ne-a rămas să dăm tiparului decît o singură declarație.

Mircea Daneliuc :

„A fost un dezastru penibil, la care am fost martor și victimă!"

Noi am fost invitați de domnul Florian Potra, director adjunct la **Academia di Romania**, care finaliza un deziderat vechi de șapte ani al cinematografiei noastre, Gala filmului românesc în Italia. Și-au mai dat concursul profesorul Guido Aristarco și Universitatea Saplenza din Roma, ca și o universitate din Pisa.

Pentru ca un produs românesc să fie bine primit undeva, el trebuie „ambalat" cumva, pus într-o vitrină. Ori, ce s-a întîmplat la Roma, a fost o bătaie de joc la adresa culturii românești. Tot ceea ce a însemnat „gală", nu a diferit cu nimic de ceea ce se petrecea în urmă cu cîțiva ani. Cei puțin comuniștii de atunci, aveau scuza că filmele noastre fiind o critică la adresa regimului Ceaușescu, nu trebuie arătate, nefiind o laudă pentru ei faptul că asemenea pelicule scapă cenzurii. Astăzi, o astfel de scuză nu mai există. Ar fi trebuit să fie o gală serioasă, cu un public format din studenți, profesori universitari, critici de film, cu presă, într-o sală adecvată, cu aparate de proiecție măcar ! Ori, „gala" a avut loc într-o încăpere de la Academia di Romania, cu niște aparate atît de vechi, încît nici în rețeaua de difuzare de aici nu mai există. Unul dintre aparate s-a defectat încă de la prima proiecție, așa încît s-a mers cu un singur aparat, bobină cu bobină, asta însemnînd cîte o pauză de 20 minute, timpul necesar încărcării. Au fost programate cîte două filme pe zi, unul al lui Dan Pița și altul al meu. Între spectacole se făcea o pauză de aproape două ore, în care cei care apucaseră să vină, se învîrteau un timp încercînd să găsească măcar o cafea și finalizau prin a-și lua zborul. Ceea ce este mai grav, e că n-a fost public italian, nici nu avea cum să fie din moment ce n-a existat nici un anunț în ziare, atașatul de presă al ambasadei noastre nefiind contactat. Spectatorii erau copiii personalului Academiei și niște studenți români cu burse în Italia, care locuiesc acolo. Deci, practic, noi am dus cu mare cheltuială filmele la Roma pentru o formalitate care s-a chemat „Gala filmului românesc", un dezastru penibil, la care am fost martor și victimă. Masa rotundă de la final s-a petrecut tot între organizatori, audiența fiind formată din aceiași copii. Cel mai întristător lucru este însă că ni s-au ținut lecții de marxism de către oameni cum este domnul Potra, în virtutea faptului că și-au investit viața în acest marxism, ca și cum noi am fi avut vreo vină pentru această opțiune a lor ! Totul s-a terminat cu o gargară stalinistă, care n-avea nici o legătură cu cultura sau cu propaganda. Eu sînt de acord că după o revoluție anticomunistă un cetățean are libertatea să creadă în marxism, dacă vrea ! Dar ca să convingă cu forța și pe alții — cum s-a făcut vreme de 40 de ani — ba, mai mult, să conducă o instituție care are menirea de a promova cultura românească într-o țară cu o civilizație serioasă, mi se pare o chestiune irresponsabilă ! Și nu numai din partea domnului Potra, dar din partea celor care l-au investit cu această funcție.

Cînd totul a condus către o stare de criză acută, s-a alertat și Ambasada. La întrebarea mea de ce nu s-a implicat, de ce nu i-am văzut pe acolo, mi s-a răspuns că nu au fost convocați de domnul Potra, care a preluat

singur toată acțiunea, că nu au avut acces și nici invitații.

Nu e prima șansă ratată cu care am eu de-a face. În general, cînd ești pe mîna unor organizatori improvizați, nu există alt rezultat. Nu e suficient să te pricepi la cinema — admițînd că domnul Potra e persoana cea mai indicată din punct de vedere al pertinenței simțului cinematografic. Asta nu e în măsura mea să judec. Eu judec capacitatea lui organizatorică. Pentru asta a fost pus acolo. Nu ca să rateze contactele culturii române, ci să facă o operă de penetrație. Dacă e capabil ! Dacă nu, să facă loc altora, mai tineri, care sînt în stare de mai mult. Mi se pare extrem de nociv ca o zonă atît de bogat culturală cum este Italia, să fie atinsă atît de periferic, mai ales cînd ai acolo și mijloacele necesare ! În Italia există încă de pe vremea lui Pârvan și Iorga două lăcașe de cultură — la Roma și la Veneția — în care s-ar putea face mult mai mult pentru România. Este scandalos să nu profiți de așa ceva !

A consemnat
LIANA TATOS ■

Cursa cu obstacole

Cu sudalme în scriitori

Naiv și optimist, în această rubrică acum un an de zile am publicat o tabletă intitulată „Amurgul sudalmelor". Recunosc, a fost o greșeală. Sudalmele, învinuirile, denigrările, calomnia și minciuna nu au încetat. Dimpotrivă. S-au întețit, au devenit mai frecvente și mai dure. Deci nu putea fi vorba de amurgul sudalmelor, ci de un răsărit nefast al intoleranței.

Țintа acestor sudalme descoperi devin scriitorii, fără deosebire de crez artistic, politic sau de naționalitate. Pentru ce sînt atacați scriitorii ? Fiindcă scriu, fiindcă tac, li se pune în circă retragerea în turnul de fildeș și în egală măsură amestecul lor în treburile fierbinți, social-politice. Dar scriitorii nu vor să devină, nu pot să devină oameni cuminți, înțelegători. În afară de soarta lor proprie permanent amenințată, spre nenorocul lor se ocupă și de soarta concetățenilor, a bătrînilor și a tinerilor, fiind profund îngrijorați de destinele țării și nu în ultimul rînd de prezentul și viitorul culturii.

Fenomenul nu este nou și nu de azi. Îl putem considera o permanență mistuitoare... Noaptea trecută am deschis la întîmplare o carte. M-au izbit frazele următoare : **„În cadrele statului, scriitorul n-a însemnat nimic. El a răsărit la întîmplare, s-a dezvoltat la întîmplare, a creat și s-a stins la întîmplare. /.../ Un haiduc electoral a însemnat oricînd în ochii celor mari, mai mult decît un scriitor. Statul nu i-a încredințat scriitorului nici un rol, nu i-a pus la îndemînă posibilități de creație, nu i-a oferit, în schimbul muncii lui, un trai modest dar sigur".** Aceste rînduri se referă la trecut. Ce i se oferă scriitorului astăzi ? Dacă trece cu abilitate de partea puterii, o duce bine. Posturi mănoase, titluri onorifice și o protecție socială ce-i scutește de dureri de cap. Dar dacă nu trece de partea cealaltă a baricadei și în „anumită parte a presei", manifestă o atitudine refractară față de cîrmuire și mai tipărește cărți în defavoarea structurilor vechi regenerate în perioada postrevoluționară, riscă foarte mult. Unii dintre ei, Petru Creția, Banu Rădulescu, Petru Vintilă, au simțit pe pielea lor materializarea acestui risc, fiind bătuți de niște profesioniști necunoscuți. Loviturile perfide în împrejurări neelucidate încă i-au curmat viața lui Ghiță Dumbrăveanu' lipsindu-l de satisfacția izvorîtă din apariția lucrării sale „Piața Universității"...

Alți confrați sînt mai norocoși. Ei sînt doar huiduiți, calomniați, ponegriți, discreditați, amenințați, făcuți trădători de neam și de țară în publicații imunde ai căror patroni și redactori țin morțiș să ne înfoarcem fără crîcnire în peșterile obscurantismului totalitar.

Un foc concertat e îndreptat asupra Uniunii Scriitorilor din România ; conducerea și membrii săi dînd dovadă de consecvență și fermitate în conștientizarea unui adevăr întristător — cultura română se află în pericol și în primul rînd cultura scrisă. Caută sponsori, caută înțelegere, așteaptă o legislație ce ar avea o influență hotărîtoare și benefică asupra redresării culturale. Se fac promisiuni, dar mai ales se discreditează scriitorii, conștiințele vii ale acestei țări.

Istoria se repetă. Ca dovadă, poate sluji încă un citat din lectura mea de noapte : **„În loc să se discute problema culturii românești, care nu va cunoaște o epocă de înflorire atîta vreme cît scriitorilor nu li se ercează o soartă omenească, se azvîrle cu sudalme în scriitori.**

Să înceteze această diversiune".

Rîndurile citate aparțin lui Zaharia Stancu și au fost încredințate tiparului la 15 aprilie 1938.

BALOGH JÓZSEF ■

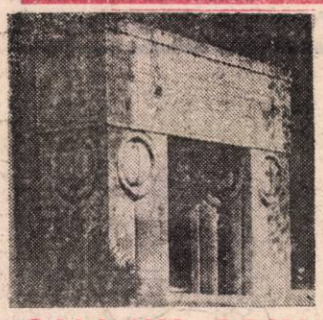

OMAGIU PRIN FURTIȘAG ?

În cele două imagini vă înfățișăm, pentru comparație, fotografia „Porții sărutului" de la Tg. Jiu și fațada dinspre Rue Sherbrooke, cea mai bogată stradă din Montreal, a noii clădiri a Muzeului regal de arte frumoase. Cei doi arhitecți montrealezi, care au realizat îndrăznețul proiect — în momentul de față materializat în totul — s-au inspirat din capodopera lui Brâncuși. Am spus „s-au inspirat" deși, după opinia noastră, e vorba de mai mult decît atît. Sculptorul Octavian Olariu — stabilit de un deceniu în marele municipiu din provincia canadiană Quebec — mi-a atras revoltat atenția asupra chestiunii întrucît în discuțiile din presă, care au precedat finanțarea proiectului nu s-a amintit niciodată numele genialului sculptor. Normal ar fi să vorbim ori de o gafă, ori de o obrăznicie, întrucît nimeni nu și-ar permite, spre exemplu, să transpună, în alte dimensiuni, „Sărutul" lui Rodin și să-l semneze ca operă proprie. Am fi interesați să publicăm opinii ale cititorilor noștri, referitoare la problema pe care v-o prezentăm, deoarece nu e vorba de o sculptură oarecare, ci de o operă de căpătîi a artei moderne românești și de una din cele mai remarcabile creații ale artei monumentale din veacul al XX-lea. **(Tudor Octavian).**

MEGAMIX

„LET'S GET ROCKED"

● În Marea Britanie, grupul SIMPLY RED a atins cifra de două milioane de exemplare vîndute, ale albumului „Stars". Pe piața mondială, discul a obținut recordul de cinci milioane de exemplare vîndute, fiind la concurență cu „Dangerous", al lui Michael Jackson. Trupa a ținut să marcheze această performanță lansînd un nou disc single, intitulat „Thrill Me". Este al doilea succes de top după hitul din februarie, „For Your Babies".

● PHIL COLLINS urcă în schimb în topul... milionarilor, contul său în băncile americane fiind declarat la cifra de 50 milioane dolari. De curînd el a achiziționat o nouă locuință în Beverly Hills, unde poate găzdui lejer 60 de persoane. Prețul la cumpărare : 8,5 milioane dolari.

● BOB DYLAN va publica în toamna aceasta o carte cu însemnările sale, intitulată „Road Drawings". Este o colecție de notițe scrise în timpul turneului „Never Ending Tour", recent încheiat.

● METALLICA lansează un nou disc single, „Nothing Else Matters", purtînd eticheta „Vertigo". Extras de pe ultimul album, discul are pe verso varianta live a cîntecului „Enter The Sandman" iar în varianta maxi și CD mai apare „Harvester Of Sorrow".

● VANESSA WILLIAMS este nr. 1 în America nu numai la capitolul frumusețe. Cu siguranță că ați remarcat-o pe „Super Channel" în clipul „Comfort Zone". De mai multe săptămîni ea domină clasamentele discurilor pe turația 45, cu cîntecul de succes „Save The Best For Last".

● După ce au primit șocați, vestea morții chitaristului Steve Clark, după ce bateristul Rick Allen și-a pierdut brațul într-un accident, membrii trupei DEF LEPPARD și-au strîns rîndurile și iată-i ieșind în sfîrșit la lumină. Noul lor album, apărut cu o întîrziere justificată, se numește „Adrenalize" și este notat cu patru stele (excelent) de revistele muzicale. Cîntecul cu care se deschide albumul este actualul succes de top, „Let's Get Rocked".

MIRCEA ZANE ■

„BÎLCIUL DEȘERTĂCIUNILOR"

Lucruri, lucruri și iar lucruri ● Ciorapi bumbac 220 lei perechea ; cămăși, bineînțeles import, 2 300 lei ; covor 3/4 m, recondiționare atestată de ciucuri și pete pale, estompate, dar se vinde „nou" la 50.000 lei, preț „negociabil" ● mături indigene, fără coadă (dezavantaj părinții !), 75 lei ● ceasuri mari de perete, garantate pe invers, 3 500 lei ● vermorel pentru stropit vie, pereți sau persoane, 10.000 lei ● calorifer electric, 8 elemenți, folosit, stare perfectă (?), 13.000 lei ● cărți bune și proaste, dar toate pe jos ● 4 pantofi, expuși pe un ziar elegant ● hîrtie W.C. 3 suluri la 100 lei record ● 275 ruble cu 3.900 lei ● antene T.V., 300 lei bucata, „La magazin 1.000 lei, le-am lăsat ieftin ca să le dau" ● broască yale cu butuc, 3 chei, 1.000 lei ● piese auto vechi, murdare și dubioase ● blugi 2 800 lei perechea ● adidași Training de la frații noștri bulgari la numai 6 500 lei perechea ● „Stop ! Pt. grădina dv. semințe de dovlecei 25 lei plicul ; mașini : „Afacerea zilei 2 000 $ BMW". Dacia folosită 400 000 lei („Vrei s-o cumperi, tată ?") ; ● vioară folosită 8.000 lei, la întrebarea „Ce marcă ?", vine răspunsul „Uitați-vă !" și constatarea : vă puteți uita, tot nu se vede nimic ● 2 cărucioare pe un tractor ● 3 fotolii de mașină desfundate, vizibile direct pe ciment ● tonetă umblătoare, adică împinsă de proprietar, ladă albă pe roate cu covîltir 30 000 lei ● un curcan. 3.000 lei, pentru că n-are greutate clară, e speriat și are o funie de gît, ca și noi.

Cumpărătorul care nu cumpără nimic...

Da, se cumpără foarte puțin. După trecerea liberalizărilor care s-au abătut asupra buzunarelor, în ele nu a mai rămas mare lucru. Acolo, cîteva mii de lei, reorientate acum pentru hrana de zi cu zi.

Curiozitatea cumpărătorului este nemăsurată. Întreabă, iscodește, cere explicații, intră în vorbă neinvitat, leagă chiar prietenii, se răcorește cu o bere (mai rar cu un „Pepsi") dar nu prea cumpără. De regulă, vînzătorii nu prezintă încredere pentru el. „Păi ăsta e furt, dom'le!" strigă oripilat vreunui vînzător ce afișează prețuri exagerate. „Dar nu te obligă nimeni să cumperi!" vine răspunsul comersantului.

Cumpărătorul nostru de fiecare duminică se oprește apoi în fața unor măsuțe pliante pe care sînt expuse piese auto uzate. Se interesează de o piesă sau alta și trece mai departe. De obicei, îmbrăcămintea și cosmeticalele nu îl atrag, deși acestea se găsesc din abundență. Țiganii îl agasează, îi mai înjură printre dinți, ocazie cu care își amintește și de poliție, își scoate batista pentru a-și șterge transpirația. Deplasarea în interiorul talciocului este extrem de anevoioasă ; uneori trebuie să te oprești pentru că circulația este blocată sau să ocolești anumite zone. Risipa de gesturi și nervi este mare. Injurăturile, pe măsură. Taxa de intrare în talcioc pentru cumpărător (5 lei), înțelege omul că primăria are nevoie de bani, dar ar fi fost normal, și corect, ca primăria să execute măcar cîteva minime amenajări în talcioc, să vadă lumea pe ce dă banii. Oricum, mulți vizitatori intră fără să plătească.

Cîteodată, cumpărătorului îi este dat să întîlnească aici colegi sau prieteni. Își string mîinile, cu o efuziune ce te face să crezi că se regăsesc după o viață, după care se despart, pentru că valul de oameni se mișcă în permanență și nimeni nu poate zăbovi prea mult într-un loc.

Rar, cumpărătorul care nu cumpără nimic devine vînzător. Un vînzător ad-hoc, ambulant ; în acest scop, își poartă marfa prin întreg talciocul, la vedere, sau își agață de haine un bilet pe care este scrisă marfa și (eventual) prețul ei.

Spre prînz, obosit, flămînd, prăfuit, cu nervii la pămînt, părăsește talciocul. Cumpărătorul care nu cumpără nimic poate fi oricare dintre noi.

Dialoguri în sărăcie

Vînzătorii sînt și mai nenorociți. Ei nu reușesc decît rareori să-și vîndă marfa. **Florica Angelescu**, muncitoare, tablouri : „Le vînd pentru bani. Cei pe care îi cîștig la serviciu nu-mi ajung" ● **Valentin Ivașcu**, student, casete audio înregistrate : „Eu le înregistrez, eu le vînd. Nu beneficiez de bursă, așa că..." ● **Nicolae Adamescu**, pensionar, piese auto : „Ce să fac, domnule? Trăim cu bani, nu cu aer. Pensia nu-mi ajunge, asta e !" ● **Cătălin Nica**, elev, echipament sportiv : „Eu doar vînd. Marfa nu este a mea, dar cîștig și eu ceva". ● **Emil Bradu**, inginer, blugi și haine din piele : „Pentru că salariul nu-mi ajunge, sînt nevoit să mă ocup și de afaceri. Lunar plec în Ungaria sau în Turcia pentru marfă" ● **Marcel Tănase**, muncitor, adidași : „Trebuie să mă descurc, nu ? Dar și aici în talcioc este o loterie, pentru că s-ar putea să nu-mi vînd marfa. Am pățit-o de cîteva ori !" ● **Liviu M.**, șomer, cărți : „Sincer vă spun, mi se rupe inima că trebuie să-mi vînd cărțile, dar nu am de ales. Sînt șomer de patru luni și nu am primit nici un leu din ajutorul de șomaj" ● **Paul Negrea**, „Dacia 1310" : „O vînd pentru bani. Astăzi mașina este un lux".

Mănînci aici și mori acasă

Sub umbrele colorate sau, direct, sub cerul liber, micii își trimit mirosul rînced în cele patru zări. Cu pîine și muștar — numai 20 lei bucata. Ieftin ca braga ! Picanți din cale-afară, se cer udați. Nici o problemă ! Pentru modica sumă de 120 lei, devii imediat fericitul posesor al unei sticle (1/2l!) de bere Rahova.

Pentru cei mai puțin pofticioși, flămînzi totuși, ori numai dornici de a-și trece timpul mestecînd ceva (deh, tot omul trăit în capitalism morfolește „oarece gumă") pufuleții sînt mult mai abordabili. De găsit, se găsesc, slavă Domnului, din belșug. Rezerve uriașe, în baloturi enorme, sînt cățărate pe capotele mașinilor sau zac în colbul drumului. Un tînăr înalt mănîncă semințe și le aruncă, nonșalant, în capul celor mai scunzi decît el. În general vorbind, dacă „serviți" ceva în țîrg, atenție să nu se adevereasă zicala : „mănînci aici și mori acasă !".

Pete de culoare

O lume pestriță înaintează încet, viermuit, între rînduri de mașini și mărfuri expuse pe jos. Deplasarea se produce în tăcere, fără vorbe, majoritatea oamenilor se uită „cursiv", adică fără a se opri. Cerul este albastru. Din loc în loc, în această liniște nefirească, dezolantă, țipă petele de culoare ale talciocului : casetofoane răspîndind o muzică asurzitoare ; jocurile mecanice cu animatori dezinvolți selectînd învingători („Obligatoriu un număr va ieși învingător. Numărul 3. Cine are numărul 3 ? A cîștigat 300 lei !") ; o căruță

cu doi cai frumoși și blînzi ; un cîine legat de gard ; reclama, sufletul comerțului". Dau pe Sultana pe covor !". Murdărie și praf. Dacă te apucă o nevoie, rămîi cu ea, sau găsești locuri de ușurare chiar la vedere. De, chiar colorate petele, tot pete...

Anchetă realizată de
CRISTINA ATANASIU ■
LUCIAN TUDORANCEA ■
Fotografii de GIG MOTOIANU ■

Mistrețul cu colții de aur

Cînd dr. Virgil Scridon, șeful secției de medicină legală a Spitalului județean Bihor, a primit ordin că trebuie să se prezinte negreșit la rezervația specială de la Balc, unde urma să aibă loc o vînătoare de mistreți, la care participa Ceaușescu & Comp., omul în halat alb, chemat, de obicei, să constate cazuri de moarte suspectă a încremenit de surpriză și oroare.

Era în iarna anului 1984 cînd Ceaușescu și suita vreo 35 de porci plesnit-au ! Șeful secției de medicină legală a trebuit nu să constate moartea (garantată de dictator !), ci să vadă dacă plumbii nu le-au trecut cumva prin inimă sau prin apropiere ! Cei 27 de mistreți care au scăpat cu inimile neatinse au fost atîrnați cu rîturile în jos și, pe un frig cumplit și cu mînecile suflecate, medicul legist a înregistrat o performanță, unică în felul ei : i-a spintecat pe toți și le-a cules inimile, secționînd vasele și aorta. Un șirag de inimi de mistreți n-a impresionat deloc pe ceaușeștii care au trecut prin preajmă, necatadicsind să adreseze vreo vorbă doctorului care trudea din greu. Inimi de mistreț lîngă inimi de dictatori care, un cincinal mai tîrziu aveau să fie secerate de plumbii altor gloanțe ! Cu halatul plin de sînge, aidoma unui casap, doctorul lupta cu fiecare fiară să-i smulgă inima, dar fără să o stringă în palme, căci toată truda i-ar fi fost degeaba. Carnea era fragedă, căci mistreții erau hrăniți de pădurari cu porumb și cartofi. În aceeași zi, 27 de borcane de 15—20 litri pline cu ser fiziologic unde zăceau inimile scurmătorilor au fost transportate cu avionul la București pentru clinica de la Fundeni, unde un alt bihorean, celebrul dr. Ioan Pop D. Popa, urma să folosească valvulele la transplantul de inimă.

O valvulă costă 1 500 $, mi-a spus dr. Scridon. Nici nu știm ce mine de aur ambulante grohăie prin pădurile noastre, dînd iama, toamna, prin culturile de porumb ale țăranilor de la munte.

De cele mai multe ori cade victimă unor vînători neorganizate și braconajului, mistrețul fabulos cu valvula de aur ! Mica valvulă care este cel mai bine suportată de organismul uman costă cît o piramidă de carne de mistreț. Înmulțiți 1 500 $ cu 400 lei și veți afla cît costă un mistreț !

Cum se face, în prezent, recoltarea de inimi de mistreț sau nu se mai face deloc ? Bolnavii cardiaci au mare nevoie de aceste valvule pentru transplant, fiecare mistreț doborît trebuind să însemne un bolnav care se ridică de pe patul de boală. Nemaipunînd la socoteală că un export rațional de valvule ar însemna o salutară transfuzie de valută în anemicul corp al economiei românești. Ce spun factorii de răspundere din sănătate și din silvicultură ? Mistreții cad răpuși nu atît de gloanțe, cît de nepăsarea noastră care îi osîndește pe cardiaci !

PAȘCU BALACI ■

Implementare

Biroul de audiențe

CURIER JURIDIC

FLORIN ANGELESCU, Orșova, jud. Mehedinți : Pentru stabilirea impozitului ce vă interesează e necesar să vă deplasați la circa financiară din localitate.

Aceasta, pe baza actelor dv. de proprietate, a suprafeței declarate închiriate și a chiriei convenite, vă poate calcula impozitul ce-l datorați.

Față de valoarea astfel stabilită, urmează să vă decideți.

GHEORGHE BRĂDEANU, com. Stîlpeni, jud. Argeș :

a) Pentru refuzarea unei detașări, vi s-a desfăcut contractul de muncă. Dv. ne scrieți că măsura a fost luată conform art. 120, ceea ce cred că este greșit, temeiul legal avut în vedere fiind, probabil, art. 130, lit. „i" din Codul Muncii.

b) Dacă dv. considerați că desfacerea contractului de muncă a fost netemeinică și ilegală, trebuia s-o contestați în termen de 30 de zile, la judecătorie, cerînd desființarea sa. Dacă ați făcut-o în noiembrie 1988, înseamnă că ați acceptat măsura respectivă cu toate consecințele sale, inclusiv pierderea sporului pentru vechime neîntreruptă în aceeași unitate și diminuarea numărului zilelor de concediu de odihnă. Acum o astfel de acțiune este tardivă.

ALEXE MASLIANICOV, Galați : Pentru informațiile solicitate, adresați-vă circumscripției financiare din localitate.

MARIANA BANGHERU, com. Chiajna, Sectorul Agricol Ilfov : Vă este necesar un aviz din partea Ministerului Muncii și Protecției Sociale din care să rezulte că activitatea dv. din perioada 1972-1974 constituie vechime în muncă.

Pe baza acestuia, solicitați în scris unității, înscrierea vechimii respective în carnetul de muncă.

În caz că refuză, acționați-o în judecată.

CORNELIU OLTEANU ■

Domnule Director General al „Publicațiilor Flacăra"

După ce m-am adresat dv., am primit un răspuns de la Direcția învățămînt, editură, redacție din Ministerul Agriculturii și Alimentației, condusă de doamna director ing. Constanța Ionescu. Din respectiva adresă (nr. 92 375/05.03.1992), privind drepturile bănești ce mi se cuvin, reiese că trebuie să le recuperez de la persoanele care au dispus transferarea mea în anul 1988, contrar însă prevederilor art. 111 și 136 din Codul Muncii, în care se arată că drepturile se plătesc de către unitatea în cauză, urmînd ca aceasta să recupereze sumele plătite de la persoanele vinovate.

Cu privire la reintegrarea în funcția avută, doamna director mă informează că nu mai există temei legal, pe motivul că Hotărîrea Guvernului nr. 521/15.05.1990, nu ar mai prevedea acest lucru. În fapt, această hotărîre nu are nici o legătură cu astfel de situații, neabrogînd Legea nr. 10/1972 care, la art. 130, lit. „f", prevede temeiul legal care se uzează în astfel de situații. Mai mult, Hotărîrea Guvernului nr. 521/15.05.1990 a fost abrogată prin Hotărîrea Guvernului nr. 461/25.07.1991 apărută în Monitorul Oficial nr. 157/25.07.1991.

Vă rog, dacă este posibil, să mai fiu ajutat de către dv. pentru a rezolva acest caz, avînd marea rugăminte ca, prin intermediul „Publicațiilor FLACĂRA", să fie informată conducerea Ministerului Agriculturii și Alimentației despre abuzul pe care îl face doamna directoare ing. Constanța Ionescu prin neexecutarea Deciziei nr. 3 228/1991 a Tribunalului Județean Dolj și trimiterea, prin adresa nr. 92 375/05.03.1992 a unui răspuns eronat, atît mie, cît și conducerii liceului din Calafat, pe care caută să-l determine să nu execute hotărîrea organului de judecată. Mă întreb : poate doamna directoare nu a cunoscut că Hotărîrea Guvernului nr. 521/15.05.1990 a fost abrogată ? Totuși, ce interes are să atace, prin recurs extraordinar, Decizia nr. 3 228/1991, dacă susține că, prin această hotărîre, nu ar exista temei legal pentru reintegrarea mea ? Mai mult, dacă unitatea în cauză, Trustul IAS Dolj s-a desființat, ce interes mai are Direcția să atace această decizie definitivă ?

Vă mulțumesc,

Dascălu NICOLAE
Str. Traian nr. 27, Calafat, jud. Dolj

Primăverile

Dacă ați epuizat toate posibilitățile pe care le cunoașteți, în încercarea dv. de a vă rezolva problemele, mai există totuși o soluție: să chemați oamenii de la Flacăra

Nepătrunse sunt căile...

Stefi Graf dixit

Către revista „Flacăra"

Am fost internat, în perioada 23 aprilie — 8 mai a.c., la Spitalul Municipal Turda, secția domnului doctor Nae Emil.

Boala mea era foarte avansată, iar diagnosticul cît se poate de grav.

Doresc ca, prin intermediul revistei „Flacăra", să aduc cele mai calde mulțumiri celor ce m-au vindecat : domnul doctor Nae Emil și întregul colectiv. Toți au depus eforturi susținute și mi-au redat viața.

Mi-au plăcut mult ordinea, curățenia, calitatea tratamentului.

Mulțumesc din suflet colectivului medico-sanitar pentru competența și pasiunea cu care își fac datoria.

Birău DUMITRU, pensionar, Cîmpia Turzii, jud. Cluj

Stimate Domnule Ion D. Goia, redactor șef la revista „Flacăra"

Vă aducem la cunoștință că am fost împuterniciți de către Adunarea generală a locatarilor blocului E. 11 din Aleea Bucșenești nr. 3, cartierul Drumul Taberei, sector 6, București, să intervin la dl. Victor Ciorbea, președintele Confederației Naționale a Sindicatelor Libere din România, cît și la președintele comisiei pentru administrația locală și urbanism a Parlamentului României, în vederea cumpărării apartamentelor, conform legislației în vigoare de care se bucură toți locatarii din locuințele proprietate de stat.

Menționăm că în adresa nr. 1 499/24.07.1991 primită de la C.N.S.L.R. se precizează că locuințele moștenite de la Uniunea Generală a Sindicatelor din România (UGSR) nu se pot vinde pînă la adoptarea unei hotăriri de principiu de către Convenția pentru administrarea patrimoniului sindical comun al fostului UGSR.

Precizăm că toți chiriașii din blocul nostru (55 de apartamente) au lucrat în sectoare ale muncii nelegate de politica sindicală (șoferi, mecanici auto, instrumentiști în Ansamblul artistic al sindicatelor, tîmplari, portari, instalatori, dactilografe, etc.). Faptul că împrejurările vieții i-au condus să lucreze în aceste sectoare nu poate reprezenta o justificare pentru a fi privați de dreptul cvasigeneral al chiriașilor din România de a-și cumpăra o locuință după o viață de muncă.

Mulți sînt azi pensionari, avînd pensii indexate de 5 000—7 000 lei, venituri insuficiente pentru a putea plăti chiriile ce se vor majora în proximul viitor.

A lăsa acești oameni la latitudinea numeroaselor centrale sindicale, care își dispută patrimoniul fostului UGSR, înseamnă a-i lăsa în vola soartei, inclusiv cu perspectiva de a putea fi evacuați din apartamentele în care locuiesc de peste 20 de ani.

Menționăm, că în ultimele decenii, sindicatele au mai transferat astfel de blocuri în proprietatea ICRAL (de exemplu, blocul GIOCONDA din Piața Națiunile Unite) construit de stat și dat în folosință UGSR-ului în anul 1970 ; blocul E. 11 din aleea Bucșenești nr. 3 s-a amortizat prin plata chiriilor timp de 22 ani către UGSR. Ca urmare a cutremurelor din 1977 și 1986 imobilul a suferit importante degradări, instalațiile de apă și gaze au depășit termenul cu cel puțin 5 ani.

Față de cele relatate mai sus, vă rugăm domnule redactor șef, a ne sprijini pe lîngă organele în drept, astfel ca și locatarii celor 55 de apartamente din blocul E. 11, aleea Bucșenești nr. 3, să poată cumpăra locuințele respective, conform legislației în vigoare de care se bucură toți locatarii din locuințele proprietate de stat, cunoscut fiind că și apartamentele din blocul E. 11, pe care și le-a însușit fostul UGSR, au fost construite de stat cu banii tuturor salariaților.

Vă mulțumim anticipat pentru sprijin.

Președintele Asociației locatarilor, Nicolae VLĂDUȚ

Dialog

Fotografii de **FLORIN IONIȚĂ** ■

POȘTA REDACȚIEI

V.I. — Reșița : Așa cum ne-ați sugerat vă răspundem în cadrul acestei rubrici. Spațiul revistei nu permite publicarea unor „povestioare". Așteptăm, însă, informații, pe care le cunoașteți bine, vizînd diverse aspecte din orașul dvs.

GABRIELA LIVEZIANU — Piatra-Neamț, str. Obor, bl. O1, sc. B, et. 4, ap. 32 : Vă mulțumim pentru aprecierile favorabile datorate după cum spuneți „interesului pentru sănătatea noastră". Ne solicitați, totodată, o programare la doamna Maria Vârlan. Vă răspundem atît dvs. cît și d-rei **Rodica Moroșanu** din Baia Mare, **Mircea Peleașcă**, din Zimnicea, că noi nu facem programări. Se pare că din cauza spațiului neîncăpător, nu este posibilă satisfacerea tuturor solicitărilor. Insistați, totuși, la numărul 26 68 39.

FLORIN BOZAN — sat Valea Singiorgiului, nr. 101 : Știm că o astfel de metodă de tratament este folosită de către d-na Desanca Nicolai din Arad. O puteți contacta la telefonul 966/32434.

ARISTIDE N. BALCU — Focșani, str. Brăilei, nr. 9, et. 3, ap. 10 : Este posibil ca dreptatea să fie de partea dvs. Pentru a acționa vă rugăm să ne comunicați ce demersuri ați întreprins pînă acum (eventual copii de pe sentințe judecătorești.

ELENA GRECESCU ■

RANK XEROX

REPREZENTANTA PENTRU ROMANIA:
Bucuresti 70749,
Str. G-ral Berthelot 27
Tel: 12 00 53
FAX: 12 00 54

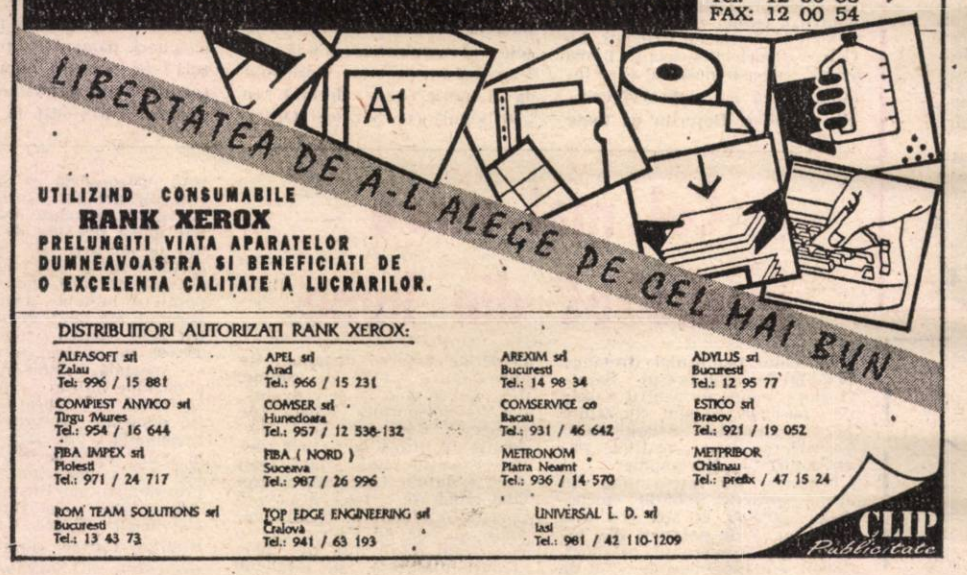

UTILIZIND CONSUMABILE
RANK XEROX
PRELUNGITI VIATA APARATELOR
DUMNEAVOASTRA SI BENEFICIATI DE
O EXCELENTA CALITATE A LUCRARILOR.

DISTRIBUITORI AUTORIZATI RANK XEROX:

ALFASOFT srl, Zalau, Tel: 996 / 15 881
APEL srl, Arad, Tel.: 966 / 15 231
AREXIM srl, Bucuresti, Tel.: 14 98 34
ADYLUS srl, Bucuresti, Tel.: 12 95 77
COMPIEST ANVICO srl, Targu Mures, Tel.: 954 / 16 644
COMSER srl, Hunedoara, Tel.: 957 / 12 538-132
COMSERVICE co, Bacau, Tel.: 931 / 46 642
ESTICO srl, Brasov, Tel.: 921 / 19 052
FIBA IMPEX srl, Ploiesti, Tel.: 971 / 24 717
FIBA (NORD), Suceava, Tel.: 987 / 26 996
METRONOM, Piatra Neamt, Tel.: 936 / 14 570
METPRIBOR, Chisinau, Tel.: prefix / 47 15 24
ROM TEAM SOLUTIONS srl, Bucuresti, Tel.: 13 43 73
TOP EDGE ENGINEERING srl, Craiova, Tel.: 941 / 63 193
UNIVERSAL L. D. srl, Iasi, Tel.: 981 / 42 110-1209

CLIP Publicitate

Mimetism

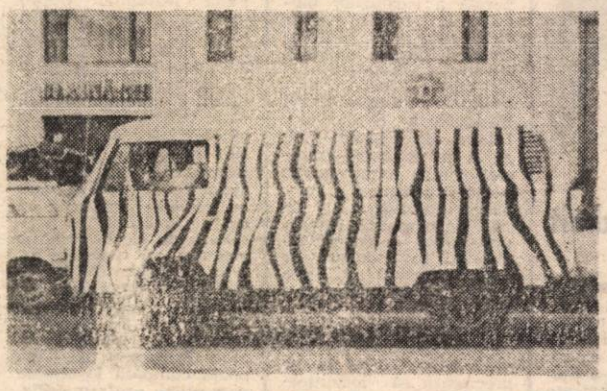

Fotografii de FLORIN IONIȚĂ BOGDAN OPREA ■

CRONICA SENTIMENTALĂ

Salut, Șerban !

Îmi pare bine că ți-ai rezolvat problemele sentimentale. Puțin curaj și explicația a avut loc. Ai văzut că n-ai avut motive să te neliniștești ? Te rog, mult de tot, nu mai trece cu vederea lucrurile pe care nu le înțelegi. Cere, plin de tact, lămuriri. De ce să nu aibă încredere în tine și să nu-ți povestească trecutul ei ? Nimic din ce este omenesc nu poate fi motiv de discuție între voi. Presupun că nu a fost ceva peste care nu poți trece. Dovada este faptul că v-ați împăcat. Acum, dă-i zor cu învățătura ! Examenele bat la ușă. Succes !

CRISTINA ATANASIU ■

Dragă Sanda,

De ce te cerți cu prietenul tău ? Fac pariu că, de cele mai multe ori, nu tu ai dreptate. După cum te cunosc eu, ești voluntară și repezită. Nu poți înțelege că mai există și alte puncte de vedere decît al tău ? Cînd îți spunea mama : „Zic ca el-și fac ca mine" se referea la multe, multe concesii, purtări pline de tact sau, pur și simplu, minciuni convenționale. Nu că te-aș învăța eu să minți, doamne-ferește ! Mă refer la capacitatea de a înțelege, ierta și, de ce nu, a îndura. Întîi a fost durerea, apoi a fost plăcerea. Îmi îngădui o mică, foarte mică relatare : O tînără i-a adus soțului un cîine. Acesta nu l-a vrut, dar ea a tăcut, a îngrijit cîinele și azi bărbatul poartă ei nelui de grijă.

De ce nu taci cînd nu știi ce să spui sau ești „împotrivă" ? Chiar le știi pe toate ? Temperanță, iată ce cred că-ți lipsește. Nu-l mai cherva, că urciorul nu merge la nesfîrșit la izvor fără să se spargă. Și să-ți mai spun ceva : îți stă așa de bine cînd rizi ! Nu știi să observi partea hazoasă și generoasă a lucrurilor ? O vecină de-a mea a rîs cînd prietenul ei i-a vărsat cafea pe rochie. Parcă el a vrut ? Atunci de ce să-i fi reproșat ? Cafeaua iese repede dacă speli pata imediat, dar o vorbă grea nu se uită și scade „apetitul".

Dacă era zgîrcit cînd l-ai cunoscut, crezi că aprecierile dezagreabile or să-l facă să-și golească buzunarele în poșeta ta ? Un bărbat mi-a mărturisit : „Creșteam vidre la țară. Am avut multe prietene, dar numai una mi-a apreciat munca. De fiecare dată cînd venea la mine, îmi punea întrebări despre creșterea vidrelor, se ducea, le mîngîia și, într-adevăr, a fost singura căreia i-am făcut o haină din vidre".

În concluzie, dragă Sanda, cred că poți obține, orice în lumea asta, dacă știi cum să procedezi. Te rog, încearcă să-ți temperezi manifestările. Nu mai reacționa greșit și nu-l mai enerva. Îi îndepărtezi și este păcat de dragostea voastră. Mai scrie-mi.

Apelăm din nou la reteta rul fraților Chivu, propunîndu-vă de această dată :

PEȘTE OCEANIC

Se bat bine 6 ouă și se adaugă 100 gr. făină, 100 gr. cașcaval, 100 gr. brînză. Se amestecă toate la un loc și se subțiază cu puțin lapte. Peștele, curățat de piele, oase, se taie în felii și se bate ca pentru șnițel. După ce se trece prin făină și prin compoziția descrisă mai sus, se prăjește în ulei. În funcție de preferință, se poate adăuga sos remulad, roșe sau cald. Încercați această rețetă și vă asigurăm că gustul peștelui oceanic va fi identic cu cel al șalăului pane.

UN GURMET ■

GRAFOLOGIA
la dispoziția dumneavoastră

LIDA SCOBICI — Călărași. Scrisul relevă o ușoară teamă față de societate. Reacționați viu la aprecierile celor din jur, însă mai mult în forul interior. Prudență, reflexie, politețe și persistență în apărarea ideilor proprii. Poate lua uneori hotăriri surprinzătoare.

MARIUS TUDORACHE — București. Personalitate în curs de formare. Nu se simte bine în orice condiții și se adaptează la o nouă situație într-un timp îndelungat.

CRISTINA-TOMIȚA URSU — Oltenița. Ordine, claritate, răbdare, corectitudine, persoană agreată în general de cei din jur. Uneori sensibilă cu tendințe la descurajare. Unele probleme pe linie „de inimă".

DUMITRU GĂMAN — Petrila. Caracter optimist, econom, însă ezitant uneori în lansarea hotărîrilor. Sensibil, iubește plăcerile pe care i le oferă viața și merge în întîmpinarea lor. În general, cînd succesul se lasă așteptat, este de dorit o voință mai puternică și o analiză nu așa amănunțită a situațiilor pentru a nu pierde ocaziile favorabile.

IOANA GHEORGHE — Călărași. Realism, încredere în sine, persistență în opiniile proprii și echilibru. Nu foarte stabil. Reacționați direct, fără menajamente atunci cînd situația o impune. În general, comportamentul este afabil și stăpînit.

RODICA JALBA — București. Personalitate cu o oarecare instabilitate a dispoziției momentane, avînd tendințe periodice la melancolie. Intervine rațional pentru a schimba aceste stări, precum și a impulsivității care uneori se face simțită.

NOTĂ : Ticu Constantin — Sat Pietreni (Vîlcea), Cotigă Mihaela Narcisa — Focșani, Mezdrea Natalia — Com. Potcoava (Olt), Enacopol Corina — Galați, Iuba Constantin — Caransebeș, Harpan Gheorghe — Com. Șeitin (Arad), Milu Mitică — Giurgiu : reținem scrisorile dvs. pentru un răspuns pînă la 15 iunie, în scopul de a-mi trimite prin poștă și restul talonelor necesare (total 4).

GRAPHOS ■

GRAFOLOGIE

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele

Sexul

Data nașterii

Lawrence „regele deșertului"

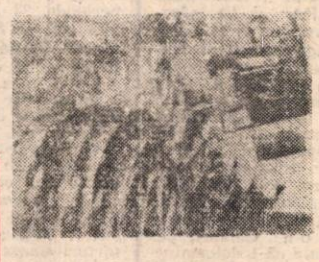

La 13 mai 1935, în satul englez Clouds Hills, lîngă o motocicletă sfărîmată, a fost găsit mort, la numai 47 de ani, Edward Thomas Lawrence. Nici pînă azi nu s-a putut stabili dacă moartea lui a fost un accident, o sinucidere sau un asasinat. Întreaga viață a acestui om este o enigmă, un mit. Îndrăgiții săi beduini l-au numit „El Oran", dar în general arabii îl considerau „regele deșertului". S-a născut în anul 1888. Cu cîțiva ani înaintea primului război mondial, după ce a absolvit Universitatea Oxford a început să parcurgă, pe o bicicletă drumurile Franței pentru a se documenta, în vederea susținerii unei teze, asupra arhitecturii castelelor medievale. Apoi și-a început călătoriile spre Orientul Mijlociu pentru a studia ruinele bastioanelor construite de Cruciați. La Cairo se perfecționează în limba arabă, cunoaște deșertul și se familiarizează cu viața și obiceiurile arabilor. Deșertul cu toate greutățile sale îl atrage. Parfumul acestor întinderi nesfîrșite de nisip îl amețește. În 1914, Lawrence, bine cunoscut în lumea arabă, devine principalul element care asigură o înțelegere între englezi și seicii arabi, pe care îi susține în revolta lor împotriva ocupanților turci. În acest timp devine agent secret al „Intelligence Service" și prin acțiunile sale reușește semnarea unui acord între seicul Hussein, de la Mecca, și guvernatorul britanic al Egiptului, sir Henri Mac Mahon. Lawrence înzestrează cu arme și muniții trupele arabe revoltate a căror conducere o preia. Îl convinge pe prințul hașemit Feisal să participe și el la revoltă. Pe atunci exista o singură cale ferată Damasc — Medina ce permitea turcilor să mențină legătura cu Arabia. În luna martie 1917, în fruntea „Legiunii Arabe" Lawrence dinamitează, în mai multe puncte, această linie, făcînd-o inutilizabilă pentru o vreme. Între timp prietenul său, prințul Feisal, ajunge la Marea Roșie, iar „El Oran" ocupă portul Akaba, pentru ca la finele aceluiași an să cucerească Ierusalimul. „Regele deșertului" a tăcut o experiență unică, teribilă în felul ei, care i-a adus stima tuturor arabilor, traversînd deșertul arabic, de la Mecca la Rabugh și pînă la Medina. Setea, suferințele și epuizarea totală nu i-au înfrînt voința. Rechemat la Londra, este decorat cu „Distinguished Service Order" cea mai înaltă distincție britanică. Un membru al parlamentului britanic, mai tîrziu premierul Angliei, Winston Churchill îl ia cu el la Paris, pentru a face parte din delegația Angliei la „Conferința de Pace". Plictisit de această viață „plină de vorbărie", cum spunea el adesori, pur și simplu fuge. Unii cred că „duhul revoltei" l-a îndreptat spre India, alții spre China. Ziariștii îl caută peste tot. Abia în anul 1922 este descoperit, înrolat ca simplu soldat în „Royal Air Force", sub numele fals de John Hume Ross. Văzîndu-se identificat Lawrence dispare din nou și abia peste un an este redescoperit în „Royal Tank Corps", un regiment de blindate, de elită, sub numele de Thomas Edward Shaw. Apoi ani și zile se pasionează de diverse motoare de mașină, motociclete și avioane. Lawrence este și autorul cărții „Cei șapte stîlpi ai înțelepciunii". Datorită acestei lucrări Bernard Shaw, Edward Forster și Thomas Hardy l-au numit „excelent scriitor". Deși editura i-a cerut și alte manuscrise pentru a fi tipărite „regele deșertului" a refuzat-o. Viața lui a fost un mister, în parte dezvăluită în cartea apărută în 1948 sub titlul „Misivele lui Lawrence". Ce s-a ascuns oare sub masca purtată de aventurier ? Marele scriitor și om politic Andre Malraux a fost toată viața fascinat de personalitatea lui „El Oran". Oare cum s-a putut împăca omul învățat cu civilizația occidentală și cu ceea ce s-a numit „aventura spiritului" ? De ce Lawrence a căutat mereu să intre în anonimat și să se piardă în mulțime, refuzînd numeroase propuneri făcute de bancheri, oameni politici și edituri ? Se pare că numai în deșertul ținens și misterios aventurierul s-a simțit la el acasă.

Cel mai mare pachebot din lume

În sudul peninsulei Bretagne (Franța) se află orașul Saint-Nazaire, cunoscut pentru vasele de pasageri ce sînt construite la „Șantierele Atlanticului". De aici au ieșit vestitele pachebouri „Normandie" și „France". Cu cîtva timp în urmă șantierul a bătut recordul, lansînd la apă cea mai mare navă de pasageri din lume, pe „Suveranul mărilor". Vasul are lungimea de 270 de metri, suprafața utilă 3 000 de metri pătrați, greutatea de 78 000 de tone și dispune de aproximativ 1 200 de cabine, din care, numai în cele de lux, pot fi transportați 2 700 de pasageri. Călătorii au la dispoziție 19 lifturi de sticlă, deoarece vasul este mai înalt decît „Statuia Libertății", trei cinematografe, fiecare avînd pereții ornamentați în altă culoare, o sală de teatru, cu o capacitate de o mie de persoane, discoteică, un miniclub pentru copii și o bibliotecă cu peste 15 000 de volume. Pereții, pardoseala și plafoanele sînt, în general, ornamentate cu oglinzi, în care imaginile se multiplică de sute de ori, iar mii de becuri și reflectoare ascunse peste tot, chiar și în ghivece de flori, dau în timpul nopții o lumină feerică. „Suveranul mărilor" dispune, pentru cele patru motoare de 290 000 cai putere, de o suspensie specială, asemănătoare cu a navelor militare, pentru ca zgomotul și vibrațiile să nu fie depistate de submarine. La ceremonia de lansare, care a avut loc la Miami Beach (S.U.A.) a participat, pe lîngă proprietarii americani și norvegieni, din consorțiul „Royal Carribean Cruise Line", și Rosalyn Carter, soția fostului președinte al Statelor Unite.

AUREL DIANU ■

România — Ţara Galilor 5-1 (5-0)

„Le-am tras-o, să le sune apa-n cap!"

Am renunțat, ca de altfel în atîtea alte rînduri, la locul meu de la masa presei și am optat pentru unul la tribuna a doua, printre cei pentru care un meci de fotbal, este un prilej de bucurie, suferință, durere, satisfacție, încordare, destindere, adică, într-un cuvînt, viață, viață adevărată. Așadar, însoțit de un prieten cu a cărui mașină urma să ne repezim pentru a prinde și finala Sampdoria — Barcelona ure la tribuna a doua cu aproape o jumătate de oră înainte de începerea meciului. Tribuna, plină ochi în zona centrală. Cu chiu cu vai găsim două locuri întrucitva convenabile. Cîteva rînduri mai jos, o discuție aprinsă: „Dacă ți-e frică de ăștia, du-te mai încolo! Te rog frumos ! Hagi, fă pași ! Aici nu stau decît oamenii curajoși". Individul căruia îi fuseseră adresate aceste amabile cuvinte era un tip mărunțel, cu chelie și ochelari. Cel care îl invita cu atîta căldură să se dea ceva mai la o parte, era o matahală. Mărunțelul a tăcut mîlc și s-a mutat ceva mai la stînga. „Păi ce, s-a justificat oarecum matahala, vine el să ne spună că ne bat galezii de ne zvîntă? ! Cu fricoși de ăștia nu merită să împarți locul. Eu am venit să strig, să urlu să lupt, nu să mă închin în fața galezilor!" „Dacă ești așa de curajos, a replicat cu un glas pițigăiat mărunțelul, de ce nu te duci acolo, în teren?" „Taci, bă, dracu', se otărește matahala, că dacă-ți trag una te pierd de musteriu. De ce n-ai stat acasă, la televizor, să-ți vezi fesenistii și pe nentu Iliescu cum rîde cu gura pînă la urechi?!" Jos, în teren, ai noștri făceau încălzirea. În tribună, spiritele, după cum se vede, se încinseseră. Ba o luaseră și pe altă cale. Atins în amorul propriu, mărunțelul s-a ridicat brusc și i-a strigat matahalei: „Ba tu esti fesenist, că numai voi vă dați mari și tari". Spre surpriza mea, cîtiva i-au sărit în apărare: „Așa e, te porți ca un fesenist!" Încoltită, matahala a dat din mînă, a lehamite și a încheiat: „Eu mă port ca un român, ca un om care e la el acasă și nu se sperie de mărăturile astea de galezi. Chiar dacă ziariștii i-au umflat cu pompa. Ce dacă joacă la echipele alea englezești ? Ai noștri joacă la Buhuși, sau la Dorohoi?" Îi propun prietenului să ne căutăm alt loc, mai liniștit. Zis și făcut. Numai că, mutîndu-ne noi cam la 10-15 metri distanță, am dat peste unii care aproape că se încăieraseră. Dacă aici, în tribună, îi spun prietenului, e tensiunea asta, că îți e și frică să mai spui ceva, îți dai seama ce e acolo, în teren. În teren însă, de la distanță, băieții noștri lăsau impresia că meciul care urma să înceapă e un meci ca oricare altul. Dar ei știau mai bine ca oricine că adversarul era unul de soi, nu ca feroezii pe care îi spulberaseră cu 7—0. Tot așa de calmi păreau să fie și galezii, deși și aceștia știau că românii și-au adunat toată floarea cea vestită de prin apus. Ai noștri au pronosticat o victorie cu 2—0. Galezii au ținut să declare că vor pleca de la București cu amîndouă punctele. Antrenorul lor, Terry Yorath, a fost mai modest, declarînd că s-ar mulțumi chiar și cu un punct. Marți, la obișnuita și oficiala conferință de presă, domnul Yorath n-a binevoit să vină. S-a lansat zvonul că l-ar fi îndîrjit faptul că nu li s-a permis galezilor să facă antrenamentul de 45 de minute, consfințit de regulamente, pe terenul de joc. Nu cumva, a fost întrebat Cornel Dinu, îndîrjirea lui Yorath va fi transmisă și jucătorilor ? „Galezii, a răspuns Cornel Dinu, sînt niște tipi îndîrjiți din naștere !" Și ce-a mai spus Cornel Dinu ? Că și au intrat în cantonament de [illegible] două săptămîni, adică [illegible] sînt odihniți și au avut timp să pună cap la cap tot felul de scheme tactice, să se omogenizeze, în timp ce ai noștri abia dacă au apucat să se adune. Cît despre oboseala alor noștri, ce să mai vorbim, mai ales că după ploile căzute terenul s-ar putea să fie deosebit de greu. Îi spun prietenului, în șoaptă, toate chestiile astea și adaug că tot un teren moale ne-a jucat festa la Sofia, în ultimul meci, cînd am ratat calificarea pentru Suedia. Atunci, în a doua repriză, Hagi, Răducioiu și Mateuț, cei care sosiseră direct la Sofia, parcă înotau, parcă alergau în nisip. Vorbeam ,cum spuneam, aproape în șoaptă, dar, spre surpriza mea, tot am fost auzit de un spectator din dreapta : „La Sofia a fost altceva, dom'le, nu terenul moale. Ne-am eliminat singuri ,că puteam să-i batem în prima repriză pe hoții de cai. Dar a ratat Hagi, au mai ratat și alții, pasele au început să nu se mai lege, iar în a doua am jucat cu picioarele legate. Cînd e să ai ghinion, știi vorba aia, găsești un cui și în...". Prietenul meu vrea să intre în vorbă cu omul din dreapta mea. Îl trag de mînecă și controversa se stinge. Peste cîteva clipe, ca la un semnal, tribunele încep să urle ca ieșite din minți. Vacarmul este înfiorător. Fiecare urlă în limba lui. Ne adăugăm acestui cor și de-atîta țipăt simt că-mi ies ochii din cap. Parcă m-ar fi străbătut un curent electric. Tremur pur și simplu din toate încheieturile.

Și a început meciul. Tribunele sînt ca niște valuri. Dacă nu te ridici, cineva te smulge de mînă și te trezești în picioare, apoi același cineva te îmbrînceșe să-ți iei locul. Și tocmai în clipa în care se mai liniștesc apele. Lăcătuș îl angajează cu o centrare lungă pe Balint, acesta se înalță și trimite cu capul în careu, la Hagi, care preia cu precizie, face doi pași și saltă mingea peste Southall, unul din cei mai buni portari ai soccerului. Nebunia tribunelor este totală. De-a-proape un minut sînt îmbrățișat de prietenul meu, dar nu-mi dau seama decît în clipa în care nu mai pot să respir. Timpanele îmi sînt ca și sparte. De-atîta vacarm nu mai aud nimic. Nici măcar propria mea voce. Peste cîteva minute vine golul lui Lupescu. Delir total ! Urechile îmi țiuie de parcă cineva m-a îngropat într-un morman de greieri. Înțeleg că se fluieră, se zbiară, se țopăie. Acolo, în teren, a fost reluat jocul. Cum dracu, mă întreb, aud jucătorii fluierul arbitrului ? Nu apuc să-mi răspund, că vine al doilea gol al lui Lupescu. Galezii sînt înnebuniți. Românii joacă un fotbal de pe altă lume. Celebrii Rush, Saunders, Hughes abia dacă au apucat să atingă mingea. Și cînd te gîndești că au declarat că nu concep nimic altceva decît victoria ! A lor bineînțeles. Dar iată că e deja 3—0 și românii țin piciorul pe accelerator și pasele lor sînt parcă trase cu rigla. Și cade și golul lui Balint, al patrulea. De-atîtea îmbrățișări nu mai am nici un nasture. Hainele stau pe mine șui, ca pe o sperietoare, ca pe un cuier. Simt că nu mai pot să urlu, că nu mai am voce, nici aer. Mă înăbuș, dar dau din mîini, ca un apucat, și strig din toți rărunchii: „Pe ei, pe ei, pe ei, pe mama lor!" Răsuflu ușurat, de parcă aș fi dat jos din spate o povară de o sută de kilograme. Încep să mă calmez. Privesc tribunele, privesc în jurul meu și apuc să-l aud pe unul cum zice cu năduf: „Firați-ai dracului cu Europa voastră cu tot ! Na, că v-am tras-o!" Sesizează că l-am auzit și mi se adresează cît mai simplu cu putință: „Le-am tras-o să le sune apa în cap!" Elegant, îi zic eu, foarte elegant, iar el rîde fericit și rîd și eu și simt că trăiesc. Iar cînd Hagi prinde șutul acela fantastic, că-l face pe Southall să joace tontoroiul și să sară ca peștele pe uscat, în timp ce mingea cădea din ațe, pentru ca mai apoi Southall să rămînă pur și simplu în genunchi, învins definitiv, umilit ca un portar de prin divizia C, a amărăștenilor, tribunele explodează ca o bombă atomică. Furia românilor, în teren și în tribune a atins cota maximă. Peste așa ceva nu se poate trece ! Am văzut și am trăit, alături de cei mai fanatici susținători ai Naționalei, cel mai fantastic meci al echipei României, cea mai fantastică repriză. Oare ce vor fi făcînd, mă întreb, așa, într-o doară, mărunțelul și matahala?! Poate că s-au împăcat și s-au îmbrățișat! Îmi arunc ochii într-acolo, dar nu văd nimic. Sau, mai exact spus, văd o masă de oameni care țopăie, se bat pe umeri, își urlă unul altuia cîte ceva în ureche, ochii le strălucesc, de fericire, desigur, și într-un cor imens strigă : ROMÂNIA! ROMÂNIA! ROMÂNIA!

Ce a urmat, se știe. Mai întîi pauza, apoi repriza a doua, cînd ai noștri au ratat cel puțin alte 4 goluri din poziții tot atît de favorabile precum au fost cele din care au înscris în prima repriză, autorii ratărilor fiind exact cei care marcaseră. În schimb, vulpoiul de Rush, omul de gol al Liverpoolului și, firește, al galezilor, are o singură ocazie, o prelucrează ca la carte și înscrie golul de onoare.

VICTOR NIȚĂ

CE NU S-A VĂZUT LA TELEVIZOR

● Traversînd terenul spre a ajunge la locul unde avea să se desfășoare conferința de presă, priveam urmele lăsate de crampoane în înclestarea care abia se încheiase și aveam încă în auz vuietul tribunelor și explozițile de bucurie ale miilor de spectatori. ● Numai că, așa cum procedase și cu o zi înainte, selecționerul galez Terry Yorath avea să absenteze. ● Datorită televizării finalei C.C.E., întrevederea cu ziariștii a avut un caracter fulger și ea nu a fost onorată decît de dl Cornel Dinu. ● Selecționerul român a fost primit în liniște, de parcă izbînda repurtată ar fi fost cel mai normal lucru, doar la plecare adresîndu-i-se cuvenitele aplauze. ● Începînd cu o glumă („pentru mine a fost o zi dureroasă datorită asaltului de bucurie al băncii noastre la marcarea golurilor" — aluzie la bratul care-l mai supără încă), el și-a exprimat satisfactia pentru acest rezultat de excepție, fiind pentru prima oară cînd am întrecut la un asemenea scor o echipă britanică. Multumirile pe care le-a adus jucătorilor s-au referit la dăruirea fantastică și inteligența de care au dat dovadă în joc, la angajamentul deosebit și realismul cu care și-au etalat fantezia tipic latină precum și calitățile tehnice, lucînd pe lîngă adversar și marcînd din orice poziție, urmare unor faze bine construite și gîndite. ● De asemenea, Cornel Dinu nu și-a ascuns o altă satisfactie, aceea de-a ieși învingător într-un asa zis „război al jocului" datorat — surprinzător — oaspetilor, care au recurs la diferite stratageme, lipsite de fair-play. Astfel acum două săptămîni, la amicalul susținut de galezi la Viena cu echipa Austriei, Yorath a aruncat fel de fel de „prafuri", precum că Saunders și Rush sînt operați și, deci, nu ar evolua la București. ● Făcînd o scurtă, dar pertinentă analiză a jocului oaspetilor, selecționerul nostru a arătat și cum și-a pregătit „elevii" pentru a dejuca planurile adversarului. ● „Am pornit destul de bine în această luptă din grupa preliminariilor. Nu fac calcule : sper să obtinem cît mai multe puncte și în campania din toamnă". „Jucătorii nostri au dovedit că sînt figuri de excepție, oameni de adevărată legendă". „Este meritul incontestabil al jucătorilor pentru inteligența cu care au aplicat ideile tactice", a mai declarat Cornel Dinu. ● Remarcînd întreaga ECHIPĂ, el a evidențiat totusi clasa lui Hagi, inteligența în joc a lui Lăcătus, travaliul lui Balint și aportul în apărare al lui Gică Popescu, menționînd totodată revenirea lui Belodedici și în special a lui Sabău. ● „Mi-a fost teamă de un singur lucru : de starea fizică a jucătorilor care se găsesc după al doilea an de profesionism adevărat. Cred că este un cistig fantastic faptul că au demonstrat o maturitate deplină și că au stiut să joace ascunzîndu-și uzura unui întreg an competițional" — o concluzie la care ne permitem să subscriem adresînd calde felicitări tuturor jucătorilor și întregului corp de tehnicieni.

POMPILIU L. DUMITRESCU

Cea mai frumoasă dilemă

Amintirea meciului România — Țara Galilor va rămîne în sufletele noastre ca una dintre acele bucurii, împlinite, îndelung așteptate, cu atît mai prețioasă cu cît, de acum încolo, echipa națională are dreptate să ceară de la suporteri o participare fără rezerve și de lungă durată, în timp ce noi, cei care am pătimit nu de puține ori, lîngă acești băieți minunați, vom spera ca meciurile următoare să semene cît de mult cu ceea ce s-a petrecut în seara zilei de 20 mai 1992. Pe drumul calificării la C.M. avem o referință extrem de importantă, de bun augur pentru ce va mai fi, dar mai presus de toate, avem o echipă capabilă să treacă oceanul.

În memoria noastră va continua să persiste și să nu aibă soluție cea mai frumoasă și mai neașteptată dilemă pe care a reușit să ne-o propună meciul de miercuri seara. Și anume, care a fost cel mai frumos gol al partidei, cel realizat de Lupescu (golul al doilea), cu o execuție de maestru, în urma acelei bolți inteligente a lui Lăcătuș sau golul patru, înscris de Balint, în stil de mare jucător, Dorinel Munteanu fiind autorul unei pe[illegible]ură ? Este, repetăm, cea mai frumoasă și mai plăcută dilemă, din care preferăm să nu ieșim. Poate nici nu ar fi fost întreagă bucuria rămasă în sufletele noastre, în absența acestei dileme, care ne arată atît de limpede nivelul prestației echipei României. Succes, dar și atenție mare la viitoarele partide !

MIHAI SĂNDOIU

Tot felul

ROMÂNIA — ŢARA GALILOR 5-1!

Baletul marii bucurii, în momentul înscrierii celui de al 5-lea gol

PARADA VEDETELOR

Edith Piaf, Marilyn Monroe, Simone Signoret, Carole Amiel. Patru femei extraordinare; fiecare, în maniera sa, l-a modelat pe omul care a devenit Yves Montand.

EDITH

1945-1948

Din cow-boy-ul din Marsilia, ea a făcut un idol

Pentru Edith Piaf — care căuta o vedetă americană în spectacolul său — a fost de-ajuns ca să fie sfătuită să nu-l angajeze pe Montand şi imediat a dorit să-l cunoască. După ce l-a auzit cîntînd, a resimţit un şoc extraordinar şi a făcut din el cealaltă vedetă în reprezentaţiile de la Moulin Rouge. Mai tîrziu, avea să mărturisească: „Nu mi-au plăcut la început acrele lui de fanfaron". Dar, apoi, a fost cucerită de acest lungan slab şi înnebunit de trac şi a început să se ocupe de cariera lui, sfătuindu-l să uite latura lui americană („de cow-boy", zicea ea) în folosul cîntecelor care nu ţin de modă. Sfatul a fost înţeles de Yves care l-a şi completat: „Intră uşurel în scenă. Cu cît te grăbeşti mai puţin, cu atît au timp să te aplaude mai mult..."

Piaf l-a determinat să devină şi autor de texte la cîntecele sale, l-a prezentat autori, compozitori ... Îndrăgostită pînă peste urechi, s-a dovedit a fi pentru el un extraordinar Pygmalion. Au fost trei ani de dragoste nebună în cursul cărora Montand a participat la toate spectacolele ei. Trei ani în cursul cărora Edith l-a îndrumat şi spre cinema. Pînă în ziua în care a realizat că talentul lui o punea în umbră. Atunci, nemaiavînd ce să-l înveţe, l-a părăsit, lăsîndu-l înnebunit de durere, în timp ce legenda a făcut din Montand bărbatul care a părăsit-o pe Piaf după ce l-a furat secretele.

Versiune de MANUELA VASILIU

Nu ne-am simţit singuri

Cristian Gatu

SALVAŢI SPORTUL!

Am mai spus-o şi o să o mai spun de cîte ori o să am posibilitatea: presa sportivă a fost foarte aproape de noi, de greutăţile mişcării sportive. Mulţumesc celor care au înţeles ce trebuie făcut. Nu a existat nici un moment de conflict între presa sportivă şi Departamentul Sport, din M.T.S. Ziariştii au ţinut permanent legătura cu oamenii din interiorul fenomenului sportiv şi lucrul acesta mi-a creat o linişte, un sprijin moral. Nu ne-am simţit singuri. În lupta pe care am început-o şi care este foarte grea, între cei care vrem să demonstrăm ce important este sportul pentru o societate dorită civilizată şi cei care, poate în mod obiectiv, tot amînă rezolvarea problemelor acestui domeniu. Sportul este un mijloc de reclamă, cum poate nu există altul, pentru un stat. Imnul unei ţări este cîntat numai pentru preşedintele ei şi pentru sportivii campioni. În timp ce preşedintele este ales şi poate să fie astăzi x, mîine y, sportivul se impune prin muncă şi rezultate într-o întrecere de anvergură europeană sau mondială.

Al doilea aspect pe care toată lumea ar trebui să-l ia în considerare este sportul ca mijloc foarte eficient de educare a generaţiilor următoare. Sportul dezvoltă la tineri, chiar de la o vîrstă foarte fragedă cîteva calităţi deosebite care îi vor ajuta să se exprime nu numai pe terenurile de sport ci şi în viaţa socială sau politică. Vorbim de voinţă, competitivitate, ambiţie, de fair-play, care îşi revendică locul în orice sală, inclusiv în aceea a Parlamentului. Şi nu în ultimul rînd, cu cît sportul va fi practicat de mai mulţi oameni, cu atît vor fi mai multe paturi goale în spitale. Stimularea sănătăţii prin sport este un alt aspect, de care ar trebui să ţină seama cei care hotărăsc din afară asupra fenomenului sportiv, dar din păcate, de prea multe ori pînă acum, au făcut-o în defavoarea lui.

ÎN FAŢA MICULUI ECRAN

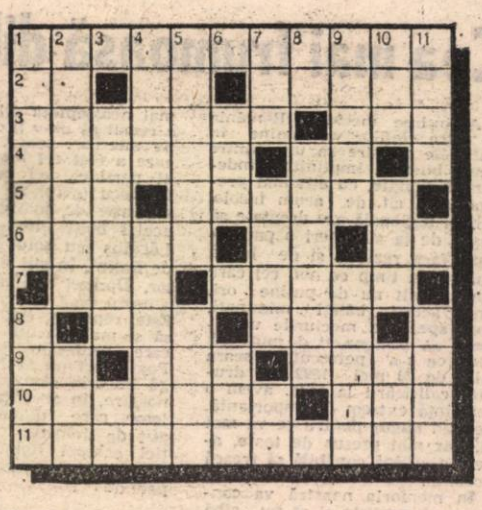

ORIZONTAL: 1) Emisiunea informativă a televiziunii. 2) Ultimele emisiuni! — Bine! — Cadru pregătit în studio. 3) A subtitra un film — Exclamaţie care exprimă mirarea. 4) Privite la televizor... — Studio gol! 5) Primele numere! — Spectacolul de luni de la televiziune. 6) A prezenta imagini — La începutul unui duplex! — Sfîrşitul unei emisiuni! 7) A apărea — Spaţiul care cuprinde o imagine tv. 8) Ca tubul „prăjit" al unui televizor — Un număr... în avanpremieră! 9) Scos din necaz... — Specie de moluşte gasteropode — Lucrător al pămîntului. 10) Filme formate din mai multe episoade — Siglă pentru „Uniunea Ciclistă Internaţională". 11) Receptoare pentru imaginile transmise pe calea undelor.

VERTICAL: 1) Dispozitiv de emisie sau de captare a undelor tv. — Prinse pe diferite canale de televiziune (sg.). 2) Spectacole cu numere de dresură, jonglerie, acrobaţie etc. — Începutul unei feerii! 3) A-părătoarea de nădejde a televiziunii — Relee! 4) Captate cu ajutorul antenei (sg.) — Ora obişnuită la care se termină programul de televiziune... 5) A prezenta programul — Gingas. 6) Comunitatea Economică Europeană (sigla) — Înscrise la un raliu! 7) 15 mai în calendarul roman — Întîiul bărbat (leg.) — Primele ezitări! 8) Debutul la televiziune! — Platoul televiziunii. 9) Nelipsit de la teatru tv. — A reprograma o emisiune. 10) Punctul culminant al unei acţiuni — Primul număr — Automobil Clubul Român (abr.). 11) Punct de înregistrare video... color — Fragment dintr-o operă.

Dicţionar: TII, ZUA, IDE.

MIHAI ZGUBEA

Dezlegarea careului din numărul trecut

Florală: OCHI; CIRNAT; DRUMURI; ALEI; RANIŢA; AROMA; AI; TACT; CEAS; STEA; IUBI; TO; LEUŢI, NOSTIM; E; ROZE; BERCI; FIR; RIO; I; E; CL; ISO; CALA; ROD; PUI; SURE; IRISI; FLORAR; NIT; NU-MA-UITA.

PUBLICAŢIILE FLACĂRA

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerţului Bucureşti sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa: Bucureşti, sectorul 1, Piaţa Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. **Telefoane:** 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, Bucureşti

Cont (dolari) — 47 03.326.350-6 BRCE

Director general: **GEORGE ARION**

FLACĂRA

Redactor şef: **ION D. GOIA**

REDACŢIA. **Actualitatea politică:** Eugen Mihăescu, Tudor Octavian; **Realitatea imediată:** Mihail Gălăţanu, Dorin Gherghinescu, Alexandru Mihăilă, Roxana Palcu Manolescu, Radu Popa, Maria Timuc, Lucian Tudorancea; **Cultură:** Liana Tatos; **Ştiinţă:** Liviu Timbus; **Drepturile omului:** Cristina Atanasiu, Elena Grecescu, Dorin Sălăjan; **Foto:** Elena Ghera, Florin Ioniţă; **Secretariat de redacţie:** Gabriela Nicolescu, Adrian Petrescu, Mircea Popp; **Corectură:** Maria Bărbulescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ştefănescu.

Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor şef, 2600 — eveniment, 2559 — drepturile omului, 2560 — cultură, ştiinţă, 2528 — fotoreportaj, 1453 — corectură.

REBUS

Redactor şef: **ALEXANDRU PĂSĂRIN**

REDACŢIA: Aurel Ştefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Simona Simzianu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane: 2036 (redactor şef), 1457 (redacţie).

FLACĂRA BASARABIEI

Flacăra BIS

ALMANAH „FLACĂRA"

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143): Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea.

■ ADMINISTRATIV: Dan Mircea Popa (2634), Liliana Creţu.

■ SECRETARIAT SOCIETATE: Cătălina Ştefănescu (175969)

■ PUBLICITATE: Mihai Săndoiu, Eugenia Vasile (2634)

■ DIFUZARE: Manuela Vasiliu, Florin Enache, Ştefan Grosu, Mircea Octavian Popp, Emanuel Popp. tel. 14 78 91.

■ FAX — 12.82.89

Cititorii din străinătate se pot abona prin „RODIPET" S.A. — P.O. Box 33—57, telex 11 995, 11034, Fax — 18 56 73 — Bucureşti — Piaţa Presei Libere nr. 1, Sectorul 1.

■ Tiparul: Imprimeria CORESI Bucureşti

16 pagini — 25 lei

Biblioteca municipală
ODORHEIU-SECUIESC

ILIESCU REALES ?

Ancheta „Flacăra" la care răspund 9 directori și redactori-șefi ai celor mai prestigioase publicații din Capitală

pag. 2 - 3

Flacăra

ANUL LXXXI
Nr. 22
3-9 VI
1992
BUCUREȘTI

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

PREMIILE „FLACĂRA"

vor fi anul acesta de 50.000 lei! Cine sînt fericiții cîștigători, veți afla în unul din numerele viitoare

"AM VINDECAT UN CANCER IN TREI ZILE"

pag. 14

Iulian Vlad contraatacă

pag.8–9

ABTECH™
ABSTRACT TECHNOLOGY S.R.L.
Str. Pitar Moș Nr. 2-4 București
Tel. 14 81 70
Fax 12 08 51
COMPUTERS FOR PROFESSIONALS
- computere compatibile IBM
- 286 AT, 386 AT, 486 AT
- periferice
- cititoare bar-coduri și coduri magnetice

Procesul comunismului

DONBASS, LACRIMI ȘI SÎNGE

Pentru mulți români, cea mai neagră pagină a vieții lor a început să se scrie odată cu momentul în care I. V. Stalin, aplecîndu-se în cabinetul său din Kremlin de harta U.R.S.S.-ului, a arătat cu luleaua un punct anume : Donbass ! Era în 1945 și, din acea clipă, Donbass-ul n-a mai însemnat decît eroism, avînt, entuziasm, iubire. Articole, cărți, cuvîntări, filme – toate vorbeau despre miraculosul om sovietic. În mincinoasa „Istorie a P.C.U.S.", cel mai mare bazin carbonifer al țării a fost refăcut prin munca sutelor și miilor de voluntari.

Însă, povestea celor 650 000 000 m^3 de apă – cantitate ce a fost pompată din minele inundate „într-un timp record", precum și istoria celor 2500 km de galerii refăcute formează un alt capitol înscris în memorie cu sînge și lacrimi. Despărțirea de Donbass a însemnat pentru unii și ruperea de tinerețe. O parte a vieții, care ar fi trebuit să fie luminoasă, a rămas pentru totdeauna în galeriile beznei comuniste. Cei care și-au pierdut-o îi spun astăzi ADIO. Adio, Donbass !

pag. 9

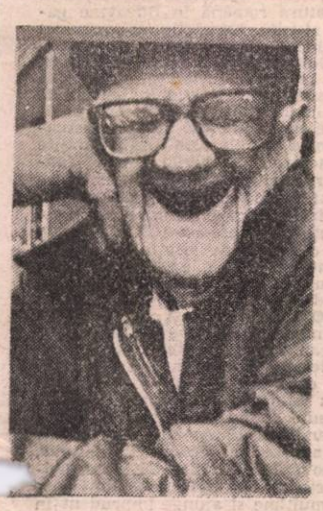

MAI SÎNT PRIZONIERI ÎN VIETNAM?

pag. 12

Cine se teme de nebunii furioși ?

MIRON COSMA – UN INFRACTOR PREZIDENȚIAL

pag. 8

Cum bea poliția la vamă

pag. 7

Xenocurtoazia

Referitor la atitudinea lor față de străini (adică față de alte etnii decît cea română, indiferent dacă-i vorba de cetățeni ai țării noastre sau ai altor state), românilor li s-au adus două acuzații care se bat cap în cap. Prima dintre ele – că românii ar fi xenofobi. Nu fac un istoric al problemei. Mă opresc doar la vremurile de acum. Ne acuză de xenofobie – din care, pentru propriile-i trebuințe, extrage cu precădere antisemitismul – rabinul Moses Rosen. Cît rău a făcut României acest bătrîn decrepit (dezavuat în Israel și în diaspora evreească provenită din țara noastră) o știm cu toții. „Opriți-l pe Arturo Rosen!", a spus un evreu de bun simț, parafrazînd titlul unei piese de Brecht. Ne acuză de xenofobie ungurii (sau, cel puțin, „o anumită parte" a ungurilor). Se știe că numeroși U.D.M.R.-iști se arată veșnic nemulțumiți, veșnic încrîncenați, veșnic circotași, veninoși. Ei vorbesc tot timpul de niște drepturi pe care, chipurile, nu le-ar avea, pe care românii nu li le-ar da, cu toate că pentru etnicii români din România nu există nici măcar un atom de drepturi în plus față de drepturile pe care le au și etnicii unguri din România. Dimpotrivă, minoritatea maghiară de la noi se bucură de drepturi pe care nu le mai are nici o minoritate în vreo altă țară de pe glob. Manipularea din exterior este, în acest caz, vizibilă cu ochiul liber de la mari distanțe (a se observa, între altele, insanitățile colportate în „Erdelyi Magyarsag" de mizgălitori lipsiți de simțul realității, al măsurii și al răspunderii). Ne acuză de xenofobie țiganii, în frunte cu „regele" arghezian Cioabă ori cu voievodul Gheorghe. Tot la fel, că nu le dăm țiganilor drepturi, că nu le dăm 24 de ore din 24 tot ce le-ar fi lor de trebuință. Acești indivizi, care consideră supremă umilință și ultimă treaptă a decăderii și ratării traiul din munca proprie (cutare „a ajuns rău, trebuie să muncească"), care se cred cu atît mai deștepți cu cît izbutesc să trăiască pe spinarea altora (să facă bișniță, să fure, să cerșească, să păcălească), îndrăznesc să acuze poporul român (singurul din lume care i-a tratat omenește, i-a tolerat, le-a dat posibilitatea să-și ducă traiul cum au vrut și să se prăsească în voie) că nu se poartă bine cu ei, că-i marginalizează! Acuze de acest fel ne mai aduc și alții, de pildă ucrainenii lui Tcaciuc, ins ale cărui prostii au umplut de uimire și de indignare pe toți românii care au luat cunoștință de ele.

Pe de altă parte, românii sunt acuzați de xenomanie, de iubire prea mare față de străini în detrimentul iubirii de români. Este ceea ce bolșevicii anatemizau sub numele de cosmopolitism (să nu care cumva să-i iubești pe occidentali – era morala fabulei). Acum, în medii extremiste se exprimă nemulțumirea că străinii sunt primiți cu brațele deschise în România, că ne închinăm Occidentului, căruia i-am deschis larg porțile, pentru a jefui România și a o folosi ca monedă de schimb în pertractările lui cu neadormitul monstru kremlinist. De aici și pînă la „Nu ne vindem țara!" nu e decît un pas.

Care dintre aceștia au dreptate? Evident, nici unii. În realitate, românul nu suferă nici de xenofobie, nici de xenomanie. I se poate însă atribui o altă caracteristică, pe care, deocamdată, n-o trec nici în rîndul calităților, nici în al păcatelor: xenocurtoazia. Românul, înzestrat cu foarte mult bun-simț, a înțeles să aibă față de străini o atitudine mai prevenitoare, mai politicoasă, mai tolerantă decît față de propriii săi conaționali. I-a privit pe cei străini de neam, chiar dacă erau cetățeni ai țării noastre, ca pe un fel de oaspeți, cu care trebuie să fii îngăduitor. Și în politică s-a întîmplat la fel. Și în gazetărie. Eu însumi, cînd a fost să iau la întrebări un politician etnic român, am făcut-o fără rețineri. Cînd însă politicianul era de altă etnie, l-am mai menajat, din curtoazie, în primul rînd, dar și pentru a evita acuzația de xenofobie. A se vedea, între altele, diferența dintre tratamentul la care a fost supus, în articolele mele, dl Iliescu, pe de o parte, și tratamentul aplicat dlui Petre Roman, pe de altă parte.

Este bună această xenocurtoazie? Ne-a adus ea foloase? S-o păstrăm și de acum înainte? Răspunsurile par a fi mai curînd negative. Fiindcă străinii, și cei de peste hotare, dar mai ales concetățenii noștri, au luat repede atitudinea noastră civilizată și curtenitoare față de ei ca pe un drept care li se cuvine, în sens unic, fără reciprocitate din partea lor. Ba încă au considerat deferența noastră sub cota pretinsă de ei și au inventat, după cum am văzut, povestea cu xenofobia românească. Așa că noi avem tot dreptul să ne întrebăm: dacă nouă, românilor, ne este rușine să-i tratăm pe străini ca pe cei de-un sînge și de-o lege cu noi, ci le creăm o situație privilegiată, lor, străinilor, de ce nu le este rușine de români? De ce vine dl Petre Roman, pe care românii l-au acceptat cu inimă deschisă și fără prejudecăți ca prim-ministru, și imparte cu mîinile-amîndouă averea României la toate lichelele și golește visteria țării și duce țara la faliment? Fără urmă de obraz și fără urmă de rușine pentru blajina etnie românească? De ce vin domnii Bleahu și Drimer și transformă România în groapa cu otrăvuri a Europei? Nu le e rușine de români? De ce vine un Siromașcenco și paralizează în repetate rînduri transporturile României, fără să se jeneze absolut deloc că e străin de neam și că în această postură s-ar cuveni să aibă un pic de rușine față de români? Nu fac aici lista completă, ea este foarte lungă, dar cred că este cazul să se termine odată pentru totdeauna cu metoda kominternistă ca soarta atîtor și atîtor milioane de români să fie decisă de niște străini. Pe ce motiv? De unde și pînă unde? În care state de pe glob minoritari români își fac de cap, taie și spînzură ca prim-miniștri ori alți demnitari? Este limpede că dacă ei, străinii (în primul rînd străinii de neam cetățeni ai României) nu au față de români rușinea necesară, curtoazia necesară, poate n-ar strica să n-o mai avem nici noi.

ION D. GOIA ■

AUREL PERVA

ION CRISTOIU

DAN MUCENIC

LIVIU MIHAIU

ILIESCU REALES ?

Am adresat unor cunoscuți șefi de ziare și reviste, redutabili comentatori ai evenimentului, două întrebări care interesează cu prioritate momentul politic românesc:

1. Iliescu va fi reales?

2. Dacă va fi reales, ce consecințe va avea acest fapt în țară și, pentru țară, în lume?

S-a spus adeseori, în ultimii doi ani, că presa face, în majoritatea ei, opoziție deoarece e întotdeauna profitabil să fii în opoziție, că acest lucru aduce cititori. E o dublă eroare. Mai întîi că presa e ceva ce rezultă din mersul lucrurilor. Materia publicată e un rezultat, o oglindire a situațiilor, nu cauza lor. În al doilea rînd, nu cititorii sînt creați de ziare. Cititorii le creează. Nevoia cere un anumit tip de comentariu al informației. Fapt este că președintele Ion Iliescu nu are de partea sa presa, și — după cum evoluează treburile la președintie — n-o va avea nici de acum înainte. Și nu e destul spus că nu are de partea sa presa. E foarte greu să găsești o singură publicație — cu excepția oficiosului „Dimineața" — care să privească, dacă nu cu simpatie, măcar cu bunăvoință acțiunile și luările de poziție publice ale președintelui. Ar trebui să admitem, așa cum ne-o sugerează de multe ori chiar domnul Ion Iliescu în periodicele lămuriri televizate cu țara, că ziariștii sînt rău orientați sau rău intenționați. Ar trebui să admitem chiar că e vorba de o masă de nepricepuți. Dacă e așa, atunci unde sînt și cu ce se ocupă pricepuții? Ar fi, de asemenea, să credem că milioanele de cititori devotați ai acestei prese sînt rău intenționați ori reduși la minte. De unde rezultă că singurii clarvăzători rămîn cei cîteva mii de fideli ai „Dimineții". Ar trebui să spunem că jumătate din țară e proastă și anume jumătatea care are opinie și o manifestă constant. Ar fi prea mult. Vom încerca să publicăm și o anchetă prin care gazetari „cu nume" să afle consecințele pozitive ale unui nou mandat. Dar nu avem nici o garanție că-i vom găsi sau că vor risca să-și afirme în fața unui public mare părerea de bine.

TUDOR OCTAVIAN ■

Moldova în două zile

Gălănești — Suceava, 30—31 mai. Plouă cu găleata. În localitate, se desfășoară cel de-al doilea congres al Societății pentru cultura și literatură română din Bucovina. Momentul de început: „Cristos a înviat din morți", „Tatăl nostru" și mesajul preafericitului părinte Teoctist — patriarhul României. Invitați din Cernăuți și din întreaga Bucovină, luări de cuvînt: „Cum să socotești oaspete pe cineva care vine într-un loc sau altul la el acasă", „Apa trece, pietrele rămîn" (Daniel Catargiu — prefect jud. Suceava). „În această zi sfîntă vă urez din toată inima succes. Sînt președintele unei grupări care se ocupă cu reclădirea monumentului Regimentului Infanterie. Doamne, Doamne, Doamne, ocrotește Bucovina!" (Lutingher — din partea evreilor din Bucovina). „Nu a izbucnit niciodată la noi, în Bucovina, ura între naționalități și nu va porni niciodată așa ceva de la noi" (domnul Afimov — Organizația rușilor lipoveni din România). „Datoria noastră, inclusiv a societății pentru cultura și literatura română în Bucovina, este scrierea unei istorii adevărate" (Al. Țenchea — Grupul pentru Dialog ecologic și social din Bucovina). Sala reuniunii este ornată cu gust, cîteva tapiserii ale renumitei artiste plastice Ioana Nistor aduc printre participanți chipurile înaintașilor, Eminescu, Slavici și alții. S-au discutat, printre altele despre publicații proprii, o tipografie la Cernăuți, manuale școlare, consulate la Cernăuți și Suceava, excursii de documentare. Au ținut comunicări, Prof. univ. Dr. Vladimir Trebici — membru corespondent al Academiei Române, dl. Mihai Ochinescu — Institutul de Istorie „Nicolae Iorga", dna. Alexandrina Cernov — Societatea culturală „Mihai Eminescu" Cernăuți, reprezentanți ai societăților și asociațiilor culturale din țară și din Ucraina. În pauză, cunoscutul ziarist bucovinean Dumitru Covalciuc, — președinte al grupului „Arboroasa" îmi mărturisește: „Încă de acum trei ani, am observat că în cimitirul vechi din Cernăuți ni se fură mormintele; am găsit în mai multe rînduri pietrele date în afara criptei. Dacă în trei zile nu se semnalează faptul, în locul profanării găsim o stea în cinci colțuri și un rus îngropat acolo". În general, atmosfera este optimistă. dl. Mircea Irimescu — președintele societății pentru cultura și literatura română în Bucovina găsește că totul a fost o reușită. Lucrările au continuat și a doua zi și s-au încheiat cu un pelerinaj la Putna, la mormîntul voievodului moldovean Ștefan cel Mare.

Roman, 31 mai. La invitația societății culturale „Roman 600", președintele Ion Iliescu a asistat la dezvelirea statuii lui Roman I Mușat — cel care, printr-un uric domnesc confirma acum 600 de ani existența tîrgului Roman. Vremea este de ploaie, oficialitățile orașului suportă cu stoicism picăturile rebele, fanfara militară execută arii naționale. Președintele trece surizător, aplauzele sînt modeste, destabilizatorii sînt repede descoperiți și izolați. Pe o estradă improvizată, un sobor de preoți în frunte cu P.P.S. Episcop Eftimie Luca oficiază o slujbă de sfințire a statuii. Astfel, pentru prima dată dl. Iliescu este la picioarele lui Roman. În discursul său, chiar ne-am oprit un moment respirația cînd ne-a mărturisit ce îi evocă dumnealui cuvîntul ROMAN. N-a fost să fie la ce ne-am gîndit cu toții, numele îi amintește de sintagma latină „Sînt cetățean roman". Numai atît? Problema reînființării județului Roman a fost fluturată cu eleganță, nu mult, doar atît cît să lase în urmă un suav parfum pentru viitoarea campanie electorală. Simpatizanții se înghesuie cu buchete de flori, prilej cu care mai mulți trandafiri ajung sub picioarele prezidențiale, amestecîndu-se cu noroiul și, desigur, cu trecutul. Furat de dovezile de iubire fierbinte, lansate de grupuri compacte de feseniști, președintele se avîntă voinicește prin mulțime și ajunge împrudent în fața unei formații de destabilizatori. Aceștia își dau în petec, dar intervine prompt garda prezidențială, care îi bruschează pe turbulenți. În felul acesta, întreaga suită se deplasează la Episcopie, unde oaspeții sînt invitați la masă. Cel care n-au apucat să-i dea scrisorile președintelui fluieră a pagubă. Cine știe cînd o mai veni Iliescu la Roman? Peste oraș cade ploaie măruntă și rece.

AL. MIHĂILĂ ■

Actualitatea politică

CRISTIAN TUDOR POPESCU

AUREL PERVA –

Redactor şef
Tineretul Liber

1. Dacă, din nefericire, îşi va depune candidatura, preşedintele Ion Iliescu are şanse să fie reales.

2. Pentru ţară, această eventualitate are consecinţe catastrofale. El va candida cu o platformă social-democrată (de centru-stînga), cu promisiuni de protecţie socială şi ameliorarea situaţiei păturilor defavorizate. În mod cert, nu-şi va putea ţine angajamentele electorale, fapt care va spori instabilitatea politică şi socială şi va declanşa noi şi imprevizibile acţiuni revendicative. Pe plan extern, realegerea lui Ion Iliescu nu va fi deloc bine privită. Există o imagine a sa în lume, iar lumea are tendinţa să identifice imaginea preşedintelui cu a ţării. Prin el, România e o ţară care nu reuşeşte să se desprindă de trecut. Consecinţele, defavorabile nouă, în plan politic şi în plan economic sînt greu de evaluat. Într-o Europă, aşa cum e ea astăzi, izolarea politică e un mare pericol pentru Securitatea naţională.

OVIDIU IOANIŢOAIA

ION CRISTOIU –

Redactor şef
Expres Magazin

1. Nu ştiu dacă preşedintele Iliescu va fi reales. Dacă e să judecăm după ce ne arată Televiziunea, va fi reales. Judecînd însă după realitatea din ţară, e mai puţin probabil.

2. Consecinţele externe ale realegerii sale vor fi dezastruoase. Pe plan extern, mare rost să explic de ce. Preşedintele trece drept ultimul comunist din fruntea unei foste ţări socialiste şi, drept urmare, chiar dacă am fi pe primul loc în cursa pentru democraţie şi economia de piaţă, tot am fi suspectaţi că nu facem destul în acest sens. Contrar declaraţiilor domnului Iliescu, pe plan intern instabilitatea politică ar continua. Dînsul nu e un mediator, cum se consideră. Poate fi, cel mult, socotit un mediator dinspre forţele vechiului. A crede că avem nevoie de un preşedinte echidistant între vechi şi nou e o eroare. Avem nevoie de un preşedinte categoric de partea noului, a schimbărilor clare.

P.S. Mult mai grave îmi par consecinţele, nu ale realegerii, ci ale campaniei sale electorale, dacă Ion Iliescu va candida. Forţele care-i sprijină sînt în stare să arunce ţara în haos, pentru a-şi păstra susţinerea de la Cotroceni.

DAN MUCENIC –

Redactor şef
Universul Bucureştilor

1. Nu va fi reales !

2. Tot izolarea de pînă acum, dacă va fi reales.

LIVIU MIHAIU –

Redactor şef adjunct
Academia Caţavencu

1. În condiţiile în care nu apare mirobolantul contracandidat, Ion Iliescu va fi, din păcate, reales. Propunerea analiştilor politici de la Academia Caţavencu pentru contracandidat este : Victor Rebengiuc.

2. Dacă va fi reales, nu va rezista mai mult de un an. Consecinţele nefaste ale acestui fapt pot face obiectul unei broşuri de Editură Tehnică.

CRISTIAN TUDOR POPESCU –

Membru în Consiliul director
Adevărul

1. Cred că necandidînd mai are o ultimă şansă de a nu lăsa o imagine de tot cenuşiu-neguroasă în istoria României. Dar mai cred că n-o va face.

2. Dacă va candida, n-aş putea spune că va fi reales, dar are şanse competitive reale. Consecinţele rele vin nu atît din rămînerea lui, în continuare, la preşedinţie, cît din faptul că va tîri sub pulpana sa ocrotitoare hoarda de activişti „reformaţi" care ne-au amărît zilele doi ani. Implicaţiile acestei situaţii sînt uşor de dedus. Menţionez că sînt republican, că vorbesc de pe poziţia republicanului.

MIHAI CREANGĂ

OVIDIU IOANIŢOAIA –

Redactor şef
Sportul Românesc

1. Dacă va candida, cred că va fi reales la un scor mult mai strîns decît în meciul tur.

2. Respect instituţia prezidenţială, dar mi-e teamă că urmările, decurgînd dintr-o eventuală realegere, nu vor fi fericite pe nici un plan. Mai ales pe cel personal.

MIHAI CREANGĂ –

Redactor şef
România Liberă

1. Referindu-ne strict la momentul de faţă, cînd Convenţia Democratică întîrzie să-şi desemneze candidatul, cînd vizitele de lucru electorale ale preşedintelui continuă şi cînd, datorită dificultăţilor cotidiene, din fiecare casă o seamă de idei sentimental populiste, pe care Ion Iliescu are abilitatea de a le prezenta, fac impresie — mi-e teamă că va fi reales.

2. Spun mi-e teamă deoarece este evident, pentru toţi cei avizaţi, pentru cei care au mijloace de a se informa, că izolarea României se datorează, în primul rînd, preşedinţiei lui Ion Iliescu, identificat în străinătate cu voinţa de a menţine vechile structuri, comuniste. Cred că dacă va fi reales, această impresie nu se va modifica. Puţini şefi de state vor dori să se aşeze la masa tratativelor cu un preşedinte sub mandatul căruia s-au întîmplat mineriadele, cu un preşedinte care nu răspunde interesului naţional fundamental — Basarabia. Tăcerea lui în aceste zile e inadmisibilă. Nici comunicatele Parlamentului, nici întîlnirile cu miniştrii de externe rus, ucrainean şi moldovean ale lui Adrian Năstase nu conving. Este evident că totul se mişcă între nişte limite trasate de preşedinte.

OCTAVIAN ANDRONIC

OCTAVIAN ANDRONIC –

Redactor şef
Libertatea

1. Dacă va candida, va fi reales. Posibil chiar din primul tur. Părerea mea e că alegerile nu se vor ţine acum, în iulie. În ciuda declaraţiilor şi a consecinţelor negative rezultînd din amînarea lor, nimeni nu doreşte în mod real ca alegerile să aibă loc curînd.

2. Posibile consecinţe : recrudescenţa acţiunilor protestatare. Mă întreb dacă nu cumva printr-o formulă politică de tipul celei din Franţa, unde Mitterrand a colaborat cu o majoritate parlamentară de dreapta, nu se va produce o reechilibrare a situaţiei generale. Dezechilibrul s-a produs datorită faptului că toate instituţiile de pînă acum au fost de centru stînga. Sau dacă nu toate, majoritatea. Dincolo de catastrofele bănuite sau probabile, nu-i exclus paradoxul unui echilibru. Tranziţia la noi nu s-a terminat. Tranziţia se face cu oameni de tranziţie. Iliescu e un om de tranziţie. Mă întreb ce reacţii se vor produce din partea acelei mase, care pînă acum nu s-a manifestat, în cazul că va cîştiga în alegerile prezidenţiale un candidat de dreapta ? Cum vor arăta manifestaţiile şi contestaţiile celor care pînă acum au stat deoparte ?

BOGDAN TEODORESCU

BOGDAN TEODORESCU –

Comentator politic
Tinerama

1. În acest moment politic nu se întrevede nici un candidat care să-l poată contracara pe Ion Iliescu. Deşi se află într-o clară scădere de popularitate şi de credibilitate, actualul preşedinte are cele mai mari şanse în alegeri. Un candidat surpriză, sprijinit de o campanie electorală inteligentă şi de un partid puternic ar putea însă să anuleze avansul liderului de la Cotroceni.

2. O eventuală reinvestire a lui Ion Iliescu nu va semăna cu aceea începută la 20 mai, fiindcă nu vor mai exista un partid majoritar, şi un guvern monocolor. Pe de altă parte, partidele care îl susţin pe preşedinte, F.D.S.N. şi Uniunea Stîngii Democrate, beneficiază în prezent, cel puţin, de o arie relativ redusă de alegători. Deci, locurile pe care le vor obţine în Parlament vor fi puţine. Forţele politice puternice, acelea care vor constitui materia primă pentru guvernul de coaliţie şi care vor imprima linia Parlamentului viitor, contestă politica lui Ion Iliescu. Cu alte cuvinte, dacă va cîştiga, uşor nu-i va fi. Despre celelalte implicaţii ale realegerii, cred că singurele importante rămîn cele de ordin moral. În sensul că, după decembrie '89; după cele patru mineriade, după semnarea tratatului româno-sovietic, după lipsa de abilitate afişată în anumite conjuncturi internaţionale, după afirmaţiile cel puţin stranii cu privire la dreptul de proprietate în agricultură, după amestecul flagrant în viaţa unor partide şi după atitudinea ambiguă în problema ideologiei comuniste, menţinerea în scaunul prezidenţial ar fi reafirmare catastrofală. Dar, pînă la urmă, totul depinde de electorat. Sau, oricum, aproape totul.

EVENIMENTE MARI...

● **O SĂPTĂMÎNĂ** în care nu se întîmplă nimic important, nimic care să ţină pagina întîi a presei mai multe zile e, cu siguranţă, o săptămînă care anunţă, în cenuşiul ei, ceva atît de important încît parcă am dori să trăim şi vremuri mai aşezate. Deci, ce evenimente au loc într-o perioadă fără evenimente ? Cum spuneam, nimic : se moare în Basarabia, se moare în Bosnia, plouă îngheţat peste ţară, preţurile cresc. Nimic. ● **REALITATEA**, cînd nu e comică, e sadică. Pe vremea împuşcatului, nu puteai călători din numeroase motive, ultimul şi cel mai puţin semnificativ dintre ele fiind lipsa mijloacelor. În decembrie '89, un bilet de avion dus-întors Bucureşti — New York costa 21 000 lei. Acum, cînd avem toţi paşapoarte, rămîne doar un motiv : acelaşi bilet costă 255 000 lei ! Dar numai pînă la 15 iunie, cînd va costa nişte mai mult. Cu o sută, două de mii mai mult. Nimic. ● **COMISIA** Sergiu Nicolaescu publică în nestire dări de seamă asupra evenimentelor din decembrie. Concluziile comisiei — extrem de juste. Le-ar fi semnat cu mare plăcere chiar şi domnul Nicolae Ceauşescu. În mare, coincid cu concluziile majorităţii articolelor publicate de „România Mare" şi „Europa" : Noi am tras în noi — Ungurii au destabilizat ţara — Milea a fost erou, fiindcă a suferit mult după ce a priceput ce-a făcut — Securiştii erau blînzi. Nimic. ● **DOMNUL SOLOC**, întocmai ca şi domnul Ceauşescu, crede că orice atac la adresa sa înseamnă un atac la adresa Televiziunii. Iar dacă e atacată Televiziunea, ţara e în primejdie. Drept urmare, la o acuză a agenţiei de ştiri AM PRESS, domnul Soloc cere la Televiziunea, al cărei proprietar pe viaţă este, la o oră de vîrf şi pe un ton de o inestimabilă supărare, ca toţi acei care au publicat ştirea în chestiune să dea şi o dezmînţire în chestiune. Domnul Soloc rezolvă cu o instituţie naţională un lucru pe care oricare alt cetăţean îl rezolvă, dacă e cazul, la tribunal. Cine dă în Soloc, dă în Televiziune. Dacă dă în Televiziune, dă în popor. Dacă dă în popor, dă în partid. Dacă dă în partid, dă în domnul Iliescu. Dacă dă în domnul Iliescu, dau o bere. Nimic ● **DOMNUL BÎRLĂDEANU** o întoarce din nou, cum a mai întors-o de cîteva ori de-a lungul lungii şi frumoasei sale cariere politice sub şapte orînduiri, şi pledează cald, convingător, pentru observatorii naţionali la alegeri. Cine l-o fi speriat şi cu ce ? Altfel, ce se mai poate spune : Nimic. ● **ACADEMIA** Caţavencu reia din memoriile lui Iorgu Iordan, un alt academician nimerit în vremi politice mari prin măreaţa Uniune Sovietică, următorul pasaj : „La Moscova, am întîlnit între alţii, pe tovarăşii Alexandru Bîrlădeanu şi Alexandru Mîţă (acesta — avocat din Chişinău). Potrivit legii amintite, amîndoi erau cetăţeni sovietici. Venirea lor în ţară a fost posibilă în urma unei convenţii speciale între autorităţile noastre şi cele de la Moscova. Altfel, n-ar fi putut pleca din U.R.S.S.". Concluzia : Senatul României e condus de un cetăţean sovietic. Nimic. ● **EX. SORIN ROŞCA STĂNESCU** şi ex-Florin Gabriel Mărculescu au fost angajaţi la „Expres Magazin" ca urmare a unei simple confirmări telefonice din partea celor doi. Dosarul personal soseşte tot prin cablu sau umblă ocolit, pe la trei-patru redacţii şi ambasade, înainte de a ajunge la adresant ? Cum cei doi gazetari au fiecare cîte trei nume, e logic că n-or să urmeze cei cu patru, ci îndosariaţii cu două nume. După care cei cu unul singur. După care NIMIC. ● **PARLAMENTUL**, acesta e titlul revistei săptămînale a Parlamentului. Revista nu e ca Parlamentul. Iar Parlamentul, cum ştim cu toţii, înseamnă Totul ori Nimic. ● **IOSIF BODA**, consilier prezidenţial, declară foarte net, într-un interviu din „Tineretul liber" că ministrul de interne Victor Babiuc îi ascultă convorbirile telefonice şi că, din acest motiv şi-a schimbat numărul săptămîna trecută. Ciudat, fiindcă la mine acasă, exceptînd-o pe vecina cu care sînt cuplat, convorbirile telefonice nu sînt ascultate de nimeni. Poate că domnul Boda era cuplat şi nu ştia. Poate că şi şeful său e cuplat. Eu cred că nu se mai interceptează nici o convorbire telefonică. Confuziile pleacă de la faptul că există cuplaje. De pildă, dacă eşti vecin cu S.R.I.-ul şi ai ghinionul să fii cuplat cu domnul Măgureanu există — unu la mie — şi posibilitatea să fii uneori, şi numai dacă S.R.I.-ul n-are treburi mai importante, ascultat. În rest, nimic ! ● **DE CÎTEVA ZILE**, la aşa-numitul fixing interbancar cursul dolarului a înnebunit : e cînd 226, cînd 227, cînd 225 lei. Din care cauză, piaţa neagră a dolarului flotează şi ea cînd 399 lei la dolar, cînd 399 lei şi 15 bani. De fapt, aşa-numiţii 15 bani, diviziune a aşa numiţilor lei. Un leu înseamnă, totuşi, ceva mai mult decît nimic. ● **MIHAI LUPOI**, fostul ministru al turismului, care a aflat că fusese numit ministru de la maică-sa, care tocmai citea ziarele, revine ca ex-căpitan şi oferă „Curierului Naţional" un interviu incitant. Despre raportul Sergiu Nicolaescu, ex-căpitanul declară că „adînceşte ceaţa". Ex-românul, devenit acum şi ex-elveţian, mai declară că ex-Petre Roman a fost numit de domnul Iliescu prim-ministru „în virtutea unor prerogative pe care şi le-a asumat" în ciuda părerii celor din jur de a nu o face. Cel care a spus primul că Petre Roman nu e bun de prim-ministru a fost ex-Brucan. Acelaşi Brucan care azi nu mai e nimic, deşi continuă să pară. Acum zice despre noul guvern provizoriu că e plin de unicate. Sîntem o ţară de unicate. Mai mult de atît ce poate fi ? Nimic. ● **HANS JOACHIM GAUCK**, responsabilul federal german pentru documentele Securităţii statului (STASI) a conferenţiat la Bucureşti despre „Modul de lucru cu dosarele trecutului". Domnul Gauck crede că noi n-am şti cum să lucrăm cu aceste dosare. Evident, se înşală.

TUDOR OCTAVIAN ■

...EVENIMENTE MICI

BÎRA — un model al privatizării la țară

Cu ani în urmă, A.E.I. Bîra era o unitate recunoscută în județul Neamț pentru producțiile realizate și pentru o extrem de riguroasă organizare. Un tînăr inginer zootehnist, Adrian Știrbu, se bătuse cu toate morile de vînt ale birocrației timpului și, în scurt timp, reușise să pună pe picioare o unitate modernă și prosperă. Cu cîțiva ani înaintea Revoluției, inginerul fusese, însă, îndepărtat la sugestia unor nomenclaturiști nemțeni, surprinși neplăcut de firea inflexibilă a specialistului Adrian Știrbu. Cum era de așteptat, A.E.I.-ul n-a mai fost ce era și a intrat într-un vizibil declin. Dacă aici nu s-a întîmplat ca, dintr-o unitate bine structurată, să găsim o ruină, este meritul altui specialist, venit la timp, cu o lună înaintea Revoluției, **medicul veterinar George Miron.**

Flacăra : Domnule director George Miron, vă rog să-mi relatați succint care a fost „zestrea" pe care ați preluat-o la venirea dumneavoastră în complex ?

— În primul rînd, un efectiv în decădere la sectorul zootehnic, datorită lipsei bazei furajere. De exemplu, în loc de 1 070 de capete bovină, erau doar 700, iar producția de lapte nu depășea 1,5 litri pe cap de vacă. Mi-a fost foarte greu, dar mi-am spus că trebuie să reușesc. În trei luni de zile, obținusem deja mărirea bazei furajere prin aprovizionarea cu 3 mii de tone de borhot — fapt care s-a răsfrînt în creșterea producției de lapte de la 1,5, cum vă spuneam, la 7,5 litri. Am avut și necazuri : în lunile următoare analizele sanitar veterinare au indicat prezența leucozei la un mare număr de animale. Trebuia să asanăm întreaga fermă zootehnică, ceea ce am și făcut. Între timp, a venit și altă pacoste : Legea Fondului Funciar !

Flacăra : Înțeleg că sîntem la capitolul necazuri ; care a fost impactul legii amintite asupra unității pe care o conduceți ?

— Cumplit ! Am fost deposedați de acea suprafață aferentă complexului, adică rămăsesem fără bază furajeră. Ne-am făcut un calcul economic rapid și am ajuns la concluzia că trebuie să înființăm o microfermă de creșterea și îngrășarea porcilor, lucru pe care l-am înfăptuit. În felul acesta, păstrînd doar jumătate din efectivele de bovine și adăugînd microferma amintită, ne puteam gospodări mai bine cu hrana animalelor. Între timp, am refăcut baza furajeră prin asocierea liberă a gospodarilor din Bîra; fiecare primește 30 la sută din producția fizică a unui hectar. În prezent am adunat 500 de hectare teren arabil, ceea ce demonstrează de la sine că oamenii au fost mulțumiți.

Flacăra : De fapt, aici sîntem la S.C. BOVINEX S.A. Bîra ; cum ați procedat la transformarea A.E.I.-ului în societate comercială ?

— Am transformat tot capitalul în acțiuni cu valoare de 5 000 lei, am dat C.A.P.-urilor asociate cota parte cu care au participat, am preluat, de asemenea, datoriile C.A.P.-urilor pe care le făcuseră pentru construcția complexului și, deci, am lichidat acest aspect. Acțiunile au fost împărțite pe oameni.

Flacăra : Știu că, în mare parte, a fost schimbat și obiectul activității : vă rog să vă opriți asupra a ceea ce înseamnă în totalitate S.C. BOVINEX S.A. Bîra

— Să începem cu sectorul zootehnic, împărțit în : bovin, porcin și piscicol. Avem și un microsector ovin, capacitat la 700 de oi. Din abatorul nostru pleacă prioritar carne în carcasă cu prețuri sub cele practicate de majoritatea agenților economici de specialitate. De exemplu : prețul la carcasa de porc nedegresată este de 300 lei kg., iar prețul la carne bovină este de 350 kg. De la BOVINEX pleacă în magazinele noastre specializate din Roman cabanos (650 lei kg.), afumături de toate felurile, alte produse pe care le comercializăm la prețuri accesibile. Pentru că am ajuns la acest punct, **informăm societățile comerciale interesate că sîntem dispuși să livrăm carne de porc și vită en gros, la prețurile amintite. De asemenea, sîntem deschiși oricăror colaborări cu firme străine ce ar dori să investească la BOVINEX. Așteptăm partenerii străini !**

Foarte important este și sectorul ceramic; producem aici tot felul de obiecte din ceramică începînd cu urcioare și terminînd cu lăptare. În curînd ne vom deschide o secție de cărămidărie, fructificînd experiența celor de la sectorul de ceramică. BOVINEX mai înseamnă și producții de pește și legume. Avem proiecte realiste în acest sens, iar materializarea lor a început să capete contur.

— Flacăra : Altădată, inginerul Știrbu fusese derutat de mecanismele birocrației; dumneavoastră le mai simțiți ?

— Teribil ! În această campanie, mie-mi trebuie 20 mii litri motorină ca să pot termina operativ lucrările. **Repartiția de motorină trebuie dată direct celui care are utilajul și pămîntul.** Ei bine, nu se întîmplă așa : noi plătim pentru această cantitate 100 mii lei în plus, pentru că o luăm prin intermediari. Am fost la Direcția Agricolă Neamț la domnul director general Raul Bobeanu și l-am rugat să țină cont de sugestiile celor care se confruntă direct cu aceste realități. Mi-a răspuns : „Nu se poate așa s-a hotărît, totul merge prin trust". Datorită creșterii prețului motorinei, va crește și prețul la porumb, grîu, în toamnă. Sînt prea mulți intermediari și trebuie să dispară ! Nu înțeleg ce se întîmplă și cu îngrășămintele chimice ; cu foarte mare greutate obținem îngrășămîntul complex produs la Bacău. Avem în cultură 100 hectare de sfeclă de zahăr și nu avem îngrășămînt suficient, pentru că el pleacă la export. Și noi ce facem ? Acum trei săptămîni dintr-un necesar de 40 de tone, m-am întors de la Bacău cu numai 16 tone. Cu piesele de schimb, aceeași problemă : Apare intermediarul **Baza Agriculturii nr. 27 Piatra Neamț.** Pe lîngă faptul că ei sînt intermediari, am impresia că și cei din conducere și-au făcut niște S.R.L.-uri, sau S.N.C.-uri ca să mai facă o intermediere pînă-n bază și, asta, pentru că prețurile sînt fantastice. De ce trebuie să avem contract cu fabricile producătoare numai prin bază ? Cine va răspunde la aceste întrebări?

Flacăra : În ciuda acestor greutăți, care a fost cifra dumneavoastră de profit pe anul trecut ?

— Două milioane și jumătate, dar preconizăm ca în acest an să depășim cifra de 10 milioane, prin extinderea activității noastre. Pentru toți cei interesați să coopereze cu noi, atît din țară cît și din străinătate le oferim în primul rînd adresa noastră : S.C. BOVINEX S.A., Bîra, județul Neamț, telefon 937/22787 (Roman) și 58 Comuna Bîra, prin 091. Îi asigurăm de întregul nostru profesionalism.

AL. MIHAILA

Delicios: benzoat de sodiu cu aspartam!

Un test al preferințelor la răcoritoare indica, zilele trecute, pe primul loc așa numitul KIWI. În materie de reclamă, de foarte multe ori ce nu-i agresiune e curată prostie. Orașele patriei și — în citeva județe — și satele sînt pline de aparate care oferă citeva sortimente de „limonade" : orange, kiwi, cola, fanta, etc. Cum se știe, totul poate fi falsificat. Cît privește mărfurile sosite atît de generos din Orient, puteți fi absolut siguri că majoritatea sînt falsificate. Ca să fac dialogul mai direct — deși nu a fost obiectul anchetei mele — vă pot asigura că inspectorii de la oficiile de control al calității mărfurilor, (respectiv oficiul din Brăila, unde am realizat documentarea) n-au reușit să stabilească dacă în textilele „sută la sută bumbac" venite din Turcia se găsește măcar un procent bumbac : numai celofibră. Revenind la răcoritoare, iată compoziția unui pahar de KIWI, preferatul copiilor pentru exotismul numelui : esență de fruct, aspartam, benzoat de sodiu, acid citric, bioxid de carbon și apă. Dat fiind că aspartamul e un... înlocuitor de înlocuitor (zaharină), aceste băuturi ar trebui să fie vîndute cu o prevenire, ca în cazul țigărilor : beți, dar pe răspunderea dvs. ! Dacă diabeticii n-au încotro și folosesc substituenți de zahăr, îndulcitorul sintetic numit aspartam face parte din categoria celor pe care nici un medic nu l-ar recomanda pentru consum generalizat. Cît despre benzoatul de sodiu, el e un stabilizator, astfel ca toată combinația să reziste în timp. Salvarea consumatorului stă în faptul că fură toată lumea și rețeta — o parte esență, cinci apă — nu-i niciodată respectată.

Cît despre whisky-ul ieftin și toate soiurile de vodci venind cu nume englezești dintr-un Orient unde alcoolul e prohibit, trebuie spus foarte apăsat că nu e niciodată whisky ; nici vodcile vodci. Iar coniacul „Napoleon" e o făcătură mizerabilă. Ca să fiți convinși că e vorba de falsuri vă ofer următorul argument : nicăieri în lume un whisky adevărat nu poate să coste mai puțin de 5—6 dolari jumătatea de litru. Cum dolarul a fost la noi mereu bine cotat, ce importator era atît de nechibzuit încît să ia din alte țări alcool cu un preț, să cheltuiască pe transport și să-l vîndă aici cu jumătate din preț. „Whisky-urile care s-au vîndut anul trecut cu 500 lei sticla (ca și „Napoleonul" aflat pe toate drumurile) și au ajuns acum la prețuri în jur de 1 000 lei sticla sînt un fel de limonadă de alcool etilic cu coloranți și esențe pentru gust. Crimă curată ! Un whisky autentic are, în funcție de firmă și vechime, prețuri variind între 3 000 și 15 000 lei sticla și poate fi găsit numai la cîteva magazine.

Deci, dacă nu le recomand brăilenilor nici răcoritoarele de pe piață, nici alcoolurile cu nume mari (și ciroza garantată), ar trebui să le spun să se mulțumească bînd renumita apă de la țeavă care vine din Vrancea. Numai că nici apa nu mai vine din Vrancea și, în zilele calde, ce sosește pe țeavă are un gust infect. Cinstit vorbind, n-aș recomanda decît un „Chivas Royal" de 12 886 litrul „and soda" cu trei cuburi de „ice".

Asta ne lipsea : invazia turcească și musulmanizarea pleței populare !

TUDOR OCTAVIAN

TOP "COATE-GOALE"

Săptămîna 27 mai - 3 iunie

1 Cofetăria „ARTEMIZA" SRL
Șos. Pantelimon 89, bl. 404, sct. 2 — toate produsele — 30 lei — orar 7.-20

2 Piața Obor - Hala nouă de carne
Particulari — picioare porc cu copite 100 lei/Kg; grăsime - resturi 100 lei/Kg; oase vacă 50 -100 lei/kg

3 Ass SRL
Jean Louis, Calderon nr. 76 — mușchi vită fasonat 853 lei/Kg; vrăbioare fasonate 780 lei/Kg; cabanos 960 lei/Kg; crenvurști 780 lei/Kg — orar 10 -19

4Turoma SRL
Jean Louis, Calderon nr. 56 — făină 78 lei/Kg; orez 220 lei/Kg; zahăr 155 lei/kg; hamburger 57 lei/60 g; chebab 83 lei/100 g — orar 8 - 19, sîmbătă 8-17.

5 Ștefan SRL
Str. Amzei nr. 17 — tobă Drobeta 255 lei/Kg; ciolan afumat 398 lei/Kg; oase garf 271 lei/Kg — orar 6,30-20

Reamintim tuturor firmelor interesate că revista „FLACĂRA" mizează pe o colaborare eficientă a acestora, asigurîndu-le RECLAMĂ GRATUITĂ, funcție de prețurile practicate la produse și de locul ocupat în top.

Putem fi contactați telefonic (tel. 174763, orele 10-15, de luni pînă vineri inclusiv !) sau direct la sediul redacției. Rugăm pe cît posibil ca informațiile să fie cuprinzătoare și comunicările de rigoare să se facă la timp(cel tîrziu vineri ora 12).

CREZÎND ÎN NOI, CREDEȚI ÎN DUMNEAVOASTRĂ !

Biroul de audiențe

Dacă ați epuizat toate posibilitățile pe care le cunoașteți, în încercarea dv. de a vă rezolva problemele, mai există totuși o soluție: să chemați oamenii de la Flacăra

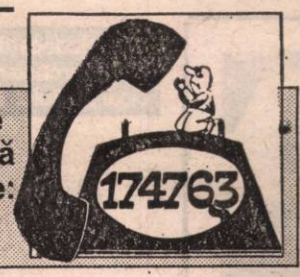

Dreptul la replică

Către,
Publicațiile „Flacăra" S.A., București,

În atenția dlui Redactor șef — Ion D. Goia

Stimate Domn,

Subsemnatul, Carp Aurel — prefect al județului Constanța, urmare a publicării în revista dvs. nr. 4/29.01 — 04.02.'92 a articolului „Domnul prefect A. Carp și impostura", m-ați determinat să verific și să mă documentez asupra „imposturii" mele, așa cum este prezentat de dvs. sub semnătura dr. ing. Gh. Bărbatu ; semnătură care nu vă absolvă de răspundere.

Vă rog să-mi iertați comparația, dar citind articolului mi-am adus aminte de revista „Flacăra" din 1985, cînd dl. Gh. Bărbatu s-a folosit de sprijinul ei ca să arunce, la fel ca și acum, cu noroi în reprezentanții conducerii ministerului care ne coordona și ai întreprinderii de la care amîndoi ne cîștigam „pîinea". Nu cunosc dacă și acum dl. Gh. Bărbatu s-a folosit de aceiași demni reprezentanți ai revistei dvs. dar citirea articolului, mi-a lăsat un gust amar...

Am lucrat la „Chimpex" Constanța timp de 15 ani (03. 01. '74 — 20. 11. 1989) și am ocupat diferite funcții, atît în sectorul petrolier cît și în sectorul chimic, pînă la nivelul de șef serviciu, mai mult neputînd din cauza „dosarului" necorespunzător.

Sînt absolvent al Facultății de Chimie Industrială din Institutul Politehnic Iași și dacă o să verificați, o să observați că în toate rafinăriile și în toate fostele combinate petrochimice o să găsiți asemenea absolvenți.

Dar, cum zice autorul, să vedem rezultatele :

I. Da, în noiembrie 1989 am fost nevoit să părăsesc întreprinderea dar nu pentru incompetență, ci pentru că nu se putea „desfășura" în voie dl. Florian Stoica — fostul director al I.C.E. Petrolexport-import București, care cu sprijinul substanțial al generalului Macri și al foștilor mei miniștri (Ion M. Nicolaie — ministru și R. Grigorescu — adjunct al ministrului) a reușit să mă înlăture și să mă facă să plec din unitate.

II. Eu nu am fost șef serviciu „ani de zile" la P.P.U.P., așa cum afirmă autorul care, deși afirmă incompetența mea, acum mă supraestimează, cînd începînd cu 07. 09. 1983 cînd am trecut la conducerea serviciului export produse petroliere și chimice lichide și bunkeraj, cînd trecuse 1 an de zile de cînd dl. Bărbatu nu mai era în întreprinderea „Chimpex".

Autorul, avînd în vedere împroșcarea cu noroi — indiferent cum, nu a reținut că în perioada respectivă lucram în sectorul chimic al întreprinderii „Chimpex" (vedeți anexa 6 și 7), iar înainte de anul 1980 eram șef birou import țiței și produse chimice lichide, deci exista altă persoană care avea atribuții de serviciu privind activitatea de export la care se referă.

III. Aspectul relatat în acest capitol al prezentării, făcea parte, deasemeni, din atribuțiile șefului de serviciu export și după cum v-am arătat anterior, eu nu am deținut această funcție atît timp cît autorul a fost în întreprindere. Oricum se vede cît de scurtă este memoria unora.

Profesional vorbind, una este ca o metodă să fie „apreciată" și altceva ca ea să fie brevetată.

IV. În acest capitol autorul vorbește despre „decizii de conducere din sectorul în care activam atunci" dar afirmațiile punctelor 1 și 2 se referă la sectorul petrolier, iar aceste „inepții" ale autorului au apărut în perioada cînd eu munceam în sectorul chimic, așa cum v-am arătat.

În altă ordine de idei, vă rog să rețineți că pînă la plecarea din întreprindere a dlui Bărbatu, aceasta nu a fost dotată cu nici un fel de calculator.

V. În perioada 15. 02. — 15. 07. 1976, deci cinci luni de zile, am fost șef depozit produse chimice lichide (a se vedea anexele 8 și 9).

Despre acele contoare volumetrice, dl. Bărbatu nu avea nici o calitate să mă atenționeze, dar probabil că se simțea cu „musca pe căciulă" pentru că aceste contoare au fost importate și datorită dînsului, uitînd însă să prevadă și importul stației de etalonare în flux a contoarelor, ceea ce a dus la imposibilitatea folosirii acestora.

Pentru aceleași aspecte de care sînt acuzat eu acum, au mai fost acuzate zeci de persoane de-a lungul anilor ; de fapt aceasta a fost ocupația de bază a dlui Bărbatu cît timp a lucrat în „Chimpex" (vezi „România Liberă" nr. 632/16. 04. 1992, pag. 2, sub semnătura Al. Mihalcea).

Vă asigur, că dacă nu aș fi ajuns prefect, numele meu nu ar mai fi ajuns în atenția dlui Bărbatu și implicit a revistei dvs. Sper ca aceste aspecte să vă ajungă, dar vă rog să rețineți, că vă stau la dispoziție cu multe alte documente, în original.

Vă mulțumesc pentru înțelegere,

AUREL CARP

Domnule redactor șef,

Subsemnații Dumitru Mihali, Ion Timiș, Gheorghe Ștefcu, Mihai Grab, Toader Grec, Hanțig Ștefan, Ion Durja, Vasile Danci, Maftei Buzură și Cotos Ion, locuitori din orașul Borșa și muncitori forestieri, vă rugăm cu deosebit respect să ne publicați scrisoarea noastră pentru a putea fi auziți de organele competente.

Domnilor guvernanți ai României, vi se adresează un grup de muncitori forestieri care nu poate pricepe cine a dat dreptul șoferilor de la Autobaza Borșa să-și cumpere mașinile. Aceștia și înainte au furat cu miile de metri cubi de lemne, iar de cînd sînt camioanele lor, fură zi și noapte. Peste doi-trei ani vor ajunge munții noștri ca pe lună, fără pic de verdeață. Ce faceți, fraților? Nu vă e milă de țara aceasta ? Domnilor, dacă nu vă pricepeți, demisionați și lăsați-i pe alții să ne conducă căci e mai prost de o sută de ori decît pe vremea dictaturii.

Pe mineri i-ați ajutat cu salarii de zeci de mii de lei, după ce au spart tot prin București, iar pe noi, care n-am scos o vorbă, ne lăsați să murim. Cerem de urgență ridicarea tuturor autovehiculelor de la particulari căci ne distrug viața precum cancerul. Haideți la Borșa să vedeți prăpădul ce se face în pădure. Sînt pline ulițele de mii de metri cubi de cherestea, dar județul doarme.

Mihail Gheorghe, orașul Borșa, str. Haiducilor, nr. 94, jud. Maramureș

CURIER JURIDIC

ELENUȚA IANCU, București și TITI BACALU, Vaslui :
Ne scrieți că ați consultat mulți specialiști pentru a afla cum vă puteți recăpăta moara dar soluțiile ce v-au fost oferite nu pot fi admise sau nu vă sînt convenabile.

Problema dv. nu are o rezolvare simplă, în condițiile în care nu v-ați revendicat dreptul de proprietate vreme de zeci de ani, acceptînd transmiterea acestuia prin mai multe unități de stat.

Acțiunea de revendicare, în baza titlului de proprietate, va atrage în litigiu tot lanțul de proprietari ai morii de-a lungul timpului, litigiu care nu poate fi soluționat decît de instanța judecătorească.

Pentru aceasta vă trebuie timp, răbdare și un avocat care să vă reprezinte, dar în care să aveți încredere.

ELENA UNGUREANU Băile Olănești, jud. Vîlcea :
a) La primirea adeverinței, trebuia să contestați măsura de stabilire a dreptului de proprietate, la comisia orășenească și respectiv, la comisia județeană.

b) Dacă nici hotărîrea acesteia din urmă nu vă mulțumea, urma să vă plîngeți judecătoriei. Instanța este singura instituție autorizată de Legea nr. 18/1991 să se pronunțe asupra stabilirii dreptului de proprietate, hotărîrea sa fiind definitivă, ea determinînd modificarea titlului de proprietate emis de Primărie.

c) Cît privește acțiunea de ieșire din indiviziune, care vă atrage pe dv. într-un alt proces civil, apreciem că nu poate fi susținută și admisă atîta vreme cît cel ce o promovează nu este în posesia titlului de proprietate.

MARIA FILIMON, com. Rapolt, jud. Hunedoara :
Potrivit art. 24 al Legii nr. 18/1991, în cazul în care C.A.P. a atribuit loturi în folosință unor cooperatori, în grădinile din intravilan ale foștilor proprietari, asemenea terenuri revin de drept în proprietatea deținătorilor inițiali.

CORNELIU OLTEANU ■

Lucrătorii de la Societatea Comercială „PUBLICAȚIILE FLACĂRA" S.A. regretă sincer dispariția fulgerătoare a lui ION CALIȚESCU, linotipist la secția „Gazete", și sînt alături de familia îndoliată.

POȘTA REDACȚIEI

VASILE RUS — Lupeni, str. Gh. Șincai, bl. D.7, sc. 1, et. 2, ap. 6, jud. Hunedoara. Ne-am conformat rugămintii dvs., expediindu-vă suplimentul revistei noastre. Acceptăm ramburs doar mulțumiri.

ION CEACÎRU — Craiova, cartierul „1 Mai", bl. I, sc. 1, et. 2, ap. 9 : N-am înțeles prea bine dacă faptele relatate sînt reale sau este vorba de miniproză polițistă. Așteptăm deslușiri.

IOSIF FARA — Alba-Iulia str. Mureșului, nr. 66 : Pentru a lămuri problema dvs. ne-am adresat Ministerului Sănătății de la care am primit următorul răspuns : „Vă facem cunoscut că memoriul dvs. a fost înaintat cu nr. 16327, în data de 2.10.1991 Direcției sanitare a județului Bihor, pentru rezolvare (întrucît cadrele medicale reclamate în scrisoare aparțin de spitalul Nucet din județul Bihor), cu care vă rugăm a lua legătura".

ANA CIUCA — sat Rados, cătun Burlești, com. Crasna, jud. Gorj : Ne sesizați faptul că sînteți terorizată de către familia Izdeanu și ne cereți ajutor. Noi facem apel la omenie, amintindu-le celor în cauză de existența justiției, nu neapărat cea divină. În așteptarea ei, trimitem scrisoarea dvs. celor îndreptățiți să facă lumină în acest caz.

ELENA GRECESCU ■

SCRISORI CU ADRESĂ ÎN ALTĂ PARTE

Domnule redactor șef,

Numele meu este Nicolae Ștefan și am funcționat pînă în luna mai a anului 1991 ca instructor cu probleme de organizare a spectacolelor în cadrul formației artistice „Ciocîrlia" a Ministerului de Interne. În perioada de 4 ani cît am condus această formațiune din punct de vedere organizatoric, rezultatele au fost grăitoare. Printre artiștii profesioniști pe care i-am avut în rîndurile noastre numesc pe: Gh. Zamfir, Marin Constantin, Angela Moldovan, Benone Sinulescu, Ion Cristoreanu, Angelica Stoican, D. Zamfira, Maria Ciobanu etc. Cu ansamblul artistic „Ciocîrlia" am ocupat un spațiu meritoriu în folclorul românesc.

Din nefericire în fruntea acestei activități s-au instalat incompetența și impostura. Foste cadre ale defunctului Consiliu Politic al DSS (Departamentul Securității Statului) răspund acum de întreg resortul. În loc să se ocupe de partea cultural-artistică și turistico-sportivă, acești inși se preocupă să recruteze informatori pentru Contrainformații. Colonelul Tărcobeanu Apostol, produs al Școlii de ofițeri de Securitate de la Băneasa, este unul dintre ei. Acest individ a fost uns mai întîi la Consiliul Politic al DSS, iar ulterior a fost numit șef al acestui grup artistic. Multe nereguli și matrapazlîcuri, multe afaceri și deturnări de fonduri se leagă de numele lui. Colonelul Tărcobeanu nu se dădea în lături de la nimic. În sprijinul argumentelor mele pot veni Ion Cristoreanu, Angelica Stoican, Constantin Pană etc.

De ce avea un dinte împotriva mea ? Pentru că am participat în mod direct la evenimentele dramatice din decembrie '89. Am fost de partea celor revoltați împotriva puterii ceaușiste dictatoriale. Aderarea mea la principiile fenomenului Piața Universității a găsit o slabă audiență la acești cripto-comuniști. Tocmai acest comportament deschis al meu a lezat probabil mentalitatea acestor mahări ai puterii, actualmente fesenișți pînă-n plăsele.

Încep persecuțiile. Ele vin atît din partea lui A. Tărcobeanu, cît și Eugen Verdeș, fostul secretar pcr. Indivizi cu vocația delațiunii în sînge. Colonelul Apostol Tărcobeanu întocmește la repezeală o comisie de atestare pe funcții care, paradoxal, nu are în componența sa nici un membru de specialitate ! (?) Ce or fi avînd foștii colegi de la Consiliul Politic al DSS, greu de spus. Toți cei 30 membri ai formației au trecut prin această pseudo-testare. Mie mi s-a acordat o oră și jumătate. N-am fost întrebat nimic din specialitatea mea. Din specificul funcției. Tribunalul inchizițional de atestare a fost compus numai și numai din membri ai Consiliului Politic al DSS (lt. col. Almăjan, maior Vorovenci, cpt. Merceanu Dinu ultimul fost informator la ARIA). Pentru dl. Gheorghe Stoica, instructor la agenția teatrală a Casei de cultură a MI s-a constituit, de pildă, o comisie cu oameni de specialitate proveniți de la Teatrul „Constantin Tănase". După așa-zisele deliberări ale gîștii securiste, se dau calificativele. Era oarecum de așteptat să nu obțin punctajul necesar. Am făcut contestație în fața acestui simulacru de comisie. Am prezentat aceste probleme dlui contraamiral E. Dumitrescu, care recunoștea caracterul vindicativ al demersurilor lui Tărcobeanu, asigurîndu-mă cu rămînerea pe post pe mai departe. Ca urmare col. Apostol Tărcobeanu este scos din funcția de șef al formației „Ciocîrlia". S-a vorbit despre neregulile create în cadrul ansamblului și de lipsa de probitate morală a individului amintit. Este sfătuit să se pensioneze la vîrsta de 47 de ani.

Se încropește altă comisie de atestare. Din comisie face parte Gheorghe Turda, solist de muzică populară la Rapsodia Română pînă în primăvara lui 1991, cînd a fost încadrat la MI cu grad de lt. col. și totodată instructor la Casa de cultură a MI. Acesta alimenta DSS-ul cu informații din străinătate. Mai pleacă și acum în străinătate, cam cu aceleași misiuni. Din comisie mai face parte maiorul cadrist Istrate. De asemenea, Pamfil Dîrjan, cu o ascensiune fulminantă : avansat în 2 ani de la gradul de căpitan la gradul de lt. col. Pentru „merite deosebite" despre care vom face referire — este menținut director al Casei de cultură a MI. Personajul poate fi asemuit liniștit cu Dinu Păturică.

Un act de justiție s-a făcut, totuși. În fruntea ansamblului a fost adus dl Constantin Arvinte. Mie însă nu mi s-a făcut dreptate. Prin tot soiul de înrudiri, încuscriri, pe filiera Penciu — Dîrjan — Turda, am fost realmente luxat. Relatez conducerii revistei „FLACĂRA" — toate aceste abuzuri făcute de un cuib de foști și actuali securiști. Pentru a nu avea nici un fel de surprize, întrucît mîna lor lungă este și războinătoare, am anunțat și Organizația Amnesty International. Cer nu doar protecție (mă aștept la presiuni din partea acestor criptocomuniști abuzivi), ci și rezolvarea corectă a situației mele. Din nefericire pentru mine, garanțiile dlui contraamiral E. Dumitrescu au rămas la nivel de promisiuni. Nici audiența la dl ministru adjunct al MI nu s-a soldat mai mult decît cu binevoitoare promisiuni.

În numele drepturilor omului, nu accept să fiu victima unor elemente din fostul regim torționar ceaușist, care ar merita să fie după gratii, iar nu în funcții de conducere. Voi merge pînă la dezvăluirea întregului adevăr — inclusiv a rețelei de informatori din cadrul ansamblurilor muzicale care au bătut străinătatea în cu totul alte scopuri decît cele muzicale și estetice, formative, iar nu informative. Voi merge pînă la dezvăluirea întregului adevăr care este numai unul singur și care trebuie cunoscut de poporul român, ba chiar de către oamenii de bine din întreaga lume care au fost și sînt alături de noi în această perioadă grea de tranziție, cînd elemente compromise din timpul regimului torționar nu vor să cedeze structurile puterii.

Cu mulțumiri pentru înțelegerea și sprijinul acordat,

NICOLAE ȘTEFAN
București

Sfîntul Vasile Spinte-cătorul

Pe Marin Janta îl apuca din cînd în cînd dorul de ai săi, din Ciocănești. Și evada din aglomerația marii metropole de cîteva ori pe an. Părinții muriseră, iar în casa bătrînească locuia sora sa, Ioana Ionescu, împreună cu fiul ei Cristian-Răzvan. Totul ar fi decurs bine dacă — întotdeauna există cîte un „dacă" și „dar" — soră-sa n-ar fi întreținut relații de concubinaj cu un consătean, Marin Dogaru. Și asta nu de ieri, de alaltăieri, ci de vreo 10 ani. De aici s-a creat o stare tensionată între Janta, soră-sa, nepotu-su și Dogaru. Nici nu intra Jantă bine în casa părintească, și începea să împroaste cu injurii și amenințări, cu moartea pe cei trei. Alteori, se trezea noaptea din somn strigînd și injurînd că soră-sa îi introduce substanțe toxice în mîncare pentru a-l ucide.

La toate acestea concură și consumul exagerat de alcool.

„Eu ți-am spus că-l omor cu mîna mea !"

Fiind singur în București, s-a gîndit că Anu' Nou îl va petrece la Ciocănești. Zis și făcut ! Revelionul s-a desfășurat normal, s-a mîncat și s-a băut din belșug. A doua zi, de Sfîntu' Vasile, ora 9,00, Ioana Ionescu a așezat masa pentru frate, băiat și încă un nepot. Marian Manea Și. femeia îi servea cu bunătăți. Pe masă se afla o sticlă cu țuică. „Hai, noroc" și „La Mulți Ani", urări care n-au lipsit de la masa respectivă. În starea asta de liniște și înțelegere, atmosfera s-a întunecat dintr-o dată : în cameră a intrat Marin Dogaru, într-o stare avansată de ebrietate. În loc de a se așeza și a căuta o împăcare cu Janta, acesta îi reproșează concubinei că de ce nu a venit la el cum s-a crăpat de ziuă ! Și nici una, nici două a înșfăcat un scaun și zvîrr cu el înspre Ioana. Femeia s-a ferit, și obiectul a aterizat pe pat. Acum, se produce deznodămîntul : Janta ia un cuțit de pe masă și se repede către bețiv, căruia îi aplică o lovitură în regiunea toracică. Victima cade la pămînt, zvîrcolindu-se și ținîndu-și mîinile pe rană. După cîtva timp moare. Realizînd ce a făcut, Janta iese afară și ascunde arma crimei sub un șopron. Femeia și cei doi băieți rămîn perplecși !

Un scenariu de neacceptat

Ioana Ionescu iese și ea în curte. Janta îi propune s-o lovească în cap cu o secure și ea să susțină în fața Poliției că a fost lovită de Dogaru, pentru a motiva lovitura cu cuțitul aplicată de el. La o așa de tentantă propunere Ioana s-a împotrivit, mergînd la postul de Poliție Bărăști și sesizînd fapta comisă de fratele ei. După plecarea sorei, criminalul s-a întors în cameră, stingîndu-și amarul cu 1/2 l de țuică. A fost găsit de Poliția locală la masă, apoi le-a arătat polițiștilor unde a ascuns cuțitul.

La cercetări, Cristian-Răzvan a declarat că unchiul său, după ce l-a înjunghiat pe Dogaru, a zis : „Gata, l-am omorît ! Eu ți-am spus că-l omor cu mîna mea !"

ION RUSU

Prejudecățile opiniei publice • Delirul mistic • Bolnavii psihici ai Revoluției • Femeie parchetar cu șase copii • Tehnica de luptă a asistenților • Un tată vrea să-i taie picioarele fiului • Nebunul intră cu troleibuzul în stîlp • Monfis și bărbosul •

Cine se teme de nebunii furioși?

Știam, ca tot omul, că secțiile din cadrul Spitalului Central (oficial „Dr. Gh. Marinescu"), găzduiesc și bolnavi furioși, dar cunoștințele mele se opreau aici. Capodopera „Zbor deasupra unui cuib de cuci" relevase aspecte din viața agitaților și prin minte îmi circulau secvențial infirmieri legînd nebunii în cămăși de forță și luptîndu-se cu ei să-i încarcereze.

Bolnavi agitați doar... 1%

Din discuția purtată cu dl. dr. Sergiu Diacicov — medic psihiatru, șeful pavilionului XIV din Spitalul „Gh. Marinescu" — rezultă că prejudecățile opiniei publice sînt în plin avînt. **Procentul bolnavilor agitați față de restul cazurilor este de doar 1%.** Bolnavii care să se agite mai mult timp, zile la rînd, sînt expresia proastei pregătiri a profesioniștilor care îi îngrijesc.

Frica de internare

D.P. — 43 ani, sosește la Camera de gardă cu salvarea și cu însoțitor. I se reține buletinul. Este violentă. Se aruncă asupra asistenților să le smulgă actul de identitate și trimiterea pentru internare. Este greu de stăpînit și dă multă bătaie de cap asistenților care o țin de mîini. Nu vrea sub nici o formă să fie internată : „Nu vreau să mă internez! De ce mă internați cu forța?!". E slabă. Fizionomie palidă. Ochii duși în fundul orbitelor, au privirea pierdută. Gura îi este uscată ca și cînd n-ar fi mîncat de mai multe zile. Începe să plîngă. Se agită continuu. „Adă aparatul să-i facem două electroșocuri" — încearcă să o sperie un asistent. Zadarnic. Agitația continuă. Asistentul : „Încă nu ai priceput că nu ai mai multă forță decît mine?". Parcă s-a mai liniștit. Nu e căsătorită. Nu are pe nimeni. De 10 zile refuză să mănînce. A fost angajată la Metrou, dar din martie '91 și-a dat demisia. Au chemat-o înapoi, însă a refuzat să-și reia activitatea. În iulie '91 era încă zdravănă. Din august n-a mai ieșit decît să ceară apă la vecini. La scurt timp, intră în Spitalul nr. 9 și, după tratament își revine ; nu pentru multă vreme însă. Este mistică. Uneori i se pare că vede două puncte pe cearceaf, care susține că sînt ochii ei. A locuit o vreme la Mănăstirea Antim. Paștele l-a petrecut acolo. Se întorcea acasă în fiecare noapte tîrziu, stăpînită de deliruri mistice. Diagnosticul : psihoză obsesivă cu debut schizofrenic.

Revoluția lui Sergiu Nicolaescu

Doctorii sau asistenții încearcă să dezamorseze atmosfera tensionată, cu amintirile lor neobișnuite. Așa aflu că la Revoluție, printre pacienții Spitalului „Gh. Marinescu" s-au numărat nu cei care au ieșit în stradă, ci oamenii care au stat acasă, claustrați în fața televizorului. Ei și-au creat o lume imaginară, halucinînd din cauza acestei izolări. Două cazuri înregistrate în aceeași zi au fost ale oamenilor care susțineau că Revoluția nu e adevărată, totul fiind un film realizat de Sergiu Nicolaescu.

Beții, bătăi, copii ciorchine

Ușa trîntită de perete ne reamintește că ne aflăm la camera de gardă. Adusă tot cu salvarea, apare S.V., de 42 de ani. Este despărțită de bărbat și are 6 copii (între 6 și 19 ani). A mai fost internată în 1987. Anul trecut, bărbatul ei a venit să-l primească înapoi. Era beat. A ieșit cu scandal. Femeia a fost aruncată pe scări, alegîndu-se cu capul spart. Deși femeie, lucrează ca parchetar. „Dați-mi ceva să mă omor" — plînge și imploră mereu. „Nu mă duceți cu ăia nebunii!". Diagnostic : depresie de involuție cu idei de autoliză (sinucidere).

Viața asistenților

În scurtele răgazuri dintre o urgență și alta, mai aflu că la „Gh. Marinescu" nu există înfirmieri sau asistenți calificați special pentru psihiatrie, ci doar pentru medicina generală. O asistentă, care a fost reclamată că a bătut un bolnav, a justificat : „Eu înțeleg să mă port frumos cu un bolnav psihic, dar nu cu un bețiv" — chiar dacă pentru medicină beția este considerată o boală gravă. Viața cea mai grea o au asistenții de la camera de gardă — urgențe. Deși bărbați bine clădiți, atletici, ei mai încasează cîte un pumn de la viitorii pacienți. Oameni rutinați, asistenții ghicesc cîteodată în ochii bolnavilor momentul ales pentru reacția violentă. Atunci nu se apropie frontal de ei, ci lateral, pentru a evita lovitura. De multe ori, pacienții par pașnici. În realitate își concentrează toată atenția spre momentul cînd vigilența celor din jur slăbește. Dintr-odată încearcă printr-o acțiune spontană, de șoc, să scape de sub supraveghere și să fugă. Un astfel de om e V.G. (35 de ani).

Violența unui tată cu 5 copii

Intră însoțit de soție și de un vecin de bloc. Blond, cu mustață, voinic. E violent. Nu vrea la spital : „Ce vreți, bă, cu mine? N-am făcut nimic!". Sare la bătaie cînd aude că va fi internat, dar e imobilizat și întins pe pat. Are 5 copii. Unuia dintre ei — celui de 7 ani — a încercat să-i secționeze picioarele cu cuțitul. Consumă alcool de 14 ani. Cînd era copil, taică-său îl bătea în cap. De vreo săptămînă e foarte agresiv în familie, bate copiii, își pune rufele murdare în cap, „face circ". Pe soție nu prea o bate, fiindcă-i supusă și nu-i iese din cuvînt. Uneori, de frica lui, copiii pleacă la rude. Acum de abia a putut fi imobilizat de trei persoane care l-au legat de pat.

Fiecare vrea să aibă mai mulți bani, dar problema este în ce mod îi cîștigă: cinstit sau nu. Mai mult ca oricînd, pescuitorii de moșteniri atacă pe cei dezorientați și neajutorați. Microancheta întreprinsă pentru a-i detecta pe acești adevărați rechini ai zilelor noastre, vi-i prezintă prin declarațiile victimelor sau, de ce nu, chiar în postura de „povestitori".

Pescuitorii de moșteniri

Doina C., 73 ani, pensionară. „Locuiesc într-unul dintre cele mai frumoase blocuri vechi din București. Am o garsonieră mare, luminoasă, bine izolată acustic, cu o vedere minunată spre parcul Cișmigiu. Vecinii mei de palier sînt oameni bine situați și se poartă atent cu mine : îmi fac diverse mici servicii și mă tratează regulat cu bucatele pe care le gătesc. Eu știu că ei, prin purtarea lor, urmăresc obținerea garsonierei mele... Și viața este așa de grea! Prețurile mari ale tuturor produselor, imaginea iernii cînd nu voi putea ieși din casă, lipsa rudelor sau a prietenilor care m-ar putea ajuta, toate mă împing spre soluția disperată de a da singurul lucru pe care îl dețin cu-adevărat : garsoniera. Deci, obosită de insistențele vecinilor despre care v-am vorbit, am promis că accept să le-o las, prin testament, în schimbul mesei de prînz și al altor cîtorva mici servicii."

Nicolae I., 47 ani, intelectual, șomer. „Am rămas singur. Sora mea, ultima rudă care-mi mai rămăsese, s-a prăpădit. Mi-a lăsat moștenire apartamentul ei de trei camere, dar nu mă pot ocupa nici de el, nici de mine. Sînt nevrozat, mă simt terminat și nu mai pot munci, chiar dacă mi-aș găsi un serviciu. Cred că am să-i las pe prietenii mei care mă îngrijesc de cîteva luni să-și facă o firmă în apartamentul meu. Or să-mi dea mîncare și sper să mă ajute dacă m-oi îmbolnăvi. Dar, de ce Dumnezeu vor să facem, cît mai repede, acte de cedare a apartamentului la notariat?".

Sandu A., 56 ani, medic. „Am avut mare noroc. În vizitele pe care le făceam la domiciliul pacienților, am cunoscut un bătrîn cu o casă splendidă. Era tare bolnav, săracul! Mi-a dat casa pentru o rată lunară foarte mică, și, bineînțeles, îngrijire medicală. Și unde mai pui că nici n-a trăit mult. Cîteva luni."

Silvestru C., 84 ani, pensionar. Ultima mea soție, în prezent decedată, avea o casă, cumpărată acum mulți, mulți ani, în timpul primei ei căsătorii. Dar a avut ea grijă să o ia numai pe numele ei. Ce dacă banii erau comuni! Și unde mai pui că, atunci, era în vigoare legea separării bunurilor în căsnicie. Totuși, nu știu ce chichiță avocățească a găsit prăpăditul, de mă judec cu fostul ei soț. Dar tot nu-i dau nimic! Nu e trecut pe acte, pa!".

Demetra P., 55 ani, croitoreasă. „Fiica mea a ales pîn-a cules. Actualul meu ginere nu a vrut s-o ia de nevastă pînă cînd nu i-a adus apartamentul la cheie. Și cine să i-l dea dacă nu eu, soacra? M-am spetit făcînd C.A.R.-uri, ca acum el s-o bată și s-o înșele. Așa escroc mai zic și eu!".

Florin C., timplar. „Vecina mea a murit. Era o femeie tare cumsecade. Ce-mi pare rău este că n-a avut parte de o înmormîntare creștinească. Nepoții ei, în ultimele luni de boală, au necăjit-o mult, chinuind-o fizic și amenințînd-o cu cele mai urîte cuvinte. Și totul pentru ca s-o facă să le lase lor bruma de avere adunată într-o viață de cazne. Pînă la urmă, a făcut cum au vrut ei. N-a avut încotro. Era la pat, imobilizată. Din ziua aceea, cînd au făcut actele, nu i-am mai văzut pe la ea. Au îngropat-o vecinii, din milă și pe sărăcie, fără popă și fără colivă."

Corina O., 58 ani, pensionară. „Soțul meu este foarte bolnav de inimă. De curînd, a avut al doilea infarct. Părinții ne-au murit, copii n-avem. Niște vecini ne-au rugat să facem acte pentru casă cu ei, că ne îngrijesc ei. Le plăcea mult micul nostru apartament pentru fetița lor, să aibă și ea un cuib cînd s-o mărita. Dar nu s-au ținut de cuvînt. Ne-au părăsit imediat după ce le-am făcut donația dorită. Dar i-am dat în judecată, și, cu prețul a mulți bani și al sănătății noastre, sperăm să ne recăpătăm drepturile."

Smaranda B., pensionară. „La 80 de ani, nu mai pot munci ca la tinerețe. Casa este mare pentru mine, n-am încălzire și făcutul curățeniei mă doboară. Nu mai găsesc nici o femeie să m-ajute, și, chiar de-aș găsi, m-ar costa o avere. Tot caut niște oameni cu suflet să le las casă bună din cărămidă și curte cu verdeață, dar și ei să aibă grijă de mine. Pînă acum, tuturor celor care veneau, le citeam în ochi pofta să mă vadă cît mai repede moartă, ca să mă moștenească imediat. Ultimii au fost mai hotăriți decît ceilalți în a-mi face rău. Au adus imediat nisip, ciment, mă rog, toate celea pentru „modificări" în vederea instalării unei firme, numai că, în planurile lor de viitor, nu mai era loc și pentru mine. Făceau birouri peste tot. Nu mi-au lăsat nici măcar un locușor de dormit. Dar s-au grăbit prea de tot. Am «stricat» actele și sînt singură și fără ajutor, ca și mai înainte."

Spiridon M., țăran. „Am 79 de ani și nu credeam c-o să fiu blestemat și bătut la bătrînețe. Fecioru-meu și cu nora-mea vor să mă bage în pămînt ca să-mi ia casa și pămîntul ce le mai am. Așa-mi și spun : «Nu mai mori să te moștenim!». Acu ce-s eu vinovat că mai am zile?"

Mircea S., 59 ani, contabil. „Nu știu ce să mai cred. Toți acești oameni nu-și dau seama de posibilele consecințe ale actelor lor. Trăiești cu un om în casă zeci de ani și tot ai surprize și, atunci, cum poți să acorzi, cu atîta ușurință, încrederea ta pentru o «viitoare» comportare a acestor... pescuitori de moșteniri? N-ar fi mai sigur pentru cei în nevoie ca, pur și simplu, să-și vîndă bunurile, cu acte în regulă, să obțină bani și să-și plătească serviciile de care au atîta trebuință ?"

CRISTINA ATANASIU

Oameni singuri, dezorientați, unii suferinzi, alții neadaptați, majoritatea în vîrstă. Este drept să ne repezim asupra lor și să le smulgem puținul pe care îl au, folosindu-ne de faptul că sînt vulnerabili? Atîtea S.A.-uri și S.R.L.-uri apar. Dar nimeni nu se gîndește la ei. Case pentru bătrîni sau de protecție socială pentru cei mai tineri, organizate în Statele Unite ale Americii și Elveția, ca să nu citîm decît două țări, par a fi necunoscute la noi. Concepute pe baza contribuției în bani (în majoritatea cazurilor pensii) sau bunuri (case sau alte venituri) din partea solicitanților, ele pot oferi o bătrînețe sau maturitate protejate, la adăpost de multe, multe adversități de tot felul, cărora acești oameni nu le mai pot face față. Ce părere aveți?

Încerca să-și scoată ochii...

Între două cazuri la camera de gardă, îl vizităm pe I.B., de 17 ani, care, închiat într-o rezervă, încerca să-și scoată ochii. Motivează că vrea să-și dea seama dacă ce i se întîmplă e halucinație sau realitate. Trăirile sale sînt halucinatorii și șalrice. Acum o lună, cînd era în libertate, s-a urcat în troleibuz lîngă șoferiță. Cînd aceasta a coborît să schimbe troleele de pe cabluri (trebuia să ajungă la capăt), I.B. s-a așezat la volan și a intrat cu troleibuzul în stîlp.

Tot de urgență este internată și A.M., profesoară, în vîrstă de 51 ani. A venit însoțită de soț și de fiică. Confundă doctorița cu o altă persoană numită Vivi : „Vivi, ajută-mă, Vivi ! Dați-mi drumul de aici! Nu mă internați! Știți că m-am aruncat de la etajul 1 ? Lăsați-mă, pentru Dumnezeu, să zac în patul meu de acasă!". Către soț : „Mihai, nu mă părăsi! Să mor în patul casei mele!".

„Nu toți ce sînt..., sînt aici și nu toți ce sînt, sînt..." (de pe frontispiciul unui spital de psihiatrie din Madrid)

O categorie aparte este compusă din bolnavii care nu suportă internarea, dar nici viața departe de spital. Că „atunci cînd vrea Domnul cu săracul dintr-o bubă îi umple capul" dovedește M.I., autoproclitâ Monfis (50 ani). Umblă cu un bagaj format din saci de plastic umplute cu hîrtii, cîrpe, pîine și mucuri de țigări. La git poartă cravată roșie de pionier. Părul și-l ține legat cu o cordeluță făcută din pungi de plastic. Nu manifestă nici un fel de grijă pentru vestimentație sau igienă. Este un fel de fiică adoptivă a spitalului. Aici mănîncă și uneori se aciuiește să doarmă. Nu e singura în această situație. Pe alei poți întîlni și alți „bolnavi de curte". Majoritatea suferă de schizofrenie cronică. I.B., poreclit Caiafa, este un bărbat bărbos, în vîrstă de 45 de ani. Ciorba și-o mănîncă în curtea spitalului, cît mai retras, într-un colț, după boschețl. Umblă în permanență după el cu așternutul format din foi pliante de carton presat. Cînd e cald, doarme sub cerul liber.

De acești din urmă pensionari se ocupă doar personalul spitalului. Nu din obligație. Din milă. Inexistent pentru statul comunist, vagabondajul bolnavilor psihici este ignorat și acum. Drama lor este o problemă sufocată de preocupări politice infinit mai importante.

RADU POPA

FĂRĂ MORGĂ LA MORGĂ

„Opriți caterinca, mortul vrea să bea palinca"

Imaginația unora dintre întreprinzătorii noștri comercianți nu cunoaște limite. Mai mult decît atît, ea a început să devină bolnăvicioasă și — cu ajutorul primăriilor — se materializează, așa suferindă cum a ieșit de la clocit, în te miri ce năzbîtii.

Institutul de Medicină Legală „Mina Minovici" găzduiește, în spatele aripii destinate viitorului crematoriu uman, bufetul RITUAL SERVICE SRL. Dacă ești derutat, dintr-o încăpere vecină, cu ușile deschise, te dezmeticesc prompt două asistente în halate albe : „Pentru bufet ? Acolo, la „Ritual". Într-adevăr, firma, scrisă deocamdată cu vopsea-ulei direct pe beton deasupra intrării, sare imediat în ochi. Aici se pot servi, într-un cadru intim : palincă (350 lei 1/2 l), „Alkohol" iugoslav de 90° (700 lei — 1 l) și ness-cafe. Existența refrigeratorului, în care acum domnește vidul, demonstrează că uneori poți consuma și sandvișuri. La bar, două beculețe roșii clipesc viol din gâvanele unui craniu veritabil. Tot în incinta bufetului, pot fi contractate obiecte de cult funerar. La ora vizitei noastre, un costum negru de damă (4 700 lei) își aștepta clienta. Se mai găsesc de vînzare : sprayuri-deodorant, șampoane, diverse catarame, cercei, broșe, alte obiecte mărunte din cutia cu „mai-mute".

Sugerăm pe viitor : muzică de pahar, cîteva jocuri de pocker electronic sau un video cu filme macabre. Și, dacă afacerile prosperă, — de ce nu ? — mese cu umbrelă pe terasa crematoriului. Musteriii, dornici de senzații noi, vor putea bea palincă printre criptele cu cenușă umană. Vorba aia : „Opriți caterinca, mortul vrea să bea... palinca".

RADU POPA

Desen de MIHAI ZGUBEA

Vama de la Giurgiu a devenit și ea foarte cunoscută datorită interesului pe care îl manifestă românii pentru Turcia. Unii comercializează, la prețuri modice, fete, alții obiecte de tot soiul. Culmea este că prin vamă trec cei cu buzunarele umflate, iar unul mai necăjit este imediat apostrofat și chiar trimis în judecată. Poliția la datorie. Justiția la datorie. Dar datoria rămîne, de cele mai multe ori, o chestiune de suprafață.

CUM BEA POLIȚIA LA VAMĂ?

Așadar, vama Giurgiu. În ziua de 23.05.1991, Nicolae Manda din București, tată a trei copii, se afla la vama Giurgiu pentru a trece în Turcia. Pentru că n-avea posibilitatea să schimbe valută, s-a înarmat, la recomandarea unor cunoștințe care mai trecuseră granița, cu 8 sticle de whisky (trei a cîte 750 lei buc. iar cinci a 500 lei buc.), un cartuș de Marlboro și un cartuș de Camel. Autocarul era burdușit de comercianți de meserie transportînd cantități mari de marfă. Lt. maj. Borna Valerică a intors autocarul ducîndu-l în curtea Poliției. Nicolae Manda a fost primul care s-a supus controlului. A scos tot ce avea în geamantan, respectiv sticlele de whisky și țigările. „Dl. lt. Popa Ionel, cel care făcea controlul, spune dl. Manda, le-a pus lîngă scaunul dînsului și mi-a restituit doar o sticlă de whisky și un cartuș de țigări deși la vamă ne spusese că avem voie să trecem cu două sticle și două cartușe de țigări". Scena care a urmat este demnă de cele mai complexe personaje ale lui Caragiale. N. Manda s-a trezit cerșind ceea ce i se cuvenea. Replica a fost : am să-ți dau amendă trei mii de lei. Dar lt. maj. Valerică Borna, abia respirînd de oboseală (băuse probabil, vreun whisky special) a hotărît că inculpatul trebuie să fie amendat cu 20 000 lei, ceea ce s-a și întîmplat. Oricum, faptul că dl Borna se afla într-o avansată stare de ebrietate, lucru pe care-l confirmă 12 martori aflați în autocar, constituie un caz care intră, fără discuție, sub incidența legalității. După cîte cunoaștem, consumul de alcool în timpul serviciului este interzis. Or, pe fondul acesta, dl. Borna ia hotăriri pripite și confiscă chiar și sticla și cartușul pe care le înapoiase. În folosința cui au ajuns acele bunuri, au fost confiscate pe bază de chitanță sau nu ? Nu se știe !

Astfel, Manda N. face contestație la Inspectoratul Poliției Municipiului București. Nu primește nici o decizie. Face contestație la Poliția Municipiului Giurgiu, care îi recomandă să se adreseze Tribunalului. Neavînd posibilități financiare, abandonează (mărfurile confiscate de vameși erau cumpărate cu bani împrumutați). După două luni, de la Giurgiu i se comunică un fapt: situația se află pe rol la Tribunalul din Giurgiu. Decizia a venit foarte curînd, deși inculpatul n-a avut habar de acest proces care s-a judecat cum a dat Dumnezeu. În acest caz este valabil proverbul : „la omul sărac nici boii nu trag". Și un om cu trei copii se trezește în fața unor datorii voluminoase. Făcute, ce-i drept, și din vina sa.

MARIA TIMUC

„Flacăra" pe recepție

Pe socrul comandantului poliției din Găești îl ocrotește justiția ?

Pe hartă, Găeștiul se găsește la numai aproximativ șaptezeci de kilometri de București. Însă, după semnalele care ne parvin, se pare că uneori o ia razna de-a dreptul prin cîmpie și se mută la mai mulți ani-lumină de Capitală și de dreptele rînduieli. Protagonista acestui articol este doamna Ecaterina Neculae din București (str. Marcu Armașu nr. 2, bloc 27, ap. 154, sector 2), care s-a adresat personal revistei noastre. Faptele relatate de dînsa sînt, în principiu, următoarele: un anume Radu Ionete, om la o vîrstă (aproximativ 70 de ani) la care ar fi trebuit să fie îndeajuns de mintos, a agresat-o foarte violent, cu aproape trei ani în urmă, în septembrie 1989, pe vremea ultimelor luni de dictatură comunistă. Pînă aici poate nu ar fi fost nimic dubios : dacă nu am menționa că Radu Ionete este socrul comandantului Poliției din Găești, Vlăduțoiu Dinel.

Agresiunea lui R. I. asupra Ecaterinei N. s-ar fi petrecut cam așa : în fața porții pirtului, chemat la stradă de reclamantă, Radu I. ar fi lovit-o puternic, de mai multe ori, cu pumnii în cap. Anterior întîlnirii litigioase, domnul Ionete tăia cozile la sfeclă cu un satir (cuțit) respectabil. Așa că ar fi ieșit cu cuțitul în mînă și i l-ar fi ridicat victimei la git. După ce s-a dezmeticit (cu mare greutate) cît de cît din bătaie, E. Neculae declară că și-a pierdut de mai multe ori cunoștința în drumul spre casă: cădea din picioare pe stradă. La dosar sînt anexate și declarațiile a doi martori : Gheorghe Nicolae și Aurica Ionete.

1. LEGE DUPĂ BUNUL PLAC ? Ecaterina N., reclamanta, ne-a semnalat că impricinatul ar avea și alte antecedente de litigiu cu familia sa : anterior acestui conflict pomenit mai sus ar fi avut un altul cu sora doamnei E. N., care domiciliază în comuna Dragodana (unde locuiește și inculpatul și unde, de altfel, au avut loc ambele scene de violență) — aflată în suburbia orașului Găești, județul Dîmbovița. Poate că agresiunea asupra doamnei E. N. nu ar fi fost foarte gravă, dacă aceasta din urmă nu ar fi avut cu doi ani mai înainte (în 1987) un accident vascular cerebral soldat cu pareză pe partea dreaptă. În urma acelui accident (două vase de sînge „sparte pe creier" — cum se zice), la cei 58 de ani ai săi, E. N. a rămas ca o persoană suferindă. Dovadă că așa stau lucrurile este spitalizarea din 1987 care a durat aproape trei luni. Astfel că a resimțit din plin atacul destul de dur al sus-numitului Radu I. E. Neculae a intentat acțiune judiciară împotriva lui R. I., încă din anul 1989. Ceea ce a făcut-o să cheltuiască o sumă de bani considerabilă în raport cu punga sa strîmtă de om nevoiaș. Istoricul acestei „judecăți prelungite" se găsește consemnat în dosarele nr. 3143/1989 și 3143/1991, de la Judecătoria Găești și Tribunalul Județean Dîmbovița (Tîrgoviște).

2. SARABANDA DOSARELOR DE JUDECATĂ. În paralel cu acestea, E. N. s-a adresat Ministerului de Interne cu o sesizare în care comunica numitei instituții cele descrise mai sus. Bineînțeles că răspunsul la sesizare este negativ : „aspectele care-l privesc pe maiorul Vlăduțoiu Dinel nu se confirmă". Semnat mai jos : Inspectoratul Județean de Poliție Dîmbovița (prin adresa cu nr. 27 948 din 10 ianuarie 1992). După pronunțarea uneia din ultimele sentințe, la dosarul 3819/1991, în ziua de 11 decembrie, reclamanta s-a adresat din nou justiției cu recurs, ceea ce a determinat punerea pe rol a unui alt dosar, cu nr. 592/'92. După citația din 20 martie '92, Ecaterina N., nemaiavînd încredere nici în tribunalul dîmbovițean, nici în Judecătoria Găeștiului, solicită, la data de 28 aprilie a.c., transferarea dosarului la Procuratura Generală din București. De ce? Fiindcă, după opinia sa, dosarul nu a fost tratat pînă acum cu atenția cuvenită, ci dimpotrivă, cu reavoință, de către judecătorii Petre Vasilica și Oprea Alexandru, care ar tergiversa la nesfîrșit o soluție favorabilă reclamantei. Pentru a convinge cu mai mult spor, Ecaterina Neculae prezintă un certificat medical cu nr. 317 din 1 martie 1990 (la aproximativ cinci luni după vătămarea sa corporală), eliberat de dispensarul policlinic Colțea (din București), în baza referatului prezentat de doctorul Artur Florescu, medic primar neurolog. Prin acesta se certifică anume că Ecaterina Neculae suferă de „sechele după hemoragie cerebro-meningee".

3. CE SPUN ACTELE ? Am consultat, fie și numai pentru o parțială edificare, actele care ar putea să exprime mai limpede situația de fapt. Ce spune, în principal, ultima sentință civilă (cu nr. 2394) emisă în ședința publică din data de 11 decembrie 1991, Președintele instanței a fost domnul Alexandru Oprea. Reclamanta (E. N.) a solicitat admiterea acțiunii așa cum a fost formulată, adică obligînd pîrîtul la plata a 20 000 de lei reprezentînd despăgubiri civile, rezultînd din dosarele puse pe rol. Se înțelege că reclamanta a atașat la dosar un raport medico-legal, încheiat la 26 septembrie 1990, din care rezultă că „leziunile prezentate ca urmare a agresiunii necesită 2—3 zile de îngrijire medicală". (Deși Ecaterina N. susține că mai posedă și un alt certificat care atestă că spitalizarea necesară ar trebui să dureze cel puțin 23 de zile !) Drept „răsplată" — despăgubire reprezentînd cheltuieli judiciare, reclamantei i s-a dat suma de 600 (șase sute !) de lei. Cu 600 de lei abia de poți cumpăra un flacon de Ampicilină sau două sticle de „Coca-Cola" îmbuteliată la un kilogram-jumătate. Pe lîngă ultragierea avută, această „despăgubire" reprezintă într-un fel, o sfidare. De ce ? Fiindcă s-a stabilit de aceeași instanță că „celelalte acte medicale nu au relevanță în cauză" — situația respectivă fiind reținută prin decizia penală nr. 253 din 26 noiembrie 1990. Astfel că instanța hotărăște : „respingerea acțiunii formulate de reclamanta Neculae Ecaterina (...) împotriva pîrîtului Ionete Radu, că fiind nedovedită". Cum ar putea fi mai bine dovedită ?

MIHAIL GĂLĂȚANU

In data de 19 iunie 1991, in jurul orei 14, Miron Cosma circula pe drumul național DN 66 A, la volanul autoturismului 4-HD-4 145, proprietate a Regiei Autonome a Huilei Petroșani. Venea din direcția Lupeni-Vulcan. In apropierea Termocentralei Paroșeni, – fără să se fi asigurat, fără să fi claxonat in prealabil !? – s-a angajat in depășirea autobuzului 31-HD-8 975, cind și acesta semnala o depășire – o autoincărcătorului STALOVA-WOLA, care staționa pe partea dreaptă a șoselei amintite. Datorită acestui concurs de imprejurări, Miron Cosma accidentează mortal pe Roza Violeta Drăghici, in vîrstă de 31 de ani, mamă a doi copii minori !

MIRON COSMA

UN INFRACTOR PREZIDENȚIAL

Ne aflăm la un an de la comiterea accidentului mortal ! Pînă nu demult nu s-a luat absolut nici o măsură, iar dosarul penal a fost pasat de la Tanda la Manda. De ce nu s-a pus in mișcare dosarul penal cînd trebuia ? Cine zorește acum lucrurile? Să ne grăbim a răspunde încet, ca latinii. Dosarul penal 259/P/1991 s-a pus, în sfîrșit, pe rol. Pe 28 aprilie a.c., a avut loc prima înfățișare. Apar și martorii. Ioan Iosif (șoferul autobuzului), Viorel Faur, Relu Bobilică, Vasile Cristea (șoferul autoincărcătorului), Ionel Radu, Romeo Amorăriței, Petre Lupșa, Ioan Palița, Ioan Morogan. Martorii au declarat și semnat, în marea lor majoritate, că Miron Cosma este principalul vinovat în accidentul mortal de circulație. N-am face din acest accident un capăt de țară dacă nu ar avea și unele substraturi politice. Iar cînd este vorba despre viața unui om, depășim aceste subterfugii și încercăm să aflăm adevărul. La dosar există două expertize, plus depozițiile semnate ale martorilor. Miron Cosma a încercat, într-o primă fază, să-l tragă după sine și pe șoferul Ioan Iosif, care „pilota" autobuzul, dar martorii au recunoscut vina aproape exclusivă a lui Miron Cosma. Așadar, în urma cercetărilor făcute de către Poliție și Procuratură, Ioan Iosif este scos de sub urmărire penală !

„Parcă-i dracu' pe dosaru' ăsta !"

Procurorul Ioan Retegan, de la Procuratura Județeană Hunedoara, bazîndu-se, desigur, pe expertizele efectuate de Poliție și Procuratură, dar și pe depozițiile martorilor, dă „verde" dosarului penal scorojit și scorțit de atîta manipulare, frecare, aminare... Mama victimei povestește că un ofițer de poliție a venit să-i ia o declarație și a spus, la un moment dat cu năduf : „Parcă-i dracu' pe dosaru' ăsta !". Și avea perfectă dreptate. Nu se știe, deocamdată, cu exactitate dacă dracul, negru sau roșu, este pe dosar sau în dosar ! ?

Cert este că pentru prima oară, după un an de la comiterea infracțiunii de ucidere din culpă, puterea judecătorească locală îi ia de guler pe minerul-șef Miron Cosma. Cosma Răcoare s-a mai îmblînzit de la acea dată. După ce dosarul a fost dat dintr-o mînă în alta, ca o minge de oină cîrpăcită, iată că pe data de 18 aprilie a.c. a avut loc prima înfățișare la Judecătoria din Petroșani. A fost „antamat" un complet pe măsura învinuitului. La nivel înalt, ce mai ! Dar nu vom trece mai departe pînă nu vom reține o frază emblematică din rechizitoriu : „urmare a nerespectării dispozițiilor legale și a măsurilor de prevedere pentru exercitarea activității de conducere a autoturismului pe drumurile publice, Miron Cosma a săvîrșit infracțiunea de ucidere din culpă !".

Tată și fiică uciși în același loc blestemat !

Intîmplarea tragică, nefastă, face în mod absolut incredibil dar adevărat ca în exact același loc să-și fi găsit tragicul sfîrșit și tatăl victimei. Acest proces de pomină și cu multe intervenții de la varii nivele capătă alte conotații. Accidentul mortal a fost făcut tot de către o mașină. Am fi tentați să dăm vina pe mîna neagră a destinului. Dar, în cazul de față, vina exclusivă o poartă milnile nedibace ale lui Miron Cosma și, mai cu seamă, înfumurarea sa de lider sindical, care nu poate parcurge pe jos cei 50 de m între Judecătorie și sediul ligii sindicatelor, decît în mașina întreprinderii !

Prin urmare, nefericita victimă, Roza Violeta Drăghici, avea 31 de ani și lucra în cadrul Laboratorului de la Termocentrala Paroșeni. Sărmana femeie avea două fetițe minore : Cristina Maria și Liliana Adriana. Pentru recuperarea „daunelor" (de parcă o viață de om mai poate fi recuperată în vreun fel ! !), acordă familiei îndurerate, în două rînduri, suma totală de 150 000 lei. Acum, Miron Cosma, strîns cu ușa (era să spunem ușa prezidențială), este gata să plătească pensia de urmași celor două fetițe neajutorate și fără mamă ! De parcă mîna blîndă a unei mame se poate înlocui cu astfel de gesturi de tandrețe.

Uciderea din culpă

Pe 28 aprilie a.c. și pe 19 mai a.c. au avut loc cele două înfățișări în acest proces penal. Intrucît preopinentul este un „cașalot" de primă mărime, completul de judecată s-a format la cel mai înalt nivel. Din complet au făcut parte președintele Judecătoriei și procuror-șef-adjunct. Puțin neplăcută postura lui Miron Cosma cînd judecătorul, Victor Cherciu, îl cheamă la bară. În stilul său pompos și bombastic, arogant și furios, nevoie-mare, ridică ziariștii din rîndurile din față din sala de judecată, și-i așază pe ortacii săi ! Ziariștii s-au postat în fundul sălii și n-au băgat de seamă această crasă impolitețe, să nu-i spunem neobrăzare. Ba chiar fuseserăm obișnuiți cu astfel de manevre, cu astfel de făcători de zgomot și furie, de la știm noi ce procese de pomină !

Depoziția lui Cosma nu viza doar prezumția de nevinovăție, cum se spune în terneni de specialitate. A extins vina și asupra altor persoane. În principal asupra șoferului de pe autobuzul hunedorean. Apoi pune vina pe cei care au transportat victima pe un peridoc ! (?). În cele din urmă, aruncă vina grea pe medicii care, chipurile, se aflau în grevă. Asta-ți este omul ! Și basta !

Pune așadar vina pe șoferul care a transportat victima pe o mașină de busteni, la spital, dar uită, pezevenghiul, să spună că el a fugit de la locul accidentului ! ! ! ? Aspect care-i sporește vinovăția și-i agravează, hotărît, nivelul pedepsei ! Acuză medicii că se aflau în grevă, dar uită să spună că a bulversat o țară întreagă cu grevele și cu veniriile minerilor la București !?

Cine este unealta ? Cine sînt uneltitorii ?

După trei ore de dezbateri furtunoase, după audierea a 7 martori din 9, apucăturile de lider sindical ale lui Cosma se tocesc pe la încheieturi. Astfel a devenit Miron Cosma docil, ca un bebeluș. Preț de trei ore. Ortacii săi se uitau buimaci unul la altul, ca orbetii. După aceste dezbateri fulminante, verdictul procurorului a rămas același : **infracțiunea de ucidere prin culpă !** Completul și-a amînat pronunțarea.

Intrucît cazul Cosma a luat proporții naționale, din surse demne de încredere am aflat că dosarul penal 259/P/1991 va lua curînd drumul Bucureștilor, al Procuraturii Generale și al celei Militare. În mod cu totul paradoxal dar nu incredibil, Laboratorul de expertiză criminalistică, pendinte de Ministerul Justiției — la cererea expresă a lui Miron Cosma —, ajunge la o concluzie abracadabrantă : anume că, în dosar, nu sînt suficiente probe pentru a stabili vinovăția lui Miron Cosma ?! Cel puțin ciudat apare acest mod de a efectua o expertiză **pe dosar**, iar nu la fața locului ! Între timp, însă, pe postul național TV apare comunicatul cu privire la emiterea mandatului de arestare a lui Miron Cosma !

Cîteva adevăruri

Timid, cîteva adevăruri au ieșit, totuși, la iveală la recenta conferință de presă găzduită de Liga Sindicatelor Miniere (LSM). Intrucît M. Cosma este acum lider național al minerilor, iată că noul președinte al LSM, dl. Ilie Torsan, o spune răspicat, fără ocolișuri : „Nu cumva cunoscîndu-se structura psihică și socială a Văii Jiului și a oamenilor noștri, știindu-se că aici Cosma este deosebit de iubit s-a mizat pe altceva ? Intreaga echipă a Ligii a traversat un moment de disperare, riscînd să scape oamenii din mînă, să lasă în stradă datorită acestei crase manevre ?!".

În preajma lui Cosma a fost consilierul prezidențial IOSIF BODA

Așadar, cine subminează puterea în stat ? Pe parcursul celor 4 (patru) mineriade cine a fost unealta, cine uneltitorul ? Cine se află în spatele acestor manevre ? În primele etape ale mineriadelor se știe că a fost prezent, pe Valea Jiului, Gelu Voican. O fotografie ni-l înfățișează dimpreună cu ei, în Gara de Nord. In mod cu totul și cu totul suspect, la ediția din septembrie 1991, consilierul prezidențial Iosif Boda este văzut aproape tot timpul în preajma lui Miron Cosma. E vinat acum Miron Cosma, pentru că minerii s-au solidarizat cu bucureștenii și au năvălit peste gardurile fisurabile ale Cotrocenilor ? ! I-a scăpat din mînă pistolerul șef Cosma ? Ori a fost un gest de nesupunere și rebeliune din partea acelora căniți ori necăniți cu cărbune, dar pămînteni ? !

DORIN SĂLĂJAN ■

In procesele penale care s-au succe revoluției din decembrie '89 se disti inevitabil, cîteva grupări : „echipa CPE „lotul Timișoara", „patrulaterul : Din Bobu, Postelnicu, Mănescu", precum cazurile aparte ale lui Iulian Vlad Nicu Ceaușescu. La multe dintre acc procese-maraton părînd uneori grave, teori avînd aspect de șușanea juridi televizată, am participat din motive p fesionale. Dar și ca om dornic să vadă mod concret dacă s-a schimbat sistemul justiției române asce ceaușiste.

IULIAN VLAD : „Eu știu cine sin teroriștii !"

Generalul Iulian Vlad a fost minis secretar de stat și șef al Departame tului Securității Statului pe vremea c macului piticot. La presiunile exprese lui Silviu Brucan (Saul Brukner) și lui Geluță Voichan, a fost arestat pe decembrie 1989. Acuzația politrucului Dămăroaia a fost directă și a găsit re nanță în rîndul emanaților surizător **Iulian Vlad făcea joc dublu !** Proces cu care ne-a mîncat serile televiziun atît de liberă și încorsetată, sînt flo la ureche față de ce a urmat. În pri fază, I. Vlad a fost acuzat de genocid condamnat la 9 ani închisoare, 3 ani terzicerea unor drepturi civile, plus gradarea militară. În faza a doua, schimbă încadrarea juridică, dar pede sa spărește. Ca smîntîna cu dohot ! Actu încadrare juridică a infracțiunii sună a fel : **complicitate morală la infracțiun de omor deosebit de grav și tentativă omor deosebit de grav !** Deci, nu e ger cid, ci complicitate la omor, iar pede sa crește de la 9 ani la 12 ani, 6 ani terzicerea unor drepturi civile și deg darea militară.

Ce s-a pus în sarcina șefului Securită Statului ? Ca urmare a ordinului pri de la Nicolae Ceaușescu, pe 16 dece brie 1989 a dispus ca un grup de ofiț cu răspundere în Departamentul Se rității Statului, condus de general-ma Emil Macri, să participe la reprima demonstrațiilor din Timișoara. Sînt pecte în parte știute ; după teleconfer ța din 17 decembrie 1989, Iulian Vlad ordonat : **alarmă de luptă și stare necesitate !** Cei din subordinea sa au ționat conform Ordinului M-2 600 al M nisterului de Interne. Securiștii au p mit arme și muniție de război. Au f incluși în dispozitivele de luptă form la 18 decembrie 1989 în Timișoara și 21 decembrie 1989 la București. Ace unități de acțiune erau constituite reprezentanți ai securității, armatei miliției ! De la acest aspect fundamen trebuie pornit. **RAPORTUL Comisiei naționale pentru cercetarea evenimen lor din decembrie 1989**, prezentat cu n șalanță de către regizorul-senator Ser Nicolaescu, reține cam de toate și nic coneret, ca în vremurile sale de glo cinematografică.

Să revenim însă la evenimentele trag reflectate în procese. Nu încadrarea dică în sine a infracțiunilor ne de nici anii de detențiune calculați ori anapoda, în ne-raport cu gravitatea f telor penale. Nu e bine, însă, să trec peste cîteva chestiuni de culise. La trebarea : **de ce nu ați anărut la te viziune și să ordonați încetarea focu**

„Ce, ești nebun ? Vrei să intru-n pușcărie ?" – ți-ar fi răspuns oricine, înainte de Revoluție, dacă i-ai fi propus să scrie pe vreun zid „JOS CEAUȘESCU !". În timpul Revoltei din '89 s-a mers la totul sau nimic, teama a dispărut sau a fost înlocuită de inconștiență. Zidurile clădirilor au fost mijloc de comunicare al protestului general. După aproape doi ani și jumătate, multe însemnări murale au dispărut ; unele reflectă încă atitudini, dorințe, nemulțumiri trecute și actuale:

PIAȚA TIEN-AN-MEN II
Amîndouă au fost scăldate în sînge. Acum, a noastră răsună din cînd în cînd de vociferări menite să alunge plictiseala așteptării unui „tren" care mai vine.

Cu mîinile murdare:

Senatorul Sergiu Nicolaescu a împiedicat aflarea adevărului în legătură cu decembrie 1989

Recentul Raport al Comisiei Senatoriale „Decembrie 1989" a dezamăgit opinia publică românească. Trecînd peste posibila cenzură a emanatului de la Cotroceni despre care vorbește mass-media, acest raport este incomplet și — prin anumite elemente de conținut — chiar dezinformativ. De pildă, nu sînt nominalizați teroriștii și nu se recunoaște implicarea armatei, mai precis a D.I.A., în tragicele evenimente din decembrie 1989.

Într-un interviu acordat lui P.M. Băcanu (sîmbătă, 23 mai, la cîteva zile după prezentarea raportului), dl Sergiu Nicolaescu afirma, sigur de sine : **„Începem să stringem ACUM** declarațiile civililor, cine are ceva de spus și dacă e cazul, confruntăm oamenii care au fost față în față". Noi credeam că dl senator **și-a** încheiat activitatea (era și timpul), dar se pare că situația este cu totul alta.

Despre cît și cum s-a lucrat în această comisie, redăm declarația dlui **Viorel Tucan**, locotenent-colonel (r) membru al comisiei dar și al ANADA : **„Dl senator Sergiu Nicolaescu a depus toate eforturile pentru a opri aflarea adevărului, pentru mistificarea sa.** Este chiar utopic să credem că prin această comisie condusă de dl. Sergiu Nicolaescu dorea să se afle adevărul despre decembrie 1989. Să nu se uite că dl senator a fost un fervent susținător al regimului comunist și că el nu a fost interesat în arătarea vinovaților. **Numirea sa în fruntea comisiei senatoriale a fost deci strategică. Dl Sergiu Nicolaescu a venit la Brașov și a încercat să mă obstrucționeze în activitatea mea de aflare a adevărului. În schimb nu și-a făcut timp pentru a discuta cu revoluționarii brașoveni, deși peste tot afirmă că a audiat sute de persoane.** Evenimentele din Brașov nu au fost corect explicate în raport. Astfel, **se susține că cele cinci elicoptere care au acționat în județul nostru nu ar fi existat.** Noi, cei de la ANADA, **deținem dovezi clare că aparatele an existat și ele au fost comandate de generalul Florea.** Aș mai vrea să spun că **a existat o proastă colaborare între membrii comisiei și organele de procuratură, armată și poliție. Totul se explică prin implicarea unor lucrători ai acestor organe în genocidul din decembrie 1989.** Să vă dau două exemple în acest sens: **procurorul militar Pantea a anchetat și bătut numeroși revoluționari. La fel a procedat și căpitanul Mareș de la Inspectoratul General al Poliției.** Ca răsplată, a fost avansat în grad. De aceea **ANADA intenționează să cheme în fața justiției, pe baza probelor pe care le deține, pe cei vinovați de masacrele din decembrie 1989".**

LUCIAN TUDORANCEA ■

dl general I. Vlad a răspuns imperturbabil : **„Dar cum să apar pe post și să ordon încetarea focului cînd nu eu am ordonat focul ?"**. Aici se poate afla una dintre necunoscutele revoluției române. Așadar, în mod paradoxal și incredibil, lui Iulian Vlad i se ușurează categoria infracțiunii penale, dar i se mărește pedeapsa de la 9 la 12 ani !

Marți, 28 aprilie 1992, Iulian Vlad nu se afla în sala de judecată. Sentința dură, cît cheia de șiș, a surprins pînă la lacrimi pe soția acestuia și pe fiul său, care se aflau în sala rece, neprimitoare. Avocatul apărării dl. Valentin Vilcu, știa pesemne tot de la instelații bine informați.

Iulian Vlad are acum 60 de ani. Mai are de ispășit 144 de luni de pedeapsă. Scăzînd cele 28 de luni de la data arestului (survenit la presiunile lui moș Tache și Cadîrul Volchan), îi mai rămîn 116 luni de închisoare. Un deținut care a depășit vîrsta de 60 de ani beneficiază automat de reducerea cu 1/4 din pedeapsă. Pentru merite deosebite, mai poate beneficia de reducerea la jumătate a pedepsei. Nu e un capăt de lume. Reținem însă acest aspect dureros : Iulian Vlad nu este condamnat pentru vinile sale reale, pe care le-a făptuit în fruntea unui departament torționar, ci pentru o vină a altora, purtată pe stelele de avansare, pe funcții acaparate cu japca.

Cine se teme de Iulian Vlad ?

Iulian Vlad a făcut publică afirmația că știe cine anume sînt TERORIȘTII. Prima oară în fața conducerii emanate a CFSN ; ulterior și în fața instanței militare. Dar a fost povățuit, probabil, să-și țină gura, că altfel o pățește ca Macri și Gică Popa. Totuși, de ce nu spune Iulian Vlad adevărul pînă la capăt ? De ce nu spune Iulian Vlad TOT adevărul ? (Nu ne referim la Ioan Totu și nici la Ioan Ursu și Constantin Dăscălescu). De cine s-o fi temînd ? Unii procurori și magistrați militari se prefac că nu știu ce să întrebe. Alții se fac, desigur, că nu știu ce să răspundă. Se tem ei să întrebe mai dihai decît s-ar teme Iulian Vlad să le răspundă ? Organizează cineva, din umbră, pe o vasilică de cărare, cu mijloace absolut ale, calea regală a tăcerii acestui mar- cheie ? El numai că nu strigă în Piața Universității : **EU ȘTIU CINE SÎNT TERORIȘTII ! ! !** A spus-o cu răspundere în libertate și, deci, nesilit de nimeni. Cine se îngrijește, așadar, ca țara să nu afle, în final, cine sînt teroriștii ? ! Aceasta este întrebarea supremă la care instanța militară supremă se face că burnițează. După cum bat vînturile, valurile dar, mai ales, vrerile mai marilor zilei. Înclinăm să credem că procesul lui Iulian Vlad va declanșa în sfîrșit și procesul comunismului atoatebiruitor și atoatedistrugător... Nu le cîntăm în strună lui Iulian Vlad, Dincă, Postelnicu et. comp. Ei trebuie însă judecați pentru faptele lor reale. Oameni ca ei au vitriolat țara în cei 45 de ani de faliment roșu.

Prințișorul

Procesele penale ale lui Nicu Ceaușescu, Iulian Vlad, ale membrilor CPEx s-au judecat și răsjudecat. Între 8 și 16 ani este pedeapsa fixată în majoritatea cazurilor. Luni, 11 mai, de pildă, a avut loc ședința de judecată privind recursul extraordinar declarat de procurorul general în privința prințișorului. Avocata Paula Iacob a formulat o cerere de recuzare a 3 din cei 7 membri ai completului de judecată. E vorba despre : Valeriu Bogdănescu, Cornel Bădoiu, Vasile Manea-Drăgulin. Cererea a fost admisă. Cei trei magistrați participaseră anterior și la alte procese penale postrevoluționare. Noul termen a fost fixat pe 8 iunie a.c. Uite, așa mai trece un an ! În sală se afla și Valentin Ceaușescu.

În procesul lui Nicu Ceaușescu s-a pus cu asiduitate problema : **Cine a trimis ROMBAC-ul la Sibiu ?** Căci de la acel avion buclucaș (cu UȘLAȘI, cu echipaj DIA, cine știe ?), au început toate relele și belelele la Sibiu. Nici o relevanță juridică nu are că Nicu a fost beat pe 17 decembrie 1989 și n-a mai fost beat pe 21 și 22 decembrie '89. El nu putea să dea ordin comandantului garnizoanei din Sibiu, fără acordul ministrului apărării din acea vreme ! Colonelul Dragomir a strecurat ideea că generalul Stănculescu i-ar fi dat un astfel de ordin. Dragomir a fost ridicat în grad, pe urmă retrogradat și trimis la Suceava. De ochii vigilenți ai camarazilor. S-a pus, desigur, problema pe tapet : de ce a trebuit băgată armata în acest masacru însingerat ? Avocații ca N. Cerveni sau V. Vilcu sînt capabili să răspundă unei asistențe întregi.

Marele derby din umbră

Prin intermediul consilierului său pe probleme speciale, generalul Vasile Ionel, președintele Ion Iliescu a intervenit, din păcate, în aceste procese politice. Care justiție ? Care stat de drept ? Justiția legată la ochi iar calcă în gropi !

Adevărul rostit de avocați temerari ca Valentin Vilcu, Nicolae Cerveni și Paula Iacob contează în mod evident. Firește că n-o spun în mod direct, manifest. Dar, din ședințele-maraton la care am participat am putut desprinde următoarele aspecte. Trebuia demonstrat că armata se lupta cu cineva. Că nu consuma muniția pe de-a surda ! Nu-i așa, revoluția trebuia legitimată, printr-un gest eroic al armatei române ? ! Armata noastră populară a fost pusă la index atîția ani de Ceaușescu și netrebnicii securiști. Nu erau buni decît la construcții și la cules sfecla și porumbul. Securiștii erau cu privilegiile. Deci, lupta s-a dat între generali și între orgolii rănite. Teroriștii trebuie să fi avut negreșit haine de miliției sau să fi fost civili securiști. Se trăgea în prostie. Oameni dornici de mărire ca Dragomir au existat atît la Sibiu, cît și la București. După cele ce i-au făcut generalului Milea, au băgat armata în acest masacru însingerat.

Partea nevăzută a ghețarului

Hotărîrile Curții Supreme de Justiție, definitive, nu pot fi atacate decît pe două căi. Prima : printr-o grațiere individuală semnată de către președintele Iliescu ; a doua : prin grațierea colectivă sau amnistierea prin lege hotărîtă de către Parlament. Firește că președintele Ion Iliescu trece printr-o gravă criză de popularitate. Parlamentul a devenit un fel de circ ambulant. Cert este că nici președintele ales în Duminica Orbului și nici haidamacii puterii nu vor să cedeze osul lui Ninosu, dacă ne este îngăduită aproximarea. Căci este clar că dacă va cîștiga CONVENȚIA DEMOCRATICĂ, ai lui Iliescu au dat-o pe mînecă ! Teroriștii din decembrie 1989 sînt aceiași cu cei din 17 februarie, 13—15 iunie 1990 și septembrie 1991. Nici măcar nu și-au ras mustața. Se plimbă printre noi cu nonșalanța de stăpînitori ai artelor marțiale.

Acum știm sigur cine tulbură oceanul cu propagandă dezinformată și caducă. Diversiunea și slugărnicia sînt bine plătite și ele acoperă încă partea nevăzută a ghețarului. Martori ca Militaru, Iliescu, Stănculescu, Gușe, Chițac, Hortopan, Tonlicoanu, Roman, Măgureanu, Voican, Brucan, Dragomir, Brateș s.a. trebuie conservați ca sarea grunjoasă pentru rană deschisă. Cînd se va vedea mai mult din ghețar, vom putea spera să aflăm ce nu știm acum. Dacă nu cumva se va topi prin străinătățuri și prin alte colțoane parlamentare. Chiar și martori ca Iulian Vlad și Nicu Ceaușescu vor servi atunci adevărului.

Cei ce au ocupat tronul și puterea pe mîncîună și sînge tînăr, nevinovat, nu se vor rezuma acum, în preajma alegerilor legislative și mai cu seamă prezidențiale, la jocul cu masca sau de-a clovnii. Vor continua scenariile, oricît de sîngeroase. Ei nu iubesc adevărul. Dacă ar iubi cît de cît adevărul, s-ar căi amarnic și ne-ar lăsa măcar în bună pace. Cei ce nu iubesc adevărul, ci numai puterea nesățioasă, e sigur că n-ar dori astfel de martori trăitori ca Iulian Vlad și Nicu Ceaușescu să existe în ziua aceea. Iar ziua aceea este aproape.

DORIN SĂLĂJAN

DUELUL GENERALILOR

O CRONICĂ A CETĂȚII

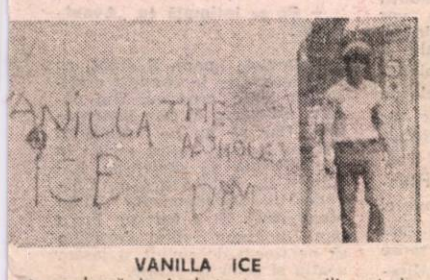

VANILLA ICE

este reclamă la înghețata cu vanilie, ci de- il preferat de Robert Van Winkle (cel mai bscut cîntec lansat : „ICE, ICE, BABY"). kerii bucureșteni respiră și prin ziduri, chiar ă locul preferat de ei pentru însemnări rămîne metroul.

CÎT MAI POATE TRĂI UN CADAVRU POLITIC ?

Este și titlul unor texte din exil de Victor Frunză, dar și o întrebare de actualitate.

„COMUNIST" TE-AȘ SCUIPA, DAR MI-E RUȘINE, NU DE TINE, CI DE MINE !

Rationament bun. Dacă l-ai fi scuipat pe un obraz, cineva, de acolo de sus, l-ar fi sărutat pe celălalt, fără să lase urme de ruj

STUDENȚI, TREZIȚI-VĂ !

luc de la capăt. Acolo mașina e goală ți prinde locuri pe scaun.

DA, LIBERALI

Între atîtea liberalizări, liberalisme și libertinaje, o afirmație decisă seamănă confuzie printre aripioarele unui partid istoric

DEȘTEAPTĂ-TE, ROMÂNE

Imnul României desprins din lumina spiritelor pentru a însori alte suflete. Au fost mulți cei care au încercat să ne prostească, dar întotdeauna au sfîrșit-o rău.

RADU POPA

Fotografii de ELENA GHERA

Procesul comunismului

DONBASS, LACRIMI ȘI SÎNGE

Prin cenușa lăsată de Siegfried

„De ce a trebuit să plătesc eu ? De ce ?". Doamna Edda Gerda Gherca nu-și poate stăpîni un hohot scurt. Nu știu ce să spun în fața acestei femei în vîrstă, marcată de suferință și emoție. A avut necazuri pînă la Revoluție, într-un fel întreaga ei viață a stat sub semnul nefast al întîmplării de atunci. „Nemțoaica asta trebuie pusă sub urmărire, se preciza într-un anumit birou. N-a fost ea degeaba deportată la Donbass", argumentau coloneii. Dar doamna Gherca fusese deportată pentru un singur motiv : era de origine germană. Atît. Să ne întoarcem, așadar, în anul 1945.

„Lucram la fabrica Andreas Rieger ca dactilografă și eram atît de fericită că-mi găsisem un rost în viață : Doamne, cît eram de tînără, aveam doar 17 ani ! Pe data de 10 ianuarie 1945 ne-au strîns pe mulți într-o școală la oborul din Sibiu doar cu o valiză asupra noastră. Se zvonea c-or să ne împuște și, noi, fetele, plîngeam de mama focului. După trei zile, pe la miezul nopții, au venit mașini militare acoperite cu prelate și ne-au transportat la gară, unde am și fost îmbarcați în vagoane de vite. Eram mulți, cîteva sute, uniți cu familiile a fost groaznic : bărbații au făcut o deschidere în colțul vagonului, pentru necesități. Ce să vă spun ? Era beznă ! Un vagon se aflau bărbați și femei la un loc, cînd mergeam noi, fetele, în acel loc, trebuia să ne ținem păturile înainte, la fel și bărbații. În fiecare vagon se găsea și cîte un militar rus care ne supraveghea ca să nu fugim. Santinela rusă, în drum spre Adjud, a deschis vagonul într-o stație și le-a spus bărbaților să ia un bidon, să-l taie și să facă sobă într-un colț. De la acel godin improvizat, mi s-a tras un mare necaz : eu stăteam sus pe al doilea rînd de paturi și, într-o gară, mecanicul locomotivei a oprit brusc. Am căzut exact pe sobă și, m-am fript cumplit la mîini și pe față așa încît nu mai vedeam. În «țara eliberatoare» am intrat, pot spune, cu dureri înfiorătoare și oarbă. Pe data de 30 ianuarie am ajuns la Donbass, obosiți, înfrigurați, înspăimîntați. Am fost cazați într-o cazarmă distrusă de nemți.

La Proletarka

Am fost repartizată la mina Proletarka, aflată la 6 km distanță de lagăr și la întoarcere, întotdeauna, trebuia să ne aducem cărbuni pentru foc. De fapt, Proletarka era mină numai cu numele, pentru că acolo nu erau decît niște puțuri de 8—10 metri adîncime. La suprafață stăteau două rusoaice care ne dădeau drumul într-un butoi legat de un cablu. Uneori foloseau și o ladă de lemn în acest scop. La început am plîns, pentru că-mi era frică să mă dau cu acea ladă sau butoi, puteam aluneca oricînd, însă, acolo, dacă nu munceai, nu primeai mîncare.

La Melniko

La Melniko — o mină mare — am ajuns mai tîrziu și am lucrat la transportul cu vagoneți și la linii, «ștrecuri», cum le spuneau rușii. Acolo munca noastră nu poate spune că în general se desfășura în beznă, deoarece lanternele, pe care le primeam la coborîrea în mină, erau descărcate, nu luminau nici la un metru distanță. Rusoaicele fugeau de această mină, în care trebuia să lucrezi în apă. Sarcina noastră de muncă era de 80—100 de vagoane de cărbune pe zi, ceea ce era extrem de greu de realizat. Pufoaica și pantalonii îmi erau într-o stare jalnică, la fel și galoșii din cauciuc pe care-i legasem cu sîrmă de picioare. Grija noastră principală era să ne uscăm hainele : cum ajungeam în lagăr, încercam să realizăm — cu puțin folos, de altfel — acest lucru. De aceea, în primul an m-am îmbolnăvit grav de un reumatism care m-a ținut la pat. Mă întorceau fetele de pe o parte pe alta ! Condiții de viață ? Mîncarea sub orice critică, ploșnițe, frig, boală. Au murit bărbați și femei, mulți secerați de tifos. În «țara eliberatoare» am întîlnit : teroare, frig, muncă de sclavi, moarte, sînge și doliu. În 1948, cînd aproape toți ne pierduserăm speranța reîntoarcerii, am fost repatriați. La Focșani, unde am sărutat pămîntul patriei, am rămas două săptămîni. Acolo au venit cîțiva activiști și ne-au îndemnat să-i scriem tovarășului Stalin pentru a-i mulțumi pentru minunatele condiții de muncă și viață din U.R.S.S. Ce era să facem ? I-am mulțumit fierbinte ! Mi-am lăsat la Donbass unii din cei mai frumoși ani ai vieții, sau, mai bine spus, care ar fi trebuit să fie așa. De aceea, la plecare, am plîns și mi-am luat adio de la o parte din tinerețea mea, care a însemnat, într-un cuvînt, DONBASS".

AL. MIHĂILĂ

Numai singuri putem reuşi împreună

Aceasta a fost una dintre numeroasele remarci pline de haz dar avînd şi un simbure de adevăr, rostite la întîlnirea de la Costineşti aflată sub genericul **Presa tranziţiei — tranziţia presei** şi desfăşurată la sfîrşitul lunii mai la Costineşti. Ziarişti de la multe publicaţii din ţară, invitaţi străini, oameni politici, de cultură au ţinut să participe la această întrunire care, în momentele ei de maximă seriozitate a devenit o meditaţie profundă asupra rolului presei în societatea românească de azi şi de mîine. Desigur, n-au lipsit momentele comice — ingenuncherea teatrală a senatorului Gh. Dumitraşcu în faţa ziariştilor, n-au fost absente polemicile deloc cordiale — cum a fost aceea în care domnul Silviu Brucan a fost ţinta unor atacuri înverşunate, n-au lipsit — enervante dar avînd şi un anumit farmec — ieşirile insolente ale unor tineri confraţi al căror comportament în viaţă ar fi altul dacă ar fi intrat măcar din cînd în cînd într-o bibliotecă. Totuşi, în dezbaterile furtunoase din plen sau pe ateliere, „nu a primat anecdota" ci dorinţa sinceră ca prin discuţii chiar şi contradictorii să se descopere adevărurile simple pe baza cărora o breaslă importantă pentru orice comunitate din lumea modernă îşi exercită profesia. Dacă ar fi să amintim numai cele cîteva teme propuse de organizatori (Oficiul de presă al guvernului, AZR, SZR, Radioteleviziunea română, avînd şi sprijinul Companiei de turism pentru tineret) am avea deja o imagine limpede asupra anvergurii acestui colocviu : „Condiţia jurnalistului în România post-totalitară", „Presa şi politica", „Presa în procesul de integrare europeană". De fapt, s-au discutat mult mai multe probleme, cu înfocare sau strict la obiect, potrivit temperamentului fiecăruia, intervenţiile, de data aceasta orale, oglindind ele însele diversitatea limbajului jurnalistic de azi din România, ieşirea din rutină, renunţarea la scheme prefabricate, la comoditatea de gîndire şi informare la care erau constrînşi slujitorii presei.

De o importanţă deosebită ni s-a părut atitudinea puterii actuale faţă de gazetari. Înainte de 1989 aceştia erau consideraţi simple instrumente în mîinile dictaturii, trebuind să răspundă cu docilitate la comenzi, să laude sau să vestejească prin cuvîntul lor, potrivit capriciilor marelui potentat şi al acoliţilor lui. Rareori ziariştii reuşeau să-şi impună un stil personal, numai citeodată, înşelînd vigilenţa cenzurii, sau avîndu-i, în unele cazuri chiar complicitatea (guvernanţii doreau să demonstreze libertatea de gîndire şi opinie de la noi), izbuteau să refere în mod curajos despre o realitate deloc roz cum era cea în care trăiam. N-ar fi fost posibil nicidecum, în acele vremuri, ca primul ministru al ţării să-şi dea nonşalant întîlnire cu zece-douăzeci de ziarişti într-un mic bar de la etajul opt al unui hotel şi să le răspundă nu ca la o banală conferinţă de presă ci să dialogheze cu aceştia amical, sincer, nesocotindu-se mai presus, fără să urmărească scopuri propagandistice, avînd convingerea intimă că nici n-are cum să le fie superior numai din pricina unei funcţii efemere. Din nou domnul Theodor Stolojan s-a dovedit un excelent partener de discuţii, încasînd fără să poarte ranchiună, dar nerămînînd nimănui dator ori de cîte ori avea cum să riposteze. Alături de dînsul, ex-premierul Petre Roman a avut clipe de căinţă publică fiindcă, poate din grabă, poate din nepricepere — afirmaţiile îi aparţin — a avut o atitudine trufaşă faţă de presă, a ignorat-o, a minimalizat-o sau şi-a dorit-o numai aservită, păcate de care se socoteşte acum pe deplin debarasat. (Spre nenorocul nostru, nu acelaşi lucru îl putem spune despre omul aflat în vîrful piramidei noastre sociale !).

Tocmai pentru a sublinia importanţa pe care într-o ţară cu adevărat liberă şi democrată orice om politic cu capul pe umeri trebuie s-o acorde presei, vom aminti un fapt care ne-a bucurat pe noi, cei de la Flacăra, dar ar trebui să dea de gîndit tuturor ziariştilor. Domnul prim-ministru s-a referit la excelenta anchetă publicată în paginile acestei reviste în legătură cu mafia din Satu Mare care s-a atins de rezerva strategică de grîu a ţării. La articolul nostru altcineva ar fi rămas indiferent, socotindu-l fie insignifiant, fie denigrator, sau o simplă răfuială a unui gazetar cu cineva care l-a deranjat. O minte lucidă şi cu adevărat interesată de gestiunea încredinţată a ordonat însă imediat o anchetă ale cărei rezultate le aşteptăm cu mare interes. De altfel, domnul Stolojan ne-a mai mărturisit că nu se mulţumeşte să citească zilnic numai sinteza presei întocmită de colaboratori — aşa cum se pare că proceda domnul Petre Roman (în **Flacăra** a şi apărut mai demult un articol intitulat **Ziarul de trei pagini al domnului prim-ministru**) care constituie, fără îndoială, o sursă de informare necesară, dar care, în mod fatal, nu are cum să dezvăluie înfăţişarea fidelă a peisajului publicistic în toată amploarea lui şi de aceea preferă să-şi consacre o oră lecturii ziarelor, revistelor, pentru a intra într-un contact direct cu ele şi a-şi forma singur o părere.

O astfel de atitudine nu înseamnă nicidecum o ploconire în faţa presei ci o evaluare justă a misiunii sale. Nici o putere corectă nu linguşeşte presa, nu se înfricoşează de ea, dar o consultă în permanenţă pentru a recepţiona şi în acest mod semnale din realitate.

Şi chiar dacă nu se va adeveri noul pronostic lansat de domnul Silviu Brucan („presa românească va intra în Europa peste 5 ani") şi evenimentul se va petrece mai devreme, sau mai tîrziu, este de necontestat că, revenind în redacţie, fiecare dintre noi, gazetarii invitaţi la acest colocviu, dar şi ceilalţi colegi vom realiza cum, paradoxal, numai singuri, faţă în faţă cu conştiinţa noastră, cu priceperea noastră de a informa, de a relata apoi cinstit şi altora cele aflate, vom reuşi împreună, spre binele societăţii româneşti.

GEORGE ARION ■

ZONA DE TANDREŢE

PETRE ANGHEL:

„Societatea de mîine" există!

— Domnule Petre Anghel, n-am mai discutat de mult despre „Societatea de Mîine", al cărei preşedinte sînteţi; ce noutăţi ne-aţi putea aduce la cunoştinţă?

— Prima şi cea mai importantă este stirea care se referă la faptul că „Societatea de Mîine" există si a reusit, după seismele interne (prezente, din păcate, şi la case mai mari), să-şi păstreze statutul initial de asociatie culturală, nepolitică, nesubordonată vreunui partid sau vreunei ideologii. Am reusit, în sfirsit, să ne păstrăm sediul; în urma unor procese care au durat aproape doi ani, Curtea Supremă de Justiţie ne-a recunoscut dreptul de a functiona în imobilul din Bulevardul Aviatorilor nr. 86, unde ne-am început activitatea.

— În ce priveşte aria de preocupări ?

— Pe lîngă dezbateri culturale, am înfiintat o galerie de artă în care sînt prezenti artisti prestigiosi si debutanti, scopul nostru fiind să stabilim o comunicare între generatiile artistice. Avem un grup de jazz, la care participă, în principal, medici si arhitecti, si un grup de management, frecventat mai ales de economisti si de ingineri.

— „Societatea de Mîine" este o asociaţie care si-a propus, de la bun început, o preocupare culturală. După cum se ştie, nicăieri în lume nu se poate trăi fiind exclusiv în slujba culturii. Mai direct spus, vreau să vă întreb cum vă descurcaţi într-un timp nu tocmai favorabil activităţii spirituale.

— Greu, dar ne descurcăm şi, cel puţin eu cred că nu vom ceda. Nu ne-am propus să cîstigăm bani, ci doar să supravietuim. Pot să mărturisesc că am avut si noroc. Viaţa nu este doar o pată neagră si nici formată doar din interese meschine. Norocul nostru s-a concretizat în întîlnirea cu niste oameni de suflet care ne-au sponsorizat sau ne-au comandat reclame, neamestecîndu-se în treburile noastre. Firme ca „Roinvest", „Ropic", „Trend", „Hidrotehnica" au înteles că o tară civilizată are nevoie si de cultură, iar cultura nu se poate împlini fără un sprijin material. Noi avînd doar cîtiva salariati, problema banilor nu este atît de presantă.

— Care este astăzi sfera de audienţă a „Societăţii de Mîine"?

— Avem multi membri si multi simpatizanti, dar, recunosc, nu numărul lor ne interesează, ci calitatea. Nu intentionăm să devenim o miscare de masă (cu atît mai putin partid. Doamne fereste!), dar nici să fim un grup elitist, chiar dacă apreciem valorile de vîrf. Din societatea noastră fac parte profesori, medici, ingineri, arhitecti, artisti, scriitori, studenti. Asa cum arată si denumirea noastră, ne interesează ziua de mîine, deci viitorul. Iar viitorul este al tinerilor.

— Cum vă înţelegeţi cu ei?

— Tinerii ne cred vinovati (si în parte sîntem) pentru că am acceptat să trăim într-o lume anormală. Nu se pune problema unei vinovătii generale si nici a nesumării culpei. Important ni se pare să o luăm, în sfîrsit, de la capăt si să vedem, cu totii, ce trebuie făcut ca istoria urîtă, cosmarurile, tîcălosiile si nedreptătile să nu se mai repete. Să nu mai fie posibile conditiile în care înfloreste răul general.

— Cum vă descurcaţi, multi membri ai asociatiei fiind din lumea cărtilor, într-o activitate aflată sub exigentele concurentei de piată?

— Prost, dar nu sîntem foarte speriati. Doar n-o să ne apucăm toti de comert! Economia, în general, si comertul, în special, sînt activităti mai mult decît onorabile, sînt indispensabile unei societăti (de azi si, mai ales, de mîine !). Aici nu ne pricepem si nu prea ne amestecăm. Dar, cînd e nevoie, apelăm la specialisti. Sfaturi ca tot românul, putem da si noi. Si chiar ne implicăm. Eu, de pildă, cu o opinie: guvernantii trebuie să înteleagă că nu vor avea o stabilitate economică si socială atîta timp cît omului îi sînt refuzate, din cauze obiective sau subiective, doleantele de suflet. Omul nu se hrăneste numai cu pîine, ne-a spus Mîntuitorul, ci si cu un cuvînt. Trebuie asigurată si hrana spirituală, accesul la cărti, la muzee, la spectacole, la reviste. Si, mai ales, accesul la libertate, şanse de a-ti îndeplini personalitatea.

— Cît timp acordă preşedintele Petre Anghel scriitorului Petre Anghel ?

— Din decembrie 1989 şi pînă acum, scriitorul Petre Anghel a fost nedreptătit. Aproape îngenuncheat de functionarul de la „Societatea de Mîine". E rău, e bine? Nu stiu acum. Stiu doar că nu puteam să stau deoparte, simteam că nu e corect să mă ocup doar de cărtile mele. Ca să ai autoritate, cînd îti exprimi opiniile, trebuie să fii implicat. Ca să fiu sincer pînă la capăt, cum stă bine într-un dialog cu un ziarist si scriitor ca George Arion — trebuie să mărturisesc că am avut o premonitie: simteam că toată această experientă cotidiană îmi va fi necesară pentru viitoarele romane. Se pare că nu m-am înselat. De cîtva timp m-am întors la biroul meu si scriu la un nou roman care se va chema, probabil, **PUI DE NĂPÎRCĂ**. Merg cu confidenta pînă la capăt si vă dezvălui că va fi un roman inspirat din realitatea imediată, va încerca să cuprindă spectaculoasele mutatii produse în constiinta oamenilor (a celor care o au!) după revolutie, dar va fi si o privire cu lupa asupra meschinăriilor unor semeni de-ai nostri.

— Un roman realist, deci.

— Cît se poate de realist. Dar si polemic. Platon zicea că omul, pe măsură ce îmbătrîneste, renunţă la bucuriile vietii materiale si se dedică spiritului. Sigur că asa este. Mai exact, asa era în Grecia antică. În România contemporană e putin altfel. Bătrînii nu vor să renunte la nimic. Cum văd un scaun (de presedinte sau de academician) se reped la el si nu-l mai lasă, dacă e nevoie, trec, din păcate, şi peste vieţi şi peste cadavre.

— Ce se întîmplă cu „Avant-Post"?

— Revista apare. E drept, cu întîrziere. Dar în conditii grafice excelente, cred eu. Din păcate, difuzarea ei este lamentabilă. Dar să nu ne plîngem! Ultimul număr a fost scris în exclusivitate de studentii Facultătii de Publicistică a Universităţii Independente „Titu Maiorescu". Şi a fost un lucru bun. După cum vedeti, încercăm să ne tinem de cuvînt si lăsăm spatiu si celor de mîine.

G.A. ■

EDITURA FUNDAŢIEI CULTURALE ROMÂNE

organizează un

CONCURS DE DEBUT

deschis tuturor autorilor care încă nu au publicat **romane** (chiar dacă au publicat volume din alte genuri – poezie, eseu etc.).

Vor fi acordate **două premii** (în valoare de 100.000 de lei fiecare) : unul din partea Editurii, celălalt din partea scriitorului Alexandru Papilian.

Ambele romane premiate vor fi publicate de Editura Fundaţiei Culturale Române în 1993.

Manuscrisele, dactilografiate la două rînduri, nesemnate şi avînd un **motto**, vor fi trimise la sediul editurii (Aleea Alexandru, nr. 38, sector 1, Bucureşti, tel. 33.31.21) pînă la data de 1 septembrie 1992. Ele vor fi însoţite de un plic închis, purtînd acelaşi **motto**, în care se vor menţiona date despre autor (nume, adresă, telefon).

Televiziune

Budapesta

DORIN SUCIU:

„Sînt un om care trebuie să danseze sîrba pe o coajă de banană!"

— Dorin Suciu, în ultimii ani te-ai tot îndepărtat de sediul Televiziunii din Calea Dorobanți. Nu sînt mulți cei care-ți cunosc drumul.

— Am început ca ziarist de politică externă la revista „Lumea", pe urmă am fost redactor la Radio, apoi la Televiziune. În momentul în care — asta se întîmpla cu un an înainte de Revoluție — mi-am dat seama că nu mai pot să mă uit în oglindă fără să mă scuip, mi-am spus că trebuie să plec din Televiziune. N-a fost un act de bravură, ci unul de supraviețuire. A fost o fugă. M-am dus la Tîrgu Mureș, unde m-a prins și Revoluția. Atunci am filmat. Cu orice risc ! Nu știam cum se vor termina lucrurile, dar mi-am spus că s-ar putea să fie singurul lucru bun din viața mea profesională. Au fost unele din puținele imagini care au apărut din țară în momentele acelea. Ironia a făcut ca în seara zilei de 23 decembrie, cînd s-au difuzat, să fie prezentate ca... imagini din Brașov ! Apoi, am devenit mai cunoscut telespectatorilor datorită unor imagini nefericite, cele petrecute la Tîrgu Mureș și pentru că am „îmbrățișat" cazul Cofariu. Am primit un premiu de la săptămînalul „Românul", care consta și într-o călătorie împreună cu „Liga pentru unitatea culturală a românilor de pretutindeni" la Budapesta. Cei de la Ambasada Română se gîndeau la un corespondent de presă aici și m-au solicitat. M-am codit, n-am vrut, am tot amînat, însă acum mă bucur din suflet că sînt aici. Am senzația că fac ceva util pentru România. Sigur, este foarte interesant și din punct de vedere profesional, iar uman, este o experiență cu totul inedită.

— În ce sens ?

— Sînt un om care trebuie să danseze sîrba pe o coajă de banană ! Poți să-ți rupi gîtul în fiecare moment. Asta mi se și pare interesant ! Dar, este o responsabilitate uriașă, pentru că de ceea ce transmit eu depind unele reacții în România.

— Numai în România ?

— Ei, sigur că există unele lucruri care nu convin și atunci ți se reproșează. Nu lipsa de obiectivitate, pentru că faptele sînt în afară de orice dubiu. Dar, pur și simplu, am rămas cu toții — ziariștii și chiar oficialitățile de aici și de la noi, cu niște vechi reflexe. În momentul în care un lucru nu convine, încep reproșurile. Mi s-a spus chiar din țară, că dacă pe vremea lui Ceaușescu am fost foarte bun prieten al maghiarilor — mă refer la colegii din Redacția de la București — acum nu mai sînt același om. Ei, bine, eu sînt același, am rude și prieteni maghiari, îi respect și-i iubesc pe toți oamenii de bună credință, pe toți cei cinstiți !

— Te simți între ciocan și nicovală ?

— Nu-mi mai fac probleme din punctul acesta de vedere. Pur și simplu transmit așa cum îmi dictează conștiința profesională și umană. Nu am de ales. Dacă m-aș tot gîndi pe cine supăr, m-aș lăsa de meserie. Încerc să fiu cît se poate de obiectiv într-o situație în care este foarte greu s-o faci. Cunoaștem cu toții contextul. În momentul în care, din păcate, presa maghiară nu găsește nici un cuvînt bun pentru România, cînd zilnic înghiți cîte o picătură de otravă, ești chiar în primejdie să capotezi. Eu sînt aici, ceea ce se cheamă corespondentul Biroului de presă, adică și omul de serviciu și șoferul și redactorul pentru Radio și operatorul pentru Televiziune, în sfîrșit, totul. Nu asta e problema ! E chiar amuzant. Dar, în momentul în care în România sînt aproximativ 20 de corespondenți de presă din Ungaria, cred că ar fi necesar ca și la Budapesta să se facă ceva mai mult decît pot eu cu modestele mele puteri pentru imaginea României. Știm că imaginea noastră e teribil de proastă în străinătate, nu e un secret pentru nimeni. La asta contribuie, desigur, însăși realitatea din țară, dar și foarte mulți dintre colegii noștri din presă care înfățișează întotdeauna dracu' mai negru decît este. În ceea ce mă privește, cred că e nevoie de mai multă obiectivitate și eu mă străduiesc să fie reflectată în toate corespondențele mele privind relațiile româno-ungare.

A consemnat LIANA TATOS

Desen de AUREL ȘT. ALEXĂNDRESCU

Cursa cu obstacole

Traducerea „tradusă" ?

Nu demult, la Casa Verneasca, sediul Uniunii Scriitorilor, a avut loc un eveniment remarcabil : au fost decernate premiile literare ale Uniunii Scriitorilor din România pentru anul 1991.

Prezența masivă a presei scrise și vorbite, a operatorilor și fotografilor, a slujit ca primă mărturie a interesului opiniei publice față de cultura scrisă. Nu e un secret pentru nimeni — organizația breslei se află într-o criză economică greu de surmontat. Comitetul Director al Uniunii, în scopul asigurării pensiilor, a luat o hotărîre drastică și dureroasă : oprirea — temporară — a tipăririi revistelor sale... Acordarea premiilor a devenit posibilă prin apariția unor sponsori, descoperiți în urma demersurilor binecunoscutului critic literar, domnul Laurențiu Ulici. Această reușită ne dă posibilitatea să întrezărim perspective oarecum liniștitoare care pot fi transformate într-un sistem benefic printr-o legislație adecvată în domeniul sponsorizărilor.

Atmosfera festivă, felicitările calde și sincere, bucuria ce ne-a cuprins nu mi-au putut alunga și anihila niște idei îngrijorătoare și sumbre : **situația traducerilor și a traducătorilor.** Ideile mele, expuse în această rubrică / „Moștenire muribundă ?" ; „Moștenirea muribundă și presa" / anul trecut, din păcate nu și-au pierdut actualitatea. Situația persistă și se agravează pe zi ce trece, și nu numai în domeniul traducerilor din limba română în limba maghiară și invers. Este momentul să vorbim deschis și calm despre prezența, mai bine zis despre **absența** tălmăcirilor din literatura română în limbile minorităților naționale, cît și din valorile artistice ale minorităților în limba română. Vorbind despre literatura minorităților trebuie spus că în afară de scriitorii maghiari și germani deținători ai unei tradiții bogate și vechi, în țara noastră trăiesc și scriu creatori aparținînd minorităților sîrbe, ucrainene, slovace etc.

Editura Kriterion, în existența sa de peste două decenii, a avut o preocupare lăudabilă de a promova și literatura scriitorilor sîrbi, ucrainieni, slovaci, angajînd redactori fie din rîndurile acestor minorități, fie specialiști români buni cunoscători ai limbilor respective. Scriitori slovaci, neavînd o revistă literară proprie, au publicat cu regularitate un almanah intitulat „Varietăți" (Variacie) sub îngrijirea inimosului docent — iscusit tălmăcitor al poeziei slovace — Corneliu Barborică. Eforturile sale au fost susținute de Dagmar Maria Anoca și Ondrej Stefanko care au reușit să grupeze în jurul acestui anuar scriitorii slovaci din România.

În unele literaturi acest gen atît de util care este traducerea încă nu a prins rădăcini. Cred că nu este cazul să pledez acum, aici, despre importanța, necesitatea vitală a acestor traduceri, pe plan informativ și artistic deopotrivă. Revistele noastre literare și-au îndreptat atenția spre meleaguri mai îndepărtate, spre „marile literaturi"... Situația deloc liniștitoare în sud-estul Europei, necesitatea cunoașterii reciproce a schimbului de valori, pune cu acuitate cercetarea culturilor și traducerea literaturilor ce se dezvoltă în vecinătatea noastră sau care s-au născut și se impun între fruntariile țării.

Deci traducerea nu trebuie „tradusă"... Avem nevoie de **o pleiadă nouă de traducători, cercetători,** care să urmărească și să etaleze cu probitate profesională fenomenele și valorile acestor literaturi. Cred că nu exagerez propunînd pentru viitor, în scopul stimulării acestor eforturi, și premii pentru traducerile cele mai reușite din literatura minorităților în limba română, ca și distincții pentru tălmăcirile din creația românească, Casa Comună Europeană începe aici, la noi acasă.

BALOGH JÓZSEF

Teatru

După 15 ani

PETRE BOKOR ÎN ROMÂNIA

„Numai aici pot stabili o comunicație fără cuvinte !"

— Bine ai venit în România, Petre Bokor! Sînt 15 ani de cînd publicul românesc n-a mai aflat nimic, nu pentru că n-ai fi făcut nimic, ci pentru că nu se pomenea nimic.

— Știu! Mi-a apărut și o carte în acest timp, nesemnată!

— Să ne întoarcem puțin în urmă. Ce a însemnat numele Petre Bokor înainte de plecare?

— Am terminat Institutul de teatru în 1970, iar în anii următori am fost coscenarist și coregizor la „Apa ca un bivol negru", mai tîrziu coscenarist și coregizor la „Tufă de Veneția", cîteva spectacole de teatru, cîteva emisiuni TV — teatru și varietăți — cîteva cărți, cîteva traduceri... Apoi a venit cutremurul din '77, după care am plecat. Nu înainte, însă, de a scrie o monografie a lui Toma Caragiu, care a apărut, așa cum spuneam, după plecarea mea, fără autor. Va fi în curînd reeditată, de data asta re-

— Cum s-au scurs acești 15 ani pentru tine?

— Deci, am plecat și am ajuns în Canada — mai întîi la Montreal, după care m-am mutat în vest. Am fost directorul Teatrului Francez din Edmonton, capitala provinciei Alberta și în același timp profesor la Universitatea Alberta, timp de 10 ani, după care am acceptat un contract de doi ani în Australia. Acolo am structurat un departament de teatru la Universitatea Națională și am fondat Teatrul „Studio". În urmă cu un an m-am întors în Canada, mi-am reluat activitatea de profesor și regizez cu contract. Acum, iată că mi-am îngăduit luxul de a-mi petrece vacanța în România, avînd, în plus, plăcerea de a consuma această vacanță lucrînd...

— ...la Teatrul Mic.

— După îndelungi ezitări, m-am decis să pun în scenă spectacolul „Jacques și stăpînul său", o adaptare foarte liberă a lui Milan Kundera după romanul lui Diderot „Jacques fatalistul". Cred că e un spectacol oarecum diferit de cele ce se joacă în momentul acesta, ceea ce este destul de dificil, pentru că aria repertorială, în București mai ales, este extrem de diversă. E foarte greu să propui ceva nou și neobișnuit. Sînt extrem de încîntat de oamenii cu care mi-e dat să lucrez — cred că mă bucur de o distribuție cum nu se poate mai solidă și prestigioasă: Alexandru Repan, Mitică Popescu, Diana Lupescu, Dan Condurache, Mircea Andreescu, Cătălina Mustață, Cornelia Blos, Patric Petre Marin, Niki Praida, Oana Ioachim, Irina Movilă, Marius Ionescu și Ion Lupu. Scenografia este sugerată de Sever Frențiu, de costume ocupîndu-se Maria Miu, iar de decoruri Dragoș Uhagear. Muzica este semnată de Adrian Enescu, iar coregrafia de Adina Cezar.

— Ar fi interesant să aflăm și părerea actorilor. O voi face la următoarea întîlnire, cea dinainte de premieră.

— Astăzi par destul de întunecați. Să sperăm că atunci vor fi mai surîzători !

Interviu de LIANA TATOS

MEGAMIX

I love you

● „Why Should I Love You" — acesta este titlul noului disc single lansat de DES'REE la 25 mai. Un nou „chart-breaker" ce vine să confirme actualul succes de top „Feel So High". Odată cu lansarea noului disc, a fost confirmată și participarea, alături de trupa Simply Red, la turneul britanic din vara aceasta.

● Continuă acțiunea de strîngere a fondurilor pentru combaterea SIDA. Brian May și Roger Taylor, de la Queen, au donat 1 milion de lire sterline, obținuți din vînzarea discului „Bohemian Rhapsody", una dintre cele mai valoroase realizări ale regretatului Freddie Mercury.

● NIRVANA, cea mai „en vogue" trupă americană de rock „alternative" va pleca din orașul lor, Seattle, pentru un turneu în Europa, la sfîrșitul lunii iunie. Au fost deja confirmate cinci apariții : 24 iunie : Paris (Zenith), 26 iunie : Roskilde Festival-Danemarca, 27 iunie : Turku Ruisroik Festival-Finlanda, 28 iunie : Oslo Isle Of Calf Festival-Norvegia, 30 iunie : Stockholm Navai Museum-Suedia. Între timp trupa a lansat pe piață un nou disc single, intitulat „Lithium", al treilea extras de pe albumul „Nevermind". De remarcat că, deși lovit puternic de legea cenzurii din statul Washington, care interzice celor sub 18 ani cumpărarea, albumul „Nevermind" a atins cifra de 6 milioane exemplare vîndute.

● MICHAEL JACKSON pentru eternitate. „The Hollywood Arts Council" din Los Angeles intenționează să ridice lîngă cel mai vechi cinematograf din oraș un imens portret tridimensional al lui Michael Jackson, măsurînd 80 de picioare înălțime. Urmînd să devină principala atracție turistică, monumentul este deja contestat de un puternic grup de activiști pe tărîmul artei, „The Citizen For Kane". Aceștia încercă să convingă consiliul să-l dea jos de pe soclu pe Michael Jackson și să-l urce acolo pe Orson Welles, figură într-adevăr istorică a cinematografului american.

● „Time Will Tell" — un nou film care reînvie figura de legendă a lui BOB MARLEY. Pe fondul sonor al relatărilor personajului principal, filmul, deși nu respectă fidel ordinea cronologică, atinge momentele principale, începînd cu viața aspră din copilărie și continuînd cu activitatea militantistă, mișcările politice în Jamaica, concertul pentru pace din '80, drogurile, ceremonia independenței în Zimbabwe, la care Marley a fost invitat de onoare, boala și moartea.

● Acuzat de agresarea unei femei, toamna trecută, într-un taxi, BILLY IDOL a primit de curînd sentința definitivă a Curții Municipale din Los Angeles. El are de plătit o amendă de 2 700 dolari și în plus va imprima gratuit reclame anti-drog și anti-alcool. Idol nu a avut nici o împotrivire, recunoscîndu-și vina.

● Revine superstarul muzicii soul americane, LIONEL RICHIE. El a lansat de curînd un disc „taster" intitulat „Do It To Me Now", extras de pe viitorul album „Back To Front".

● Albumul lui MICHAEL BOLTON, „Time, Love And Tenderness" a depășit cota de 1 milion exemplare vîndute. De curînd un nou extras de pe acest LP urcă în clasamentele discurilor pe turația 45. Titlul său : „Missing You Now".

MIRCEA ZANE ■

GASTRONOMIE

MIHAI DINVALE

instalat temeinic într-unul din scaunele Teatrului Mic vă propune :

PUI UMPLUT

Cantități : 1 pui de aprox. 1 kg, 250 g. ficat de pasăre, tăiat cuburi, 1 legătură de ceapă verde, călită în unt, 1 felie de pîine muiată în apă și stoarsă (dacă e muiată în lapte e mai bine), 4 ouă fierte și tăiate mărunt, 4 ouă crude, 1 linguriță supco, puțin piper, 1 legătură de pătrunjel, 40 de stafide, 100 g. unt, sare, 100 g. ciuperci călite.

Mod de preparare : Se spală bine puiul și se lasă să se zvînte, apoi se sărează puțin și se umple prin tăietura făcută în partea de jos a pieptului cu ingredientele menționate mai sus. Se coase, se unge bine cu unt și se dă la cuptor cu un pahar de apă și 50 ml. de vin. Se unge din cînd în cînd cu sosul din tavă. Cînd este frumos rumenit, se scoate și se lasă să se răcească. Se pune pe platou, ornat cu salată verde.

Puiul se poate servi cu următorul sos : Se fierb 4 morcovi mijlocii, 1 păstîrnac, 1 țelină mică, apoi se dau prin răzătoare. Se călesc în puțin unt 2 cepe mijlocii tăiate peștișori. Ceapa și legumele date prin răzătoare se pun într-o cratițioară cu sosul de la puiul umplut. Se adaugă puțin piper, sare, 1/2 foaie de dafin. Se lasă să fiarbă puțin pînă scade eventuala zeamă și se adaugă 200 g. smîntînă (din comerț, nu de la țărani că se brînzește). Îl mai dăm în 2—3 clocote, apoi îl punem în sosieră și-l servim la puiul umplut.

P.S. Se recomandă apă minerală cu 2 pastile de CARBICOL SAU TRIFERMENT ! Reclamații ulterioare nu se primesc.

UN GURMET ■

Piloți americani transportați pe străzile din Hanoi

Mai sînt prizonieri în Vietnam?

Presa americană s-a ocupat mult de declarațiile preotului budhist Iwanobu Yoshida, în vîrstă de 66 de ani, care a fost eliberat, după 14 ani, dintr-un lagăr de prizonieri din Vietnam, în anul 1989. Avînd grave probleme de sănătate, printre altele o greutate de 40 de kilograme, el a fost imediat internat în spitalul Sapporo, din Japonia. Din cele afirmate de el rezultă că timp de trei ani a împărtășit aceeași celulă cu trei militari americani, foarte înalți, dar scheletici. Unul avea 30 de ani, iar ceilalți doi între 40 și 50 de ani. Aceștia l-au ajutat foarte mult pentru a supraviețui, uneori hrănindu-l din mica porție ce le revenea sau cu banane, unele putrede, pe care le culegeau cînd erau trimiși la muncă. În anul 1964 Yoshida a venit în Vietnamul de Sud pentru a construi un templu budhist. În anul 1975 a fost arestat și trimis într-un lagăr de prizonieri, fiind suspectat că ar fi agent CIA. Preotul a mai declarat : „Am fost ținut cu lanțuri la picioare, uneori mi le stropeau cu ulei și mi se aplicau șocuri electrice. Mulți prizonieri au murit în urma acestui tratament. Eram înfometați la limita extremă. Abia ne mai țineam pe picioare. Am fost plimbat prin mai multe lagăre. La ultimul mi-am dat seama că în lagăr, se aflau cam 50 de ofițeri și soldați americani. Într-o zi, spre sfîrșitul captivității am auzit doi ofițeri vietnamezi discutînd. Printre altele, ei au afirmat că mai există, în diverse lagăre, încă aproape 700 de prizonieri americani". William Hendon, consilier la Departamentul de Război american, care se ocupă cu problema militarilor dispăruți, a declarat că este convins că afirmațiile preotului budhist sînt veridice, fiind conforme cu informațiile obținute de serviciile americane de spionaj.

AUREL DIANU ■

GRAFOLOGIA

la dispoziția dumneavoastră

BUGA ELENA — București. Scrisul dv arată sensibilitate, sentiment, amabilitate, diplomație. Privitor la activitatea desfășurată, sînteți capabilă de eforturi prelungite pe care le faceți cu perseverență pînă la atingerea scopului propus. Uneori se pierd ocazii favorabile din dorința de a menține o situație existentă.

PENCU ANCA — București. Sentimentele dv sînt foarte puternice și sînt împletite cu blîndețe și iubire de societate. Sînteți doritoare de cunoștințe în toate domeniile, căutînd în special partea obscură a lucrurilor și originalitatea. Un afront nu este uitat cu ușurință. În relațiile oficiale încercați să vă dominați sensibilitatea.

GOGA ELENA DENISA — București. Trăsăturile grafismului dv. vă arată ca pe o persoană sentimentală, însă cu multă rezervă în comportament. Vă adaptați relativ ușor la situații noi avînd dorința, în general, de menținere a opiniilor odată formate. Economie, intuiție și tendința de a afla ce se află în spatele faptelor și lucrurilor aparente.

VASILESCU CAMELIA — Slatina. Personalitate în curs de formare. Scrisul relevă totuși tendința la stabilitate, economie și posibilitatea exercitării unei profesiuni (mai tîrziu) în care sînt necesare meticulozitate și răbdare.

GRAPHOS ■

GRAFOLOGIE

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele

Sexul

Data nașterii

RANK XEROX

REPREZENTANTA PENTRU ROMANIA:
Bucuresti 70749,
Str. G-ral Berthelot 27
Tel: 12 00 53
FAX: 12 00 54

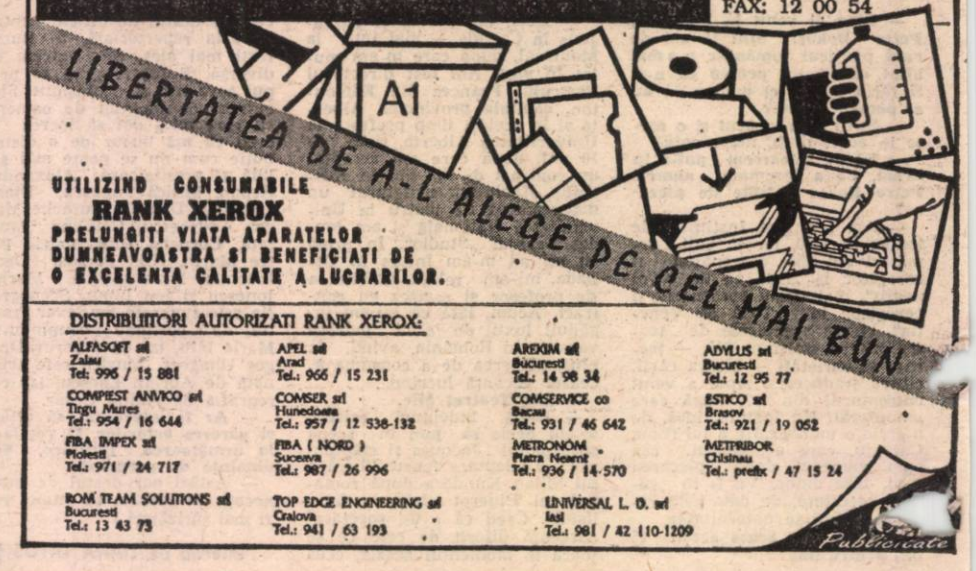

UTILIZIND CONSUMABILE
RANK XEROX
PRELUNGITI VIATA APARATELOR
DUMNEAVOASTRA SI BENEFICIATI DE
O EXCELENTA CALITATE A LUCRARILOR.

DISTRIBUITORI AUTORIZATI RANK XEROX:

ALFASOFT srl, Zalau, Tel: 996 / 15 881
APEL srl, Arad, Tel.: 966 / 15 231
AREXIM srl, Bucuresti, Tel.: 14 98 34
ADVILUS srl, Bucuresti, Tel.: 12 95 77
COMPIEST ANVICO srl, Targu Mures, Tel.: 954 / 16 644
COMSER srl, Hunedoara, Tel.: 957 / 12 538-132
COMSERVICE co, Bacau, Tel.: 931 / 46 642
ESTICO srl, Brasov, Tel.: 921 / 19 052
FIBA IMPEX srl, Ploiesti, Tel.: 971 / 24 717
FIBA (NORD), Suceava, Tel.: 987 / 26 996
METRONOM, Piatra Neamt, Tel.: 936 / 14-570
METPRIBOR, Chisinau, Tel.: prefix / 47 15 24
ROM TEAM SOLUTIONS srl, Bucuresti, Tel.: 13 43 73
TOP EDGE ENGINEERING srl, Craiova, Tel.: 941 / 63 193
UNIVERSAL L. D. srl, Iasi, Tel.: 981 / 42 110-1209

Publicitate

TROMBONUL LIBERRR

PARTIDE DIN TOATĂ ŢARA, UNIŢI-VĂ!

Din Crîngaşi în largul zării, Nume noi pe harta ţării

Ştiţi, desigur, că după un anumit număr de ani, personalităţile unei perioade împrumută numele lor unor oraşe, bulevarde, pieţe sau universităţi. Aşa cum am avut un oraş Stalin, un bulevard Gheorghiu-Dej şi un depou de tramvaie Ilie Pintilie vom avea o stradă Bîrlădeanu (fostă Academiei), un sanatoriu Valeriu (fost Spitalul nr. 9), un Palat Regal (fost Cotroceni). Bulevardul Eroilor revoluţiei (fost Socialismului) va fi pavat cu dale memoriale în care, conform unui decret prezidential, vor fi săpate, ca la Los Angeles, numele unor Roşiianu, Becleanu, Mironov, Brateş, Brucan ca să le calce toată lumea în picioare şi să-şi amintească pios de marii merituoşi ai trecutului. Din acest Bulevard îşi vor trage nume şi faimă arterele care-l intersectează, botezul făcîndu-se conform cu înfăptuirile. Vom avea o alee Dumitraşcu, o fundătură Voican, un pasaj Ninosu, o uliţă Dan Iosif.

Piaţa Universităţii va avea şi ea un nume nou. Se va chema „Jos Iliescu". Dealul Patriarhiei, dat fiind afluxul de turişti în zonă şi raţiunile manageriale ale ramurii, va fi preafericit cu numele de Teoctist Mount Calvary urmînd ca arteziana din poala lui să primească alt nume popular : Mozes Rosen fountain.

Aşa cum avem o stradă a Rulmenţilor, o alta a Bifurcaţiei sau o piaţetă soldat Cîrnu Gheorghe, cărora nimeni nu le mai ştie istoria, unele denumiri ne vor părea bizare sau pitoreşti, totuşi le vom păstra pînă ce alte evenimente vor veni cu alte decrete. Lumea va face cumpărături în Piaţa Miron Cozma (fostă Matache Măcelaru) fără să ştie cine a fost Cozma şi cu ce a fost el mai vrednic ca măcelarul Matache. Va exista o casă de coafură Răzvan, un institut de frumuseţe Felicia o staţie de metrou Văcaru, o staţie de tramvai Marţian, un aprozar Cazimir Benedict, un butic Stănculescu, un tribunal Alexandra Sidorovici. Cartierul Primăverii se va chema Cartierul Dizidenţei, Dămăroaia va purta un nume de neînţeles — Moscova Vest — judecătoria din Ploieşti va fi o fundaţie culturală şi anume Fundaţia Vadim. Ca urmare a integrării în Europa, vom avea o Avenue Raţiu şi o intersecţie cu multe benzi din categoria celor de care nu ştii niciodată de unde vin, pe unde trec şi încotro ajung — Cîmpeanu Crossing — şi nenumărate poduri circulante cu nume care or să le pară urmaşilor lipsite de orice sens : Azi, Dimineaţa, Verdeţ, Cornescu, Surdu. Dat fiind că Piaţa Victoriei se va reinaugura sub numele Mustafa S.A., că Gara de Nord se va numi Selim Nord şi că alte institutii reprezentative vor funcţiona sub nume noi — de pildă, Biblioteca Centrală de Stat va fiinţa sub firma Murad Import Export, Muzeul National sub firma Galatassaray Sexy Bar, Aeroportul Otopeni sub patronajul prestigioasei companii internaţionale R.S.C.V.C. (Rulmenţi-seminţe-ciungă-cumpărăm-vindem) — numeroase alte clădiri, întreprinderi, locuri vor primi destinaţii şi, bineînţeles, nume primenite. Urmare a schimbărilor de profunzime în viaţa societăţii româneşti, un restaurant cu tradiţie, cum a fost cel al M.A.I.-ului îşi va închide porţile, în local inaugurîndu-se restaurantul Virgil S.R.L.-S.R.I. Cochetul bar Tic-Tac se va închide şi el cedînd locul unui întreprinzător, din generaţiile de după revoluţie, care va implementa exact în acelaşi spaţiu. Barul Chiţac.

Vom avea, ca toată lumea civilizată, un imens bazar unde se va practica piaţa liberă a valutei numită în specialitate tranzacţia Isărescu. Bazarul va avea sectoare cu mărfuri specifice zonale : Snegur, Jelev, Ferentari, Istanbul, Walesa. Aici, oamenii cu gustul excentricului vor găsi absolut tot ce vor, de la ţevi şi pompe pentru grupuri sanitare tip Roman, la chiloţii de diftină comercializaţi sub numele de „bîrlădeni", de la bîte de miner, la bijuterii din aur cu înlocuitori vîndute de regulă la tarabele firmei „La Senatoru". O atracţie va rămîne oricum fosta biserică Bărăţia care va efectua, pe valută, parastase şi împărtăşanii turiştilor curioşi să cunoască măcar una din antreprizele uriaşului imperiu financiar născut împotriva celor mai sceptice previziuni chiar în centrul capitalei şi numit sibilinic dar atît de stimulator pentru imaginaţie Neulander und Ţiriac.

TUDOR OCTAVIAN

Romanţa deputatului

Parlamentăm de-o iarnă-ntreagă
Cînd să ieşim din nou la vot,
Dar într-o zi de mai, frumoasă
Domn' Stolo ne-a izbit în bot.

Şi ne-a cerut ca pîn' la vară
Sau pînă la al ei mijloc
Să ne urnim cu legiuirea,
Să vină alţi pe-al nostru loc.

Alţi senatori ? Alţi deputaţi ?
O, vremuri grele, de infarct
Tot ce-am rîvnit, tot ce-am visat
Se curmă practic printr-un act.

Ce merit au cei care vor
Să ne înlocuiască dar ?
Sînt infractori ? Torţionari ?
La Secu au mai bun dosar ?

Pot ca să doarmă ca şi noi
Pe-o bancă tare, cînd e plen
Ştiu să injure colorat ?
De ciudă, trag şi un refren.

Refren

La bufet, la Parlament
S-a băgat salam
Şi e bere, caviar.
Şnitele cu sos tartar
Cîrnăciori cu hrean.
Fesenişti şi ţărănişti
Liberali, Agrarieni
Bagă-n burdihan
Şi-abia dau un ban.

Stringeam diurna cu plăcere
Şi cît eram de fericiţi
Dar domnul nostru prim-ministru
Lăsatu-ne-a profund mihniţi.

GEORGE ARION

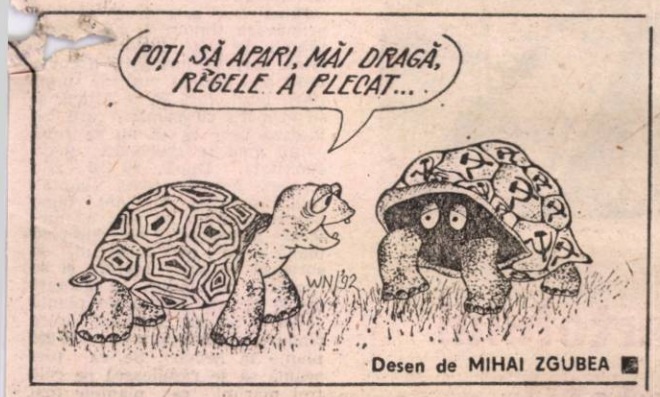

Desen de MIHAI ZGUBEA

Coroclonţbizdroncăria

Deşi cam tîrzie, încercarea disperată de cotrocenire a partidului de guvernămînt a pornit de la exuberanţa cu care s-a considerat, (prea repede), o bagatelă flocăirea pedepsitoare a nerecunoscătorului ex-dulău naţional-fesenist. El le-a-ntins nervişorii ca pe prăştii atitor văcari, oieri şi sămădăi care trecuseră razant pe lîngă ocazia de a alcătui, devotaţi, Marea Tîrlă Naţională. Dar să uite el pînă şi de baciul care l-a crescut ? Şi să-şi închipuie, pricopsitul, că, de-acum, e a lui stîna ? Da' cine l-a pricopsit ?

Păcurarii de pe dealurile Palatului şi Mitropoliei ori dinspre Măgura Virgilă şi-au adus aminte, brusc, de indicaţiile Editurii Tehnice pentru belirea fînelului, în caz că, sfidînd mecanica fluidelor şi a rigizilor, muşcă mîna care l-a hrănit. Iar baciul le-a încuviinţat să-şi apuce bîtele.

În necruţătorul război electoral de cucerire a României (la care se va duce pe toate drumurile şi împotriva oricui — lingebliderul coltat, de bine plătită expresie poliglotă, a fost planificat să fie hăituit cavalereşte, bătut în nestemate minereşte, coafat cu paru' ciobăneşte. Cine să le-o interzică ? Văzut-aţi dumneavoastră vreo lege care să se pună-n calea coroclonţbizdroncăriei ? De aşa ceva, o fesenea cotrocenistă n-are nici domokoşansa de-a se delimita, ca Ioşca de Piştо.

„Şi să nu uitaţi, tavarişci, doar cotrocenită bine, avangarda de guvernămînt va putea să nască mîine bucuria şi puterea celor mai viteji în luptă coroclonţbizdroncărăi ! Nu vă tulbure Nikolski, care-a şi dat în primire ! El nu şi-a trădat stăpînii. A făcut-o şi pe asta, fix la vremea potrivită. Cînd, numai în felul ăsta, nă mai putea fi util."

Cu planificarea o duc mai greu huhurezii de palat — civilii ori îmbumbaţi — în calitate de maeştri ai umbrelor şi ai coroclonţbizdroncăriei. Dar nu se sperie ei din atîta lucru. Mai ales cu un baci neînfricat ca al lor. Apoi, se simt apăraţi de întunericul fără de care nu poate trăi (bine) nici exelenţa sa cucuvenală.

DORIN GHERGHINESCU

Dezvăluiri din dosarele secrete

Mă numesc agentul termic

Mă numesc agentul termic, zis **Huilă** sau **Păcură**. Indicativul secret sub care am fost cunoscut în rîndurile vechii Securităţi este CO2 (H20) sau „Căldură". Ani de-a rîndul v-am aburit încăperile dumneavoastră, cît să nu decedaţi din cauza acţiunii Serviciilor Secrete ale Frigului. Îmi fac în rîndurile care urmează autobiografia şi, ca orişicare agent care se respectă, autocritica. Da, recunosc, am slujit nomenclatura ; e drept că pe-acolo, pe la ăştia, treceam mai des, altfel aş fi fost înlocuit cu un alt agent, mai superior. Recunosc că nu am părăsit ţara, deşi am fost tentat s-o şterg de mai multe ori, măcar cu vagonul de dormit pînă la turci. Şi îmi dezvălui acum public identitatea, recunoscîndu-mi mea culpa, care va să zică greşelile, că nu pot pentru ca să le spun altfel. Aflaţi, stimate domnule Virgil Măgureanu că, de-acum înainte, dosarul meu nu vă mai poate sluji la nimic ; este inutil să-l mai dezvăluiţi cu delicateţea şi eleganţa care vă caracterizează şi în felul în care aţi procedat în ultima lună. Ce-am făcut în ultimii cinci ani ? E drept că am fost un agent dubios. Pătrundeam prin intermediul sofisticat al parşivelor ţevi şi perfidelor calorifere în interiorul intimităţii dumneavoastră conjugale, în casele în care vă întîlneaţi amantele, vă spionam orice mişcare, transmiţînd mai departe informaţia la etajul superior. Şi-aşa mai departe, pînă la ultimul etaj, la care se aflau cabinetele : nr. 1, nr. 2 şi de toaletă. În alte ţări, precum S.U.A. sau Japonia — şi aici vreau să menţionez superioritatea sistemului nostru şi să vă felicit tovărăşeşte şi personal în mod ierarhic, d-le Virgil Măgureanu, ca director al S.R.I. — se folosesc mijloace destul de rudimentare ca : microfoane minuscule în plombă, mascate în butonii de cămăşi, în acele de cravată sau în gulerele scrobite ţeapăn. Aia, americanii, cu F.B.I.-ul lor cu tot, nea Virgile, sînt mici copii pe lîngă noi. Noi-pac ! prin calorifer şi de-acolo afli tot. E drept că pe la ultimul etaj, mai ales pe la turnuri, nu prea ajungeam eu decît foarte rar, dar vreau să vă mai spun că nu mai ajungeau nici locatarii, decît cu ţurţuri şi numai cei care nu erau bolnavi de inimă, astm sau bronşită.

Ucideam mai repede decît cianura. Cîţi bătrîni care nu-şi ţineau gura pe la cozi n-am „lichidat" noi în fiecare iarnă, n-a lichidat nici tovarăşul Adolf cu tot auschwitzul lui. Lichidam — prin simpla mea absenţă — şi foarte mulţi copii, din care ar fi putut ieşi viitorii dizidenţi .Că doar copiii au făcut Revoluţia, nu ? Eu i-am spionat cel mai bine pe tovarăşii Militaru, Iliescu şi Brucan, cînd se-adunau în conclavuri pe la ei pe-acasă ca să scrie scrisori revoluţionare de protest regretatului odios dinaintea ăstuia de-acum. Am acţionat distrugător asupra dizidenţilor împreună cu alţi agenţi cu care am colaborat : agenţii chimici şi agenţii atmosferici. Aş putea să vă spun, că tot vă întrebaţi, dumneavoastră şi toată lumea, „cine-a tras în noi, / 16—22 ?". Păi, cine să tragă, parcă dumneavoastră nu ştiţi, ce dracu', nea Virgile, haideţi mai bine s-o lăsăm baltă ! Nu vorbea şi Ceauşescu despre „agenturile" străine ? E drept că n-am respectat O.G. 6, mă întîlneam destul de des cu străinii, dar ce să-i faci, ăştia nu suportau să stea-n frig ! N-am fost membru al vreunui partid ; io am fost cu adevărat democrat : urcam şi la evrei şi la unguri, fără deosebire de naţionalitate, sex, religie sau grad de cultură. Sau mai bine zis nu urcam decît atunci cînd îmi transmiteaţi dumneavoastră parola prin agentul numit Fochistu'! Nu prea treceam, e adevărat, pe la azile şi orfelinate, că-i jale mare, da' acolo nu se duce, să fim sinceri, nici dracu'. Nici în ziua de azi nu trec prea des. În schimb, pe la Inter, ori pe la vreo casă de rendez-vous, pe la Guvern sau Parlament, ţi-e mai mare dragul să te plimbi : se-nţelege că viu şi eu cît se poate de des şi-n prezent. Că şi mie-mi plac curtezanele şi pipiţele, d-alea care fac cu ochiul într-o parte şi-n alta, indiferent de culoare. Acum, fie vorba-ntre noi, că sîntem amîndoi bărbaţi, dumneavoastră nu vă plac, dom' Virgil ?

Pentru conformitate,
MIHAIL GĂLĂŢANU

Dar Petru i-a zis: „Argint și aur n-am, dar ce am îți dau: în Numele lui Isus Hristos Nazarineanul, scoală-te și umblă! L-a apucat de mîna dreaptă și l-a ridicat. Îndată i s-au întărit tălpile și gleznele, dintr-o săritură a stat în picioare și a început să umble. A intrat cu ei în templu, umblînd, sărind și lăudînd pe Dumnezeu. Tot poporul l-a văzut umblînd și lăudînd pe Dumnezeu.
Faptele Apostolilor 2,3

„Am vindecat un cancer în trei zile"

I-am văzut și eu pe cîțiva dintre pacienții din București ai doamnei Desanca Nicolai, bioterapeuta din Arad. Înainte de a-i prezenta, mărturisesc însă că-mi asum rolul lui Toma Necredinciosul, punînd totul sub semnul îndoielii. Hotărirea aceasta este întărită de faptul că nu există zi în care să nu aflăm, dintr-o sursă sau alta, despre apariția cîte unui tămăduitor. Se pare că ritmul este mai scăzut, deocamdată, în vestul țării. (Paragina din unele spitale, închiderea altora, absența medicamentelor ar putea favoriza generalizarea fenomenului. Să fim noi oare poporul ales, hărăzit unui rol divin și primul semn al înzestrării noastre să-i reprezinte vindecătorii?

Totuși, sînt prea mulți — mi-am zis — apostolii erau mai puțini. Apoi mi s-a făcut deodată teamă și m-am gîndit că îndoiala mea nu este întru totul întemeiată, căci credința omului poate înfăptui minuni. Nu trebuie exclus nici factorul bioenergetic. Se știe că fiecare organism viu este un sistem bioenergetic foarte complex, a cărui perturbare duce, în cazul omului, la apariția diferitelor boli. Admițînd existența bioenergiei în orice organism viu, de ce n-am admite și capacitatea unor persoane de-a restabili echilibrul bioenergetic al celor suferinzi, dereglat în urma unor acțiuni neconforme cu legile universului.

Plecînd de la această premisă, încerc să compun o fișă: **Se numește Desanca Nicolai ● Locuiește la Arad ● Are 44 de ani ● Este desenator tehnic ● Scrie versuri ● Din martie 1991 a simțit că are puterea de a-i vindeca pe cei loviți de soartă.**

— De ce m-ați sunat, doamnă Desanca?

— Voiam să aflu de la dvs. adresa exactă a domnului Hristenco, bioradiantul despre care ați scris. Eram curioasă să cunosc modalitatea în care dînsul își transferă energia asupra pacienților. Mă gîndeam apoi și la un schimb de experiență.

— Vă propun să lămurim niște lucruri. Doreați să aveți un schimb de idei, să vă încrucișați energiile sau aveți nevoie de o testare a posibilităților dvs. bioenergetice?

— Testată am fost anul trecut, în vară, de către dl. doctor Ionescu-Tîrgoviște. Dînsul mi-a adus niște bolnavi și a fost mulțumit de rezultatele mele.

— Cînd ați depistat că sînteți înzestrată cu puterea de-a tămădui?

— Din anul 1991, la începutul lunii martie.

— Deci pînă atunci erați un om obișnuit?

— N-aș spune. Și pînă la această dată eram capabilă să transmit bioenergie. Cînd unui om îi era rău, eu îl atingeam cu mîinile. Se ridicau parcă fără voia mea. Însă, de la acea dată știu că am primit puterea.

— De la cine ați primit-o?

— Nu știu.

— Ați simțit, totuși, în acea zi vreo senzație mai ciudată? Cum ați realizat că ați dobîndit o calitate în plus?

— Am simțit cu zece luni mai înainte că voi avea această putere. Spuneam fiecărui bolnav pe care-l vedeam: „Eu am să pot să te fac bine numai dacă pun mîna". Am știut din vara lui '90 că o voi primi și în '91, în martie, am dobîndit-o, am simțit-o.

— Încercați să descrieți momentul.

— Au venit la noi în vizită niște prieteni cu fetița lor bolnavă. Fără să știu că am deja această putere, eu m-am angajat că o voi face bine și am făcut-o într-o singură ședință. A fost foarte bolnavă. Părinții au dus-o mereu prin spitale, stațiuni, dar fără rezultat. Nu suporta praful. Cînd am văzut ce pot să fac, am început să plîng. Soțul m-a luat în brațe. Plîngea și el. Primele mele cuvinte au fost: „A venit clipa". Bioenergie am avut și înainte, dar putere doar din acel moment.

— Există diferențe între putere și bioenergoterapie?

— Da. Există. Cei care dau cu bioenergie, I. Urziceanu, dl. Dan (asociatul dlui dr. Nicolae Gheorghe, membru al Asociației „Totul pentru sănătate") fac anumite mișcări cu mîinile, altfel decît mine. Eu nici nu pot și nici nu știu așa. În toate visele mele, ziua în amiaza mare, puneam mîna pe bolnav, îl atingeam.

— Acest lucru înseamnă puterea?

— Da. Pot să dau și eu ținînd mîinile ridicate. Acest lucru se întîmplă atunci cînd am mulți bolnavi. Dar și în aceste situații, măcar în treacăt, și tot ating pacientul.

— Ați avut mulți bolnavi în această perioadă?

— Da. Cei mai mulți dintre ei cu diagnosticul de neoplasm.

— Puteți vindeca oribila boală a secolului acesta, cancerul?

— Am făcut-o. Afirm sus și tare. Se pot verifica analizele, diagnosticul pus la externarea din spitale, analizele după tratamentul meu. Aș dori însă ca medicina modernă, prin reprezentanții ei, să mă testeze, să certifice acest lucru. Nu am găsit înțelegere din partea corpului medical. Aproape de fiecare dată mi s-a spus: „dacă l-ați vindecat (pacientul), înseamnă că n-a avut cancer".

— Care este paleta bolilor ce pot fi tratate cu puterea pe care o aveți?

— Vedeți, eu tocmai lucrul acesta l-am dorit. Să fiu verificată, să mi se dea bolnavi. Să știu exact în cît timp pot să rezolv o hepatită, o paralizie sau pietrele la fiere. Să fie un medic lîngă mine. Să fiu eu studiată.

— Dvs. faceți fișe, înregistrați bolnavii?

— Nu are cine să se ocupe de acest lucru. Am acasă, însă, cîteva cereri ale pacienților prin care mă roagă să-i tratez.

— Ele reprezintă un fel de acoperire a activității dvs. Nu v-ați gîndit la o colaborare cu Valeriu Popa?

— Nu.

— Puneți diagnostic?

— Pot, dar este de preferat ca bolnavul să vină cu diagnosticul pus de către medic.

— Aveți suficiente cunoștințe de medicină ca să nominalizați toate bolile, să le depistați simptomele?

— Toate bolile, nu. Dacă însă este vorba de zone mari ale organismului, de ficat, de stomac sau de cap, asta știu.

— Care este cazul dvs. cel mai răsunător?

— Un cancer vindecat în trei zile. Pacientul este din București. Se numește Grigore Nistor.

Așa cum afirmam la început, l-am întîlnit pe cîțiva dintre pacienții doamnei Desanca Nicolai. Prezint cazurile ca atare, fără comentarii, convinsă fiind că nimeni n-are interes să escamoteze adevărul, să-și zugrăvească în culori trandafirii starea sănătății, cînd de fapt ar fi mai aproape de cealaltă lume. T. X. acuza insomnii, migrene, amețeli, tulburări digestive. Insomnia l-a deranjat cel mai mult. Dura de patru ani. După trei întrevederi cu D. C., reușește să doarmă fără medicamente. M. P. — 13 ani, din comuna Lunguleț, județul Dîmbovița — Limfom malign hodgkinian, stadiul IIIb. P. G. după un avort făcut acum 23 de ani a rămas sterilă. O altă consecință, hirsutismul. Acum situația s-a ameliorat. A. B. — 13 ani — osteomielită la umărul drept. Ultimele radiografii sînt elocvente. Fetița poate să-și miște brațul. D. A. — astm bronșic corticodependent, cardiopatie ischemică, hipertensiune arterială, obeseală accentuată, ganglioni la sînul drept. După două luni de tratament nu poate fi deosebită de un om sănătos.

ELENA GRECESCU ■

ANALIZĂ SINERGETICĂ
asupra eșantionului de păr
FIȘĂ DE ÎNSCRIERE PRELIMINARĂ

Numele și prenumele ..... Data nașterii .....
Localitatea ..... Județul .....

A fost trimis anterior TALON DE PARTICIPARE
— și s-a înregistrat sub nr. ☐
— nu s-a comunicat încă ☐

Nu s-a mai trimis alt talon ☐

Solicităm un formular de înscriere pentru ANALIZĂ SINERGETICĂ, menționînd:
diagnosticul .....
simptomele .....

Ne interesează:
1. Elemente și compuși chimici: ☐, din care:
a. constituente ale organismului (inclusiv vitamine) ☐
b. neconstituente ale organismului (și localizare) ☐
2. Analiza sistemului/ aparatului/ organului .....
3. Infestare cu giardia (existență, localizare și tratamentul compatibil) ☐
4. Raza de sensibilitate a biocurenților ☐
5. Argila benefică ☐
6. Culoarea benefică ☐
7. Recomandări (regim alimentar și tratamente) ☐

Anexăm prezentei un plic timbrat, completat cu adresa pentru răspuns pe numele ..... Localitatea ..... Județul ..... (a se trece și codul poștal).

NOTĂ: 1. Notați cu semnul x în căsuțele care conțin răspunsul afirmativ; 2. În cadrul analizei, indicele de sănătate și poziția patului sînt oferite gratuit; 3. Solicitări la pct. 2 și 7 necesită obligatoriu analiza (prealabilă) a celor prevăzute la pct. 1.

DIAGNOSTIC PRIN FIRUL DE PĂR

Stabilirea diagnosticului prin analiza firului de păr a stîrnit, cum era și de așteptat, un mare interes în rîndul publicului larg. Asemenea metode sînt practicate în mai multe țări ale lumii, dar în România este vorba de o premieră absolută. Ea aparține unui grup de specialiști, condus de prof. dr. ing. Dan Alexandru. Metoda își demonstrează utilitatea cu deosebire în maladii cu etiologie ascunsă. În numeroase cazuri, după stabilirea diagnosticului pe această cale, pacienții au verificat autenticitatea rezultatelor, adresîndu-se în continuare unor laboratoare de analize medicale.

Important de reținut este însă faptul că analiza firului de păr a precizat cauza unor stări patologice, neidentificate pînă atunci prin mijloace clasice de investigație.

Cei care doresc să obțină o asemenea analiză sînt invitați să completeze formularul alăturat, indicînd, prin marcarea căsuței respective, investigația pe care o solicită (una sau mai multe). Se atașează un eșantion de păr (o șuviță subțire) și un plic timbrat cu adresa expeditorului. Anvelopa va fi adresată revistei „Flacăra" (cu mențiunea: „Pentru ecosinergetica firului de păr"). Plicurile recepționate vor ajunge, prin mijlocirea redacției, la laboratorul profesorului Dan Alexandru. Din acel moment, dialogul prin poștă va avea loc între colectivul de ecosinergeticieni și persoana în cauză.

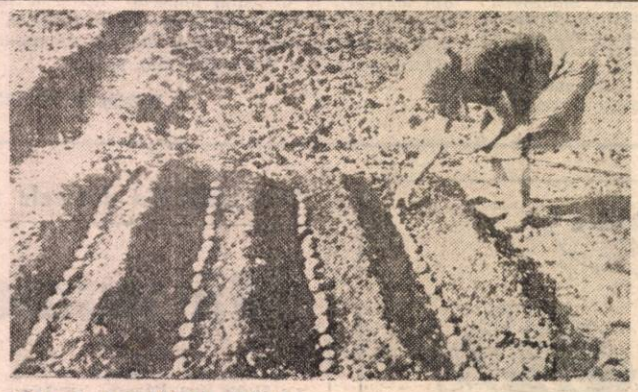

Idei în licitație

Cultura cartofului fără cartofi!

Metoda de cultivare a cartofului fără cartofi a fost experimentată începînd din anul 1934 cu rezultate nebănuite și apoi aplicată an de an de către Ilie Gh. Isvoranu, inginer agronom și publicist agricol. S-a stins din viață în anul 1975 în vîrstă de 81 ani. Această noutate în cultivarea cartofului a fost difuzată prin presă și radio, iar cei ce au aplicat-o i-au trimis scrisori de mulțumire. Ilie Izvoranu a constatat că în cultura obișnuită din cuiburile cu mai mulți vreji, la recoltare rezultă cartofi mulți dar mărunți, spre deosebire de acele cu vreji mai puțini, cu cartofi mai mari și mai puțini dar cu producție mai mare. Primăvara timpuriu cartofii încep să încolțească. Puși în pămînt, din fiecare colț se dezvoltă o nouă plantă, de sine stătătoare care devine independentă de cartoful mamă din momentul cînd încep să-i dea rădăcini. Pornind de la această observație, s-a născut metoda de cultivare a cartofului fără cartofi!

De ce fără cartofi? Foarte simplu. După ce vrejii au ieșit din pămînt și au ajuns la mărimea de 10—15 cm, cartofii se scot din pămînt, cu grijă ca să nu se vatăme vrejii, care se desprind ușor de pe tuberculi. Fiecare vrej este de fapt o plantă completă, un răsad care, plantat din nou după toate regulile răsădirii, se va dezvolta de sine stătător, iar tuberculii se pot consuma cu mențiunea că au gust mai bun și au cîștigat în greutate pînă la 25 la sută, în funcție de mărimea cartofului pus în pămînt și gradul de deshidratare. Explicația acestui fenomen: din momentul în care vrejii au dat rădăcini în pămînt, nu se mai alimentează din cartoful mamă ci din contră i se împrospătează miezul.

Practic, se procedează astfel: primăvara timpuriu, cînd este timpul de pus cartofii în pămînt, cartofii încolțiți (încovrigați) se pun în șanțuri unul lîngă altul, fără să se atingă și se acoperă cu pămînt, care se tasează ușor ca să nu se rupă colții, apoi se grebleză toată suprafața. După 20—26 zile plantele acoperă toată suprafața răsadniței și sînt bune pentru plantat. Se scot cu hîrletul (cazmaua), se desprind plantele de pe tuberculi, se sortează pe trei mărimi și se răsădesc pe rînduri la distanță de 35 de cm plantă de plantă și la 70 de cm distanță între rînduri, (aproximativ 40 000 plante la hectar). Se va ține seamă să se răsădească pe cele trei mărimi ca plantele mai mari să nu le acopere pe cele mai mici și să le înăbușe. Mai departe celelalte lucrări se fac ca la cultura obișnuită: prășit, bilonat, combaterea dăunătorilor etc. Atragem atenția că prin această metodă vegetația se face pînă toamna cînd cade bruma, nemaiexistînd posibilitatea să înceteze în timpul căldurilor mari și a precipitațiilor slabe din lunile iulie-august. De aceea mai recomandăm ca după înflorire să se reteze înflorescențele care pentru dezvoltare folosesc seva plantei în dauna dezvoltării tuberculilor.

În cultura mare se pot folosi mijloace mecanizate la răsădire și recoltare. Foloase obținute prin aplicarea acestei metode la scara întregii țări ar fi:

1. 800—900 milioane kg cartofi cît reprezintă anual sămînța care este lăsată să putrezească în pămînt și care se recuperează pentru hrana oamenilor și a animalelor, tocmai cînd criza de cartofi este mai mare și care practic reprezintă prima recoltă.

2. Obținerea unei cantități mult mai mari de cartofi la recoltare: 30—60 tone/ha.

3. Stăvilirea degenerării cartofului.

GABRIELA și EMIL ISVORANU ■

Cupa salvează campionatul

Vrem nu vrem, sîntem martorii unui campionat care și-a dat încheiat de mult socotelile, ceea ce înseamnă că, în bună măsură, s-a cam stins la capitolul privind spectaculozitatea, interesul și așa mai departe. Noroc cu marile dezbateri despre celebrul meci dintre Unirea Alba Iulia și UTA. Și noroc cu meciurile pentru Cupa României. Întîmplarea face ca în ultimele două etape semifinalistele să se cam întîlnească și în campionat. Astfel, în etapa a 29-a, Universitatea Craiova, o posibilă finalistă, făcea meci nul la Timișoara ,o altă posibilă finalistă, în timp ce Steaua, una din finalistele aproape sigure, îi călca în picioare pe cei de la Farul, chiar pe terenul acestora, cu 5—0. Șanse mari pentru finală are, însă, Farul, care, după cum bine știu chibiții, a pierdut la Timișoara, în fața lui „Poli", cu numai 1—0. A venit etapa a 30-a, și timișorenii smulg un punct de aur pe Ghencea, acumulînd un promițător plus 4 la „adevăr". Acestea fiind zise, vom avea oare o finală Steaua — Farul, sau Steaua — „Poli", timișorenii dovedindu-se, iată, foarte puternici în deplasare? Sau vom avea o finală cu Universitatea — Farul, sau Universitatea — „Poli"? Răspunsul la aceste întrebări îl vom avea miercuri, cînd semifinalistele își vor disputa cu ardoare șansele. Și astfel se face că plictisul campionatului este salvat de imprevizibilul Cupei. Mai mult decît atît, tot Cupa va lămuri și dilema locurilor pentru Cupa UEFA. Va participa sau nu ocupanta locului al patrulea, pentru care luptă F.C. Ploiești, Electroputere Craiova, Universitatea Craiova și, mai nou, „Poli" la sus-numita cupă europeană? În ceea ce privește ultimele trei locuri ale clasamentului, acestea par a fi definitiv adjudecate de Corvinul și ASA Electromureș, practic și teoretic retrogradate, și, aproape sigur, F.C. Argeș, care a avut „ghinionul" ca Sportul studențesc să remizeze, așa cum mulți prevedeau, pe stadionul din Giulești. Altfel spus, revenind la partea superioară a clasamentului, Cupa salvează campionatul. Dar cine va salva fotbalul nostru care se cam duce, săracul, de rîpă?

VICTOR NIȚĂ ■

Caii putere nu obosesc niciodată

Nu puțini sînt cei care s-au cam mirat că am început să ne preocupăm de un sport cum este cel al cailor putere, adică automobilismul. Ei bine, datorită transmisiilor televizate ale Formulei 1, între care cea de la Monte Carlo a avut un dramatism și o tensiune rar întîlnite, sportul acesta a început să intereseze pe foarte multă lume. Tot transmisiile tv. au început să urce în atenția iubitorilor de sport și baschetul, unde supremația Steaua — Dinamo a fost tălată, la masculin, de Universitatea Cluj, oraș în care baschetul feminin se impusese de cîțiva ani buni. Un alt sport care se arată a fi cu o deosebită priză la public, mai ales la tineri, ar fi cel ce reunește artele marțiale. În deplină consonanță cu aceste mutații ale publicului, ne-am aplecat, cum era și firesc, asupra automobilismului. Așa s-a făcut că într-un număr precedent ne-am referit la primele competiții ale sezonului automobilistic, viteză în coastă de la Brașov și Cupa Texaco. Am fost prezenți, acum 10 zile, și la primul raliu al anului, Raliul „Marea Neagră", desfășurat în județul Constanța. Sigur că da, iubitorii acestui sport știu că laureații acestui concurs sînt echipajele de la Trinex Brașov, care au cucerit primele trei locuri la clasele A și H: Dorin Toma și Ion Popdan, Gunther Graf și Victor Pop, Heinz Göllner și Sorin Itu. La clasa Aro s-au impus alergătorii de la AS Muscelul: Ion Mihăilă și Sorin Tentu, Nicolae Boeru și Ion Mărgescu, Cătălin Petcu și Dan Mărgescu. În fine, la clasa Național cuvîntul principal l-au avut sportivii de la Oltcit: Constantin Duval și Constantin Hodorog, Ciprian Păsculescu și Constantin Munteanu, Corneliu Bușulescu și Valentin Chirică. Clasamentul general pe echipe este următorul: Trans — Trinex Brașov, Automobil Dacia SA și Rally Team Club Oltcit. Între timp, însă, au mai avut loc alte două concursuri, două circuite ,asupra cărora vom reveni imediat ce vom avea rezultatele definitive. Precizînd că Raliul României, competiție cu caracter internațional, urmează a se desfășura între 12—14 iunie la Baia Mare, să revenim la raliul „Marea Neagră". A plouat, ca și la prima ediție, ca la balamuc, iar vîntul a bătut ca turbat, inclusiv rece ca gheața. Traseul a măsurat, în total 384,2 km. Au participat 26 de echipaje, s-au înregistrat 6 abandonuri. Viteza medie, 130 km pe oră. Un amănunt nu lipsit de importanță: sponsorul principal al raliului, firma Pennzoil, prin reprezentantul ei în România Ioachim Pura, un român stabilit în Germania. Abordîndu-l am aflat că are gînduri mari și frumoase, primul fiind acela că renumita firmă care îl are ca președinte de onoare pe George Bush, va sponsoriza numeroase alte competiții. Al doilea mare și frumos gînd este acela că firma intenționează să pună pe picioare o rafinărie, la Cîmpina, ceea ce va însemna că în România se vor produce toate uleiurile de mașini din gama celor cu care firma Pennzoil și-a creat o binemeritată faimă internațională. Între aceste uleiuri se disting cele hidraulice, cele mai bune din lume. Ce bine ar fi ca proiectele să devină realitate! Dar, pînă să se înfăptuiască această speranță, să aplaudăm implicarea firmei Pennzoil în sportul românesc.

VICTOR NIȚĂ ■

SALVAȚI SPORTUL!

Cristian Gațu

Motive de îngrijorare

Încă înainte de a veni la Departamentul Sport m-am temut de un pericol, pe atunci potențial, din păcate, acum deja intrat în practică: punerea în prim plan a interesului material și trecerea în planul... trei a pasiunii, care ar trebui să fie principala armă în obținerea unei performanțe. Condiționarea performanței sportive sau uneori a promisiunii de a face performanță sportivă de obținerea de avantaje materiale, nemaivorbind de pretențiile fără legătură cu realitatea, reprezintă manifestări ale unei situații, care din nefericire, se extinde în sportul românesc. Cred cu tărie în puterea pasiunii de a fructifica talentul sau de a motiva efortul. Cred cu tărie și în puterea motivației materiale; lucrul acesta poate fi confirmat de ultimele nivele de premiere aprobate de guvern și aplicate cu mare plăcere de Departamentul Sport pentru campionii europeni sau mondiali din ultimul timp.

Situația tensionată din ultima perioadă, existentă la lotul național de handbal masculin, aflat în pregătiri pentru Barcelona, are la origine tocmai o cerere nejustificată a jucătorilor, cerere făcută la terminarea turneului din Franța. Conducerea lotului le-a promis, la începutul turneului, în afara diurnei și 50 la sută din prima oferită de organizatori conform locului ocupat în clasament. În momentul respectiv nu au fost comentarii. Evoluția echipei a fost ascendentă, nu și concludentă. I-am învins pe cehi, dar rușii ne-au bătut la o diferență de 10 goluri. Cert este că la premiere, jucătorii, în bloc, au cerut să primească toți banii, că este dreptul lor, că altfel nu mai joacă, nu se mai prezintă la lot, ș.a.m.d. Poziția conducerii echipei a fost fermă: ce s-a stabilit rămîne în vigoare, rezultatele obținute nu justifică o schimbare. Săptămîna trecută, convocarea lotului la Oradea în ziua de joi, ora 20, a fost în pericol să nu mai aibă loc, datorită „promisiunii" jucătorilor că nu vor veni! Totuși, spre satisfacția mea, întreaga echipă a fost prezentă joi seara la Oradea, poate și datorită punerii în gardă a cluburilor care furnizează jucători lotului. Analizînd rezultatele noastre și pe cele ale adversarilor din grupa de la Barcelona, rezultate din ultima vreme, urcarea pe podium a jucătorilor noștri la Olimpiadă nu este de loc o certitudine, poate nici ocuparea unui loc în primii șase. Spun acest lucru cu amărăciune, dar asta este. Pe de altă parte, practicarea comerțului la nivelul echipei naționale nu poate fi acceptată. Onoarea de a participa sub culorile unui stat nici nu se cumpără, nici nu se vinde. Face parte din minimum de patriotism, pe care unii l-au cam uitat. În ciuda unui program foarte încărcat, voi încerca să discut cu membrii lotului, chiar la Oradea, împreună cu conducerea Federației de Handbal. Situația trebuie clarificată cît mai repede cu putință, pentru că J.O. bat la ușă.

Viața în B

1. Cine va promova în A?

2. Se vor aranja unele meciuri?

Ancheta noastră a fost realizată înaintea ultimei hotărîri a Federației prin care echipele UTA și Unirea au fost penalizate, scăzîndu-li-se cîte 8 puncte. De asemenea, meciul dintre ele a fost declarat pierdut cu 3—0 de către ambele formații. Probabil că dacă s-ar fi cunoscut această decizie, cei intervievați ar fi răspuns la unison... C.S.M. Reșița!

V. Simionaș (Progresul): 1) Progresul, U.T.A., „U". 2) Cînd interesele unor echipe primează, meciurile devenind decisive, orice rezultat pare suspicios.

A. Drăgan (Gloria C.F.R.): 1) În prima serie va fi o egalitate perfectă și se va da un meci de baraj între Gloria și Progresul; în seria a doua U.T.A., iar în a treia „U". 2) Fotbalul nostru e poluat. Este posibil. Gloria a jucat întotdeauna cinstit și va juca și în continuare corect.

V. Copil (Autobuzul): 1) Progresul, C.S.M. Reșița, „U". 2) Cred că da, mai ales în seria I, iar în seria a II-a, poate, în zona inferioară a clasamentului.

I. Smadea (Unirea): 1) Progresul, în seria a doua primele trei clasate au șanse egale, totul depinzînd de ultima hotărîre a federației, iar în ultima serie „U". 2) Cred că nu, avînd în vedere cazul Unirea — U.T.A., care desigur va avea un ecou benefic în fotbalul nostru.

I. Pop (U.T.A.): 1) Progresul, U.T.A. (dacă se va renunța la depunctare), „U". 2) Nu există etapă în care să nu se aranjeze ceva, dar din păcate nu poate exista un control eficient.

I. Sdrobiș („U"): 1) Autobuzul, în seria a doua în funcție de ultima hotărîre a federației, „U". 2) Se vor aranja mai mult ca sigur.

A. Rosznai (F.C. Maramureș): 1) Progresul, Unirea, F.C. Maramureș. 2) În prezent aranjamentele nu mai intră în discuție. Se va juca numai corect, rezultatele depinzînd exclusiv de valoarea echipelor.

V. Niță (Ceahlăul): 1) Progresul, C.S.M. Reșița „U". 2) Cred că se vor aranja doar în partea inferioară a clasamentelor.

ADRIAN MITU ■

DE MIERCURI PÎNĂ MIERCURI

HANDBAL. În al nouălea cer... Dramatic final în cea de-a 34-a ediție a campionatului național feminin! După ce a fost lider aproape permanent, Chimistul Rîmnicu Vîlcea s-a văzut în postura de-a juca, la Bacău, în ultima etapă, cu trofeul și tricourile de campioane pe masă. Avînd un parcurs de excepție în retur, crezînd în șansa sa, Știința din localitate (este drept, profitînd și de cele două șuncope ale Chimistului, de la Constanța și Zalău) și-a adjudecat (cu 25—21), după o dispută aprigă, cel de-al nouălea titlu din palmares. La încheierea partidei, componentele sale (antrenor prof. Eugen Cucu) erau în al nouălea cer, pe cînd adversarele...

Deși Relonul Săvinești a învins cu 36—34, Rapid — Mefin București și-a păstrat poziția a treia și, deci, a obținut dreptul de participare în Cupa I.H.F. Politehnica A.E.M. Timișoara — Terom Iași 27—23, gazdele salvîndu-se în extremis de la retrogradare. C.F.R. Craiova — Rulmentul Brașov 24—18, echipa oaspete părăsind prima divizie, alături de C.S.M. Sf. Gheorghe (o singură remiză!).

RUGBY. Din nou ca la Verdun. Nici ultima prezență a reprezentativei noastre în cadrul Campionatului European — Cupa FIRA nu a fost mai fructuoasă. Deși am sperat într-un reviriment al comportării selecționabililor noștri, în rîndul cărora se instaurase o stare de oarecare optimism, și cu gîndul la victoria din 1990, de la Auch, cu 12—6, de data aceasta echipa Franței, cu un lot masiv întinerit, s-a impus categoric, la Le Havre, cu 25—6 înscriind nu mai puțin de patru eseuri.

În semifinalele Cupei României: Farul Constanța — Dinamo București 46—7, Știința Petroșani — Politehnica-Agronomia Iași 18—10, astfel că pentru finala programată la 20 iunie s-au calificat Farul și Știința.

P.L.D. ■

Cadril perpetuu

● Întortocheate mai sînt căile Domnului... Fotbal! Hazardul programării divizionarelor din primul eșalon și al sorților în „competiția K.O." a făcut ca, în scurt răstimp, un cvartet alcătuit din Steaua, Universitatea, Farul și „Poli" să se întîlnească într-un adevărat serial de „aranjamente, permutări și combinații", primele și ultimele două susținînd chiar cîte o „triplă". ● Miercurea trecută, în prima manșă a semifinalelor Cupei României, Steaua a întrecut cu 3—1 pe Universitatea, iar „Poli" cu 1—0 pe Farul, însă în partidele retur gazdele au nevoie de același scor: 2—0. ● Întrucît partida de la București a fost televizată, ne vom limita la cîteva spicuiri de la conferința de presă, la care cei doi antrenori, foști atacanți de valoare, au continuat duelul elevilor din teren. ● **Victor Pițurcă**: Rezultatul de 3—1 nu poate fi liniștitor. Este ca și cum am fi învins cu 1—0. Ne pregătim să abordăm partida retur astfel încît să nu pierdem sau să pierdem la un gol diferență. Steaua evoluează mult mai bine în deplasare, dispunînd de spații libere de joc mai mari, iar în plus lipsește presiunea publicului propriu, care are un rol negativ asupra jucătorilor tineri. Totuși, diferența de două goluri constituie un rezultat bun. La 1—0 pentru Universitatea, și cum se derula jocul, îmi intrase puțin frica în oase. ● **Sorin Cîrțu**: Rezultatul nu mă avantajează, însă 1—3 nu este un scor care să nu fie remontat, deși nu prea la îndemînă, pentru că jucăm împotriva unei echipe foarte bune. În ultimele minute puteam să înscriem și altfel erau datele la 2—3. Sînt convins că nici „Pițî" nu este sigur de calificare, așa cum nici eu nu sînt sigur că am putea remonta. Sînt două echipe bune și într-un joc de fotbal se pot întîmpla multe. În momentul de față mă interesează mai puțin returul cu Steaua și mai mult meciul din campionat, de la Bistrița. Anul trecut le luam pe toate și acum ne gîndim dacă mergem în Cupa UEFA. ● **Cadrilul continuă!** Schimbați partenerii! Deci, după ce s-a confruntat duminică cu „Poli" Timișoara, Steaua va poposi în Bănie pentru „dubla" cu Universitatea: astăzi în Cupă și peste patru zile în întrecerea pe puncte!

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

TIBCO '92
SIMOL Impex S.R.L.
87.53.77; fax. 12.77.72
S.C. SIMOL IMPEX S.R.L.
oferă la prețurile cele mai avantajoase mașini pentru sucuri, vitrine frigorifice, precum și instalații de producere, comercializare și stocat înghețată.

Marilyn 1960

O scurtă poveste de dragoste care face din Yves Montand o vedetă internațională

«Marilyn, disait Simone (ici entre Arthur Miller, Montand et la star), démaquillée, «défauxcillisée», pieds nus — ce qui la tassait un peu — avait le visage et l'allure de la plus belle des paysannes de l'Ile de France, telles qu'on les a chantées. Elle n'aura jamais su combien je ne l'ai jamais détestée.»

„Dacă Simone ar fi trîntit ușa în urmă după aventura mea cu Marilyn, aș fi rămas, probabil, cu ea...“ a recunoscut Yves Montand. „A ținut cît a ținut“... dar atitudinea Simonei a făcut ca problema ruperii să nu se pună. A depus un efort imens ca viața noastră de familie să reînceapă. S-a comportat ca un mare om... ceea ce eu n-am fost“.

În 1960, cuplul Signoret-Montand se instalează la Hollywood, la hotelul vedetelor — Beverly Hills, în apartamentul 20. Alături, la 21, se află Marilyn Monroe împreună cu soțul ei, Arthur Miller. Montand și Marilyn joacă împreună în „Miliardarul“. Nu trece mult și presa americană transformă relația dintre cele două cupluri (după cum afirmă Simone) într-o poveste cu „o blondă distrugătoare de căsnicii, un frumos plin de mister, un șoarece de bibliotecă și o admirabilă nevăstă ascunsă într-o carapace în demnitatea ei“. Idila celor doi actori face înconjurul lumii.

„Ceea ce ne-a apropiat pe mine și pe Marilyn a fost faptul că proveneam amîndoi din același mediu, de oameni simpli“. Într-o seară în care Marilyn făcea pe suferinda, Montand a vrut s-o sărute pe obraz: „Capul i s-a răsucit, buzele mi-au alunecat. A fost un sărut superb și tandru. Am fost aproape înnebunit, întrebîndu-mă ce mi s-a întîmplat. Nu m-am întrebat însă multă vreme...“

Versiune de MANUELA VASILIU ■

UNIVERSUL COPIILOR

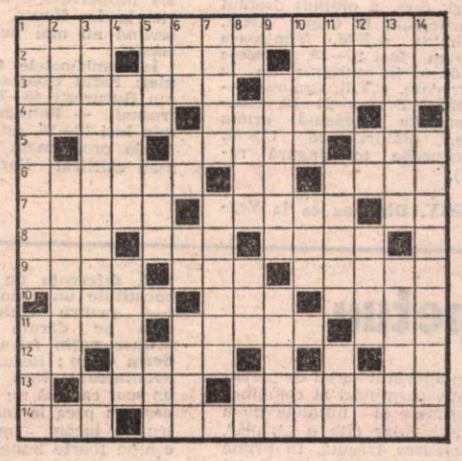

ORIZONTAL: 1) Cunoscut autor de literatură pentru copii, semnatar al volumelor „Ne jucăm“, „Prietenii mei cei mici“ și „Fetița, soarele și cocostîrcul“ (Titel). 2) Cîntece de slavă — Liric român care a dăruit copiilor „Isprăvile lui Ciopîrțilă“ (Tiberiu) — Apărut pentru scurt timp (pop.). 3) Scrieri... de adormit copiii — Poetă plină de sensibilitate, autoare a poemelor „Copilăria mea“ și „Aș vrea un basm“ (Magda). 4) A enerva — Hazliu. 5) Inima bunicii! — „...Alb“, cunoscut basm de Ion Creangă — Vîrf în Munții Rodnei. 6) Apărător la bară — Băiatul din dreapta! — Crescută în puf... 7) Cunoscut compozitor francez, semnatar al operei „Copilul și vrăjile“ (Maurice) — Clasă... la grădiniță — Ultimii pui! 8) Vasilica cea răsfățată... — Mamă (inv.) — A jigni pe cineva (fig.). 9) Ulte! (interj.) — A apărea — Cel de față. 10) Personajul principal din „Amintiri din copilărie“ de Ion Creangă — Sclav — A se cățăra. 11) „Doi feți cu... în frunte“, cunoscut basm de Ioan Slavici — Abia ieșit din copilărie — Început de iunie! 12) Prima vorbă a copilului... — Unitate bănească în Iran — Tiberiu Deleanu. 13) Marcă de automobil din Italia — „Copiii...“, roman în versuri de Cicerone Theodorescu (nom.). 14) Primăverile copilăriei... — Poetă contemporană, autoare a volumului „Poezii pentru copii“ (Violeta).

VERTICAL: 1) Naivitățile specifice celor mici — Copii de sex feminin, considerat în raport cu frații săi. 2) Copil (fig.) — Marea bucurie estivală a elevilor. 3) Candoarea copiilor — Primii dintre fii! 4) Morale — Macagii. 5) Mătușa copiilor — ...Baba din poveste — Lac artificial. 6) Monedă din Laos — Horică Tudorache — În cămine! — Bărbat cu copii. 7) Numele unui film pentru copii din creația regizoarei Elisabeta Bostan — Autorul volumului de poezii „Un copil iubește cerul“ (Matei). 8) Catenel — Programul copiilor de la școală — Prenume masculin — Corina Florescu. 9) Copilăros — Blond. 10) Așternut în parcuri pentru jocul celor mici — Siglă pentru „Pan American World Airways“ — Ris! 11) Odaie de culcare — Autorul unor „Schițe în pantaloni scurți“, precum și al unor „Scrisori pe adresa băieților mei“ (Octav) — Fire textile. 12) Calapod — Ochi de lanț — Cu o zi în urmă — Plin de risc! 13) Autorul romanului „Cartea fiilor“ (Mircea) — Bucată de pînză cu care se înfășă sugarii. 14) Tuș amestecat! — Băiat măricel.

Dicționar: IȚĂIT, ZAB, ATT, PAA, UTȘ.

MIHAI ZGUBEA ■

Dezlegarea careului din numărul trecut

În fața micului ecran: ACTUALITĂȚI; NI; NN; DECOR; TRADUCE; TII; ECRANE; SO; S; NUM; TEATRU; ARATA; DU; NE; ITI; CADRU; P; ARS; MIE; A; OF; ZUA; OLAR; SERIALE; UCI; TELEVIZOARE.

Vremurile sînt cum sînt

DAR VREMEA?

Ultima săptămînă a lunii mai a fost caracterizată de o vreme răcoroasă și instabilă. A plouat frecvent, în toată țara dar mai ales în regiunile din jumătatea de nord a țării. La munte trecător a nins.

Luni și marți, vremea s-a încălzit treptat, temperaturile apropiindu-se de cele normale ale acestei perioade.

Miercuri, vremea va continua să se încălzească și va fi predominant frumoasă. Cerul variabil va prezenta înnorări temporare în regiunile vestice și nordice unde izolat va ploua slab și trecător. Temperaturile minime vor fi cuprinse între 4° și 14° C, iar cele maxime între 22° și 30° C.

Joi, va fi mai cald decît miercuri. Temperaturile la amiază se vor încadra între 22° și 32° C, valorile mai ridicate fiind posibile în sudul țării. Cerul va fi degajat în cea mai mare parte a țării.

Vineri, în regiunile din jumătatea de est a țării se va menține vremea frumoasă și caldă. În Banat, Crișana, Oltenia, Transilvania și Maramureș vremea va fi în general instabilă. Cerul va fi temporar noros. Va ploua în averse repetate și se vor produce descărcări electrice.

Sîmbătă, aria de nebulozitate va cuprinde majoritatea zonelor țării.

Va ploua temporar pe arii relativ extinse în jumătatea de vest a țării și doar răzleț în sud-est. Temperaturile maxime se vor încadra între 20°—30° C.

Duminică și luni, se va menține caracterul de instabilitate a vremii.

OTILIA DIACONU ■

PUBLICAȚIILE Flacăra

SA R

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) – 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București

Cont (dolari) – 47 03.326.350-6 BRCE

Director general: GEORGE ARION

Flacăra

Redactor șef: ION D. GOIA

REDACȚIA. **Actualitatea politică:** Eugen Mihăescu, Tudor Octavian; **Realitatea imediată:** Mihail Gălățanu, Dorin Gherghinescu, Alexandru Mihalu, Roxana Paicu Manolescu, Radu Popa, Maria Timuc, Lucian Tudorancea; **Cultură:** Liana Tatos; **Știință:** Liviu Timbus; **Drepturile omului:** Cristina Atanasiu, Elena Grecescu, Dorin Sălăjan; **Foto:** Elena Ghera, Florin Ioniță; **Secretariat de redacție:** Gabriela Nicolescu, Adrian Petrescu, Mircea Popp; **Corectură:** Maria Bărbulescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu.

Telefoane: 2002 – secretariat director, 2558 – redactor șef, 2600 – eveniment, 2559 – drepturile omului, 2560 – cultură, știință, 2528 – fotoreporter, 1453 – corectură.

REBUS

Redactor șef: ALEXANDRU PĂSĂRIN

REDACȚIA: Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Simona Simzianu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Flacăra Basarabiei

Flacăra BIS

ALMANAH „FLACĂRA“

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143): Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea.

■ ADMINISTRATIV: Dan Mircea Popa (2634), Liliana Crețu.

■ SECRETARIAT SOCIETATE: Cătălina Ștefănescu (175969)

■ PUBLICITATE: Mihai Săndoiu, Eugenia Vasile (2634)

■ DIFUZARE: Manuela Vasiliu, Florin Enache, Ștefan Grosu, Mircea Octavian Popp, Emanuel Popp. tel. 14 78 91.

■ FAX – 12.82.89

Cititorii din străinătate se pot abona prin „RODIPET“ S.A. – P.O. Box 33–57, telex 11 995, 11034, Fax – 18 56 73 – București – Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1,

■ Tiparul: Imprimeria CORESI București

16 pagini — 25 lei

Biblioteca municipală
ODORHEIU-SECUIESC

Flacăra

ANUL LXXXI
Nr. 23
10-16 VI
1992
BUCUREȘTI

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL ● ÎNFIINȚAT ÎN 1911

Mareșalului ANTONESCU

Primul monument

pag. 3

La 110 ani de la naștere și 46 de ani de la sfîrșitul său tragic, Mareșalului Ion Antonescu i-a fost înălțat primul monument. Este vorba de o cruce de marmură ridicată în Valea Piersicilor, din spatele penitenciarului Jilava, în imediata vecinătate a locului execuției. Prin aceasta, celui mai de seamă Erou al României moderne începe să i se facă dreptate, memoria lui începe să capete cinstirea pe care o merită. Însă pentru ca Mareșalul să-și ocupe locul ce i se cuvine în Pantheonul României, ca unul din cei mai de seamă Eroi ai neamului, avem datoria să ne batem cu toate adversitățile și să le biruim.

pag. 3

PREMIILE „FLACĂRA" 1991

Omul momentului – Theodor Stolojan
Poezie – Mihai Ursachi
Proză – Valeriu Matei
Memorialistică – Ion Ioanid
Muzică – Filarmonica „G. Enescu"
Istorie – Gh. Buzatu
Publicistică – Alex. Ștefănescu
Medicină – Conf. dr. Alexandru Șerbănescu
Tinere speranțe – Tatiana Popa
Teatru – Teatrul Național din Craiova
Televiziune – Lucia Hossu-Longin
Plastică – Rodica Lazăr și Iacob Lazăr
Sport – Liliana Năstase

Festivitatea de premiere va avea loc sîmbătă 13 iunie, ora 13.00 în foaierul Ateneului Român.

Martor ocular la genocid

pag. 5

Cine asigură garda Gărzii Financiare?

pag. 8

Mai este nevoie de învățătură?

pag. 6

Un accident straniu

pag. 7

Se întîmplă ceva în Ardeal?

pag. 4

SUB ZODIA LUI 13-15 IUNIE

Mîeșavă provocare de tip bolșevic, pusă la cale de puterea fesenistă, cele petrecute în zilele de 13—15 iunie 1990 înseamnă o pagină neagră și de rușine în istoria României. Iusă adevărata nenorocire consistă în faptul că de atunci încoace, timp de doi ani, România a trăit sub zodia lui 13—15 iunie, adică a avut de suportat din partea stăpînirii o perpetuă mistificare și contrafacere a vieții politice românești. Vom ieși, oare, după alegeri, de sub această zodie nefastă?

pag. 5

Comunism și corupție la Șercăița

pag. 8

ȚIGANII nu-l mai vor pe ILIESCU

pag. 4

VIOLENȚA ÎN FAMILIE

pag. 9

ABTECH™
ABSTRACT TECHNOLOGY S.R.L.
COMPUTERS FOR PROFESSIONALS
- computere compatibile IBM
- 286 AT, 386 AT, 486 AT
- periferice
- cititoare bar-coduri și coduri magnetice
Str. Pitar Moș Nr. 2-4
București
Tel. 14 81 70
Fax 12 08 51

Fenomenul Iliescu

Mulți își dau seama acum că l-au subestimat pe dl Iliescu, amăgindu-se cu ideea că actualul președinte se comportă ca toți uzurpatorii. Nu, dl Iliescu face parte din categoria oamenilor-scai, de care nu te poți descotorosi, din categoria tenacilor, dai cu ei de pămînt și ei se ridică fuga, sărind unde nu te aștepți, ca o minge de rugbi, îi dai pe ușă afară și ei intră pe fereastră, strigi la ei să plece că nu-i dorești iar ei te asigură că nu te vor părăsi și că te vor sluji cu credință toată viața. Această tenacitate, această încrîncenare de a nu pleca, suportînd tot și înghițind tot (dar stabilind cu precizie pe cine să toarne mai pe urmă la hîrdăul lui Petrache), este pe cale să dea roade: dl Iliescu are, iată, în prezent – spre deosebire de felul cum se prezentau lucrurile cu numai trei săptămîni sau o lună în urmă – șanse mari de a rămîne la Cotroceni. De aceea și anunțarea intenției dlui Iliescu de a candida din nou a avut loc abia zilele trecute: Domnia sa și-a făcut cunoscută hotărîrea abia în momentul în care a fost convins că are toate atuurile în mînă. Care au fost, de fapt, elementele care l-au condus pe actualul președinte la concluzia că de aici înainte în cursa spre un nou mandat are semafor verde (pe rusește se spune zelionuiu uliț) ?

Mai întîi, insuccesul opoziției în tentativa ei de a se aduna, de a se structura și organiza în așa fel încît să prezinte și să reprezinte mult dorita de români alternativă la fesenism și iliescenism. Este adevărat că dl Iliescu și-a lui ceată n-au stat cu mîinile în sîn. Ei au subminat în permanență opoziția, au căutat s-o compromită, s-o intimideze, s-o slăbească, au agresat-o, au dezbinat-o, au dezorganizat-o, au mineriadizat-o, i-au făcut toate șicanele, i-au pus toate bețele în roate posibile. Dar slăbiciunea opoziției românești nu se datorează numai acestor manevre ale puterii, ci, în bună măsură, opoziției înseși, ai cărei principali reprezentanți n-au știut să lase deoparte micile interese și ambiții personale și să se dedice intereselor națiunii.

Urmează iredentismul și pretenționismul maghiar. Nici nu-și dau seama ungurii, și cei din țara noastră, dar mai ales cei din Ungaria și din diaspora, cît de tare au lucrat și lucrează ei, lovind mereu în România și făcîndu-i tot răul cu putință, în special pe la curțile străine și cu bani și pe la forurile internaționale, în favoarea dlui Iliescu, pentru actuala revenire în forță a Domniei sale. Tracasați și traumatizați în permanență de atitudinea antiromânească viscerală, irațională, irresponsabilă și troglodită a unei părți a maghiarimii, românii, în primul rînd cei din Transilvania, dar și cei din restul țării, înclină în număr mare să-l voteze pe dl Iliescu, în care văd un apărător al României în fața asaltului unguresc.

A contribuit, fără să vrea, la creșterea în ultima vreme a acțiunilor dlui Iliescu și o parte a mass-media românești, care, datorită diletantismului unor comentatori, a făcut și face să circule cu asiduitate o paralelă între România și Iugoslavia, cu morala că românii să stea liniștiți în banca lor, să nu prea umble la Basarabia și Transnistria, întrucît pe urmă ni se poate întîmpla și nouă ce i s-a întîmplat Iugoslaviei. Trecînd peste faptul că teza aceasta este preluată de ziariștii respectivi din arsenalul propagandei ungurești, pentru comentatorii profesioniști, avizați, ca și pentru politicienii adevărați, este limpede că o asemenea paralelă nu se poate face, în România neexistînd șase națiuni în șase state strînse într-o federație (fiecare stat avînd, în chip firesc, și minorități naționale), ci o singură națiune într-un singur stat (care are, în mod firesc, și minorități naționale). Dar oamenii simpli recepționează semnalul de alarmă (nejustificat) din articolele respective și se agață de șpingeaua dlui Iliescu, să scape țara de iugoslavizare.

Toate aceste elemente au fost durative, s-au acumulat în timp. Dar factorul de ultimă oră, care a marcat de fapt momentul trecerii semaforului pe verde, a fost schimbarea atitudinii Occidentului, cu deosebire a Statelor Unite, față de prezența în fruntea României a dlui Iliescu și a echipei sale. Dacă pînă nu de mult Occidentul condiționa acceptarea intrării României în Europa și în lume de schimbarea gărzii iliesciene prin noi alegeri, acum el, Occidentul, a dat clar a înțelege, utilizîndu-l ca mesager pe dl Eagleburger, că-l acceptă pe dl Iliescu. După care președintele nostru și-a ridicat urgent coada birzoi și și-a arătat colții : „Dacă ar exista unele condiționări, cred că demnitatea noastră națională ne-ar impune să le tratăm în modul cuvenit". Desigur, făcută după ce condiționările fuseseră deja retrase, remarca de mai sus seamănă cu lătratul după accelerat. Dar de ce și-au schimbat americanii (și odată cu ei și alți occidentali) atitudinea ? Din cauza stării opoziției românești. Puternicii zilei au ținut întotdeauna să aibă în orice țară parteneri de dialog viabili, valabili, credibili, în stare să țină lucrurile în mînă, să stăpînească situația. Rînd pe rînd deci, Occidentul i-a acceptat, fiindcă așa îi dictau propriile interese în momentele respective, pe Stalin, pe Hitler, pe Mao, pe Ceaușescu, pe Elțin, pe Kravciuk. De ce să nu-l accepte și pe Iliescu, în situația în care în România o alternativă reală n-a fost (sau n-a fost încă) găsită ? Și astfel asistăm la nașterea în țara noastră a unui fenomen sui generis, ori, mai bine zis, original (că tot suntem noi, românii, campionii originalității) – fenomenul Iliescu. El consistă în aplicarea în domeniul politicii a unor ziceri populare făcute pentru alte împrejurări : în lipsă de ochi albaștri sau negri, săruți și spălăciți sau e rău cu rău, da-i mai rău fără rău.

În aceste condiții, românii au de ales între două căi : fie să accepte și ei, la rînd cu străinătatea, prelungirea domniei iliesciene, fie să caute, totuși, altceva. În cazul căutării, nu sînt decît trei posibilități : 1. Monarhia ; 2. Un candidat unic al opoziției care să poată cîștiga alegerile prezidențiale ; 3. Un regim militar. Despre aceste posibilități, cu alt prilej.

ION D. GOIA ■

Convenția Democratică
Cotroceni – 42,195 kilometri

Cu certitudine, desemnarea candidatului la președinție al Convenției Democratice — adică a principalului contracandidat al președintelui Ion Iliescu — va fi ca un adevărat taifun pentru această coaliție opoziționistă. A dovedit-o ședința Convenției Democratice de miercuri după-amiază cînd orgoliile au fost cu greu ținute în frîu de autoritatea și experiența politică de care dispune domnul Corneliu Coposu. Vor răbufni, totuși, aceste orgolii ? Posibil și, poate, absolut firesc pentru C.D., care a acumulat oarecari tensiuni și care trebuie să intre în campania electorală cu toate cărțile pe față. Miercurea trecută, deci, trebuiau să fie anunțați în C.D. condidații la președinție propuși de formațiunile componente. Practic, lucrul acesta a fost făcut, surprizele fiind deja excluse. Cine sînt candidații la președinție ai C.D. și cine va fi unicul candidat în cele din urmă ? Să cercetăm lista împreună :

1. **Nicu Stăncescu**, președintele Partidului Unității Democratice și al Uniunii Naționale pentru Victoria Revoluției (aceasta reunește circa 35 de formațiuni politice și civice lipsite de semnificație politică). Are puțini susținători în Convenție. Concret, i s-a sugerat să se retragă și se pare că prezența domnului Nicu Stăncescu în rîndul posibililor candidați la președinție din Convenție a contribuit la aminarea întîlnirii C.D. și a candidaților acesteia, duminică, 7 iunie, la Sala Palatului.

2. **Emil Constantinescu**, lider al „Solidarității Universitare" are puțină „bază de masă", deși domnul rector al Universității București tocmai pe asta contează : mii de studenți pe care i-a avut, acum posibilii săi agenți electorali dinecele Partidului Alianței Civice, pare a fi cel mai indicat pentru „finale", dar puțin susținut în Convenția Democratică nu din motive de farmec personal, ci de PAC. Doctrina PAC și mai ales conduita oamenilor săi pare a jena pe mai mulți, din complexe intelectuale mai ales. Poate fi susținut de organizațiile nepolitice din Convenția Democratică și mai puțin de partidele puternic conturate ideologic. De aceea, poziția domnului Corneliu Coposu și sprijinul PNȚCD vor conta, decisiv.

4. **Ion Rațiu**, membru al conducerii PNȚCD, are două șanse. Prima — susținerea sa de către Uniunea Mondială a Românilor Liberi în cazul în care nu-l susține PNȚCD. A doua — susținerea sa de către PNȚCD și UMRL. Ion Rațiu pare a avea cele mai multe șanse de a fi desemnat contracandidat al domnului Ion Iliescu, popularitatea sa urmînd să-și spună cuvîntul la urne. Nu credem că dl Ion Rațiu ar avea de suferit în timpul scrutinului datorită rezultatului dezastruos de acum 2 ani. Candidaturile la președinție și rateurile lui F. Mitterand sînt tipice în acest caz.

● Noii veniți, dintre care proeminenți sînt Partidul Liberal al lui Viorel Catarama și Partidul Liberal al lui Nicolae Cerveni nu par a avea veleități prezidențiale. Bătaia se va da între domnii Rațiu și Manolescu în urma căreia ar putea ieși învingător domnul Emil Constantinescu. Oricum, disputele pentru candidatul la președinție nu vor desface Convenția Democratică, singurul dispus într-adevăr să lasă din coaliție pentru a candida de unul singur fiind dl Nicu Stăncescu. Firește, aminările privind desemnarea au substrat politico-psihologic, dl Corneliu Coposu, liderul C.D., dovedindu-și calitățile de lider politic.

O surpriză de ultimă oră este susținerea de către dl Corneliu Coposu a prietenului său Sergiu Cunescu pentru candidatura la președinția României din partea C.D. Persoană respectabilă, dl. Sergiu Cunescu s-a dovedit nul ca om politic, făcîndu-și zob în mai puțin de doi ani propriul partid care s-a divizat la nesfîrșit.

Să fi devenit lucidul Corneliu Coposu sentimental ?

E. MIHAESCU ■

Vom afla cine sunt teroriștii abia peste 200 de ani

Ori de cîte ori, la conferințe de presă sau cu alte prilejuri, dlui Iliescu i s-au pus întrebări cu privire la problemele neelucidate din vremea lui decembrie 1989, la „misterele revoluției", președintele nostru a arătat că e normal să nu știm o mulțime de lucruri. Iată, argumenta Domnia sa, să luăm spre-o pildă asasinarea președintelui american Kennedy. Nu-i așa că nici pînă azi nu știm exact ce s-a întîmplat acolo ? Nu-i așa că nici în prezent nu știm precis cine l-a omorît pe Kennedy ? Atunci ce pretenție aveți ca imediat, cît a-i bate din palme, noi să știm ce s-a petrecut în România în decembrie '89 ?

Așadar, președintele român considera că este obligatoriu să așteptăm minimum trei decenii pînă să încercăm să aflăm ce-a fost cu teroriștii și cum a fost omorît Ceaușescu. Între timp însă, după cît se pare, dl Iliescu și-a luat seama și a găsit că trei decenii e mult prea puțin. Și a lungit-o la 200 de ani. „Dacă cineva crede — a spus Domnia sa — că ere răspuns la toate problemele pe care le generează un asemenea proces (revoluția din decembrie 1989 n.n.) se înșală. Niciînd în istorie nu s-a găsit răspuns la toate întrebările generate de procese similare. Au trecut 200 de ani de la Revoluția franceză și în fiecare an, cu fiecare aniversare a evenimentului, se aduc noi elemente ; probabil că istoricii noștri vor avea mult teren de defrișat pentru a dezvălui noi aspecte ale acestui proces".

Ce-ar mai fi de spus ? Că peste 200 de ani teroriștii vor fi prea bătrîni pentru a mai putea fi băgați la pușcărie, iar cei care au tras sforile și au măsluit evenimentele, pentru a se instala apoi la cîrmă, nu vor mai fi trași la răspundere pentru cele peste 1 000 de victime pe care le au pe conștiință întrucît vor beneficia de amnistie.

(I.D.G.).

EVENIMENTE MARI...

● **„A DEVENIT DESUET** și enervant tipul gazetarului care se pricepe la toate și nu are nici o inhibiție atunci cînd se pronunță cu egală competență și autoritate în probleme de finanțe, ecologie și politică mondială". Înțelepte cuvinte ! Cine e oare acest gazetar care, de patru decenii și mai bine ,nu are nici o inhibiție, care se pricepe la toate și care se crede permanent îndreptățit să dea lecții de gazetărie și morală în profesie ziariștilor români ? Silviu Brucan El, bine, textul în chestiune e semnat de Silviu Brucan, cel mai independent dintre scribii cu stăpîn. „Nu poate inspira seriozitate nici scribul care a devenit peste noapte anticomunist înverșunat" zice, în același articol din „Libertatea", „profesorul" bun la toate. E clar și logic : inspiră seriozitate numai scribul care a rămas și peste noapte comunist înverșunat. ● **LIBERSCHIMBIȘTII** revin la partidul mamă, care le-a dat voie să devină parlamentari și, pentru asta, le-a făcut și o porție la vot, să vadă străinătatea cum se puiesc la noi opozițiile de consens. Ștefan Cazimir, după ce a spus doi ani anecdote în Cameră a trecut la F.D.S.N. Cum, adică, să rămînă fără coledz, el, care de la pașopt dă-i și luptă !? ● **MIRON COSMA** a fost, în sfîrșit, condamnat cu suspendare. Prin toamnă, dacă nu apar complicații cu minerii, va fi suspendat cu condamnare. ● **UNIUNEA SCRIITORILOR** dă falliment prin reprezentanți : revistele literare. Întîi rămîn fără slujbe scriitorii, după care își pierd salariul stăpînii acestora, funcționarii. Iar la sfîrșit, cînd totul s-a dus dracului, se indexează lefurile celor care nu-s nici scriitori, nici funcPREȚURI

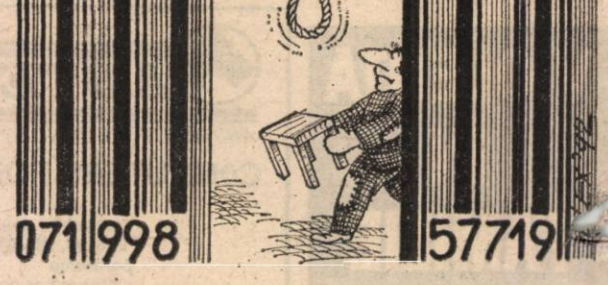

Lacrimi pentru Mareşal

Vitejii sunt duşi la înmormîntare pe scut şi pentru ei nu se varsă lacrimi. Dar împrejurarea că Mareşalul Ion Antonescu nu numai că n-a fost dus pe ultimul său drum pe scut, dar nici măcar un loc de veşnică odihnă nu are — ne face să nu ne putem reţine plînsul, încălcînd regula moştenită de la spartani.

Cînd vine 1 iunie, ziua asasinării mişeleşti a lui Ion Antonescu, dorul nostru de Mareşal este cumplit.

Ni-i dor de Mareşal fiindcă el a fost cel mai mare om de arme al României moderne şi unul din cei mai de seamă ai secolului.

Ni-i dor de Mareşal fiindcă el a fost unul din marii noştri umanişti ai tuturor timpurilor.

Ni-i dor de Mareşal fiindcă el a fost omul de stat de excepţie care a condus ţara în cele mai grele momente ale ei.

Dar, mai ales, ni-i dor de Mareşal fiindcă el a fost omul cu o puritate morală de cristal, care n-a pretins şi n-a luat nimic pentru sine, ci a dat totul ţării, naţiunii, românilor, care a iubit România pînă la sacrificiu, care a ridicat patriotismul şi onoarea militară pînă la divinizare, fiind întruchiparea conştiinţei naţionale şi a demnităţii româneşti.

Opera Mareşalului Ion Antonescu, înfăptuită în toate aceste ipostaze, este de importanţă istorică. Cînd ţara, umilită, sfîşiată şi sfîrtecată, era pe punctul de a se prăbuşi, Mareşalul a avut curajul să ia destinele României în mîinile sale, asumîndu-şi cea mai grea misiune pe care a avut-o vreodată un şef de stat român. Ne-a redat teritoriile din răsărit cotropite de hoardele ruseşti şi a creat premisele pentru redobîndirea şi a celorlalte părţi de ţară ce ne fuseseră răpite, ne-a redat demnitatea de naţiune, ne-a redat încrederea în noi înşine, a redresat economia ţării şi a pus în lucrare un excepţional proces de renaştere spirituală şi de asanare morală.

Dar, după cum se ştie, în jocul de interese al marilor puteri România a fost sacrificată de Occident şi vîndută ruşilor. Mareşalul Antonescu, omul politic cel mai demn, mai curat şi mai cinstit dintre toţi cei implicaţi în cea de-a doua conflagraţie, a fost asasinat din ordinul Moscovei şi după un scenariu elaborat la Moscova.

Cine vor fi fost ticăloşii care au îndrăznit să tragă în Mareşal în seara zilei de 1 iunie 1946 ? În imediata vecinătate a locului execuţiei, în Valea Piersicilor, din spatele puşcăriei Jilava, s-a înălţat, de către un grup de oameni inimoşi, un frumos şi impunător monument de marmură, în memoria Mareşalului şi a celorlalţi trei martiri împuşcaţi odată cu el : gen. Ion Z. Vasiliu, prof. univ. Mihai Antonescu şi prof. univ. Gheorghe Alexianu. Monumentul a fost inaugurat la 4 iunie anul acesta. Am ajuns acolo parcurgînd un drum însăilubru, drum care va trebui, fără îndoială, să fie amenajat cum se cuvine. Am fost printre puţinii, dacă nu singurul, care au plîns la ceremonia inaugurării. N-am plîns pentru că Mareşalului nu i-a ars, la trecerea lui năpraznică în nefiinţă, nici o luminare la căpătîi ; Dumnezeu a primit lumina luminărilor din sufletul a milioane de români. N-am plîns pentru că s-au găsit cu greu preoţi care să oficieze sfînta slujbă de sfinţire a monumentului, întrucît Preafericitul Teoctist, ascultînd de ordinele dlui Iliescu, aşa cum mai înainte asculta de cele ale lui Ceauşescu, a oprit pe preoţi şi prelaţi să vină în Valea Piersicilor. N-am plîns nici la gîndul că în momentul de faţă e stringentă nevoie de un Mareşal Antonescu, şi nu-l avem ; cu ajutorul moştenirii spirituale a Mareşalului, ne vom descurca. În sfîrşit, n-am plîns din cauză că n-a fost acolo nici o prezenţă militară, nici generali care să facă de gardă şi să depună coroane, nici ofiţeri, nici fanfară, nimic ; înţeleg că mafia bolşevico-kaghebisto-kremlinistă, pregătită la Academia Frunze şi în alte asemenea locuri, are încă mînă lungă şi gheare neretezate în armata română (dar, totuşi, pînă cînd se va mai menţine această situaţie intolerabilă ?). Nu. Am plîns gîndindu-mă cît de mulţi sunt cei pentru care Mareşalul s-a jertfit şi văzînd cît de puţini eram noi, cei veniţi să-i cinstim memoria. Sînt însă încredinţat că va veni foarte curînd vremea cînd festivităţile de la monumentul Mareşalului vor avea dimensiunile funeraliilor naţionale. Noi am făcut doar un început.

Închei aceste gînduri, transcriind un îndemn al Mareşalului, dăltuit în marmura monumentului : „Fii om, fii drept, şi recunoaşte că pe deasupra ambiţiilor, intrigilor şi urîlor, este patria, este veşnicia neamului şi că acolo trebuie să ne întîlnim totdeauna, chiar dacă nu ne înţelegem de fiecare dată". Veritabil testament al Marelui Erou al României, aceste cuvinte trebuie să ne călăuzească astăzi în tot ce facem.

Dormi în pace, domnule Mareşal, noi vom veghea.

ION D. GOIA ■

NOTĂ

Crucea monument „Mareşal Antonescu" ridicată la data de 4 iunie 1992 în incinta Penitenciarului Jilava, pe locul de execuţie al acestuia, a fost realizată :

a. — Din iniţiativa Asociaţiei Culturale „Pro Basarabia şi Bucovina", prin domnii Nicolae Lupan, preşedintele Consiliului Naţional Român al Asociaţiei, Gheorghe Caraza, vicepreşedinte, şi Nicolae Gh. Spânu, membru al Consiliului Naţional Român ;

b. — Cu sprijinul societăţilor comerciale „Romceram" S.A. Bucureşti şi S.C. „Marmura" S.A. Bucureşti, reprezentate de domnii Ovidiu Marinescu, director comercial, şi Cringaşu Ion, director general ;

c. — Întreaga acţiune a fost coordonată de domnii Dimitrie G. Pardău, Preşedintele executiv al Centralei Pro Basarabia şi Bucovina, „Pan Halippa" Bucureşti, membru al C.N.R., şi Petre A. Goloman, membru al C.N.R.

d. — Mulţumiri deosebite se cuvin domnului Colonel (r) Marin Popescu, Preşedintele Ligii Mareşal Antonescu şi Vice-preşedinte al Asociaţiei Veteranilor de Război, care s-a implicat în realizarea acestei măreţe şi istorice acţiuni.

Bucureşti, 4 iunie 1992.

N. Red. : Materialul de mai sus, primit din partea realizatorilor monumentului se publică integral şi fără nici o modificare.

ţionari la arte şi litere : directorii culturali din ministerul de resort. ● **LA IAŞI**, în alegerile pentru primărie, liberalii au obţinut numai 2,7% din voturi. Întîmplarea, zice Radu Cîmpeanu, nu e semnificativă. Are perfectă dreptate. Abia sub 1% începe să însemne ceva. ● **PREŞEDINTELE ILIESCU** a participat la dezvelirea statuii lui Roman I în oraşul Roman. Campania electorală va continua cu dezvelirea statuii lui Bîrlădeanu I la Bîrlad, a lui Văcaru I la Văcăreşti şi aşa mai departe. După care, se pregătesc statuile pentru Verdeţ I, pentru Cîmpeanu I, Martian II, Stănculescu II şi III etc. ● **EXPRES MAGAZIN** publică, pentru folosul bătrînilor trecuţi de 65 de ani, concluziile unui sexolog american din care rezultă că la cei în etate un raport sexual pe săptămînă e un fapt normal. Nu se specifică dacă statistica e corelată cu pensia în lei sau numai cu pensia în dolari, şi dacă puştoaica trebuie să fie sub 75 de ani. ● **SPORTUL ROMÂNESC** propune un nou sistem de punctaj pentru stăvilirea fenomenului de tranzactare la masa verde a rezultatelor din fotbalul nostru. N-ar fi oare mai simplu să fie aplicat Codul penal la sportivi, exact ca în celelalte ţări ? De ce luarea de mită e pedepsită cu închisoarea între trei ani, dacă eşti medic, şi cu suspendarea pe trei etape, dacă eşti fotbalist ? Oare n-ar fi mai simplu să începem cu stăvilirea fenomenului de deputăţire a unor atleţi care abia ştiu să se încălţească şi care nu cunosc nici măcar adresa Parlamentului ? ● **SE ÎNMULŢESC** cugetătorii, filozofii şi poeţii erotici cu epoleţi. Iată la ce se pricepe Vali Zgreoaia unei naraţiuni porno-educative din „Cazier" : Palmele ei mîngîie şi răscolesc, buzele ei sărută şi înţeţesc, şoaptele ei se aud şi ameţesc, sînii ei tremură şi atrag, trupul ei freamătă, arde, cheamă, răbdă, cere, aşteaptă, se dăruie. Ba nu, alunecă, peşte, sirenă, făptură drăcească, divină, neiumească". Autorul nu ne spune ce făcea Vali cu tibla şi peroneul, cum îşi frămînta mastoidianul, ce punea la cale cu tendoanele. Păcat ! ● **JEAN MAURER**, fiul lui Ion Gheorghe Maurer, a revenit în ţară şi umblă pe la mărimi ca să cumpere vila din cartierul nomenclaturii pentru care stau la rînd mulţi din noii îmbogăţiţi. Nu se ştie dacă Ion Ţiriac va plăti, în continuare, cheltuielile de întreţinere ale vilei sau vor fi preluate, într-un gest de solidaritate comunistă, de vecini. ● **SENATORUL DUMITRAŞCU**, unul din liber-schimbiştii din vocaţie ai Parlamentului, a îngenuncheat în faţa ziariştilor la recentul Colocviu al presei de la Costineşti. Exclus cu cîteva zile înainte din Asociaţia Naţională Anticomunistă pentru Dreptate şi Adevăr, senatorul şi-a comandat pantaloni cu petice de piele la genunchi şi, pentru cîte lertăciuni şi închinăciuni e dator alegătorilor, i se croieşte un altar de mătănii la purtător. ● **VASILE BĂRAN** produce, în „Totuşi iubirea", cea mai interesantă paralelă intelectuală postrevoluţionară : Mircea Dinescu şi Rossini. Titlul năucitoarei comparaţii : Am pierdut un poet. „De aceea l-am şi asemănat de la început cu Rossini — scrie Băran — fiindcă, iată, şi Dinescu şi Rossini au devenit artişti dintre cei mai aclamaţi la vîrsta de numai 20 de ani şi şi-au încetat brusc activitatea creatoare aproape de 40". De unde rezultă că Vasile Băran ştia — şi nu i-a spus !!! — că poetul va da în primire în 1992, adică exact în anul internaţional Rossini. Mergînd pe logica prozatorului, trebuie să ne aşteptăm şi la un an internaţional Dinescu ? ● **POP BANK**, una din afacerile născute din generozitatea haiducilor tranziţiei, a oamenilor care iau de la săraci ca să dea la bogaţi, a emis titluri de valoare considerate de Mugur Isărescu „o experienţă cel puţin periculoasă". Pop Bank a promis dividende de minimum 70% anual. Avem, prin urmare, primii acţionari care au investit şi au pierdut pe mîna unor escroci. Cum nu avem şi building-uri cu o sută de etaje, de pe care nu rişti să sari şi să rămîi în viaţă, rezultă că tot munca şi cinstea sînt temeiul unui somn adînc şi odihnitor. Cel puţin pînă la apariţia unor bănci serioase. Cel puţin pînă la construirea primului zgîrie-nori. ● **CE RĂZBOI URMEAZĂ ?** Probabil războiul cotidienelor cu aripile lor tinere, revistele săptămînale. Sau poate n-o să fie război ? Poate o să avem doar o nouă luptă pentru pace ? O profeţie ţigănească zicea astfel : „Război precis că n-o să fie. Dar o să fie o luptă pentru pace din care nu mai ieşe nimeni viu". Ziarişti de toate culorile, uniţi-vă !

TUDOR OCTAVIAN ■

...EVENIMENTE MICI

Va fi România o a doua Iugoslavie ? De ce și cum ? Tragicele evenimente petrecute în 19—22 martie 1990 la Tîrgu Mureș sînt un semnal. Mase întregi de oameni au acționat atunci ca sub hipnoză. Colegi de serviciu de-o viață sau vecini de-o viață s-au pomenit în tabere diferite, fără să-și dea seama. Asemenea mărturisiri au fost făcute de oameni cu o conștiință indeobște clară. Și totuși ceva s-a întîmplat atunci. O acumulare ce a detonat brusc.

Cu cîteva luni în urmă, Boris Elțin vorbea la Moscova nu de o unire a Basarabiei cu România, ci de o unire a României cu Basarabia. Chestiunea a fost reluată, se pare, zilele trecute, mai ales după vizita ministrului de externe al Rusiei, Kozirev, la Belgrad, unde s-a înfrățit cu liderul comunist Miloșevici.

Intoarsă acum 10 zile de la Banff, din Canada, unde s-a desfășurat sesiunea de primăvară a organizației nord-atlantice, delegația parlamentară română nu povestește totul, dar presa află că acolo s-a vorbit despre România ca o posibilă Iugoslavie. O paralelă ciudată și care ar putea însemna zile grele. Două ar putea fi punctele fierbinți în România: Transilvania și Basarabia. In Basarabia e deja război, iar pe Nistru mor români. In Transilvania e liniște : doar Gheorghe Funar, primarul Clujului, ce mai încearcă să facă valuri și se poartă ca într-o satrapie într-un municipiu care ar avea nevoie ca de aer de un conducător abil, diplomat.

Sînt posibile în România tulburări grave ? Se întîmplă ceva, încă nevăzut cu ochiul liber, în Transilvania ?

Să vedem ce zic politicienii de la :

SE ÎNTÎMPLĂ CEVA ÎN ARDEAL?

VATRA ROMANEASCĂ, Mircea Borda, prim-vicepreședinte filiala București. „Ardealul este supus unor stresuri aproape inimaginabile pentru unul care e departe de tot ce se întîmplă acolo. Sînt îngrijorat de ceea ce s-ar putea întîmpla de la o zi la alta. Sînt însă convins că dacă cineva ar încerca să îngenuncheze această sfîntă provincie românească, leagăn al poporului român, acela va primi riposta cuvenită în primul rînd din partea transilvănenilor care nu vor mai permite să fie provocați ca în martie 1990 la Tîrgu Mureș". **Este posibilă în Ardeal o situație asemănătoare cu aceea din Iugoslavia ?** „S-ar putea ca unii să vrea să concretizeze asemenea idee, dar nu cred că vor reuși, în primul rînd deoarece altele sînt condițiile demografice și istorice în raport cu cele din Iugoslavia. Eu cred că România nu va permite, indiferent cu ce preț, crearea unei asemenea situații".

Statuia lui Avram Iancu din Tg. Mureș

PARTIDUL UNITĂȚII DEMOCRATICE, Nicu Stăncescu, președinte, candidat la președinția României. „Părerea mea este că acolo se petrec acțiuni care vor să destabilizeze". **Și chiar credeți că se va ajunge în Transilvania la destabilizare ?** ! „Nu, dar încercări se fac. Cazul care se invocă, cel al Iugoslaviei, e departe de Ardeal. Oricum, nu s-a ajuns la cota de alarmă". **Cine sînt cei care acționează, domnule Stăncescu ?** „Localnici, interesați în a obține efecte pe plan material și politic".

UNIUNEA DEMOCRAT-CREȘTINĂ, Mihai Grama, președinte, membru al AFDPR. „Eu sînt de părere că nimic nu evoluează spre nenorocire în Transilvania. Atît populația maghiară, cît și liderii ei politici sînt foarte conștienți de necesitatea unei bune conviețuiri cu noi, românii". **De unde știți acest lucru, domnule Grama ?** „Am posibilitatea să-i cunosc în acțiunea lor politică, în cadrul Convenției Democratice, pe liderii UDMR-ului". **Și totuși umblă vorbe, domnule Grama, părintele Tőkes trezind cele mai multe suspiciuni !"** Dacă se afirmă cîte ceva, de o parte sau de alta, nu poate fi decît diversiune. Dar, cred că încercările de diversiune se fac mai ales pe plan internațional". **Cine le face ?** „Au și ungurii oamenii lor, cu idei fixe privind Transilvania". **E posibilă o asemănare a României cu Iugoslavia ?** „Categoric, nu. La noi populația este românească, maghiarii și germanii fiind penetrații. Ca să nu mai vorbim de faptul că etnicii maghiari, care ar putea trezi unele bănuieli, sînt, totuși, într-o teribilă minoritate, într-o mare de români. Fapt valabil și pentru Basarabia, unde nu chestiunile etnice contează la urma-urmei, ci interesele imperiale rusești".

PARTIDUL LIBER DEMOCRAT, Nica Leon, președinte. „Sînt convins că se încearcă și la noi rețeta iugoslavă". **Cînd v-ați edificat asupra acestui fapt ?** „Încă din 1989 cînd de Iugoslavia nici nu se vorbea. O rețetă unică aplicată cu eficiență". **Cine sprijină aplicarea ei în condiții diferite ?** „Cozile de topor interne cu sprijin din afară ; scenariul e internațional". **Au maghiarii vreun rol în tot ce s-a întîmplat sau s-ar putea întîmpla în Transilvania ?** „Poporul maghiar nu are o poziție distructivă". **Dar țiganii ?** „Țiganii au fost întotdeauna o masă de manevră. Dovadă și după 1989 cînd au fost cu F.S.N.-ul sau după 1945 cînd au fost cu comuniștii".

PARTIDUL SOCIAL-DEMOCRAT TRADIȚIONAL, Lucian Cornescu, președinte, candidat la președinția României. „Din punctul meu de vedere, în Ardeal există două feluri de tensiuni. Unele generale, comune întregii Românii, confruntate acum cu o situație cu adevărat tragică, determinată de proasta gestiune a economiei naționale și de marasmul social, căruia i se adaugă incertitudinile vieții politice. Dar există și tensiuni aparte, generate de un fenomen pe care l-aș numi «al ceasurilor cu dublu ecran». Există asemenea ceasuri, de exemplu, la scufundătorii la mare adîncime, avînd rolul de a face o permanentă paralelă între timpul real și cel al duratei de scufundare. Există în Ardeal, în cazul unor oameni, alături de timpul real, un altul, poate nostalgic, poate revendicativ, în orice caz, generator de atitudini și gînduri de cele mai multe ori aberante. Timpul real, cel coordonat la ora Europei, face ca orice ambiții sau nostalgii legate de gîndul unei reformulări teritoriale să fie absurde și periculoase, tocmai prin această opoziție de fapt care există între ele și mersul istoriei contemporane. Cred că tensiunile care există se vor resorbi, așa cum au început deja, exact în măsura în care cei tentați să aibă ceasuri morale cu mai multe cadrane văd care este, alături de noi, în fosta Iugoslavie, rezultatul unor conflicte începute din motive naționaliste .Este, de fapt, o lecție dură la care trebuie să luăm aminte".

EUGEN MIHAIESCU ■

ROMII nu-l mai vor pe Ion Iliescu?

Cel de al doilea Congres Național al Romilor din România, desfășurat la începutul lunii mai la Sibiu, nu s-a bucurat de atenția cuvenită din partea presei. Ziariștii erau în acel moment prea ocupați cu Parlamentul, cu războiul fratricid FSN — FDSN, cu rușinoasa problemă a deșeurilor și cu alte asemenea păcate ale fragilei noastre democrații.

Congresul cu pricina a ales înainte de toate liderii romilor, după cum urmează : Ion Cioabă — rege pe viață al romilor ; Ionel Roman — președinte de onoare al romilor ; Nicolae Bobu — președintele Uniunii Generale a Romilor din România. După cum se vede, o veritabilă monarhie republicană pe care o propunem spre studiu și diagnoză constituționalistului (de fapt administrativistului, dar ce mai contează !) Antonie Iorgovan. Se impune o precizare : „regele" Ion Cioabă are dreptul ca, la mare nevoie, să revoce și să înlocuiască pe orice membru al conducerii naționale a romilor. De unde se vede treaba că la dînșii regele guvernează și nu domnește !

Dar surpriza cea mare nu s-a produs decît trei săptămîni mai tîrziu, la București, cînd dl Cioabă a anunțat într-o „colorată" conferință de presă despărțirea de actualul președinte al românilor. *Despărțire electorală, firește. „Cine s-a fript cu ciorbă suflă și-n iaurt" a afirmat sentențios regele romilor, arătînd că, aceștia nu-l vor mai susține la viitoarele alegeri pe Ion Iliescu. Ce dacă la alegerile de la 9 februarie a.c. dl Cioabă a mers pe mîna tremurîndă a emanatului de la Cotroceni ? Ce dacă același domn este acuzat de unii dintre conaționalii săi (deputatul Gheorghe Răducanu, de pildă) de colaborationism cu regimul ceaușist ? Și ce dacă în anumite regiuni ale țării, în Ardeal mai ales,*

regele romilor se pupă cu reprezentanți ai FSN, FDSN, PRM, PSM ?

Pînă la noi ordine și (re)orientări, romii nu-l mai vor pe dl Ion Iliescu !

LUCIAN TUDORANCEA ■

P.S. După alegerile generale, dl Ion Cioabă va fi încoronat oficial. Atenție, coroana a fost deja confecționată ! Așteptăm cu același interes și încoronarea sa ca rege internațional al romilor, adică împărat al acestora.

Un ciocan de la apus și o nicovală de la răsărit

Conferința de presă a PUNR, desfășurată la mijlocul săptămînii trecute, a constituit un adevărat eveniment politic, contactele reprezentanților partidului respectiv cu presa (mai ales în cadru lărgit) fiind, pînă acum, foarte restrînse. Deoarece sus-numitul partid nu are încă un sediu (pe măsura importanței sale) în București, casa de editare SO. ROC a găzduit „meciul" încheiat cu un **draw** politicos. In sala extrem de strîmtă, am avut parte de un decor (special ?) ales : pictură naivă. Ne-au stat în față cinci interlocutori, dintre care s-a distins domnul Radu Ceontea. Ceilalți patru (deputați) : Ioan Gavra, Octavian Căpățînă, flancați de domnii P. Burcă și Crețu. De la dl Radu Ceontea am aflat, de mai multe ori, că alianța partidului (pe care cu onor îl conduce) — cu FSN este o invenție a unei anumite părți a presei, PUNR-ul întrebînd, în mai multe rînduri, partidul de guvernămînt, ce națiune vrea să „salveze". In optica peuneriștilor, „aripa FSN, cu tendințe naționale, trebuia să se cristalizeze odată". Tot dînșii se întreabă : dacă am fi fost plasați în America de Sud, cum ar fi sunat titulatura de „salvator" ? (De la Abaddon exterminatorul la FSN salvatorul !) Dl Ceontea a comparat „divorțul" Iliescu—Roman cu alte divorțuri celebre în istorie: Pătrășcanu — Dej, Lenin — Stalin — Trotki. De se tem peuneriștii : 1) să nu fie suspectați de prozelitism frontist, 2.) de revigorarea extremei stîngi. Cît privește politica „europeană", ne-au amintit că, în declarațiile pe care le-au dat domniile lor, s-au opus dezemembrării Iugoslaviei, scenariu susceptibil de a fi pus în aplicare și în alte țări. Mai ales că, noi, românii, avem „cea mai liniștită frontieră din istorie". Reprezentanța unei firme celebre (**Associated Press**) s-a războit (cerbice) cu „morile de vînt", încercînd să obțină un „răspuns de logodnă" : „da" sau „nu" în chestiunea atitudinii față de primarul Clujului care a susținut interzicerea semnelor și pancartelor în limba maghiară. Răspunsul a fost pe muchie de cuțit : „nu știm cum s-ar traduce «New York» în limba turcă". Altfel spus, s-a găsit firesc ca firmele instituțiilor de cultură (a teatrului în limba maghiară, de pildă) să poată apărea și în limbile minorităților conlocuitoare, însă nu firmele de orice fel ar trebui să aibă același regim. Raporturile Partidului Unității Naționale a Românilor cu Partidul „România Mare" au fost, pînă la urmă, clarificate confuz : la data înființării „partidului săptămînii pe scurt", PUNR-ul deja exista. Exista (și există) și o diferență de esență între ele : PUNR se consideră a fi partid moderat de centru. Nu știm ce se consideră a fi cei care au împrumutat numele drag tuturor românilor. Cît privește alegerile, PUNR-ul „este pregătit să meargă și singur" pe listele electorale. S-a mai arătat că la răsărit nu avem frontieră, ci o apă. Dacă nu vom avea candidatul nostru propriu la președinție, vom practica metoda cunoscută : fiecare simpatizant sau membru al nostru, după propria sa opțiune". In chestiunea posibilei intervenții în situația din Republica Moldova, Partidul Unității Naționale a Românilor „nu este pentru o demonstrație de forță". Pentru că un prezumtiv „cap de pod" peste România" ar fi cel mai grav lucru care s-ar putea întîmpla, ar însemna pierirea țării. Ne aflăm între un ciocan mic de la apus și o nicovală mare care bate de la răsărit" (sp. Radu Ceontea).

MIHAIL GĂLĂȚAN

Se împlinesc doi ani de la genocidul din 13–15 iunie 1990. Atunci, ca și în decembrie 1989, au existat crime, criminali și victime. Și tot ca în decembrie 1989 n-a existat – cel puțin pentru justiție – nici un făptuitor.

Parlamentul rușinii naționale a înființat, sub presiunea internă și externă, o comisie pentru a ancheta tragicele evenimente produse atunci, în fapt pentru înmormîntarea adevărului. A fost întocmit chiar și un raport care nici pînă astăzi nu a fost prezentat in extenso opiniei publice.

Atunci, în iunie 1990, au murit oameni vinovați de împotrivirea în fața comunismului reformat. Autorii genocidului sînt liberi. Ei huzuresc – cît îi va mai lăsa Dumnezeu – în palate bine păzite, în birouri neodictatoriale. Huzuresc și speră că adevărul – ca și în cazul uciderii președintelui Kennedy – nu va ieși la iveală. Ieftine calcule pentru că cei care au participat într-un fel sau altul la grozăviile din 13–15 iunie 1990 încep să vorbească. Vorbele lor ne fac să ne întrebăm deloc retoric: ce fel de popor sîntem noi, românii?

MARTOR OCULAR LA GENOCID

„Numai eu am zărit 12 cadavre"

Discuția s-a înfiripat anevoios. Interlocutorul meu mă privea cu vădită suspiciune. Era speriat. La început nu își găsea cuvintele. Pentru a-l liniști am hotărît să îi prezint numele prin două inițiale : P.M. Înainte de a derula dialogul se impune o precizare : P. M. este angajat al Întreprinderii Miniere Cîmpulung Muscel.

L. T. : Cîți colegi de ai dumneavoastră au plecat la București în data de 14 iunie 1990 pentru a „apăra" Guvernul și cum a fost organizată deplasarea spre Capitală ?

P. M. : Din întreprinderea noastră au plecat cel puțin 10 autobuze, puse la dispoziție de IRTA Cîmpulung Muscel, instituție care ar fi trebuit să dea socoteală, după părerea mea, pentru combustibilul consumat atunci și pentru alte pagube la care a contribuit în mod direct. Dar mulți mineri au folosit CFR-ul pentru a ajunge în București. Știu că au fost unele incidente în tren, dar fără gravitate. Minerii care s-au îmbarcat pentru Capitală au luat cu ei diferite instrumente pentru a lupta, așa cum li s-a spus, împotriva „golanilor" și a „legionarilor" care doreau să răstoarne prin forță regimul lui Ion Iliescu. Cei mai mulți dintre șefii noștri s-au lăsat atrași în organizarea acestei acțiuni, în cîrdășie cu primăria și FSN-ul local. Încă din data de 13 iunie ei ne-au „explicat" de ce trebuie să răspundem apelurilor făcute la TVR de președintele țării și cei aflați în slujba sa.

L. T. : Ce ne puteți spune despre cei care s-au implicat în acțiunea din 14–15 iunie 1990 ?

P. M. : Împreună cu noi au plecat și mulți „voluntari" care nu puteau fi decît feseniști. Nu-mi pot permite să dezvălui nume din motive de securitate personală. De fapt am și fost avertizați atunci asupra riscurilor la care se expun cei care vor vorbi. În orice caz, unii dintre ei erau și sînt activiști FSN în orașul nostru. Alții, nu puțini la număr, dețineau funcții de conducere în întreprinderea noastră.

L. T. : Vreți să spuneți că au fost implicați directorul Întreprinderii Miniere Cîmpulung Muscel și primarul orașului ?

P. M. : Exact. Așa cum v-am spus, între conducerea întreprinderii, primărie și filiala FSN a existat o strînsă colaborare.

L. T. : Ce s-a întîmplat la București ?

P. M. : Imediat după ce am ajuns în Capitală am fost preluați de cîțiva civili. Aceștia au discutat cu unul din liderii noștri care de fapt nu lucra la IMC. Avea de atunci o funcție la județ sau poate la FSN Argeș. Ulterior evenimentelor din 13–15 iunie a fost numit prefect al județului Argeș și mai tîrziu secretar general al Guvernului, Nicolae Olteanu, căci despre el este vorba, îi cunoșteau pe acei civili, discuția dintre ei desfășurîndu-se pe un ton amical. Am fost conduși apoi în centrele fierbinți ale Bucureștiului, adică la Universitate, la sediile PNL și PNT-CD. Este adevărat că unii dintre noi s-au dedat la violențe față de trecători pașnici, complet nevinovați, dar aș vrea să vă spun că majoritatea au refuzat ordinele primite din partea unor civili dubioși, respectiv de a reține și molesta trecătorii. De fapt, noi am fost incitați la săvîrșirea unor asemenea acte. Printre noi apăruseră ca prin farmec indivizi în salopete noi care au fost însă demascați și respinși imediat. Personal mi-am dat seama în acele momente că fusesem aduși în București pentru a desăvîrși o diversiune comunistă. Acest gînd l-am împărtășit și celorlalți colegi care mi-au dat dreptate. În cele două zile am asistat la scene cu adevărat sălbatice, de coșmar. Numai eu am zărit 12 cadavre. Ulterior s-a anunțat că au fost doar șase morți. O minciună grosolană ! Repet : eu am zărit 12 cadavre ! Să vă mai spun că la încheierea acțiunii am primit mîncare și tuică în sticle cu etichetă de apă minerală. Ni s-a spus să nu vorbim despre cele întîmplate. Personal, dl Nicolae Olteanu a amenințat că vor suporta consecințe „dintre cele mai grave" cei care vor îndrăzni să vorbească.

L. T. : Cum apreciați acum, după trecerea a doi ani, evenimentele din 13–15 iunie 1990?

P. M. : Consider — și nu sînt singurul care o fac — că noi, cei de la IMC am fost manipulați de FSN. Cred că a fost o mare greșeală că am răspuns atunci apelurilor mincinoase ale președintelui Ion Iliescu. Ne temem însă să exprimăm în gura mare aceste adevăruri...

L. T. : De cine anume vă temeți ?

P. M. : În primul rînd de securiști. Să știți că ei continuă să mișune printre noi. Ne temem apoi de conducerea IMC care s-a dovedit total aservită FSN. Ne mai temem și de liderii sindicali : aceștia ne-au abandonat pur și simplu. Interesele lor nu mai coincid cu ale noastre.

L. T. : În încheierea dialogului nostru aș vrea să vă întreb: dacă ar fi să se repete — Doamne ferește ! — momentul 13–15 iunie, ați mai veni la București ?

P. M. : Cu siguranță, nu. Sau poate aș veni, dar pentru a detrona clica de comuniști notorii care au dus țara la dezastru !

Refuzul unui muncitor

Ion Enache, muncitor la Întreprinderea „1 Mai" din Ploiești este unul din martorii direcți ai evenimentelor din acel iunie însîngerat. Pe data de 12 iunie 1990 (data relevă, dacă mai era nevoie, caracterul premeditat al acțiunii), prin secțiile sus pomenitei întreprinderi „oameni de bine" au lansat zvonul potrivit căruia guvernul și președintele se află în pericol. În consecință, conducerea unității, la care s-au adăugat și cîțiva maiștri „cu vederi sănătoase", a făcut investigații în legătură cu cei care „doresc" să se deplaseze la București. Întreprinderea de Transport Ploiești (ITP) a venit cu rapiditate în ajutorul „iustitiarilor" ploieșteni, punîndu-le la dispoziție 4 (patru) autobuze articulate.

Miercuri, 13 iunie 1990, ora 11,00, autobuzele au plecat spre Capitală. Ajunse aici au oprit în fața „Cidonului" de pe bulevardul Magheru. Strada oferea un spectacol de groază : baricada din fața zonei libere de neocomunism, lupte sălbatice între polițiști și demonstranți.

Speriați, muncitorii de la „1 Mai" au refuzat să coboare din mașini. Mai mult, ei au făcut cale întoarsă. A rămas însă I. E. Iată ce a văzut :

În jurul bisericii Enei se dădeau veritabile lupte de stradă. Între polițiști, I. E. a zărit indivizi în vîrstă de 40–45 de ani, deghizați în elevi M.I. În privința autobuzului incendiat în Piața Universității I. E. a zărit un ofițer de poliție cu o grenadă incendiară în mînă pe care a aruncat-o asupra autobuzului. Imediat a izbucnit focul.

În după-amiaza zilei de 13 iunie, I. E. l-a văzut și auzit pe Marian Munteanu făcînd disperate apeluri la calm și nonviolență din balconul Universității. Totuși, unii au plecat spre Poliția Capitalei. Între ei și I. E. Aici, indivizi suspecți devastau clădirea spărgînd geamuri, aruncînd dulapuri pe ferestre. Cîteva încăperi erau în flăcări. I. E. nu-și poate explica nici acum cine erau devastatorii pentru că, în momentul în care cîțiva demonstranți au încercat să pătrundă în clădire, de la una din ferestrele acesteia s-au tras focuri de avertisment, zădărnicind astfel tentativa curioșilor. Trebuie să recunoaștem că aspectul este extrem de important, el figurînd atît în Raportul elaborat de GDS, cît și în alte relatări asupra momentului, cum ar fi cea a muncitorului Gheorghe Ștefan de la Întreprinderea „Faur" din București care a confirmat caracterul regizat al incendierii Poliției Capitalei.

Dar să revenim. Din fața clădirii, I. E. s-a îndreptat apoi spre sediul Ministerului de Interne. De aici se trăgea asupra demonstranților. În primele rînduri, I. E. a zărit un grup recalcitrant dotat cu sticle incendiare pe care le aruncă în direcția ministerului. Acești „furioși" aveau figuri ciudate, unii erau tunși foarte scurt, aproape regulamentar. Ei au răsturnat cîteva mașini aflate în zonă pe care ulterior le-au incendiat. Brusc s-a făcut apariția un grup compact de soldați, care însă n-a acționat în nici un fel, retrăgîndu-se la fel de brusc. Dinspre clădirea Ministerului de Interne a reînceput focul asupra mulțimii care fugea isterizată. Mulți s-au împrăștiat.

După acest episod, I. E. s-a deplasat la TVR unde, așa cum auzise vorbindu-se în mulțime, se derulau evenimente asemănătoare. Aici, unii au sărit gărduțul în curtea instituției, cerînd transmiterea pe post a casetei cu cele întîmplate în Piața Universității. În acest moment al declarației sale, I. E. menționează un aspect deosebit de important, cu o mare relevanță în înțelegerea corectă a ceea ce s-a întîmplat la 13 iunie în fața TVR. Se formase un cordon de oameni care se țineau de mîini pentru a nu permite intrarea în instituție celor tentați s-o facă. La un moment dat, au apărut cîteva camioane încărcate cu muncitori : acestia — îmbrăcați în salopete — au coborît în fruntea lor aflîndu-se un individ cu halat albastru (un maistru, probabil) foarte agresiv în gesturi și în limbaj. Intrușii erau înarmați cu bîte și bare metalice pe care le-au folosit împotriva demonstranților. Dar numai pentru scurt timp, pentru că agresorii au fost rapid imobilizați de mulțime. Aceasta i-a lăsat totuși să plece nu înainte de a-i dezarma.

Realizînd că la TVR aveau să se întîmple lucruri grave, I. E. a plecat spre Piața Victoriei cu gîndul de a se îndrepta spre Gara de Nord. Ajuns în fața clădirii Guvernului, I. E. a putut constata prezența unei alte mulțimi care asculta discursul președintelui Ion Iliescu. Acesta a invitat pe cei din piață să rămînă pe loc și să apere Guvernul, existînd „pericolul unei lovituri de stat legionare". Cei care își manifestau într-un fel sau altul dezacordul față de președinte și FSN erau imobilizați de un fel de oameni de ordine, bătuți și duși (mai bine spus tîrîți) în clădirea Guvernului.

Dezgustat, I. E. a coborît în stația de metrou îndreptîndu-se spre Gara de Nord. Un muncitor a refuzat deci să se lase manipulat de „organele" unui regim neocomunist. Dar cîți au procedat atunci, în iunie 1990, astfel ?

LUCIAN TUDORANCEA ■

La noi, în pregătirea studentului medicinist, psihiatria beneficia de un stagiu de trei săptămîni. În fond, nepermis de puțin, comparativ cu situația din alte țări. Și totuși, chiar și acest minstagiu a fost suprimat. Dacă enormitatea s-ar fi produs înainte de decembrie 1989, ne-am fi explicat crezînd că oameni neinformați și rău intenționați au hotărît acest lucru. Surpriza, care frizează revolta, a fost determinată de faptul că anularea stagiului de psihiatrie – și înlocuirea lui cu așa numitele lucrări practice – s-a produs în toamna anului 1990. Surpriză cu atît mai mare – și mai revoltătoare – cu cît măsura nu a fost luată decît de conducerea Universității de Medicină și Farmacie „Carol Davila" din București: la celelalte facultăți de medicină din țară, învățămîntul psihiatric se desfășoară, cum e și firesc, sub formă de stagiu.

Prof. dr. GEORGE IONESCU

ALERGIE LA DOCTORANZI

La 20 noiembrie 1991 Ministerul Învățămîntului și Științei se adresa, prin Direcția Generală a Învățămîntului Superior, mai multor universități și institute din țară astfel:

Vă facem cunoscut că, în conformitate cu prevederile Hotărîrii Guvernului nr. 461/1991, art. 40, și în baza propunerilor exprimate în ședința Comisiei Superioare de Atestare din 1 noiembrie a.c., ministrul învățămîntului și științei a decis prin Ordinul nr. 11052/19.11.1991 ca în acest an universitar să se organizeze admiterea la doctorat, conform precizărilor anexate (anexa 1 la ordin), în anumite instituții de învățămînt superior (anexa 2 la ordin), la specialitățile desemnate în acest sens (anexa 3 la ordin)... Totodată, vă transmitem lista cu conducătorii științifici (anexa 4 la ordin) pentru care Comisia Superioară de Atestare a propus să nu primească locuri la admiterea la doctorat în acest an universitar...

Anexa 1, intitulată **Precizări privind admiterea la doctorat în anul universitar 1991/1992**, la punctul 7, reușește să strălucească printr-o imprecizie de-a dreptul elaborată. Mai întîi se afirmă categoric: **Numărul locurilor la doctorat este determinat de locurile libere la fiecare conducător științific și se aprobă de rector; un conducător științific poate îndruma simultan maximum 10 doctoranzi aflați în stagiul de pregătire. În stabilirea acestui număr nu se ține în considerare doctoranzii străini sau cei din Republica Moldova.**

După care, la același punct 7, se dă un fel de sfat. Urmat iarăși de o formulare categorică. Iată: **Recomandăm o eșalonare rațională a locurilor încît la un conducător științific să nu se ocupe mai mult de 4–6 locuri, inclusiv cele ocupate în anii anteriori; un conducător științific poate primi maximum 10 locuri, nesuplimentabile. În cazul depășirii numărului legal – s.n. – de 10 doctoranzi la același conducător științific, candidații admiși în plus – s.n. – nu vor fi luați în considerare drept doctoranzi.**

Dacă legal este să se acorde 10 locuri fiecărula, atunci cît de legală este recomandarea „să nu se ocupe mai mult de 4–6 locuri"? Iar, în aceste condiții, cum mai poate fi caracterizată aplicarea recomandării?

Ce a urmat? Textul acestor „precizări" stă mărturie că pe ministeriabilii care l-au fost emanat nu prea îi interesa ce avea să mai urmeze.

Cu o asemenea pildă de utilizare a ceea ce-i legal, la Universitatea de Medicină și Farmacie „Carol Davila" din București, s-a făcut încă un pas original. La 23 decembrie 1991, în colegiul Senatului, procesul verbal înregistra laconic: „S-au aprobat recomandările privind desfășurarea admiterii la doctorat". Au fost prezentate ele în acea ședință? Nu știm. Nu știe nici doamna Didona Niculescu, secretar șef (atunci ca și în prezent). Rectorul este nou-nouț și ne îndatorează explicînd: „Doamna le știe pe toate". Atoatestiutoarea doamnă zice simplu: „Astea sînt!", și ne arată o filă cu **Recomandări pentru conducătorii științifici și comisiile de admitere la doctorantură.** Pentru rector a semnat altcineva. Evident, indescifrabil. A semnat însă pentru secretar șef dna Didona Niculescu însăși. Dar străniul document nu a fost nici ștampilat, nu este nici măcar datat. Se înțelege că, în aceste condiții, un funcționar scrupulos nici nu l-ar fi înregistrat. Și nici nu a fost înregistrat. De unde se vede marea acurateță cu care lucrează dna secretar șef. Nu ai de unde să știi **cînd** a fost tichilit „documentul", **în cîte variante**, și cînd a fost dactilografiată **această** formă. Dna Didona Niculescu susține că așa cum ni le arată și ni le oferă xerografiate — adică fără ștampilă, fără semnătura rectorului și fără număr de înregistrare!! — „Recomandările acestea le-am pus în dosarul fiecărei comisii de examinare pentru admiterea la doctorat înainte de-a începe concursul, și așa le-am dat".

Cînd, în toamna lui 1990, a primit acel unic loc la doctorat, el i-a fost acordat numai în urma unui memoriu către rectorat, în care profesorul George Ionescu expunea situația sa profesională și științifică, precum și „starea precară" a doctoranturii în domeniul psihiatriei. În mod firesc te întrebi ce a provocat hipoacuzia conducerii UMF la toate acestea. Obstrucționarea profesorului George Ionescu să-și aibă, oare, rădăcinile tocmai în faptul că, în trecut, în loc să facă politică, după absolvirea medicinei, fiind cadru didactic, s-a apucat să urmeze și cursurile Facultății de Psihologie? Sau să se datoreze ciudățeniei (pentru unii) că, după ce și-a luat doctoratul în psihiatrie, și-a mai luat un doctorat: în psihologie? Sau pentru că are numeroase studii de psihiatrie publicate în țară și în străinătate? Ori, cumva, pentru că, fiind autorul a patru monografii, mai este și laureat al Premiului Academiei Române pentru una din ele („Psihologia clinică")?

„Motive" de acest ordin s-ar mai putea găsi, numai că obstrucționările din umbră ar fi cazul să înceteze.

Profesorul a îndrăznit să creadă că ele vor dispărea. Oare cine ține morțiș să-l contrazică? Să fie, cumva, tot „pacienții" din echipa (sau de la clubul) celor care i-au înmormîntat o carte 13 ani într-o editură – cu contract! –, pentru ca abia în 1990 să poată fi tipărită?

Titlul ei: „Psihoterapie". Vina, îngrozitoarea vină a autorului, o spune singur la pagina 13: „Dintre metodele de psihoterapie, am ales două: psihanaliza și psihoterapia cognitivă". Înverșunarea „colegială" care-l însoțește pe autor nu pare să arate că ar fi o lucrare oarecare; dimpotrivă.

Poate că așa a făcut. Dar foaia aceasta de hîrtie era și rămîne suspectă. Mai ales că, în ciuda titlului: **Recomandări**, la restricțiile ministerului — înmănușate tot într-o titulatură înșelătoare — aici se adaugă altele, cu alură imperativă: **Se atrage atenția în mod deosebit comisiilor de admitere că numărul de locuri este limitat la cel planificat. În cazul în care comisia va acorda note egale candidaților, depășind numărul de locuri acordat, se va anula concursul; atenție deosebită, deci, la ultimul loc din clasament!"**

Mai întîi amenință ministerul că taie tot ce trece peste zece, apoi amenință rectoratul cu o secure originală: taie pîn' la rădăcină! Anulează tot. Nu știu dacă printre autorii, deocamdată anonimi, ai acestei invenții se află vreun profesionist al bisturiului, dar se vede că sînt cîțiva ilustri minuitori de secure.

Profesorului Dr. George Ionescu, șeful Clinicii de Psihiatrie, i s-a planificat în 1990 un singur loc. Avea, deci, în îndrumare un doctorand. De data aceasta i s-au aprobat trei locuri. Deși, în acest mod, o situație și așa absurdă — se va vedea imediat — era încărcată deliberat cu o doză suplimentară de absurd. La concursul (colocviu) din 22 ianuarie 1992, comisia numită de rectorat a admis cinci candidați. Toți au nota maximă. Conform reglementărilor, rezultatul li se comunică în aceeași zi.

Din procesul verbal înaintat de comisie rectoratului:

Precizăm că la dl Prof. G. Ionescu au fost admiși 5 candidați întrucît:

— domnia sa avea un singur doctorand din sesiunea trecută, astfel încît nu depășește numărul de 6 doctoranzi concomitent;

— pregătirea științifică și profesională a celor 5 candidați a fost foarte bună, încît comisia, în unanimitate, a apreciat-o cu nota 10 (zece);

— am vrut să evităm situația jenantă din sesiunea precedentă cînd, datorită faptului că a avut un singur loc la doctorantură, cadrele didactice de la disciplina de psihiatrie au fost nevoite să se înscrie la Timișoara, unde conducătorul științific avea 10 locuri.

Întrucît considerăm că doctorantura constituie un mod de pregătire și nu de consacrare științifică propunem ca Rectoratul UMF să suporte cheltuielile de transport (București – Timișoara), în vederea susținerii referatelor și examenelor din cadrul doctoratului.

De altfel, conducerea catedrei de psihiatrie a prezentat conducerii UMF, cu două luni în urmă, această situație, solicitînd suplimentarea numărului de locuri pentru dl. Prof. Dr. G. Ionescu.

Pe baza acestor considerente, vă rugăm, Domnule Rector, să acceptați admiterea la doctorantură a celor 5 candidați din această sesiune, asigurîndu-vă că ei vor avea cel puțin

Mai este nevoie de învățătură?

Începînd din anii '70, în Occident s-a înregistrat o creștere a sistemului productiv și a apărut șomajul structural, cauzat atît de penuria locurilor de muncă oferite, cît și de apariția concedierilor din motive economice legate de restructurările întreprinderilor.

Șomajul structural a devenit nu doar expresia unei proaste gestionări a întreprinderilor, dar și o miză a luptei pentru locuri de muncă între diferiți factori sociali.

Una din tendințele manifeste este prelungirea duratei de învățătură a tinerilor. Imediat după intrarea în piața muncii, apare o adevărată inflație a titlurilor școlare. Chiar dacă numărul locurilor de muncă necalificată rămîne inferior numărului debutanților ieșiți din sistemul de învățămînt cu nivelul cel mai scăzut, devalorizarea titlurilor școlare îi aduce pe deținătorii acestora în situația de a ocupa posturi necalificate, pe care le avuseseră înainte netitrații; de aici un puternic procent al șomajului pentru cei care nu posedă nici un fel de diplomă.

Dar se remarcă și un alt fenomen: micii patroni manufacturieri și comercianți consideră că prelungirea învățăturii este de prisos și pun preț în continuare pe calități ca: vîrstă, aparență fizică, fel de a fi. Petrică D., 14 ani, elev: „În fiecare simbătă și duminică muncesc la o firmă, ce se găsește, curățenie, cărat navete, spălat mașina, de toate. Mai e puțin și se termină școala, abia aștept să scap. La liceu nu mă mai duc, tot degeaba".

Și inventivitatea românului nu se dezminte. Maria O., 20 ani, bacalaureată: „Nu, nu sînt angajată cu forme, n-am vrut eu, deocamdată. Patronul m-a trecut la prestări servicii, e bine și pentru el, că plătește impozit mai mic. Mai am trei luni la șomaj și așa cîștig mai mult".

Deziluzia care se naște din decalajul dintre aspirații și șansele oferite pe piața muncii la terminarea școlii, care l-a înșelat și l-a dezamăgit, aduce tineretul în fața unei optici greșite în principiu, însă reală în fapt: respingerea a tot ce putea oferi munca titrată pînă acum, exemplificată în „carieră", „avansare", „poziție socială" etc. Virgil A., 25 ani: „Am terminat Cibernetica anul trecut și cîteva luni am căutat o slujbă la nivelul pregătirii mele. Apoi m-am mulțumit cu ce am găsit, așa că introduc date pe un display, lucru pe care aș fi putut să îl fac și fără să-mi tocesc cinci ani coatele pe băncile facultății".

Într-adevăr, șomajul structural, conștientizînd raritatea posturilor, antrenează o modificare la nivelul exigențelor; întrucît cei care neavînd alte resurse de trai sînt forțați să accepte o muncă inferioară calificării lor în raport cu aspirațiile profesionale, șomajul tinde să întărească orientarea atitudinilor față de muncă. Ștefan B., 30 ani: „Nu-i nimic degradant să vinzi zlare în stradă. Sîntem trei în business-ul ăsta de aproape doi ani de zile. Bine că s-a mai încălzit iarăși vremea! E destulă bătaie de cap. Decît Cernavodă... Sîntem trei proiectanți ratați, asta-i ratați. Da' nu mai rezistam. Cheltuială cu două case, aici și acolo, bani pe tren, mereu pe drumuri..."

Dacă cei ce ocupă un post relativ stabil încearcă prin orice mijloace să și-l păstreze, la cei-lalți, siliți la munci precare și temporare, se constată un procent mare al absenteismului ca răspuns logic la instabilitatea angajării, chiar dacă fără acoperire economică. Tudor C., 28 ani, merceolog: „În sectorul de stat actualii șefi sînt inși incapabili ori profesional, ori financiar, care nu s-au putut privatiza încă. Toți așteaptă să le pice din cer contractele. Treaba merge prost. Cine crede că la stat ai siguranța postului se înșală. De frica șomajului unii sînt în stare de chestii incredibile, pînă la înjosire chiar".

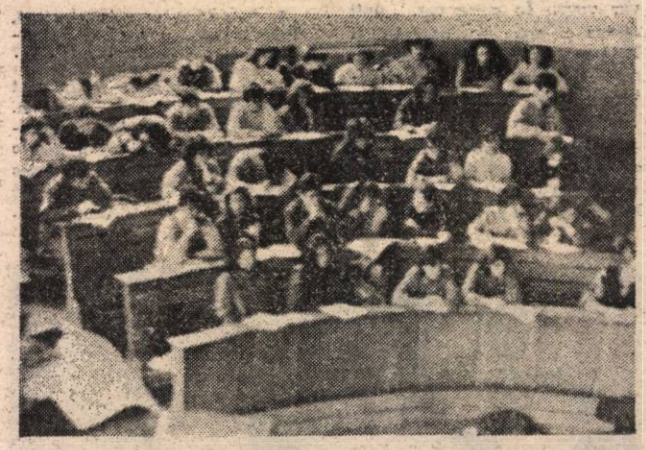

Pentru „temporari" orice nouă concediere își pierde eficacitatea ce ar trebui să vizeze progresul societății; ei sînt conștienți că nu există viitor pentru postul ocupat la un moment dat, iar o muncă subcalificată nu va fi niciodată exercitată cu tragere de inimă, indiferent de remunerarea sa. Corina M., 29 ani: „În decembrie '89 tocmai născusem a doua oară. Era preferabil să fac copii decît să fac **naveta 150 km**. Am absolvit franceza și totuși azi sînt vînzătoare într-un boutique anost. Ca profesoară n-aș avea 20 000 lei pe lună, dar nici n-aș spăla pe jos după ore... Ce să zic, mă plafonez, mă rezum la cotidian. Mi-am luat niște meditații și așa mă simt și eu profesoară, duminica".

Șomajul a atins toate categoriile populației dar cu pr[illegible] dere tinerii și femeile. Se [illegible] stată un fenomen ciudat: [illegible]

U.M.F. CAROL DAVILA
RECTORAT

RECOMANDARI
pentru conducătorii ştiinţifici şi comisiile de admitere la doctorantură

Doctorantura în medicină trebuie să reprezinte un titlu de maturitate ştiinţifică şi profesională, nu poate suplea pregătirea de specialitate şi titlul de primar.

In selectarea candidaţilor admişi prin colocviu, se va asigura o înaltă ţinută profesională. Nu vor putea fi selectaţi pentru disciplinele clinice candidaţii care nu au titlul de specialist, o experienţă în specialitatea respectivă şi o activitate ştiinţifică corespunzătoare. De asemenea, se recomandă a nu fi admişi candidaţii care au depăşit vîrsta de 50 de ani.

Pentru disciplinele preclinice, selectarea se va face dintre cadrele care au o experienţă dovedită în specialitatea respectivă de minimum 5 ani.

Colocviul de admitere va consta dintr-o expunere a subiectului tezei de doctorat, făcută de candidat, în care va arăta scopul cercetării, materialul şi metoda ce o va utiliza, precum şi stadiul actual de cunoaştere a problemei. Comisia de admitere va pune întrebări asupra subiectului tezei şi asupra altor probleme legate de specialitatea pentru care candidează.

Candidatul îşi va prezenta lista lucrărilor ştiinţifice publicate şi comunicate şi va susţine în faţa comisiei conţinutul şi rezultatele acestor lucrări.

Credem de asemenea, că este necesar ca fiecare candidat să cunoască bine cel puţin o limbă străină de circulaţie internaţională.

Se atrage atenţia în mod deosebit comisiilor de admitere că numărul de locuri este limitat la cel planificat.

In cazul în care comisia va acorda note egale candidaţilor, depăşind numărul de locuri acordat, se va anula concursul; atenţie deosebită deci la ultimul loc din clasament.

Media minimă de admitere este de 8,00 - 8,50

RECTOR,
Prof.Dr.Porumbiu Popescu

SECRETAR ŞEF INSTITUT,
Didona Leştiţeanu

aceleaşi condiţii de pregătire şi exigenţă ştiinţifică pe care le asigură disciplina de psihiatrie la Timişoara.

Răspunsul rectoratului (nr. 5242/10 aprilie 1992) : **Vă facem cunoscut că, prin adresa nr. 27180/1992 — a Ministerului Învăţămîntului şi Ştiinţei — nu s-a aprobat resusţinerea colocviului de admitere la doctorat în specialitatea „psihiatrie"... Ca urmare, rămîne valabilă** hotărîrea — **s.n. — Senatului privind anularea colocviului susţinut în sesiunea decembrie 1991 — ianuarie 1992.**

Acum, după ce aţi citit toate cele de mai sus, nu este greu de înţeles ce soi de muşte aveau pe căciuli şi pe basmale manufacturierii propunerii cu „resusţinerea colocviului". Dar să privim mai atent ce fac domniile lor. Pretind că aplică o hotărîre a Senatului. Ei bine, o asemenea hotărîre NU EXISTĂ ! Atîta că, aşa cum ne-a spus dna Didona Leştiţepetoate, e dedusă de Domnia sa — dacă nu cumva şi de alte doamni a-

semănătoare — din încert oficialele şi cvasicorect „introduscle" recomandări ale rectoratului. Care, în treacăt fie zis, dacă erau recomandări nu puteau fi simultan şi porunci (sau hotărîri) ale Senatului.

Nu este nici imposibil, nici prea tîrziu ca tot ce au strîmbat unii să îndrepte alţii. Mai cu seamă că acestea se petrec în învăţămînt, Domniile Voastre, nu în comerţul cu gablonzuri !!! Şi, încă, în învăţămîntul universitar ; ba chiar postuniversitar ! Recitiţi, vă rog respectuos, titlul de mai sus şi reflectaţi la toate acestea o noapte. Cei care sînteţi gata să mă certaţi pentru că n-aveţi niciodată insomnii, nu mă ocăriţi, socotiţi că m-am adresat altora şi dormiţi liniştiţi înainte.

Aşteptăm răspunsul celor dispuşi să înfrunte lupta cu somnul.

V-a deranjat
fără părere de rău
DORIN GHERGHINESCU ■

ţit mai puţin insuportabil şi dramatic de către femei în comparaţie cu bărbaţii, şomajul prelungit slăbeşte simţitor tenacitatea acestora pentru găsirea unei slujbe. Cristina A., 35 ani, preparator-chimist : „Cînd m-au anunţat că sînt pe lista restructurărilor, a treia într-un an, aproape că am răsuflat uşurată. Aşteptarea îmi măcinase nervii, eram într-o stare de stress îngrozitoare. Noroc cu soţul, că munceşte la o firmă particulară. Eu m-am resemnat într-un fel. Am devenit casnică şmotruiesc, am grijă de copil. Dar pentru asta am făcut atîţia ani de şcoală ?"

La prezent se adaugă teama atît a elevilor, cît şi a studenţilor de a se transforma în viitor în şomeri. Apar orientări şi reorientări înspre anumite meserii considerate „sigure". Liliana P., 18 ani, liceană : „Părinţii sînt foarte supăraţi că m-am răzgîndit. N-are nici un rost să mă duc la medicină. O să dau la A.S.E. la Contabilitate, e de viitor. Fratele mamei e pensionar, dar ţine registrele contabile pentru trei firme şi cîştigă mai mult de 70 000 lei pe lună".

Se ajunge la evidenţierea unui alt sistem de valori : „salariul", „durata perioadelor muncite" sau „organizarea timpului de muncă".

Dezamăgirea se împleteşte strîns cu o derută manifestă. Tinerii emigrează masiv în căutarea afirmării. Alexandru A., 27 ani, inginer : „Am prieteni în America şi mă gîndesc să plec şi eu cum au plecat atîţia. Aici ce să fac ? Să aştept bătrîneţea ?

Lucrurile nu numai că nu progresează, ci e clar că merg din ce în ce mai rău. Din promoţia mea doar cîţiva colegi mai sînt în ţară, restul s-au răspîndit în lumea largă. Păcat că în România inteligenţa nu este apreciată ! Eu unul n-am învăţat 5 ani de TCM ca să rămîn toată viaţa şofer. Bani să mă privatizez n-am, sînt şi cam ţeapăn de coloană şi nu prea sînt în stare să mă ploconesc. Ce şanse mai am aici ? Creierele nu sînt plătite la valoare. Asta-i, o să emigrez şi eu".

Se profilează deja foarte clar pericolul extrem de nociv pentru viitor ca încă din adolescenţă tinerii să reconsidere învăţătura, să nu îi mai dea atenţie. Şi peste nişte ani de zile, cînd ţara asta va trece peste criza actuală şi va avea nevoie de specialişti, şcoliţi şi superşcoliţi, cine vor fi aceştia ?

Spectrul şomajului structural ameninţă să liniarizeze profesiile şi atitudinile faţă de muncă. Şi asta în condiţiile nemiloase ale unei inutilităţi cel puţin actuale a diplomelor şcolare.

Greva din învăţămînt, alt act de disperare, atrage atenţia şi asupra unor aspecte deosebit de primejdioase în educaţia tinerelor generaţii, ca răsfrîngerea în viitor a atitudinii cel puţin nepăsătoare faţă de situaţia actuală din şcoala românească.

Dezamăgirea tineretului aduce întrebarea : mai este nevoie de învăţătură ?

CRISTINA
DARMINA IAMANDI ■

PARANORMALUL LA UN PAS DE NOI

Un accident tragic şi aripa stranie a presimţirii

Mai întîi a văzut luminile. Un ARO în viteză venea din faţa sa. Ori poate nu le-a văzut, fiindcă atipise. N-a mai putut face nimic. Şoferul din ARO s-a bilbiit, cel din dreapta sa s-a speriat şi l-a speriat, probabil, şi pe el. DACIA intrase în curbă în plină viteză. Impactul fatal s-a produs. Şoferul din ARO a frînat şi a murit, lovit drept în frunte, cu faţa făcută zob. Un accident ca oricare altul, dacă în urma lui, în afara celor trei morţi zdrobiţi cu violenţă şi maşinilor scoase completamente din uz, nu ar mai fi un şir straniu de coincidenţe, iar a pune toate acestea pe seama destinului parcă e prea puţin. Ceea ce s-a întîmplat aici, pe drumul naţional 65 E 70 la km 81+800, ţine deja de ceea ce am putea numi fără reţinere: paranormal.

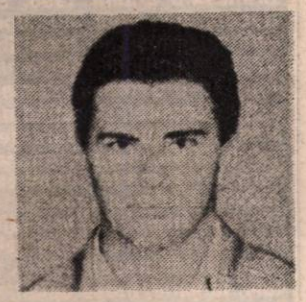

Dan Mihăilescu un destin curmat la 22 de ani

Primul avertisment, prima premoniţie

Iulie 1991 : Dan Mihăilescu, împreună cu tatăl său, se pregătesc să transporte la ţară, într-o zi de **vineri**, o remorcă plină cu lemne. Încearcă să pornească tractorul (proprietate personală) timp de cîteva ore. Deşi nu se defectase pînă atunci tractorul se încăpăţînează să nu plece din Piteşti, localitatea în care locuieşte familia Mihăilescu. Abia în jurul orelor 21.30, tractorul „consimte" să se urnească. Drumul pe vreme de noapte e anevoios. Conduce Dan, în vîrstă de 22 de ani, un as al volanului. În dreptul satului îi ajunge din urmă un FORD alb care aparţinea Federaţiei Române de Scrimă. Acesta se îndrepta spre Craiova, venind de la Bucureşti. În maşină se aflau : antrenorul secţiei de baschet al clubului „Universitatea" Craiova ,profesorul Alexandru Constantin Duţu, vicepreşedintele clubului craiovean, lector Marian Georgescu şi antrenorul de volei de la aceeaşi şcoală sportivă, Adrian Cotoranu. Cei care se afla la volan era Nicolae Istrate, şofer profesionist. Era în preajma primelor zile de iulie (probabil 5). Ulterior , procesul a stabilit în instanţă primele circumstanţe. Se pare că şoferul FORDULUI nu a observat tractorul. FORDUL circula cu viteză excesivă. Tractorul şi remorca circulau în mod regulamentar şi cu viteză relativ redusă. FORDUL a „intrat" cu viteză în remorca tractorului. Rezultatul a fost dezastruos : doi morţi pe loc.

Un os străpunge pielea victimei, la fel se va repeta 6 luni mai tîrziu

Dan era speriat. Cu mîinile lui a scos pe primul mort din partea dreaptă a maşinii : era profesorul Alexandru Constantin Duţu. Ceea ce a văzut l-a impresionat profund, urmînd ca să-i rămînă întipărit pe retină pentru totdeauna. Profesorul Duţu avea piciorul fracturat : o fractură deschisă, cu un aspect de-a dreptul zguduitor. Unul din oasele piciorului îi străpunsese pielea, „cu răutate" parcă, imagine care avea să-l obsedeze. Ceilalţi doi pasageri, Adrian Cotoranu şi Nicolae Istrate aveau să se aleagă cu răni foarte grave. Au fost imediat transportaţi la Spitalul de Urgenţă din Bucureşti. Aveau să supravieţuiască. Ziarele cu profil sportiv au scris despre această dramă : „Gazeta Sporturilor" în nr. 450 din 17 iulie 1991 şi apoi în nr. următor, 451 din 18 iulie 1991. Ulterior rudele celor decedaţi aveau să dea în judecată şoferul de la bordul FORDULUI, cerînd, probabil, inerente despăgubiri şi stabilirea unei responsabilităţi în ce priveşte vinovatul accidentului. Dan Mihăilescu a fost printre cei chemaţi să depună mărturie în acest proces atît de dramatic. Nu avea să se mai prezinte la înfăţişări, fiindcă la acea oră va fi **mort**. În locul lui avea să se înfăţişeze tatăl său ca martor (se aflase pe scaunul din spatele fiului său care conducea tractorul). O vreme accidentul nefast din iulie a fost uitat întrucîtva, deşi era viu încă în memoria protagoniştilor. Familia Mihăilescu mai discuta despre asta numai din cînd în cînd.

Şi a fost ziua de 3 ianuarie 1992

Pe data de 30 decembrie 1991, Dan a hotărît să plece pentru a-şi petrece Revelionul într-o localitate aflată puţin mai sus de Curtea de Argeş, la cabana Căpşunica. La întoarcere, colegii de facultate aveau să-l aştepte, în a doua zi a lunii ianuarie, pentru a se înfiinţa la Piteşti. Zadarnic. După ce a petrecut Revelionul, Dan, împreună cu cei din maşină (erau, în total, două perechi) au decis să se bucure de iarnă şi sărbătorile ei la Sinaia sau la Poiana Braşov. În jurul orelor 12 au plecat din Piteşti (în z'ua de 2 ianuarie a.c.) şi au căutat pe Valea Prahovei camere la hotel pentru închiriat. Căutare inutilă întrucît, dată fiind perioada supraaglomerată, au au reuşit să închirieze nicăieri locuri de odihnă pentru noapte. S-au dedat atunci distracţiilor şi au petrecut restul zilei şi serii într-un restaurant. La vreme de noapte au purces înapoi spre Piteşti. Drumul se pare că a fost destul de anevoios, mai ales din cauza gheţii. Dan simţindu-se foarte obosit de circuit. În Piteşti au reuşit să ajungă la miezul nopţii, pe la ora 2.30. Dan nu a vrut să se mai întoarcă acasă. S-au îndreptat cu toţii spre apartamentul uneia dintre fete. Se înţelege că d'stractia a continuat şi nimeni nu s-a putut odihni pînă dimineaţă. Dan avea să resimtă masiv oboseala acumulată în cursul atîtor zile de petreceri prelungite.

Cu cîteva secunde înainte Dan încă trăia...

Moartea aşteaptă în curba de la Optaşi

În dimineaţa de 3 ianuarie a.c., cele două perechi au pornit la drum, în jurul orelor 9. Era tot o zi de **vineri**, aceeaşi zi a săptămînii în care se întîmplase accidentul din iulie. El se îndreptau spre Slatina (plecaţi din Piteşti), mai precis spre comuna Potcoava, unde locuiau cele două fete, Florina Predescu şi Diana Filip. Ultima era prietena lui Dan. Celălalt băiat era partenerul Florinei Predescu. Amîndouă perechile urmau să se căsătorească în curînd. Dan conducea cu mult curaj. Sora sa, Monica, avea să ne spună că „nu-i era frică de nimic pe lume" (Dan fusese, de altfel, şi pilot amator, în cadrul aerodromului „Henri Coandă"). Drumul acoperit cu poşgîţe de gheaţă şi polei, parcurs cu o zi înainte, îl obosise nespus. Însă drumul din ziua de 3 ianuarie se prezenta ca fiind exact contrariul celui din ziua precedentă. Era foarte însorit, neted şi aproape uscat. Din păcate, cum s-a dovedit mai tîrziu, înşelător. Deşi se părea că este exact drumul care te îndeamnă să hălăduieşti, Dan s-a destins în scaunul din care şofa. A apăsat pe butonul aparatului de radio şi muzica s-a revărsat confortabil în autoturism. Avea şi ceva din pasiunea vitezei. Aşa că a apăsat pe accelerator. În preajma comunei Optaşi, într-o curbă, l-a apărut un ARO în faţă. Nu se ştie dacă a picotit la volan sau a închis ochi'i numai pentru o fracţiune de secundă. Iarăşi nu se ştie dacă frîna bruscă a şoferului l-a derutat sau l-a surprins cei puţin. Erau orele 11,30—12.00 ale dimineţii. Accidentul (impact frontal) s-a produs la mică distanţă pe ruta faţă de cel petrecut în luna iulie a anului precedent. Dan a murit pe loc.

Un loc predestinat pentru moarte al familiei ?

Şoferul de pe ARO, Emil Bulac, a decedat şi el pe loc. Alături de aceşti doi morţi a mai trecut pe lumea cealaltă şi una din fetele din DACIE, Predescu Florina, cea care ar fi trebuit, nu peste mult timp, să fie mireasă. Cum a murit Dan ? A avut parte din organele interne zdrobite, iar şira spinării făcută zob. Acestor leziuni grave li s-au mai adăugat şi serioase fracturi ale ambelor picioare : piciorul drept a fost rupt în trei locuri şi stîngul la fel. Un os i-a străpuns carnea piciorului şi pielea lui tînără: „cu răutate, parcă" după cum se întîmplase mai demult în cazul profesorului Alexandru Constantin Duţu, cel care fusese victima accidentului cu tractorul.

Însă şirul coincidenţelor frapante nu se opreşte aici. Tatăl lui Dan Mihăilescu a mai avut doi fraţi. Amîndoi au murit în urma unor accidente de maşină. Unul dintre ei a fost omorît chiar pe aceeaşi şosea, Piteşti — Slatina. Să fie acesta un loc (geometric) predestinat pentru familia Mihăilescu? Să fie maşina (autoturismul) geniul rău al familiei ? Oricum, şirul de potriviri stranii în această poveste ne trimite cu gîndul direct la fenomene paranormale, la prevestire şi alte legi secrete, implacabile, ale existenţei care se exprimă atît de brutal fără ca noi să cunoaştem mai nimic din mecanica lor înfiorătoare. În afară de consecinţele absolut tulburătoare care trimit ,uneori, printr-o singură lovitură, mai multe suflete în hăul fără de întoarcere al morţii.

MIHAIL GĂLĂŢANU ■

Comunism și corupție la Șerc

Localitățile Șercăița, Breaza și Rînșoru erau primele sate din zona Făgăraș, județul Brașov, care trebuiau demolate în primăvara anului 1990. Evenimentele din decembrie 1989 au pus capăt acestei acțiuni criminale. Încă din toamna anului 1989, comuna belgiană Lierneux s-a înfrățit cu Șercăița. Primele ajutoare destinate Șercăiței, constînd din 300 colete, au fost deturnate, în data de 18 01 1990, de către CFSN-ul din comuna Șercaia. Locuitorii din Șercăița și ambasada belgiană au clarificat ulterior eroarea. Tocmai în martie '90 șercăițenii primesc ajutoarele. În iulie același an, oficialitățile belgiene aduc – în afară de îmbrăcăminte – 28 paturi cu saltele, lenjerie, mese spital, veselă, ustensile sanitar-medicale, pentru dotarea și amenajarea unui Centru de recuperare medicală. În Belgia așezămîntul se numește „Maison de repos". Și încep demersurile locale către prefectură, primul purtînd data de 1 iulie 1991. De atunci se așteaptă o adresă oficială! Dar, clădirea respectivă este rîvnită și de actualul primar, Nicolae Popa, pentru înființarea unui restaurant! Lupta va fi mare. Va învinge sănătatea sau băutura?

Cum s-a privatizat fostul inginer șef

Ing. Nicolae Popa s-a născut în Șercăița. Se poate mîndri cu faptul că are două facultăți terminate : Agronomia și ASE-ul. A îmbrățișat, pînă la urmă, meseria de agronom. Anul 1985 l-a găsit ca inginer șef la C.A.P. Sinca. Atunci a fost luat în seamă de ziarul județean „Drum Nou", în articolul „Lipsa de răspundere și exigență, indisciplina — sancționate cu toată fermitatea !". Spicuim din articolul incriminant : „În 1983—1984, pentru acoperirea deficitului de furaje, s-a cumpărat fin în valoare de peste 2 milioane lei. De unde ? Ei bine, printre persoanele care au vîndut fîn C.A.P. se află : președintele unității, Cornel Uscoiu, **inginerul șef Nicolae Popa** (subl. n.), ing. Viorel Negomireanu, șef de fermă, Iacob Roman (...), prețurile fînului au adus venituri frumușele vînzătorilor și goluri în... veniturile unității". Urmarea a fost că ing. șef Popa a lucrat două zile pe... tractor !, măsură luată de mai marii județului.

Revoluția l-a găsit în postura de ing. șef la C.A.P. Șercăița. S-a autoales în C.F.S.N.-ul local. Apoi a avansat către „inima" județului : inspector al Direcției Agricole și membru în Comisia de privatizare. Profitînd de aceste atuuri, și acumulînd capital social, în 1991 înființează Societatea comercială „NARCISA SRL", conform Legii nr. 31 și Legii nr. 26 din 1990. Membrii asociați : Nicolae Popa, Ioan Ciovica și Gh. Ghircoias (din satul Bucium). Obiectul de activitate : „Producție agricolă, prelucrarea lemnului, confecționarea articolelor din lemn și comercializarea produselor obținute pe piața internă și externă".

De la această firmă particulară va începe tot tărăboiul din Șercăița.

O licitație cu tîlc

Ca în mai toate satele țării, țăranii din Șercăița s-au împărțit în două tabere : unii care vroiau C.A.P. și alții care revendicau pămînturile luate la colectivizare. Fiind o zonă de deal-munte, pămîntul arabil este foarte puțin. Și de aceea înclestarea este maximă. Anul 1990 se poate socoti un an pierdut pentru toată suflarea de aici. După apariția Legii Funciare, circa 50 de familii de „îndărătnici" au cerut să li se restituie terenurile pe vechile amplasamente, potrivit art. 13. Comisia pentru împărțirea pămîntului — al cărei președinte a fost ing. Popa — a fost de părere că aceasta trebuie să se facă, pe sole, ca în zonele de cîmpie (?!) De aici au rezultat o serie de certuri, bătăi cît și pămînturi necultivate, cereale nerecoltate, etc.

Comisia de lichidare a patrimoniului a fost prezidată de ing. Maria Popa, soția ing. Popa. Numita comisie a împărțit animalele fostilor membri cooperatori la prețul de 26 lei/kg și „reformele" cu 17 lei/kg.

La începutul lunii aprilie 1991, apare în „Gazeta de Transilvania" un anunț referitor la licitația publică din Șercăița, din ziua de 27.04.1991. Anunț plătit de comisia de lichidare. Obiectele de inventar scoase la vînzare : **autovehiculul Saviem 8135, ARO 243, Tractor U 650, Ifron, Teleătoare furaje și Moară furaj unic. Plus doi cai și doi boi.** Vestea s-a răspîndit repede și oamenii din sat, dar și din Făgăraș și Brașov, au pregătit banii.

În seara și în noaptea de 26/27.04.1991 respectivele bunuri s-au volatilizat din curtea vechiului C.A.P. Surpriza a venit a doua zi dimineața, pe la ora 9,00. Cumpărătorii au așteptat în zadar să vină comisia de lichidare pentru a începe licitația. Magazioneresa Ana Bărbat și economistul Ioan Bărbat — membri ai comisiei — au spus că în seara zilei de 26 aprilie a venit ing. Popa și a luat bunurile ce făceau obiectul licitației ! Atunci s-a întocmit un proces verbal, care ulterior s-a trimis Poliției Făgăraș. Răspunsul s-a lăsat așteptat pînă în ianuarie 1992, cînd locuitorii se adresează Procuraturii Făgăraș, atașînd o listă cu peste 50 de semnături.

Și tăcerea s-a așternut în peste două zile !

Cum s-au făcut oamenii Oameni !

Mijloacele fixe și mobile ale fostelor C.A.P.-uri au fost și sînt vîndute conform Hotărîrii Guvernului nr. 945 din 1990. Dar, pentru a risipi îndoielile multor locuitori ai satelor, îi informăm că **bunurile achiziționate sau construite înainte de 1987 sînt luate în calcul introducîndu-se coeficienți de uzură, celelalte, din 1987 pînă la desființarea C.A.P.-urilor, s-au vîndut cu prețul integral de achiziție/construcție.**

De aceea, „NARCISA" a pus mîna pe bunuri, cumpărîndu-le cu următoarele prețuri : **Autocamionul Saviem — 249 295 lei, Tractorul — 42 180 lei, ARO — 107 421,5 lei, Camion tractiune animală (căruță) — 11 mii lei, 2 cai de muncă — 28 050 lei (în greutate de 850 kg, 33 lei/kg), 2 boi de muncă — 27 750 lei (în greutate de 1100 kg, 25 lei / kg.,) remorcă auto — 38 606 lei, magazie cereale — 21.735 lei, magazie îngrășăminte chimice — 158 412 lei și Ifronul cu 368 mii lei.**

E de la sine înțeles de ce sercăițenii nu lasă această „afacere" să le scape din mînă. Pînă acum n-au trecut la represalii, așteptînd, totuși, ca legea să-și spună cuvîntul.

Tranzacția s-a efectuat cu adrese de sus

Un rol important în achiziționarea bunurilor de către „NARCISA" l-a avut Direcția Generală a Agriculturii Brașov. Această instituție trimite două adrese comisiei de lichidare a patrimoniului C.A.P.-ului Șercăița : **nr. 511 din 2.04.1991, prin care se interzice demolarea construcțiilor și anexelor fostului C.A.P. și nr. 649 din 23.04.1991, prin care „NARCISA" are „dreptul să prelia în proprietate construcții și mijloace fixe ale fostei cooperative"**, în baza art. 28 din Legea nr. 18/91. Adresele poartă semnătura directorului general, Viorel Canja, și a directorului general adj. Gh. Șerban. Șefii direcți ai... ing. Popa, unul din patronii „NARCISEI"!

Oare, să existe vreo legătură între datele de 2, 23 aprilie și licitația anunțată — dar neținută — din **27 APRILIE** ? Ceva, ceva se leagă ! Doar organele legale nu văd !

Justificări în afara legii

Maria Dogaru, contabil șef și ing. Maria Popa au considerat că „NARCISA" a respectat art. 28 din Legea 18/91, pentru că societatea are și „profil agricol".

De ce nu au fost anunțați oamen se mai ține licitația ? — am între Au căutat scuze de conjunctură, rindu-mă că societatea are în con tă 130 de familii ! Dl. ing. Popa, după alegerile din 23.02.1992 prin comunei Sinca Veche, a răspuns că n-ar fi încălcat tocmai el leg Direcția Generală a Agriculturii l-am găsit pe directorul adj. Gh ban, care a recunoscut cele două trimise la Șercăița. Mi-a reamin invariabilul art. 28, apoi mi-a c Legea nr. 31/90. La Prefectură, două-trei minute, am fost oaspete prefectului Vespasian Iancu — butiunile căruia intră și problen gricole. Domnia sa a fost ferm zție : nu s-a încălcat legea la S

Cum a ajuns o S.R.L. Asociație agricolă ?

După ce a furat bunurile din C.A.P.-ului, ing. Popa s-a gîndit procedeze pentru a părea totul legal. Așa că, în luna iunie 199 ceput să strîngă semnături pentru ciația **„NARCISA SRL", începînd de 24.06.1991.** După cum afirmă s nealui. Deci, la două luni de zil hold-up-ul din seara de 26.04.199 de s-au creiat trei membri aso „NARCISEI" în asociație agricolă un mister local, căci **legea de con a asociațiilor agricole a apărut pe 30.04.1991** (Legea nr. 36/91) !

Ați încălcat legea, domnil

La Ministerul Agriculturii, dl. Bălan, directorul Direcției Regii me și Societăți Comerciale, a **„Dacă societatea „NARCISA" ar înființată în baza Legii nr. 36/91, conform Legii nr. 31/91, ar fi pu bunurile fără licitație".**

Ce au de spus Direcția Generală agriculturii Brașov, subprefectul l celelalte organisme județene ?

Rugăm, pe această cale, organe control financiar, Poliția și Proc să-și facă datoria, chiar dacă se că dl. Popa are oameni la Pref Judecătorie, Poliție, Procuratură, vor întreprinde nimic pentru a lumină.

Cum a ajuns un om conte primar ?

Cînd cetățenii au auzit că depune candidatura pentru

Cine asigură garda GĂRZII FINANCIARE

Într-un interviu, comisarul șef al Gărzii Financiare Centrale dl. Gheorghe Florică, declara : „Toate personalitățile cu funcții de răspundere, inclusiv presa, trebuie să se încadreze în limitele adevărului și, acolo unde au posibilitatea, să ajute Garda. Desigur, atunci cînd se constată nereguli comise chiar de comisari, este bine să se ia legătura și cu șefii acestora, să se convingă de adevăr și să nu declanșeze conflicte ca cel din Parlament" (n.n. În luna martie a.c., anumiți parlamentari au atras atenția asupra greșelilor intenționate sau nu făcute de anumiți angajați ai Gărzii Financiare).

Așadar, și dl. Gheorghe Florică admite că Garda poate greși. Avînd, desigur, în vedere faptul că este un organ de control în formare și-n stadiul de structurare.

Pe baza unei sesizări sosite la redacție, am încercat să stabilim adevărul, conlucrînd cu Garda Financiară a Municipiului București. Lucru pe care l-am realizat în parte, cu oarecare dificultăți. Dl comisar Gh. Brumă, cel care a efectuat un control pe raza comunei Măgurele în ziua de 13.09.1991, împreună cu dl. Mircea Smau, ne-a expediat la purtătoarea de cuvînt a Ministerului Finanțelor, care, desigur, nu putea să știe cum a acționat dl. Brumă în timpul verificării. Totuși, dl comisar a avut amabilitatea să ne spună că în ce-l privește pe Ionescu Virgil, cel care comercializa la data respectivă bunuri alimentare și nealimentare în fața Complexului Alimentar Măgurele, nu se simte vinovat, că Judecătoria Buftea a dat o sentință neîntemeiată și nejustificată, fapt pentru care s-a sesizat Procuratura S.A.I. Și, ști ghiciți, Procuratura a înaintat un recurs extraordinar cîștigat de Gardă (de data aceasta). Pentru edificare ne-am prezentat și la comisarul șef adjunct al Gărzii Financiare a Municipiului București căruia i-am pus o întrebare : „A comis Garda în cazul Ionescu Virgil vreun abuz ?" Dl Ștefan Pîrvan a menționat că astfel de întrebări nu se pun unui astfel de organ. Adică, dumnealui crede că Garda nu comite abuzuri. Dacă are dreptate se va vedea în continuare.

Pe data de 13.08.1991, dl Ionescu Virgil comercializa o seamă de produse, procurate cu acte în regulă, în fața Complexului Alimentar Măgurele. Cu cîteva zile în urmă fusese verificat de o echipă a Poliției economice S.A.I., care nu i-a atras atenția că ar fi în neregulă, după ce i-a verificat toate actele. Totuși, dl comisar Gh. Brumă reacționează violent (verbal), ordonînd șoferului mașinii care-l tranportase să sigileze mașina „inculpatului". Care inculpat deținea autorizație de funcționare de la Primăria Măgurele (nr. 5/1990 și aprobarea Primăriei de a-și desface marfa). Dl comisar Brumă găsește de cuviință să aplice art. 1 lit. b din Legea 12/1991 republicată ; „constituie activități comerciale ilicite și atrag răspunderea contravențională sau penală vînzarea ambulantă a oricăror mărfuri în alte locuri decît cele autorizate de Primării sau „Prefecturi". „În procesul verbal de constatare" cei doi comisari consemnează : dl. Virgil Ionescu vindea (comercializa) bunuri alimentare și nealimentare **„fără a avea autorizație legală de la Primăria S.A.I."**. Lîngă ștampila procesului verbal de contravenție, tot cei doi comisari notează : **„văzut aut. de funcționare".**

Prezentîndu-se lucrurile atît de contradictoriu, ne-am deplasat în comuna Măgurele și, uimiți, am constatat că o clădire anume se numește Primărie. Este condusă chiar și de un primar (altul decît cel care semnase aprobările dlui Virgil Ionescu). Și-atunci nu mai vedem cum aplică Garda art. 1 lit. b din legea 12/1990, cînd în legea cu pricina se specifică doar numele de **primărie** fără a spune dacă aceasta trebuie să fie S.A.I. sau Măgurele. Pentru că acesta este motivul pentru care dlui Virgil Ionescu i s-a confiscat marfa ș. a fost amendat, cînd Garda putea foarte bine să observe un alt lucru : cu o lună în urmă (13.08 1991) acesta se transformase în societate cu asociat unic (MIVIROM SRL). Ori, la data respectivă nu avea autorizație pentru a vinde ca societate. Acest lucru presupune că dl. Brumă a acționat pripit cu vădita intenție de a-l prejudicia pe cel în cauză, invocînd un motiv neîntemeiat. Aceasta este și concluzia formulată de Judecătoria Buftea care dispune prin hotărîre definitivă „anularea procesului verbal de contravenție, restituirea bunurilor confiscate cu prilejul aplicării sancțiunii, restituirea sumei de 15.000 lei". Desigur, hotărîrea judecătorească nu a fost respectată de către Garda Financiară. Și s-a deschis un alt proces la Judecătoria sectorului 3. De data aceasta Judecătoria „suspendă cauza conform art. 242 pct. 1 c.p.c., la cererea părților. Cu recurs". „Dar, spune dl Ionescu, la acea ședință nu m-am prezentat în sală decît eu. Nu numai că nu am cerut recurs, dar chiar m-am împotrivit".

Recursul a fost formulat de către dl procuror Dan Aga de la Procuratura S.A.I. L-am abordat deoarece de la Garda Financiară ni s-a spus că recursul s-a făcut pe baza unor probe noi ; autorizațiile prezentate de către dl. Virgil Ionescu erau false. „Nu este vorba de nici un fals, precizează dl Dan Aga. Am înaintat recurs din cu totul alte motive. Dacă acestea au fost acceptate nu știu". Am căutat, bineînțeles, dosarul cu pricina. În condica Judecătoriei Buftea figurează trimis la Judecătoria Municipiului București, iar la cea din urmă **nu figurează nicieum !** Atunci unde este dosarul ? El nu putea fi subtilizat pentru că nu cuprinde o cauză demnă de astfel de tertipuri. Doar dacă Garda recunoaște că a greșit undeva. Și domnii comisari trebuie să recunoască și acest aspect. Iată de ce.

Dl. Brumă se-ncurcă-n socoteli

În timpul verificărilor de rigoare, Garda a întocmit, în prezența dlui Ionescu, o listă cu bunurile confiscate. Această listă evidențiază, mai mult decît oriunde, că Garda poate greși. Dacă o face intenționat sau nu este imposibil de știut. Ambele variante compromit. Dacă greșelile elementare, care presupun cunoș[illegible] de matematică la fel de elemen[illegible]t

primar, din partea P.D.A.R.-ului, au zis: „Vrea să fie ales ca să scape de neregulile făcute înainte și după '90". Cinci locuitori depun, pe 17.01.1992, o contestație la Judecătoria Făgăraș, invocînd art. 36 din Legea nr. 70/91, cu referire la Acțiunea nr. 34 din 13.01.1992 trimisă Procuraturii Făgăraș de un grup de cetățeni, care au cerut trimiterea în judecată a ing. Popa, și a membrilor comisiei de lichidare, pentru săvîrșirea infracțiunilor de : **abuz în serviciu** (art. 246 C.P.), **gestionare frauduloasă** (art. 214 C.P.), **înșelăciune** (art. 215, alin. 2 C.P.), **fals și uz de fals** (art. 289 C.P.). Cererii celor 5 sercăițeni nu i s-a dat număr de înregistrare la Judecătorie. Li s-a spus „să vină luni ca să-l ia" ! Luni, au aflat cu stupefacție că... sentința este dată ! Judecătoria Făgăraș, prin „Minuta Sentinței Civile nr. 132/92" respinge contestația în Sedința publică din 20.01.1992. Adică, actul nu s-a dispătat în sala de sedință : cei 5 sercăițeni n-au văzut pe nimeni în sala de sedință. Președinta Judecătoriei Făgăraș, d-na Paraschiva Popovici — care venea în vizită în casa ing. Popa din Sercăița —, m-a repezit cu : „Citiți Legea '70, hotărîrea a fost corectă !". Să revenim la alegeri. În urma primului tur de scrutin nici unul dintre candidați n-a întrunit numărul necesar de voturi pentru a fi ales primar al comunei Șinca Veche. La al doilea tur au rămas în competiție dl. Popa (PDAR) și dl. Văcaru (Convenția Democratică). Lupta dintre cei doi a început de pe 9.02.1992, în satul Persani, unde dl. Văcaru a avut 227 voturi și dl. Popa 50 ! În data de 23.02.1992, raportul a fost de 146 voturi Văcaru și 191 Popa ! Dl. Nicolae Popa a ținut să fie prezent, pe toată perioada votării, în încăperea destinată acestui scop !!!

Dl. Popa, între prima și a doua votare, a promis că : le va da țiganilor cîte 1 ha de pămînt, în satul Bucium, oamenii care-l vor vota să aibă un pahar în buzunar, pentru a-i cinsti, a mai dat o damigeană cu rachiu și cozonaci. După ce a fost ales primar a organizat un chef cu vreo 60 de persoane la restaurantul privat „Ghepard" (fostul cămin cultural din Șinca). La distracție a venit și... directorul Direcției Agricole Județene dl. Viorel Canja ! Mulți au zis că dl Nicolae Popa a dus ceva în băutură (!?)

Îmi spuneau oamenii : „Dom'le, cînd mai scăpăm, noi, de ăsta ? Cine-l mai dă jos, dacă acu' e primar ?". Chiar așa : oamenii vor scăpa de el sau el se va scăpa de unii dintre ei ?

ION RUSU ■

Violența în familie

Cine-i mai receptiv ca victimă ?

Statistici din Israel arată că în relațiile intrafamiliale, femeile sînt mai violente decît bărbații. În Franța, o femeie a turnat spirt pe soțul ei și i-a dat foc din cauză că acesta îi mîncase, de Paști, iepurașul de ciocolată.

La noi, pentru mulți, familia este ultima oază de liniște care a mai rămas. Adeseori, însă, sărăcia și lipsurile generează neînțelegeri. Multe căsnicii se destramă. Alții continuă să tragă la căruță chiar dacă aceasta s-a împotmolit. Unde găsesc ei resurse sufletești pentru a se complace într-o stare conflictuală periodică, Dumnezeu știe. Cauza scandalurilor ? Bețiile, gelozia, împărțirea moștenirilor, lipsa de tact... Viața de familist devine un infern. Jignirile degenerează în violență.

Se poate vorbi cîteodată despre oameni care au o mai mare receptivitate victimală (sînt mai expuși). 33,3% din cazurile de victimizare sînt cele dintre soț și soție. **Victimele sînt 89,9% femei și 10,1% bărbați.** Raportul agresorilor este invers. În general se manifestă violent persoanele cu nivel intelectual scăzut, dar sînt și multe excepții.

Spitalele gem de femei bătute în ultimul hal de către soți. Tații sau fiii înfunghiați se numără și ei cu zecile. Nu sînt rare nici cazurile mamelor agresate de copiii lor pentru bani sau cele ale fraților care s-au maltratat reciproc. De ce au ajuns aici ? Raidul nostru începe la Spitalul Clinic Sf. Ioan.

Bărbați de profesie agresori

Z.S. (49 ani, pensionată pe caz de boală) este internată de urgență, la secția Chirurgie generală, cu hemoragie digestivă și politraumatism provenit din molestare. Mai prezintă tendințe de lipotimie (leșin) și vărsături cu aspect de hematemeză (singerare). Simptomatologia s-a instalat cu 8 ore înainte de internare. Îi vor fi necesare 4 zile de terapie intensivă constînd în transfuzii cu sînge și perfuzii cu homostatice (medicamente care opresc singerarea). Mamă a doi copii (băiat de 18 ani, fată de 5 ani) Z.S. este și bolnavă psihic. Soțul se îmbată des și o bate vrînd s-o determine să-și ia tălpășița. În locuință sînt urme de violență : uși rupte, pereți sparți. Spitalizarea a durat 19 zile. Poliția s-a interesat de starea ei care după externare era îmbunătățită.

Tot la secția Chirurgie generală se află internată N.M. (muncitoare, 34 ani). Este bandajată la cap. Are vînătăi peste tot. Diagnostic : contuzie craniană cu plăgi superficiale ale pielii capului și fractură costală posttraumatică (în urma unei lovituri). I s-a scos lichid din sira spinării. Soțul e un zugrav stăpînit de alcoolism. Umblă și cu alte femei. Cînd e beat își lovește consoarta cu pumnii și picioarele unde apucă. Femeia a mai fost bătută și internată acum 2 ani cu lovituri în zona rinichilor. Acum nu se știe încă dacă va necesita operație. Se așteaptă verdictul comisiei. N.M. are 5 copii. Insistă să nu-i dăm numele, temîndu-se de o nouă corecție.

S-au luat de la pomana porcului

Medicul chirurg dl dr. Valeriu Stinghie ne împărtășește surpriza pe care a avut-o operîndu-l pe N.G. înjunghiat parasternal (în dreptul inimii) de fratele său. Un lichid roșu din torace mima o hemoragie. După ce a fost înlăturat cu compresе și aruncat în găleată, s-a constatat că sîngele era de fapt... vin roșu. Cuțitul perforase stomacul, înlesnind scurgerea vinului în cutia toracică.

La secția Chirurgie generală a Spitalului „Sf. Ioan" s-a aflat și pacienta N.I. (28 ani) cu traumatism prin împușcare în mîna stîngă. Arma a fost un pistol de încastrat cuie. Intenție sau accident ? Varianta din urmă le-a părut ambilor soți mai convenabilă.

Certificatul medico-legal

Pe culoarul din fața Cabinetului Consultativ din Institutul de Medicină Legală, se află zilnic sute de persoane agresate. Contra plată, solicită certificat medico-legal. Majoritatea femei. Nu toate sînt dispuse la confesiuni. Scurgerea timpului le-a mai îmblînzit sentimentele față de agresori. O.M. este plinuță, blondă, tunsă scurt. Are ochii învinețiți. Ni se destăinuie totuși într-o discuție ca de la om la om. De 15 ani soțul consumă băuturi alcoolice. Cînd e beat nu mai știe ce face. Acționează violent, e agresiv, își love ște peste tot soția. „Poate lui ar trebui să i se facă un consult... psihic" — sugerează O.M. Au un băiețel de 12 ani, dar femeia dorește certificat medico-legal în vederea divorțului. Povestea ei este aproape aceeași cu a celorlalte femei care se perindă pe aici.

Agresiuni cu arme albe

Frecvența cea mai mare a cazurilor de agresiune în familie este întîlnită, poate, la Spitalul Clinic de Urgență.

I.V. este internat aici la secția de Chirurgie. A fost înjunghiat de tatăl său, recepționînd lovitura de cuțit destinată mamei. Diagnostic : perforație de intestin cu anus iliac (excreția se realizează direct prin intestinul scos din bazin). Va necesita o lună de spitalizare după intervenția chirurgicală. Șase luni mai tîrziu va fi necesară o nouă operație.

Un caz ceva mai puțin grav este cel al lui N.M. înjunghiat pe la spate de soție. Din fericire, lama cuțitului s-a oprit în vertebră, neatingînd vreun organ intern. Femeile au mîna mai ușoară. N-au fost provocate decît pierderi de sînge în urma secționării unui vas sanguin.

U.G. din Iași a fost agresată de către soția amantului ei, în timp ce se afla la coadă pentru zahăr. Rezultatul : rupturi de splină cu fracturi costale. Au fost necesare patru intervenții chirurgicale.

E.M. (ingineră, 36 ani) a fost bătută zdravăn și înjunghiată de soț, din cauza geloziei, la mijloc fiind patronul soției.

Nici organele de ordine nu sînt scutite de necazuri. Înjunghierea lui S.A. (polițist, 25 ani), de către prietena sa, se soldează cu secțiunea țesuturilor moi (mușchi, piele, vase de sînge) în regiunea omoplatului.

Ura sau clipele de inconștiență și pătăile au ca efect ireparabilul. De multe ori părerile de rău, lacrimile și scuzele sînt tîrzii.

RADU POPA ■

Cursa cu obstacole

Un dialog necesar

Colocviul internațional ce s-a desfășurat la Costinești intitulat „Presa tranziției și tranziția presei" a fost o inițiativă lăudabilă și a stîrnit ecouri favorabile.

Primele relatări oglindesc tematica diversificată, dezbătută, relația dintre putere și presă, condițiile ziaristului în perioada post-revoluționară, reușitele și neîmplinirile din jurnalistica noastră actuală, prezența domnilor Theodor Stolojan, Petre Roman și a altor membri din Guvern, a specialiștilor străini, a celor mai de seamă reprezentanți ai presei noastre, implicați zi de zi în crearea statului de drept, au făcut posibil un dialog interesant și incitant.

Această inițiativă fără de pereche pînă acum, putea desigur să aibă loc mult mai devreme, și ar fi putut rezolva multe probleme acute. Receptivitatea demonstrată de reprezentanții cirmuirii, cît și solicitudinea presei, deschid o perspectivă ce poate duce la rezultate benefice, chiar în viitorul apropiat.

Implicațiile schimbărilor de păreri — nu totdeauna cu destulă profunzime și bine documentate — se vor face simțite atît în munca ziariștilor cît și în atitudinea organismelor de stat în asigurarea mai bunei circulații a informației — condiție esențială pentru creșterea credibilității și eficacității presei.

Tot ce s-a vorbit, și în această măsură cele nespuse încă, ne duce la gîndul că, această bogată și diversificată presă cere o atenție sporită, o analiză obiectivă și permanentă. Se impune crearea unui Institut Național de Presă (documentare și cercetare) cu caracter interinstituțional unde cercetători, ziariști, istorici, politologi, sociologi, psihologi, lingviști (!) filologi, ar urmări toate fenomenele izvorîte din activitatea tumultuoasă a publicațiilor noastre.

S-a vorbit foarte puțin despre mișcarea **genurilor gazetărești** : pregătirea ziariștilor de mîine și perfecționarea celor de azi, se impun cu pregnanță. Apariția „Cotidianului" a săptămînalelor „Tinerama" și „Formula AS" (exemple pozitive sînt mai multe !) ne îndreptățesc să vorbim și despre **estetica presei.**

Aș dori să accentuez o problemă de mare actualitate : moment esențial în toate domeniile este **documentarea** profundă a ziaristului. Puține publicații se pot lăuda, că au un serviciu de documentare bine pus la punct, ce poate satisface cerințele crescînde. Redacțiile ziarelor, ale săptămînalelor, AZR-ul, și celelalte organizații ale breslei, cu un minim efort comun, ar putea rezolva crearea unui Centru de Documentare al Presei, de o mare eficiență.

Un stat modern, de drept nu poate fi conceput fără un organism viu și dinamic, numit **Presă.** Dialogul început la Costinești, trebuie continuat.

BALOGH JÓZSEF ■

...cute cu atîta ușurință, tîrîte prin prose, recursuri și pe sub ochii lumii, fără tăi de cap, atunci o naște o altă înebare : cum ar proceda dl Brumă anci cînd va fi pus în fața citorva milione ? Pentru că, din punctul de vedere domniei sale, următoarele calcule sînt recte : 1) Cartușe Kent — 2 buc. x 10 chete — 150 lei = 1500 lei ; cartușe f 5 buc. x 10 pachete 60 = 600. Exemele pot continua. Cert este că valoarea tală a bunurilor confiscate se ridică la .945 lei în loc de 20.635 lei. Sîntem cuși ce s-a întîmplat cu diferența de 0 lei. Pentru că în bugetul statului nu ătea intra. Și dacă a intrat, fenomenul produs într-un mod curios (ne refen la legalitate). Cît privește maniera ui Brumă de a lucra, ne lămurește dl ostel Șlincu de la Postul de Poliție al munei Măgurele : „Dl comisar a găsit cuviință că dl Ionescu încalcă legea, r n-a văzut că-n fața complexului vînd șnițari bruneți cărora nu de mai cere meni socoteală. N-au autorizații, vînd oduse de cine știe unde și, desigur, i-a ranjat un om care avea totul în regu. Unde mai pui că vindea mai ieftin cît ei". Deși dl Ionescu nu-și definitise toate actele (transformarea în societate), mărturia trebuie consemnată, în imul rînd, pentru că aparține unui poist. Care poate lua măsuri dacă ajunge la concluzia că se face bișniță chiar b nasul postului de Poliție. Și n-o fa. Să fie la putere altceva decît profesionalismul și dorința de a respecta lea ? Se pare că, invocînd statul de ept și tot ce presupune acesta, se uzează de funcții, se fac presiuni (aflăm că Brumă s-a deplasat la Judecătorie, la imăria Măgurele de cîteva ori și nu a prezentat întotdeauna chiar așa cum face-o un comisar al Gărzii). Dar asemenea lucruri rămîn în atenț a dlui Gheorghică. Domnia sa este un bun ofesionist și o persoană cinstită, așa m, de altfel, se arată a fi și mulți dine subalternii săi. De data aceasta, excepția infirmă regula. Fapt pentru care licităm a se lua măsurile de rigoare upă o verificare prealabilă a activității ui Brumă.

MARIA TIMUC ■

Discurs amical

Era cit pe ce să întîrzii.

Motivul ?

Am fost, mai întîi, la magazinul Muzica. Credeam că sînt invitat să asist la ieşirea în lume a unui nou disc al tenorului Cornel Rusu. Fiindcă rolurile sale de neuitat realizate în compania unor cîntăreţi iluştri îl recomandă ca pe unul din prinţii operetei româneşti. Un prinţ răsfăţat de public, un prinţ răsfăţat de el însuşi, care, din păcate, la un moment dat, supărat pe mai marii lui — nu însă dintr-o ierarhie de curte, unde sînt prinţi, regi, ci directori, administratori — a refuzat să mai urce pe scenă, - s-a retras în plină glorie, fără a da vreo explicaţie decît celor apropiaţi lui.

A făcut bine ? A greşit ?

Poate, în orgoliul său de artist, s-a simţit răzbunat. Dar cei care l-au aplaudat seară de seară, i-au simţit lipsa. Iată de ce atunci cînd, în urmă cu două luni, după o lungă absenţă, a revenit în ambianţa atît de familiară pentru el a teatrului liric, publicul l-a reprimit cu entuziasm, ca pe un oaspete de vază.

Era cit pe-aci să întîrzii şi din alt motiv. Am fost tentat să-mi închipui că se discută la Editura Muzicală o culegere din cronicile domnului Cornel Rusu dedicate, de-a lungul anilor, unor spectacole de operetă, operă, unor concerte şi apărute în **Amfiteatru, Săptămîna, România literară**, articole în care, spre deosebire de comentatorii de profesie, el este întotdeauna tranşant, la obiect, fără să facă reverenţe numai pentru o măguli.

Am dat o fugă şi pe la librăria Eminescu. Credeam că domnul Cornel Rusu ne va bucura astăzi cu apariţia primului său volum de versuri, care celebrează istoria neamului sau exprimă tînguirea senină a unui suflet delicat.

Pînă la urmă, am ajuns totuşi la librăria Mihail Sadoveanu, unde ne este, ca întotdeauna, o gazdă fără cusur, doamna Georgeta Munteanu şi unde azi are loc lansarea celei de-a doua cărţi de proză semnată de Cornel Rusu, **Întîmplări la domiciliu.**

E vorba de o culegere de schiţe şi povestiri avîndu-l ca erou principal, **indeobşte**, pe însuşi autorul cărţii, care în singurătate, îşi proiectează pentru sine filmul unor fantezii încîntătoare.

Nu insist asupra paginilor acestui volum tulburător pentru a nu întîrzia la o întîlnire de la un fantastic Club al Prieteniei unde, printre personalităţi sau anonimi, avînd ca ideal apropierea dintre oameni, ştergerea tuturor animozităţilor dintre ei, se află cu siguranţă şi Cornel Rusu.

(Discurs amical, joi, 1 iunie, ora 13, la librăria Mihail Sadoveanu din Bucureşti)

GEORGE ARION ■

ZONA DE TANDREŢE

Zona de abjecţie

Bubaşcu

(Notă informativă adresată domnului Ion Cristoiu, redactor şef la revista Expres Magazin)

Domnule Cristoiu,

Am onoarea să vă raportez că în redacţia dv. s-a strecurat un tumător. E vorba de Ion Zubaşcu (nume conspirativ e Bubaşcu), „stîrpitură", „omul cu privirea fixă", care pe deasupra nici nu e în toate minţile din moment ce se crede fondatorul revistei **Flacăra Basarabiei** ; n-avea cum să fie, întrucît primul număr a apărut în decembrie 1990 ; în acest număr, Bubaşcu nu semnează nici un articol şi la realizarea revistei nu a avut nici o contribuţie. Abia la al treilea număr a fost numit redactor-şef, dar incompetenţa şi mai ales indiferenţa faţă de ea au adus o pagubă de 826 632 lei şi de aceea s-a hotărît sistarea temporară a publicaţiei. Cînd se îmbată, îşi ameninţă colegii cu bătaia, sau cuţitul, se laudă că oricînd are destule milioane ca să cumpere **Flacăra.** Notează în diverse carnete vorbele oamenilor pentru a-i şantaja sau pentru a-i denigra. Astfel, în timpul existenţei Cenaclului Flacăra, după ce-şi primea cu umilinţă bănuţii ce i se aruncau ca preţ al răgetelor sale de pe scenă, se ducea gîfîit în cameră şi se apuca să scrie în jurnalul său intitulat „Cenaclul văzut de sub pat", unde nota numai amănunte scîrboase despre poetul care îi dădea de mîncare. De asemenea, are obiceiul să invite acasă colegi şi să-i provoace la discuţii pe care le înregistrează cu un reportofon ascuns sub un prosop. Mai mult, acest bişniţar cu palincă şi cartofi, care se duce la Chişinău cu traista plină de săpun ca să-l vîndă la colţ de stradă, care face caz de cinste şi moralitate şi se bate cu pumnul în piept pentru a-şi dovedi fierbinţele patriotism, mai este şi hoţ, şi anume un hoţ al basarabenilor faţă de care vrea să creadă lumea că ar nutri o mare iubire. În realitate, totul nu este decît făţărnicie abjectă. Profitînd de cîteva spargeri din redacţia „Flacăra", şi-a însuşit bursa unui student basarabean — 10 000 (zece mii) lei pe care nu a restituit-o nici pînă azi. Domnule Cristoiu, vă rog să fiţi atent la tot ce spuneţi sau ce faceţi atunci cînd Bubaşcu vă e în preajmă ; are cu siguranţă, pagini pe care vi le rezervă în carnetele lui şi pe care atunci cînd va avea nevoie, le va folosi împotriva dv. Deoarece pretutindeni vede numai secuişti şi delatori, avînd însă exact comportarea acestora, rămîne la părerea că Bubaşcu este un delator zelos, dar căruia i s-au refuzat serviciile şi de aceea şi-a creat unul personal : ei toarnă, el primeşte raportul.

Iertaţi-mă că m-am adresat dv. folosind procedeele sale.

În rest, pentru a vă descreţi puţin fruntea, vă citez cîteva versuri din poezia sa **Comunismul se construieşte cu oamenii care sînt** (semnată cu pseudonimul Ilie Calmineasa) : „Comunismul se construieşte cu oameni / Sănătoşi ca muntele / Puternici ca stînca / Nemuritori ca pămîntul". Profeţia lui Bubaşcu nu s-a confirmat, din lipsa unui astfel de material uman.

S-auzim de bine.

GEORGE ARION ■

Plastică

Băgară Velasquezi pe Calea Victoriei !

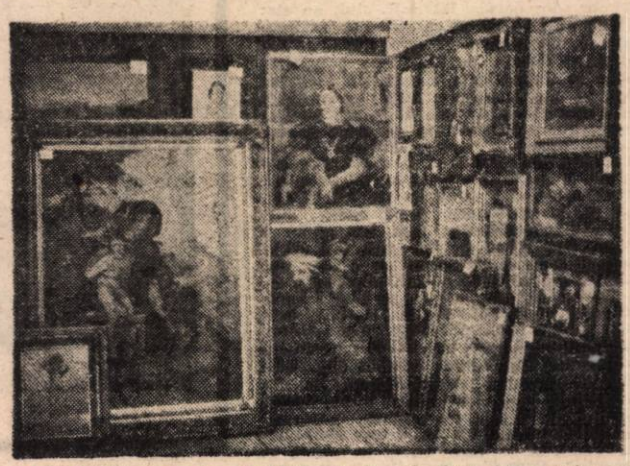

Velasquez e cel mai mare pictor al Spaniei şi un mare maestru al artei universale. Aşa cum în muzică Beethoven, Mozart, Bach sînt repere spirituale în absolut, în pictură Rembrandt, Velasquez, Tizian, Leonardo rămîn, peste veacuri, măsuri ale geniului uman. Un portret de Velasquez — Juan de Pareja — a fost achiziţionat, în urmă cu vreo două decenii, de Muzeul Metropolitan la o licitaţie internaţională unde, prin tranzacţia respectivă, s-a stabilit şi recordul preţurilor pentru o pictură veche. Apariţia pe piaţă a unui tablou sub o semnătură ilustră pune în mişcare o mulţime de ambiţii şi zeci de milioane de dolari.

Cu toate acestea, apariţia pe peretele unui magazin de antichităţi, deschis anul trecut pe Calea Victoriei, a unui portret „semnat Velasquez", la preţul de numai 1 200 000 lei a trecut aproape neobservată.

Unii oameni sînt lipsiţi nu şi **simplu de simţul ruginii.** În general, între incultură, rapacitate şi neruşinare există legături directe. Ar fi însă exagerat să-i vorbim de rău pe negustorii de antichităţi abia instalaţi pe arterele comerciale ale Capitalei întrucît rolul lor, în acest moment, e unul, dacă nu în totul pozitiv, măcar interesant. Nepricoperea, lăcomia şi insolenţa pun lumea în alertă. Faptul că un negustor expune o lucrare mediocră a unui anonim înfăţişînd un bărbat în costum spaniol, sub un nume ilustru nu-l descalifică, aşa cum am fi tentaţi să credem, ca negustor de artă, deoarece ei n-are încă această calificare. El e doar un negustor de orice, care vinde şi cumpără după capul lui. Dacă nimereşte un prost, un nou îmbogăţit care crede că din bancnote unei tone de gumă de mestecat poate să-şi umple casa cu opere de artă spaniole, e treaba lor. Un smecher însă un tont. Situaţia e mai degrabă comică. Şi, cu toate că nu pare, are un înţeles serios : ne atrage atenţia asupra mecanismului formării preţului pe piaţa liberă : unul cere cît merge, altul dă cît îi îngăduie buzunarul.

Avem foarte puţini experţi în artă veche, iar cei care sînt nu dispun şi de mijloacele tehnice pentru a-şi fundamenta opinia. Operele valoroase — se ştie — circulă cu acte de identitate.

Locul unde sînt expuse spre vînzare pînze cu oarecare vechime şi interes artistic e Consignaţia „Hanul cu Tei". Preţurile sînt, şi aici, utopice. Iată, spre exemplu, ce-am văzut sîmbătămîna trecută pe pereţii rezervaţi lucrărilor mai scumpe la „Hanul cu Tei" : **o copie** stîngace după „Autoportretul" lui Rembrandt de la Palazzo Pitti la 100 000 lei, un „Sacrificiul lui Abraham" mare şi rău pictat, **copie** anonimă după un tablou faimos al lui Rembrandt la 2 500 000 lei, **o naşpa pietată** de un amator după reproducerea unui tablou de Boucher la 875 000 lei, în fine, un „Christ" de o factură de tot joasă **inspirat din** Guido Reni la 1 000 000 lei. Din cînd în cînd apar şi „chilipiruri", adică pînze foarte deteriorate, la un preţ mic care, prin intervenţia unui restaurator bun îşi înzecesc preţul de achiziţie.

Din cele zise pînă aici rezultă că problema nu-i decît aranjarea de interes patrimonial. Preţurile par mari dar trebuie să ţinem seama de faptul că practic, obiectele de artă tind să intre pe piaţă la **valoarea lor probabilă în dolari** şi că milionul de lei nu e decît numele autohton al sumei de 2 500 — 3 000 dolari. Nicăieri în lume nu poţi cumpăra o lucrare veche cu cîteva mii de dolari decît, cel mult, printr-o întîmplare la tîrgurile de vechituri. Pentru aceasta trebuie să ai ochi,fler şi cunoştinţe solide în domeniu.

Am ajuns astfel la punctul de boltă al discuţiei noastre referitoare la formarea preţurilor pe piaţa românească de antichităţi. În orice preţ sînt incluse atît priceperea celui care oferă, cît şi a celui care ofertează. Ca să fie totul mai limpede, am să spun că nu ştiu dacă, într-adevăr aşa zisul „Velasquez" de la buticul bucureştean face 1 200 000 lei, dar sînt sigur că sfatul unui muzeograf, care te împiedică să dai aceşti bani pe o pictură oarecare, trebuie plătit cu 1 000 000 sau măcar cu un procent bun din milionul de lei. Cine nu te lasă să pierzi, înseamnă că te duce la cîştig.

Negustorii de artă apar pentru că există amatori. În aceşti doi ani, mulţi oameni s-au îmbogăţit şi au tezaurizat bani în obiecte de artă. Numărul colecţionarilor e în creştere. O dovadă e precipitarea preţurilor. Ideea acestui articol mi-a fost dată de un om necăjit nimerit înaintea falsului Velasquez. El punea problema astfel : „Cine are, domnule, bani să dea pe un tablou ?". Problema era pusă greşit, pentru că bani de dat pe tablouri vor apărea mereu. Problema esenţială e că arta nu a fost şi n-o să fie niciodată o grijă a oamenilor săraci. Pentru săraci, pentru plăcerile lor spirituale se construiesc muzeele publice. „Muzeele particulare", colecţiile, sînt privilegiul unei pături avute. N-am să critic nici un magazin de antichităţi pentru preţurile practicate întrucît cu, comentatorul fenomenului, sînt totuşi, parte din afacere. Ce pot eu să fac într-o bîncle publlc e să semnalez locurile ce merită a fi vizitate şi operele ce merită a fi luate în seamă. La „Hanul cu Tei" apar adeseori lucrări de calitate ale unor pictori contemporani şi, citeodată, piese excepţionale ale unor artişti interbelici mai puţin cunoscuţi. Bunăoară, cu două luni în urmă, un „Nud" de Nicu Enea, s-a vîndut cu suma ridicolă de 60 000 lei. Nicu Enea a fost un băcăuan de mare talent iar dacă n-a avut gloria cuvenită e numai pentru că a activat în provincie. Acum, tot la „Hanul cu Tei", o compoziţie mai slabă a aceluiaşi se va vinde probabil, cu 375 000 lei. În orice caz, la acest preţ e expusă. Trebuie precizat că un negustor face operă culturală numai dacă e suficient de bogat ca să-şi permită a conduce galeria ca pe o catedră de belle-arte. Cît timp „o anumită parte" a publicului amator de tablouri vrea picturi de Băncilă, Ştiubei, Stoica, Leon Biju, Băjenaru sau Costin Petrescu le va avea şi încă la preţuri foarte piperate : Costin Petrescu — 250 000, Demian — 250 000, Băjenaru — 100 000, Zamfiropol (!) — 125 000, Vinătoru — 375 000, Ştiubei — 250 000, Băncilă — 200 000.

Prostia costă, se ştie, mai mult ca deşteptăciunea. Eu nu îndrăznesc să afirm că nu-l tocmai deştept cel care dă 250 000 lei pe o marină sub-mediocră a mediocrului de succes Dimitrie Ştiubei, dar pot spune că omul devine brusc mai inteligent dacă-şi investeşte aceşti bani într-un număr de lucrări ale contemporanilor : un „Pacea" foarte frumos la 100 000, un „Catargi" la 500 000, un „Spiru Chintilă" la 125 000, dar şi în tablouri de Ştefan Pelmuş (preţuri variind între 30 000—70 000) sau desene de Augustin Costinescu (10 000—20 000).

TUDOR OCTAVIAN ■

Film

De-aş fi Peter Pan

Un dar de vacanţă mare : „De-aş fi Peter Pan"

„Din puţinul care se face acum în cinematografia noastră, ne-am gîndit să dăm ceva şi copiilor", declară regizorul Gheorghe Naghi. Realizată la Casa de filme GAMA, pelicula **„De-aş fi Peter Pan"**, după binecunoscuta poveste englezească, este singura producţie românească dedicată celor mici în acest an. Distribuţia, cu excepţia actorilor Ilinca Tomoroveanu şi Valentin Uritescu, este formată numai din copii, dintre care putem aminti deja, nişte mici vedete : Andrei Niculescu şi Adriana Lungu. Imaginea este semnată de Nicolae Girardi, iar decorurile şi costumele de Traian Niţescu şi Iulian Rentea. Pe versurile lui Eugen Rotaru, cu adevărat de excepţie, muzica aparţine compozitorului Laurenţiu Profeta. O poveste frumoasă, cu şi pentru copii. „De-aş fi Peter P... e un dar de vacanţă mare.

LIANA TATOS

BURDA în România

Da, în curînd, BURDA va veni în România.

Cel dintîi pas a fost făcut în luna mai, cînd primele 20 000 de exemplare ale revistei „Burda moden" au intrat pe piața Capitalei. Difuzată în această primă etapă numai prin oficiile Direcției de poștă și telecomunicații a municipiului București, revista s-a bucurat de o foarte bună primire din partea femeilor amatoare de noutăți în domeniul atît de repede schimbător al modei.

În primele trei zile de difuzare, vînzările au atins cote remarcabile — 7 000 exemplare zilnic. Cererile din țară sînt, și ele, impresionante. Scepticii, care declarau că o revistă care costă 360 de lei (de altfel, mult sub prețul cu care se difuzează în alte părți) n-are nici o șansă pe piața românească, au fost nevoiți să bată în retragere.

Pentru domnul BENEDYKT GDALEWICZ, director general al firmei Sygmatronics, societate multinațională ce deține exclusivitate pentru desfacerea Burdei pe piața est-europeană, succesul înregistrat în aceste prime zile n-a constituit o surpriză.

— Este firesc dacă ne gîndim la experiența acumulată în celelalte țări, vecine dumneavoastră, în care gama revistelor Burda este deja o prezență cotidiană.

— Să înțeleg că și la noi, Burdei moden îi vor urma și alte variante dedicate modei pentru copii, pentru bărbați, pentru femei gravide, sau pentru lenjerie, tricotaje, macrameuri, preparate culinare etc.?

— În măsura în care românceie se vor arăta interesate, de ce nu? Pot să vă spun că la ora actuală în Polonia, de exemplu, avem lunar o cerere de 170 000 reviste, cifră care, trebuie să recunosc, a întrecut chiar și așteptările noastre. E adevărat, în primele luni cererea a fost cu 100 000 mai mare. Apoi, însă, au rămas cititoarele fidele — cele interesate de modă și cele care folosesc tiparele Burda nu numai pentru a lucra pentru ele și familie, ci și pentru a-și cîștiga existența. De altfel, sondajele noastre arată că numărul celor care cumpără revistele noastre din motive profesionale reprezintă circa 60 la sută din numărul cititoarelor permanente.

— V-ați referit la experiența polonză. Faptul că în prezent Burda moden se vinde în Polonia în limba poloneză este, desigur, un factor determinant în simpatia de care se bucură revista în această țară. Aveți în vedere traducerea Burdei și în românește?

— Într-o primă etapă, revista va apărea la dvs. în variantele germană și franceză, urmînd ca în viitoarele patru, cinci luni să putem oferi cititoarelor suplimentul de tipare cu explicațiile în limba română. Prezentarea întregii reviste în limba română necesită cheltuieli foarte mari și nu o putem realiza decît în cazul unei cereri importante a pieței.

— Cititoarele unei asemenea reviste sînt, totdeauna, foarte interesate de posibilitatea comunicării cu specialiștii, creatorii ale căror modele li se propun. Veți oferi această șansă și doamnelor din România?

— Desigur! Suplimentul de care vorbeam va cuprinde și patru pagini redacționale, de dialog cu cititoarele care ni se vor adresa. Tot aici, ele vor avea posibilitatea să se informeze asupra materialelor create de industria dumneavoastră de textile pe care cele ce doresc să folosească tiparele noastre le vor avea la dispoziție, știut fiind cît de importante sînt, în realizarea unui model, calitatea și desenul materialului.

— Firma Sygmatronics are o arie foarte largă de activitate. În România se va rezuma numai la introducerea pe piață a cunoscutei reviste?

— Dorința noastră este de a realiza o colaborare în mai multe domenii, bineînțeles. Asta, însă, depinde de găsirea unor parteneri interesați cu adevărat în dezvoltarea unor activități împreună cu noi.

ROXANA PAICU MANOLESCU ■

Consecințele blocajului bancar

Societatea Comercială ROMTRAN S.A. Roman a fost creată, prin separarea de fosta I.T.A. Neamț, cu mai bine de un an în urmă — măsură ce s-a dovedit inspirată, judecînd după rezultatele imediate care s-au înregistrat. Asigurînd transporturi de marfă, auto și călători, verificări tehnice și toată gama de intervenții de specialitate la autoturisme și autocamioane, ROMTRAN S.A. dispune de o solidă bază tehnică ,adică 60 de autobuze, 100 de autocamioane de toate tipurile, garaje de reparații și întreținere, hale specializate, precum și terenuri de parcare aferente. Toată această zestre, e cazul să spunem, este bine gestionată, oamenii de la ROMTRAN sînt serioși și buni specialiști. Ar fi fost de așteptat ca în urma unei organizări științifice, în care calculul economic structurează programul de viitor al unității, să se contureze și cifra de profit, în funcție de care societatea comercială să-și poată cunoaște disponibilitățile financiare. S-a întîmplat doar în parte așa, în mod cu totul paradoxal, S.C. ROMTRAN S.A. Roman este rentabilă doar în actele contabile, în fapt blocajul bancar îi stopează orice inițiativă. Este greu de explicat celor peste 350 de salariați, care au muncit bine, că o unitate ce se înregistrează cu un profit substanțial, abia, cu multe eforturi, poate să le asigure salariile. Desigur, vina nu aparține conducerii societății comerciale, ci, așa cum am mai întîlnit și în alte locuri, ea acționează dintr-o sferă mult mai înaltă. Oricum ar fi, consecințele sale se văd astăzi pe teren, blocajul bancar pare a fi virusul economic al perioadei de tranziție. Domnul director Lucian Bogea a ținut să ne precizeze: „Deși în acest an, am realizat peste 10 milioane lei beneficii, avem totuși de încasat de la clienții noștri, pentru transporturi de marfă, peste 12 milioane lei — bani proveniți din transporturile efectuate de noi anul trecut și anul acesta. Evident, în lipsa acestor bani, care ne aparțin, apelăm la bancă pentru a împrumuta sume necesare achiziționării anvelopelor și a diverselor piese de schimb. Din nefericire pentru noi, banca ne percepe o dobîndă de 70%. Degeaba muncim noi un an întreg, dacă nu ne putem încasa banii la timp, pentru a-i folosi cum știm mai bine. Toate acestea la un loc ne împiedică serios în mărirea bazei tehnice a societății. Iată, de exemplu, prețul unui autobuz de călători este de 8—10 milioane lei; pentru acești bani am apelat la credite, reușind ca anul trecut să ne dotăm c-un autobuz, iar anul acesta cu încă două. Dar noi, ca să rezistăm la transportul de călători, la nivel mediu, ar trebui să achiziționăm 7 autobuze pe an și nu două, așa cum reușim".

Domnul Gh. Burnuz, dispecer transporturi călători — Autogara Roman, ne-a relatat cîteva aspecte legate direct de același blocaj bancar: „Datorită îmbătrînirii parcului auto, nu putem asigura un confort sporit călătorilor, nu putem efectua curse spre stațiuni de agrement sau organiza excursii în țară. Trebuie să spunem că, și din punct de vedere estetic, autobuzele noastre nu corespund". O altă problemă cu care se confruntă cei de la ROMTRAN S.A. este calitatea pieselor de schimb; majoritatea sînt sub orice discuție și asta pentru că foarte multe întreprinderi tranzitorii scot piese proaste, neavînd utilaje adecvate. De acest lucru, își dau seama foarte bine specialiștii de la ROMTRAN S.A. prin singura stație de verificare tehnică anuală care există în Roman. În sfîrșit, concluziile le-a tras domnul director economic Gheorghe Gîrbea: „Noi avem de încasat 17 milioane de lei, atît de la transportul de marfă, cît și de la transportul de călători. Subvenția, pe care trebuie s-o primim de la stat, pentru transportul de călători, vine întotdeauna cu întîrziere, ceea ce ne produce multe greutăți. Majoritatea beneficiarilor pleacă spre particulari care percep tarife mai mici, deși și noi ne-am orientat spre o cotă de profit modestă, adică între 5—10%. Așteptăm cu interes Legea Transporturilor care, fără îndoială, va reglementa întreaga noastră activitate. Pînă atunci, anunțăm agenții economici interesați că ROMTRAN S.A. Roman le pune la dispoziție, pentru transporturi de marfă în țară, un parc auto dotat cu mașini acoperite, mașini frigotehnice de diverse tipuri cu care realizăm un transport eficient, operativ și garantat. Pentru toți sîntem de găsit la telefonul 937/27 395".

AL. MIHĂILĂ ■

TOP "COATE-GOALE"

săptămîna 3–10 iunie

1. SC SCARABEUS SRL

Str. Patriei nr. 3

făină	62 lei/kg	
ficat porc proaspăt	608 lei/kg	orar 9–19
cîrnați afumați	790 lei/kg	sîmbăta 8–13
rasoale proaspete porc	268 lei/kg	
oase garf proaspete	221 lei/kg	

2. SC EXCELSIOR COMP SRL

Bdul 1 Mai nr. 81

spaghete Italia (500 gr)	127 lei	orar 9–21
pulpe pui SUA	460 lei/kg	inclusiv
telemea mixtă	345 lei/kg	sîmbăta și
miere naturală (300 gr)	130 lei	duminica
pate ficat (220 gr)	106 lei	

3. SC COM ORIENT SRL

Bdul 1 Mai nr. 60

detergent cremă pentru vase (415 gr)	195 lei/cutia	program non-stop

4. SC PADIMEX SRL

Calea Dorobanților nr. 102

smîntînă	360 lei/kg	orar 7–20
ness	468 lei	sîmbăta 7–14
stafide	450 lei/kg	
spirt medicinal (sticla 1/2)	175 lei	

Reamintim tuturor firmelor interesate că revista „FLACĂRA" mizează pe o colaborare eficientă a acestora, asigurîndu-le RECLAMĂ GRATUITĂ, funcție de prețurile practicate la produse și de locul ocupat în top.

Putem fi contactați telefonic (tel. 174763, orele 10-15, de luni pînă vineri inclusiv !) sau direct la sediul redacției. Rugăm pe cît posibil ca informațiile să fie cuprinzătoare și comunicările de rigoare să se facă la timp(cel tîrziu vineri ora 12). CREZÎND ÎN NOI, CREDEȚI ÎN DUMNEAVOASTRĂ!

Barul și primarul

Actualul primar al Mediașului, dl. Bucur Dionisie, a fost înainte de revoluție director al Întreprinderii „Automecanică". În această calitate, a ordonat sudarea porților pentru ca muncitorii să nu poată ieși și participa la evenimentele din 22 decembrie 1989. În prezent, dl Bucur Dionisie s-a reprofilat pe activitatea — se pare benefică — de acordare ilegală și preferențială de spații comerciale. Un exemplu în acest sens îl constituie barul de la parterul blocului 8 din strada Ștefan Ludwig Roth. Acest spațiu comercial fusese destinat inițial unei măcelării, dar interesele cîtorva persoane au avut cîștig de cauză în fața interesului general.

Proprietarul stabilimentului este (deocamdată) Societatea Civita Com SA. Spunem „deocamdată" pentru că la orizontul afacerii se întrevăd alți patroni, desigur, din rîndul conducerii societății.

Înființarea unui bar nu are în sine nimic scandalos, numai că: 1. În zonă nu există nici o măcelărie sau alimentară, dar există 6 (șase) baruri și restaurante; 2. Asociația de locatari a blocului 8 a cerut primăriei schimbarea profilului spațiului comercial, date fiind condițiile tehnico-sanitare improprii (instalație sanitară defectă, zgomot, scandaluri etc.).

Primăria și dl primar Bucur Dionisie se eschivează. O fac însă stîngaci, fără a se pune măcar de acord cu societatea comercială mai sus numită. Astfel, la sesizarea asociației, primăria Mediaș răspunde că schimbarea profilului comercial al spațiului cu pricina este de competența societății comerciale. Locatarii s-au adresat atunci acesteia, dar stimabilii domni din conducere consideră că o asemenea schimbare revine în sarcina primăriei.

În acest joc al confuziilor a intrat și Centrul de Medicină Preventivă Mediaș care, prin adresa nr. 556/17.03.1992, precizează că „barul de zi amenajat în spațiul măcelăriei preconizate inițial **corespunde în principiu** normelor sanitare în vigoare". Semnează dr. Szasz Anton. Locatarii blocului din strada Ștefan Ludwig Roth nu au înțeles sintagma dlui doctor, „în principiu". Mărturisim, nici noi.

Una peste alta, dl primar Bucur Dionisie nu pare străin de apariția barului. Interesele aflate în joc sînt mult prea importante pentru a scăpa din mîini această afacere.

LUCIAN TUDORANCEA ■

Biroul de audiențe

Dacă ați epuizat toate posibilitățile pe care le cunoașteți, în încercarea dv. de a vă rezolva problemele, mai există totuși o soluție: să chemați oamenii de la Flacăra

Domnilor redactori,

Vă scriu pentru că am observat că de la o vreme încoace acordați mai mult spațiu și interes oamenilor. Revista „FLACĂRA" începe să revină ce a fost revista „FLACĂRA". Adică, purtătoarea de drapel a presei române. Chiar dacă steagul a fost uneori zdrențuit, revista „FLACĂRA" a știut să fie a oamenilor și pentru oameni. În peisajul destul de colorat al presei noastre post-revoluționare, aici și văd valorul ei. Alături de om și pentru om.

Am așteptat să treacă un pic de timp pentru a se decanta lucrurile. Vizita regelui Mihai în țară m-a uluit și copleșit, ca și pe zecile de mii de români din Moldova, Curtea de Argeș sau București. După 45 de ani de interdicție politică, o asemenea primire triumfală era oarecum explicabilă și de așteptat. Ca tinără iubitoare de cultură, artă și adevăr, nu mă interesează nici un fel de jocuri din culisele politice. În scurtă vreme aceste jocuri precare vor ține de trecut.

Deși primirea minunată s-a făcut la Suceava, nu știu de ce am vaga impresie că marile evenimente se petrec, totuși, la București. Primirea regelui a fost un triumf. Un triumf pașnic a fost și trecerea pe sub Arcul de Triumf. După o despărțire de 45 de ani, dictată de marile puteri cobeligerante, iată că ne-am primit regele ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat în aceste cincinale bicisnice de bolșevizare forțată. Parcă a fost o regăsire acasă, acasă la noi, cu cei dragi ai casei. Așa sînt românii, primitori și ospitalieri. Chiar și cei din străinătate au o anume dragoste fierbinte de casă, masă, țară, iarbă, erol și morminte. N-au astîmpăr nicăieri. Numai acasă. La vatră, la izvor.

Nu-mi place defel politica dar, cîtă vreme aerul din jurul nostru miroase a politică, nu putem rămîne, noi, tinerii, pasivi, apatici, afișînd un absenteism politic nerod. Multă vreme, așa cum se știe, camarila puterii comuniste a dezbinat românii din interiorul țării cît și din exteriorul țării. Comunitățile de români au fost dezbinate. Chiar dacă au fost boicotate de securitatea ceaușistă comunitățile de români, acum e timpul să fim uniți, la bine, ca și la greu. Și mă gîndesc inclusiv la frații nostri basarabeni și bucovineni.

Să-mi fie cu iertare. Știu puține despre regele Mihai I al României și despre familia sa. Ani mulți la număr istoria noastră a fost contorsionată, deformată, ciumpăvită. Regele a fost detronat de comuniști și expediat într-un exil comunist. Nu poți să-ți întorci spatele la istorie. Domnul profesor Buzatu și-a pus umărul la unele clarificări istorice. Dar încă nu s-a spus totul. Istoria își urmează însă cursul său, inexorabil. Numai dacă ești cu un ochi ațintit la trecut poți avea vizionea perspectivei. Ar fi bine să reînnodăm firul democratic pe care alții ni l-au întrerupt brutal în urmă cu 45 de ani. Acest fir valoros de tradiție și perenitate nu poate fi reînnodat decît cu oameni de valoare.

Iată de ce pledez pentru Omul de valoare. Iar regele Mihai s-a arătat a fi un astfel de om echilibrat și de valoare. Oferă atari garanții. Garanții pentru interiorul, dar și pentru exteriorul țării. Primirea de la Suceava, București și Curtea de Argeș a fost mai mult decît grăitoare. Pentru moment, mi s-a părut că timpul s-a întors cu 45 de ani în urmă. Dumnezeu ne-a dat această fereastră întredeschisă de libertate și democrație, cu sacrificiul suprem al celor 1300 de tineri al căror sînge tînăr mai palpită pe jertfelnicul patriei. E timpul, e momentul să facem ceva pentru țara noastră, pentru a o scoate la liman primitor. Regele reprezintă o soluție de echilibru. Dar am impresia că soluția trebuie căutată și în noi înșine, în românii din interiorul granițelor firești ale țării, cît și în comunitățile de români de pe mapamond. Ne-a pus Dumnezeu la o grea încercare. Românii trebuie să fie acum mai uniți ca oricînd, ba chiar să realizeze Unirea cea Mare, Unirea cea Dreaptă, între vechile, firești le, istoricele hotare.

Tinca Troană, strada Prieteniei nr. 8 SUCEAVA

Azilul „Elena Doamna"

La 29 iulie 1862 va fi pusă piatra de temelie a unui azil de orfani. Actul de fundație semnat de Domnul Alexandru Ioan Cuza, de Elena Doamna, de ministrul Nicolae Kretzulescu și de Carol Davila a fost așezat într-o cutie de plumb la temelia a ceea ce avea să devină **Azilul copiilor găsiți**. Din 1950, cînd preotul slujitor al capelei este arestat chiar în timpul slujbei, biserica rămîne părăsită, iar clădirii nu i se mai dă importanța cuvenită. Alături o frumoasă statuie sculptată de Karl Storck, o reprezintă pe Anica Davila îmbrăcată într-un costum național, îndrumînd un orfan spre azil. Doar ea mai poartă vie în istorie, dincoace de gardul Palatului Cotroceni, grija pămîntească a mamelor neamului românesc. Pentru a reînnoda firul acestor tradiții Grupul cultural „Filocalia", inițiatorul și organizatorul festivalului cu același nume, ce s-a desfășurat în octombrie 1990, a pus bazele CENTRULUI CREȘTIN AL TINERETULUI. Organizația lucrează sub deviza „Ortodoxia — gazdă a ecumenismului". O dată expuse aceste intenții de reînnodare a firului tradiției pe baze noi și cu aparatură modernă, au sensibilizat oameni, instituții și organizații atît din țară cît și din străinătate. Gîndul că bolnitele pentru îngrijirea bolnavilor, cum erau odinioară pot reînvia, s-a unit cu imaginea unor cabinete moderne pentru tratarea gratuită a tineretului studios și împreună cu alte servicii aferente, toate adunate în jurul unui locaș divin reflectă complexitatea activităților propuse și parte desfășurate pînă în prezent de CENTRUL CREȘTIN AL TINERETULUI. Răspunzînd tuturor acestora, Azilul „Elena Cuza — Doamna" își pregătește reînvierea memoriei. Pentru aceasta însă, CENTRUL CREȘTIN AL TINERETULUI comunică numărul de cont în care instituții, organizații și oameni interesați, contribuind la binele colectiv, pot să-și depună obolul lor — 45.10.030.4 B.R.C.E. — București. Patriarhia română și Ministerul Culturii sînt primele instituții care au subscris. În data de 10 august 1990 Patriarhia Română a acordat binecuvîntarea și a donat CENTRULUI CREȘTIN AL TINERETULUI, pe atunci în formare, capela acestui așezămînt. CENTRUL CREȘTIN AL TINERETULUI a hotărît să restaureze capela cu așezămîntul și parcul din jur întru ierta rea celor care au uitat de ea aproape un sfert de veac. Prin această jertfă se nădăjduiește perpetuarea istoriei spre ce va să vină.

NICOLAE TEODOREANU
Director general al Centrului Creștin al Tineretului

Darul profesorilor de la Caragiale către elevi

Menirea nobilă a dascălului nu se limitează doar la pregătirea propriilor elevi, ci ea presupune, în general, dăruirea omului de la catedră față de toți copiii. În această optică, directorul liceului I.L. Caragiale, dl. Ștefănescu Vasile împreună cu un grup de profesori de la catedrele de matematică și limba română au avut frumoasa inițiativă de-a organiza în cadrul liceului **consultații gratuite** pentru absolvenții școlilor generale din Capitală, în vederea susținerii examenului de admitere în clasa a IX-a. Prin această acțiune dascălii și-au mai propus realizarea cîtorva obiective: dialogarea liberă, fără condiții de stress cu elevul, deprinderea de muncă intelectuală, selectarea valorică a participanților și nu în ultimă instanță atragerea lor spre această școală prin prezentarea directă a zestrei ei. (Liceul I.L. Caragiale, școală afiliată la UNESCO, avînd ca structură profilele real, umanist și informatică, dispune de o remarcabilă bază materială — laboratoare moderne de fizică, chimie, biologie, limbi străine etc). Pentru aceste consultații se pun la dispoziția elevilor 13 săli de clasă, în fiecare sîmbătă și duminică, începînd cu data de 1 iunie. Deoarece despre dascăli și activitatea lor niciodată nu se vorbește suficient, consider, ca o minimă datorie, menționarea celor care fac realizabilă o astfel de întreprindere: Roată Mircea, Vasilescu Diana, Bădescu Violeta, Zarie Rodica, Miron Suzana, Ionescu Eugenia, Buse Cornelia, Alexa Doina, Stoica Laura.

ELENA GRECESCU ■

Apel către cititori

Mă numesc Nelu Croitoru, locuiesc în comuna Topalu, jud. Constanța, sînt căsătorit, am 25 de ani și sînt tată a doi copii. Îmi cer iertare pentru faptul că vă deranjez, cu problemele mele, dar, credeți-mă, dvs. sînteți ultima mea salvare, vă rog din suflet să mă ajutați.

De la vîrsta de 14 ani sufăr de epilepsie — faza CRIZE COMIȚIALE. Am mers prin mai multe spitale unde mi s-a dat un singur medicament denumit Fenobarbital, care nu are efectul de a mă face bine, ci de a-mi rări crizele și de a dormi cît mai mult. Am mers și la dl. Mudava, care nu prea a avut timp de mine (Pucioasa), am mers și la Constanța, la dr. Constantin Cezar Popa, dar după cîteva ședințe în comun, totul a rămas neschimbat. Am urmărit cu interes publicația „Flacăra" și după lungi ezitări m-am decis să vă cer ajutorul. Din suflet vă rog să mă sfătuiți ce să fac, unde să merg, cine mă poate trata și dacă este posibil să mă fac bine. Am scris și la Ministerul Sănătății, dar nimeni nu mi-a dat răspuns.

N.R. Încrederea dvs. în noi ne angajează. Deoarece noi nu știm ce răspuns să vă dăm și o spunem cu părere de rău că am fi dorit, ca binele dvs. să pornească de la noi, facem apel către toți cititorii noștri, nădăjduind astfel că, împreună, vom putea da răspunsul salvator.

CURIER JURIDIC

IOAN GALIN, Suceava:
Sînt două sporuri diferite: unul este sporul pentru vechime neîntreruptă în aceeași unitate, altul, sporul pentru vechime în muncă.

a) Primul își are temeiul în reglementările legale dinaintea revoluției și fusese instituit ca un stimulent material pentru continuitatea în muncă, orice întrerupere neadmisă de lege, ducînd la pierderea sa.

b) Al doilea a fost reglementat după 1989 și se acordă numai pentru vechimea în muncă, necondiționîndu-se de continuitatea acesteia.

c) Probabil că unitatea dv. aplică încă sporul pentru vechime neîntreruptă în aceeași unitate.

Urmează să vă adresați conducerii acesteia, solicitîndu-i precizări cu privire la sporul pe care-l aplică și motivarea sa, după care, vă rugăm să reveniți.

MIRCEA SOFRAN, Brașov:
În cererea dv. nu precizați numărul ordinului a cărui copie o solicitați, ceea ce îngreunează probabil, identificarea sa în arhivă, după 30 de ani.

Pe de altă parte, e posibil ca, expirîndu-i-se termenul legal de păstrare, acest act să fi fost casat.

Ca atare, e necesar să aflați conținutul rezoluției pusă pe cererea dv., în funcție de care să procedați în continuare.

Oricum, pentru obținerea copiei solicitate, e necesară și prezența dv. sau a altei persoane care să vă reprezinte, la ministerul în cauză.

CORNELIU OLTEANU ■

POȘTA REDACȚIEI

MARIN F. DITORU — sat Luptători, jud. Călărași: Cu puțină bunăvoință și un gînd îndreptat, chiar sporadic, spre rezolvarea problemelor oamenilor, diriguitorii Regiei autonome de transporturi din județ ar putea să vă ajute. Sperînd că-i vom găsi în astfel de momente le-am expediat scrisoarea dvs. S-ar putea ca eforturile reunite să aibă succes.

L. NIȚESCU — București, Bdul Metalurgiei, nr. 5, bl. R 14, sector 4: Știam că dl Kozac locuiește în localitatea Saarbruken din Germania. Vom face investigații în continuare și credem că este posibil să dobîndim o adresă exactă pe care să vi-o comunicăm.

AURELIA NEDA — loc. Bocșa, jud. Caraș-Severin: Vinovații se găsesc în județul dvs. Faptul că nu primiți la timp sau chiar deloc revista Flacăra la care sînteți abonată presupune, în ultimă instanță și obstrucționarea noastră. Atenționăm pe această cale Direcția de Difuzare a Presei din județ și așteptăm lămuriri în această problemă.

ELENA GRECESCU ■

Colegii de la „Publicațiile FLACĂRA" S.A. sînt alături de ELENA GRECESCU în marea durere pricinuită de decesul mamei sale.

RANK XEROX

REPREZENTANTA PENTRU ROMANIA:
Bucuresti 70749,
Str. G-ral Berthelot 27
Tel: 12 00 53
FAX: 12 00 54

UTILIZIND CONSUMABILE
RANK XEROX
PRELUNGITI VIATA APARATELOR
DUMNEAVOASTRA SI BENEFICIATI DE
O EXCELENTA CALITATE A LUCRARILOR.

DISTRIBUITORI AUTORIZATI RANK XEROX:

ALFASOFT srl, Zalau, Tel: 996 / 15 881
APEL srl, Arad, Tel: 966 / 15 231
AREXIM srl, Bucuresti, Tel: 14 98 34
ADYLUS srl, Bucuresti, Tel: 12 95 77
COMPREST ANVICO srl, Targu Mures, Tel: 954 / 16 644
COMSER srl, Hunedoara, Tel: 957 / 12 538-132
COMSERVICE co, Bacau, Tel: 931 / 46 642
ESTICO srl, Brasov, Tel: 921 / 19 052
FIBA IMPEX srl, Ploiesti, Tel: 971 / 24 717
FIBA (NORD), Suceava, Tel: 987 / 26 996
METRONOM, Piatra Neamt, Tel: 936 / 14-570
METPRIBOR, Chisinau, Tel: prefix / 47 15 24
ROM TEAM SOLUTIONS srl, Bucuresti, Tel: 13 43 73
TOP EDGE ENGINEERING srl, Craiova, Tel: 941 / 63 193
UNIVERSAL L. D. srl, Iasi, Tel: 981 / 42 110-1209

CLIP Publicitate

În urma reportajului apărut în „Flacăra" nr.10 (11–17 martie 1992), cititorii ne-au scris interesîndu-se și de alte cimitire din București care nu sînt de cult ortodox. Periplul nostru continuă, în numărul de față, prin acestea din urmă.

Unde nu este durere, nici întristare, nici suspin... (II)

*** La Bellu Catolic coroanele sînt stropite cu motorină *** Comerț ambulant și muzică țigănească în loc de pioșenie *** Militarii devastează casa lui Tefic Sezai *** Hoții din administrație *** Adolf Hitler odihnește la Cimitirul Evreiesc Filantropia ***

Mortul n-a primit chiria

Cimitirul Bellu Catolic nu este ocolit de hoții. Parcul Tineretului, de peste gard, este trambulina țiharilor. Cavourile apropiate de marginea cimitirului sînt predilect maltratate. Existența vitraliilor mai este sugerată doar de perimetrul frînt al cioburilor plantate în rame. Alături, mîinile profanatorilor au deplasat capacul unui cavou vechi cît secolul. Pot fi observate în adîncime sicrie de tablă. Oare pînă și morții ne sînt condamnați la neliniște? Ce forțe malefice animă pe turbulenți? Teama de jafuri i-a determinat pe oamenii administrației să stropească unele coroane cu motorină. Preotul Ișvanca Alois, administratorul cimitirului a recunoscut în hoții de coroane mortuare oameni cu care înainte purtase discuții amicale. Unul ține de șase" în timp ce partenerul înșfacă în fiecare mînă o coroană de pe mormîntul proaspăt și „zdup" peste gard. Toamna, nucii înrădăcinați aici reprezintă alt punct de atracție al intrușilor; murdărie, dezordine, jaf.

O inscripție cu ceară luminării pe spatele unei cruci negre mărturisește conflicte familiale ce nu se sting nici în jurul mormîntului: „De ce folosiți ce nu ați plătit? Eu nu vă iert nici în mormînt! Nu vă primesc lîngă mine!"

Cerșetoria este parte din firescul cotidian. Cerșesc bătrînii fără venituri sau chiar cei cu pensii mici (3.500 lei). O fac copiii care au abandonat școala în clasa a treia sau a patra, fără măcar a ști să scrie. Trăiesc din mila altora chiar și femei tinere de 18 ani, în sufletul cărora s-a stins orice pornire de a mai lupta cu viața. În cimitir sînt înhumați, de regulă, doar cei de religie catolică. La ceremonial nu se împarte colivă, nu se dau prosoape sau luminări. Esențialul constă în rugăciune. Conduse de preot, rudele dispărutului recită, în jurul mormîntului, Tatăl Nostru. La catolici, preotul nu are dreptul să se căsătorească. Actualul preot are 30 de ani și se simte întărit întru Domnul, să-și ducă misia pînă la capăt.

Gropării sînt oameni de treabă. Lucrează de la ora 7 la 16, cu o mică pauză și, în afară de săpatul gropilor, amenajează și mormintele. La deshumări au surprize. După ani de zile, unii dezgropați au carnea gelatinoasă. Cei care le sapă adăpostul s-au obișnuit. **În timpul programului le sînt interzise băuturile alcoolice. Dacă se prezintă băuți la lucru, sînt trimiși acasă.**

Printre cei cu destinul apus la Bellu Catolic se numără: martirul Vasile Aftenie, Cardinalul Iuliu Hossu, Nicolae Coculescu — fondatorul Observatorului Astronomic, Mircea Victor Babeș — fiul ilustrului savant, prof. dr. doc. Iuliu Moraru, ing. Pop. V. Lucian — Erou al Revoluției din Decembrie 1989, secerat la 42 de ani.

„...Conștiința-i cînt și sărbătoare"

Cimitirul Evreiesc de Rit Sefard (spaniol) — Pieptănari, nu stă nici el pe ro... Clădirea care adăpostește capela, camortuară și administrația, este ... cu stîlpi de lemn, fiind în pe... prăbușire. Poți constata aceasta ... ai trecut prin plasa comercianților ambulanți, care au împresurat intrarea. Sugerăm Administrației Domeniului Public a sectorului 4 îndepărtarea acestei surse de murdărie și muzică de petrecere de lîngă cimitir.

Anul trecut 25 de monumente evreiești au fost aici victimele pîngăririlor. Poliția a făcut constatări și fotografii.

Intrarea în cimitirele ebraice este permisă doar cu capul acoperit și nu mi-a fost acceptată decît cu aprobarea Templului Ebraic.

Cimitirul este împărțit în două părți principale. Aripa dreaptă găzduiește mormintele vechi, în stînga fiind cele noi. Decorul este format din monumente cu o arhitectură deosebită, multe din marmură neagră, masivă, lucioasă. Lucrări din lemn nu există. Pietrele inscripționate în limba ebraică au valoare istorică. Tot în istorie au intrat și eroii căzuți în primul război mondial. Un obelisc le veghează somnul.

O grupă aparte cuprinde morții de la cutremurul din 1977, în amintirea cărora s-a clădit un monument. Tragedia familiei Vass — tată, mamă, bunică, fiu și fiică — strivită în blocul Scala — pustiește sufletul vizitatorului.

Slujba de înmormîntare se oficiază în limba ebraică sefardă.

Veronica Porumbacu, reporterul Brunea Fox, Traian Schnirer (mare negustor de stofe și mătăsuri în perioada interbelică), pictorul și caricaturistul I. Ross, sînt cîteva dintre personalitățile cunoscute înmormîntate la Cimitirul Evreiesc Sefard. Străin parcă într-o lume a tăcerii veșnice, epitaful scris pe mormîntul lui Ștefan Tita le-a luminat drumul spre Cer:

„Cînd omul știe ce dorește
Și dorul lui e zbor spre soare
Nimic ce-i rău, nu-l amăgește
Conștiința-i cînt și sărbătoare"

Vinerea morților

Un cimitir al comunității turcești nu există în București. Cel de pe bd. Ghencea este al eroilor turci căzuți în primul război mondial. El posedă totuși un colț pentru minoritatea musulmană din București. Odihnesc aici țigani turci, tătari, chiar albanezi. Înhumările nu sînt permise decît musulmanilor de cetățenie turcă cu acordul Ambasadei Turcești care patronează cimitirul. El este proprietatea Turciei. Cereri pentru un cimitir al musulmanilor din București au fost depuse la Guvern și la Președinție. Sînt susținute de 500 de familii turcești și datează de acum 2 ani, nefiind încă satisfăcute. Studenți musulmani decedați sînt îngropați la Străulești II.

Frontispiciul **Cimitirului Turc de pe Ghencea** este încrustat cu inscripția: „YURT ICIN ÖLEN TÜRK SEHITERI", în traducere „PENTRU PATRIE AU MURIT EROII TURCI". Ca să pătrunzi în incintă, trebuie străbătut culoarul care desparte corpul de case locuit de administrator și familia sa. Cimitirul propriuzis este o livadă întinsă, pe care se înșiră pietre de mormînt, dăltuite cu semiluna turcească. În dreapta, mormintele eroilor turci se aliniază spre un monument ridicat peste groapa comună cu soldați necunoscuți. Pe o placă de piatră se poate citi: „BURADA 535 TÜRK SEHIDI YATMAKTADIR — 1917" adică „AICI ODIHNESC 535 DE EROI TURCI — 1917". De simbătă, oră 9, pînă duminică, ora 18, și la sărbătorile religioase, steagul turc fluturâ pe catargul înălțat aici.

Obiceiurile de oficiere a cultului mortuar sînt mai mult sau mai puțin asemănătoare celor creștinești. Pomana pentru morți, împărțită la ortodocși simbăta, musulmani, o fac vinerea. Nu există clopote, nici gropari plătiți. Groapa este săpată de membrii familiei. Preotul care oficiază înmormîntările se numește hoge sau imam.

O situație de neinvidiat a avut cimitirul în timpul Revoluției din Decembrie 1989. Situat în mijlocul unităților militare, cimitirul a fost sub ploaia gloanțelor și a proiectilelor mai mari. Printre ținte s-au numărat unele pietre de mormînt, astăzi restaurate. Casa administratorului a fost ciuruită. Tabla de pe acoperiș îmbucătățită, geamurile țăndări, pereții sparți. Ca și cum n-ar fi fost de ajuns, indivizi au intrat în casă și după ce și-au făcut nevoile peste tot, au furat magnetofonul, costume de blugi, cojocul și ceva aur. Există la Poliție fotografii luate în urma efracției. Mulțumirea cea mare a lui Tefic Sezai, a fost supraviețuirea. De atunci, n-au mai existat infracțiuni. Singura amintire despre profanarea mormintelor e veche de cîteva zeci de ani: cîteva pietre sparte și vopsite în verde. O jucărie pe lîngă războiul fără inamici din decembrie '89!

Locuri de veci gratuite pentru săraci

Cimitirul Armenesc, de pe șoseaua Pantelimon, este împrejmuit cu un gard din beton cu patru laturi. Zidul oferă o delimitare strictă și clară. Acum 20 de ani, cînd a fost construit, a costat un milion de lei.

Cimitirul a fost înființat în 1857 de bogătașul armean Avedik. Pînă la acea dată, mormintele armenilor se grupau în jurul actualei Biserici Armenești. Și bogatul și săracul sînt înmormîntați aici, indiferent de meseria avută. Sînt primiți numai armenii sau cei cu rudele apropiate, de cetățenie armeană. Locurile de veci se vînd și s-au vîndut în funcție de poziția socială și materială a fiecăruia. Pentru cel sărac locul este gratis. Instăriții plătesc în funcție de puterea materială. Armenii aparțin religiei creștin ortodoxe, deci nu există nici o deosebire în oficierea cultului.

Aleile, asfaltate sau pietruite în întregime pe un teren care nu prezintă denivelări, sînt curate și îngrijite. Monumente lucrate artistic, cu migală, în granit negru de Suedia sau în piatră adusă special din Armenia, acoperă mormintele. Se detașează cavoul familiei Zambaccian, cu un bazorelief sculptat de Cornel Medrea. În incintă se găsește un lapidarium din pietre de mormînt, vechi, armenești. Gravate atît în limba armeană cît și în cea turcă, cu litere armenești, exponatele datează din perioada 1831—1868 și provin din jurul Bisericii Armenești.

Capela, zidită în 1920 de către familia de binefăcători locotenent Grigore și Malvina Melik, poartă hramul Sfîntului Grigore Luminătorul.

Groparii sînt angajați de probă și, dacă sînt corespunzători, definitiv. În general, se ocupă cu întreaga gospodărire.

În urmă cu 3—4 luni, a existat o perioadă nefastă. Se înmulțiseră furturile și profanările de morminte. Dispăreau flori, cruci, plăci de marmură. S-a constatat că, de fapt, lupii erau paznici la oi. Cei care prăduiau făceau parte chiar din personalul administrativ. Drept urmare, administrația cimitirului a fost schimbată în totalitate. Actuala echipă, condusă de dl Mircea Boghici (mama Pelenghian), manifestă o grijă deosebită și conlucrează cu Poliția care se interesează periodic de starea cimitirului. Nu mai există reclamații legate de infracțiuni.

În Cimitirul Armean sînt înmormîntați peste o sută de reprezentanți fruntași ai Comunității Armene din București, personalități de seamă, nu numai în viața armenilor de aici și în cultura poporului român: pictorul colecționar de artă Grigore Zambaccian (1891—1962); pictorul Hrandt Avakian (1900—1990); profesorul de scriere românească Vlad Bănățeanu (1900—1963); șeful Catedrei de Armenologie a Universității din București; arheologul prof. Grigore Avakian; Valeriu Ștefan Sahim (1922—1993), fost director muzical al Operei Române din București; Harutiun Avakian, profesor, restaurator de pictură bisericească și alții.

Fără tratație în cimitir

„Este interzis a se intra cu tratație în cimitir. Tratațiile se fac la templu" ne avertizează o pancartă la intrarea **Cimitirului Evreiesc Filantropia**, înainte ca dl administrator Sergiu Abeles să ne lase în întîmpinare.

Cimitirul Evreiesc Filantropia face parte din patrimoniul național și se evidențiază prin monumente scumpe. Oamenii foarte bogați și-au construit aici morminte din materiale aduse din țări occidentale sau chiar din S.U.A. Valoarea fiecărui monument este direct proporțională cu dimensiunea, atingînd uneori mai multe milioane lei. Printre arhitecți, și sculptorii care au lucrat în cimitir se numără Melita Pătrașcu (6 morminte).

După decesul unuia din membrii familiei, evreii acoperă oglinzile din casă. Odată înmormîntarea terminată, se reîntorc acasă unde îngenunchează pentru reculegere. Morții nu se îngroapă îmbrăcați. Ei sînt dezbrăcați și spălați într-o cameră specială. Li se oficiază apoi o slujbă religioasă aparte, fiind înveliți în giulgiul numit tacrihăm. Sînt culcați într-un sicriu din lemn brut și expuși în capela mortuară (templu) unde are loc o slujbă decentă. Sicriul este îngropat apoi la 1,80 m în pămînt. Aici nu există locuri pentru 7 sau 25 de ani, toate sînt pe veci. După dorință, la slujbă poate participa și un cor. Cel care oficiază se numește cantor. În toate cimitirele mozaice nu se intră decît cu capul acoperit de o cipilică numită chipa.

Cimitirul Filantropia cuprinde mormintele eroilor și veteranilor participanți la Războiul de Independență din 1877. Un colț al celor 105 eroi căzuți între 1916—1918 este străjuit de două obeliscuri donate de societăți evreiești. Există și 29 de morminte ale celor uciși la pogromul din 1941. Avînd un preț ridicat (60.000 lei un loc de veci), aici înmormîntările sînt rare. Exceptînd administratorul, întregul personal ce deservește cimitirul este de religie creștină. Și în Cimitirul Filantropia odihnesc fruntași ai culturii românești: Barbu Nemțeanu, Mihail Sebastian, Emil Fagure (ziarist), Oscar Lemnaru, Clibi Moise (analfabetul mentor caragelian), Isac Peltz, Alfred Margul Sperber, acad. Arthur Kreindler, compozitorul Alfred Mendelsohn.

Reproducem însemnarea citită la piecare pe o piatră de mormînt:

„AICI SE ODIHNESTE REMĂSITELE
MORTUARE ALE REPOSATULUI
ADOLF HITLER
ÎNCETAT DIN VIAȚĂ
LA 26 OCTOMBRIE 1892
ÎN ETATE DE 60 ANI
RUGAȚI-VE PENTRU DÂNSUL".

Coincidențele nu se tem de istorie.

RADU POPA ■

MEGAMIX

ZZ TOP

● Statisticile vînzărilor de albume în SUA înregistrează un record pentru noile realizări ale lui BRUCE SPRINGSTEEN. Cele două LP-uri lansate simultan „Lucky Town" și „Human Touch", au depășit chiar din prima zi cota de 100 de mii de exemplare vîndute. Deși aparent ciudată această grabă a lui „Boss" de a scoate două albume de succes deodată, există totuși o explicație. Se pare că Springsteen dorește să încheie cît mai repede conturile cu casa de discuri Sony și să semneze un nou contract cu firma „Elektra" sau „Geffen". Deocamdată el mai datorează lui Sony încă un album.

● Un producător de discuri și un fost manager, ale căror nume au fost trecute sub tăcere, au declarat la Curtea Superioară din Los Angeles că anumite pasaje din albumele „Forever Your Girl" și „Spellbound" nu sînt cîntate de PAULA ABDUL. Aceste noi declarații de senzație completează dosarul deschis anul trecut de Yvette Marine, fostă colaboratoare a Paulei Abdul, care afirmă că succesele „Opposites Attract" și „I Need You" sînt interpretate de ea. Se pare că și recentul succes de top, „Vibeology", conține trucaje realizate prin suprapunerea mai multor voci. „Sînt porțiuni substanțiale din „Vibeology" unde nu cîntă Paula Abdul. Vocile aparțin altor persoane", afirmă unul din tehnicienii de studio. Dacă toate acestea se vor confirma, vom asista la cea mai spectaculoasă prăbușire a unei stele.

● Faimoșii rockeri bărboși de la ZZ TOP ridică ștacheta pretențiilor. Ei au cerut reînnoirea contractului cu casa „Warner Bros" pentru suma de 55 milioane dolari contra 5 albume. Această cotă foarte ridicată, pe care au atins-o numai Michael Jackson, The Rolling Stones și Madonna, pare oarecum justificată, ținînd cont că ultimul album ZZ TOP, lansat în '90 și intitulat „Recycler" a fost vîndut în 4 milioane de exemplare. Se pare totuși că Warner va refuza propunerea.

● „Nașul" muzicii soul, JAMES BROWN, a confirmat participarea sa la apropiatul festival „Stop The Violence". Este o acțiune de amploare în sprijinul elevilor din New York, constrînși să învețe într-un mediu devenit mult prea violent. Spectacolul, care va avea loc la sfîrșitul lunii iunie, va încerca să sensibilizeze America pentru a lua poziție împotriva crimelor săvîrșite în școli.

● Îngrijorare justificată după marele eveniment muzical „The Freddie Mercury Tribute" care a avut loc pe Wembley. În spatele scenei s-a înregistrat un record înspăimîntător. Vedetele care au participat la concert au consumat următoarele : 5000 de hamburgers, 2000 de sticle de Coca Cola, 2000 de sticle de apă minerală, 1000 de sticle de vin, 7000 de sticle de bere. Astfel de performante erau înregistrate pe vremuri numai la concertele marelui Elvis, ceea ce l-a determinat pe cronicari să afirme că Presley este încă viu.

● „The Story Of The Blues", noul album al lui GARY MOORE, a fost primit de critici ca un mare eveniment muzical. Discul este realizat în compania trupei „Midnight Blues Band".

MIRCEA ZANE ■

Teatru

SCAUNELE

de EUGEN IONESCU

Cînd doi actori reușesc să-ți creeze senzația că scaunele de pe scenă sînt ocupate toate, cînd, mai mult decît atît, ai sentimentul că, o sală aproape goală, s-a umplut deodată, cei doi actori au făcut mai mult decît să-și împlinească rolul. Este sentimentul cu care am încercat să mă apropii de Rodica Negrea și Dinu Manolache după una dintre primele reprezentații cu „Scaunele" lui Eugen Ionescu, în regia lui Dragoș Galgoțiu, la Teatrul Mic.

Rodica Negrea : Nu e un spectacol care să te ducă afară cu bucurie. Te scoate de pe scenă, sau din sală cu emoție în primul rînd. Eugen Ionescu e al nostru și ne determină să ne exprimăm într-un mod propriu.

Dinu Manolache : Generația mea acum îl descoperă pe Ionescu, pe el și generația lui. Îl știam doar din facultate, adică din cîteva piese învățate în fugă, mai mult pentru examen. După ce am început să citesc ce a apărut acum — nu știam „Nu", nu știam „Eu" — m-a fascinat și m-am apropiat altfel de textul propus de Dragoș.

Rodica Negrea : Cred că în acest context, în care sîntem destul de dezorientați — se caută tot felul de modalități de expresie teatrală interzise pînă nu de mult, iar asta duce deseori la derizoriu și stupid — acest spectacol trebuie luat în seamă în primul rînd pentru opțiune. Ea este făcută din perspectiva unei generații care vrea să se exprime și-și găsește niște raporturi într-o altă generație, care a fost, poate, cea mai liberă — cea interbelică. Alegerea îi aparține în exclusivitate lui Dragoș Galgoțiu, iar dacă a făcut-o, știe exact de ce.

Dragoș Galgoțiu : Eu mă consider acum, după 13 ani de meserie, un fel de pilot de încercare. Cam tot ce-am făcut am făcut asumîndu-mi riscuri. Am ajuns într-un anumit moment al relației mele cu teatrul și vreau să închei etapa asta de căutări, cum e firesc, cu o sinteză. Pentru asta e nevoie de o relație cu un autor și o relație cu niște actori. Am căutat mult pînă să ajung la Ionescu, dar acum încerc această sinteză, care este la mai multe niveluri. Autorul valorifică o experiență culturală — sînt ecouri ale suprealismului românesc, ale unei mișcări filozofice de o anvergură impresionantă. O gîndire și o simțire în rezonanță cu acea epocă mi se pare o obligație și singura șansă a unei maturități. Textul este un fel de spectacol de adio la teatre nivelurile. Sinteza funcționează atît la nivelul istoriei lumii. Mă cam joc eu, poate, cu cuvintele, dar după spectacolul ăsta, dacă mîine ar fi să mă calce tramvaiul, am un fel de liniște. Am încercat să pun la cap ce înțeleg, ce simt. Spectacolul e dureros, însă e vorba de o durere autentică și ne putem permite s-o facem cu zîmbetul pe buze. Distribuția pe care am ales-o — și în care cred foarte mult — nu e un instrument de ilustrare a personajelor. Ceea ce se vede pe scenă devine un spectacol cu oameni. E foarte important, din cauza noncomformismului pe care l-a propus textul, din cauza clișeelor care s-au format la Ionescu. Întotdeauna am iubit actorii, dar cred că niciodată nu mi-am dorit mai mult ca acum ca un spectacol să trăiască liber, doar prin actori. Rodica și Dinu mi-au fost colegi de promoție, deci înseamnă ceva pentru mine. Domnul Nicolae Dinică — în acel rol fără vorbe — e un actor foarte special, cu o bogăție care-ți scapă tot timpul printre degete și nu are nevoie de mijloace ca să se exprime. Cel mai simplu spus, e un actor de care am nevoie, și de care m-am îndrăgostit violent, de curînd, noi mai avînd o experiență comună la Teatrul „Inoportun".

Nicolae Dinică : Eu... de multă vreme îl iubesc. I-am văzut toate spectacolele și-mi doream să lucrăm împreună. Cînd am ajuns s-o facem, îmi tremurau mîinile și picioarele, mă simt ca la Institut, cînd dădeam examen și mi-e frică... mi-e frică...

A consemnat
LIANA TATOS ■

Dragoș Galgoțiu : „După spectacolul ăsta, poate să mă și calce tramvaiul"

Rodica Negrea : „Nu e un spectacol care să te ducă la bucurie"

Dinu Manolache : „Acum îl descopăr pe Ionescu"

Nicolae Dinică : „Îmi tremură mîinile și picioarele..."

GRAFOLOGIA

la dispoziția dumneavoastră

POPA GABRIEL VALENTIN. Într-adevăr, scrisul dv vă prezintă ca pe un om timid. Dar nu disperați. Aveți resurse care folosite în mod inteligent vă pot ajuta să depășiți această stare. În primul rînd faptul că înțelegeți fondul problemei concură în mod favorabil la rezolvarea ei. În al doilea rînd, lupta pe care o purtați în interior cu temerile dv. trebuie să se rezolve în favoarea „îndrăznelii", dar fără a produce prea multe „distrugeri" (ca în orice bătălie). În acest sens, vă propun o metodă mai deosebită în sprijinul luptei ce aveți de întreprins. În liniște, imaginați-vă puternic etapele unei acțiuni desfășurate de dv și modul cum rezolvați cu succes toate situațiile apărute pe parcurs. Mai puteți apela la serviciile unui medic specialist în tratamente prin hipnoză. Succes.

RADU ION — Zalău. Din scrisul dv rezultă că relațiile pe care le aveți cu cei din jur nu sînt dintre cele mai bune. Dimpotrivă, lipsa de tact, faptul că vă gîndiți cu deosebire la persoana proprie și mai puțin la cellalți, precum și orgoliul, vă îndepărtează de cei cu care ar trebui să colaborați și să vă ajutați reciproc. Încercați să fiți mai tolerant, mai blînd, mai altruist cu rudele și cu prietenii, fapt care s-ar reflecta în mod pozitiv și în sănătatea dv fizică.

BABOI SIMONA — Craiova. Caracter liniștit, blînd și sincer, care însă își subestimează posibilitățile și nu are încredere în sine. Din această cauză, inițiativa lasă de dorit, lăsînd loc unei neliniști atunci cînd trebuie să se întreprindă ceva. Uneori, inconstanță în sentimente, capriciu și tendință la melancolie, pe care caută să le compenseze printr-un comportament mai rezervat în societate.

GRAPHOS ■

GRAFOLOGIE

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele

Sexul

Data nașterii

CRONICA SENTIMENTALĂ

Dragă Corina,

Înțeleg că vrei să-ți schimbi radical viața, dar fii atentă cum o faci. Dacă tot ce-ar zbura s-ar mînca, bine-ar fi. Ca să poți să iei viața „chiar în piept", așa cum vrei tu, îți trebuie o anumită structură. Tu ești o persoană educată, cultivată, sensibilă, afectivă, inteligentă. Poveștile cu schimbatul bărbaților sînt numai în filme. În realitate, or să ți se facă niște „figuri" care, dacă nu te duc în spital la ginecologie, or să te ducă, în mod sigur, la psihiatrie.

Crezi că bărbații dau banii din buzunar, așa, un-doi ? Ca să te lecuiești de mitul îmbogățirii prin bărbați, nu fac decît să-ți propun să „testezi piața". Toți te vor refuza. Bărbații care-și plătesc prietenele sînt greu de suportat, mai cu seamă atunci cînd ai un ideal masculin ca al tău. Cei tineri și frumoși vor, mai degrabă, să fie ei plătiți. Își aleg femei mai în vîrstă și le toacă. Uită-te în reviste la „prietenii", că nici nu le mai zice „matrimoniale". Dacă nu sînt „gay", vezi o sumedenie de tineri oferindu-și, cu obrăznicie, serviciile, unor femei a căror vîrstă (aproape cerută) o întrece pe a mamei lor.

Dacă ai avut o mare dezlușie, nu-i nimic. Așa-i în viață. Lasă visele despre fanți și caută-ți bărbat serios. La vîrsta ta, știu că este foarte greu dar, te asigur eu, nu este imposibil. Viața, în continuă frămîntare, schimbă multe, multe situații și atîția fericiți devin nefericiți și au nevoie de o nouă familie. Așa că, dragă Corina, fruntea sus, calea dreaptă și succes !

Mitică,

„Fă lampa mai mică ! Nu știi că s-a scumpit lumina ? Atunci, de ce nu faci economie ? Unde vrei s-ajungem ? Cu ce vrei să cumpărăm caiete ălela mici ?". Hm, Mitică. Zău că înțeleg de ce te întorci pe partea cealaltă. Totuși, cred că o bună parte a nervozității nevestei tale ți se datorează. Am citit cu printre rînduri. Îi lași toate grijile pe cap și-ți vîri capul în cărți. Nu-ți dai seama că luxul ăsta, continuarea studiilor la o vîrstă destul de înaintată, se face, de fapt, pe seama sacrificiului ei ? Ea la serviciu, ea la piață, ea la bucătărie, ea la ședințele cu părinții. Și-atunci, te ceartă. Pentru că o lasă nervii. O să vă despărțiți și copiii vor suferi.

Ea are prea multă personalitate, prea multă dragoste pentru munca intelectuală pentru a rezista mult timp la atîta muncă gospodărească și care, pentru ea nu este deloc o plăcere. Ajut-o, altfel o vei pierde. Deja te-a amenințat cu divorțul. Știu că acum nu ai timp pentru gospodărie, dar îți propun o altă cale pentru a ieși din impas : vinde-ți mașina. Cu banii luați, o să-ți poți permite cîteva concedii fără plată, în timpul cărora vei putea și să înveți și s-o ajuți în gospodărie. Așa, ați putea trece hopul de doi ani, pînă la terminarea studiilor tale. „Toate" se vor aranja. Înțelege, Mitică, trebuie să iei o hotărîre o iubești cu adevărat, a spui. Hai, curaj !

CRISTINA ATANASIU ■

Fotbal

Calcule, calcule şi iar calcule

...pă ce-a recuperat în stîn... şi-n dreapta puncte extrem de preţioase, puncte care au făcut să se discute în fel şi chip. Sportul studenţesc este îngenunchează pe teren propriu de către Dacia Unirea Brăila şi tare ne e teamă că pentru studenţii bucureşteni a cam sunat ceasul retrogradării. Ar mai avea o şansă, sigur că da, să recupereze cele două puncte în etapa imediat următoare la ASA Electromureş, dar posibila victorie sau posibilul meci de la Tîrgu Mureş se află oricum în calculele pe care Sportul şi le făcea în acest final de campionat în care ar fi avut şansa depăşirii celor de la F.C. Argeş. Acum, cu încă două puncte la negativ, lupta dintre studenţi şi piteşteni s-a redeschis. Iar dacă avem în vedere că F.C. Bacău va primi în etapa viitoare vizita liderului, care se ambiţionează să încheie fără înfrîngere acest campionat, este lesne de presupus că şi băcăuanii intră în hora pentru evitarea locului al 16-lea. Ultimele trei etape vor fi, aşa cum se întîmplă de obicei în fotbalul intern, veritabile examene de foc pentru partea de jos a clasamentului. Meciuri destul de încinse vor fi şi în partea de sus, pentru locurile 3-4, cele care oferă paşaportul pentru o cupă europeană. Întîmplător, în finala Cupei României s-au calificat Steaua şi Politehnica Timişoara, adică ocupanta de necontestat a locului al doilea, şi, prin prisma clasamentului adevărului, ocupanta locului al treilea. Altfel spus o echipă va juca în C2, una în C3. Nu mai rămîne decît un singur loc în C3. Cine îl va ocupa după ultimele trei etape? Universitatea Craiova, care are cel mai mari şanse, sau concitadinii ei, fotbaliştii de la Electroputere, revelaţia actualului campionat?! Ca să răspundem cît de cît la întrebare, vom privi programul celor trei etape. Şi constatăm că Electroputere mai are de jucat două meciuri pe teren propriu, în timp ce colegii lor de la Universitatea doar unul. Şi cum Electroputere are un golaveraj mai bun, calculele o indică favorită. Şi dacă tot e să vorbim de calcule, Politehnica, deşi calificată în finală, ar putea pierde, în singurul meci rămas de disputat acasă, cu Rapid, un punct. Şi dacă va pierde, aşa cum prevăd majoritatea pronosticurilor, şi finala cu Steaua, echipa timişoreană ar putea ajunge la concluzia că proverbul cu cine fuge după doi iepuri este aj naibii de adevărat. Asta ar însemna că, aşa cum am prevăzut încă de-acum 5-6 etape, Craiova are toate şansele de-a fi prezentă în Cupa UEFA cu ambele echipe, ceea ce, să recunoaştem, ar fi o premieră pentru fotbalul din provincie. O premieră care era cît pe-aci să se închidă în etapa care tocmai s-a încheiat, Steaua fiind la un pas de-a cîştiga la Universitatea, unde a condus cu 2-0, apoi cu 3-2, dar a fost învinsă în final cu 5-4 scor extrem de rar întîlnit între două echipe de talia Stelei şi a Universităţii. În rest, între cei doi poli ai clasamentului, nimic deosebit. Ar mai fi de aşteptat doar replica ploieştenilor care s-au cam văzut scoşi din cursa pentru o cupă europeană, situaţie în care se află şi rapidiştii. Sînt oare de acord suporterii şi fotbaliştii celor două echipe cu o astfel de concluzie?! De bună seamă că nu. Dar calculele sînt calcule şi ele dau un oarecare farmec acestui final de campionat.

VICTOR NIŢĂ ■

SALVAŢI SPORTUL!

Cristian Gatu

Din aritmetica sponsorizării (I)

Se afirmă de multe ori că o piedică în susţinerea sportului ar fi absenţa unei legi a sponsorizării. Din cîte ştiu, din documentaţia existentă în Departamentul Sport, nu găsim alcătuieri o lege a sponsorizării. În ţări dezvoltate, ca Italia, Franţa, Belgia, Germania etc., există în legea fiscală articole prin care celor care sprijină şi îşi fac reclamă în şi prin sport li se aplică reduceri de impozite. Asemenea dispoziţii legale sînt şi în România în legislaţia privitoare la impozitarea pe profit şi mi-aş permite să pun la dispoziţia cititorilor interesaţi mai multe amănunte, inclusiv două exemple concrete, aplicabile societăţilor cu capital de stat şi cu capital particular. Pentru cele cu capital de stat se pleacă de la art. 23 şi art. 25 din Legea Bugetului de Stat pe anul 1992, care merită să fie reproduse :

Art. 23. R.A. şi S.C. cu capital integral sau majoritar de stat, în cazuri justificate, pot efectua din profitul realizat cheltuieli pentru satisfacerea unor necesităţi sociale, culturale şi sportive, în limita unei cote de pînă la 1,5 la sută aplicate fondului de salarii anual.

Art. 25. Agenţii economici plătitori de impozit pe profit pot efectua cheltuieli de reclamă şi publicitate, deductibile din profitul impozabil, în limita unei cote de 3 la sută aplicate asupra diferenţei între totalul veniturilor încasate într-un an şi cheltuielile aferente activităţii desfăşurate corespunzător veniturilor încasate...

Un exemplu de calcul, care va fi detaliat în numărul următor pentru firmele cu capital particular, ne arată în cazul primei categorii de firme şi numai pentru art. 23, că în situaţia unui ipotetic fond de salarii de 100 milioane de lei se pot cheltui pentru activităţi.. şi sportive, 1,5 milioane de lei care se acoperă din reducerea impozitului pe profit, 675 000 lei şi reducerea profitului net de 825 000 lei, considerînd un profit brut de 20 milioane de lei.

Fotbal pe săturate

Între 10-26 iunie, Suedia va găzdui bătălia fotbalistică pentru Europa. Cele 8 echipe calificate la capătul unor lupte acerbe, cu excepţia Suediei, ca ţară organizatoare, sînt gata de start. Un fapt inedit al actualei ediţii îl constituie excluderea echipei Iugoslaviei, ca urmare a embargoului impus acestei ţări, locul ei fiind luat de Danemarca. Despre această severă măsură s-a scris mult, părerile sînt pro şi contra, mai ales că Monica Seles a cîştigat turneul de la Roland Garros sub culorile steagului iugoslav.

Alte cîteva mari absenţe, datorate nu politicii, ci rezultatelor din grupele preliminare, ar cele ale Italiei Spaniei, Belgiei şi, de ce nu, României. Să-i dăm, însă, Cezarului, adică participanţilor, ceea ce li se cuvine şi să precizăm că aproape toate meciurile celor două grupe — Suedia, Franţa, Anglia şi Danemarca, în grupa A, şi Olanda, Germania, C.S.I. şi Scoţia în grupa B — vor fi transmise de posturile noastre de Televiziune, ceea ce, să recunoaştem, ne încîntă peste măsură. Şi ne-ar fi încîntat şi mai mult dacă printre cele 8 europene s-ar fi numărat şi echipa României. Dar n-a fost să fie! Şi, Doamne, ce aproape am fost de-o calificare pe care zău că o meritam !!!! Cu acest imens regret în suflet, dar cu speranţa că vom urmări meciuri de o înaltă calitate, să ne aşezăm, începînd de miercuri în faţa televizoarelor şi să încercăm să ne săturăm de această veritabilă minune a lumii, fotbalul.

(V.N.).

Zgura ne-a lăsat un gust dulce

Aşa după cum se ştie, la J.O. de la Barcelona tenisul va redeveni (după 68 de ani) disciplină olimpică oficială. România fiind reprezentată de Irina Spîrlea la simplu şi la dublu (alături de Ruxandra Dragomir), Andrei Pavel şi de dublul George Cosac — Dinu Pescariu. Cea de-a 101-a ediţie a marelui turneu de Grand Slam, Internaţionalele de tenis pe zgură ale Franţei de la Roland Garros, un adevărat campionat mondial pe această suprafaţă de joc, avea să ne ofere surprize dintre cele mai plăcute pentru noi în întrecerea rezervată juniorilor. Astfel, după ce Cătălina Cristea a ajuns în semifinale (fiind eliminată de paraguayanca De Los Rios cu 6—4, 6—3, care a şi cîştigat turneul), Andrei Pavel (18 ani), va cunoaşte triumful deplin. Ne face plăcere să redăm parcursul său: 6—4, 7—6 cu Peter Kudrnak (Cehо-Slovacia), 6—3, 6—2 cu Escude (Franţa), 6—3, 7—3 cu Mano Rios (Chile), 5—7, 6—3, 6—2 cu Jakob (Germania, ţară în care activează deopotrivă şi Andrei), 4—6, 6—1, 6—1 cu Kischkewitz (Franţa) şi, în finală, 6—1, 3—6, 6—3 cu italianul Mose Navarra. Iată, după victoriile repurtate în acest grandios turneu de către Virginia Ruzici şi Ilie Năstase, zgura ne lasă din nou un gust dulce prin această izbîndă în întrecerea juniorilor.

La senioare, Monica Seles a întrecut-o în finală pe Steffi Graf (6—2, 3—6, 10—8), de fapt o întrecere între primele două locuri în clasamentul Virginia Slims, obţinînd cea de-a treia victorie consecutivă la Roland Garros. De asemenea, la seniori, Jim Courier (7—5, 6—2, 6—1 cu Petr Korda) şi-a adjudecat pentru a doua oară consecutiv trofeul.

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

STEAUA BUCUREŞTI
CÎŞTIGĂTOAREA
CUPEI CAMPIONILOR — SEVILLA 1986
SUPERCUPEI EUROPEI — MONTE CARLO 1987

Republicăm această fotografie apărută în revista Flacăra, precizînd că imaginea a fost surprinsă în anul celei mai frumoase izbînzi a fotbalului românesc. Adresăm clubului Steaua, la cei 45 de ani de la înfiinţarea sa, urarea de-a fi mereu o stea de primă mărime a sportului românesc. La mulţi ani!

PARADA VEDETELOR

Edith Piaf, Marilyn Monroe, Simone Signoret, Carole Amiel. Patru femei extraordinare; fiecare, în maniera sa, l-a modelat pe omul care a devenit Yves Montand.

Un cuplu inseparabil foarte unit dincolo de orice neînțelegeri a fost cel dintre Yves și Simone

Montand n-o să-l mai vorbească că niciodată ridicîndu-și privirea spre cer... a reîntîlnit-o însă în lumea celor drepți. Cine ar putea pune la îndoială că și-au reluat discuția din punctul de unde au lăsat-o ? În nici un caz cei apropiați, care i-au văzut atît de des luînd-o drept martoră pe „Momone" după acea zi nenorocită din octombrie 1985 cînd ea l-a părăsit pe Montand (nu i-a spus niciodată Yves). „Morții nu dispar, ei ne însoțesc, spunea ci mereu ; ei nu sînt absenți, sînt doar invizibili". În același fel i-a vorbit de-a lungul anilor tatălui său dispărut. „Pînă cînd", povestește Jorge Semprun, prietenul, scriitorul, tovarășul de luptă, i-ar fi auzit pe tatăl lui spunîndu-i : „Descurcă-te singur".

S-a spus că niciodată „pasul în doi" pe care Yves și Simone l-au făcut împreună, primîndu-o uluitoare dragoste la prima vedere, în 19 august 1949, nu va avea sfîrșit. Și toată lumea a înțeles că refăcîndu-și viața cu Carole, Yves n-a căutat s-o șteargă din amintirire pe Simone. „Nu luăm viața de la început ci continuăm să trăim. Asta-i tot. Cînd ai trăit atîția ani cu cineva ca Simone nu există decît o soluție: ori nu te mai interesează nimic pentru că viața ți se pare fără rost, ori încerci să supraviețuiești cu tot ce înseamnă asta, încercînd s-o scoți într-un fel la capăt".

Totuși, după anii de pasiune nebună, Montand și Signoret n-au cunoscut decît zile liniștite. „Să fii amantul unei blonde e ușor, (e vorba de Marilyn Monroe) dar îți trebuie multă dragoste ca s-o iubești pe madame Rosa", mărturisea el. Cu toate că ea s-a schimbat mult din punct de vedere fizic, intelectual ca a rămas cea care dădea tonul în familie. A alunecat însă pe panta alcoolului care, de-a lungul mai multor ani, le-a transformat viața în coșmar.

A fost însă alături de această femeie — femeia lui vreme de 36 de ani — cu o infinită tandrețe tot timpul cît a fost bolnavă. Pentru că timpul, mai mult decît alcoolul, nu putea să îngăduie această iubire... o asemenea mare iubire.

Versiune de
MANUELA VASILIU ■

SOLO LA TROMPETĂ

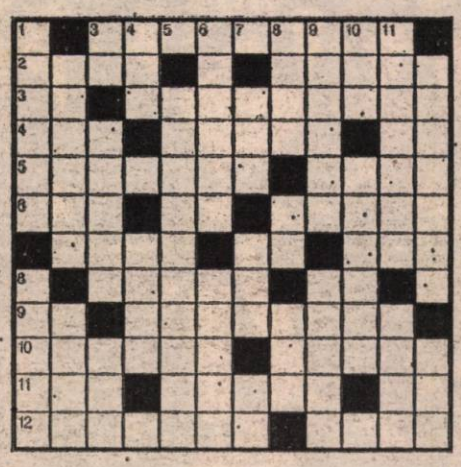

ORIZONTAL : 1) „Regele trompetei și al jazzului" (1900—1971 ; Louis). 2) „...și trompete", prima din cele „Două miniaturi pentru pian" de Anton Dogaru — Nicovale (reg.). 3) Ciolan — Compozitorul melodiei „Trompeta de argint" (Aurel). 4) Fir de urzeală — Fostul cîntăreț la trompetă din romanul „Luxul melancoliei" de Stelian Tănase (Geamănu) — Din seră ! 5) Celebru trompetist britanic (1922—1978), supranumit „Omul cu trompeta de aur", care s-a bucurat de o deosebită popularitate în rîndul amatorilor de jazz, în special în perioada anilor '50 (Eddie) — Autorul a „Două piese pentru trompetă solo" (Grigore). 6) Astfel — Negre la față ! — Duios. 7) Izlaz — Solo la trompetă — A chiui. 8) Animal cu țepi — În cont ! 9) Radu Oprea — Poet (1933—1983) care a scris „Cuvintele-trompete" (Nichita). 10) Din Oltenia — Poet austriac (1887—1914), pe ale cărui versuri a compus Constantin Brăiloiu piesa vocal-simfonică „Trompetele" (Georg). 11) Bis — Apărătoare — Posedă. 12) Personaj din opera comică „O noapte furtunoasă" de Paul Constantinescu (după piesa lui I. L. Caragiale), sergent în garda civică, reliefat muzical de un motiv martial anunțat de trompetă — Locuitor antic din nord-vestul Africii.

VERTICAL: 1) Poetul român care a dat „Sfaturi pentru cei care exersează tehnica spectacolului la trompetă" (Petre) — Grandios. 2) „Să sune azi trompete, să sune și fanfare, să sune marșul fainic al bravilor...", corul soldaților cu care începe opereta „Sergentul Cartuș" de C. Dimitrescu — Autorul piesei muzicale pentru trompetă solo și fanfară „Trompetistul" (Tiberiu). 3) Primele litere — Aliaj folosit la fabricarea trompetelor — Prefix pentru trei. 4) Regiune (abr.) — Prăjite. 5) Nuvelă de Iulia Soare care se termină cu aceste cuvinte : „Dialogul pentru trompetă și contrabas a luat sfîrșit..." (pl.). 6) Solnițe (reg.) — Cep la vas. 7) Munte în Elveția — Riu în Ghana — Macaz. 8) Localitate în Franța — Gara de Nord ! — Ține locul altora. 9) Substanță aflată în grăsimile vegetale — Aliaj de osmiu și wolfram. 10) Localitate în Norvegia — Eroina povestirii „Trompetele" de Alice Botez. 11) Pistilul unei flori — Orășel în Nigeria. 12) Ansamblul continental format din Europa și Asia — Trompetă avînd aspectul unui șarpe cu capul ridicat, caracteristică pentru epoca recentă a bronzului din Danemarca.

Dicționar : IUI, OTT, TIN, RIVE, OSRAM, NAA, UKAU, LUR.

ADAM STOICA ■

Dezlegarea careului din numărul trecut

Universul copiilor : CONSTANTINESCU ; ODE ; UTAN ; ITAIT ; POVEȘTI ; ISANOS ; IRITA ; COMIC ; B ; L ; NI ; HARAP ; ZAB ; AVOCAT ; AT ; PANA ; RAVEL ; GRUPA ; UI ; ICA ; IMA ; RANI ; E ; IATA ; IVI ; ACEST ; NICA ; ROB ; URCA ; STEA ; TINAR ; IUN ; OA ; RIAL ; L ; A ; TD ; R ; FIAT ; CARTIER ; ANI ; ZAMFIRESCU.

Vremurile sînt cum sînt

DAR VREMEA?

Luna lunie a debutat cu o vreme schimbătoare, în care zilele însorite și calde cu aspect de vară au alternat cu zile caracterizate de o instabilitate chiar accentuată în zonele de deal și de munte. Astfel, deseori cantitățile de apă au depășit frecvent 20 l/m² în 24 ore. Regimul termic s-a situat în jurul valorilor normale.

În următoarele patru zile vremea își va păstra în general cam aceleași caracteristici. Instabilitatea atmosferică va fi omniprezentă, în majoritatea regiunilor țării, manifestîndu-se prin frecvente averse de ploaie, însoțite de descărcări electrice. Temperatura aerului se va situa în cursul nopților între 5° și 15°C, iar în cursul zilelor între 18° și 26°C. În regiunile vestice și sud-vestice este posibil ca mercurul termometrelor să urce spre 29°, 30°C.

În ultimele zile estimăm că vremea se va ameliora, în sensul atenuării instabilității atmosferice și se va încălzi, astfel încît temperaturile maxime să fie cuprinse între 22° și 30°C.

Meteorolog,
DOINA POPESCU

PUBLICAȚIILE
Flacăra

SAR

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa : București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71 341. Telefoane : 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)
Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) — 47 03.326.350-6 BRCE

Director general :
GEORGE ARION

Flacăra

Redactor șef :
ION D. GOIA

REDACȚIA. **Actualitatea politică :** Eugen Mihăescu, Tudor Octavian ; **Realitatea imediată :** Mihail Gălățanu, Dorin Gherghinescu, Alexandru Mihăilă, Roxana Paicu Manolescu, Radu Popa, Maria Timuc, Lucian Tudorancea ; **Cultură :** Liana Tatos ; **Știință :** Liviu Timbus ; **Drepturile omului :** Cristina Atanasiu, Elena Grecescu, Dorin Sălăjan ; **Foto :** Elena Ghera, Florin Ioniță ; **Secretariat de redacție:** Gabriela Nicolescu, Adrian Petrescu, Mircea Popp ; **Corectură :** Maria Bărbulescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu.

Telefoane : 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 2600 — eveniment, 2559 — drepturile omului, 2560 — cultură, știință, 2528 — fotoreportaj, 1453 — corectură.

REBUS

Redactor șef :
ALEXANDRU PĂSĂRIN

REDACȚIA : Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Simona Simzianu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane : 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

★

FLACĂRA BASARABIEI

★

Flacăra BIS

★

ALMANAH „FLACĂRA"

★

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143) : Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea.

■ ADMINISTRATIV : Dan Mircea Popa (2634), Liliana Crețu.

■ SECRETARIAT SOCIETATE : Cătălina Ștefănescu (175969)

■ PUBLICITATE : Mihai Săndoiu, Eugenia Vasile (2634)

■ DIFUZARE : Manuela Vasiliu, Florin Enache, Ștefan Grosu, Mircea Octavian Popp, Emanuel Popp, tel. 17 48 91.

■ FAX — 12.82.89

Cititorii din străinătate se pot abona prin „RODIPET" S.A. — P.O. Box 33—57, telex 11 995, 11034, Fax — 18 56 73 — București — Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1.

■ **Tiparul :** Imprimeria CORESI București

16 pagini — 25 lei

Bibliotec... pală
ODORHEIU-SECUIESC

Flacăra

ANUL LXXXI
Nr. 24
17 — 23 iunie
1992
BUCUREŞTI

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ŞI CULTURAL • ÎNFIINŢAT ÎN 1911

CURENTUL SUBTERAN

pag. 2

Păţaniile unui turist român în Ungaria

pag. 14

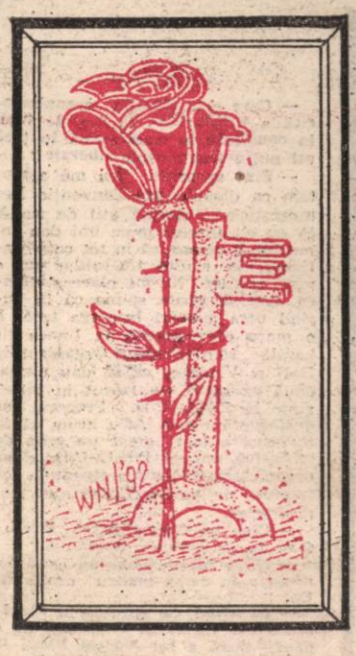

CINE NU IUBEŞTE ISRAELUL ?

pag. 3

- Judeţul Galaţi la ceasul destăinuirilor ecologice

pag. 6

- Camera de Comerţ — pe mîna unor escroci ?

pag. 8

- Tcaciuc şi profanatorii de morminte româneşti

pag. 7

- Efectele Cernobîlului în România

pag. 6

- Lacul Tei în zdrenţe

pag. 9

MIRACOLUL MARIA VÂRLAN

- Elevele ei din Timişoara
- Bioenergia trece prin zid; ea dereglează aparatele, dar vindecă pacienţii din sala de aşteptare
- Misterioasa vindecare de cancer
- Alte vindecări spectaculoase

pag. 11

Elegie la plecarea lui Virgil Tatomir

pag. 10

ABTECH™
ABSTRACT TECHNOLOGY S.R.L.
Str. Pitar Moş Nr. 2-4 Bucureşti
Tel. 14 81 70
Fax 12 27 84
COMPUTERS FOR PROFESSIONALS
- computere compatibile IBM
- 286 AT, 386 AT, 486 AT
- periferice
- cititoare bar-coduri şi coduri magnetice

CURENTUL SUBTERAN

Pe lîngă că are multe calități, o democrație este și generatoare de dificultăți și complicații, pe care un regim totalitar nu le cunoaște. Astfel, cum puterea politică se obține prin alegeri, ea trece de la unii la alții, de la un partid la altul și categorii largi de funcționari și lucrători în diferite domenii își pot pierde slujba dacă altă formație politică și deci altă echipă vine la cîrmă. În aceste condiții, în mai multe țări s-a născut un fel de frondă a celor aflați în pericolul de-a-și pierde poziția, privilegiile. Cazul clasic – F.B.I.-ul american. Faimosul Edgar Hoover n-a mai vrut să depindă de perindarea Congreselor, a președinților, a guvernelor, a miniștrilor justiției, aflați cu toții deasupra lui, ci a creat un organism și un sistem practic intangibil, stat în stat, guvern subteran, invizibil, dar mai puternic decît cel vizibil, în fapt, adevăratul guvern al țării. Și a cîrmuit Hoover acest guvern timp de 48 de ani. America n-a mai avut președinte cu F.B.I., ci F.B.I. cu președinte.

Conducătorii bolșevici s-au vrut atotputernici și au și fost în bună măsură, ținînd zdravăn în mînă și subordonîndu-și toate organismele și rețelele, inclusiv cele de informare și securitate. Lăsînd la o parte că și în țările comuniste au fost rețele subterane și mafii, care în anumite momente i-au ținut prizonieri și uneori i-au și înlăturat pe cei de la conducere, voi observa că Ceaușescu a fost tipul de tiran care a făcut din toate mafiile una singură, mafia ceaușistă, pe care și-a aservit-o, răsplătindu-i bine pe reprezentanții de seamă ai ei. De aceea, după ce vlăstarul Scorniceștilor s-a prăbușit cu trosnet mare și afacerea s-a lăsat cu punere la zid, componenții acestei mafii au fost un timp (scurt) dezorientați, s-au socotit orfani, neajutorați. În cele din urmă s-au dumirit : se puteau bizui pe El, pe noul venit. Și s-au repezit să-l slujească.

Atita doar că acum au putut să se distanțeze într-o bună măsură, să negocieze și să pună condiții. La Ceaușescu așa-ceva nu se putea, la el nu cîrcnea nimeni, slujirea trebuia să fie, cel puțin aparent, oarbă. Față de dl Iliescu, vehement contestat în unele medii politice și deci vulnerabil, apt de a face concesii, se puteau întocmi alte calcule. Schema : ei, protagoniștii curentului subteran, îl sprijină pe cel ce le poate asigura cel mai bine supraviețuirea economică, socială și politică, situația privilegiată ; în schimb, cel sprijinit devine dependent de ei, devine prizonierul lor, dansează așa cum cîntă ei. Jocul se face subtil, cu multe complicații și contorsionări, în stil francmasonic și mafiot ; el (jocul) este cu atît mai complicat, cu cît la el participă și alte forțe decît cele care l-au slujit pe răposatul Ceaușescu.

Dar, în ultimă instanță, din ce se compune astăzi în România curentul subteran ? În primul rînd, firește, din vechii bolșevici, din vechea nomenclatură, din profitorii vechiului regim. Fațadele în spatele cărora ei își defășoară activitatea subterană se cheamă P.S.M., în frunte cu tovarășul Ilie Verdeț, F.D.S.N., P.R.M., P.S.D. (Nica), P.D.A.R. și altele. Scopul lor – oprirea procesului de trecere la economie de piață, sistarea privatizării, cu alte cuvinte, blocarea democratizării României. Sunt apoi membrii rețelelor de securitate ceaușiste, mulți din ei încă bine plasați, alții care vor să revină. Urmează mai multe feluri de mafii profesionale, printre care cele din industrie și agricultură, pe ai căror membri îi aranjează ca lucrurile să rămînă așa cum sunt ori să se schimbe în direcția care-i avantajează (întreprinderile industriale să rămînă de stat, la țară să se păstreze I.A.S.-urile și să se înființeze cît mai multe cooperative agricole). În sfîrșit, este vorba de unele organizații și agenturi străine, interesate într-un anumit curs al evoluției României.

Componentele curentului subteran – dintre care am amintit aici pe cele mai importante – se întrețes în chip invizibil, rareori cîteva din ele vin în contact direct, de cele mai multe ori ele nu se cunosc unele pe altele la față, dar se bănuiesc. Oricum, șuvoiul este coerent datorită unor linii de forță pe care le emană fiecare, o electricitate de un fel deosebit care le face să fie unite și să bată în aceeași direcție. Indiferent de calculele pe care și le va fi făcut dl Iliescu, în contact direct sau de la distanță cu unele din aceste forțe, aici important nu este faptul dacă Domnia sa i-a ales sau nu pe toți cei menționați mai sus (și pe alții) care alcătuiesc curentul subteran, ci faptul că toți aceștia l-au ales ei pe dl Iliescu, considerîndu-l corespunzător trebuințelor lor. Ar mai fi de amintit, ca o necunoscută, și poziția francmasoneriei, pe cale de a renaște și în România. Nu-i vorba însă de francmasoneria de la noi, ci de cea străină, care ne ține sub observație. Acceptat, pînă una-alta, de Occident – dovadă este și vizita făcută în Brazilia, unde cu numai o lună în urmă ar fi fost imposibil să fie invitat– va intra oare dl Iliescu și în vederile francmasoneriei ? Cunoscînd care sunt forțele subterane care îl sprijină în România pe actualul președinte – cele retrograde, primitive – ne putem aștepta ca francmasoneria să-l respingă pe dl Iliescu (așa cum a făcut-o cu Carol al II-lea). Întrebarea finală este : va izbuti poporul român să se opună curentului subteran ?

ION D. GOIA ■

Cum fierb liberalii în suc propriu

Convorbire cu dl NICOLAE CERVENI, lider al Partidului Național Liberal – Convenția Democratică

— Care este situația organizatorică a P.N.L.-C.D. la ora de față, în condițiile în care există în țară cel puțin trei partide liberale ?

— Sînt surprins. Nu mă așteptam ca disputa pro-Convenția Democratică să devină atît de acută. Și cu cît timpul trece îmi dau tot mai mult seama că în tot ce se întîmplă în rîndul liberalilor nu e vina noastră. Nu-mi place statistica, dar se poate spune că în curînd vom acoperi întreaga țară. E o mare efervescență în lumea liberală românească. Organizațiile Dolj și Vrancea, ca să dau numai două exemple, au trecut în întregime la P.N.L.-C.D. Procesul se desfășoară rapid. Aflu acum că la Suceava a fost creat un grup de inițiativă pentru P.N.L.-C.D. și că organizația Rădăuți a trecut în întregime de partea Convenției Democratice.

— Cine va fi candidatul P.N.L.-C.D. la președinția României ?

— Nu vom prezenta un candidat propriu în cursa pentru președinție.

— În urmă cu aproape o săptămînă s-a vorbit în București de o candidatură a lui Andrei Pleșu la președinție, din partea P.N.L. — Aripa Tînără și a P.N.L.-C.D.

— Nu cunosc așa ceva, dar dacă va fi avansată o asemenea propunere, o vom discuta în comun. S-ar putea ca tinerii liberali, cu care avem constituită o alianță liberală, să aibă în intenție propunerea unui candidat propriu la președinție. Nu a fost încă discutată chestiunea privind persoana domnului Andrei Pleșu.

— După cum se știe, în Convenția Democratică orice membru are dreptul de veto la primirea unui nou membru. Dacă P.N.L. Radu Câmpeanu ar solicita revenirea în Convenția Democratică, ce ar face P.N.L.-C.D. ?

— Nu e o chestiune pe care să o rezolvăm numai noi. Eu personal n-aș face opoziție față de readmiterea domnului Radu Câmpeanu.

— E posibilă în viitorul imediat o re-unire a tuturor liberalilor ?

— Nu cred că mai e timp pînă la alegeri, dar ne animă această unire.

— Există și o dispută de doctrină între liberali ?

— Nu, e vorba doar de tactică politică. Bineînțeles că există și aspecte care ne deosebesc, dar nu esențiale.

— Care este, după opinia dv., locul P.N.L.-C.D. în Convenția Democratică ?

— Ocupă locul P.N.L. și va obține, probabil, rezultatele pe care le-ar fi obținut P.N.L.

— Și totuși P.N.L. există. Care e poziția acestui grup în actualele condiții ?

— Riscă foarte mult ducîndu-și politica în afara Convenției Democratice.

— Cine va fi candidatul Convenției Democratice pentru președinție ?

— Manolescu e mai cunoscut. Și Rațiu la fel. Dar e dificil de evaluat. Lupta va fi strînsă iar candidatul Convenției Democratice va fi desemnat, după cum se știe, prin vot secret.

EUGEN MIHAESCU ■

Un sfînt înarmat în Codrii Cosminului

– convorbire cu dl Victor Crăciun, președintele Ligii pentru unitatea culturală a românilor de pretutindeni –

— Canonizarea lui Ștefan cel Mare va face ca ziua de 2 iulie să fie în acest an o adevărată sărbătoare națională. Ce se va întîmpla la Putna la începutul lui iulie ?

— Trebuie spus că, potrivit unui decret apărut la Chișinău, ziua de 2 iulie va fi o zi specială națională în Basarabia. Din Basarabia vor veni la Putna foarte mulți oameni. Noi am vrut să legăm această canonizare a lui Ștefan cel Mare de un pod de flori, pe tot Prutul, dar pe care nu-l putem face din cauză că Basarabia se găsește în stare de necesitate. Sperăm, totuși, ca podul de flori să-l facem în prima duminică după 2 iulie, dar depindem tot de evoluția evenimentelor. La Putna, cu sprijinul cîtorva societăți comerciale, vom ridica o troiță la care se lucrează în momentul de față și care se va afla în fața mănăstirii, ca un memento al canonizării lui Ștefan cel Mare.

— S-a vorbit insistent în ultimele luni, e adevărat numai în anumite cercuri — de frică să nu se supere ucrainienii — de o construcție memorială în Codrii Cosminului, pe locul unei mai izbînzi a lui Ștefan cel Mare. Care este situația ?

— Cu prilejul canonizării voievodului Ștefan, va fi anunțată la Putna realizarea unui mare edificiu de spiritualitate românească. E vorba de un monument al aducerii aminte ce va evoca personalitatea lui Ștefan cel Mare, de o mică biserică, precum și de o sală cu destinații culturale.

— Sînt planuri care costă mult !

— Într-adevăr, dar noi nu ne propunem să realizăm totul dintr-o dată, ci în 5—6 ani, prin sprijin, fie el și guvernamental.

— Aveți teren, nu credeți că veți avea probleme cu obținerea lui ?

— Terenul îl vom obține, nu asta e problema. Chestiunea e dacă vom fi rapizi în ceea ce vom face. Dar eu sînt de părere că vom reuși. La fel au fost discuții și atunci cînd am dezvelit statuia lui Mihai Eminescu în curtea casei lui Aron Pumnul din Cernăuți. Desigur, pentru ansamblul din Codrii Cosminului va exista sprijinul românilor din Basarabia, Iugoslavia, Ungaria și, în primul rînd, al celor din România.

EUGEN MIHAESCU ■

Observatorii puși la colț

Eșecul înregistrat de administrația „trandafirului", la alegerile locale din 9 februarie a.c., a făcut-o pe aceasta să susțină că nu ne-ar mai trebui observatori naționali la alegerile parlamentare și prezidențiale. Opoziția a replicat. După lungi tergiversări s-a acceptat ideea că, totuși, vor fi observatori naționali. Și pentru că majoritatea a fost nevoită să se supună minorității s-a crezut de cuviință că aceștia trebuie supuși intimidării. În amendamentul votat de Camera Deputaților se consideră că pentru aceleași eventuale infracțiuni se stabilesc sancțiuni mai severe pentru observatorii naționali decît pentru membrii birourilor electorale ale secțiilor de votare. **„În caz de influențare a alegătorilor sau alte încălcări ale legii electorale, observatorii naționali pot fi condamnați de la 1 la 7 ani închisoare, în vreme ce membrii birourilor electorale, inclusiv președintele și vicepreședintele comisiei, primesc între 6 luni și 5 ani închisoare".** Cu toate că observatorul poate întrerupe votarea pentru un timp fixat (circa 1—1 1/2 ore) el este nevoit să rămînă în secția de votare, în vreme ce observatorii internaționali se pot deplasa în voie pentru supravegherea procesului electoral.

ION RUSU ■

Cine nu iubeşte Israelul?

Recent, a fost marcată aniversarea stabilirii de relaţii diplomatice între România şi Israel. Prilej de a rememora unele probleme legate de istoria şi de existenţa de acum a acestui stat, precum şi de a examina aspecte privind relaţiile româno-israeliene.

Statul Israel s-a născut în dureri, înfruntînd adversităţi şi piedici de tot felul. Dar încă de pe atunci, în timp ce în diferite foruri internaţionale şi cancelarii din marile metropole ale lumii chestiunea (creării statului evreu) era examinată cu lupa pe toate feţele şi cîntărită cu cîntarul farmaceutic, în lumea oamenilor de rînd de pe glob se forma un puternic curent de simpatie pentru acest stat şi pentru norodul său, curent care avea să se dezvolte mereu, paralel cu atitudinea ambiguă, dacă nu de-a dreptul ostilă a responsabililor politici. Această simpatie a avut un important rol pozitiv în supravieţuirea Israelului. Fiindcă, din momentul constituirii sale oficiale şi pînă în zilele noastre, Israelul a trebuit să lupte continuu pentru supravieţuire. În această luptă, o contribuţie de seamă au adus-o conducători înţelepţi şi patrioţi evrei de seamă cum sunt David Ben Gurion, Golda Meir, Moshe Dayan, Menahem Begin, Yitzhaak Shamir. Dar Israelul, după cum bine se ştie, se zbate pentru supravieţuire şi azi. E vorba de faimoasa problemă palestiniană, de faimosul conflict arabo-israelian.

Chestiunea e foarte vastă, s-au scris despre ea un număr imens de cărţi, studii, articole etc. Eu am să mă ocup de puţine elemente. Se foloseşte în mod curent, inclusiv în Israel, sintagma „teritoriile arabe ocupate". Adică, au venit israelienii cu armata şi au răpit nişte pămînturi pe care arabii le aveau din mosi-strămosi. Pusă aşa, problema se transformă într-o armă cu două tăişuri şi nu prea le slujeşte arabilor. Pentru că oricine se poate întreba : dar arabii de unde au avut acele regiuni? Nu cumva din cuceriri? Şi dacă arabii au dobîndit respectivele teritorii (foste ale Israelului istoric, biblic) în calitate de cucerîtori, pe calea armelor, de ce operaţiunea n-ar fi posibilă şi valabilă şi în sens invers, adică israelienii de azi să (re)cucerească regiunile în cauză pe calea armelor? E nevoie deci de alte criterii, de alte puncte de plecare. Întrebarea fundamentală : poate exista în deplină siguranţă statul evreu dacă se înfiinţează în aşa-zisele teritorii arabe ocupate un stat palestinian înarmat pînă în dinţi? Răspuns : nu poate. De aceea, cerinţele palestinienilor pot fi satisfăcute numai pînă la un anumit punct, pînă la un anumit prag, peste care israelienii nu pot trece : acela dincolo de care existenţa Israelului ar fi în pericol. Depăşirea acestui prag de către vreun guvern israelian (dar probabil că acest lucru nu se va întîmpla niciodată) ar însemna nu doar inconştienţă, ci curată sinucidere. Cine nu înţelege acest lucru nu înţelege nimic din întreaga chestiune a Orientului Apropiat.

Cîteva cuvinte acum despre legăturile românilor cu israelienii (şi cu israeliţii în general). La constituirea Israelului, românii au avut un aport mare. România a fost, în timpul războiului, placa turnantă a emigrării în Palestina a evreilor din întreaga zonă aflată sub control german. O jumătate de milion dintre locuitorii Israelului sunt proveniţi din România, şi ei îşi datorează viaţa Mareşalului Ion Antonescu. După înfiinţarea Israelului, sprijinirea lui de către România a fost constantă, ea a ţinut de alte elemente decît fiziologia puterii la Bucureşti într-un moment sau altul. Cînd, la puţină vreme după ce a recunoscut Israelul, Kremlinul a început să tune şi să fulgere în contra noului stat, asmuţind asupra lui în afară de arabii pe care îi cultiva şi îi curta şi pe sateliţii din Europa răsăriteană, România nu s-a alăturat campaniei. După ce, tot la încitarea Moscovei, întregul lagăr socialist a rupt relaţiile diplomatice cu statul evreu, România s-a opus din nou. Şi chiar dacă Ceauşescu se întîlnea foarte des cu şeful teroriştilor palestinieni, Arafat, şi-l iubea, şi-l pupa, şi-l acoperea cu cadouri, în fond, relaţiile româno-israeliene continuau să se dezvolte normal, şi pe plan statal, şi altfel, de la suflet la suflet. Pentru că, în pofida unor afirmaţii rău intenţionate, irresponsabile chiar, românii şi-au iubit mult evreii lor şi au avut totdeauna sentimentul că în Israel se găseşte şi o părticică din România.

Astăzi se pune problema sprijinirii de către Israel a eforturilor româneşti de remodelare a structurilor, în primul rînd a celor economice. Acest lucru nu se face însă prin sfaturi, şi cu atît mai puţin prin apostrofări şi ameninţări. Sprijinirea eficientă, reală, adevărată a României de către Israel se poate face prin investiţii israeliene serioase, de amploare în sectoarele productive româneşti, prin folosirea de către Israel a bunelor sale oficii pentru determinarea unor masive injecţii de capital străin în România. Ajutoarele umanitare sunt demne de toată stima şi toată lauda, dar ele — alinînd, evident, unele suferinţe omeneşti — nu rezolvă nici una din dificultăţile economice majore cu care se confruntă România în această perioadă.

Sunt unele polemici şi discuţii vizînd antisemitismul, la care nu mă opresc acum. Aş vrea totuşi să arăt că pentru evreii din diaspora, inclusiv pentru cei din România, atîţia cîţi au mai rămas, se pune cu acuitate problema decomplexării. Pentru a fi sută la sută în rîndul populaţiei majoritare, pentru ca cei din jur să uite pur şi simplu că au alături evrei (eu, la facultate, am descoperit abia în anul trei că aveam nişte colegi evrei, aşa de normal şi de civilizat s-au comportat ei), este necesar ca evreii din diaspora să renunţe la orgolii, la insolenţă şi la pretenţiile la o situaţie privilegiată. Atunci totul se va linişti şi va fi bine.

ION D. GOIA

STOLOJAN

Cu toate că există destule persoane cărora activitatea şi felul de a fi ale premierului nu le spun nimic, nu am întîlnit pînă acum nici un om care să declare net că Stolojan îi displace. Se întîmplă şi alt fapt curios : deşi multe din deciziile economice drastice anunţate de Stolojan lovesc direct în bugetul familiei, nici cei mai afectaţi de aceste măsuri nu se grăbesc să învinovăţească primul ministru de tot ce li se întîmplă.

Cîteva sondaje de opinie au arătat că Stolojan inspiră încredere unor mulţimi semnificativ de mari ca să putem vorbi de un curent de opinie. Cel care-şi mărturiseşte încrederea în Stolojan o face mai degrabă cu discreţie. Cauzele pentru care cetăţeanul îşi cenzurează simpatiile sînt diferite, dar cea mai importantă dintre ele rămîne, probabil, aceea că e vorba de o simpatie venind din cercetarea, cu o luciditate sporită, a deciziilor şi cuvintelor sale.

E întocmai ca în parabola cu ciobanul care sperie satul cu vestea apariţiei lupului. Cînd vine lupul, nimeni nu-l mai crede pe cioban. Oamenii politici, care s-au manifestat în acesti doi ani, au fost, cu foarte rare excepţii, nişte indivizi atît de vicioşi, încît apariţia unuia de caracter le apare cetăţenilor interesaţi de politică drept ceva improbabil.

Cred că primul fapt care-l defineşte pe Stolojan, ca figură publică în care poţi avea încredere, e şi cel mai banal din cîte se pot evoca aici : nu i se reproşează nimic din ce reprosăm celor care ne reprezintă sau ne-au reprezentat în anumite perioade. Pur şi simplu, Stolojan e simpatizat fiindcă n-a întreprins nimic de natură a-l face nesuferit.

A spune despre Stolojan că e simpatic, numai pentru că nu a izbutit încă să se facă antipatic, e o glumă uşoară. O glumă nepotrivită, întrucît face parte dintre acei puţini politicieni, despre care ştii bine că e necuviincios să fii neserios, cînd te referi la ei.

În ciuda a ce cred bufonii, oamenii îi disprefuiesc pe bufonii Parlamentului nostru. Lumea s-a săturat de bandiţi cu imunitate. Dacă Stolojan e cel mai puţin păzit dintre toţi prim-miniştrii Estului e pentru că niciodată în România n-o să fie agresat un om care munceşte de dimineaţa pînă noaptea.

Acesta nu e un poem dedicat premierului. N-am scris poeme şi nici articole de plocon şi, cu excepţia unor texte profund respectuoase dedicate unor artişti plastici de seamă ori scriitori din vocaţie, nu m-am produs cu imnuri la îndivizi. Cred însă că nu-i un lucru de ruşine să observi că există, totuşi, administratori onesti, care fac tot ce pot pentru determinarea spre folosul ţării şi a altor administratori onesti. Nu-i puţin să se nimerească în funcţia de prim-ministru un cinstit din fire.

Cred că Stolojan a izbutit să-i convingă pe oameni de firea sa, prin francheţea cu care a rezolvat unele situaţii dificile. Cînd nu ai bani, cel mai bun răspuns — în dialogul despre bani — e să spui că n-ai. Nu putem vieţui la nesfîrşit cu ideea că în România se nasc numai conducători vicleni, incompetenţi, nărăviţi la ciolan. Dacă nu se vorbeşte despre Stolojan sub năvala sentimentului şi din presiuni ovariene, ca despre Roman în primele luni de cîrmăcie ale acestuia, e pentru că, pe de o parte, oamenii sînt categoric mai rezervaţi iar, pe de altă parte — fie-mi iertată vulgaritatea — ca nu cumva să se deoache. Cînd ajung stăpîni, mulţi cetăţeni de treabă se deoache din te miri ce : dintr-o vilă, dintr-un butic, dintr-un peşches de rang guvernamental, cel mai adesea dintr-o linguşeală.

Poate că, într-adevăr, Stolojan e omul capabil să stringă lîngă el o mînă de alţi onesti, în stare de efort şi de decizii inteligente. Nu spun că nu e cazul să-l lăudăm, pentru că lasă această impresie. Dar s-o facem în grupuri mici şi în şoaptă.

TUDOR OCTAVIAN

EVENIMENTE MARI...

Iată, pentru memorie, fragmente din unele articole apărute în presa noastră — în presa care a putut să iasă pe piaţă în acele zile — în timpul şi după evenimentele din 13—15 iunie 1990. Şi fiindcă exact la doi ani de la prima şedinţă a Senatului s-a petrecut, pe obiceiul casei, adunarea reunită a celor două Camere sub lozinca „Noi de-aicea nu plecăm, nu plecăm acasă", să ne întoarcem puţin în vreme şi să vedem ce au lucrat aleşii naţiunii la întîia lor înfăţişare ca parlamentari. În articolul **„Domnilor senatori, aveţi o misiune istorică"** (AZI, 14 iunie 1990), Cici Iordache-Adam conchide : **„Să vă spun, domnilor senatori, ce gust amar a putut să trezească unui om din afară prea urgenta dumneavoastră preocupare în jurul chestiunii „foarte naţionale" unde veţi jocui şi minca în zilele cînd vă aflaţi în Bucureşti? Cum veţi călători şi cine vă va deconta biletele de tren?... Trist şi aproape hilar. Este, înţeleg, necesară şi rezolvarea acestor lucruri organizatorice, dar s-ar fi putut discuta, nu-i aşa? în afara orei solemne".** În aceeaşi pagină, un articol al lui Gheorghe Smirnov de la Agenţia Novosti în care se arată că în parlamentul sovietic se dezbate Legea presei. Numai un prost nu înţelege : avînd o Lege a presei, rusii nu ar avea niciodată o „Piaţă a Universităţii"! Părerea noastră acum, cînd au trecut doi ani de la „evenimentele din 13—15 iunie", despre care — cum just observă şi domnul Iliescu — se va şti tot adevărul abia după ce se va stabili adevărul în cazul Kennedy, e că rusii nu au să aibă o „piaţă a universităţii" a lor din simplul motiv că în Piaţa Lenin nu există universitate. Nu este exclus să aibă însă o piaţă a universităţii în restul ţării. ● Stelian Moţiu, redactor-şef adjunct la acelaşi cotidian (al cărui director onorific, pe atunci, era Alexandru Bîrlădeanu) scrie într-un virulent editorial **(Ticăloşia bine plătită) că „istoria ne va edifica puţin mai încolo asupra responsabilităţilor ce incumbă acelora care au profitat şi profită de ades apreciata iactanţă juvenilă pentru a promova ura şi disprefuul faţă de persoana umană".** Şi încheie astfel : **„Voi reveni în zilele următoare cu precizările necesare asupra persoanelor care se fac vinovate de atacuri nereuşinate împotriva ţării, a poporului român".** Domnul Stelian Moţiu n-a mai revenit. Ori n-a primit dosarele, ori treaba aia cu iactanţa juvenilă n-a fost pricepută de domnul Bîrlădeanu, care la acea vreme era încumbat de alte sarcini. ● În schimb o face Geo Ciolcan, un alt intim cu istoria şi veghetor la onoarea poporului. **„Opriţi extrema dreaptă!"** comandă edificat domnia sa, iar în cuprinsul articolului demască direct : **„...am mai scris despre resurecţia neofascismului... despre formaţiile politice care organizează, subvenţionează, pregătesc şi incită aceste elemente neofasciste, legionare : P.N.Ţ.c.d. şi P.N.L.". „...atîta timp cît elementele legionare din componenţa (conducerea) acestor partide sînt lăsate să-şi desfăşoare nestingherite propaganda veninoasă împotriva F.S.N., a conducătorilor frontului şi a tuturor oamenilor cinstiţi din ţară, democraţia şi pacea în România sînt grav periclitate".** Acum ştim că F.S.N.-ul şi oamenii cinstiţi au crescut un şarpe : F.D.S.N. Sau invers. **„Mercenari plătiţi de domnii Raţiu şi Cîmpeanu"** zice mai departe profetic domnul Geo Ciolocan **„s-au ridicat la luptă împotriva poporului".** Bă, domnule, ţi-ai mai schimbat părerea între timp? ● În 13—15 iunie am avut catastrofala năvală a minerilor. „Tineretul liber" titrează : **„O miereure neagră care am vrea să nu se mai repete niciodată".** S-a mai repetat. Din care cauze, putem afla chiar în dubioasele reportaje dedicate acţiunii purificatoare a ortacilor". **Bandele legionare şi-au făcut apariţia în uniforme"** minte pe jumătate de pagină un titlu mare în „Adevărul". Acum ştim că uniforme purtau pe atunci numai minerii, poliţiştii şi jandarmii. Poetul ambasador Darie Novăceanu, dat afară curînd de colegii săi de redacţie, e apocaliptic şi lucid ca un dascăl de marxism-leninism : **„Dacă ceneva mai avea vreo îndoială cu privire la „puritatea" revoluţionară a manifestanţilor din Piaţa Universităţii, acum nu se mai poate vorbi de aşa ceva. Acum dispunem cu toţii numai de certitudini şi, din nefericire, ele sînt tragice, dovedind că cei care au montat acest mecanism diabolic, cu suruburi englezeşti, nu au făcut-o, aşa cum am mai spus-o, din dragoste de ţară, ci din ură. Dintr-o ură imensă faţă de acest pămînt,.. etc., etc.".** Chestia cu „acest pămînt" ne aminteşte de poeziile patriotice dedicate ciuruitului. Cît despre Darie, el mănîncă azi la Madrid şuruburi englezeşti dintr-o dragoste imensă faţă de ţară. Fie-i înghiţirea uşoară! ● Un alt zbuciumat, Gheorghe Ioniţă, vede pentru prima oară în viaţa lui un xerox şi scrie fără să clipească : **„În sediul P.N.L. acum devastat, s-au găsit sume mari de bani falsi ca de altfel şi presa sofisticată cu care aceştia sînt ţinuţi".** Tot Gheorghe Ioniţă, cel care împreună cu un alt zbuciumat, Al. Gavrilescu, demască pe ruptelea cam ca pe timpul lui Stalin, legionari, zice ca la uşa cortului : **„Dl. Nicolescu, fost legionar, a fost închis cu dl. Coposu. Acesta a dat unuia dintre fii 150.000 lei cerîndu-i să reorganizeze mişcarea legionară".** ● Sindicatul liber din secţia gazete de la Combinatul Poligrafic, unde tipărim şi azi revista noastră, a decis : „Nu vă mai tipărim!" şi „Jos Băcanu!". Băcanu dă şi azi de lucru la sute de oameni, iar sindicatul s-a limpezit definitiv în povestea cu minerii şi cu rolul lui Petre Roman în evenimente. ● Ziarul lui Petre Roman publică un reportaj **„din măruntaiele pămîntului"** numit, cum altfel decît simplu, direct şi definitiv **„Minerii". „Au apărut din nou pe străzile şi bulevardele Bucureştiului. Păcat însă că au fost nevoiţi să vină. Din nefericire, distanţa de la Petroşani la Bucureşti este prea mare şi n-au putut veni mai repede".** Au venit mai repede în septembrie 1991, deşi distanţa a rămas aceeaşi. Ioan Toma n-a mai publicat reportaje „de suflet" despre sosirile minerilor. Petre Roman trebuie să dea nişte explicaţii. Ziarul „Azi" are o problemă cu o tipografie şi o să tot aibă probleme fiindcă proverbul cu sabia e valabil oricum : cine ridică minerii, de mineri piere. Iată ce scrie inspirat acelaşi Ioan Toma, gazetarul de circumstanţă cu nume de activist bun din piesele lui Davidoglu : **„Nu o dată i-am auzit pe aceştia mirîndu-se, ca să nu spun reproşîndu-ne** (reproşînd cui, gazetarilor de la AZI?) **că am tolerat această stare de lucruri. „Apăi, la noi, golanii ăştia n-ar fi stat nici un ceas în mijlocul oraşului, îi luam pe sus şi-i băgam în mină. Cei de la Întreprinderea „23 August" de ce nu i-au dus la cuptoare?".** Apăi, cum să-i fi dus, măi, Tomo, aşa, ca la Auschwitz? Măi, Tomo, prost ai fost! Dar azi eşti mai deştept? ● În fine, la o conferinţă de presă, ex-prim-ministrul găseşte că presa străină **„face aprecieri stranii asupra evenimentelor". „Aceste comentarii** — a spus fără să roscească Petre Roman — **au mers pînă la acuzarea autorităţilor române de a fi întreprins un progrom de tip fascist împotriva opoziţiei".** Petre Roman avea dreptate : n-a fost un pogrom de nimicire a opoziţiei, în sensul strict al termenului. Dovadă că opoziţia n-a ajuns toată la cuptoare. A fost un pogrom de tip comunist.

TUDOR OCTAVIAN

...EVENIMENTE MICI

Am fost ales în organisme politice, pentru a fi anihilat în maniera democrației originale

Interviu cu dl VASILE I. BUNEA, un exponent al opoziției extraparlamentare

— Vă rog să-mi permiteți o întrebare la modă. Ce ați făcut în ultimii cinci ani, domnule Vasile I. Bunea ?

— Dacă iau în serios întrebarea dvs. și transpun sensul acesteia pe plan politic v-aș putea spune mai multe lucruri nu numai despre ultimii cinci ani, ci despre ultimii zece ani ai activității mele anticomuniste.

— Concret, cum v-ați manifestat oprobiul față de Ceaușescu ?

— Eu nu mi-am manifestat, ca mulți alții din România, oprobiul împotriva lui Nicolae Ceaușescu și Elenei Ceaușescu ca persoane, ci împotriva sistemului pe care acestia îl guvernau, respectiv sistemul comunist totalitar.

În „antecedentele" mele politice, un lucru de marcă rămîne cunoștința mea cu Paul Goma. Am reușit să-l cunosc în '77 cînd, după zeci de telefoane, i-am făcut o vizită în cartierul Drumul Taberei unde locuia. Ca să pot ajunge pînă la el, m-am îmbrăcat cu un costum ce semăna a fi puțin militar. Am cunoscut acolo o persoană care a apărut imediat după evenimentele din Decembrie pe eșichierul politic românesc, acel personaj atît de controversat respectiv Gelu Voican Voiculescu : din cîte îmi aduc aminte, în acele clipe pe care le-am trăit în casa lui Paul Goma, mi se pare că s-a ocupat cu a asculta ce-am discutat noi și cu a da de mîncare cîinelui pe care îl avea Paul Goma. Discutiile noastre s-au referit, în general, la perioada de detenție a lui Paul Goma la Gherla, unde, din păcate, la vîrsta de 31 de ani și subsemnatul am fost obligat să trec prin cîteva celule ale acelei închisori. În casa lui Goma mi s-a adus la cunoștință că deja pe plan european se lucrează la Carta celor 77. Ce-am aflat personal din șușele lui Goma este faptul că acea cartă a celor 77 era deja semnată și de către Vaclav Havel din Cehoslovacia actualul președinte al Cehiei și Slovaciei. Pentru mine, noaptea aceea a însemnat un debut în viața politică conspirativă din România. La plecare, pentru a scăpa de urmăritori, am fost obligat să schimb 27 mijloace de transport în sensuri inverse de mers. În aceeași perioadă, am avut ocazia, în conspirativitate, să ascult la cabana din Cumpătul, unul din marile nume ale filozofiei românești care nu este altul decît Constantin Noica.

— Ați participat la vreo acțiune anticomunistă ?

— Vedeți, eu, prin natura serviciului, eram trimis în delegație în diferite zone ale țării : Banat, Oltenia, Argeș, Ardeal, în Maramureș, Moldova : la intrarea în gări, în special în zonele muncitorești, industriale, aruncam manifeste anticomuniste. Mi se părea că e de datoria mea să fac asta.

— Evenimentele din Decembrie '89 unde v-au prins ?

— Mă obligați să vă fac mărturisiri încă nescrise. Evenimentele din Decembrie '89 m-au prins la Cluj împrăștiind manifeste. Pe 21 eram în Cluj unde deja se trăgea în piața Mărăști, în fața Primăriei, la Lupoaică, la hotelul Astoria. Pe 22 Decembrie în jurul orelor 9 și 30 de minute, aflîndu-mă la intersecția bulevardului Mărăști cu str. Tineretului, am asistat la intrarea brutală a trupelor armate în municipiul Cluj, pentru a reprima pe muncitorii ieșiți în stradă. Asta m-a hotărît să mă îndrept spre orașul meu natal, Gherla. M-am prezentat imediat cu un grup în jur de 2 000 de muncitori în fața Primăriei, în partea centrală a orașului Primăria era deja asediată. Acolo, l-am întîlnit pe fostul iudecător, atunci în Decembrie '89 notarul Gheorghe Fodor de la Dej, care locuiește în Gherla, actualul primar al urbei. El încerca evitarea incidentelor nedorite. Fiind în preajma lui, ne-am asumat împreună răspunderea de a conduce evenimentele din acest oraș. Și le-am condus pînă în momentul în care diversiunea și-a spus cuvîntul. Puțin timp după restabilirea ordinii, diversiunea despre care vorbeam s-a produs prin arestarea mea pe nedrept.

— Aș vrea să-mi spuneți cîte ceva despre opțiunile dvs. politice de după Decembrie '89; dacă există vreo legătură între ele și tradiția de familie.

— După așa-zisa mea eliberare mi-am adus aminte că fac parte dintr-o familie care prin tradiție a fost național-țărănistă deci oameni care au știut să prețuiască prima dată națiu și apoi pătura din care provin. La revenirea în București, după evenimente, m-am înscris în Partidul Național Țărănesc — creștin și democrat. Am fost împuternicit, împreună cu domnii Oprea și Macovei, să organizez și să instrumentez toate cele necesare pentru filiala sectorului 4 din București a P.N.Ț.-c.d. Am fost ales și învestit cu funcția de secretar general al acestei organizații. A urmat, apoi, o ascensiune foarte rapidă care mi-a dat putin de gîndit, dar am considerat-o un merit al actiunilor mele. Este vorba de alegerea mea, la Conferința extraordinară a P.N.Ț.-c.d. pe București, în funcția de secretar general al Capitalei. În această postură fiind, am fost numit prin delegație oficială ca membru al C.P.U.N. al municipiului București, ocupînd funcția de membru plin în Biroul Executiv al acestuia. Aici s-a produs impactul cu prima formă de guvernămînt de azi, respectiv partidul cel cuminte de atunci, F.S.N. Am fost încadrat în organismele de conducere ale Capitalei pentru a putea fi distrusi, compromisi, pentru a putea fi anihilati de această forță apărută din umbră. Legat de această perioadă aș vrea să mai precizez un lucru. Pentru a putea fi mai usor compromis, am fost numit în Comisia de anchetare a cazurilor si abuzurilor regimului comunist. Primii prezenti la aceste anchete n-au fost altii decît oamenii Securității care atunci au fost dati formal si partial afară. Masinatia am înteles-o de la bun început si am atras atentia dlui Minculescu — președintele comisiei — care figura pe statele de plată ale ITB-ului, dar ocupa în schimb alte onoruri, functii si servicii. Precizez că, actualmente, nu se mai găseste în tară. Am căutat să-i conving pe cei din comisie — colaboram cu foarte multi juristi, inclusiv dl avocat Olaru care a participat la procesul celor patru din conducerea ierarhiei superioare a PCR — si ne-am înteles că si noi, opozitia, trebuie să ne spunem cuvîntul.

As mai adăuga că anchetele pe care eram pusi să le facem nu erau altceva decît un mod de a scoate castanele din foc cu mîna altuia. Mi-am dat seama de jocul în care sîntem aruncati. Făcea parte din această comisie, spre exemplu, dna Minodora Ilie membră chiar a P.N.Ț.-c.d., care nu era altceva decît o supraveghetoare pusă să ne urmărească si să anihileze actiunile pe care noi le executam, ea respectînd astfel dispozitiile unui Barbu Pitigoi care destul de multă vreme a detinut functia de secretar general adiunct tot al P.N.Ț.-c.d.

— V-ați dat demisia din P.N.Ț.-c.d. A însemnat asta o îndepărtare de viața politică ?

— Nu. Mi-am înaintat demisia din P.N.Ț.-c.d., personal dlui președinte Corneliu Coposu. A trebuit chiar s-o repet la aproape o lună pentru că altii au avut grijă ca ea să fie subtilizată din mapa dlui președinte, tocmai pentru ca eu să nu pot fi pus în discutia colectivă din comitetul director al partidului. Demisia mea cu revenire a fost o formă de protest deschis împotriva celor infiltrati de putere, în partid, si a organismelor specializate ale acesteia pentru a purcede la dizolvarea structurilor organizatorice de bază ale partidului. Oficiosul partidului, „Dreptatea", a publicat o notă aparținînd unui grup de initiativă prin care se anunta înființarea Partidului Securistilor Nevinovati. Cum as mai fi putut rămîne în P.N.Ț.-c.d.-ul infiltrat pînă la saturatie de fosti comunisti, nomenclaturisti si ofiteri de Securitate cînd acestia au condus si desfăsurat sutele de disensiuni din timpul nebuloasei lui Decembrie '89 ?

— Vă rog să-mi spuneți către ce orizonturi v-ati îndreptat după părăsirea P.N.Ț.-c.d. ?

— Da. Avînd în vedere un grup de initiativă pe care în august 1990 îl conducea dl Ion Puiu, fost vicepresedinte al P.N.Ț.-c.d., exclus din acest partid si nu demisionat, ca mine, dar care atunci a avut un moment de sclipire prin înființarea unui nou partid tot cu tentă țărănească denumit Partidul National Democrat Crestin din România, am semnat, între cei 342 de solicitanti, cererea de înființare a acestui partid adresată Tribunalului Municipiului București. Prin Decizia nr. 106 a Camerei de Consiliu din 6 sept. 1990 a fost înființat Partidul National Democrat Crestin.

— Reflectînd la funcția avută în P.N.Ț.-c.d., îmi închipui că este imposibil să nu fi avut si în acest nou partid un rol destul de important.

— Într-adevăr, avîndu-se în vedere trecutul meu politic, mi s-a încredintat functia de vicepresedinte, dar la primul congres, declarat si Congresul Iuliu Maniu, am fost ales în unanimitate si investit în functia de prim-vicepresedinte al acestui partid. Tin să fac precizarea că P.N.D.C. în prima lui denumire si cea oficială sustine punctul 8 al Proclamatiei de la Timisoara.

— Pentru dvs. experienta dobîndită la P.N.D.C. a fost prilej de a acumula satisfacții sau dezamăgiri ?

— Satisfactii deosebite am avut privind activitatea din Republica Moldova unde am reusit, cu concursul unor prieteni înimosi români si ei de peste Prut, să înființez primul partid românesc de opozitie din Moldova, pe atunci sovietică.

Insatisfactiile au început de la congresul fantomă al partidului organizat si condus de dl Ion Puiu, pe atunci președintele partidului, cînd majoritatea absolută a refuzat să voteze punctul 17 din Platforma program a P.N.D.C.

— La ce se referea acest punct al platformei ?

— Citez cu exactitate : „Reconcilierea națională prin acordarea unei amnistii politice generale privind faptele condamnabile săvîrsite de orice cetătean român, inclusiv membrii Securității", punct sustinut însă de dl Puiu. Plenul partidului a mai fost socat de modul dictatorial de conducere a lui Ion Puiu, motiv care a stat si la baza excluderii sale din P.N.Ț.-c.d. Absența unei atitudini politice clare era alt motiv pentru care Ion Puiu a trezit dezavuări. Falsificarea semnăturii dlui Gheorghe Gheorghe, fost secretar general adiunct al P.N.D.C. prin care s-au deturnat fonduri importante pentru scopuri si activități dubioase, a fost picătura de minie care a umplut paharul. Nu sînt un contestatar înnăscut, dar aș fi dorit să fac parte dintr-o opozitie cu adevărat lucrativă în scopurile celor multi. Imposibilitatea alunecării pe această matcă m-a determinat să recurg la o altă demisie.

RADU POPA

„DRUMUL CRUCII", BUCUREȘTI-CHIȘINĂU

Răspuns la „Drumul Crucii", Chișinău — București

I) **ORGANIZATOR:** Asociația Mondială „PRO-BASARABIA și BUCOVINA — Consiliul Național Român și finalele din întreaga țară, cu sprijinul Ministerului Apărării Naționale, Ministerului de Interne, Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Române, Primăria Capitalei și primăriile județelor Prahova, Brașov, Mureș, Bistrița-Năsăud, Suceava, Botoșani, Iași.

II) **PERIOADA:** 21 iunie — 12 iulie 1992.

III) **PARTICIPANȚI:** 30 de tineri, reprezentînd cele 10 provincii istorice românești, membri ai Asociației Mondiale „Pro Basarabia și Bucovina", conduși de dl profesor LUCA ION, membru al Consiliului Național Român.

IV) **SCOP:** Evidențierea unității neamului românesc din toate provinciile sale istorice, a solidarității cu lupta eroică și dreaptă a românilor din Transnistria ; marcarea zilei de 2 iulie, prin participarea pelerinilor la „Drumul Crucii", București — Chișinău, la ceremonialul de la Mănăstirea Putna prilejuit de canonizarea domnitorului ȘTEFAN CEL MARE și SFÎNT.

V) **PROGRAM:**

a) — în București, în ziua de 21 iunie 1992, în Piața Universității:

— orele 09.00—09.30, constituirea careului pelerinilor potrivit dispozitivului din anexă ;

— orele 09.30 — Intonarea Imnului țării de către corul bărbătesc al Ansamblului Artistic „Doina" și Fanfara Reprezentativă ale Armatei;

— orele 09.35 — Rostirea legămîntului de către pelerini:

Jur în fața Bunului nostru Dumnezeu,

Jur în fața poporului meu,

Jur în fața strămoșilor mei căzuți pe cîmpul de luptă pentru integritatea țării mele,

Jur că nu-mi voi cruța puterile, sîngele și viața pe DRUMUL CRUCII NEAMULUI ROMÂNESC

— orele 09.37—10.00, TE-DEUM cu sfințirea Crucii, realizat de un sobor de preoți,

— orele 10.00—10.30 cuvîntul dlui NICOLAE LUPAN, președintele Asociației Mondiale „PRO BASARABIA și BUCOVINA" și a dlui DUMITRU PARDĂU, președintele Filialei Centrale „PAN HALIPPA, precum și a altor personalități,

— orele 10.30 plecarea pelerinilor.

Se vor organiza scurte ceremonialuri și onoruri militare la trecerea pelerinilor pe sub Arcul de Triumf, la Otopeni.

b) — pe Traseu, se vor organiza ceremonialuri militare și religioase, manifestări cultural-artistice (coruri, recitaluri de poezie patriotică etc.) la sosirea și plecarea din localitățile: Ploiești (23.06), Brașov (25.06), Sighișoara (26.06), Tg. Mureș (27.06), Bistrița-Năsăud (28.06), Vatra Dornei (29.06), Cîmpulung Moldovenesc (30.06);

c) — participarea la canonizarea domnitorului ȘTEFAN CEL MARE și SFÎNT, Mănăstirea Putna, 2 iulie 1992;

d) — ceremonialuri asemănătoare în localitățile: Rădăuți (03.07), Suceava (04.07), Tg. Neamț (07.07), Pașcani (08.07), Iași (09.07), Cîpriana Mănăstire (11.07);

e) — ceremonialul de primire la Chișinău (12.07), în fața statuii lui Ștefan cel Mare. Vor fi depuse la Muzeul din Chișinău: Crucea și Drapelul Drumului Crucii, cîte o eșarfă a fiecărei provincii.

Festivitatea va fi condusă de președintele Filialei Chișinău dl deputat VALERIU MATEI și președintele Frontului Popular din Chișinău.

f) — Înapoierea pelerinilor în București cu autocarul (14.07. 1992).

NOTĂ:

1) Pentru reușita acțiunii se vor întreprinde demersuri pe lîngă conducerile M.Ap.N., M.I., Patriarhie, prefecturile și primăriile Capitalei și ale județelor de pe traseu, solicitîndu-se bunăvoința în vederea susținerii ei organizatorice, de ordine și protecție pentru siguranță, cazare și hrănire, asistență medicală, ca și privind desfășurarea ceremonialurilor religioase, militare și al manifestărilor laice.

2) Se va apela la presa scrisă și audiovizuală pentru a populariza organizarea și desfășurarea acțiunii, rugînd să se reflecteze obiectiv mesajul său patriotic, creștin, românesc, fără vreo legătură sau tentă politică.

3) Consiliul Național Român și Filialele Asociației Mondiale „PRO BASARABIA și BUCOVINA" vor acționa pentru buna pregătire și desfășurare a ceremonialurilor din Capitală și localitățile enumerate, apelînd la solicitudine factorilor administrației locale.

Președintele Asociației Mondiale „PRO BASARABIA și BUCOVINA"
NICOLAE LUPAN

O lume mereu nouă, nouă, nouă... America

În urmă cu 500 de ani, Columb pornea într-una din cele mai fascinante aventuri umane — aceea a descoperirii Americii. Dar, prin secole, milioane și milioane de oameni s-au avîntat spre Lumea Nouă cu același sentiment de exploratori ai necunoscutului, ca și cum ar fi fost primii care păseau pe acel pămînt. Fiindcă America a fost și este pentru fiecare o experiență pe cont propriu, în afara tratatelor de geografie, a cărților de istorie și politică, a literaturii, a televizorului, a filmelor, a povestirilor celor care i-au cunoscut în mod direct atracția.

„ÎN S.U.A. NU EXISTĂ PILE"

De vorbă cu doamna Stela și cu domnul Ion Cepoi, membri de vază ai comunității românești din Los Angeles.

— Deci, să începem, domnule, doamnă Cepoi. Înțeleg că veniți din Basarabia.

Ion Cepoi : Sînt plecat din țară din 1944.

— Cum ați început să vă cîștigați existența ?

— Am lucrat pe unde am putut... în fabrică la început, și am mers seara la școală, un an de zile, pe urmă am căpătat o bursă, am terminat politehnica în '55—'56...

— Dle Cepoi, ați pornit la o viață nouă într-o perioadă cînd erați încă tînăr, încă încrezător, cu multe puteri. Înseamnă că aceste puteri ale tinereții v-au ajutat să răzbateți mai ușor.

— Ușor n-a fost, nimic nu se face ușor în America. Trebuie să ai perseverență, și să lucrezi cît poți. Trebuie să ai răbdare... și să lucrezi, să lucrezi cît poți de mult ca să nu aștepți să-ți cadă banii în buzunar din cer.

— Cum se explică faptul că nu toți reușesc, chiar dacă sînt și perseverenți, și inteligenți, și răbdători...

— ...Eu am reușit fiindcă am avut un salariu permanent, ca inginer, ei, și, venind acasă, m-am apucat să lucrez seara, sîmbăta, duminica, să-mi fac un al doilea serviciu, în loc să stau degeaba... 7 ani n-am fost nici în vacanță... odată ce ai o bază, altfel poți să te descurci. În America e foarte greu să faci primul milion...

— Mai bine să începi cu al doilea. Dar toate aceste vicisitudini la care v-ați supus, toate aceste renunțări la bucuriile vieții au meritat să fie suportate ?

— N-am avut pe nimeni, nici o rudă, nici un prieten, așa că a trebuit să trag de unul singur... oricum, să-mi fac un fel de cuib, ca să pot... mai tîrziu, să pot călători, de pildă.

— Dacă ar fi să vă gîndiți la cei rămași în țară, ce le-ați recomanda pentru reușită ?

— Aș dori ca ei să nu aștepte... pile... în America nu există așa ceva.

— Sînteți animatorul însuflețitor al comunității românești de aici. Ați vrea s-o descrieți ?

— Am văzut că în unele locuri am fost primiți bine, iar în altele prost. Și atunci m-am gîndit că oriunde vom fi să fim un fel de ambasadori ai României. Am început a colecta cărți românești și de a explica, pe unde am fost în vizită, despre literatura română, despre istorie.

— Ce credeți că poate face emigrația românească pentru țară ?

— Cei care sînt bogați — prin investiții — mă gîndesc la cei care au rude în țară, să pornească împreună afaceri. Altfel, nu cred că se poate face mai mult, în primul rînd pentru că românii nu sînt uniți. Politic nu pot să facă mult. Românii care sînt aici nu sînt interesați, poate doar cei care au venit în ultimii 20 de ani. Dar cei veniți mai demult nu sînt interesați deloc. Noii veniți nu sînt uniți. Unii vor clauza națiunii celei mai favorizate, alții nu vor... Deci ei nu pot să ajute mult. Cel mai mult s-ar putea realiza dacă ar fi uniți. Dacă ar fi toți uniți ar avea mai mult prestigiu și ar avea mai mult efect la congresmeni, la Senat...

— Care credeți că este explicația acestei dezbinări ?

— În primul rînd cred că persoanele care n-au rămas prin alte locuri și au ajuns tocmai la coasta Pacificului sînt persoane individualiste, pionieri, care ar merge tot mai departe ; s-au oprit aici că e marginea oceanului... individualiști care, fiecare, are părerile lui, ideile lui, nu se lasă ușor influențați — asta-i una ; al doilea lucru care este, poate, cel mai important este că românii nu au un exercițiu democratic — dacă nu face toată lumea ca ei — gata, s-a terminat.

— Nici biserica nu poate face nimic ?

Stela Cepoi : Cred că are rolul cel mai important pentru a strînge grupurile de români și chiar și alte naționalități ; este locul unde oamenii continuă tradiția și religioasă, și culturală și istorică; se vorbește limba română, acolo se și demonstrează, acolo se și roagă. Oameni cu bani, oameni de artă, propun, doresc să facem un teatru, să facem cluburi românești, dar în final... văd că tot la biserică ne-adunăm.

Ion Cepoi : Am încercat să facem o echipă de dansuri, dar e greu să-i găsim pe cei care știu să danseze...

— Costume sînt ?

Stela Cepoi : Nu prea sînt. Am înjghebat de cîteva ori cîteva costume dar... asta n-ar fi o problemă fiindcă se găsiseră la un moment dat niște relații și se colectaseră niște bani ca să se facă rost de costume, să se comande în România, însă cînd am găsit să comandăm costumele s-a dezbinat grupul și atunci n-a mai avut sens. Este foarte greu de lucrat cu copiii, cu tineretul. Cei care vin din România... este un fenomen ciudat care se-ntîmplă, în următorii 2—3 ani, indiferent dacă sînt adolescenți sau copii, tragedia este de fapt la adolescenți, în 2—3 ani uită total și complet și le e rușine să spună că sînt români. Asta se întîmplă în 90% din comunitate și nu numai la noi ci cam peste tot. Nu știu de unde vine această rușine de care foarte mulți suferă.

Ion Cepoi : Noi, de cînd am luat conducerea Societății culturale, din '75—'76, am încercat să ridicăm prestigiul la români, să organizăm serbări la hoteluri, nu numai la biserici... Sînt avocați americani care în fiecare toamnă mă întreabă : „Cînd e balul vostru, ca să vin". Dăm o altă impresie față de alți europeni. Credem că în felul ăsta și românii vor coopera mai mult. Serbări s-au făcut aici tot timpul... dar s-au făcut mai mult așa, în biserică, între români... Noi am căutat, de cînd soția a început și ea să se ocupe, să facem altfel, să albă o calitate mai mare, să vină și americanii, am vrut să-i ajutăm pe cei din România cînd au ajuns și ei în străinătate, de multe ori am făcut programul ca să-i ajutăm ; a fost și Gică Petrescu și Maria Ciobanu și Irina Loghin și Dan Spătaru și alții, Florin Piersic și pe toți i-am adus și a doua oară ca să-i ajutăm...

Stela Cepoi : În special în Los Angeles noi sîntem un amalgam de naționalități și atît guvernul cît și guvernatorul și primarul orașului, în special în Los Angeles ne-au stimulat și ne-au ajutat ca să ne păstrăm tradițiile și limba și școlile ; în fiecare an, de exemplu, în Los Angeles se face un festival al naționalităților, se cîntă în limbile respective, se dansează, e un fel de Turnul Babel, dar se încurajează fiecare naționalitate să-și păstreze caracterul, limba, tradițiile. Nu numai că aduce un bine comunității respective, dar ne influențăm unul pe altul — în bine. Care ar fi explicația ? E foarte interesantă problema aceasta, mai ales că în țară sînt problemele pe care le știm.

Ion Cepoi : Eu am fost surprins chiar de cînd am venit aici că orice naționalitate este privită de la egal la egal și este privită cu drepturile respective. Nu se face nici un fel de diferență că el e negru, eu sînt alb, el e galben, oriental sau... evreu... toată lumea e tratată cu aceeași egalitate, cu aceleași drepturi, singura condiție este să fii serios, să fii cinstit, să crești cu seriozitate și să produci ceva. În rest nimeni nu te deranjează, nu te discriminează că ești de altă culoare, sau rasă, sau de altă cultură sau vorbești cu accent, din contră, cel puțin în Los Angeles unde accente se întîlnesc la orice pas aproape că nu mai auzim o limbă engleză curată, nimeni nu se deranjează și să știți că în momentul în care vii într-o țară de genul ăsta și cînd tu de-abia te chinui să spui ceva... chiar dacă ai învățat engleza în țară dar este o emoție la început... și cel din fața ta spune : „Dă-i drumul, dă-i drumul, că vorbești bine, te-nțeleg... foarte bine..." asta îți face un mare bine, că nu ești refuzat și nu ți se-ntoarce spatele. De-aia probabil că poporul ăsta american a ajuns acum la superlativul democrației și credem, după cum se spune, că este cea mai perfectă societate. O copiază toți și ar trebui și românii s-o copieze.

— Modul de viață american — cum l-ați caracteriza ?

Stela Cepoi : Modul de viață american înseamnă : muncă, muncă, muncă. De multe ori se muncește și 16 ore pe zi, se muncește și sîmbăta și duminica, așa cum spunea soțul meu, dacă ești interesat în a progresa și în a face ceva, nu a parveni, dar a realiza mai mult decît vecinul, este libertate deplină. În comparație cu Europa probabil că aici orice individ este liber și lăsat în pace să facă, respectînd niște legi economice, să-și facă business-ul. În Europa există, în țările occidentale europene, o tradiție a nobles-ului... eu sînt din familia aia... tu ești acum emigrant... am înțeles că în Germania și în alte țări europene există o foarte grea situație cu cei noi veniți din țările comuniste sau eu știu, din Africa ; în America nu te-ntreabă nimeni de unde vii și... al cui ești. Muncești, ai.

Firme care au încredere în „Flacăra"

„Profitul se face cîte puțin, în timp mai mult și constant"

— Domnule Nicolae Mihai, am început dialogul nostru la Los Angeles ; îl continuăm, după aproape un an, în România, într-un sediu nou, în care firma dvs., Abtech, abia s-a mutat. Ce a determinat trecerea într-un loc mai frumos, mai impozant ?

— Este normal să avem un sediu frumos, bine pus la punct, care să frapeze prin funcționalitate și prin haina de sărbătoare. Știți de ce ?

— Vă ascult.

— Asta, în fond, este prima impresie pe care eventualul partener de business și-o face... intrînd într-un mediu plăcut, normal că omul devine mai relaxat, discuțiile sînt mai la obiect, nu este nimeni stresat... și cam atît.

— Cînd ne-am cunoscut mi-ați prezentat mașina pe care o aveați — luxoasă, scumpă — ca pe un partener de afaceri.

— Evident ! Mașina e ca o carte de vizită. Dacă atunci cînd te duci la o afacere cobori dintr-o mașină prăpădită, nu mai inspiri nici o încredere.

— Cum a început Abtech-ul?

— A început, aș spune, pe 13 iunie 1990.

— O zi fatidică !

— Am sosit la București la ora 3 după-amiaza ; la ora 3 noaptea au venit minerii. Fratele meu Alexandru m-a și întrebat dacă nu cumva eu i-am adus ! Am început pe bîjbîite ; dar am avut o speranță, am avut încredere în cei cu care am pornit. Iar azi — vîndem computere personale, rețele de computere, plăci de procesare imagine, plăci de procesare sunet. Oferim și consultanță.

— Să știți că nu sînteți singurii care vă mutați într-un sediu mai spațios, mai adecvat afacerilor dvs.

— Unii au venit să umple o geantă de bani și să plece. Eu am venit aici pentru mai multă vreme, nu să vînd cîteva computere și să-mi fac suma. Nu așa se face profitul.

— Dar cum ?

— Cîte puțin, în timp mai mult și constant.

— Schimbările din România din ultimele luni favorizează afacerile ?

— În România nu se investește încredere în cel venit la putere. Azi e ales iar mîine dai cu pietre în el. Interesele personale sînt mai presus decît cele naționale. Și de aceea afacerile sînt la întîmplare. Cînd e stabilitate politică și business-ul are stabilitate. Și mai e un necaz.

— Care ?

— Se face greu întoarcerea investiției. Dacă banca română plătește tîrziu, eu plătesc penalizări, valoarea banilor e alta și îmi pierd credibilitatea în fața băncilor din S.U.A. Totuși, cred în șansa României. Acum e un timp mai năzuros. Nu e organizare, nu e materie primă ; dar e multă forță de muncă și oamenii vor să muncească.

— Ce vă mai deranjează ?

— La tranzacții se vorbește mult, enorm. Se cred toți oameni de afaceri dar de fapt sînt niște frînari.

— Cîți angajați veți ?

— 12.

— Și care e cifra de afaceri ?

— În 1991 — 1 300 000 dolari.

— La un colos precum Combinatul siderurgic Galați nu revine pe cap de lucrător la fel de mult profit.

— Fiindcă are mai mulți angajați decît trebuie. La Abtech însă, noi ne ocupăm de toate. Numai așa se realizează profitul.

— E și fratele dvs. în afacere. Să-l dăm cuvîntul și domnului Alexandru Mihai care se ocupă de marketing, asigurînd legătura cu S.U.A. Cum vă pare această legătură ?

— La prima vedere — rodnică.

— Dar la a doua vedere ?

— Pare o legătură de viitor. Dacă România își va da seama că fără informatică nu se poate...

— Fratele dvs. a devenit cu zece ani mai devreme capitalist. Dvs. cum v-ați dezbărat de principiile unei economii centralizate ?

— Simplu : după cîteva certuri cu dl prezident. E-adevărat, fratele meu a venit în București odată cu minerii. Dar eu, pe-atunci, m-am bucurat de venirea lor. A trebuit să treacă nițel timp ca să-mi dau seama că m-am înșelat. Așa am trecut la economia de piață.

— Abtech-ul intră în concurență cu firme de același profil ?

— Dacă nu există concurență, nu există dezvoltare.

— Un proiect pe care îl veți realiza în curînd ?

— Avem o colaborare strînsă cu R.A.T.B.-ul. În doi ani, liniile de transport vor fi monitorizate. Se va realiza astfel o mai bună dispecerizare a vehiculelor.

— N-aveți senzația că venind din nou în România ați pierdut timp ?

— Ba da.

— Și atunci, de ce vă mai aflați aici ?

— Fiindcă și eu sînt român.

— Asta-i o lozincă.

— Vorbesc foarte serios. Am plecat pe ușa din spate din țara mea. M-am întors pe cea din față. E și un pic de mîndrie la mijloc.

— Am cunoscut și eu comunitatea românească din Los Angeles. E vorba de aproape o jumătate de milion de români. Unii dintre ei — nu puțini ! — au o situație înfloritoare. De ce nu se îndreaptă spre România ?

— În 1990 am venit încoace cu un cetățean american care dorea să investească 170 milioane dolari în turism. Avea ideea să organizeze o croaziera în care să lege patru porturi din patru țări, cu 5 zile sejur în fiecare țară. Pentru asta era dispus să investească în vapoare, trenuri, hoteluri. Era în perioada în care în București se striga „Nu ne vîndem țara!", sau, cum a scris cu mult umor Flacăra, „Jos următorul !" A stat patru zile la București, a discutat de dimineața pînă seara cu diverse personalități și a fugit de-aici mîncînd pămîntul. Ce-o fi spus el cînd a ajuns în SUA nu e greu de închipuit.

— Și totuși, Los Angeles e așa de departe de România ?

— E mai aproape decît orice țară din Europa. Trebuie însă să nu se mai bage bețe în roate inițiativelor care ar veni de acolo. Și ele ar mai fi încă destule.

Pagină realizată de GEORGE ARION

Județul Galați la ceasul destăinuirilor ecologice

● UN RAPORT AL UNEI AGENȚII DE PROTECȚIE A MEDIULUI

Am fost norocoși avînd șansa de a intra, prin intermediul unor surse oneste și bine intenționate, în posesia unui raport executat, către ministerul de profil, de o agenție de protecție a mediului (este vorba de Agenția pentru supravegherea și protecția mediului — ASPM — din Galați). La ce se referă raportul ? După cum îl definește propria sa titulatură, este un „raport cu privire la acțiunea de control executată de inspecția agenției pentru supravegherea și protecția mediului — Galați, în localitățile județului, în domeniile : amenajări edilitare, depozitare reziduuri și deșeuri menajere și industriale, poluare sonoră și evacuare gaze de eșapament". Să începem cu situația celor din urmă: evacuarea gazelor de eșapament. După ce că agenția este îndeajuns de „săracă" și nu dispune de aparatura mobilă pentru a putea măsura concentrațiile de noxe, nici nu a reușit să-și poată asigura (prin „convingere") colaborarea altor organizații, întrucît acestea execută analize numai sub formă de contract (spre exemplu, Centrul local de medicină preventivă). Din aceste motive, agenția abia a determinat rezultatele specifice din „literatura de specialitate" și din datele puse la dispoziție de către Centrala PECO Galați (cu privire la consumul mediu lunar de combustibili, cantitatea de noxe evacuate lunar, în atmosferă, pe raza județului). Ce a rezultat din asemenea calcule făcute în condiții imposibile, putem vedea mai departe: „Consumul de combustibil mediu lunar a fost de 1500 To benzină și 9200 To motorină". Un tabel care ne-ar putea furniza un tablou elocvent al stării de fapt se află reprodus mai jos.

Constituenți	Motoare cu benzină	Diesel	Total	U.M.
CO2	2875	17267	20142	To
CO	815	122	937	To
NOx	16,4	65,78	82,18	To
SO2	2,78	55,8	58,58	To

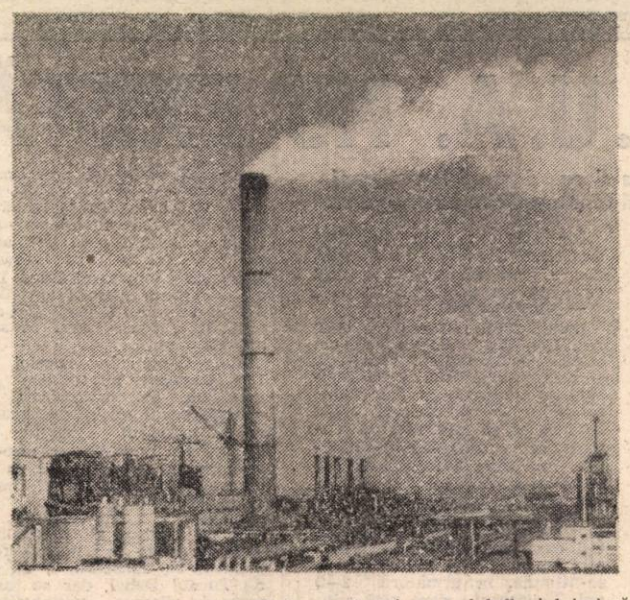

● UN DEBIT DE APĂ INSUFICIENT... PE MAL JL GÎRLEI

Debitul de apă este completat și cu prelevarea din Dunăre, care ajunge la cifra de 1 300 l/s. Apa astfel prelevată se tratează în stația de tratare Țiglina. Totuși, debitul captat din ambele surse (din Dunăre — și subterană) este cu totul insuficient, nefiind în stare să acopere necesitățile de apă ale unui oraș care, probabil, adăpostește în jur de patru sute de mii de suflete. Culmea ironiei soartei: să stai pe malul fluviului și să n-ai apă ! Se află totuși, actualmente, în construcție, o investiție importantă care privește extinderea stației de tratare a apei din Dunăre. Se mizează, prin aceasta, pe un debit suplimentar, de aproximativ 400 l/s. Dar nici așa debitul total nu va reuși să acopere necesitățile practic foarte ridicate ale orașului. Singura soluție ar fi... construcția unei noi uzine de tratare a apei. Alături de acestea se mai vădește necesară construirea unui decantor pulsator și a unei stații de pompare care va prelua apa de la filtre și o va introduce în rezervoarele de la noua uzină. Nici alte orașe ale județului nu stau pe roze în aprovizionarea cu apă potabilă. La Tecuci, alimentarea cu apă este numai din surse subterane, prin două fronturi de captare (Tecuci și Cosmești), însă nevoile orașului mai reclamă săparea a cel puțin două noi puțuri. La orașele (mai mici) Berești și Tirgu-Bujor apa sosește tot din sursele subterane și apoi e tratată prin clorinare. Ceea ce poate constitui un semnal de alarmă este faptul că rețelele de distribuție sînt, din păcate, foarte vechi și cu un grad ridicat de uzură, lucru care provoacă, adesea, contaminarea destul de puternică a apei pe traseu și face ca aceasta să coboare sub standardele prevăzute pentru apa potabilă. Și încă un fapt îngrijorător : aprovizionarea cu reactivii necesari tratării apei lasă mult de dorit.

● DEPOZITAREA REZIDUURILOR MENAJERE ȘI HALDA DE ZGURĂ

Și serviciile specializate în salubritate sînt, în oarecare măsură, un „lux" astăzi. De ce ? Fiindcă numai orașele mai răsărite dispun de așa ceva. Deoarece deșeurile menajere și industriale reprezintă un volum foarte mare, suprafețe vaste de teren sînt ocupate cu acestea. Posibilitățile de tratare sau verificare sînt, cel puțin în zona la care ne referim, aproape inexistente. O suprafață de 97 de hectare (nouăzeci și șapte!) este ocupată, în municipiul Galați, numai cu halda de zgură provenită de la Combinatul Siderurgic. Închipuiți-vă un „mamut" de reziduuri cu o înălțime de 20 de metri ! Și în apropiere, la numai cîțiva kilometri, se află un depozit (la Șendreni) pentru gunoi menajer și stradal, întins pe două hectare și avînd o înălțime de 35 de metri. În afara depozitelor autorizate, care au o capacitate cu mult insuficientă, au mai apărut altele, în jurul orașului, la Calea Prutului, Drumul de centură, Bădălan, Cătușa. Toate însumează 28 de hectare pe care sînt depuse, laolaltă, reziduuri menajere cît și industriale. În total, aproape 130 de hectare care în loc să fie folosite pentru cultivare și rod sînt devorate de acțiunea măcinătoare a deșeurilor. Se arată clar în raport că : „Aceste depozite supradimensionate agresează mediul din toate punctele de vedere, poluînd apa, aerul, solul, întreținînd microorganisme, insecte, rozătoare, în mod cert avînd influență asupra pînzelor de apă freatică de mică adîncime".

● TEROAREA ZGOMOTULUI INDUSTRIAL

Deși agenția nu are în dotare aparatura necesară măsurării nivelului de poluare sonoră, unele măsurători au fost posibile cu ajutorul unor instrumente împrumutate. Agenția ar avea nevoie urgentă de sonometre, analizoare de zgomot în timp real, înregistratoare pe bandă magnetică. Măsurătorile efectuate pînă acum au uzat de un sonometru de precizie, marca Bruel & Kjeer, tip 2 203, fără filtre de octavă și fără integrator, împrumutat prin bunăvoința laboratorului de toxicologie și protecția mediului al S.C. „SIDEX — S.A.". Nivelul de zgomot echivalent a fost determinat cu o formulă de calcul — și prin măsurători. Au fost alese, desigur, situațiile cele mai nefaste. Reproducem din raport: „Depășiri de ordinul a 10 decibeli s-au înregistrat doar în municipiul Galați, pe Calea Prutului (stradă cu trafic greu, cu o frecvență de 600—800 de vehicule într-o oră de vîrf). Avînd în vedere că această arteră traversează o zonă industrială, fără cartiere de locuit, impactul poluării sonore este redus". Zgomotul industrial maxim este realizat mai ales în urma unor procese și operațiuni tehnologice din cadrul S.C. „SIDEX — S.A.", care pot provoca în anume intervale de timp zgomote cu adevărat asurzitoare : de pildă purjarea instalațiilor la Fabrica de oxigen. Acestea pot fi, în mare, o parte a concluziilor pe care mica dar eficienta agenție de protecție a mediului din Galați le-a tras în urma preocupării de a evalua riscurile ecologice care îi amenință **fieful.** (Documentul poartă semnătura inspectorului șef, dnul Ghe. Tudosescu — și a fost întocmit de inginerii C. Macovei și Ion Avram). Cînd ne vom afla în fața celorlalte treizeci și opt de rapoarte similare (care, oricum, ar fi trebuit întocmite), din toate colțurile țării, abia atunci vom avea **prima, adevărata imagine** a felului în care trăim, din punct de vedere ecologic.

MIHAIL GĂLĂȚANU ■

„De la Cernobîl au mai rămas anumite cantități de stronțiu"

Desen de A. ȘT. ALEXANDRESCU

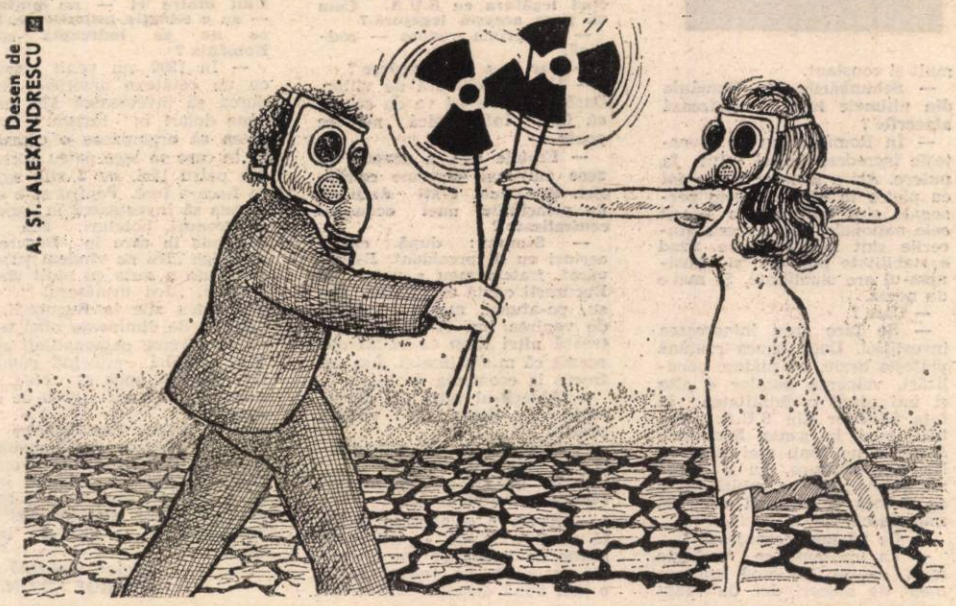

După cum am aflat de la dna Maria Toader, cercetător științific la Laboratorul de Igiena Radiațiilor din cadrul Institutului de Igienă București, problema Cernobîl 1986 a rămas una mult discutată și controversată. Ea constituie enigma cercetătorului și subiectul „tabu" al specialistului. Efecte există, dar nu se poate spune cu siguranță dacă sînt rezultatul exploziei de la Cernobîl. În perioada respectivă s-au produs îmbolnăviri rapide. Mortalitatea a fost corelată cu boli de nutriție, boli cardiovasculare, lipsa anticorpilor, încît iradierea a săpat pe teren, deja, minat. Altfel, pentru a produce mortalitatea, substanțele radioactive trebuie să aibă o mare doză de toxicitate și să pătrundă în organism în doze foarte puternice. Radiul are o toxicitate de 226 pico curie/l. Dacă pătrunde în organism, se localizează la nivelul oaselor și are un efect imediat. Elementele chimice propulsate în mediu de către reactorul de la Cernobîl — radiu, uraniu, cesiu, radon — au fost resorbite. „Au mai rămas în aer anumite cantități de stronțiu despre care se spune că nu reprezintă un mare pericol și nu afectează sănătatea plantelor și a viețuitoarelor.

Dacă în masă efectul Cernobîl nu s-a văzut imediat, nici în statisticile care stabilesc impactul mortalității nu se observă o diferență remarcabilă. Între anii 1984 — 1990 au murit datorită bolii lui Hodgkin între 127 — 140 femei și 72 — 84 bărbați, valoare minimă și maximă a bolii. Leucemiile s-au detașat net de boala lui Hodgkin și de alte boli nehodgkiene, producînd mai multe victime : 495 — 587 femei și 393 — 433 bărbați. Desigur, statisticile nu pot decît să pună pe rol niște cifre aproximative pentru că ele iau în calcul doar cazurile cunoscute. Plus că, după cum am aflat, una este „Anuarul Statistic" pe care-l poate vedea oricine și alta este „Anuarul Statistic Secret".

La Institutul de Oncologie de la Fundeni, se-nțelege, n-am putut afla mare lucru. Un medic de la secția chirurgie, care nu și-a declinat identitatea (ne-a declarat că nu este autorizat să facă declarații oficiale), ne-a dat un singur exemplu : în ultimii ani a crescut mortalitatea la femei tinere și chiar la fetițe datorită cancerelor localizate în perimetrul organelor genitale. Nu se știe, însă, dacă acestea se datorează, în exclusivitate, iradierii". Totuși, dl dr. putea să ne spună că la Fundeni, spre deosebire de alte spitale, există un aparat care depistează izotopii gamaradioactivi (printr-o măsurătoare directă) cînd aceștia sînt în corp. De asemenea, se fac probe de urină, se recoltează din firul de păr și din unghii. Concluzia este că ceva se știe și nu se spune. Sau nu se știe îndeajuns pentru a se spune. Încît, Cernobîl rămîne o întrebare pentru care se mai caută răspunsuri.

MARIA TIMUC ■

Ţaciuc şi profanatorii de morminte româneşti

Interviu cu domnul Dumitru Covalciuc, preşedintele Grupului „Arboroasa" de pe lîngă Societatea Culturală „Mihail Eminescu" din Cernăuţi, ziarist la publicaţia „Zorii Bucovinei"

Flacăra : Cum v-aţi transformat în paznic de cimitir ?

— Am observat cu trei ani în urmă că ni se fură mormintele româneşti, pentru că în cimitirul vechi din Cernăuţi, sînt vreo 20 de academicieni înmormîntaţi. Toţi, foşti profesori de teologie la Cernăuţi, unde era cea mai importantă facultate de teologie din Sud-Estul Europei. Deci, vii seaptea şi vezi că este răsturnată crucea şi dată piatra de pe criptă deoparte. Dacă două, trei zile nu vine nimeni să pună piatra la loc, se bagă un rus şi se pune o stea în cinci colţuri, sovietică. Observînd lucrul ăsta...

Flacăra : Aţi intervenit, firește...

— Da, începînd cu mormintele lui Aron Pumnul, Dimitrie Onciul, Ion Sbiera, sora lui Mihai Eminescu, Aglaia. Mi-a venit aşa, o idee, să încep a renova, a restaura. Am declarat o colectă publică, s-au strîns foarte mulţi bani în şcolile româneşti din nordul Bucovinei şi am reparat pînă acum toate mormintele de pe o alee dinspre Aron Pumnul. În luna august a fost o inundaţie la Cernăuţi cînd Prutul şi-a ieşit din maluri şi mi-a trecut prin minte, într-o seară, să mă duc la cimitir şi am văzut mormîntul lui Ion Sbiera, din Horodnic, spart cu rangul. Aşa m-a durut chestia asta ... Am găsit meşteri a doua zi, m-a costat 5000 ruble, dar l-am renovat. Paralel cu mormintele româneşti, sînt şi morminte germane şi austriece ; ambasadele de la Moscova ale Austriei sau Germaniei au grijă, au pus pază aici în cimitir, finanţează reparaţia. Dar România ... Noi am lansat problema la domnul Pastor, la Consulatul României la Kiev, dar nu a reacţionat, am încercat la fostul ambasador al României la U.R.S.S., dar au fost doar promisiuni cu zîmbete. Ar trebui ca şi Ţara să aibă oleacă de grijă.

Flacăra : Cum aţi receptionat la Cernăuţi unele declaraţii ale deputatului Stepan Ţaciuc, făcute cu un timp în urmă ?

— Noi l-am înfierat de la bun început. Chestia pe care a făcut-o domnul Ţaciuc la Cernăuţi n-a fost frumoasă. Colegii mei au scris, au pus problema şi în Parlamentul României, dar toţi au scăpat din vedere — poate domnul Ţaciuc o să ne asculte — ce declaraţie a făcut el în gazeta raională din Storojineţ. Asta a fost la sfîrşitul verii, gazeta se numeşte „SATUL SOVIETIC". La Cernăuţi nu se ştie despre ziarul ăsta, nici în România, acum vorbesc pentru prima dată. Deci : Putna este localitate ucraineană, ucrainenii au construit mănăstirea, la fel Voronetul, iar Ucraina Mare trebuie să se întindă pînă la Galaţi, fiindcă, Galaţiul, în accepţia

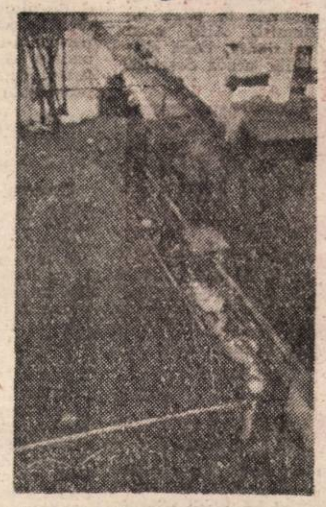

domnului Ţaciuc, ar fi o Galiţie mică şi Ucraina trebuie să-şi ia teritoriile pînă la Galaţi şi Birlad, şi aşa mai departe, lucruri îngrijorătoare pentru noi.

Flacăra : Deci este sigur că această declaraţie a făcut-o deputatul român într-un ziar din Storojineţ ?

— Da, „SATUL SOVIETIC" se numeşte ziarul, îl am acasă, pot documenta, dar despre ziarul ăsta vorbesc prima dată, nimeni n-a vorbit pînă acum.

A consemnat
AL. MIHAILA

Fotografie de ELENA GHERA

Cursa cu obstacole

Mediocritatea omniprezentă

Ady Endre a fost un mare poet. Cititorul român, graţie numeroaselor tălmăciri elaborate de-a lungul deceniilor (George A. Petre, Costa Carel, Eugen Jebeleanu, Paul Drumaru şi încă mulţi alţii), şi-a creat o imagine reală, adevărată talentului său inconfundabil. Ady a fost însă şi un publicist de mare clasă, purtînd lupte aprige împotriva obscurantismului maghiar, demascînd şi biciuind demersurile sovine ale Ungariei în primele două decenii ale veacului. A susţinut cu înţelegere lupta românilor din Ungaria şi din Ardeal pentru drepturile lor naţionale. Lui îi aparţine renumita frază care a stîrnit furia reacţiunii maghiare : „Naţionalismul este patriotismul prostilor". Citind scrierile, ascultînd prelegerile unor remarcabili politicieni români, oameni de ştiinţă, scriitori, din trecutul apropiat şi din prezent, am aflat cu satisfacţie că naţionalismul depăşit, gregar, exacerbat a avut şi are parte de aprecieri şi caracterizări asemănătoare cu aceea dată de Ady Endre fenomenului similar maghiar.

Combaterea acestui flagel reintrat în arena politică din numeroase ţări, deghizat sub diferite aspecte, motivat şi alimentat cu ardoare de crizele generalizate, este o sarcină deloc uşoară, dar peste care nu se poate trece cu uşurinţă şi neglijare. Exemplele din jurul nostru sînt grăitoare : mediocritatea şi prostia — caracterizate foarte plastic de Gabriel Liiceanu ca încremenire în proiect —, în lipsa unor idei constructive, viabile şi nedorind realizarea unei democraţii bazate pe drepturi egale, conciliere şi stimă reciprocă, apelează cu predilecţie la arsenalul naţionalismului, mizînd pe supradimensionarea trecutului, actualizînd conflictele vechi, culpabilizînd urmaşii de azi ai altor etnii pentru nedreptăţile făcute de politicienii şi conducătorii lor din alte vremuri.

Această tendinţă persistă şi în ţările învecinate şi, în mod firesc, n-a ocolit nici mass-media acestora. Fenomenul nu este cîtuşi de puţin nou. Apelez la memoriile lui Constantin Argetoianu care ne-a lăsat o galerie de portrete creionate cu degajare şi mînă sigură. Iată doar cîteva rînduri din acela consacrat lui P. Grădişteanu : „Flecar în toată puterea cuvîntului, n-a reuşit în politică, cu toate silinţele ce şi-a dat, decît să-şi facă o mediocră situaţiune în cercurile naţionaliste. Naţionalismul integral a fost la noi, încă din începuturile lui, puntea de salvare a tuturor neputincioşilor". („Pentru cei de mîine, amintiri din vremea celor de ieri", vol. I, Ed. „Humanitas", 1991, pg. 107).

Istoria zbuciumată trăită de noi după evenimentele din decembrie 1989 stă mărturie că sîntem invadaţi, pînă la treptele cele mai înalte, de mediocrităţi, de veleitari, reactivaţi şi revitalizaţi din structurile vechi, aţelind la aceleaşi concepte şi lozinci naţionaliste şi sovine de care, foarte abil, s-a servit şi dictatura totalitară.

BALOGH JÓZSEF

UNDE VOR DORMI COPIII HIPOACUZICI?

Puţină lume ştie că hipoacuzia înseamnă slăbirea acuităţii auzului. Una dintre cele două şcoli din ţară pentru copiii aflaţi la graniţa dintre surzenie şi auz, există în Bucureşti pe str. Busolei nr. 6, sect. 2. Este o instituţie tip internat cu cantină. Dormitoarele fetelor se află pe str. Ion Berindei (fostă Suren Spandarian), nr. 11, sect. 2, într-o vilă cu etaj. Inscripţia ŞCOALA PRIMARĂ ARMENEASCĂ, săpată vertical în ciment pe zidul clădirii, contrazice utilizarea actuală a resedinţei. Doamna Maria Manea, directoarea Şcolii generale pentru hipoacuzici, mi-a confirmat că, într-adevăr, aşezămîntul din „Ion Berindei" aparţine Epitropiei Armeneşti, şcoala pentru hipoacuzici fiind chiriaşa Bisericii Armene. Prin hotărîre judecătorească, însă, copiii sînt obligaţi ca pînă la cincisprezece iunie a.c. să părăsească locuinţa lor de interni. Demersurile făcute la Secretariatul de Stat pentru Handicapaţi, privind construirea unui nou complex şcolar (şcoală — internat — cantină), au o vechime de 2 ani. Proiectul de construcţie a fost aprobat. S-a obţinut terenul în zona Colentina — Fundeni şi există un fond de 200 000 lei pentru demararea lucrărilor. Din păcate aici se rupe filmul. Conducerea şcolii se arată entuziastă în speranţe, S.S.I.-ul exaltă în promisiuni. Mai poţi nădăjdui că ritmul „alert" caracteristic „sîrguinţei" constructorilor bucureşteni, va consimţi, barem, pînă camere de dormit, încă din această toamnă ? Va deveni realitate zvonul că intervenţia filialei „Les hommes de terre" din Olanda poate urgenta activitatea constructorilor ? Ministerul Învăţămîntului şi Ştiinţei, celălalt for tutelar al Şcolii generale pentru hipoacuzici, cunoaşte poate cuvîntul magic. Oricum, pînă în anotimpul frunzelor galbene, Secretariatul de Stat al Handicapaţilor vizează, pentru dormitoarele elevelor, o clădire în zona Timpuri Noi. Cu optimismul sceptic cred că, la data apariţiei acestor rînduri, măcar, impasul cazării fetiţelor hipoacuzice a rămas de domeniul trecutului.

RADU POPA

Cine-a pus cîrciuma-n drum...

8 septembrie 1991, oraşul Dej, judeţul Cluj. O zi ca oricare alta, zi de sărbătoare : Sf. Maria Mică. O vreme frumoasă, plină de nostalgii, dar şi de cîntec. Iosif şi Magdalena Zagoni, de pe str. Huhurezului, nr. 73, ies în oraş. Şi mergînd ei aşa, fără un scop anume, se întîlnesc cu un prieten, Grigore Szigyarto. Şi unde pot bărbaţii să vorbească mai pe îndelete decît la o cîrciumă. Prima ce le-a ătinut calea a fost „BAR 22". Cei trei se cinstesc cu mult lichid bahic. Apoi merg la încă o cîrciumă şi încă una, şi-aşa mai departe. Mintile se încălzesc, limbile se dezleagă... Sora lui Szigyarto, Szabo Iuliana Borbala, era vecina soţilor Zagoni. Deci, Grigore hotărăşte să meargă, cu prietenul său, pe la soră-sa. Aici urmăresc programul la televizor şi mai consumă ceva alcool. După care familia Zagoni se duce acasă, iar Szigyarto merge la alt vecin, Emil Mihai Pop, unde mănîncă şi este cinstit cu ţuică. Ca şi cum nu i-ar fi fost de ajuns. La ceasul 22.00 merge la locuinţa lui Zagoni. Ca un făcut, gazda aduce 1/2 litru de ţuică, pe care îl dau gata cît ai clipi. Cît au vorbit în acea zi poate că n-au vorbit, adunate la un loc cuvintele, într-o săptămînă. Aburii alcoolului au urcat în mintile celor doi bărbaţi, şi au coborît în picioarele lui Szigyarto. Bălmăjind puţinul lexic verbal, acesta îi cere prietenului să rămînă peste noapte la el ca să doarmă. Aşa i-a căsunat lui, cu toate că doar gardul îi despărţea de soră-sa. În acel moment, Iosif s-a enervat, enervare pe fond de psihopatie de tip impulsiv, boală de care suferea de mai mult timp. A luat o farfurie de pe masă şi l-a spart-o în cap lui Szigyarto. Apoi l-a mitraliat cu o serie de lovituri de pumni, doborîndu-l la pămînt. Tensiunea creştea şi furia omului nu mai putea fi oprită. A apucat un cuţit şi cu minerul l-a lovit de multe ori în cap. Sîngele siroia pe faţa victimei, ceea ce l-a scos din minţi pe Zagoni. L-a tîrît în curte. Îl loveşte cu picioarele şi cu o bucată de lemn şi se urcă pe el în poziţia călare. Şi dă-i şi trage-i, cu o furie oarbă, fără ca celălalt să poată replica în vreun fel.

A fost oprit din acest nebunesc iureş de sora victimei şi bărbatul acesteia, Szabo Andrei. După ce l-au îndepărtat de pe spinarea celui lovit, au mers ca să anunţe salvarea. Victima a reuşit să se tîrască în curtea lor.

Datorită numeroaselor leziuni corporale, între care şi o fractură cu înfundare a craniului, cît şi fracturarea a 6 coaste, Grigore Szigyarto a decedat a doua zi la spital.

În voluminosul dosar nr. 768/1992 de la Curtea Supremă de Justiţie, fotografiile victimei atestă că are o plagă tăiată la tîmpla stîngă şi pe abdomen. Pe spate şi picioare multe înţepături, datorate, probabil, loviturilor cu cuţitul. Există de asemenea şi fotografii ale unui topor şi locul unde se afla acesta în curte. Deci, toporul să fi fost „bucata de lemn" ?

Zagoni Iosif a fost condamnat la 10 ani închisoare şi 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64, lit. a-b, Cod Penal pentru săvîrşirea infracţiunii de omor. Pedeapsa a fost diminuată — credem — datorită stării de psihopatie de care suferea inculpatul. A lăsat în urmă doi copii minori. Este închis în penitenciarul din Gherla.

ION RUSU

Sindromul "ILIESCU--UNIREA"

În marile instituții se lucrează și cinstit, dar se și fură. Cu sau fără acte, fură funcționarul, contabilul, portarul, directorul. Fiecare cît îi îngăduie funcția. De regulă, infracțiunea este foarte bine acoperită. Doar un ochi vigilent și o cercetare de durată poate dibui, în final, adevărul. Este, se pare, și cazul Camerei de Comert a României, o rotiță importantă din angrenajul economic românesc. O instituție care învîrte zilnic sume de ordinul miliardelor (după informațiile noastre, circa 3 milioane pe zi). Plus valută.

După revoluție, ca peste tot, s-a schimbat conducerea. O dată, de două ori. Pînă cînd s-a găsit un om care n-a mai părăsit postul de președinte al Camerei de Comert. Acesta se numește Aurel Ghibutiu, propus în funcție din timpul guvernului Roman. Dl Ghibutiu și-a găsit și un om de încredere, exact acela care avea în mînă Departamentul Organizare-Economic. Adică, dl Victor Diaconescu, fost director la magazinul Unirea. Desigur, și dl Diaconescu a venit cu propuneri de angajare. O casieră de la Unirea care a stat foarte puțin la Cameră pentru că a fost atrasă de miraiul Occidentului. Dna Doina Alexandrescu, fostă casieră la Unirea, actualmente pe post de casier principal la Camera de Comert (are și o firmă particulară cu denumirea : **Alex D Import Export SRL**). În total, dl Diaconescu a adus patru casiere de la magazinul Unirea, dar și pe fiul său asupra căruia și-a întins întotdeauna aripa protectoare. Se înțelege că fiul dlui Diaconescu a lucrat tot la celebrul magazin. Gurile rele spun că la Registru a fost angajată și nepoata D-sale, domnișoara Raluca Garabet. Varianta este infirmată de către dl Diaconescu, deși **gurile rele** ale funcționarilor conchid că Raluca a călcat „strîmb" de cîteva ori, iar mîna salvatoare n-a întîrziat să se arate. Ultima oară un avocat (Preda) a făcut mare vîlvă la Registru pentru că Raluca a încasat 10 000 lei pentru două dosare care zăceau, încă, la „nerezolvate". Desigur, conflictul s-a aplanat din motive necunoscute. Dl director precizează : „Nu am cunoștință de așa ceva și nici despre sesizarea făcută la Primăria Capitalei. Dar cred că dl Halaicu, decît să dea ascultare unor chestiuni de acest fel și să organizeze ședințe, ar fi mai bine să se ocupe de problema terenurilor". Totuși, am fost informați că în Camera de Comert s-a vorbit despre o sesizare făcută de cîteva firme particulare. Oamenii reclamă că stau zile întregi la coadă, dau cîte 5 000 lei (partea leului), la poartă se vînd bonurile pentru avizarea statutului și contractului cu 500 lei, se plătesc taxe de urgență și, cu toate acestea, formalitățile întîrzie să se facă. După cum s-a văzut, conducerea Camerei de Comert a României nu știe nimic. Dl Aurel Ghibutiu era plecat în străinătate, fapt pentru care n-am reușit să-i aflăm opiniile. Dl Cojocaru George era plecat la TIB, vicepreședintele Camerei de asemenea. Așa încît nu mi s-a confirmat știrea potrivit căreia „dl Ghibutiu ar fi rudă cu dl președinte Ion Iliescu". Dacă cei doi sînt rude, s-ar explica anumite acțiuni pe care președintele Camerei le face fără să-i pese de consecințe.

Imediat după instalarea sa în funcția de președinte, dl Ghibutiu, deși venit la propunerea guvernului Roman (pe atunci în relații bune cu președinția României), o determină pe soția ex-prim-ministrului Petre Roman, o lucrătoare veche și o foarte bună traducătoare, să-și ceară transferul. Ceea ce a și făcut. Fostul director economic, Octavian Mărcuț, este înlăturat. După care se lucrează subtil la nivelul funcționarilor. Celebră rămîne povestea unei casiere de la Registru, Sonia Toacă, căreia îi apăreau în permanență lipsuri în evidența contabilă. Sătulă de intrigi, jocuri de interese și înscenare de furt, dna Toacă și-a depus demisia. În locul ei a rămas chiar dra Raluca. Și ei, se pare, îi apar în evidența contabilă minusuri, dar și plusuri de casă. Ceea ce la predecesoarea sa era o raritate.

În ultimii doi ani, la Camera de Comert au fost angajați oameni noi. Unii dintre cei vechi au rămas la posturile lor mîhniți și nemulțumiți. Alții s-au transferat, alții au demisionat. Dacă starea de lucruri ar fi chiar aceea descrisă de dl Diaconescu și de dna Postelnicu (director adj. la Departamentul Organizare Economic), probabil că toate aceste lucruri de bucătărie interioară n-ar fi ajuns pînă la noi.

Așa președinte să tot fii ! „În China pe banii statului"

Dacă pe lîngă interesele financiare la Camera de Comert apar și aspecte politice vom mai vedea. Cert este că interesele personale, de orice natură ar fi ele, lovesc într-o anumită pătură **funcționărească**. Aceea care nu are de la cine să ceară ceva și nici nu poate. Dl Ghibutiu este aproape tot timpul plecat în străinătate. Cum se poate conduce de la asemenea distanțe o instituție ca aceasta ? Trebuie să fie un mister sau un **plan** necunoscut muritorului de rînd. Cum își plimbă dl Ghibutiu soția peste îndepărtatele zări, nu mai este un mister. Ultima deplasare a celor doi (dna Ghibutiu nu este angajata Camerei de Comert) a fost în China, perioada 26 aprilie — 6 mai. În documentele existente la Cameră se precizează că „în perioada 1—4 mai Camera de Comert suportă cheltuielile de cazare". Se înțelege, celelalte cheltuieli urmau să fie suportate de oaspeți. Dar, la întoarcerea din China, este chemată la apel dna Nistor pentru a face decontul a 746 $ reprezentînd cheltuielile de transport ale celor doi (373 $ de persoană). La refuzul acesteia, este chemată dna Postelnicu. Cum-necum, această afacere apare, la prima vedere, foarte legală. Soția dlui președinte a plecat prin ONT (prețul unui bilet este de 195 000 lei), iar dnul Ghibutiu prin... Camera de Comert. Chinezii îi plătesc drumul dlui președinte numai la venirea în China, iar la întoarcere se face o încurcătură. Cei doi își cumpără biletele cu bani cash (pe care Camera îi decontează). Cum ? Trimite o adresă către AIR CHINA (de fapt, nu se știe dacă-i trimisă), deci nu se știe dacă „AIR CHINA" a făcut decontul. Cert este că cei 746 $ au fost recuperați de către dl președinte de la Camera de Comert. Asta în timp ce personalul a luat prime în valută de 10—15 $. În timp ce dl Paraschiv de la **Protocol** aprovizionează zilnic familia Ghibutiu cu diverse produse alimentare, inclusiv pîine. În timp ce șoferul mașinii Toyota cumpărată de Camera de Comert se află în uzul aceleiași familii. (Atît șoferul, dl Gh. Sîrbu, cît și alți funcționari pot confirma). Dar cu un salariu de 128 000 pe lună nu-ți mai pasă de nimic și de nimeni. Atunci îți permiți să-i dai dactilografei 12 000 pe lună și o primă pentru a-i scoate ochii din cînd în cînd pentru că nu-i destul de ascultătoare și destul de receptivă la sfaturile tale. Așa președinte să tot fii... !

Cine-a vîndut „departamentul de presă" ?

Camera de Comert a avut cîteva broșuri cu Societățile Comerciale de stat (1 500 lei/buc.), broșuri cu societățile particulare (vol. I — 500 lei și vol. II — 700 lei), un Incomtems (1 000 lei). Legea 31 în limba engleză (40 lei). Dintre acestea au dispărut de la „Departamentul Presă și informație" în număr considerabil. De fapt, spun funcționarii, au fost vîndute. Atunci cînd s-au organizat manifestări de genul „Tîrgul Internațional București", fiecare a luat pentru a da. „Anomalii, spune dl Diaconescu, pot fi în gestiunea broșurilor". Dacă dl director economic recunoaște că pot fi și anomalii, înseamnă chiar că sînt și nu prea departe de d-sa : În cursul săptămînii 1—6 iunie, dl Diaconescu a chemat-o pe dna Gheorghita Sîrbu, magazioneră, pentru a-i cere să facă intrarea a 5 t hîrtie tipografică. Intrarea în magazia Camerei de Comert care nu are decît 2/2 m. Desigur, dna Sîrbu a încuviințat pînă cînd și-a dat seama că hîrtia nu există. De apreciat că dna magazioneră și-a cunoscut îndatoririle (și le-a respectat). În prezența noastră dna Sîrbu n-a recunoscut că i s-a cerut să facă intrarea respectivă, dar după discuție s-a plîns, în stînga și-n dreapta, că-i este frică și că, după una și alta, Doina Alexandrescu i-a furat niște chitanțe. Dl Diaconescu a spus că cele 5 t de hîrtie nu sînt în sediul Camerei dar pot fi găsite în pavilionul M de la tîrg, că d-sa n-ar comite astfel de ilegalități. De altfel, n-a spus nimeni că ar comite, ci că era pe cale s-o facă. Ori, răspunzătoare pentru aceasta ar fi fost dna Sîrbu. Și pentru chitanțele (furate sau nu) tot domnia sa răspunde (sînt date dispărute chitanțele pe lunile ianuarie și februarie). La Cameră furtul este o modă. Ni se spune că au dispărut chiar și mochetele din unele birouri și că acestea împodobesc firmele particulare ale unor angajați. De asemenea, se reclamă dispariția unui PC (evaluat anul trecut la 500 000 lei). Întîi i-a dispărut tastatura și-apoi monitorul. „Este în clădire, la etajul 7, precizează dna Postelnicu, argumentînd că nu poate fi văzut întrucît băiatul din biroul cu pricina nu este de găsit".

Concluziile, stimați cititori, le puteți trage cu ușurință, deși despre Camera de Comert n-am reușit să spunem totul. Oricum, se vede bine starea degradantă a relațiilor interumane. Se observă că banii înseamnă putere, iar puterea bani. Și oameni ca dl Diaconescu (o persoană foarte bine văzută la fostul său loc de muncă) se agață de aceste deziderate care, dintr-o dată, se pot rupe. Pentru că „urciorul nu merge de multe ori la apă".

MARIA TIMUC ■

Noțiunea
direct sau indir
vizuale, rezultînd
fi ea, a susziselo
autorilor, de tot felul.

PIRATER

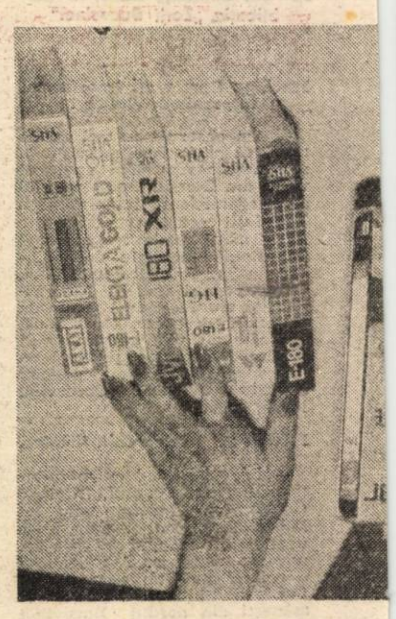

Dan I., 18 ani, elev. „Da, am cumpărat casete video de la un coleg care le înregistrează la el acasă. Cum face ? Părinții lui au foarte mulți bani, așa că le-a „dat mîna" să-și instaleze o antenă parabolică. Vă dați seama : recepționează, prin satelit, zeci de programe de pe toate meridianele, așa că pentru el este un fleac, ba chiar o plăcere, ca să-și copieze filme, de la televizor, pe casete. Și, cum berea, discoteca, filmele, plimbarea prietenei cu mașina costă, s-a decis imediat să-și înmulțească fondurile prin multiplicarea casetelor proprii. Plasarea nu este o problemă dar, totuși, colegul meu mi-a spus c-a fost amenințat de niște tipi care au videocluburi cum că le-ar face concurență ceea ce este, de fapt, adevărat. În plus, niște vecini „bine intenționați" pe care i-a deranjat cu intensul „du-te-vino" necesar comerțului său, i-au promis că-l reclamă la poliția economică, ceea ce cred c-o să-i dea bătaie de cap. Știți, el nu poate fi „sigur" de [illegible] ențiu. Dacă se descoperă traficul [illegible] bani, dă de bucluc. Oricum, pînă acum s-a descurcat bine".

Oana S., 27 ani, tehnician-proiectant. „Am participat la cîteva ședințe video. Bineînțeles că am plătit. Nu, nu vă pot spune cît. Important este că, de fiecare dată, am vizionat, toată noaptea, casetă după casetă. Ce părere am despre genul filmelor ? Producții medii : arte martia-

Fotografie de ELENA GHERA ■

Faptul că un oraș, oricît de mare ar fi el, trebuie la un moment dat să se mai și isprăvească este un adevăr asupra căruia nu cred că are sens să mai insist. De asemenea, existența mahalalelor la periferia metropolelor chiar în țările mai civilizate decît a noastră, este o realitate tristă dar incontestabilă. Bucureștiul, deci, nu avea cum să se sustragă de la cele două reguli de mai sus, cu toate că noi, ca locuitori ai săi, am fi preferat ca tocmai el să fie acea excepție care, îndeobște se spune că întărește regula. Din păcate însă, Capitala este destul de bine reprezentată la capitolul mahalale sordide. Despre una dintre aceste zone va fi vorba în rîndurile care urmează.

O stradă care nu duce nicăieri

Mergînd pe Șoseaua Giurgiului, către Gara Progresul, cu puțin înainte de a ajunge la capătul liniilor de tramvai 7, 12 și 17, se face către dreapta o stradă mică, denumită în virtutea nu se știe cărei tradiții „Tiparniței". Avînd un aspect tipic de drum de țară, cu bălțile și hărtoapele aferente, în prima sa porțiune ulița nu se deosebește cu nimic de multe altele asemănătoare, aflate chiar și în zone mai selecte ale orașului. De o parte și de alta, casele se înșiră cuminți, singurele variații fiind cele două sedii oficiale — Unitatea nr. 5 Tehnometalica și Depozitul I.T.B. Progresul, aflate pe partea stîngă. Cu cît înaintezi mai mult însă, cu atît edificiile întîlnite în cale sunt mai jalnice, culminînd cu ultimele, al căror aspect te duce cu gîndul la construcțiile din Comuna Primitivă. Așezate din ce în ce mai rar pe strada care se termină subit la marginea unui vast teren agricol, fabricate din pămînt și trădînd existența a cel mult două camere (cazul fericit cum aveam să constat în curînd !), avînd acoperișurile realizate din te-miri-ce, aceste adevărate bordeie seamănă mult mai bine cu niște grajduri decît cu niște locuințe de oameni.

Șase într-o garsonieră

Convins că am de-a face cu o comunitate țigănească, mă introduc șovăitor într-una din „curțile", altfel destul de întinse, ale uneia din rezidențe. Spre marea mea surprindere sunt întîmpinat de niște oameni cel puțin la fel de albi ca și mine. Primul interlocutor este o femeie ocupată cu spălatul unui vraf de rufe. Curînd însă, aflînd cam ce treburi învîrt, muierea își declină competența, chemîndu-l în ajutor pe bărbatu-său, prins pînă atunci de ceva activități grădinărești. Astfel încep dialul meu cu dl Ion Crețulescu, prietarul „domeniului". Ca ce român de rînd din ziua azi, dînsul începe să-mi e ce cît de grea este, în gen viața în vremurile noastre, că, de-abia după un timp sesc să înțeleg care este fapt povestea sa.

La

Demolat pe vremea Odi lui dl Crețulescu și famili alcătuită din soț, soție și p copii, s-au trezit mutați în garsonieră de pe Șoseaua C giului. După Revoluție, rînd în restabilirea legal și în restituirea proprietă fără să mai stea pe gîn presat și de condițiile nu mai confortabile (șase oa într-o cameră !) dl Crețu a trecut la fapte. Cu loacele financiare extrem d duse de care dispunea, [illegible] ind între timp și de ș șomajului, și-a înc[illegible] din 1990, ceea ce am și eu zia să văd. În curînd se împlini, deci, doi ani de stă în „noua" locuință a evident, pe locul celei din Cum sprijinul autorităților fost de atunci zero [illegible]

...a.

...celor care participă, ...atarea operelor audio- ...ă, de orice manieră ar ...unei opere fără acordul

...A VIDEO

...e, thrillere, de ici — de colo cîte o imagine turistică, o reclamă într-un cuvînt. ...eavînd video, mi-am satisfăcut și eu ...uriozitatea. Dacă am văzut vreun film ...e calitate? Da, au fost cîteva. Ei bine, ...a nivelul de profesionalism la care se ...fac filmele în „vest", nici nu pot să nu-ți ...placă. Scenarii bune, interpreți celebri (dar și buni actori), efecte tehnice speciale, într-un cuvînt, o acumulare atît de mare de elemente profesionale bune, încît nu poți să nu fii cel puțin impresionat de unele lucruri. Nu, acum nu mă mai duc. Din cauza banilor".

Alexandru P., 49 ani, inginer. „Pentru mine, pirateria video este un fenomen ...oarte cunoscut. Călătorind mult în străi...ătate, vă pot spune că laboratoarele ...landestine de copiere a casetelor video în țara noastră sînt „o suavă copilărie" ...e lîngă adevărata industrie a rechinilor în țările „avansate". Acolo, cele mai ...ofisticate procedee (fotocopiere prin la...ă, ...afacerea discurilor compacte, ...rea magnetoscoapelor, suporturilor ...agnetice, videodiscurilor etc.) sînt în...ebuințate în mini-fabrici de reprodu...ere, deghizate în garaje dezafectate etc., ...rnizînd sutelor de videocluburi sute ...e casete contrafăcute, în fiecare lună. ...eniturile realizate sînt fabuloase. Este ...ficient să vă spun că cel mai umil ...rat video care copiază casete cîștigă, în medie, de 6 ori investiția făcută. Gîndiți-vă cît cîștigă cei cu unități mari de reproduceri ilicite video".

Irina A., 25 ani, solistă vocală. „Normal, am vizionat foarte multe casete. Unde? În holurile sau spațiile special amenajate din hoteluri, în snackbaruri, discoteci, videocluburi, sate de vacanță. Dacă aveau drept de reprezentare? Habar n-am. Nu mi-am pus această problemă. Am și așa destule. Da, am fost de cîteva ori la Istanbul și-mi amintesc că erau reprezentații video în autocar. Dacă aveau „licențe"? De ce nu-i întrebați pe cei care fac excursiile? Eu nu știu și nu mă interesează. La revedere".

Ilie V., 42 ani, difuzor video autorizat. „Cum se detectează științific o casetă multiplicată ilicit? Prin analizele făcute benzii magnetice. Dar să știți, problema are aspecte foarte grave. Ar trebui să preveniți formarea mafiilor-gigant la noi. Deja avem „rechini mari", bine organizați. Secretul operațiunilor se păstrează prin teroare și amenințări. De exemplu, într-un proces, în străinătate (pentru că la noi, neavînd legi în acest domeniu, nu pot exista asemenea procese) responsabilii video-cluburilor, inculpați pentru reprezentare de casete contrafăcute, au preferat să li se pună în cont și responsabilitatea contrafacerii, în loc să-i divulge pe livratori. Imaginați-vă că s-a ajuns ca festivaluri, cum e cel din Noua Caledonie, să fie organizate cu proiecții-pirat! Cum s-a descoperit afacerea? Prin reclamațiile adresate forurilor în drept de către un profesionist din domeniul audio-vizualului. Vedeți, în alte țări decît a noastră, există legi contra pirateriei video și organizații puternice care activează. De exemplu: ALPA — Association de lutte contre la piraterie audiovisuelle (Asociația de luptă contra pirateriei audiovizuale). Vă dau și vă rog să le publicați, două hărți pentru pirateria video în Franța și o statistică pentru pirateria video în cadrul pieței comerciale video, în Europa".

Piața comercială video în Europa

Pirateria video

Țara	Procente piraterie
Austria	10%
Belgia	25%
Finlanda	5%
Franța	15%
Grecia	45%
Islanda	25%
Irlanda	60%
Italia	40%
Norvegia	2%
Portugalia	40%
Spania	18%
Suedia	2—5 %
Elveția	15—20%
Anglia	15—20%

Cornel T., 33 ani, operator cinematograf. „Cum se «copiază» filmele? Cel mai adesea, cu complicitatea operatorului de proiecție, «piratul» împrumută bobinele filmului pentru ca, apoi, cu ajutorul unui telecinema, să producă un master. Cu acesta și cu mai multe magnetoscoape, el confecționează o serie de casete, avînd grijă să păstreze, pentru «autenticitate,» toate referințele tehnice. Casetele se vînd videocluburilor «oficiale», care apoi le vînd sau le închiriază, realizînd cîștiguri foarte mari. Așa se fac cei mai mulți bani. Pentru proiectarea filmelor realizate pe casete-pirat, se utilizează video-proiectoare sau echipamente mobile, chiar și în locuri unde n-ați bănui: centre medicale, spitale, case de bătrîni, săli de festivități, licee, oficii cinematografice, case de copii etc.). Ce părere am despre proiecțiile din cinematografele particulare? Vă rog să mergeți să-i întrebați pe patronii respectivi dacă au drepturi de difuzare și să cercetați și casetele întrebuințate, dacă nu sînt cumva contrafăcute".

REPRODUCERI VIDEO ILICITE IN FRANTA

* VIDEOCLUBURI
★ PARTICULAR
▲ LABORATOR CLANDESTIN
● EDITOR FARA CONTRACT

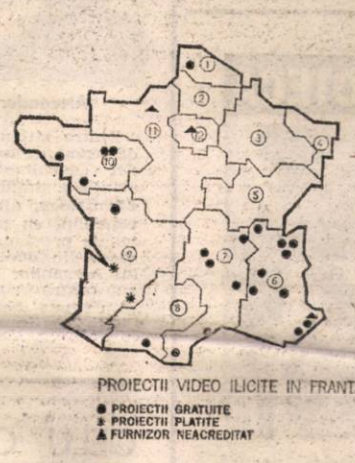

PROIECTII VIDEO ILICITE IN FRANTA

● PROIECTII GRATUITE
★ PROIECTII PLATITE
▲ FURNIZOR NEACREDITAT

Pirateria video – enormă piață pentru cîștiguri nelegale. Avocați specializați în pledarea proceselor pentru „drepturi de autor" (căci acesta este fondul problemei, transferat în domeniul audiovizualului), trebuie să recunoaștem, sînt foarte puțini. Organizații contra pirateriei video nu există, încă, la noi. Nu ne rămîne decît să așteptăm, cu nerăbdare, legea audiovizualului.

CRISTINA ATANASIU

Fotografie de
FLORIN IONIȚĂ

Lacul Tei în zdrențe

Lacul Tei agonizează sordid și trist de sub miresmele florilor ce-i poartă numele. În aceste zile de iunie, apa sa caldă este puțin ospitalieră pentru cine l-ar dori scăldătoare. Printre cochilii de melci și pănuriș, pluteșe, simbiotic, un întins covor de mătasea broaștei și lintiță. Dejecțiile colorează luciul apei. Hoituri de cîini, pisici, păsări, oi și, chiar, canre dau lacului un aspect și mai dezolant. Ce părere au ecologiștii noștri?

Pe malul opus Complexului Studențesc — Tei, o ghirlandă de „călimări cubice" supradimensionate întrupează o clădire a cărei utilitate nu poate fi decît bănuită: un posibil hotel-restaurant. Se numește MAD-CLUB. ASTROM-SRL utilizează incinta construcției ca depozit de produse electronice. Pînă în decembrie '89, edificiul făcea parte din bazele de agrement ale C.C.-ului. Există, ca despre multe clădiri mai aspectuoase, zvonul că va deveni vila lui Nicușor. Aflăm de la paznicul Ghe. Babeș — singurul găsit cu chiu cu vai la fața locului — că patronul ASTROM-ului plătește sute de mii chirie pentru depozit. Un restaurant care ființa aici nu cu mult timp în urmă, a fost închis din lipsă de clienți. În prezent se dă în bobi pentru a se afla dacă investitorii străini vor închiria clubul. Deocamdată MAD-CLUB-ul de pe malul lacului Tei însoțește cu vechi decorative jocul tenismenilor amatori și răbdarea pescarilor solitari.

RADU POPA

...argine de București

...car problema titlurilor de proprietate nerezolvîndu-se, situația familiei Crețulescu este aceiași de atunci. Adică foarte grea. Căci după demolările care i-au alungat din propria casă, întreaga zonă a fost dată agriculturii. Așa încît, în momentul de față, pînă la locuințele de aici nu ajunge nici un fel de semn al civilizației, cum ar fi rețeaua de apă sau cea de electricitate. Dl Crețulescu îmi arată, amuzat de figura mea uimită, stîlpii de tensiune care se opresc la cîteva zeci de metri distanță de locul în care ne aflăm. Dînsul își luminează casa precum strămoșii cu opaițul și lumînarea. Mîncarea o face soția la o lampă de gătit, iar despre apă, ce să mai vorbim! Trebuie adusă de prin vecini, din zona fericită a străzii Tiparniței, unde n-au ajuns stîlpii de electricitate. Acum, amfitrionul meu se ocupă cu grădinăritul, nu atît pentru a realiza vreun cîștig, cît pentru a avea ce mînca la vară. Căci numai dintr-un ajutor de șomaj nu este ...sor de trăit.

A „dispărut" un proprietar

Problemele lui Ilie Mușat, cel de-al doilea „localnic" cu care stau de vorbă, sunt, în mare, asemănătoare. Cel puțin lipsurile sunt aceleași. Dînsul, în urma demolării a avut nesansa de a primi un apartament confort III prin Ferentari. Asta după ce, într-o viață de om, reușise să-și construiască o casă cu cinci camere plus dependințe, plus o frumoasă vie. Avantajul dlui Mușat față de precedentul intervievat este că, pe lîngă grădinăritul cu care se ocupă în timpul liber, dînsul are și un alt loc de muncă. Despre ajutorul oficial primit, dl Mușat nu are ce să-mi spună, căci acesta nu a existat. Nu i s-a dat, evident, nici o despăgubire, iar, de aproape un an este purtat pe drumuri pentru a-și recăpăta măcar drepturile asupra terenului pe care l-a avut. Deocamdată însă, pur și simplu nu i se mai găsește nici un document care să-i ateste calitatea de (fost) proprietar. Ceaușescu a murit dar se pare că are demni urmași!

„Ori tu, ori eu"

Cea mai tragică situație este însă cea a lui Anghel Ciocan. Acesta, pe lîngă toate necazurile vecinilor săi, mai este și bolnav. „Ceaușescu mi-a dat două camere în strada Bârnova, tocmai în Rahova unde ar trebui să stăm în două camere șase inși. De-asta am venit noi aici. Eu sunt bolnav, operat de glandă (tiroidă-n.a.), iar acum de cînd stăm în sărăcia asta, am luat și o boală de plămîni. De trăit, trăim deocamdată dintr-o pensie de 4.000 lei, pînă s-o întoarce fi-miu din armată" — îmi mărturisește apropape plîngînd. Foarte amabil îmi arată locuința și pe dinăuntru. Într-adevăr, nu găsesc nici un motiv să-l invidiez. Casa este făcută din pămînt, iar acoperișul din ceea ce a găsit pe ici, pe colo, printre lucrurile aruncate de alții. Despre cum a trecut iarna, nici nu este nevoie să-mi mai povestească. Îmi dau seama și singur! Și peste toate acestea este amenințat, nu numai că nu i se va recunoaște dreptul asupra locului care i-a aparținut, dar că va fi din nou demolat! Din spusele sale s-ar părea că un anume domn Barbu aflat și acum ca și pe vremea lui Ceaușescu în primărie, este capul răutăților. Gazda îmi povestește că, de curînd, venind într-un fel de inspecție prin partea locului și punându-le în vedere oamenilor să-și cam facă bagajele că vor fi iar demolați, personajul s-a ales cu o săpuneală zdravănă, unul dintre revoltați amenințându-l chiar că-i va face de petrecanie: „Ori tu, ori eu da' vreau acu' la bătrînețe să fac pușcărie pentru tine că ne-ai mîncat sufletul" — i-ar fi zis acesta. Ce-i drept însă, de cînd a venit noul primar, dl Ciocan nici nu s-a mai dus să vadă cum mai merg lucrurile. Nu-i rămîne decît să spere, ca și ceilalți dealtfel, că va fi mai bine!

De la Măgurele, la Măgurele via București

La cîteva zeci de metri de strada Tiparniței se află o alta, cam de aceiași factură, botezată — culmea ironiei — Crinului. Particularitatea ei constă în faptul că reprezintă, practic, granița între trei localități: București (sectorul 5), Jilava și Măgurele! Dacă în ceea ce le privește pe primele două situația ar părea poate firească (deși trecerea e cam violentă și neanunțată de nici o inscripție), nu același lucru se poate afirma și despre comuna Măgurele. Așa cum îmi spunea dl Mazarache Ion, un țigan simpatic, pentru a ajunge în satul de care aparține, soluțiile sunt două. Fie să o ia de-a dreptul pe arătură, cale de cîțiva kilometri buni, fie să o ia prin mijlocul Bucureștiului, schimbînd o sumedenie de mijloace de transport. E o adevărată calamitate, mai ales că și spitalul comunei este evident foarte departe, ca întreaga localitate de care cele cîteva case de aici aparțin doar formal. Toate acestea cînd mult mai logic ar fi ca ele să treacă sub administrația comunei Jilava, aflată oricum mult mai aproape. Cum de altfel a și fost cîndva, (cum îmi spune dl. Ion Poenaru), înainte ca ambiția fostului dictator să urmărească extinderea localității Măgurele (știm de ce!) tocmai prin alipirea unor teritorii ale Jilavei. Numai că lucrurile au rămas la fel și după Revoluție, incomodându-i destul de rău pe cei aflați în această situație. Nemaivorbind că topografia zonei ar face și mai firească apartenența ei la București, pe șoseaua Giurgiului, de exemplu, tăblița indicatoare de sfîrșit de oraș fiind mult mai departe.

CLAUDIU LUCIAN IONESCU

Elegie la plecarea lui Virgil Tatoinir

Am vorbit ultima oară cu el luni, 8 iunie, la ambasada Turciei, unde se desfăşura un dineu.

Am stat împreună la aceeaşi masă şi mi-a povestit despre ultima sa trecere prin Basarabia, despre neliniştile pe care le avea în legătură cu ce se întîmplă acolo.

Apoi mi-a mărturisit cu delicateţe, fără ca să se vaiete : „Mă simt cam obosit".

I-am replicat imediat : „Toţi sîntem obosiţi".

Nu mi-a răspuns, însă pe chipul său care parcă aparţinea „micului prinţ" după ce devenise mare, a apărut un surîs amar.

Oboseala lui era într-adevăr mai împovărătoare decît a noastră din moment ce nu i-a mai rezistat şi a plecat atît de fulgerător dintre noi, el, un cetăţean de onoare al „zonei de tandreţe".

Şi nu ne va mai vorbi nimeni atît de răscolitor despre pămînturile de dincolo de Prut, ca un martor îndurerat şi demn de încredere.

S-a dus într-o altă lume pe care, cu siguranţă, o luminează cu bunătatea lui.

George Arion ■

ZONA DE TANDREŢE

CĂRŢI PENTRU BIBLIOTECĂ

JURNALUL UNUI MARTOR. Cartea de publicistică semnată de Liviu Ioan Stoiciu a apărut recent la Editura „HUMANITAS". Ea cuprinde evenimentele dramatice din 13—15 iunie 1990 din Piaţa GOLANIA din Bucureşti. Îndrăznim să spunem că este ceva mai mult decît o carte de reportaj. Nici măcar scenariul unui film de groază şi teroare nu se poate dovedi a fi. Din fiecare este citeceva. Avem de a face cu o „carte de atitudine morală, scrisă de un profesionist al condeiului. Şi astfel, prima **proză** inspirată de tragica noastră istorie recentă".

Despre poetul, publicistul şi anticomunistul intransigent Liviu Ioan Stoiciu s-ar putea spune, în primul rînd, că este un poet de stirpe aleasă (printre volumele de versuri : **„La fanion", „Inima de raze", „Cînd memoria va veni", „O lume paralelă"** etc.). Nu şi-a trădat vocaţia (recent i-a apărut un alt volum de versuri). Trecerea de la poezie la proza aspră a vieţii a fost ca un examen dur, trecut cu brio. Recunoscutul disident înainte de 22 decembrie '89 (nu ca alţii !), se lecuieşte curînd de politichia posttotalitară şi postrevoluţionară şi biciuie cu simţ acut al observaţiei şi cu talent iscoditor tocmai structurile posttotalitare şi cripto-comuniste moştenite ca un cal troian.

JURNALUL lui Stoiciu este în primul rînd şi în cele din urmă o atare armă a revoltei neputincioase, neconsolate. Un tînăr scriitor este revoltat, aşadar, că s-a schimbat totul şi nimic după jertfa tinerilor din decembrie '89. Dar aerul mirosea a politică tipic caragialeană, iar tînărul scriitor are obligaţia morală şi profesională să se afle pe baricadele arzinde ale ideii şi a demersului civic, umanitar.

DORIN SĂLĂJAN ■

Te'eviziune

Neştiute sînt căile Televiziunii ! Ceea ce am crezut că s-a petrecut întîmplător săptămîna trecută, a devenit, deja, normal : Magazinul TV „Toţi pentru 1/4 pentru toţi", îndelung pregătit şi mult discutat ca o sărbătoare a zîmbetelor noastre, a cedat, după doar trei săptămîni, preţioasa — pentru orice realizator TV — zi de simbătă. Cei patru moderatori ne invită — nu ştim dacă de bună voie — să ne întîlnim de acum înainte vinerea după amiază — în week-end, totuşi ! — propunîndu-ne un dicţionar de... simbătă, o invitaţie la onomastica privatizării, întîlnirea cu Sandra în afara scenei (poate în casa din Spania ?), serialul „Eu spionez" şi, ne place să sperăm, cîteva surprize.

Cît se poate de firesc, ne întrebăm ce aduce Televiziunea pe micul ecran în — disputata, se pare — zi de simbătă. De la ora 14 „Actualităţi", apoi „Reflecţii rutiere", „Desene animate", „Studioul şlagărelor", documentarul „Al doilea război mondial", Patricia Kass în recital, un Magazin cinematografic şi mult sport, de toate felurile. După sumar, nimic nou. Să credem că, urmărind programul, vom recunoaşte că ne-am înşelat ?

Din filmele programate în această săptămînă, cîteva merită a fi reţinute.

„Într-o seară, un tren..." după o nuvelă de Johan Daisne, o poveste de dragoste fără happy end, o reîntîlnire la „Telecinemateca" de marţi cu Yves Montand.

„Patul în flăcări", al doilea film al serii de simbătă (după excelenta realizare „Twin Peaks") este o dramă psihologică, nominalizată de şapte ori pentru Premiul Ami. În premieră pe ţară, actorii Farrah Fawcatt, Richard Masur şi Paul Lemat, în regia lui Robert Greenawld.

LIANA TATOS ■

Teatru

Întîmplări la Odeon

Acum, cînd stagiunea teatrală se apropie de sfîrşit, nu putem să nu remarcăm faptul că tot ceea ce promitea în primăvară Teatrul „Odeon" s-a împlinit : premiere pe ţară, spectacole care au stîrnit tăceri încurcate sau şuvoaie de vorbe, naşterea unui nou spaţiu de joc — Sala Pod din Calea Victoriei — multe, multe întîlniri, manifestări, schimburi de opinie şi experienţă cu personalităţi ori colective teatrale din lumea largă. Spre exemplificare, ar fi suficient să amintim recenta Conferinţă IETM Est-Vest, organizată de UNITER şi găzduită, în bună parte de Odeon — un valoros contact între profesioniştii artei spectacolului din România şi „Informal European Theatre Meeting", organism internaţional care asigură celor dăruiţi teatrului şi dansului de pe continent, nu doar un cadru de întîlnire, ci şi un mediu de reflecţie, de elaborare a politicii culturale internaţionale.

Florin Zamfirescu

ALEXANDER HAUSVATER :

„La ora actuală, teatrul este o salată de zarzavaturi :"

Alexander Hausvater

Dintre ultimele „întîmplări" de seamă de la Odeon — puteţi citi „eveniment" — a reţinut atenţia anunţul făcut de **Florin Zamfirescu,** director artistic al teatrului, cu prilejul conferinţei de presă organizată la plecarea din România a regizorului Alexander Hausvater, autorul controversatului spectacol „Am pus cătuşe florilor". **Florin Zamfirescu** : „Am găsit de cuviinţă ca Alexander Hausvater să fie numit directorul onorific al Teatrului Odeon. Am fost întrebat ce înseamnă această titulatură şi mi-a fost greu să răspund. Am încercat o glumă : cu certitudine este o onoare pentru noi ca el să accepte această funcţie şi o mare obligaţie în ceea ce-l priveşte".

Alexander Hausvater : „Vreau să fac eforturi să împing acest teatru spre un viitor al actorului. La ora actuală este o salată de zarzavaturi şi unele sînt mai proaspete, iar altele mai puţin. Prima necesitate este definirea din punct de vedere al repertoriului, al formei teatrale. Din punct de vedere al repertoriului, vreau să elaborez o gîndire în care "acest cuvînt „Odeon" să încerce să se definească în viitor, cu toate că sînt încă multe necunoscute, atît în societate cît şi în politică. Să se definească pe cinci teritorii diferite. Un teritoriu este cel al dramaturgiei clasice în noi forme teatrale, un altul este cel al teatrului contemporan — universal sau românesc. Sînt autori cunoscuţi, dar multe dintre piesele lor vor fi puse pentru prima dată în ţara asta. Deci, explorarea necunoscutului, un repertoriu care a fost evitat continuu. Al treilea teritoriu în care vreau să ajut este cel al creaţiei. E important ca un teatru să creeze autori. Nici în Vest nu există autori din generaţia noastră, pentru că teatrul nu plăteşte. Dar dacă nu ai un teatru de creaţie, nu cred că poţi să trăieşti, aşa că, autorii trebuie forţaţi să scrie. Un alt teritoriu pe care spăr ca din stagiunea viitoare să-l luăm în consideraţie este cel internaţional. Piese din întreaga lume vor fi montate pentru prima dată aici, în cea de-a doua limbă, după cea din ţara de origine. Vreau să încercăm a crea un centru de producere al culturii internaţionale. Ultimul punct este naşterea în incinta acestui teatru a unei gîndiri internaţionale, în care să se distrugă barierele economice, financiare şi să se dea posibilitate publicului de a vedea ce se întîmplă în lume şi să se permită actorului de a lucra cu alţi actori şi alţi regizori decît cei cu care a trăit pînă acum, de a se prezenta în faţa unui alt public decît cel românesc. Este un proces lent, dar dacă va fi declanşat şi dezvoltat, va fi de o importanţă radicală pentru teatrul românesc".

Cu aceste cuvinte, Alexander Hausvater s-a îndreptat spre alte zări : Barcelona, Québec city, Montreal, Toronto, unde-l aşteaptă alte contracte. Îşi va aminti domnia sa şi la toamnă de aceste promisiuni ?

GELU COLCEAG :

„Electra nu e normală"

Gelu Colceag

Ultimul eveniment petrecut la „Odeon", de data asta chiar pe scenă — şi cînd spun „pe scenă", vă rog să înţelegeţi că ne-am aflat acolo cu toţii, actori şi spectatori — a fost premiera cu spectacolul **„Dragostea mea, Electra"** de Gyurkó László, în traducerea Anei Benkö. Regizorul Gelu Colceag a ţinut să precizeze : „Am descoperit o traducere a acestui text acum vreo şapte ani. Era imposibil de montat, cu toate încercările mele. Mi-a rămas la suflet şi după puţin timp de la Revoluţie, cînd a început să se pună problema vinovăţiei şi a felului în care ar trebui să se producă justiţia, mi-am amintit de el, dîndu-mi seama cît este de actual. Este un text care pune întrebări, dar nu cred că dă şi răspunsuri. Întrebările sînt despre adevăr şi minciună, despre conştiinţă şi moralitate, despre acceptarea unei vieţi în frică, fără nici un folos, despre ideea coloanei vertebrale drepte, cu care-ţi asumi toate riscurile. Electra este, în ultimă instanţă, o... disidentă. Ea reprezintă, după părerea mea, un absolut irealizabil. Ceea ce doreşte nu se va putea realiza, probabil, niciodată, pentru că, iată, de cînd există mitul Electrei, nu s-a dus la sfîrşit visul ei : ideea de libertate, de justiţie, de absolut în problemele morale. Schimbări de regim — ca să folosesc un termen la modă — s-au produs de multe ori în cei două mii de ani care ne despart de apariţia Electrei şi niciodată n-a survenit schimbarea cu răspunsuri imediate şi pe deplin satisfăcătoare, aşteptată de oameni. Şi atunci, finalul piesei, cu totul neaşteptat, care nu mai are legătură cu mitul, cu povestea, pe mine mă duce gîndul că se pare că Electra nu e normală şi ea nu poate exista decît aşa cum propune Oreste la un moment dat: un nume gravat pe o coloană de templu".

Grupaj realizat de LIANA TATOS ■
Fotografii de CĂLIN ANASTASE ■

Diana Gheorghian şi Adrian Titieni

Dorina Lazăr şi Virgil Andriescu

TIMIȘORENCELE RUXANDRA STANCIU TATIANA BRATU

MIRACOLUL MARIA VÂRLAN

■ Bioenergia trece prin zid; ea dereglează aparatele, dar vindecă pacienții din sala de așteptare ■ Miraculoasă vindecare de cancer ■ Alte rezultate spectaculoase ■

Cu cît afli mai multe despre diagnosticul fără analize și fără aparatură, despre tratamentul fără medicamente și fără bisturiu, cu atît apar noi și uneori inexplicabile aspecte, care privesc sănătatea și speranța noastră de viață. Oricît am scrie, tema vindecărilor miraculoase cu bioenergie rămîne inepuizabilă. Dînd Cezarului ce-i al Cezarului, să recunoaștem prioritatea absolută în timp a revistei „Flacăra", încă din perioada antidecembristă, în medicina alternativă, naturistă, bioterapeutică. Continuă, deci, firul unei tradiții, încît preferăm ca ineditul dialog la care am avut șansa să particip, între doctorul în medicină alternativă **MARIA VÂRLAN**, asistată, ca de obicei de dr. **MARGARETA CAZACU** din Chișinău și doctoritele în medicina alopată, discipole ale domniei sale — dr. **RUXANDRA STANCIU** și dr. **TATIANA BRATU** din Timișoara să fie în beneficiul cititorilor aceleiași publicații. Dialogul, să-i spunem Chișinău — Timișoara, a avut loc recent în Capitala României și a românismului, la București.

Pentru cititorul neavizat, precizăm că doctoritele bănățene R.S. și T.B. au fost descoperite, inițiate, testate și atestate într-ale bioterapiei de către dna Maria Vârlan, ele fiind posesoare ale unui puternic cîmp bioenergetic tămăduitor, însușiri confirmate și reconfirmate prin vindecarea a zeci și zeci de bolnavi. Să reluăm dialogul... bioterapeutic.

— Energia bioterapeuților poate trece prin zid? Pot beneficia de bioenergie pacienții aflați în încăperea unde au loc mesajele intangibile? Dar cei din încăperi alăturate ori pur și simplu în sala de așteptare?

— M. V.: Da, categoric. **Cu cît pacienții așteaptă mai mult în încăperea încărcată de bioenergie, cu atît beneficiază mai mult organismul ficăruia.**

— Este o observație valabilă doar pentru excepționalul cîmp bioenergetic, predominant magnetic, al Mariei Vârlan sau și pentru cel al doctoritelor bioterapeute timișorence?

— Dr. Ruxandra Stanciu: am observat că în timpul cît facem masajul bioenergetic pacienților, aparatul de radiologie aflat într-o încăpere alăturată se defectează. Fără să știm, eu și dr. Tatiana Bratu am bruiat E.K.G.-ul, provocînd necazuri medicilor spitalului care ne-au găzduit cu atîta înțelegere. Culmea e că, dus în altă parte, aparatul a funcționat normal. Am mai observat că și pacienții care vin la tratament simt efectul bioenergetic, încît nu se îndură să mai plece.

Concluzia? Dacă vreți sugestia reporterului, după multe întîmplări asemănătoare, chiar cazuri mai ușoare de vindecări... în așteptare este una singură; dacă aveți un cartuș de Kent și un dușman alături, dați-i Kent-ul dușmanului și lăsați-l să-o ia înainte la diagnostic ori la tratament. Florile îmbobocite dați-le, totuși, bioterapeuților care vă dăruie energia lor vitală cu generozitate și deosebită competență profesională. „Darul Cerului", cum zice M. V., pentru a vă reda sănătatea.

— Este adevărat că trăim într-o atmosferă atît de poluată cu noxe, radiații, decibeli etc., etc., încît proliferează cancerul, stările alergice, nevrozele care ar mai putea fi prevenite sau tratate. Puteți depista cauzele unor afecțiuni, chiar profesia unui om pe care-l vedeți prima dată doar prin simpla examinare a organismului?

— M. V.: Nici nu-i prea greu. Din păcate. Simt toxinele inhalate și încorporate în organismul omului stresat. Depistez, adeseori cu durere în suflet, copii intoxicați cu toxinele inhalate de la un vopsitor sau lucrător la o statie de benzină.

— Un caz la Timișoara: în timpul masajului bioterapeutic pacientul se simte ușurat, dar pe doctorița Ruxandra Stanciu o dor mîinile, durere resimțită acut, în crescendo. Relatarea aparține chiar doctoriței, care tratează un tînăr cu mîna paralizată de peste doi ani; pacientul simte căldura în timpul masajului efectuat de doctorița terapeută și, ce este mai important, deja poate scrie cu mîna (fostă anchilozată).

— M. V.: Explicabilă această situație contradictorie, cînd pacientul se însănătoșește, iar bioterapeutul îi preia durerea; militarii tanchiști, cei cu mașini blindate din aliaje incluzînd anumite neferoase care preiau radiații, pot fi afectați în proporție indefinită. Diferitele substanțe toxice din atmosferă sînt „șupte" de organism ca o sugativă. Cazuistica generată de poluare, îndeosebi după Cernobîl, este fără sfîrșit.

Cazuri uluitoare, vindecări miraculoase sînt etalate în serie. Le consemnăm lapidar:

— dr. T. Bratu: ...un diabetic cu gravă stare de glicemie, chiar dacă nu este vindecat, are totuși o stare normală, verificată și pe bază de analize; un copil (anormal), debil, cu afecțiuni respiratorii, amigdalită, vedere ca prin sită etc., după 15 ședințe de masaj intangibil, însumînd 15 zile de tratament a luat în greutate patru kilograme, și-a normalizat respirația, amigdalele etc. Acest copil, Tibi îi ziceau părinții, avea +5 dioptrii, iar acum nu mai poartă ochelari pentru că nu mai are nevoie. Și un caz nemaivăzut, nemaiauzit; prin metodicile de biomasaj stabilite de Maria Vârlan și aplicate de doctoritele bioterapeute timișorence un pacient a beneficiat de bioenergie și, minune, — au dispărut celulele canceroase, rămînînd în loc un conglomerat albicios, repetăm nemaiîntîlnit în lumea medicală. Cazul e absolut real, comentariile sînt de prisos. Deocamdată. Pentru că nu avem nici un fel de explicație științifică. Bijbiim.

— Este posibilă reducerea timpului de vindecare a unor plăgi, a țesutului în urma intervențiilor chirurgicale? Da, atunci cînd chirurgul posedă și un puternic cîmp bioenergetic, așa cum este cazul doctoriței din Chișinău, Margareta Cazacu. Deci, chirurgul urolog și bioterapeut M. C. mi-a spus de mai multe ori că poate lua durerea bolnavilor cu mîna. Acum mă roagă să-mi răsfoiesc notițele ori să-mi aduc aminte că mi-a relatat asemenea exemple. Într-adevăr, într-o carieră „chirurgicală" de cîteva decenii, sute de pacienți au beneficiat după operație de bioenergia tămăduitoare și de alinarea durerilor, chiar de reducerea timpului de vindecare, ca să nu mai vorbim de înlăturarea accidentelor de ordin chirurgical.

Întrebarea reporterului, probabil și a cititorilor, este dacă același fenomen benefic poate fi declanșat și în cazul conlucrării unui chirurg obișnuit cu un bioterapeut. Răspunsul îl avem de la doctoritele bioterapeute din Timișoara, ca și de la cele din Chișinău, urmînd să-l dăm publicității într-un număr viitor.

C. BORDEIANU ■

Diagnostic prin firul de păr

Stabilirea diagnosticului prin analiza firului de păr a stîrnit, cum era de așteptat, un mare interes în rîndul publicului larg. Asemenea metode sînt practicate în mai multe țări ale lumii, dar în România este vorba de o premieră absolută. Ea aparține unui grup de specialiști, condus de prof. dr. ing. Dan Alexandru. Metoda își demonstrează utilitatea cu deosebire în maladii cu etiologie ascunsă. În numeroase cazuri, după stabilirea diagnosticului pe această cale, pacienții au verificat autenticitatea rezultatelor, adresîndu-se în continuare unor laboratoare de analize medicale. Important de reținut este însă faptul că analiza firului de păr a precizat cauza unor stări patologice, neidentificate pînă atunci prin mijloacele clasice de investigație.

Cei care doresc să obțină o asemenea analiză sînt invitați să completeze formularul alăturat, indicînd, prin marcarea căsuțelor respective, investigația pe care o solicită (una sau mai multe). Se atașează un eșantion de păr (o șuviță subțire) și un plic timbrat cu adresa expeditorului. Anvelopa va fi adresată revistei „Flacăra" (cu mențiunea: „Pentru ecosinergetica firului de păr"). Plicurile recepționate vor ajunge, prin mijlocirea redacției, la laboratorul profesorului Dan Alexandru. Din acel moment, dialogul prin poștă va avea loc între colectivul de ecosinergeticieni și persoana în cauză.

ANALIZĂ SINERGETICĂ
asupra eșantionului de păr
FIȘĂ DE ÎNSCRIERE PRELIMINARĂ

Numele și prenumele ..... Data nașterii .....
Localitatea ..... Județul .....

A fost trimis anterior TALON DE PARTICIPARE
-- și s-a înregistrat sub nr. ☐
-- nu s-a comunicat încă ☐

Nu s-a mai trimis alt talon ☐

Solicităm un formular de înscriere pentru ANALIZĂ SINERGETICĂ, menționînd:
diagnosticul .....
simptomele .....

Ne interesează:
1. Elemente și compuși chimici: ☐, din care:
a. constituente ale organismului (inclusiv vitamine) ☐
b. neconstituente ale organismului (și localizare) ☐
2. Analiza sistemului/ aparatului/ organului .....
3. Infestare cu giardia (existență, localizare și tratamentul compatibil) ☐
4. Raza de sensibilitate a biocurenților ☐
5. Argila benefică ☐
6. Culoarea benefică ☐
7. Recomandări (regim alimentar și tratamente) ☐

Anexăm prezentei un plic timbrat, completat cu adresa pentru răspuns pe numele ..... Localitatea ..... Județul ..... (a se trece și codul poștal).

NOTĂ: 1. Notați cu semnul x în căsuțele care conțin răspunsul afirmativ; 2. În cadrul analizei, indicele de sănătate și poziția patului sînt oferite gratuit; 3. Solicitări la pct. 2 și 7 necesită obligatoriu analiza (prealabilă) a celor prevăzute la pct. 1.

MEGAMIX „Dangerous"

● GEORGE MICHAEL revine în clasamentele discurilor single cu un nou succes, „Too Funky". Lansat la data de 1 iunie, discul urmează marelui hit „I Won't Let The Sun Go Down On Me", realizat în duet cu Elton John.

● MICHAEL JACKSON chemat în instanță. „Cleveland Orchestra" cere 7 milioane dolari despăgubire, acuzîndu-l de a fi folosit imprimarea lor, din 1961, a „Simfoniei a IX-a" de Beethoven, pentru albumul „Dangerous". Se pare că la începutul cîntecului „Will You Be There", de pe respectivul album, apare un fragment coral identic cu imprimarea din '61 a orchestrei din Cleveland. Fanii din întreaga lume așteaptă sentința definitivă. Dacă Jackson pierde procesul, pierderea va fi mult mai mare decît 7 milioane de dolari.

● O mare vedetă a muzicii americane părăsește pentru totdeauna scena. La 30 aprilie 1992 a murit SHARON REDD. Ultima ei apariție în topuri a fost semnalată anul trecut, cu „remake"-ul „Can You Handle It", realizat împreună cu DNA. Deși avea mai demult probleme respiratorii, ea a continuat activitatea, agravîndu-și boala. Diagnosticul final: pneumonie. În Europa ea s-a impus în anii '80 cu patru hituri, ajunse nr. 1 în clasamentele britanice, cele mai cunoscute fiind „Never Give You Up" și „In The Name Of Love".

● America este tot mai mult obsedată de efectele nocive ale filmelor cu violență și ale muzicii rap. Toate aceste materiale îndreptate împotriva ordinii publice și a legilor, sfidînd Poliția adeseori în termeni triviali, se pare că au constituit, mai ales pentru populația de culoare, un suport pentru acțiuni violente. Iată ce a declarat cunoscutul actor Mikey Rourke: „Sîngele vărsat în Los Angeles cade peste cei care au instigat la această revoltă: profeții răi ai cinematografului negru și ai muzicii rap."

● MADONNA se află printre cei mai mari 100 de colecționari pe lista publicației „Art & Antiques". Ultima ei achiziție este un lambriu din sec. XIV pe care a dat 814 000 dolari. În colecția ei se află la loc de cinste lucrări de Picasso, Dali, Man Ray.

● După ce au staționat mai multe săptămîni pe locul 1 atît în clasamentele americane cît și în cele europene, cu hitul „To Be With You", cei patru membri ai trupei MR. BIG lansează un nou succes intitulat „Just Take My Heart", extras de pe albumul „Lean Into It".

● În topurile albumelor remarcăm o nouă intrare a trupei KISS cu LP.ul „Revenge". Așa cum afirmă specialiștii, este o nouă probă de extravaganță care îți taie respirația.

● La 15 mai a fost lansat pe piață noul disc single al formației THE CURE: „It's Friday I'm In Love". Robert Smith și-a întîmpinat fanii cu o surpriză: discul respectiv conține pe verso două noi realizări ale trupei, avînd titlurile „Halo" și „Scared As You".

● O veste tristă pentru fanii trupei KLF: Bill Drummond și Jimmy Cauty au declarat oficial că activitatea lor încetează definitiv. Amănunte în numărul viitor.

MIRCEA ZANE ■

Cronica evenimentului

12

Multe din acțiunile artistice ale momentului par din zodia întîmplării, fapt ce indică și o cauzalitate măruntă. Mai știm însă că tot ce se întîmplă are o cauză și că, de nenumărate ori, discreția ori delicatețea acesteia nu o face și neimportantă. Nu tot ce-i mare e însemnat, nu tot ce-i mult e semnificativ. Cît despre importanța reală a tot ce se petrece azi în artele românești, chestiunea rămîne, cum se spune, deschisă. Neînțelegerea se produce deoarece trăim cu o ierarhie a cauzelor viciioasă. Spre exemplu: punem în primul plan ideea că o expoziție de grup trebuie să indice existența unei școli ori a unei direcții estetice. Dacă la începutul veacului ideea estetică nouă sau numai suficient de excentrică, de bizară ca să pară nouă și relevantă aduna lesne într-o sală un număr de artiști, care pictau sau sculptau la fel ca inițiatorul manifestării, fără să aibă complexul abandonării personalității, la finele veacului e greu, dacă nu cumva chiar imposibil să repetăm situația, să găsim artiști dispuși la o aliniere foarte strictă.

În momentul de față, orice tentativă de organizare, de reconsiderare a meritelor în sistem, de reconfirmare a meritelor într-un nou contract cu publicul e stimabilă și merită a fi cunoscută. La **Galeriile SIMEZA** doisprezece artiști „cu nume" din generațiile de mijloc prezintă operă recentă. Ideea reunirii celor doisprezece a avut-o Marinela Măntescu, iar rațiunea grupului e calitatea. Altfel spus, întîlnirea unor artiști de prim rang justifică oricînd organizarea unei expoziții. Înclin să cred că există și o cauză mai subtilă a întîlnirii de la „Simeza". Generațiile de absolvenți ai institutelor de artă din '70 încep să manifeste ceea ce, poate nițel cam pretențios dar nu și inexact, se cheamă conștiința unui prag, a unei vîrste. Lucrurile devin mai clare dacă observăm ce netă e conștiința pragului la cei foarte tineri, la absolvenții de după 1985, cît și la foarte vîrstnicii creației contemporane. Expoziția e reflexul unei nevoi de organizare, de ordonare a intereselor de toate naturile: artistice, sociale și economice. Iar economicul nu în ultimul rînd.

Cei doisprezece sînt pictorii **Marilena Măntescu, Augustin Costinescu, Gheorghe Constantin, Ștefan Pelmuș, Ignat Ștefanof,** ceramiștii **Costel Badea, Gheorghe Fărcășiu, Florin Maior, Constantin Papadopol,** bijutierul **Marian Nacu,** sculptorul **Bogdan Hojbotă** și artistul decorator **Neculai Mirodoni.** Unii activează în București, alții la Curtea de Argeș, Constanța, Tulcea. Cîțiva au mai expus în grup. Ceramiștii au constituit cu două decenii în urmă nucleul popularei, pe atunci, Școli a sculpturii ceramice. Cei prezenți la „Simeza" au o biografie cu accent a operei și, ce-i într-adevăr demn de reținut, toți au onorat o seamă de expoziții colective mici, lucru ce probează o anume nevoie de structură în viața breslei, de coordonare a intereselor.

Cauza imediată a expoziției e, cum spuneam, ambiția Marinelei Măntescu. După recenta „personală" de succes de la „Orizont", selecția actuală a pictoriței arată o imperturbabilă vitalitate. Cu aceste cuvinte ajungem, în fapt, la cauza definitorie a ansamblului.

Destui artiști mărturisesc o motivație de etapă precară, o diminuare dureroasă a resurselor în relație nemijlocită cu înmulțirea grijilor vieții. Plasticienii care și-au impus să reziste o fac acționînd. Orice expoziție lipsită de un program tradițional are ca program impulsul vital, acel impuls care-l selectează pe talentat și, în final, îl face artist.

TUDOR OCTAVIAN ■

Film

Singurătate în doi

Primul film de dragoste al scenaristului Claude Zidi. O producție franțuzească realizată de regizorul Bertrand de la Fontaine în anul 1988, avîndu-i ca protagoniști pe Gérard Depardieu și Maruscha Detwers. Titlul vorbește de la sine: și în dragoste poți fi teribil de singur.

Urechea

Un film de Jan Prochzko și Karel Kachyna, ce ne poartă în vremea anilor '50. În Praga, ca în întreaga lume comunistă a acelui timp, domnesc teroarea, spaima și încordarea. Laitmotivul întregului film este frica și ea este transmisă clipă de clipă tuturor spectatorilor.

Michael Douglas

Wall Street

Celebrele studiouri americane „20th Century Fox" ne prilejuiesc reîntîlnirea cu actorul Michael Douglas și regizorul Oliver Stone. „Wall Street" aventură în lumea afacerilor marilor companii ale lumii, o luptă dură pentru mize valorînd milioane de dolari.

LIANA TATOS ■

GRAFOLOGIA
la dispoziția dumneavoastră

Unele elemente de grafologie au fost oferite cititorilor noștri în nr. 11 al FLACĂREI, printr-un articol iscălit GRAPHOS. Din textul respectiv a reieșit limpede, credem, că grafologia, pe lîngă doza de interes în sine (cine nu vrea să-și privească, fie și pe furiș, chipul într-un fel de oglindă fermecată, în care să vadă și acele trăsături care-i erau pînă acum necunoscute?), are și o deosebită importanță practică, mai ales în ceea ce-i privește pe tineri, pentru orientarea lor profesională și de viață. În sensul celor cuprinse în articolul menționat, revista noastră va acorda cititorilor ei, gratuit, consultații grafologice. Cine dorește să beneficieze de aceste servicii va trimite redacției un text scris de mînă, de 8-10 rînduri, împreună cu 4 (patru) taloane de participare (dintre care unul va fi completat cu datele cerute). Plicurile vor fi expediate pe adresa revistei FLACĂRA: București, sect. 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341. Totodată, pe plic se va face mențiunea: „Pentru rubrica de GRAFOLOGIE". Răspunsurile vor fi date în ordinea sosirii solicitărilor. Așadar, grafologia la dispoziția dumneavoastră. Vă așteptăm.

GRAPHOS ■

GRAFOLOGIE

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele

Sexul

Data nașterii

Sofre Dadinie — Persoană onestă, sinceră, cu posibilități intelectuale care devansează vîrsta. Simț al frumosului și armoniei, optimism și încredere în sine. Totuși, manifestă prudență și nu dorește ca anturajul să cunoască sau să se implice în problemele sale personale.

Calinin Gheorghe — Costești Mureș. Scrisul arată o persoană ambițioasă, dispusă spre activitate și realizare. Manifestă curiozitate pentru tot ce este nou și neobișnuit. Judecă situațiile și oamenii fără a se implica sentimental. Posibile unele tendințe spre iritare.

Liuba Constantin — Caransebeș. Caracterul este loial, sincer, inteligent și spiritual. Comportamentul este în general optimist, deși se observă o oarecare teamă (de origine materială?) față de situațiile ce apar. Caută rezolvarea în mare a problemelor, amănuntul fiind lăsat deoparte. Uneori tendințe de autoritate. Tulburările de sănătate vizează în general aparatul digestiv și circulator, fiind însoțite și de fenomene nervoase.

Silvia Bursuc — Oradea. Scrisul, pentru a putea să se preteze la interpretări caracterologice, trebuie să întrunească condițiile de a fi curent și natural. Cel trimis de dvs. aparține grafismelor artificiale și prin urmare nu poate fi utilizat în scopul decelării unor trăsături de personalitate. Mai reveniți.

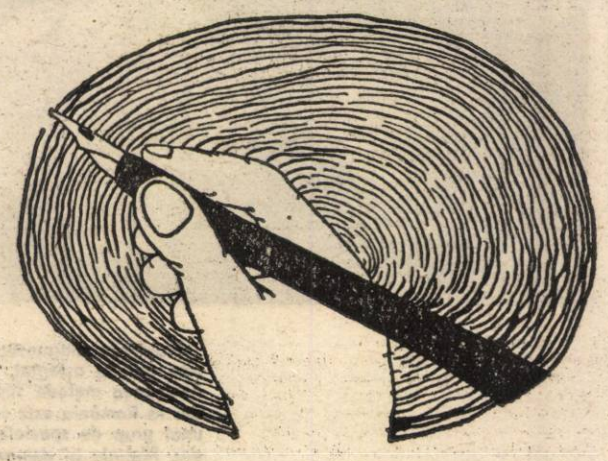

Elena Pop — Baia Mare. Caracter liniștit, afabil, cultivat și nonconformist. Posedă calități psihice deosebite și se interesează de fenomene aflate la limita cunoștințelor științifice.

Vasilescu Camelia — Slatina. Personalitate în curs de formare. Scrisul relevă totuși tendința la stabilitate, economie și posibilitatea exercitării unei profesiuni (mai tîrziu) în care sînt necesare meticulozitatea și răbdarea.

Notă. Avînd în vedere că răspunsurile sînt date exclusiv prin intermediul revistei (în legătură cu aceasta, am ruga să nu ne mai fie trimise plicuri pentru răspunsuri), este posibilă, pentru cine dorește, folosirea unui pseudonim, care se trece la rubrica numelui de pe talonul de participare. Rugăm ca și probele grafice trimise pentru analiză (cu cele 4 taloane) să fie scrise pe foi complet albe (fără pătrățele sau dictando).

Biroul de audiențe

CURIER JURIDIC

MATEUȚĂ MACAVEI, sat Ponorele, jud. Bihor:
Ne scrieți că dosarul dv. nu mai este la Judecătoria Beiuș. Nu-i nimic, mai ales că în principiu, pe dv. nu vă interesează dosarul, ci sentința. Solicitați judecătoriei să vă elibereze o copie după hotărîrea pe care pretindeți că nu v-a comunicat-o. În felul acesta, veți lua cunoștință de soluția pronunțată.

IOAN POPA, sat Bălani, jud. Bihor:
a) Nu înțelegem cum s-a făcut reparcelarea terenurilor și punerea în posesie, înainte de decizia comisiei de împroprietărire. Modul acesta de împărțire a proprietății contravine dispozițiilor Legii nr. 18/1991 și nu naște drepturi de proprietate.
b) Nu hotărîrea CAP cu privire la împărțirea pămîntului vă stabilește dreptul de proprietate asupra acestuia, ci titlul de proprietate eliberat de comisia de împroprietărire.
c) Așa că ați făcut foarte bine, punînd de acord, în cele din urmă, starea de fapt cu adeverința de proprietate.
d) Cît privește hotărîrea instanței de judecată, aceasta fiind definitivă, vă este obligatorie, indiferent de părerea dv. în afara căilor de atac care v-au fost respinse, nu mai există o altă posibilitate de reformare.
e) Pe de altă parte, nu puteți revendica terenul în cauză, în lipsa titlului de proprietate care vă atestă dreptul ca atare.

ELENA UNGUREANU, Băile Olănești, jud. Vîlcea:
V-am răspuns în primul nostru număr din luna iunie, dar probabil, dv. ați expediat a doua scrisoare, mai înainte de apariția acestuia. În momentul de față, cred că sînteți în posesia răspunsului nostru.

CORNELIU OLTEANU ■

Domnule director general George Arion,

Subsemnatul NICOLAE ENACHE din orașul INTORSURA BUZĂULUI, str. Ciucaș, bl. 10, ap. 9, județul Covasna, vin la dvs. cu rugămintea de a-mi da o mînă de ajutor. Aș vrea să spun că revista „Flacăra" a rămas ultima mea speranță. Pe scurt, iată despre ce este vorba. De aproximativ un an și jumătate de cînd numitul Jenică Pistea a fost angajat ca șofer la primăria orașului (între noi fie vorba, este intim prieten cu dl. primar) am avut unele neplăceri. Șoferul dlui primar locuiește în același bloc cu mine, la nivelul 3, ap. 14, deci, deasupra apartamentului meu! Dispunînd de foarte mult timp liber, dl. șofer Jenică s-a apucat să practice diferite meserii la domiciliu, transformînd viața noastră într-un coșmar! Vă puteți imagina cît de greu m-am hotărît să vă scriu această depeșă, suportînd, în fond, toate consecințele.

Dar, suferind de diabet zaharat, cardiopatie ischemică dureroasă, hepatită cronică persistentă, starea mea a ajuns, realmente, la paroxism. Menționez, de asemenea, că am doi copii, elevi de liceu (fetița este elevă în clasa a XI-a, iar băiatul într-a IX-a). Copiii mei nu pot să învețe pentru că dl. JENICĂ PISTEA a transformat pur și simplu, apartamentul într-un atelier în toată regula. Pînă noaptea tîrziu se aud ciocănituri, boncănituri, trîntituri, care se prelungesc pînă în zori adesea. N-au astîmpăr, n-au simbete și duminici, n-au zile de sărbătoare. Nu știu de ce nu și-au găsit un atelier adecvat, că doar putea ca șofer al primarului.

Știu sigur că dl Jenică se va supăra pe mine, dar n-am încotro! Nu-i vorba de nici o răfuială mărunță. Parcă-mi dansează pe nervi, iar starea mea este ultimativă! Am încercat să mă adresez cu vorbe de buni vecini, dar a fost în zadar. Vorbele triviale, bolovănoase, ne-au curmat de fiecare dată dialogul. M-am adresat dlui primar atît oral cît și în scris, în două-trei rînduri. Dar, șoferul primăriei este parcă anume pregătit [illegible] să facă în ciudă, intensitatea decibelilor crește spre orele mici ale nopții.

Actualmente sînt organ de control la două societăți comerciale agricole cu capital preponderent de stat, din municipiul Sf. Gheorghe. Îmi desfășor activitatea pe o rază de circa 100 km față de domiciliu. Explicabil, așadar, că atunci cînd ajung seara acasă, aș vrea, din tot sufletul, liniște. Din nefericire pentru mine și familia mea, nu mă pot culca decît la orele 24, de regulă. Apartamentul pe care-l am este proprietate personală! Dar nu sînt stăpîn pe deplin pe el, întrucît vecinul meu JENICĂ PISTEA îmi face nopțile amare, albe, parcă intenționat!

Domnule redactor șef,

Subsemnații Ștefca Vasile și soția Ștefca Ana, domiciliați în orașul Borșa, județul Maramureș, cu mare rugăminte venim la dvs. pentru a ne ajuta. Fiul nostru, Vasile Ștefca, născut la 28. 06. 1975, a fost elev la o școală din municipiul Satu Mare. În anul școlar 1990/1991 a fost internist la Liceul CFR din Satu Mare. La data de 16 octombrie 1990, pedagogii din internatul amintit, respectiv, Olteanu Marius și Ioan Șandor au venit la internat seara, în stare avansată de ebrietate. Acești bețivani l-au bătut pe fiul nostru într-un hal fără de hal. În urma cumplitei bătăi fiul nostru a fost internat la Spitalul județean Satu Mare. În stare de comă fiul nostru a fost transportat de la Satu Mare la Oradea. La acest spital fiul nostru a decedat la 25 octombrie 1990.

În toate analizele făcute se constată că decesul a survenit în urma maltratării și bătăii bestiale. Faptele bestiale ale celor doi bătăuși criminali s-au adunat între coperțile unui dosar penal, dar acești doi indivizi, prin relațiile lor locale, au mușamalizat cazul! Am aflat din surse sigure că nu s-a luat absolut nici o măsură pentru că soția lui Olteanu Marius este ofițer de poliție în cadrul Poliției din Satu Mare!

În ciuda faptului că am făcut mai multe apeluri la Procuratura județeană Satu Mare, Procuratura Generală a României, răspunsurile primite au fost formale și fundamental neesențiale, eludîndu-se adevărul. Mai mult chiar, răspunsul Procuraturii Generale este copiat aproape fidel și este identic cu acela al Procuraturii județene Satu Mare. În urma acestei crase iresponsabilități ne-am adresat și dlui Theodor Stolojan, primul-ministru al Guvernului. Din nefericire pentru noi părinții îndurerați, nu am primit nici un răspuns.

Vă rugăm din suflet să dați curs acestei scrisori, pentru a demonstra organelor în drept cum se face urmărirea penală la Satu Mare și cum tergiversează un caz limpede ca lumina zilei, sub aspectul infracțiunii de loviturI dure, cauzatoare de moarte. Așteptăm cu mare încredere sprijinul revistei „Flacăra", care a făcut atîta lumină și dreptate în cazuri grave și similare cu al nostru.

Cu respectul cuvenit unei publicații de real prestigiu,

Ștefca Vasile și Ana

Nota redacției. Am dat curs misivei dvs. Vă înțelegem perfect durerea și întristarea. Vom întreprinde noi înșine o anchetă în acest sens. Pînă una ,alta, vă rugăm să ne trimiteți în copie (fotocopie, xerocopie) toate actele pe care le dețineți în acest caz în adevăr tragic și cu consecințe iremediabile.

Domnului redactor-șef al revistei „Flacăra"

Subsemnata Mihail Iulia, cu domiciliul în orașul LUGOJ, str. Nera, bloc 24, ap. 5, județul Timiș, vă rog să mă ajutați să ies din impasul pe care-l traversez. Am nevoie urgentă de adeverințe de la fostele întreprinderi unde am lucrat, pentru a-mi întocmi dosarul de pensionare. De un an și jumătate încerc să-mi rezolv acest dosar și nu reușesc. Menționez că am solicitat aceste adeverințe prin poștă, dar nu am primit nici un răspuns, iar din 9 ianuarie 1989 sînt, pur și simplu, șomeră, deci nu am posibilitatea financiară de a mă deplasa la vechile mele locuri de muncă.

Voi enumera, mai jos, locurile mele de muncă, de unde solicit adeverințele de vechime. Am lucrat la Trustul de construcții Craiova, jud. Dolj — mai concret, la Baza de utilaj și apoi la Școala profesională de construcții — din septembrie 1956, pînă în septembrie 1957. Am lucrat ca învățătoare în satul Minișul de Sus (comuna Tăut, județul Arad), din septembrie 1957 pînă în septembrie 1958. (În două rînduri le-am scris și nu mi-au răspuns!). Timp de 5 luni de zile am lucrat ca sezonieră (în anul 1958), la Fabrica de zahăr Podari, județul Dolj. Nici el nu mi-au răspuns după două apeluri scrise și semnate. La Trustul minier „Oltenița", cu sediul în Craiova, am lucrat, de asemenea. Arhiva acelei unități se află acum în orașul Motru, județul Gorj. Nu mi-au răspuns după cele două apeluri ale mele prin poștă. La întreprinderea minieră „Oltenia" am lucrat din octombrie 1959 pînă în noiembrie 1962. Tot în județul Dolj am lucrat ca bibliotecară (biblioteca din comuna Pielești) din ianuarie 1959 pînă în octombrie 1959. Tot în două rînduri le-am solicitat adeverința de vechime, dar nu mi-au răspuns. Vă rog mult să mă ajutați.

Cu stimă și recunoștință,

Mihail Iulia

Nota redacției. Redacția revistei „Flacăra" adresează pe această cale rugămintea de a trimite dnei IULIA MIHAIL din Lugoj, adeverințele solicitate, mai cu seamă că avem de-a face cu o femeie în vîrstă și bolnavă și fără mijloace de subzistență. Scrisoarea publicată de noi ține loc într-un fel de cerere oficială.

Primarii iadului în ofensivă

Cum era și firesc, în perioada post-revoluționară, conducerea primăriilor a fost preluată, cu entuziasm, de către un nou val de primari. Unii dintre aceștia s-au străduit, cît de cît, să cocheteze cu normele democrației, însă, o mare parte, au adoptat față de semenii lor un comportament similar cu cel al arendașilor de altă dată. Că așa stau lucrurile, o demonstrează chiar faptele lor. De pildă, primarul comunei Secu-Dolj, Constantin Bută, a refuzat, în mod sistematic, să repună în drepturi pe veteranul de război Cornel Strîmbu, prin neatribuirea suprafeței de 5000 m², pămînt cu care veteranul fusese împroprietărit în 1945 prin decretul 187. Așa se face că veteranul Cornel Strîmbu a fost nevoit să ia calea judecății, tîrît prin tribunale, la cheremul unui primar patibular. Justiția a făcut lumină, dînd dreptate veteranului de război, dar primarul nici pînă în prezent nu l-a pus în posesia pămîntului.

Ionică Ghelase, primarul comunei Bistreț-Dolj, a bătut în plină stradă pe un consătean al său, handicapat, lipsit de brațe și de apărare.

Nici primarul comunei Vela din același județ nu s-a lăsat mai prejos față de confrații săi de breaslă. Atitudinea acestui mic Nero a fost de-a dreptul scandaloasă față de bătrînii suferinzi Maria și Grigore Firescu care au plecat cu lacrimi în ochi de la fatidica întîlnire cu primarul.

De neînțeles este faptul de ce Prefectura județului Dolj lasă, în virtutea inerției, proliferarea unor asemenea fapte reprobabile.

Sora lui Bruce Lee a trecut prin gara Craiova

Tînăra originară din comuna Dobrotești-Olt, pe nume Elisabeta Viașu, venise după cumpărături la Craiova. Toată ziua a alergat de la un magazin la altul. Spre seară, obosită și deprimată de prețurile incredibile, s-a retras către gară. A cumpărat biletul pentru tren și așteptă, în liniște, privind lumea din jur. Dar de unde atîta liniște în gara Craiovei? Un grup de indivizi dubioși au și apărut lîngă fată, făcîndu-i propuneri prea ortodoxe. Nu s-au mulțumit numai cu atît. Au început să-i plimbe lama unui cuțit pe pielea gîtului. Toată lumea din gară a încremenit. Oricum, fata nu s-a pierdut cu firea. Vreo cîteva figuri și a scăpat de lama tăioasă a cuțitului. Apoi, s-a proptit bine pe picioare și le-a administrat o „șarjă" de lovituri cu pumnii, încît derbedeii au fost vînturați ca niște cîrpe pe mozaicul gării. Cineva din mulțimea care rămăsese cu ochii holbați la o asemenea scenă terifiantă a exclamat: „Iat-o pe sora lui Bruce Lee!".

Ion Ceaciru
Craiova, Cartierul „1 Mai", Bloc 17, sc. I, et. II, ap. 9

Dacă ați epuizat toate posibilitățile pe care le cunoașteți, în încercarea dv. de a vă rezolva problemele, mai există totuși o soluție: să chemați oamenii de la Flacăra

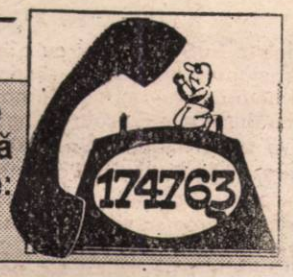

COMUNICAT

Pînă la 10 iunie 1992, Banca Agricolă a onorat cererile de valută depuse înainte de 15 aprilie în limita încasărilor proprii și a sumelor primite de la Banca Națională a României. Cererile rămase neonorate vor putea fi soluționate în măsura în care Banca Națională va pune în continuare la dispoziția Băncii Agricole noi sume în devize.

Semnat,
Vicepreședinte NICOLAE CHELU

RANK XEROX

REPREZENTANTA PENTRU ROMANIA:
Bucuresti 70749,
Str. G-ral Berthelot 27
Tel: 12 00 53
FAX: 12 00 54

UTILIZIND CONSUMABILE
RANK XEROX
PRELUNGITI VIATA APARATELOR
DUMNEAVOASTRA SI BENEFICIATI DE
O EXCELENTA CALITATE A LUCRARILOR.

DISTRIBUITORI AUTORIZATI RANK XEROX:

ALFASOFT srl, Zalau, Tel: 996 / 15 881
APEL srl, Arad, Tel.: 966 / 15 231
AREXIM srl, Bucuresti, Tel.: 14 98 34
ADYLUS srl, Bucuresti, Tel.: 12 95 77
COMPIEST ANVICO srl, Targu Mures, Tel.: 954 / 16 644
COMSER srl, Hunedoara, Tel.: 957 / 12 538-132
COMSERVICE co, Bacau, Tel.: 931 / 46 642
ESTICO srl, Brasov, Tel.: 921 / 19 052
FIBA IMPEX srl, Ploiesti, Tel.: 971 / 24 717
FIBA (NORD), Suceava, Tel.: 987 / 26 996
METRONOM, Piatra Neamt, Tel.: 936 / 14-570
METPRIBOR, Chisinau, Tel.: prefix / 47 15 24
ROM TEAM SOLUTIONS srl, Bucuresti, Tel.: 13 43 73
TOP EDGE ENGINEERING srl, Craiova, Tel.: 941 / 63 193
UNIVERSAL L. D. srl, Iasi, Tel.: 981 / 42 110-1209

CLIP Publicitate

Într-o țară săracă și cu o industrie turistică părăginită, românul continuă să rămînă o gazdă ospitalieră. De aici amărăciunea și consternarea lui de a se vedea tratat cu dușmănie dincolo de hotarele ei. Însemnările noastre vă aduc imagini din spațiul maghiar, unde propaganda iredentistă, antiromânească, a contaminat, se pare o întreagă națiune. O realitate tristă, rușinoasă, într-o Europă ce se vrea astăzi unită și eliberată de sechelele naționalismului șovin.

Cititorul este invitat să ne însoțească și pe pămîntul Austriei. Acolo unde civilitatea și politețea se apropie de cotele perfecțiunii. O călătorie în alb și negru, dar plină de concluzii laborioase pentru omul ce știe să vadă, să spere și să creadă în izbînda rațiunii.

Prin Ungaria pe tăcute

La punctul de frontieră Borș, călătoria noastră dă semne de bun augur. Dacă trecem cu vederea lentoarea formalităților vamale și vorba grea, bolovănoasă, a personalului grăniceresc, depășirea fruntariilor se face în condiții acceptabile.

Dar spațiul maghiar ne provoacă de îndată un sentiment vag de insecuritate. Privirile piezișe ale trecătorilor, ocheadele dușmănoase ale automobiliștilor, un cer greu, apăsător, ne fac să simțim că aici nu sîntem nici doriți, nici agreați. O simplă impresie ? Însoțitorul meu, cetățean român de origine maghiară, mă avertizează jenat că în cazul unor dialoguri intempestive cu reprezentanții ordinii publice, sau cu personalul din magazine, e mai cuminte să o fac pe mutul. Vorba românească irită și chiar poate aduce complicații nedorite. Ceea ce avea să se adeverească în scurtă vreme. După numai cîțiva kilometri, un echipaj al poliției ne reperează de la distanță. Și cu toate că am trecut cu bine prin filtrul vamal, sîntem obligați să deschidem portbagajul și valizele. Cu ochi vicleni și ostili, un grăsan mustăcios e în vădită căutare a nodului în papură. Și-l va găsi neapărat ca să ne oblige, satisfăcut, la o amendă de 500 de forinți. Scena se repetă după alți 20—30 kilometri. Avizat sau nu, un alt echipaj ne pescuiește OLTCIT-ul din întreg șirul de mașini. Întrebări, sicane, ton agresiv. După localitatea Beretyoujfalu întîlnim o „Dacie" cu număr de Vîlcea. Stă parcată la marginea șoselei. Cei doi turiști ne povestesc cu lacrimi în ochi că au fost amendați cu 3 000 de forinți pentru că au circulat fără centura de siguranță. Au rămas lefteri, și n-au altceva de făcut decît să revină în țară. Pentru ei, voiajul în Ungaria s-a încheiat după numai o oră.

Ne continuăm drumul cu alte trei popasuri dictate de Poliția rutieră. Noroc cu vorba ungurească a prietenului meu, ce mai descrețește frunțile, îmblînzind furia iredentistă. Rolul meu e unul singur : să tac. O fac și în magazine sau la stațiile de alimentare cu carburant. Interlocutorii noștri pun cu insistență aceleași întrebări : Ce se întîmplă în România? Ce fac românii cu bieții maghiari ? De ce atîta bestialitate față de minoritățile naționale ? Constat oripilat cum propaganda mincinoasă, antiromânească a făcut adevărate ravagii în conștiința publică. Calomnii, răstălmăciri fioroase, informații trunchiate au adus aici imaginea unei Românii de sălbateci, însetați de sînge și răfuieli. Om de bună credință, însoțitorul meu încearcă să bareze aceste furii, explicîndu-le celor prezenți că nu sînt decît victimele unei propagande răuvoitoare. Între timp, singur în mașină, eu îmi continuu rolul de mut. Tac și tac umilit, înfuriat, neputincios în fața dezlănțuirii de ură șovină.

O, Doamne Dumnezeule ! Din ce creiere bolnave și sălbatice se alimentează acest conflict absurd între două națiuni ce au zăcut o jumătate de veac sub cizma rusească ? Naționalismul șovin nu e decît expresia primitivismului și incivilității. E o rușine, o dovadă de carență morală și intelectuală. Urletele iredentiste vin din noaptea Evului Mediu, sau poate chiar din vremurile hoardelor altaice. După cum, deopotrivă, nici intervențiile suburbane din Parlamentul român nu au darul de a netezi calea înțelegerii. Conflictul româno-maghiar e o problemă delicată pe care o cunosc numai ardelenii. Da, domnilor parlamentari, românii ardeleni, ceilalți și-au lăsat morții la Ip și Treznea și care cunosc prea bine trufia și sangvinitatea maghiarului sînt tot singurii în stare de a găsi soluții conciliante. Cu imprecații și dușmănie cărbă nu se rezolvă un conflict indemn și păgubitor pentru unguri și români deopotrivă.

Otrăvit de aceste gînduri amare am avut totuși răgazul să constat și o altă față a Ungariei : expansiunea ei economică. E de-ajuns să o parcurgi cu mașina pentru a vedea cum țara își leapădă rapid cojoacele socialismului, cultivată intens de capitalul străin, legată de Occident prin zeci de canale diplomatice și economice. O realitate pe care o consemnez fără invidie, doar cu regretul că în biata noastră Românie, spațiu binecuvîntat de Dumnezeu și cu resurse potențiale infinit mai mari, istoria continuă să facă pași de melc.

Vama Borș. De ambele părți, lentoare, ton insolent, căutarea nodului în papură.

Sat austriac obișnuit. Fiecare gospodărie e un microcombinat de carne și lapte. Prestațiile turistice sînt și ele la cel mai înalt nivel. România poate găsi aici modele desăvîrșite pentru o economie agrară montană.

...Și prin Austria pe șoptite

Pentru omul de la volan, Austria înseamnă de îndată o lume tăcută de inscripții și simboluri. Omul din marginea șoselei, drumeții, căruțașul, ciclistul, săteanul din ocoale sau bătătura casei sînt aici de negăsit. În locul lor, un dialog surd cu criptografia autostrăzii. Ausfahrt Achtung Wachau! Sperrinnen... O mică neatenție și ești obligat să faci cale întoarsă pentru a relua conversația cu semiotica rutieră. Este doar una din primele realități ce despart Occidentul de societățile bucolico-feudale ale fostului lagăr socialist.

Ei bine, nu voi scrie despre ceea ce toată lumea a auzit, a văzut, sau cunoaște din relatările martorilor. Nu voi vorbi de ordine, curățenie și civilizație, atribute atît de proprii spațiului germanic. Inutil să concurez prin descripții și metafore imaginile televiziunii și albumelor ilustrate dedicate Vienei, Salzburgului și paradisului turistic al Tirolului. În Austria, de care ne leagă cu adevărat tradiții multiseculare, românul revine pentru a căuta exemple de gîndire economico-socială, și acele rețete ale unei vieți moderne, adînc umanitare, de care ne-au despărțit vreme de decenii apocalipsa comunistă.

Ostermiething, un sat oarecare

Sîntem în Austria la invitația familiei Silvia și Viorel Arghiropol, ca și a unui grup de români pripășiți prin satele din jurul Salzburgului. Domnul Arghiropol, inginer geolog, a părăsit România în vara lui 1989, sub ploaia de gloanțe a grănicerilor ceaușiști, împreună cu alți doi prieteni, inginerii Dragoș Vasiloiu și Mihai Conțiu. Pe urmele lor aveau să sosească după revoluție inginerul Adrian Soare din Bacău, soțiile și copiii. După luni petrecute la lagărul de la Treischkirchen, au izbutit să-și facă un rost prin landul nord-vestic al fostei monarhii. Austriecii nu sînt bucuroși de acești musafiri nepoftiți, dar dacă trebuie să le fie gazde, le acordă o asistență socială decentă, locuințe în pensiuni, hrană, îmbrăcăminte și ocrotire sanitară gratuite. Spre deosebire de Germania, refugiații politici au aici drept de muncă. Din toți cei amintiți, numai domnul Dragoș Vasiloiu lucrează pe post de inginer și este, se pare, foarte apreciat. Ceilalți, atît bărbații cît și femeile, ocupă servicii sub calificarea dobîndită în țară. La Ostermiething locuiesc pe același palier familiile Vasiloiu și Arghiropol, dar duminica, grădina din spatele casei geme de vorbă românească. Mai multe familii se revăd la un pahar de bere. Nimeni nu se declară mulțumit de viața de **Ausländer** cu toate că cei mai mulți beneficiază de locuințe și de un nivel de viață pe care le-ar invidia multe familii din România. Dar din conversațiile la care asist, răzbat valuri de melancolie și dorul de țară.

Satul în care au loc aceste reuniuni e unul obișnuit. Obișnuită este și casa țăranului Kurt Zammler de peste drum pe care am prilejul să o vizitez. E o clădire cu două etaje și trei grajduri cît niște hangare de aeroport. În ele își duc viața peste o sută de animale (vaci, viței, tăurași), cifră medie pentru o gospodărie austriacă. Prin ogradă, o foială de tractoare și mașini agricole. Mecanizarea substituie munca manuală a zeci de persoane. Din rezervoare uriașe, laptele e supt în fiecare dimineață de autocisternele ce-l transportă la fabricile de lactate. Austria e o țară de văcari, un uriaș combinat de carne și de lactate, cum ar fi putut fi în bună măsură și România. Într-o țară pustiită de război (și din nou la fel ca România), zootehnia a atins cote de eficiență pe care le egalează în Europa doar Olanda și Elveția. Așezările rurale s-au transformat în orășele sau sate turistice. La Ostermiething, sat, cum spuneam, de talie mijlocie, își oferă serviciile : 4 bănci, 3 magazine universale, două magazine de produse electrice, o drogherie, o farmacie, 3 tîmplării, un cămin de bătrîni cu 60 garsoniere, un magazin de mobilă, magazin de încălțăminte, 4 brutării, 6 măcelării, o policlinică, mai multe hanuri (Gasthaus), 3 popicării, 8 terenuri de tenis, un stadion pentru meciuri în nocturnă, două stații de benzină și multe altele. Comentariile le las pe seama cititorilor.

Revenind la compatrioții mei, mai pot nota cu bucurie că după invazia țigănească din 1990, localnicii au revenit treptat la sentimente mai bune față de români. Aceștia sînt chiar mai apreciați decît emigranții cehi sau polonezi. Nu e o noutate. În străinătate, românul face față onorabilă. Inteligent, talentat și investit cu simțul imitației, el se calchiază repede pe modelele occidentale. Îi întreb la sfîrșit cînd au de gînd să revină în România. Urmează cîteva minute de tăcere secondată de zîmbete stinse : „Oricum, nu prea curînd. Copiii noștri au aici cu totul alte condiții de viață și instrucție".

Grüss Gott

Oprim pentru un scurt popas în cunoscuta stațiune montană Zell am See. O femeie tînără își parchează mașina în apropierea noastră. Se înclină ușor, ne zîmbește : „Grüss Gott" (Lăudat fie Domnul). Stau pe o bancă în fața lacului și privesc forfota sutelor de vilegiaturiști. Doi bărbați în vîrstă trec prin fața mea. Îmi zîmbește : „Grüss Gott". Într-un magazin din Salzburg întîlnesc privirile unui muștеriu oarecare. Omul se înclină : „Grüss Gott". În piața Domnului, un tînăr coboară dintr-un taxi. Mă nimerește în fața lui : „Grüss Gott". Între Braunau și Oberndorf, mașina ne este reperată de radarul poliției. Surizător, amical, se apropie un agent tînăr : „Grüss Gott". Ne frunzărește pașapoarele, anunțîndu-ne că am depășit viteza legală. „Aveți bani austrieci ?" Primește răspunsul din fețele noastre consternate. Ne face semn că putem pleca, își duce mîna la chipiu : „Grüss Gott".

De-a lungul și de-a latul țării, oamenii se mișcă în această atmosferă de calm senin. Austria e un mare sat unde trecătorii își dau binețe, așa cum se mai întîmplă (din ce în ce mai rar) și în satele românești. Dincolo de inamiciții personale, de concurență profesională, de luptă pentru bani și putere, dincolo de aceste vicii și urgii ale existenței, omul redevine om. Pe stradă, în magazine, în parcajele de pe șosele, în instituții publice, cetățenii n-au altceva de împărțit decît liniștea pașnică. Vorba lor e moale chiar la veselie. Se vorbește aproape pe șoptite, dar cu surîsul pe buze. De aici chipul destins, senin al cetățeanului mijlociu, o globalitate psiho-comportamentală exprimată atît de bine de cuvîntul **gemütlich**, adjectiv fără corespondență exactă în limba noastră, și în a cărui sferă se intersectează un evantai semantic : bunătate, căldură, calm, drăgălășenie.

Nimic din crisparea și suspiciunea bietului român, dispus să vadă în fiecare nou întîlnit un adversar potențial : un concurent la distribuirea alimentelor și locuințelor, unul în plus la cozile pentru benzină și combustibil, gata să-i ia locul în tramvai, să-i fure timpul în fața ghișeelor, să-i fure munca și cîștigul, să-i fie dușman și nu prieten în lupta pentru existență.

Cititorul a observat, desigur, desele referiri la România pe parcursul itinerariului austriac. Am făcut-o deoarece acest mic stat ne oferă imaginea a ceea ce ar fi fost, sau mai poate deveni țara noastră în condiții de muncă laborioasă și travaliu intelectual. Arealul nordic al României seamănă izbitor cu partea nord-vestică din Austria prin potențialul turistic și ca bază pentru o agricultură montană modernă. Bucovina și Maramureșul amintesc cu deosebire zonele Oberösterreich-ului. Numai că din turism, austriecii obțin anual 10 miliarde dolari. Dar Austria nu are nici mare, nici mirifică deltă. Și nici cîmpiile și bazinele noastre viticole. Dar a avut în schimb și ea cele cinci decenii de viață liberă postbelică ce au redimensionat civilizația lumii apusene.

Făcînd suma celor de sus, mă încumet să cred că, pentru viitorul apropiat, Austria ar putea fi un principal model în [illegible] rea și soluțiile economice [illegible] noștri.

LIVIU TIMBUS

Fotbal

Biroul F.R.F. amenință Guvernul

...ă o vorbă care spune că ...stăm strimb și să judecăm drept. Ideal ar fi să stăm drept și să judecăm tot așa, dar chestia asta nu este, pare-se, la îndemîna oricui. În ceea ce mă privește, sînt gata să stau oricum, adicătelea în cap, în nas, în urechi, în bărbie, în deget — ce mai încoace-încolo, oricum — numai și numai să pot ajunge la o concluzie privind cazul Unirea Alba Iulia — U.T.A. Înțeleg că U.T.A. este vinovată pentru că unul din oamenii săi de bază, Jivan, a fost surprins în flagrant, respectiv în clipa în care îi înmîna lui Căian suma de 1,5 milioane lei. Înțeleg că numitul Căian, fost om al Unirii Alba Iulia, și-a primit pedeapsa pentru că a pus la cale întreaga afacere. Înțeleg că vinovații sînt și cei 4 jucători ai Unirii pentru că au participat la discuțiile privind trintirea meciului. Că ar fi trebuit să se aibă în vedere faptul că jucătorii și-au anunțat antrenorul despre matrapazlîcurile ce se puneau la cale, faptul acesta ar fi trebuit să cîntărească în balanța judecății. N-a cîntărit. Degeaba a licărit în acei jucători o firavă lumină de conștiință. În fine, trec peste toate astea, dar nu înțeleg nici în ruptul capului de ce a fost sancționată Unirea Alba Iulia. Sigur că da, s-ar putea invoca ideea că Unirea a tăinuit toată afacerea. Dar despre ce fel de tăinuire putea fi vorba atîta vreme cît organele locale ale Poliției și Procuraturii anunțaseră la București cazul de corupție încercat de U.T.A. ?! Acestea fiind zise, din cele trei deliberări a tot atîtea comisii ale fotbalului nostru, cea mai aproape de adevăr ni se pare cea a Comisiei de Apel. Numai că Biroul F.R.F. a ținut neapărat să taie în carne vie, fără nici un fel de discernămînt și fără nici un fel de argument privind vinovăția Unirii Alba Iulia. Simțindu-se, parcă, prea intransigenți, membrii Biroului federal au anunțat că își vor da demisia dacă Guvernul dispune reanalizarea cazului. Cum altfel se poate numi această amenințare decît șantaj ? **(V.N.).**

ASTRA ARAD PROMOVEAZĂ ÎN DIVIZIA NAȚIONALĂ ? PROPUNEM UN BARAJ PENTRU ECHIPELE CLASATE PE LOCUL DOI

După mai multe hotăriri ale unor comitete și comitii, Biroul Federal a decis în cele din urmă niște sancțiuni atît de aspre, încît U.T.A. și Unirea Alba Iulia nu mai aveau nici un fel de șanse practice de a mai nutri promovarea în Divizia națională. A fost propulsată astfel în cîștigătoare, fără nici o contracandidată, echipa C.S.M. Reșița. Iată însă că de la Sibiu se comunică un lucru senzațional, și anume că recentul meci dintre Șoimii Sibiu și C.S.M. Reșița (scor 1—2) a fost trucat, gazdele lăsîndu-se intenționat bătute. Mare circ, mare ! Pînă la urmă nu s-a putut dovedi nimic concret. Pentru că, dacă am fi mers mai departe cu analiza puteam constata că și alte echipe din seria a II-a (oare, numai dintr-aceasta ?) au rezultate dubioase. O altă fruntașă, C.F.R. Timișoara, a pierdut recent, pe teren propriu, în fața F.C. Drobetei Turnu Severin care era amenințată cu retrogradarea. Dar și alte echipe au rezultate contradictorii. Să nu ne surprindă că în cele din urmă singura care a jucat „corect" (în ciuda scorurilor astronomice cu care a pierdut) este doar ultima clasată, Astra Arad ! Ce să hotărască Biroul Federal atunci ? Poate o va promova, după o nouă rejudecare, pe... Astra !

Să lăsăm gluma, promovarea rezitenilor în prima divizie este un act injust. Se impune ca măcar în ceasul al doisprezecelea să se ia o decizie mai aproape de adevăr. Să se dea bunăoară un meci de baraj între echipele clasate pe locul doi în celelalte două serii și în eventualitatea că nu se va dovedi nimic compromițător în privința rezitenilor, să ia parte și aceștia la baraj. Cum să se desfășoare barajul ? Aceasta, de acum, este o chestiune de amănunte.

ADRIAN MITU

SOCOM „VICTORIA"-MĂRĂȘEȘTI

Str. Republicii nr. 131

Telefon 940 / 30321 sau 30235

EXECUTĂ CU SAU FĂRĂ MATERIALUL CLIENTULUI :

Confecții pentru bărbați, femei și copii

Tricotaje

Lenjerii de pat simple sau brodate

Mobilier lemn

Confecții metalice

Luminări

SOCOM „VICTORIA" Mărășești

PUNE ÎN VÎNZARE :

Stație spălare auto

Cabină vopsit auto

Piese schimb auto

Utilaje service auto

Macara „Pionier"

Troliu electric

Macara planșeu

Mașină periat blană

Stație încărcat frigidere

Stație verificări electrice

SOCOM „VICTORIA" Mărășești închiriază spații pentru activități de producție.

VIAȚA ÎN B

Cristian Gațu

SALVAȚI SPORTUL!

DIN ARITMETICA SPONSORIZĂRII (II)

Reluăm, ca să zic așa, socotelile de sponsorizare, redînd integral și art. 24 din Legea Bugetului de stat pe 1992 :

Art. 24. Plătitorii de impozit pe profit, alții decît regiile autonome și societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, pot efectua anual prelevări și donații în scopuri umanitare, precum și pentru sprijinirea activităților sociale, culturale și sportive, care se scad din veniturile realizate în vederea determinării profitului impozabil, într-o cotă de pînă 2 la sută aplicată asupra fondului de salarii anual.

Acesta este articolul referitor la agenții economici particulari. Să plecăm tot de la un fond de salarii anual de 100 mil. de lei și de la un profit brut la sfîrșitul anului de 20 mil. de lei. Dacă nu se cheltuiesc bani conform art. 24, atunci impozitul pe profit va fi de 8,85 mil de lei, iar profitul net de 11,15 mil. de lei. Dacă se acordă fonduri pentru activități... și sportive, deci se aplică art. 24, profitul brut de impozitat este de 18 mil (am scăzut 2 mil. adică 2% asupra fondului de salarii), impozitul de plată este de 7,95 mil. lei, iar profitul net de 10,05 mil. În fapt, respectiva firmă particulară acordă pentru activitățile social-culturale și sportive 1,1 mil. și nu 2 mil. pentru că 0,9 mil. provin din reducerea impozitului pe profitul brut.

Articolul 25 din aceeași lege oferă încă o cale pentru sponsorizare, valabilă pentru toți agenții economici, care pot face cheltuieli de reclamă și publicitate, deductibile din profitul impozabil, în limita unei cote de 3 la sută aplicate asupra diferenței rezultate din totalul cheltuielilor și totalul veniturilor încasate într-un an. Presupunînd un profit brut de 25 mil., profitul net este de 13,9 mil. în cazul în care nu sînt cheltuieli pentru reclamă și publicitate. Dacă sînt, și anume de 3 la sută, profitul net ajunge la 13,48 mil., deci mai puțin cu aproximativ 412 mii, dar și impozitul pe profit este mai mic cu 337 mii lei.

Încheiem, pentru moment, acest subiect atît de important pentru prezentul și mai ales viitorul sportului, recapitulînd aspectele care mi se par cele mai importante :

a) în situația unei sponsorizări, se asociază prevederile art. 23 și 25 din Legea Bugetului pe 1992 (în cazul firmelor cu capital integral sau majoritar de stat) sau ale art. 24 și 25 (în cazul altor agenți economici, este vorba de agenții particulari);

b) dacă ne gîndim la puterea agenților economici români, procentele nu înseamnă prea mult, dar să nu uităm, că pe lîngă reducerea profitului net se reduce și impozitul pe profitul brut, lucru care nu prea se știe și care nu este de neglijat !

c) orice club, secție sau sportiv pot avea unul sau mai mulți sponsori, care beneficiază de următoarele facilități, în contul sumelor cheltuite : reclamă pe echipament, panouri publicitare în bazele sportive sau marcarea prestigiului firmei în mass-media ;

d) impactul sau efectul publicității prin sport sînt atît de mari încît singura mare problemă de a investi în ce sau în cine trebuie, odată rezolvată, nu vă rămîne decît să fiți siguri că ați făcut o afacere bună, nemaivorbind de faptul că sportivii sînt cei mai cunoscuți dintre români, și vor fi și în continuare și reprezintă una dintre cele mai profitabile și mai nobile investiții posibile.

Mecanica abuzului

Legea bunului plac

Aplicarea Legii fondului funciar continuă să se facă după bunul plac al primarilor deveniți — în unele cazuri — instanța supremă în acordarea dreptului de (re)împroprietărire cu terenuri agricole. Cu un curaj demn de cauze mai nobile, ei ignoră legile în vigoare, recunoscîndu-și și asumîndu-și pe mai departe abuzul. Nimeni și nimic nu îi poate clinti din strîmba lor hotărîre, pentru că în acești doi ani li s-a inoculat, puțin cîte puțin, sentimentul unei țări de izbeliște, în care fiecare poate face tot ce dorește.

Un asemenea primar este dl Petre Anton din comuna Gura-Foii, județul Dîmbovița. Iată cum aplică domnia sa Legea nr. 18/1991 :

Elena Minoiu este de baștină din Gura-Foii. În prezent locuiește într-o comună învecinată, Valea Mare. Comisia de împroprietărire de aici nu a reușit-o satisfacă cererea de strămutare a suprafeței de 1,12 ha din Gura-Foii, pe care o moștenise de la tatăl său, conform testamentului nr. 468/1945, din lipsă de teren disponibil.

Drept urmare, Elena Minoiu s-a adresat cu cererea nr. 3 891/19.08.1991 primăriei din Gura-Foii pentru a fi pusă în posesie. Dar dl primar avea alte gînduri cu acest pămînt, așa încît i-a respins cererea. Acesta, pămîntul, a revenit — ce coincidență — tocmai nepotului domnului primar !

Elena Minoiu s-a plîns mai departe Comisiei Județene de aplicare a Legii fondului funciar, dar nici aici nu a găsit înțelegere. Împotriva hotărîrii acestei comisii, Elena Minoiu a intentat acțiune în justiție. Sentința civilă nr. 426 a Judecătoriei Găești îi dă cîștig de cauză, procedînd la reconstituirea dreptului său de proprietate funciară în intravilanul comunei Gura-Foii. Hotărîrea a rămas definitivă. Nu și pentru dl primar Petre Anton care — după cum se va vedea mai jos — nu recunoaște nici o autoritate, cu excepția bunului său plac.

Pe data de 17 aprilie 1992, Elena Minoiu a depus la primăria Gura-Foii cerere de acordare a dreptului de proprietate, susținută de copia hotărîrii judecătorești care consfințea acest drept. Dl primar, aflat într-o criză prelungită de orgoliu, a replicat petentei că nu vrea să-i soluționeze cererea, chiar dacă posedă acte doveditoare. Mai mult, dl Petre Anton a avut o atitudine defăimătoare vizavi de instanța de judecată, calificîndu-i pe judecători drept „incompetenți".

A urmat un șir nesfîrșit dar și ineficient de audiențe la mărimile județului Dîmbovița. Astfel, pe data de 22.04.1992, Elena Minoiu a fost primită de șeful Oficiului Juridic al Direcției Agricole Județene care, în loc să găsească o rezolvare concretă cazului, s-a mărginit să... avizeze și să ștampileze (?!) hotărîrea judecătorească.

Dl subprefect Puscașu — care se ocupă cu prioritate de aplicarea Legii nr. 18/1991 — și-a declinat competența, afirmînd că „primarii nu mai sînt subordonații prefecturii și ca atare nu-l pot trage la răspundere pe Petre Anton". Să auzi și să te tot minunezi ! Este clar că dl subprefect nu a lecturat încă Legea administrației publice, pentru că această lege cuprinde o serie de atribuții ale prefecturilor, între care și anularea actelor ilegale emise de primari. Identic a reacționat și dl prefect. Iar unul din juriștii prefecturii, dl Sălceanu, a pus punctul pe „i" : „Nimeni nu-l poate obliga pe primar să ducă la îndeplinire hotărîrea judecătorească definitivă și executorie". Chiar așa, domnule jurist ? Se vede că n-ați fost un student prea sîrguincios !

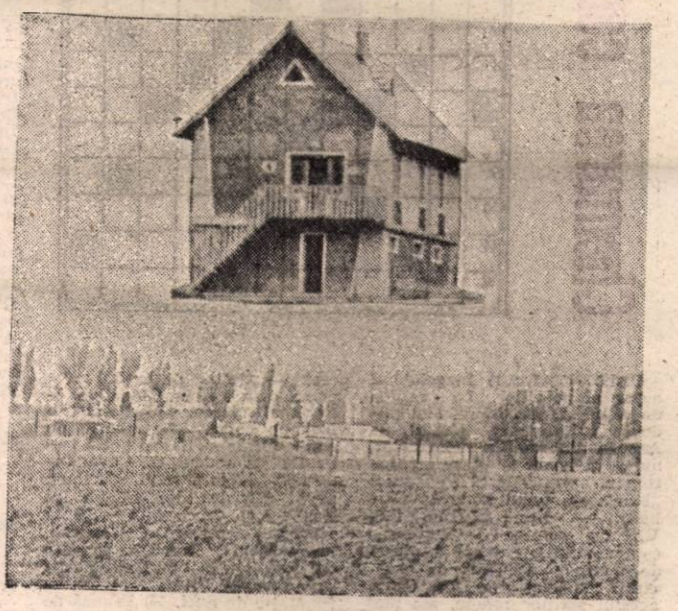

Între timp, nepotul dlui primar, neîncurcîndu-se în astfel de subtilități legislative, s-a apucat serios de treabă. A arat și însămînțat terenul. Pentru anul viitor are gînduri mari : să-și construiască o casă pe acest teren.

Ce zice Guvernul nostru tehnocrat despre acești pseudo-funcționari care papă degeaba banii contribuabililor ?

LUCIAN TUDORANCEA

Tot felul

PREMIILE FLACĂRA

13 + 1

La început a fost așa, că în ziua de 13 a lunii iunie, la ora 13, urma să înmînăm 13 premii FLACĂRA. Dar trecerea întru cele veșnice a bunului și talentatului nostru coleg de la Televiziune, Virgil Tatomir, ne-a determinat să mai adăugăm un premiu, al lacrimilor și al eternei noastre păreri de rău. Și au fost 13+1 premii. Decernarea lor, la data și ora anunțate, în foaierul Ateneului Român, a însemnat o sărbătoare, a spiritului și a sufletului. Ne-au onorat cu prezența oameni politici, personalități din domeniile literaturii, artei, culturii, oameni de afaceri și, firește, ziariști, colegi de-ai noștri de breaslă. Despre cum a fost vom relata pe larg în numărul viitor.

CAROLE 1986-1991

Pentru el, cel mai frumos dar: un fiu

„Nu-ți refaci niciodată viața, o continui" îi plăcea lui Montand să repete. Și, în umbra amintirii Simonei Signoret, în martie 1987 Yves impunea alături de el imaginea Carolei Amiel. Aceasta brunetă drăguță și dulce, nebăgată în seamă, cu 39 de ani mai tînără decît el devenea cea de-a patra femeie marcantă din viața sa. Ca se afla de mai multă vreme în preajmă. Secretară atentă, în această calitate îl urmase pe cîntăreț în jurul lumii în 1981, înainte de a intra oficial în existența lui și de a-i dărui acest fiu pe care nici una dintre femeile care o precedaseră nu reușiseră să i-l dea.

Valentin... „Cu el, spunea Montand, am ridicat stacheta foarte sus. Mi-ar trebui 20 de ani ca să-l văd pe picioarele lui. Ca să fiu sincer, nu intra în proiectele mele să crească un copil acum. Îmi părea că odată trecut de 60 de ani, responsabilitățile sînt dix ce în ce mai grele, cu atît mai mult cu cît timpul riscă să fie scurt pentru a le asuma pînă la capăt. Carole era de acord. Dar ar fi trebuit să știu că o astfel de logică este fără valoare cînd e vorba de instinctul matern la o femeie tînără. Carole a făcut o alegere. Diferența de vîrstă dintre noi nu înseamnă în clipa de față nimic. Totuși, mai devreme sau mai tîrziu, ea va apăsa din greu și n-aș fi vrut niciodată să-i impun așa ceva."

Dar era de-ajuns ca Valentin Giovanni Jacques să strîngă în mîna lui mică degetul vestitului său tată pentru ca să dispară toate spaimele bărbatului de 67 de ani. De acum încolo, toată viața îi va fi strîns legată de acest copil. Veghea la tot: pălăriuța pentru a-l proteja de soare, fularul împotriva frigului; înnebunit de emoție cînd o vedea pe Carole alăptîndu-l, total răvășit cînd l-a însoțit pentru prima oară la grădiniță. Valentin, pe care ar fi dorit să-l protejeze pînă la sfîrșit și către care i s-au îndreptat ultimele cuvinte... „Dacă mi se întîmplă ceva, nu-i spuneți nimic fiului meu...". Valentin, din pricina căruia nu vroia să audă de boală, chiar și după alerta cardiacă din octombrie 1989 și care i-a impus zece zile de spitalizare: Valentin care totuși a avut timpul să-i spună „tată"...

Versiune de
MANUELA VASILIU ■

Chemarea codrului

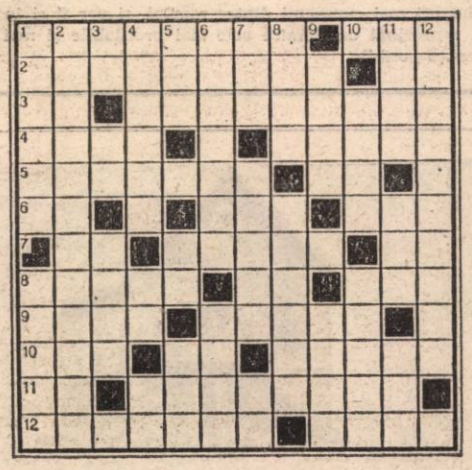

ORIZONTAL: 1) Inegalabilul autor al poeziilor „La mijloc de codru...", și „Fiind băiet păduri cutreieram" (Mihai) — Arbore din familia moraceelor, numit și agud. 2) Mare scriitor român, semnatar al romanului „Măria sa, puiul pădurii" (Mihail) — Lozie găunoasă! 3) Vîrf de conifer! — Scriitoare contemporană, autoare a piesei de teatru „Pădurea de salcîmi" (Lucia). 4) Din creația acestui scriitor român, am ales pentru tema noastră romanul „Pădurea nu doarme" (Radu) — Poet clasic, cel care ne spune că „Păduri și cîmpuri se-nveșmîntă" (Șt. Octavian). 5) „Plop ...", melodie de Florin Bogardo — Bluză țărănească. 6) Nicolae Silvestru — Strigăt cu care se alungă un animal (pop.) — Liric român care a cîntat „Stejarii lui Ștefan cel Mare" (Aurel.) 7) „... din pădure", roman al scriitorului german Wilhelm Raabe (sg.; neart.) — „Răboj pe bradul ...". poem de Gala Galaction — Nucu Nicolescu. 8) „Pe-aici a fost un codru ...", poezie de Aron Cotruș — Salcie goală! — Prefix cu sensul de „aversiune". 9) „... în miezul codrilor", poem desprins din creația lui Vasile Voiculescu (pl.) — Zeița vînătorii, a pădurilor și a lunii, în mitologia romană. 10) Tip de satelit de telecomunicații canadian — Prima notă — Plantație de nuci. 11) Frunză de brad — „Zîna codrilor de...", titlul unei poezii de Dimitrie Anghel : (dim.). 12) Liric contemporan, înscris în contextul nostru tematic cu poezia „Bradul" (Victor) — Mare fabulist grec care ne-a prezentat „Vulpea și pădurarul" într-un dialog plin de tîlc.

VERTICAL: 1) Cunoscut poet rus care afirmă că „Pădurile-s goale, ogoarele reci" (Serghei) — „Un plop ...", poezie semnată de Tudor Arghezi. 2) „Lîngouri de plopi", titlu desprins din creația acestui mare poet român contemporan (2 cuv.). 3) Rest de molid! — Tudor Frăsineanu — Arbust ornamental cu flori mici, albe și parfumate. 4) Locuri în care crengile se ramifică pe trunchiul unui arbore — Într-un cais! — Bebe! 5) Pictor francez contemporan — Vas gol! — „Stejar" în toponimia altică. 6) Esențe de arbori... — Numai. 7) Siglă pentru „Comunitatea Africii de Est" — Copaci pipernicîți — Introducere în dendrologie! 8) Localitate în Rusia — Nuvela „Plopul" aparține acestei scriitoare contemporane (Anișoara). 9) Sat situat lîngă parcul dendrologic. Simeria — N-au nici o valoare (fem.). 10) Valoros pictor și grafician român, semnatar al pînzei „Pădure" (Iosif) — Gen de arbuști cu spini, cu flori roșii, trandafirii, galbene sau albe și cu fructe roșii. 11) A uimi — Inele pe răbojul trunchiurilor — Prefix cu sensul de „morală". 12) Un copac rămas fără podoaba verde.

DICȚIONAR: TIO, MIZ, EVE, DRU, UNTI, UROI, ETO.

MIHAI ZGUBEA ■

Dezlegarea careului din numărul trecut

Solo la trompetă: S; ARMSTRONG; TOBE; A; ILAIE; OS; GIROVEANU; ITA; MATEI; ER; CALVERT; NICA; ASA; NE; GALEȘ; IMAS; TA; IUI; E; ARICI; ON; A; RO; STĂNESCU; OLTEAN; TRAKL; IAR; TEACA; AU; CHIRIAC; MAUR.

Vremurile sînt cum sînt

DAR VREMEA?

Vremea din ultima săptămînă, cu excepția unor scurte intervale ne-a dus cu gîndul la sfîrșitul verii și începutul toamnei. În decursul ultimelor șapte zile, practic nu a existat zonă a țării care să nu beneficieze de ploaie. Numai că în unele locuri cantitățile de apă au depășit 20—25 l/m² în cîteva ore, cum ar fi în Moldova, apropiind rîurile mai mici de cotele de inundație. Nici regimul termic n-a fost de natură a ne încînta, mai ales în timpul zilei, cînd temperaturile înregistrate s-au situat în general sub valorile obișnuite pentru prima jumătate a lunii iunie.

Dar ce va mai fi în continuare? Întrebare pe care și-o pun în primul rînd cei ce vor să plece în concedii la mare sau la munte. Din păcate nu putem anunța, așa cum am fi dorit, vreme frumoasă și caldă. Caracterul de instabilitate atmosferică se va păstra și în săptămîna următoare, prin urmare va ploua, cu o frecvență mai mare la început în sudul și estul țării. Sînt posibile din nou cantități de apă peste 20 l/m² în 24 ore, îndeosebi în zona de munte. Apoi noi formațiuni noroase vor aborda teritoriul României dinspre nord-vest, resimțindu-se totodată și o scădere a temperaturilor, care se va propaga către sud-estul țării. Pasajele frontale vor fi însoțite și de unele intensificări ale vîntului, iar pe alocuri de grindină. Temperaturile maxime vor fi cuprinse între 18°și 28°C, iar cele minime între 10° și 18°C.

Meteorolog
LIANA CAZACIOC ■

PUBLICAȚIILE FLACĂRA

SAR

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București

Cont (dolari) — 47 03.326.350-6 BRCE

Director general:
GEORGE ARION

FLACĂRA

Redactor șef:
ION D. GOIA

REDACȚIA. **Actualitatea politică:** Eugen Mihăescu, Tudor Octavian; **Realitatea imediată:** Mihail Gălățanu, Dorin Gherghinescu, Alexandru Mihăilă, Roxana Paicu Manolescu, Radu Popa, Maria Timuc, Lucian Tudorancea; **Cultură:** Liana Tatoș; **Știință:** Liviu Timbus; **Drepturile omului:** Cristina Atanasiu, Elena Grecescu, Dorin Sălăjan; **Foto:** Elena Ghera, Florin Ioniță; **Secretariat de redacție:** Gabriela Nicolescu, Adrian Petrescu; **Corectură:** Maria Bărbulescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu.

Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 2600 — eveniment, 2559 — drepturile omului, 2560 — cultură, știință, 2528 — fotoreportaj, 1453 — corectură.

REBUS

Redactor șef:
ALEXANDRU PĂSĂRIN

REDACȚIA: Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Simona Simzianu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

FLACĂRA Basarabiei

FLACĂRA BIS

ALMANAH „FLACĂRA"

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143): Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea.

■ ADMINISTRATIV: Dan Mircea Popa (2634), Liliana Crețu.

■ SECRETARIAT SOCIETATE: Cătălina Ștefănescu (175969)

■ PUBLICITATE: Mihai Săndoiu, Eugenia Vasile (2634)

■ DIFUZARE: Manuela Vasiliu, Florin Enache, Ștefan Grosu, Mircea Octavian Popp, Emanuel Popp, tel. 17 48 91.

■ FAX — 12.82.89

Cititorii din străinătate se pot abona prin „RODIPET" S.A. — P.O. Box 33—57, telex 11 995, 11034, Fax — 18 56 73 — București — Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1.

■ Tiparul: Imprimeria CORE... București

16 pagini — 25 lei

Biblioteca națională

La închiderea ediției

ARMATA A XIV-A A OCUPAT TRANSNISTRIA

● Ca pe vremea celor mai odioşi tirani, libertatea românilor e călcată în picioare.

● Aflat la Bucureşti în aceste zile dramatice, Mircea Druc ne declară: „Rușii nu vor reuși să-și refacă imperiul!" pag. 2–3

Atît a rămas, pînă acum, din monumentul ostaşului sovietic. Un altul nu vom mai face !

Flacăra

ANUL LXXXI
Nr. 25
24 — 30 iunie
1992
BUCUREŞTI

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ŞI CULTURAL ● ÎNFIINŢAT ÎN 1911

N-A FOST PREMIERE MAI FRUMOASĂ!

13–15 iunie 1990 : În inima Bucureştiului s-a dezlănţuit violenţa

pag. 10–11

13 iunie 1992 : În centrul Bucureştiului, la Ateneul Român s-a instaurat dictatura prieteniei, democraţiei şi a bunului simţ

CODIFICAT OSTIL — pag. 2

VADIM, AMBASADA IRAKULUI ŞI LIMBA RUSĂ — pag. 5

ŢIGANII ÎN EUROPA DE EST — pag. 8–9

HOŢII DE LITERATURĂ — pag. 13

CELE MAI FRUMOASE 24 DE ORE DIN VIAŢA LUI CRISTIAN GAŢU — pag. 15

SPONSORI

JARO INTERNATIONAL — A JAFFE GROUP COMPANY

ROMANIAN AMERICAN COMPANY — ASA — Co. Ltd.

BANCA AGRICOLA S.A.

PREMIILE Flacăra

Cum se schimbă vremurile ! La Premiile Flacăra, prim-miniştrii dau autografe marilor actriţe

MOARTEA FEDERAȚIILOR

A fost Cehoslovacia, acum este Ceho-Slovacia, în curînd va fi Cehia (sau Boemia ?) și Slovacia. A fost Iugoslavia, cu 6 republici componente, acum sunt Slovenia, Croația etc. A fost U.R.S.S., cu 15 „republici unionale", iar acum există Estonia, Letonia, Lituania, Moldova, Ucraina etc., adică 15 state independente (așanumita C.S.I., pe lîngă că nu înseamnă formație statală, mai are și cusurul că este fără contur, șubredă, fără nici un viitor, întrucît statele care o compun ghicesc că C.S.I. este un instrument creat de Rusia pentru a-și prelungi suzeranitatea asupra unor teritorii pe care le-a ținut sub ocupație veacuri sau decenii de-a rîndul). Procesul destrămării federațiilor, proces logic și legic, în firea istoriei, este însă interpretat de unii în chip tendențios și, evident, eronat.

E vorba de nostalgicii situației de dinainte de primul război mondial, de unii din cei bătuți în acest război și cărora li se pare că Versailles-ul i-a nedreptățit. Aha, spun ei, iată, încet-încet revenim la ce-a fost înainte de 1918, care reprezintă adevărata stare naturală a Europei.

Nimic mai lipsit de fundament, mai fals, mai eronat. În realitate, procesul de acum, de de'federalizare a statelor, de dispariție a federațiilor, nu face decît să confirme cu strălucire Versailles-ul, concepția Versailles-ului, clădită pe datele oferite de mersul inexorabil al istoriei. Elementul cel mai de seamă al acestei concepții — formarea statelor naționale. Adică, utilizînd termenii matematici, foarte la modă astăzi, avem de-a face cu o corespondență biunivocă : o națiune — un singur stat și invers : un stat — o singură națiune. State naționale. În cadrul cărora, natural,trăiesc și minorități. Minoritate națională înseamnă un grup mai mare sau mai mic de oameni de o anumită naționalitate care trăiesc în altă țară decît aceea în care se află grosul etniei lor. E de la sine înțeles că minoritarii, avînd aceleași drepturi și aceleași îndatoriri (potrivit constituțiilor țărilor ai căror cetățeni sunt) cu etnia majoritară, nu pot înființa formații statale, alte alcătuiri autonome, adică nu pot fi stat în stat, întrucît statul etniei lor e în altă parte.

De fapt, procesul și istoria biruinței principiului național în formarea statelor în Europa au cunoscut două etape de importanță crucială : moartea imperiilor și moartea federațiilor. Cea dintîi a avut loc în al doilea deceniu al secolului nostru, a doua se desfășoară acum. Primei etape i s-a sustras imperiul rus. Încăput pe mîinile unei bande bolșevice criminale, imperiul rus, rebotezat U.R.S.S., a mai trăit șapte decenii și se mai zvîrcolește și acum, neîndurîndu-se să-și dea ultima suflare. Așa că destrămarea U.R.S.S., petrecută după revoluțiile anticomuniste din 1989 din țările est-europene, nu este decît lichidarea unei restanțe, vechi de peste 70 de ani. Procesul specific zilelor noastre, adică anilor post-1989, este destrămarea (și a) federațiilor. S-au făcut federații acolo unde s-a considerat că națiunile respective sunt, fiecare în parte, prea slabe (economic, politic, militar, demografic etc.) pentru a se putea ține pe propriile lor picioare. S-a încercat deci un colhoz (avant la lettre). Care colhoz s-a dovedit și în acest caz catastrofă curată. Funcționarea concretă a federațiilor a demonstrat că națiunile, ca și familiile, nu se suportă una pe alta sub același acoperiș, că vor să aibă, fiecare, gospodărie proprie, separată.

În aceste condiții, cînd federații cu vechi state de serviciu se destramă, ideea avansată de unii ce oftează după trecut, ca să se facă acum noi federații, este o aberație. E vorba, de exemplu, de unele voci din iredenta ungurească și de măgăria rusească în Transnistria. Cînd nu cer de-a dreptul Transilvania, vocile amintite, pornind de la faptul că în țara noastră, alături de 21 de milioane de români trăiesc și un milion și ceva de unguri (România fiind unul din statele naționale cu populația majoritară cea mai compactă), propovăduiesc ba federalizarea României, ba federalizarea Ungariei cu Transilvania, ceea ce ar însemna că pentru a prelua circa un milion de unguri transilvăneni, Ungaria să-și anexeze și 7 milioane de români. Spitalul ?! La fel, și cu federalizarea Moldovei. Să se federalizeze Republica Moldova cu un teritoriu care-i aparține și care este locuit în majoritate de români ! Legat de situația din Transnistria, de războiul intensificat în ultimele zile, de amenințările insolente ale lui Elțin și de modul cel mai potrivit pentru Chișinău și București de a acționa, se exprimă părerea că n-ai cum să te pui cu rușii, fiindcă au tancuri și armament de tot felul și apoi, un conflict la stînga Nistrului n-ar însemna că ne luptăm cu Smirnov și cu celelalte pramatii, scursori și scîrnăvii ruseți de la Tiraspol, ci cu Elțin, cu Kremlinul, cu mama Rusie. Și, ehei, ei sunt mai puternici, ne pot rade ! Mai întîi de toate, despre ce drepturi ale Rusiei poate fi vorba asupra unui teritoriu ce aparține Republicii Moldova, stat independent și suveran, membru al Națiunilor Unite ? O.N.U. este valid și vrednic numai în Cipru și Cambodgia, și impotent în Moldova ? În al doilea rînd, chiar cunoscînd forța militară pe care contează separatiștii transnistreni, este această forță un argument ca să nu ne opunem ei ? Întotdeauna violatorul s-a bizuit pe forță, a fost mai puternic decît victima lui, dar asta nu înseamnă defel că acei asupra cărora se comite violul să nu se împotrivească, să nu sfîșie cu ghearele și cu dinții și (de ce nu ?) să nu tragă cu pușca ; altfel, violatorul va zice că a fost primit cu flori și i s-a și mulțumit.

Firește, pe moment destrămarea federațiilor creează dezechilibre și dificultăți. Care însă vor fi depășite, starea de independență ducînd la recuperarea rapidă și la compensarea cu vîrf și îndesat a ceea ce se pierde acum.

ION D. GOIA

CODIFICAT OSTIL

Armata a XIV-a a ocupat Transnistria.

Vestea a căzut ca o lovitură de trăsnet.

Practic, la cîteva sute de kilometri de București, s-a dezlănțuit un război nedeclarat.

Dar cine sînt combatanții ?

Reprezentanții trufași ai unei puteri imperiale și fiii unui popor obijduit de istorie — poporul român.

Iar teatrul operațiunilor se înfățișează observatorului într-un chip inexplicabil.

De o parte se află cea mai sofisticată tehnică de luptă : tancuri moderne, rachete, tunuri de mare precizie ; de cealaltă parte — pistoale automate, puști de pe vremea ultimei conflagrații mondiale și o uriașă încredere în victorie.

Mai țineți minte ? O armată vitează — armata de cavalerie a polonezilor — s-a repezit asupra blindatelor dușmane fluturînd deasupra capetelor săbiile trase din teacă. Suprem gest de eroism, demn de a fi cîntat în cele mai cutremurătoare balade despre dragostea față de pămîntul natal.

Istoria se repetă, cu alți protagoniști.

Istoria se va repeta atîta vreme cît pe lume vor exista puternici și slabi, călăi și victime.

„Rușii de pretutindeni vor fi apărați", a afirmat ritos noul țar. Dar cine va fi primul care va declara : „Românii de pretutindeni vor fi apărați" ?

Nu există o mai mare pacoste pentru România decît apropierea de această putere malefică, bolnavă, mîrșavă, mereu dornică să acapareze teritorii, să asuprească neamuri, să le stoarcă bogățiile.

Mai ales din 1917 și pînă acum această putere s-a dovedit a fi o uriașă organizație a răului care a sugrumat libertatea propriilor supuși cu o sălbăticie fără margini și a reușit s-o sugrume, prin cele mai perfide mijloace, și pe a altora, făurind orînduirea cea mai contrară ființei umane.

Nu-ți vine să crezi cum pe un pămînt pe care au creat opere nemuritoare Turgheniev, Tolstoi, Cehov, Dostoievski s-a putut institui cea mai crîncenă teroare pe care a cunoscut-o vreodată omenirea și pe care unii au avut naivitatea s-o creadă pentru veșnicie spulberată în cele patru vînturi.

Armata a XIV-a a ocupat Transnistria.

Cît efort, cîți morți și răniți pentru a astîmpăra setea tembelă de cuceriri a unor descreierați hrăniți cu iluzia de a fi călăuzele tuturor popoarelor, fără de care nu poate crește iarba și nu poate răsări soarele !

Nu-ți vine să crezi că într-un timp în care locuitorii planetei noastre încearcă să se salveze și recurg la regimuri democratice, apelează la rațiune și bun simț, la dialog civilizat, înlăturînd cu o infinită repulsie dictaturile pentru a lăsa cale liberă speranței, mai există forțe care complotează cu deliciu la transformarea oamenilor în unelte vorbitoare, ținute prin frică sub ascultare, înjosite, chinuite pînă la aneantizare.

Încerci din nou să te aduni și să faci o legătură între filmele pe care le-ai iubit, piesele la care ai plîns sau ai rîs în hohote, baletele care țin aproape de magie, cărțile pe care le-ai parcurs cu emoție toate aparținînd unui popor de o rară înzestrare artistică și care, în același timp, paradoxal sau nu, e și crud, hrăpăreț, viclean, mircinos, reușind să pună o pecete murdară pe obrazul acestui secol, cea mai infamă pecete din cîte a pus un neam în istorie în existența lui. Fiindcă nimeni nu și-a torturat cu mai mult rafinament servii, nu i-a închis cu atîta usurință și pe nedrept, nu i-a deportat printre ghețuri așa cum a făcut-o el ; după cum nimeni, de cînd există această umanitate, nu și-a mai bătut joc de alte popoare, nu le-a omorît fiii, nu le-a distrus bunurile, nu le-a jefuit fără să dea socoteală nimănui asemenea lui.

Și acest laborator al răului este Rusia continuă să experimenteze fără să-i pese de nici o... duită a sfîrșitului de secol XX noi modalități de a-și impune supremația.

Iar comunitatea internațională o contemplă cu indiferență.

Armata a XIV-a a ocupat Transnistria.

Un conducător de stat se strîmbă arogant, în fața a milioane de telespectatori, cînd este invitat să ia loc la masa tratativelor.

Intrarea într-o eră a libertății să fi fost doar o imagine încîntătoare care ne-a fost fluturată amăgitor prin fața ochilor pentru scurtă vreme ca apoi totul să reintre în făgașurile știute mai înainte ?

Ne vom trezi din nou încătușați în imperiul fricii de care abia am scăpat, vom avea din nou un cnut din afară și un altul dinăuntru care să ne țină sub ascultare ?

Nu e imposibil.

Nu o dată cei care guvernează planeta au ajuns la înțelegeri care scapă priceperii unui om obișnuit și contrazic judecata sănătoasă. Nu o dată mai mari ai momentului și-au asigurat liniștea lor jertfind liniștea altora.

Și totuși...

E de-ajuns să-ți înfrîngi o singură dată frica și niciodată nu mai poți fi îngenuncheat și devii invincibil.

Avem dreptul la încredere ca și la îndoială.

Armata a XIV-a a ocupat Transnistria.

O știre la radio. O știre citită de o crainică la televizor. O știre din ziare.

Morți. Răniți. Case distruse. Statistici care nu spun nimic decît celui care se află lîngă acest focar de neliniște. Ceilalți — abia dacă îi dau atenție.

Planeta merge mai departe.

Pînă cînd va mai merge așa ?

GEORGE ARION

DRUMUL REGĂSIRII NOASTRE

A fost în primăvară „Drumul Crucii" Chișinău — București, iar duminică a debutat acțiunea de răspuns, „Drumul Crucii" București — Chișinău. El este organizat de Asociația Mondială „PRO-BASARABIA ȘI BUCOVINA" — Consiliul Național Român și filialele din întreaga țară, cu sprijinul Ministerului Apărării Naționale, Ministerului de Interne, Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Române, Primăriei Capitalei și prefecturilor județelor Prahova, Brașov, Mureș, Bistrița-Năsăud, Suceava, Botoșani, Iași. Toate aprecierile și gîndurile noastre bune pentru osîrdia d'lui Nicolae Lupan, președintele Asociației Mondiale „PRO-BASARABIA ȘI BUCOVINA", și a dlui Dumitru Pardău, președintele Filialei Centrale „Pan Halippa". (În nr. 24 din 17—23 iunie al FLACĂREI s-a publicat programul integral al întregii acțiuni).

Așa cum îl arată și numele, „Drumul Crucii" este mai întîi de toate o rugă către dumnezeire ca să ajute neamul românesc și să-l izbăvească de cele rele. Și cîtă nevoie avem acum de ajutorul Celui de Sus, cîți dușmani și cîte adversități avem de potolit, cîte uriașe piedici avem de înlăturat și cîte obstacole de trecut pentru a ieși la liman și a propăși.

În al doilea rînd „Drumul Crucii" este Calvarul nostru, Golgota noastră simbolică în lupta pentru Unire. La Unirea din 1918 au pus umărul cu nădejde înșiși conducătorii politici de atunci ai României și Basarabiei, marii bărbați de stat Ferdinand, Brătianu, Maniu, Take Ionescu, Inculeț, Halippa, Stere. Acum noi, cei ce ne zbatem și suferim pentru a face din nou, pentru veșnicie, Unirea Basarabiei cu patria-mamă, România, suntem lăsați singuri, puterea, și cea de la București, și cea de la Chișinău, are alte planuri și alte socoteli. Și întrucît trebuie să ne luptăm pentru Unire nu numai cu dușmanii, ci și cu domnii Iliescu și Snegur, „Drumul Crucii" este și al Calvarului. Îl vom străbate însă pînă la capăt și ne vom lăsa răstigniți de va fi nevoie, numai să se plinească acest mare vis al tuturor românilor ,să se vindece rana deschisă și sîngerîndă a unui neam întreg. Noi, românii de la dreapta Prutului, să nu uităm nici un moment că frații basarabeni doar pe noi ne au, către noi privesc și în noi își pun toată speranța. Să nu-i dezamăgim ! Nici un sacrificiu din partea noastră nu este prea mare cînd e vorba de a-i ajuta pe românii de la răsărit de Prut.

Din toate aceste motive, putem conchide că „Drumul Crucii" este, finalmente, drumul speranței și al regăsirii noastre, a românilor toți, frate cu frate, soră cu soră. Să străbatem ,în sufletul nostru, cu toții „Drumul Crucii", cu gîndul că nu-i departe ziua cînd românii vor fi iarăși împreună și nu se vor mai despărți niciodată.

ION D. GOIA

Clauza supraviețuirii

Ca Petru I, dar nu ca Petru I

În timpul vizitei lui în Statele Unite, Boris Elțin, președintele Rusiei, a fost comparat cu țarul Petru I, adică la fel de înnoitor și cu deschidere spre Europa ca și acesta. Desigur că pe acest țăran ajuns astăzi în fruntea celei mai întinse țări din lume comparația trebuie să-l fi flatat foarte mult.

Dar, abia întors la Moscova, Elțin și-a dat din nou (a cîta oară) în petic. Luînd de bune relatările lui Ruțkoi cu privire la situația din Transnistria și la evoluția evenimentelor de acolo, în mod concret în legătură cu acțiunile autorităților de la Chișinău de a apăra Tighina de bandiții lui Smirnov, sprijiniți de armata a 14-a a Rusiei, Boris Elțin nu s-a știut să denatureze complet cele petrecute și să amenințe pe conducătorii Republicii Moldova. Cică atunci cînd la hotarele țării (??) se petrec atrocități comise de... moldoveni împotriva populației civile pașnice (!!??), el, Boris Elțin, se simte dator să ia măsuri energice, să intervină cu forța militară etc.

Declarațiile lui Elțin au lăsat perplecși pe mulți. Cum adică, se întreba „France Presse", la hotarele Rusiei ? Însă cunoscătorii politicii ruși nu s-au mirat. Indiferent cum s-au numit ei, cei ce-au stăpînit la Kremlin au suferit de o boală cumplită : mînciuna le-a intrat așa de tare în sînge încît au ajuns s-o ia chiar ei drept adevăr și s-o impună cu forța armelor. Elțin nu face nici el excepție. Se comportă ca țarii. Dar nu ca Petru I (cu excepția, poate, a înclinațiilor bahice). Petru I avea o mie de păcate dar era înzestrat cu bun simț și nu era perfid. Boris al nostru te trimite către alte nume de țari : Vladimir Ilici și Iosif Vissarionovici.

ION D. GOIA ■

MIRCEA DRUC:

„Rușii nu vor reuși să-și refacă imperiul!"

Mircea Druc, bucovinean, fost ministru al Basarabiei, actualmente președinte al Frontului Popular Creștin Democrat din Moldova, locuiește tot mai mult în țară. Recent, prin hotărîre judecătorească, și-a recăpătat cetățenia română, pierdută de înaintașii săi care au cedat în 1940 Basarabia, Herța și Bucovina de Nord ca pe nimic. Mircea Druc s-a trezit în Imperiul Răului și a învățat carte în Imperiu. În consecință, poate fi acuzat de orice rău. Totul e posibil deoarece a fost sub ruși. Despre el se poate spune orice, inclusiv că a fost spionul Japoniei, știut fiind că Japonia n-a încheiat nici pînă în ziua de azi un tratat de pace cu sovieticii. Druc știe toate acestea și-și dă seama că orice apărare e inutilă. Vînare de vînt.

Unde locuiește dl Mircea Druc în București ? Iată o întrebare care a generat multe speculații. I-a lăsat într-adevăr familia Petre Roman o locuință pe strada Roma în București ? Privesc încăperea. E a unui internat școlar. Banalul pat de fier, pătura, noptiera, nimic nu aduce nici pe departe cu ceea ce se spune prin tîrg. Discuția se leagă extrem de greu, poate și pentru faptul că întrebările ziariștilor seamănă unele cu altele, dar poate și pentru faptul că Mircea Druc, om cu studii sociale, uită că politicianul trebuie să repete, mereu, cu aceeași convingere că întotdeauna emite o noutate. Machiaverlicuri ?...

Am stat de vorbă cu fostul prim-ministru de la Chișinău la o zi după căderea guvernului Valeriu Muravschi. Evident că l-am întrebat :

— Domnule Druc, ați prelua conducerea guvernului de la Chișinău ?

— Cum adică „aș prelua-o" ? Ar prelua-o oricine dacă într-adevăr e nevoie. Încă nu m-am gîndit la asta. Mai degrabă m-am gîndit că aș putea prelua conducerea unui pluton de luptători pe Nistru.

— Aveți cumva un nou program de guvernare ? Ce are el esențial ?

— Am, dar de ce să-l dau în vileag. Ce-aș face, ce-aș drege ? Regret un singur lucru în legătură cu cele ce se întîmplă în Basarabia. Le-am propus celor de la Chișinău să mutăm capitala republicii la Dubăsari — intuiam ce avea să urmeze — dar ei n-au înțeles propunerea mea are ceva strategic. Ce-aș face eu dacă aș ajunge din nou prim-ministru ? Aș face ce-ar trebui.

— Ce-i atît de complicat în Basarabia, domnule Druc ? Revenirea acestei provincii la patria-mamă, România, poate fi făcută, pe cale legală, și în jumătate de oră. De ce sînt, totuși, atît de complicate lucrurile aici ?

— Datorită armatei a 14-a și coloanei a cincea, ca să dau numai două exemple.

— Care coloană a cincea ?

— Cum, care ? Rușii, ucrainenii, bulgarii, găgăuzii, toți cei anume veniți în Basarabia. Ei s-au implintat în Basarabia, sînt foarte activi și nu vor unirea. Unirea o vor românii, dar ceilalți nu. Și de aceea sînt ca pe front, știu că trebuie să țină frontul, măcar atît dacă deocamdată nu pot restabili imperiul. N-a scris Grușevschi încă înainte de primul război mondial și în secolul trecut că Basarabia trebuie să fie pămînt ucrainean, dînd el sfoară în țară ucrainenilor : Mutați-vă cu traiul în Basarabia, poate că va veni un timp cînd noi vom stăpîni acest pămînt !

— Dacă în acest moment cele două parlamente, de la București și de la Chișinău, ar declara unirea Basarabiei cu România, credeți că problema Transnistriei s-ar rezolva ?

— Luptele ar continua. Ar fi lupte crîncene. Eu bănui că separatiștilor le-a dat curaj experiența Serbiei. Au prins curaj văzînd neputința comunității internaționale în a-i potoli. Nu vor să piardă, mai ales că s-au convins că puși de la centru n-are sorți de izbîndă. De aceea acum încearcă invers, de la marginile imperiului, gîndindu-se, probabil, și la experiența lui Franco, generalul rebel care n-a încetat ostilitățile de la Madrid sau Barcelona, ci din Maroc. Sînt acum mai multe cauze și interese. Interesul ucrainenilor, al bulgarilor, al găgăuzilor. Apoi al rusilor care, avînd gîndire imperială, speră să restabilească ce-a fost. Asta în contextul în care s-ar încerca darea jos a lui Elțin. Poziția de aici contează, avînd sub priviri România și Ucraina, după cum contează poziția rușilor în Königsberg, unde se află în spatele balticilor, sau cea din Osetia, din Caucaz. La ora H se poate acționa din aceste zone, în coordonare cu centrul.

— Afirmați într-o discuție anterioară, că rușii, acum o adevărată obsesie pentru mulți dintre noi, vor deveni un fel de austrieci. Cîndva și austriecii erau prezenți tot atît de mult în viața unei părți a românilor, pentru ca astăzi să fie undeva departe în Europa.

— Spun asta pentru că eu cred că nu vor reuși în tentativa lor de a restabili imperiul, urmînd să se consoleze asemenea englezilor, francezilor și chiar portughezilor.

— Și totuși, ce se întîmplă acum la Chișinău, după plecarea guvernului condus de Valeriu Muravschi ?

— Scenariul centrului a fost următorul : Conflictul dintre Frontul Popular Creștin Democrat și Snegur este ireconciliabil. Dar ei nu s-au gîndit și la faptul că noi, chiar și în aceste condiții, vom pune mai presus decît orice ideea națională, întregirea patriei și tot ce putem subordona acestora. Au lansat ideea că Frontul Popular vrea să-l dea jos pe președintele Snegur. Dar cum lucrul acesta nu mai ține, au decis să-l dea ei înșiși jos pe mul il voi prezenta atunci cînd va începe campania electorală, în scris și oral.

— Știu că în foarte multe cercuri de la București — de la cele jurnalistice pînă la cele politice — candidatura dumneavoastră la președinția României este pusă sub semnul întrebării. Vreau să vă spun că sîntem departe de acel entuziasm pe care poate că l-aș fi dorit. S-a ajuns pînă acolo încît s-a afirmat că nu trebuie să căutăm un președinte al României la Chișinău.

— Dar Chișinăul nu e România ?! Ca să pui problema așa, trebuie să fii cel puțin cretin. Asta înseamnă tot atît de bine că nu trebuie să căutăm președinte nici la Arad, Brăila sau Craiova. Adică România dumitale unde e dacă nu la Cahul și Cernăuți Chișinău și Arad, Brăila și Oradea ?

— Chestiunea e pusă de un alt candidat la președinție, vă rog !

— E un cretin prin excelență dacă are viziunea asta. Cum poți să spui așa ceva, România e România. Dați-mi voie să vă întreb și eu ceva : Presa românească este liberă sau este cenzurată ?

— Este liberă atît cît vrea ea.

— E liberă ?! Atunci eu vă propun să cumpărăm ziarele de azi (vineri, 12 iunie — n.a.) și să citim un comunicat venit prin fax de la Cernăuți. Ziarele publică întreg comunicatul, în afară de ultimul alineat : „Participanții la Congresul I al Românilor din regiunea Cernăuți au adoptat o declarație în care-și exprimă adeziunea la propunerea unor partide și mișcări social-politice din România și Republica Moldova privind desemnarea domnului Mircea Druc, președinte al Frontului Popular Creștin Democrat din Moldova, în calitate de candidat pentru alegerile prezidențiale din România". Radio București n-a dat acest paragraf. la fel ziarele de la București. Dv. o veți cenzura ?

— Nu.

— Atunci vă rog să faceți în revista dv. o rubrică „Știri cenzurate în România". De ce se cenzurează, domnule ?

— Chiar ați lucrat cu K.G.B.-ul, domnule Druc. Iertați-mi naivitatea întrebării.

— Da. Am lucrat cu K.G.B.-ul, am fost anchetat de mai multe ori de K.G.B., am fost persecutat. Dar ce înseamnă a lucra cu K.G.B.-ul ?

— Colaborator, ofițer, ofițer acoperit. Sînteți acuzat în dese rînduri.

— De cine ?

— Chiar de oameni politici. Vă întreb acest lucru pentru că el constituie în țară umbra cea mai puternică asupra personalității dv.

— Bine, și atunci cum pot eu să demonstrez contrariul. Să demonstreze cei care mă acuză. În presă se poate scrie orice, de pildă că mama lui Petre Roman este nepoata lui Dolores Ibarurri sau că soția lui Iliescu este sora lui Gorbaciov. Eu am să vă întreb : De ce K.G.B. și nu C.I.A. ? Evident, eu pot să zic despre dumneata orice.

— Domnule Druc, observ încă de la începutul acestei discuții că vă manifestați ca un om nemulțumit. Ce vă nemulțumește ?

— De ce să fiu nemulțumit ? Eu mă întreb dacă să las totul baltă aici și să plec acolo la Chișinău. Eu sînt îngrijorat, omule, de ce să fiu nemulțumit ? Stau și mă gîndesc ce se întîmplă acolo, ce trebuie să fac în cazul băieților din Frontul Popular care sînt arestați și dați dispăruți. Am probleme, nu sînt nemulțumit.

— Și totuși în țară se știe destul de puțin despre Frontul Popular Creștin Democrat din Moldova. Ce este acum Frontul Popular ?

— Ca să aflați vă dau statutul.

— Ce să fac eu cu statutul ? Ce să înțeleg ? Eu v-am întrebat pe dumneavoastră, de la dumneavoastră vreau să aud ce este F.P.C.D.

— Este o mișcare populară de eliberare națională, s-a scris atîta despre acest lucru. Luați documentele și citiți.

— Știți ce, domnule Druc, la fel ca dumneavoastră și eu am citit la viața mea „documente" în care se scria foarte frumos. În realitate însă... Dar cunoașteți că pentru a candida la președinția României trebuie să renunțați la funcția de președinte al F.P.C.D. ?

— Nu știu că trebuie să candidez la președinția României, nu știu că trebuie să renunț la..., nu știu, dv. de unde știți că trebuie să renunț ?

— De ce vă enervați ? Legea e limpede, un șef de partid dintr-o țară nu poate candida în altă țară ; F.P.C.D. are candidați în Parlamentul de la Chișinău...

— Nu sînt partid, domnule, de unde chestia asta, de ce încurcați ițele, F.P.C.D. nu este partid. Asemenea Consiliului Național al Unirii, Frontul Popular nu este partid.

— Să zic că am înțeles. De ce atîta discreție la Consiliul Național al Unirii, nu e cenaclu, totuși ?

— Nu vedem de ce trebuie să trîmbițăm, dar avem un program care nu este al meu, al lui Mircea Druc, ci e programul Consiliului Național al Unirii.

— Înțeleg că acceptați să candidați, totuși, la președinția României. Cum vedeți această candidatură ? Sînteți de acord să fi candidatul Mișcării Ecologiste din România ?

— Nu pot să candidez din partea unui partid, dar accept să fiu susținut. Nu pot să candidez din partea M.E.R.-ului, a P.N.Ț.C.D.-ului sau a altui partid, dar să mă susțină. Nu-mi permit să mă afiliez unui partid.

— Dar sindicatelor ?

— Nu numai sindicatele, dar dacă toate formațiunile vor să mă susțină e bine. Am și spus că nu vreau să mă susțină nimeni anume, iar dacă aș dori să mă susțină cineva, aș putea fi tineretul, cu care aș avea șanse să fac un viitor, aș vrea să mă susțină bătrînii ca să fiu respectat, aș vrea să mă susțină producătorii. aș vrea să mă susțină gulerele albe. Eu nu vreau să mă susțină un partid. eu vreau să fiu susținut de tineretul român.

— Adevărat, dar în societatea democratică e acceptat un joc. Știți de ei ?

— Partidele care s-au făcut la noi nu se pot încă identifica.

Despre Muravschi și Snegur

— Muravschi este omul rușilor ?

— Nu se poate spune acest lucru, el este un băiat bun, un bun contabil. E omul lor ? Nu ! E un bun contabil, atîta tot.

— Sînteți prieten cu Snegur ?

— Niciodată n-am fost prieten și nu sînt prieten cu Snegur. Eu cu Snegur venim din lumi diferite, totul e că ne-a adunat Dumnezeu într-un moment greu. Nu sîntem prieteni, cum putem fi prieteni ?! E exact cum ai spune : „Rațiu este prieten cu Iliescu !" sau „Ticu Dumitrescu este prieten cu Iliescu !".

Federativa pe Nistru ?

— Este federalizarea Republicii Moldova un pericol mortal pentru Unire ?

— O Republică Moldova federalizată nu va mai putea să se unească niciodată cu țara decît printr-o conjunctură sau printr-o încălcare.

EUGEN MIHĂESCU ■

Mulți spun că economia românească e în cădere liberă. Nu mai puțini susțin că această cădere e minuțios dirijată. Există, bineînțeles, și opinii contrare, conform cărora stăm ca pe roze, chiar dacă pe ici, pe colo...

În unanimitate, însă, toți au fost de acord că un tîrg de amploarea TIBCO '92 trebuie să fie o expresie a stării acestei economii.

Dincolo de declarațiile oficiale și de optimismul exagerat generat de gruparea tarabelor într-o zonă separată, de relativa lipsă a hîrtiilor și cojilor de semințe din pavilioane și de pe alei, ca și de aportul substanțial al Poliției noastre la buna desfășurare a tîrgului — care aport s-a cuantificat, cel puțin pentru Poliția rutieră în sume importante încasate sub formă de amenzi de la vizitatorii care au avut neinspirata idee de a veni la tîrg cu mașinile, pe care, nu le puteau parca, dealtfel, decît neregulamentar (contra cost, firește, că și Primăria trebuie să cîștige, că și ea e săracă, nu ?) — dincolo de toate acestea deci, noi am încercat să privim recent încheiatul TIBCO '92 ca pe o necesară — și posibilă — oglindă a stării economiei românești azi. Dar nu numai a economiei...

În tîrg, ca la C.F.R. : două bilete pe același loc

— Prima impresie? Numărul mic de vizitatori.

— Care credeți că e cauza acestui fapt ?

— Poate prețul de intrare.

— Doar el ?

— Ar mai fi concurența pe care o fac tîrgurile de toamnă și tîrgurile specializate. În privința impresiilor despre tîrg, am voie să amintesc și nemulțumirile pe care le-am întîmpinat ?

— Desigur, sînteți chiar invitat s-o faceți.

— Mai întîi doresc să vă spun că am închiriat o suprafață de teren pe care am plătit-o cu două luni înainte, iar în momentul în care am venit să-mi ocup locul, era pe trei sferturi ocupat de alții care, la rîndul lor, plătiseră.

— Deci pentru aceeași suprafață de teren s-au luat două prețuri ?

— Așa se presupune, pentru că altfel n-aveau cum să ocupe acel teren.

— Și cum ați rezolvat situația ?

— Printr-o soluție de compromis cu vecinii pe care i-am găsit pe terenul meu. Dar să știți că am și alte nemulțumiri.

— Vă rog.

— Serviciul de tîrguri nu și-a respectat contractul referitor la instalațiile de curent electric și de apă. Dacă vedeți că am curent, acest lucru îl datorez tot înțelegerii mele cu vecinul, ca să zic așa, iar telefonul a funcționat începînd doar cu a doua zi de tîrg.

Mircea Bălănescu — directorul firmei INTERAKO s.r.l. :

Concurența este binevenită

— Relațiile stabilite pe durata tîrgului au fost foarte bune. Am încheiat contracte benefice. Tîrgul este un bun prilej de cunoaștere a cererii și ofertei. Concurența este binevenită.

Domnul Ovidiu William Măreulescu, președintele firmei OVIMAR — Security and communications sistem S.R.L. România — U.S.A. :

Reticență în realizarea tranzacțiilor din cauza instabilității politice și financiare

— Impresia de ansamblu asupra tîrgului este destul de bună, deși am unele nemulțumiri legate de confuzia în care a plutit personalul de deservire și de instalare a expoziției. Sînt de asemenea total nemulțumit de instalația electrică (iluminație proastă, ventilație absentă). Grupurile sanitare au fost înfundate, apa în loc să curgă la robinet, curgea pe jos. În ceea ce privește relațiile mele cu eventualii clienți, am observat o anumită reticență în realizarea mai rapidă a tranzacțiilor, din cauza instabilității financiare și politice. Firește, mă refer nu numai la contractele cu românii.

Simion George — patronul firmei SIMOL Impex s.r.l. :

Există totuși dorința de colaborare

— Față de TIBCO '91, la ediția din acest an, s-au [illegible] mult mai mulți doritori pentru o reală colaborare. Participarea a fost benefică atît pentru noi cît și pentru cei care au achiziționat produsele noastre. Concurența ne-a ajutat, deoarece la cîteva standuri cu produse similare prețurile au fost foarte mari, ceea ce a influențat favorabil încheierea unui important număr de contracte cu firma noastră.

LA SPARTUL TÎRGULUI

Gheorghe Voicu — directorul asociației ZORILE, Chișinău — Republica Moldova :

Tîrgul — o manifestare normală a oamenilor de afaceri

— Ce să vă spun ... Este un tîrg ca toate celelalte. Aceasta este o manifestare normală a oamenilor de afaceri, aici se contopesc interesele cu relațiile comerciale. Cîștigă acela care asigură satisfacerea necesităților consumatorului, acela care propune și ține cont de gusturile și posibilitățile de cumpărare, adică de conținutul buzunarului.

Viorel Negrea, director SC FEPER SA :

Trebuie să învățăm din greșelile trecute

— La TIBCO '92 se constată o îmbunătățire evidentă a omogenității vizitatorilor față de tîrgurile anterioare în sensul creșterii numărului specialiștilor. Considerăm că menținerea unor prețuri mari la intrare va avea un rol important. Avem multe observații la adresa organizatorilor care nu vor să învețe din experiența negativă a tîrgurilor trecute. Deși am plătit toate serviciile necesare organizării standului nostru (instalații apă, lumină, mobilier etc.), unele nu au fost finalizate nici pînă în ultima zi.

Costin Mironiuc, marketing coordonator al firmei OVIMAR :

Instabilitatea leului a împiedicat încheierea de contracte

— Nu s-a putut încheia nici un fel de contract. Nici unul din cei din jur cu care am vorbit n-au realizat contracte. Aceasta, din cauza instabilității leului și a imposibilității convertirii acestuia în valută. Totuși tîrgurile sînt necesare, deoarece îți dau posibilitatea să stabilești contacte cu ceilalți. Impresia generală creată de actuala ediție a tîrgului este bună, dincolo de inerentele frecușuri. Mi se pare că bunul gust a fost mai acasă decît la edițiile precedente.

Ilie Dumitrescu, director SC Starom Impex s.r.l. :

Societățile pe acțiuni nu colaborează cu firmele particulare

— În ediția din acest an se observă o mai mare participare, numărul firmelor particulare a crescut mult. Dorim ca S.A.-urile să fie mai receptive la colaborarea cu firmele particulare, și mai hotărîte în decizii. Singura firmă care a participat la tratative serioase cu noi a fost MAȘINIEXPORTIMPORT.

Karel Buis director și acționar olandez al firmei ROM WEST EURO S.R.L.

Standurile trebuiau grupate pe specialități

— Tîrgul este mult mai bine organizat decît anul trecut, mai curat, mai profesional făcut. Au fost scoase acele chioșcuri de prost gust, locurile de parcare au fost cu mai multă grijă aranjate. Am și o rezervă. Ar fi fost mai bine ca expoziția să fi fost organizată pe specialități. E neplăcut să vezi cum stă alături o mașină de prelucrare a lemnului cu produsele alimentare. Dealtminteri, inițial aceasta a fost intenția. Nu știu de ce nu s-a respectat. Cît privește contactele de afaceri ale firmei noastre, pot să afirm că acestea au fost mult mai numeroase decît la tîrgul precedent".

Microinterviu cu inginerul Mihai Părăscan, director general al firmei mixte germano-română H C S ROM-TRADE S.R.L.

Anchetă realizată de ANASTASIA MANIU, EUGENIA VASILE, ROXANA MANOLESCU

TOP COATE GOALE

AGRICOMEX–PRODCOMP SRL – Calea Dorobanților nr. 102–110

orar 8–19, sîmbătă 8–14

– carne porc calit. I	396 lei/kg
– carne porc – pulpă	676 lei/kg
– ceafă	805 lei/kg
– parizer	215 lei/kg
– piept ardelenesc	407 lei/kg
– costiță afumată	344 lei/kg
– șunculiță	805 lei/kg
– ciolan afumat	338 lei/kg

PRIMCOM SC Calea Dorobanților nr. 97
orar 7–18, sîmbătă 8–14

– năut (cutie 250 g)	17 lei
– ciocolată Diana	130 lei
– piper	760 lei/kg

MEDICAMENT FĂRĂ EGAL ÎN BOLILE HEPATO-BILIARE

La trei luni după naștere, fetița noastră, Mihaela, a fost internată la Clinica de pediatrie II din Cluj-Napoca, unde s-a constatat că suferă de hepatită cronică. După luni de spitalizare și tratament cu cele mai noi preparate de sinteză, probele hepatice au rămas neschimbate. Atunci am apelat la terapeutica naturistă a medicilor Aristina și Ludovic Elthes din Oradea. Treptat, boala a regresat. În prezent, analizele sînt perfect normale, iar fetița se simte excelent. Nu avem cuvinte pentru a ne exprima recunoștința față de salvatorii copilei noastre.

Florica și Mircea Balint,
Cluj-Napoca,
Str. Dîmbovița 22

Important

Extractul vegetal „ELCOHEP", aprobat de Ministerul Sănătății și brevetat în 7 țări ale lumii, și-a dovedit eficacitatea pe o impresionantă cazuistică în tratamentul hepatopatiilor (deschinezii biliare, hepatite cronice, ciroze hepatice). Cei ce doresc o programare, o pot obține la telefoanele 991/30031 (între orele 9–21) și

991/36298 (între orele 16–21), sau adresîndu-se în scris Societății [illegible] ciale „Elcohep" S.R.L., Oradea, str. Ady Endre 72, cod. 3700.

Mîna lungă a FSN-ului

CLUBUL CONSTITUȚIONALIȘTILOR

...ajul instituțiilor politice ro... ești de după decembrie 1989 s-a îmbogățit cu recent înființata Curte Constituțională. Pentru a fi cît mai exacți, trebuie să spunem că rolul și atribuțiile acestui organism au fost stabilite de proiectul Constituției României elaborat de F.S.N. și devenit, după referendumul din 8 decembrie 1991, legea fundamentală a țării.

În Dreptul românesc, Curtea Constituțională nu are nici o tradiție. Înainte de instaurarea regimului comunist, asupra constitutionalității legilor se pronunțau instanțele judecătorești și în special Înalta Curte de Casație și Justiție, echivalentul Curții Supreme de Justiție de astăzi.

În Franța, după al cărei model s-au inspirat „părinții" Constitutiei fesenișt, există un Consiliu Constituțional cu următoarea componență: 9 membri cu un mandat de 9 ani, ce nu poate fi reînnoit (3 sînt desemnați de președintele Republicii, 3 de președintele Adunării Naționale și 3 de președintele Senatului) la care se adaugă și o parte din foștii președinți ai Republicii Franceze aflați în viață.

În alte țări (S.U.A., Elveția, Germania) controlul constitutionalității legilor se înfăptuiește prin organe jurisdicționale.

Care au fost deci motivațiile care au stat la baza creării acestei instituții politico-juridice? Pentru a formula un răspuns pertinent este necesar să aruncăm o privire asupra prevederilor cuprinse în Constitutie cît și asupra componenței Curții Constituționale.

O primă observație este următoarea: Curtea Constituțională este gîndită și reglementată juridic ca un **supraorganism statal** cu rolul de a susține și întări instituția prezidențială. Art. 140, alin. 2, arată că: „Trei judecători sînt numiți de Camera Deputaților, trei de Senat **și trei de Președintele României**". Această prevedere nu este deloc întîmplătoare, pentru că la capitolul „atribuții", Curtea Constituțională:

„veghează la respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui României și confirmă rezultatele sufragiului";

„constată existența imprejurărilor care justifică interimatul funcției de Președinte al României și comunică cele constatate Parlamentului și Guvernului";

„dă aviz consultativ pentru propunerea de suspendare din funcție a Președintelui României" (art. 144, alin. d—f).

Aceste atribuții reprezintă dovada peremptorie a afirmației noastre de mai sus în sensul că Curtea Constituțională este un supraorganism statal. Cum poate fi calificată implicarea Curții Constituționale în procedura de alegere a președintelui decît ca o imixtiune, mai mult, ca un control al activității Comisiei Electorale Centrale și a Curții Supreme de Justiție?

În ce privește componența Curții Constituționale trebuie remarcat faptul că persoanele numite (sau alese) în acest organism sînt — în majoritatea lor — favorabile actualului președinte.

Este adevărat că art. 141 stipulează că „Judecătorii Curții Constituționale trebuie să aibă o pregătire juridică superioară, înaltă competență profesională și **o vechime de cel puțin 18 ani în activitatea juridică sau în învățămîntul juridic superior**", dar ținînd cont de faptul că acest organism va desfășura o activitate eminamente jurisdicțională, de soluționare a unor litigii cu caracter constitutional, nu putem înțelege cum au fost alese (sau numite) persoane care nu au desfășurat o asemenea activitate. Domnii Ioan Muraru, Viorel Mihai Ciobanu și Antonie Iorgovan nu se pot mîndri cu o activitate practică în domeniu. Mai mult, dl Antonie Iorgovan este absolvent al secției administrative a Facultății de Drept, ceea ce înseamnă că fără susținerea unor examene de diferențe nu poate să ocupe post în magistratură. Adică nu are „înaltă competență profesională" despre care face vorbire Constituția României.

Și în planul concepțiilor politice, membrii Curții Constituționale se apropie de idealurile actualului președinte. Ei provin din pepiniera p.c.r. Astfel, **dl ANTONIE IORGOVAN** a deținut în timpul studenției **funcția de secretar al Asociației Studenților Comuniști din Facultatea de Drept. Dl VIOREL MIHAI CIOBANU a îndeplinit ani în șir funcții importante în cadrul Comisiei Naționale de Repartizare a Absolvenților din Învățămîntul Superior**, pendinte de Ministerul Învățămîntului. În trecut a intrat în tabăra Iliescu a F.S.N. Adică în F.D.S.N.

Dl **IOAN MURARU** este profesor de drept constituțional. Domnia sa are acum sarcina de a veghea la respectarea Constituției României ce se bazează — între alte principii — și pe acela al separațiunii puterilor în stat. Dar iată ce se putea citi în cursul de „drept constituțional socialist român" al conferențiarului dr. — pe atunci — Ioan Muraru : **„În doctrina juridică burgheză mai este încă la modă teoria separațiunii puterilor în stat, conform căreia în stat ar exista trei puteri și anume : puterea legislativă, puterea executivă și puterea judecătorească. ACEASTĂ TEORIE ESTE NEȘTIINȚIFICĂ, ea venind în contradicție cu teoria unicității puterii de stat (...).** În literatura juridică socialistă (...) s-a respins și se respinge teoria separațiunii puterilor ca nestiințifică. În statul socialist lipsesc temeiurile principale care determină separația puterilor și anume teama de popor și de „tirania" lui și lupta de concurență între grupuri și persoane. (...). De aceea în statul socialist puterea aparține în întregime oamenilor muncii și nu se admite existența și a unei alte puteri care să limiteze puterea de stat a poporului". Fără comentarii !

Președintele acestui original organism a fost ales dl **VASILE GIONEA** — ex-deputat P.N.Ț.-C.D. Interesant este faptul că dl profesor Gionea s-a numărat printre cei trei judecători propuși de dl Ion Iliescu. Dar lucrurile au totuși o explicație și ea rezidă în **redactarea, susținerea și votarea actualei Constituții, trecînd peste interesele celor care i-au acordat voturile și ale partidului care i-a propus candidatura la 20 mai 1990.** P.N.Ț.-C.D. îl acuză acum cu îndreptățire de trădare. Și încă ceva : **ex-deputatul țărănist a predat azi în șir drept economic socialist la... Academia Ștefan Gheorghiu !**

Acest veritabil club al constitutionaliștilor (mai vechi sau mai noi, reali sau numai iluzorii) este creat pentru susținerea președintelui Ion Iliescu.

Cei care compun Curtea Constituțională sînt, așa cum am mai spus, atașați prin formație și deprinderi doctrinei marxist-leniniste. Ei nu au nimic în comun cu statul de drept, adică cu ceea ce trebuie să creăm în România anului de grație 1992 și a acestui sfîrșit de mileniu anticomunist și profund democratic.

LUCIAN TUDORANCEA

Vadim, ambasada Irakului și limba rusă

Chiar dacă Vadim a izbutit să păcălească două personalități de frunte ale vieții noastre publice, pe domnii Stolojan și Spiroiu, să participe la „jubileul" (Cum ai putut, Vadime, să lași să-ți scape o asemenea enormitate ? În politică, mă rog, nu-i meseria ta, dar în domeniul lingvisticii ? Nu știi că „jubileu" înseamnă „împlinirea a 50 de ani" ? Și că singura extindere admisă a ariei semantice a termenului este la **unele aniversări rotunde — 20, 25, 30 etc. de ani ?** Jubileu la 2 ani ? Ei, haida-de !) revistei pe care o conduce, în ultima vreme redactorului-șef al „României Mari" nu i-au prea ieșit pasiențele : ba a fost dovedit că a încheiat un tîrg cu stăpînirea, punîndu-se cu arme și bagaje în solda ei, ba pe la Ploiești plesa iese de sub controlul regiei celui inculpat, ba a fost redeschisă problema stipendierii de către irakieni a lui Vadim, ca el să dea tare în evrei. Despre afacerea irakiano-vadimistă în întregul ei am să scriu cînd am să am date mai multe. Deocamdată, doar cîteva observații.

Încep prin a constata că nimic din ce-au spus irakienii întru apărarea lor și disculparea lui Vadim nu stă în picioare. — basme de adormit copiii, prin care ambasada lui Saddam încearcă să ducă cu presul opinia publică românească. Cică e vorba de un fals al cărui autor a folosit o coală cu antetul ambasadei, utilizată în mod curent pentru redactarea comunicatelor de presă, procurată de ambasada noastră de pe piața locală". Excus ! „Pe piața locală", adică în București și, în general, în România, nu se vinde nici un fel de coală cu antet de ambasadă. Mai este evocată absența ștampilei. Poveștl ! Și cel mai novice funcționar al unei reprezentanțe în străinătate știe că actele emise și expediate (difuzate, înmînate) de ambasade se împart, din punctul de vedere care interesează aici, în patru categorii : cu semnătură și ștampilă, cu semnătură (fără ștampilă), cu ștampilă (fără semnătură) și, în sfîrșit, fără semnătură și fără ștampilă (de pildă, aide-mémoire-urile sau traducerile neoficiale). Cu atît mai virtos nu era de așteptat să pună ștampila cineva care consemna o tranzacție oneroasă. Alt argument adus de irakieni — „stilul neîngrijit și greselile de limbă", care nu caracterizează corespondența ambasadei respective. Ei, da, n-o fi caracterizînd corespondența oficială, normală, făcută la lumina zilei, care e, firește, redactată de buni cunoscători ai limbii române. Cum însă conținutul scrisorii e acela cunoscut, se poate presupune că funcționarul respectiv, știutor nu prea grozav de românește, **și-a făcut el însuși scrisoarea.** Mai bine zis, a tradus-o.

Da, pentru că o analiză fie și sumară a textului — indiferent dacă este autentic, deci compus de complicii lui Vadim, sau fals, adică alcătuit de dușmani de-ai săi — dovedește îndubitabil că avem de-a face cu o traducere **din rusă.** Deși fiecare sintagmă, fiecare construcție își strigă limba în care a fost concepută mă voi opri doar la cîteva din ele. Astfel, **„din nou** aș dori să vă mulțumesc" este un calc după **„snova** ia bî hotel Vas poblagodariti" (corect, în română : „aș dori să vă mulțumesc **din nou**"). Aceeași plasare a adverbului înaintea verbului pe care îl determină avem și în „sau **deloc** nu va fi publicat" (rusește „**ili sovsem** ne budet opublicovana") ; topica românească normală „sau nu va fi publicat **deloc**". Chinuita și aproape neinteligibila de către români zicere „Referindu-mă la relațiile noastre cu rezultat și servitoare cauzei sfinte..." se luminează dacă o retraducem în rusește : „V tom, što casaetsia naši rezultativnîie otnoșenia, služajscie sviaşcennomu delu...". Traducerea corectă în românește : „În ceea ce privește relațiile noastre, care au dat rezultate bune și care servesc cauzei sfinte...". Citim mai departe : „Îmi exprim speranța referitor la aceea, că...". Pe românește se spune : „Îmi exprim speranța că...", deci, fără „referitor la aceea" și fără virgulă, întrucît, în română, atributiva introdusă prin „că" nu se desparte niciodată de cuvîntul regent (substantiv sau un substituent al acestuia), pe care îl determină, prin virgulă. Totul se limpezește însă în rusește : „Virajaiu svoiu nadejdu c tomu, što...", deoarece în rusește e invers, atributiva introdusă prin „što" se desparte obligatoriu prin virgulă de regentul ei. Aceeași diferență și în ce privește completiva directă introdusă prin „să" ori „ca... să" (pe rusește „štobi") : în românește virgula este interzisă, în rusește este obligatorie. În consecință, în scrisoarea de care ne ocupăm, citim : „Vă rog, ca articolul să apară..." (calc după : „Proșu vas, štobi statiu otpeciatali..."), în loc de „Vă rog ca articolul să apară...".

Mai rămîne acum să ne lămurim într-o singură privință : Moscova crede în Vadim sau îl detestă ?

ION D. GOIA

EVENIMENTE MARI...

● **LA OLIMPIADA** de șah de la Manila, echipa masculină a Kirchistanului a învins cu 3—1 România. Kirchizii Zilberman și Kantzler se evidențiază meci de meci. Ca să nu mai spunem că aproape în fiecare echipă din fostele republici unionale se găsesc doi-trei kirchizi sau kirchize. ● **LA CEALALTĂ OLIMPIADĂ**, a verzilor, de la Rio, președintele Iliescu a avut întîlniri pozitive cu Suleyman Demirel și cu omologul său din Belarus. Domnul Iliescu nu poate să se întîlnească pozitiv cu președintele Bulgariei la Ruse. El merge, pentru asta, la Washington ; și așa mai departe, din Kamciatca la Vancouver, din Pekin la Polul Sud ne vom cunoaște mai bine vecinii. Doamne, ce bine e să fii omolog. ● **SUB TITLUL „ARHIVE NECUNOSCUTE"**, România Liberă publică pe cîte pagini, un extraordinar dosar întocmit de Doina Uricariu, referitor la valorile documentare și artistice inventariate în casa regală de o comisie de experți în anul 1948. Cum în aceste pagini se pun unele întrebări vizavi de soarta fondului unde carte din biblioteca regală, aduce aici mărturia că, în o altă comisie, a C.C.-ului a Ministerului Culturii, selecționa din biblioteci publice volumele cu cele mai frumoase cotoare, spre a se realiza biblioteca de cotoare a familiei Ceaușescu. Între cărțile luate și duse nu se știe unde din Biblioteca Institutului de Istoria artei se găseau multe provenind din fosta bibliotecă regală. ● **BURSA POPULARĂ** a certificatelor de proprietate o ia înaintea Bursei propriu zise, care — curat murdar — nici nu există. Hîrtiile de valoare se tranzactează cu prețuri variind între 500 și 250 000 lei. Dacă legea pămîntului ar cuprinde cuvenitul capitol privind posibilitatea de a vinde sau cumpăra teren agricol din noile împroprietăriri, zeci de mii de oameni în etate de la orașe ar trăi un timp mai bine și zeci de mii de moșii ar începe să producă așa cum au produs dintotdeauna moșiile. Dar noi nu, noi construim din nou un capitalism echitabil, o țară bogată cu oameni săraci. Cunosc personal femei foarte bătrîne care au primit pămînt, dar nu se pot urni din casă. ● **ÎNTR-UN EDITORIAL** intitulat „Diversionism", Sergiu Andon scrie despre evenimentele din 13—15 iunie 1990 și, apropo de mișcările promornarhiste constituite ulterior, observă că „fondul uman al acestui curent politic este eminamente pauper". Că domnul Sergiu Andon nu e monarhist, nu-i nici o dramă. Mai multe milioane de români sînt eminamente dezinteresați de chestiune și — cum zice o parabolă — asta-i situația ! Dar ca să spui că „fondul uman" al unui curent politic, care a scos de Sfintele Paști în stradă 500 000 de bucureșteni e „eminamente pauper" e dramă ! Personal, n-aș îndrăzni să afirm nici măcar despre o stradă cu țigani din Ferentari că vine cu un fond uman pauper. ● **CONVENȚIA DEMOCRATICĂ** naște greu și în dureri un candidat la președinție. Procesul e atît de dificil întrucît e mare criză de personalități în Convenție. Iar personalitățile nu se numesc, ci se aleg prin voința celui de sus. Al celui aflat mai sus de cei aflați sus, în fruntea C.D. În plus, C.D. nu vede ce vede toată lumea: alternativa Stolojan ! ● **148 475 SOCIETĂȚI COMERCIALE** înregistrate pînă la finele lui aprilie a.c. ! E o realitate și, am putea spune, un motiv de speranță întrucît, conform regulii bolovanului care se rostogolește, procesul se urnește greu, dar în această fază e și mai greu să-l oprești. Totuși, să nu ne amăgim, iarăși, cu cifrele. Putem să ajungem la 23 de milioane de societăți comerciale — omul și societatea ! — și faptul să nu însemne mai nimic, cît timp cele preocupate de producție și construcții fac un procent nesemnificativ. Peste 90 la sută din societăți vînd și cumpără. Dar ce vînd și cumpără, dacă nimeni nu produce ? ● **O FOTOGRAFIE** care-l înfățișează pe Răzvan Theodorescu adresîndu-se maselor publicată în revista „22" nr. 23 amintește șocant de imaginile cu Mussolini la tribună. Fotografia e realizată în zilele în care istoricul de artă incrimina public „o anumită parte a presei". ● **LUME BUNĂ** la aniversarea revistei „România Mare" — care ar avea toate motivele să se cheme „Ungaria Mică", pentru că de problemele Basarabiei se ocupă doar incidental. Nota comună a partidelor reprezentate la aniversare — Uniunea Liberală Brătianu, Uniunea Oportunistă Mînzatu, Uniunea de Stînga-deapta Văcaru și Uniunea Aiurea Vulpescu — e că rămîn fără mandat. Coane Vadime, la verbul matale poate afli niște soluzuri la cîștig, fiindcă astea de pahar trec repede la paharul mai plin. Cît despre hîrtia mai ieftină luată de „toată presa" (deoarece aici e clar că o altă „anumită parte a presei" n-a luat nimic) de la Fundația Sörös, declar fără complexe că aș lua hîrtie și de la „Fundația România Mare" dacă aș putea. Poate-ți amintești ce a zis ostașul sovietic trimis în linia întîi la Stalingrad: „Dacă mor, rog să fiu primit postum în rîndul membrilor P.C.U.S. Dacă nu, nu!" ● **UN DEPUTAT F.S.N.** de Bacău, Viorel Aramă, a fost zărit zilele trecute în oborul de vite local încercînd să vîndă un porc. Revista „Expres Magazin" sugerează în comentariul știrii, că ar fi ceva în afara normalului. În afara normalului ar fi fost dacă era invers. ● **PE MASA DE LUCRU** a Parlamentului se găsește o lege despre introducerea clerului în armată. Cum legea va fi, mai mult ca sigur, votată sugerăm dezbaterea și aprobarea unui capitol referitor la scoaterea armatei din rîndul clerului. Situația acesteia n-a fost clarificată încă, dovadă și amendamentul Tatu (că popă, iartă-mă doamne, nu pot să-i zic !).

TUDOR OCTAVIAN

...EVENIMENTE MICI

ANALIZĂ SINERGETICĂ
asupra eşantionului de păr
FIŞĂ DE ÎNSCRIERE PRELIMINARĂ

Numele şi prenumele ..... Data naşterii .....
Localitatea ..... Judeţul .....

A fost trimis anterior TALON DE PARTICIPARE
-- şi s-a înregistrat sub nr. ☐
-- nu s-a comunicat încă ☐

Nu s-a mai trimis alt talon ☐

Solicităm un formular de înscriere pentru ANALIZĂ SINERGETICĂ, menţionînd:
diagnosticul .....
simptomele .....

Ne interesează:
1. Elemente şi compuşi chimici: ☐ , din care:
a. constituente ale organismului (inclusiv vitamine) ☐
b. neconstituente ale organismului (şi localizare) ☐
2. Analiza sistemului/ aparatului/ organului .....
3. Infestare cu giardia (existenţă, localizare şi tratamentul compatibil) ☐
4. Raza de sensibilitate a biocurenţilor ☐
5. Argila benefică ☐
6. Culoarea benefică ☐
7. Recomandări (regim alimentar şi tratamente) ☐

Anexăm prezentei un plic timbrat, completat cu adresa pentru răspuns pe numele ..... Localitatea ..... Judeţul ..... (a se trece şi codul poştal).

NOTĂ: 1. Notaţi cu semnul x în căsuţele care conţin răspunsul afirmativ; 2. În cadrul analizei, indicele de sănătate şi poziţia patului sînt oferite gratuit; 3. Solicitări la pct. 2 şi 7 necesită obligatoriu analiza (prealabilă) a celor prevăzute la pct. 1.

DIAGNOSTIC PRIN FIRUL DE PĂR

Stabilirea diagnosticului prin analiza firului de păr a stirnit, cum era de aşteptat, un mare interes în rîndul publicului larg. Asemenea metode sînt practicate în mai multe ţări ale lumii, dar în România este vorba de o premieră absolută. Ea aparţine unui grup de specialişti, condus de prof. dr. ing. Dan Alexandru. Metoda îşi demonstrează utilitatea cu deosebire în maladii cu etiologie ascunsă. În numeroase cazuri, după stabilirea diagnosticului pe această cale, pacienţii au verificat autenticitatea rezultatelor, adresîndu-se în continuare unor laboratoare de analize medicale. Important de reţinut este însă faptul că analiza firului de păr a precizat cauza unor stări patologice, neidentificate pînă atunci prin mijloacele clasice de investigaţie.

Cei care doresc să obţină o asemenea analiză sînt invitaţi să completeze formularul alăturat, indicînd, prin marcarea căsuţei respective, investigaţia pe care o solicită (una sau mai multe). Se ataşează un eşantion de păr (o şuviţă subţire) şi un plic timbrat cu adresa expeditorului. Anvelopa va fi adresată revistei „Flacăra" (cu menţiunea : „Pentru ecosinergetica firului de păr"). Plicurile recepţionate vor ajunge, prin mijlocirea redacţiei, la laboratorul profesorului Dan Alexandru. Din acel moment, dialogul prin poştă va avea loc între colectivul de ecosinergeticieni şi persoana în cauză.

Miracolul Maria Vârlan în varianta bioterapeuţilor

De astă dată, revenim la o stea în ascensiune, bioterapeuta E-LENA LEONTE, bucovineanca a cărei forţă tămăduitoare este cu adevărat remarcabilă. Întrucît E.L. este descoperită, testată şi atestată într-ale bioterapiei de către doamna Maria Vârlan, ţinem ca primul dintre cazurile inedite la care ne vom referi să poarte numele ilustru al magistrei din Chişinău.

Cazul Elena Vârlan : pacientă al cărei nume are o rezonanţă aparte, îşi datorează vindecarea acelei ilustre doctoriţe în medicină alternativă Maria Vârlan, membră a Academiei internaţionale de medicină alternativă. După ce a umblat prin spitale după diagnostic şi tratament, inclusiv la prestigioasa instituţie de sănătate care este Spitalul Militar din Bucureşti, doamna E.V. s-a adresat discipolei Elena Leonte din Suceava. Diagnosticul : chist ovarian sting de peste 5 cm. După opt-nouă şedinţe de masaj bioenergetic chistul s-a spart, iar scurgerile ce au urmat confirmă natura infecţioasă. Concomitent s-a ameliorat starea generală a organismului, au dispărut insomniile persistente, senzaţiile de vomă şi durerile abdominale, pacientei i-a revenit pofta de mîncare. Au încetat şi înţepăturile la sîn, care, mărturiseşte pacienta, îi provocau neliniştе permanentă. În legătură cu acest caz, dispunem de puţine explicaţii de ordin ştiinţific, privind mai ales reacţia rapidă şi evoluţia pozitivă spre vindecare. Îi lăsăm doctoriţei MARIA MOŢPAN, care urmăreşte acest caz la Suceava, să desprindă concluziile ce se impun pe planul medicinii clinice şi, eventual, al medicinei alternative. Poate vom reveni, cîndva.

ENUREZISUL NU E UN BLESTEM. O boală urîtă, teribil de stresantă, uneori cu efecte psihice dezastruoase pentru copiii ce fac pipi în somn, are în medicina alopată un tratament greoi şi incert. La vîrsta inocenţei, 12 ani, Iulian Bobîrnac a avut şansa să fie diagnosticat de doamna Maria Vârlan, care i-a prezis însănătoşirea, încredinţîndu-l pentru tratament discipolei sale Elena Leonte. Mama copilului, care lucra la un laborator sanitar-veterinar, avea cunoştinţe medicale, dar încă nu aflase pînă atunci că băiatul ei drag suferea şi de dischinezie biliară şi de afecţiuni renale, greu suportabile. E.L. l-a vindecat de toate relele, ca şi pe băieţelul Lungu Sorin, redîndu-l copilăriei.

PSORIAZISUL E VINDECABIL. Am urmărit cazuri grave de psoriazis, îndelung tratate prin spitale ori acasă, uşor ameliorate în urma tratamentelor şi aplicării principiilor medicinei naturiste. Cazul la care ne vom referi este aparte, întrucît pacientul Ioan Verencu, pensionar nu se mai afla demult la vîrsta primei potenţialităţi de vindecare care e copilăria şi tinereţea, cînd organismul ajută medicul să învingă boala. În plus, I. V. tratat de psoriazis de către dermatologul binecunoscut Ion Leomîza, mai avea hepatită cronică persistentă tratată în spitale din Suceava, Iaşi, Bucureşti şi Cernăuţi, ameliorările fiind trecătoare, fără rezultat definitiv. Şi mai avea pacientul în cauză pietre la rinichi, faţă de care nu l-au prea ajutat ceaiurile şi medicamentele. Şi nu se poate spune că n-a beneficiat de atenţie din partea unui competent specialist urolog care, revăzîndu-l, ... Dar să nu anticipăm. Deci I.V. a intrat pe mîinile bioterapeutei Elena Leonte care l-a scos „cariera de pietre" secătuită pînă la ultimele fire de nisip, pe care le-a eliminat după mai multe băi calde, nu fără dureri atroce. Cînd s-a adresat iarăşi specialistului urolog Octavian Vasincu, acesta a rămas mirat, constatînd eliminarea pietrelor de la rinichi atît de repede şi în afara tratamentului clinic obişnuit. Cît despre hepatita cronică persistentă poate e greu să o considerăm vindecată, dar este sigur ameliorată, nemaifăcîndu-i pacientului nici un fel de necazuri. Am lăsat la urmă psoriazisul, în bună măsură explicabil la un om care a lucrat mulţi ani cu mercur în sectorul metrologic. Cînd l-am cunoscut pe acest pacient greu suferind se afla după a 15-a şedinţă de masaj bioenergetic, psoriazisul fiind vindecat în proporţie de circa 80 la sută. Mai rămăseseră uşoare pete la coate, urmînd ca după pauza obligatorie de 30 de zile, să reia tratamentul prin biomasaj.

Ne oprim aici, cazuri sînt multe, nu avem timp şi spaţiu tipografic să le cuprindem pe toate cele tratate şi vindecate de bioterapeuţii, discipoli ai dnei Maria Vârlan.

Dorim doar să subliniem că, în ultimul timp au apărut bioterapeuţi ca ciupercile după ploaie, unii — într-adevăr — posedînd un anume cîmp bioenergetic util, dar care încă nu ştiu să-l folosească. Ni s-au semnalat cazuri de pacienţi trataţi şi nevindecaţi de către binevoitori bioenergeticieni, care îşi închipuie că pot umfla organismul pacientului asemeni unei camere de bicicletă, fără a cunoaste metodici de mare complexitate şi taine ale bioterapiei. Asupra acestor dramatice situaţii, poate vom reveni, altă dată.

P.S. 1. Gînd la gînd (o fi telepatie !) nici n-am lăsat stiloul din mînă cînd Elena Leonte îmi telefonează din Suceava natală pentru a-mi destăinui ultimul ei caz miraculos, cel al unui om la vîrsta senectuţii trimis acasă fără nici o speranţă de viaţă(cel mult cîteva zile — i s-a spus) la o clinică universitară ieşeană. Fiul său, personalitate binecunoscută în Suceava, a încercat şi ultima şansă, miracolele... bioenergiei. „Acum e la a patra şedinţă de biomasaj, sigur nu-şi mai dă duhul, are poftă să mănînce de toate. Cert, nu e vindecare, dar şi mai certă este starea de sănătate ameliorată, vădită şi prin pofta de mîncare".

P.S. 2. Spuneţi-mi, doamnă Elena, ce mai fac bătrînii aceia de la ţară, care-şi pregăteau cele de cuviinţă pentru trecerea în nefiinţă ? Mă refer la acei pacienţi din comuna Moara — Blindu Profira şi Blindu Ioan, veniţi „să încerce să mai ocolească moartea", cum ziceau ei. „Ce să facă ; înainte de tratament, îşi căutau scînduri de sicriu, iar acum se ceartă pentru pămînt". Deh, Legea fondului funciar cu toate ale sale.

CONSTANTIN BORDEIANU ■

Pe înţelesul şi în sprijinul dumneavoastră (XIII)

ECOSINERGETICA

ECHILIBRUL ELEMENTELOR CHIMICE ŞI VITAMINELOR ÎN ORGANISM

Fără a fi suficientă, o condiţie esenţială pentru ca un organism să se menţină sănătos este aceea a realizării unei balanţe cît mai echilibrate a elementelor chimice, a compuşilor lor şi (inclusiv) a vitaminelor.

Alimentaţia !

Un regim alimentar echilibrat trebuie să conţină alimente care să poată îndeplini următoarele condiţii principale :

— să fie proaspăt, adică să aibă sarcina energetică 8 metri (v. şi numerele 12, 13 ale revistei) sau foarte apropiată de această valoare (deasupra valorii de 7,95 metri), oricum, să fie mai mare (sau cel puţin egală) cu sarcina energetică a persoanei care-l consumă ;

— să fie compatibil cu organismul, adică să fie bogat în elemente care sînt în deficit şi nu pe eare acesta le conţine în exces sau pe care nu le poate **prelucra** corect în procesul de digestie.

O analiză sinergetică asupra unui eşantion de păr poate da primele informaţii asupra „bilanţului chimic şi al vitaminelor, de natură să explice o serie de deficienţe, cunoscute sau nu la data analizei, în comportamentul organismului unei persoane. De exemplu, o determinare de acest fel făcută pe un eşantion de păr pentru dna **T** din localitatea **D** (46 ani) în 1987 a arătat următorul bilanţ : **carbon** (+), **sodiu** (+), **potasiu** (—), **magneziu** (—), **calciu** (—), **mangan** (+), **cupru** (—), **sulf** (—), **iod** (+), **zinc** (—), **colesterol** (+), **oxalaţi** (+), **vitamina F** (—), notaţiile : (—) semnificînd carenţă iar (+), exces.

O simplă privire asupra acestui bilanţ ne dă foarte multe informaţii asupra **funcţionalităţii** diferitelor aparate, sisteme şi organe. Astfel, excesul de carbon (carbon liber) şi deficitul de zinc (constituent al pancreasului) duce la concluzia unor dereglări ale metabolismului glucidelor şi a disfuncţiilor pancreasului, necesitînd apoi o analiză asupra secreţiilor de insulină în raport cu necesităţile organismului ; excesul de sodiu, respectiv deficitul de potasiu pun în evidenţă disfuncţii ale suprarenalelor (respectiv dereglări secretorii ale unor hormoni derivaţi din colesterol care, acţionînd asupra tubilor distali şi colectori renali, reţin sodiul, respectiv elimină în exces potasiul din organism) ; excesul de iod denotă hiperfuncţie tiroidiană ; carenţa de vitamina F activează colesterolemia (explicînd în parte excesul de colesterol), favorizînd depuneri pe vasele sangvine, dar şi — printre multe altele —, diminuînd funcţiile antitoxice ale ficatului (cu implicaţiile de rigoare în activitatea de neutralizare a lor în procesul de putrefacţie din colon) dar şi cu **şanse** ca bacteriile ne-neutralizate să **traverseze** pereţii colonului (deveniţi permeabili datorită acestei carenţe) în zonele adiacente ale organismului.

Explicaţiile ar putea continua, umplînd spaţiul afectat întregii rubrici. Aflat în posesia unui asemenea bilanţ preliminar, un medic şi-ar explica repede proveniența unor simptome ale pacientului şi ar putea apoi decide asupra unor eventuale verificări de laborator în vederea stabilirii unui diagnostic cît mai precis.

Bilanţul elementelor chimice în organism ar putea pune în evidenţă şi prezenţa unor elemente neconstituente ale organismului : cum ar fi : radiul, mercurul, bismutul, elemente din grupa lantanidelor sau actinidelor, itriul etc., care odată fixate în unele zone ale organismului, pot genera, după cîţiva ani, afecţiuni din cele mai neplăcute (v. şi exemplele date în numărul 16 al revistei). Prezenţa lor în organism poate fi favorizată de multiple cauze, printre altele de noxe provenite pe diferite căi din mediu dar şi datorită unor neca-zuri pe care, de multe ori, ni-le facem singuri. Participă la aceasta unele obiceiuri, între care în oarecare măsură şi MEDICAMENTAŢIA necontrolată.

Prof. univ. dr.
DAN ALEXANDRU ■

Biroul de audiențe

CURIER JURIDIC

EUGEN DELEANU-BUCUR, București

a) Chitanța sub semnătură privată nu constituie actul prin care se transmite dreptul de proprietate asupra imobilului, ci numai un antecontract, o promisiune de vînzare.

b) Pe baza acestui înscris, cumpărătorul nu poate revinde imobilul, operațiune pentru care are nevoie de un contract autentificat.

c) Întrucît dv., în mod justificat, ați refuzat autentificarea actelor la notariat, cumpărătorul v-a acționat în judecată, solicitînd ca, în baza art. 12 al Decretului nr. 144/1958 și art. 111 cod procedură civilă, să se pronunțe o hotărîre care să țină loc de contract de vînzare-cumpărare, lucru pe care, la instanța de fond, l-a obținut.

d) Soluția n-a fost legală și, prin recurs, aceasta a fost casată, trimițîndu-se dosarul spre o nouă judecare.

e) Nu putem să vă asigurăm care va fi rezultatul noii judecăți — această atribuție aparține exclusiv instanței de judecată — dar, în opinia noastră, șansele de cîștig vă aparțin, avînd în vedere motivele invocate.

Un grup de posesori ai unor terenuri intravilane urbane — București

a) Nu înțelegem de ce nu semnează nimeni scrisoarea adresată redacției noastre, regula în materia noastră fiind prezentarea părților înainte de dialog.

b) Pe de altă parte, înțelegem eforturile dv. pentru aducerea terenurilor în stare de grădini și totodată, nemulțumirea legată de creșterea nejustificată a chiriei pentru folosința acestora.

c) Numai că propunerile dv. de îmbunătățire a situației trebuie, mai întîi, aduse la cunoștința Primăriei municipiului București.

CORNELIU OLTEANU

Diavolii din biserică

În timp ce unii oameni de rea-credință au făcut pact cu diavolul, jefuind lăcașurile sfinte (așa cum s-a întîmplat în satul Brabeți-Dolj), nici preoții nu se lasă mai prejos în a vitupera locul de închinăciune.

Astfel au rămas de pomină faptele preotului Dumitru Camen din localitatea doljeană Virtop. Dominat de interese mercantile, omul în sutană a transformat lăcașul sfînt într-o biserică polivalentă, fiind întrebuințată și ca depozit pentru prunele puse la fermentat. Să nu mai amintim faptul că la înmormîntarea lui Constantin Sandru n-a avut cine să oficieze slujba deoarece preacuviosul Camen era plecat în vilegiatură.

Un caz aparte, însă, îl constituie preotul Ion Doran din Craiova. Acesta, după ce a restaurat biserica „Postelnicu Fir", și-a permis să modifice chipurile sfinților din icoanele existente în biserică așa încît, la finalizarea lucrărilor de restaurare, sfinții reprezentau chiar pe preotul Ion Doran împreună cu soția sa.

Cum era de așteptat, seraficii îngeri de pe pereți au fost înlocuiți cu figurile rubiconde ale copiilor preotului. Acest context generează o întrebare îndubitabilă: Cine oficiază slujbele în astfel de biserici? Preoții sau diavolii?

Ion Ceaciru
cartierul 1 Mai, bl. I 7 sc. 1, ap. 9, et. 2
Craiova

Adevăratul autor al unui colind celebru

Colindul „O, ce veste minunată!" este prima poezie din volumul „Frunze de laur", editat cam pe la 1860. Acest colind a fost compus de preotul Zaharia Boiu din Sighișoara, autor de poezii religioase. El a trăit între anii 1834—1903. După moartea sa, bustul lui, din bronz, a fost așezat în fața catedralei, unde a stat pînă în anul 1945, cînd a fost mutat și ascuns lîngă o școală, aproape de bisericuța unde a slujit, numită „Cornești".

Subsemnatul am avut volumul de poezii susamintit pînă în anul 1975, cînd, cu ocazia inundațiilor, a dispărut. Sper și acum că îl voi găsi.

Cu deosebită stimă,
Dr Niculae Filip,
stră-strănepot al poetului
3 050 Sighișoara,
str. Tîrnavei, nr. 35

Părinți și copii asasini

Pe timp ce trece, relația dintre părinți și copii se deteriorează văzînd cu ochii și acest fenomen se face simțit și în așezările rurale ale Doljului. Alcoolul și mizeria fac ravagii. Crimele se țin lanț. Iată numai cîteva fapte care ilustrează acest trist adevăr:

Cînd se îmbăta, Gheorghe Ioana din comuna Murgaș-Dolj se îndrepta ca o fiară spre casă unde începea discuții interminabile cu tatăl său.

La 84 de ani, Nicolae Ioana mătura pur și simplu toată ograda casei cu corpul său. Comenzile erau date de feciorul-brută: „Culcat! Salt înainte! Mai repede, mai repede, neghiobule! Vrei să te prindă inamicul...?" Ore întregi dura supliciul pînă cînd Gheorghe Ioana se plictisea și se punea din nou pe băut. Într-una din nopți a avut din nou chef să facă „instrucție de front" cu bătrînul, dar, fiind prea beat, a adormit bușteau. Bătrînul atît a așteptat. Într-un moment al răzbunării, Nicolae Ioana s-a înarmat cu o bară metalică și, prin lovituri repetate, și-a omorît fiul.

În satul Giurgița-Dolj Constantin Mitru, om la 43 de ani, și părinte a patru copii, a băut într-o seară peste măsură. Dimineața, cu mintea încețoșată s-a înarmat cu o bîtă și a început să-și ioovească propria mamă. Femeia a leșinat. Bestia însă nu s-a oprit aici. A luat apă în găleată și a deșertat lichidul peste trupul însîngerat al nefericitei. Cînd victima a dat primele semne de revenire la viață, criminalul a luat din nou bita și a început să o lovească pînă cînd s-a produs decesul.

Și teribila cursă a ambițiilor maladive dintre părinți și copii continuă...

Ion Ceaciru

Cine îl angajează?

Mă numesc Ciobanu Sorin-Ionel, domiciliat în orașul Roșiorii de Vede, str. Rahovei nr. 42, bloc L 4, ap. 1, jud. Teleorman. Sînt absolvent al Facultății de electronică și telecomunicații. Neavînd nici o șansă de a supraviețui, deoarece nu am nici un serviciu, nici o repartiție, nici o speranță, mă adresez respectuos Dv., cu speranța că mă veți ajuta și mă veți îndruma.

Examenul de diplomă l-am susținut pe calculator; stăpînesc bine limba engleză și binișor limba franceză. Am stagiul militar satisfăcut și am făcut destul de mult sport. Am 1,90 m. înălțime. În caz că mi-aș găsi de lucru în București, am unde să locuiesc.

Sînt disperat, vreau să muncesc orice și oriunde. Vă rog, din suflet, să mă ajutați.

Tatăl meu nu mai are nici el din ce trăi. După 36 de ani de muncă, în pragul pensionării, stă acasă fără bani pentru că întreprinderea unde lucrează este închisă.

Cu speranță că îl veți ajuta și îndruma, vă mulțumește, din suflet, un tînăr de 25 de ani.

Ciobanu Sorin
tel. 914/6 01 72

Domnule Redactor șef,

Mă numesc Dinu Iancu și locuiesc în comuna Gimbășani, județul Ialomița. De profesie șofer, am lucrat la fostul IUGTC Ploiești, autobaza Slobozia, pînă la data de 15 octombrie 1990, cînd m-am îmbolnăvit de plămîni. Am fost internat 8 luni de zile la Sanatoriul Moroeni, județul Dîmbovița. Din cauza tratamentului cu streptomicină am rămas surd. Cu toate că mi-am luat o proteză auditivă, am fost nevoit să solicit schimbarea locului de muncă în cadrul întreprinderii unde am lucrat. Șeful meu, ing. Paul Pavel, mi-a desfăcut contractul de muncă (art. 130 ,lit. A), cu toate că, în toți anii lucrați sub conducerea dînsului (peste 10 ani), nu am avut nici accident, nici permisul luat, nici probleme cu Poliția. Două luni am rămas neplătit și am luat ajutorul de șomaj începînd cu 1 februarie a.c. Alte venituri n-am, numai greutăți. Să mă iau de furat dacă n-am furat pînă acum, nu pot. Nici să-i dau altuia în cap, ca să-i iau pîinea de la gură. Nu am fost pensionat pe caz de boală, după cum aveam tot dreptul. Serviciu nu mai am. Ce să fac după încetarea ajutorului de șomaj? Cine mă ajută să-mi găsesc și eu dreptatea, să nu rămîn pe drumuri?

Cu stimă și respect,
Dinu Iancu
Comuna Gimbășani,
jud. Ialomița
Fost șofer la fostul IUGTC Ploiești
autobaza Slobozia

Către Redacția publicației „Flacăra"

Verificînd aspectele semnalate în articolul „Pe socrul comandantului Poliției Găești îl ecrotește justiția?" publicat în revista dumneavoastră nr. 22 s-au constatat următoarele:

În ziua de 25 septembrie 1989, în comuna Dragodana, între Ionete Radu și Nicolae Ecaterina a avut loc un incident violent, primul dintre ei reclamînd că i s-a violat domiciliul. La rîndul său, femeia a reclamat că a fost agresată, obținînd un certificat medico-legal prin care i s-au acordat 2-3 zile îngrijiri medicale.

În perioada cînd procesul era pe rol a apărut Decretul Lege nr. 3/1990, în urma căruia ambele fapte au fost amnistiate, instanța de judecată pronunțînd încetarea procesului penal, iar soluția a rămas definitivă prin decizia nr. 253/26.11.1990 a Tribunalului Județean Dîmbovița.

Nemulțumită de hotărîrea judecătorească, încă de atunci, Nicolae Ecaterina a adresat diferite memorii și plîngeri la organele de stat, implicîndu-l și pe șeful Poliției Găești care este, într-adevăr (și absolut întîmplător), ginerele pîrîtului dar care nu a intervenit în nici un fel, nu a deturnat cercetările, și în nici un caz nu putea influența apariția Decretului Lege de amnistie, care a stat la baza hotărîrii pronunțate de instanța de judecată. În acest sens, Inspectoratul General al Poliției a trimis petentei răspunsurile nr. A/47992 și A/48083/1991.

Din verificări a mai rezultat că Nicolae Ecaterina este bolnavă psihic, diagnosticul fiind confirmat de institutul medico-legal din București, care a expertizat-o.

Biroul de presă al Inspectoratului general al Poliției
Nr. 40760 din 18.06.1992

Către Biroul de audiențe

Mă numesc **Adriana M. și locuiesc în Oradea.** Citind revista dvs., din 10—16 06 și mai ales „Apelul cât e cititori" aș dori să-l anunțăt pe acel om tînăr, Nelu Croitoru, că în Oradea există o **Farmacie Verde,** unde un om de inimă tratează toate bolile. În mod sigur știu că tratează și boala dînsului. Numele acestui farmacist este **Motorcea Gheorghe.** Vin la dînsul oameni din toată țara, cu tot felul de afecțiuni. A fost dat și la televizor, duminică dimineața, parcă pe data de 17 mai.

Eu l-aș sfătui pe dl. Nelu Croitoru să încerce să-l caute, că nu va regreta. Eu, personal, fac un tratament la dl. Motorcea și mă simt foarte bine. Dacă dl. Croitoru se hotărăște să vină la Oradea, odată ajuns în Gara Mare, poate lua tramvaiul 4 negru sau roșu (ambele duc în cartierul „Nufărul") și la penultima stație coboară. Acolo, pe strada Zorilor Roșii, e găsește **Farmacia Verde** și vindecarea.

Dl. Motorcea poate fi contactat și la telefon 991/2 87 45.

POȘTA REDACȚIEI

PETRE SURCA — Tîrgu-Jiu, str. 8 Mai, bl. 1, sc. b, et. 1, ap. 9, jud Gorj: Vă rugăm să ne mai păsuiți. Ne vom interesa și vă vom răspunde cît mai grabnic cu putință.

MIRCEA POPA — Lipova, jud. Arad, CONSTANTIN POPESCU — com. Brestovăț, jud. Olt, GHEORGHE V. SIMESCU — com. Vitomirești, jud. Olt: Înainte de-a lua calea Aradului vă sfătuim s-o contactați telefonic pe doamna Desanca Nicolai. Sunați deci, la 966 32434.

LUCIA RADU — Avrig, jud. Sibiu, RAFILA PODARIU — Bistrița, jud Bistrița-Năsăud CONSTANTIN NEFERU — com. Cîrstănești, jud. Vîlcea: Programările pentru tratamentul bioenergetic la Maria Virlan au fost sistate. Unul dintre motive este și absența unui spațiu adecvat în momentul în care vom deține alte informații vi le vom comunica.

ELENA GRECESCU

RANK XEROX

REPREZENTANTA PENTRU ROMANIA:
Bucuresti 70749,
Str. G-ral Berthelot 27
Tel: 12 00 53
FAX: 12 00 54

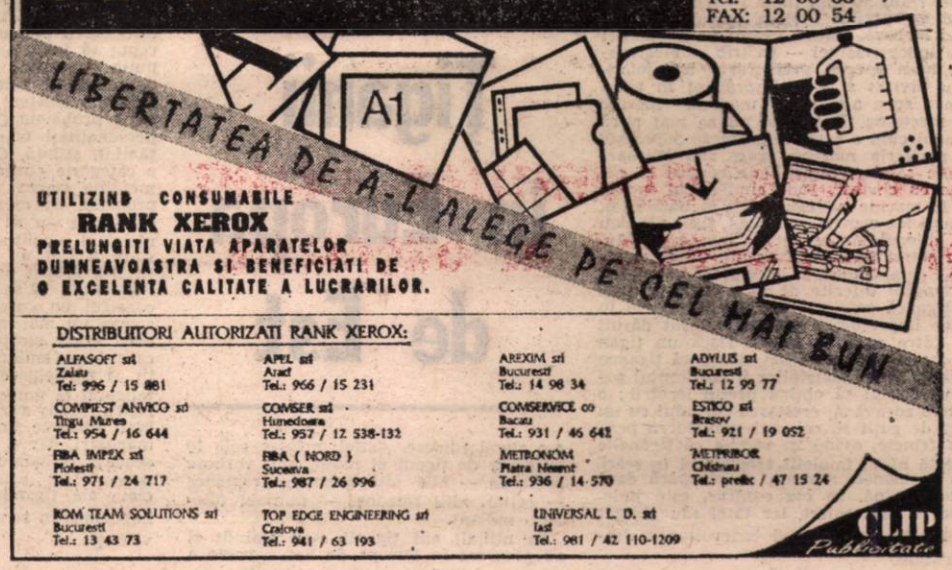

UTILIZIND CONSUMABILE
RANK XEROX
PRELUNGITI VIATA APARATELOR
DUMNEAVOASTRA SI BENEFICIATI DE
O EXCELENTA CALITATE A LUCRARILOR.

DISTRIBUITORI AUTORIZATI RANK XEROX:

ALFASOFT srl, Zalau, Tel: 996 / 15 881
APEL srl, Arad, Tel: 966 / 15 231
AREXIM srl, Bucuresti, Tel: 14 98 34
ADVELUS srl, Bucuresti, Tel: 12 95 77
COMPEST ANVICO sa, Targu Mures, Tel: 954 / 16 644
COMSER srl, Hunedoara, Tel: 957 / 12 538-132
COMSERVICE co, Bacau, Tel: 931 / 46 642
ESTICO srl, Brasov, Tel: 921 / 19 052
FIBA IMPEX srl, Ploiesti, Tel: 971 / 24 717
FIBA (NORD), Suceava, Tel: 987 / 26 996
METRONOM, Piatra Neamt, Tel: 936 / 14 570
METRUBOR, Chisinau, Tel: pretic / 47 15 24
ROM TEAM SOLUTIONS srl, Bucuresti, Tel: 13 43 73
TOP EDGE ENGINEERING srl, Craiova, Tel: 941 / 63 193
UNIVERSAL L. D. srl, Iasi, Tel: 981 / 42 110-1209

CLIP Publicitate

Dacă ați epuizat toate posibilitățile pe care le cunoașteți în încercarea dv. de a vă rezolva problemele, mai există totuși o soluție: să chemați oamenii de la Flacăra

În exclusivitate pentru „Flacăra" convorbire cu Ioan Cioabă I, regele romilor

În după-amiaza zilei de miercuri, 10 iunie 1992, barosana personalitate mă primește la etajul I al hotelului „Union" din București, în camera 117. Cei din jur i se adresează cu „Maiestate". Monarhul este bine dispus. Din costum poartă numai nădragii. Bustul i se răcorește în bluza unei pijamale cu dungi de negru-verde, căreia abdomenul regal i-a îngăduit să-l țină numai într-un nasture : cel din mijloc. Sînt rugat să nu fac poze. Rugăminte augustă și repetată cu fiori de cîte ori mă ating, fie și din întîmplare, de aparat. Fotografia alăturată mi-a fost oferită, cu condiția s-o restitui după publicare. Îl reprezintă la sfîrșitul istoricei perioade de tranziție de la bulibașă la rege, chiar în timpul congresului din 5 mai 1992 de la Sibiu, zi din care se consideră rege pe viață al romilor din toate țările. Cu autoritatea sa regală, a interzis să se spună „țigani", dar calcă singur interdicția, cu dezinvoltura unui președinte original.

Ioan Cioabă I, la conferința de presă din 21 mai, București

Maiestatea Sa Bulibașa:

SÎNT UN REGE ÎNȚELEPT!

—Cum este, Maiestate, să fii rege ?

— Păi cum să fie ? Ce să zic ? Un rege trebuie să fie pe linie democratică. Eu, de cînd aveam 16 ani, lucrez pe linia romilor. Cu nomazii și căldărarii. În 1971, am fost ales reprezentant al tuturor romilor din țară. La Congresul Internațional al Romilor, din 1981, ținut în Germania, am fost în prezidiu, în calitate de președinte al romilor din România. În 1989, am fost anunțat să merg la New York, invitat de dl Victor Lakatos, reprezentantul romilor din S.U.A. Cu dînsul am colindat toată America, la ședințe, la simpozioane, chiar și o conferință o fost. Erau adunări ale romilor. Da' stați așa, să vă arăt, că am aici legitimație cu fotografia mea, uitați, de la Națiunile Unite, vă rog să notați cum scrie aici la cîți („United Nations — New York **AFFILIATE Nr. 89 0839 Romani Union**") Vedeți ? ! Și vă mai arăt și diploma de doctor în romologie, (n.n.: documentul este datat : **iulie 1989**, emană de la **University of London**, care acordă dlui **Ioan Cioabă** titulatura de **DOCTOR OF ROMANI PROBLEMS** și se încheie — dreapta jos — cu însemnarea : **Academic Registrar : 7432/89.)**

— Deci, ați fost doctor înainte de-a fi rege...

— Ca doctor în romologie, atunci, în 1989, după ce colindasem, cum v-am spus, toată America, am mers la Națiunile Unite, cu o mulțime de romi, din mai multe țări : S.U.A., Canada, Brazilia, Olanda, Finlanda, Danemarca, Elveția, Franța, Anglia, Iugoslavia, și vreau să spun că din Iugoslavia erau atunci și președintele și secretarul general al organizației: internaționale a romilor, cu care am vorbit. Ne-am întîlnit cu mulți oameni mari. Nu în blocul ăla mare al Națiunilor Unite, în altă clădire, vizavi. A fost și dna Martinov din Geneva, care se ocupă în problema cu romii din toată lumea la Națiunile Unite. Și dna Iubi. Este președintă la ECOSOM la Națiunile Unite. Nu știu altfel scrieți numa' ECOSOM. E pe linia romilor.

— Cînd a devenit rege doctorul Ioan Cioabă, Maiestatea Matale ?

— Vă spun. Da', mai întîi scrieți că, la 10 octombrie 1990, la primul Congres Național al Romilor, ținut la Sibiu, eu am fost ales prim vicepreședinte al Uniunii Democrate a Romilor. Președinte era dl Ion Onoriu și era acolo, de față. Tot atunci am fost ales și președinte al Partidului Romilor Nomazi și Căldărari, partid înregistrat la Tribunalul București. După aia, mai notați, vă rog frumos, că am fost acreditat la Senat, ca observator. Și-acuma să vă spun cînd s-a venit prima dată cu vorba asta, cu propunerea să fiu rege. Asta a fost la 8 septembrie 1991, cînd am avut noi un festival, la Costești, lîngă Horezu, în Vîlcea. Au fost acolo, din țară și din exterior, peste opt mii de romi. Din alte țări au fost vreo 7—8 persoane. La sfîrșit, toți liderii au propus să fiu eu regele internațional al romilor din lume. Mi-au zis să accept să fiu rege și să renunț să fiu președinte internațional al romilor. Ei și-așa îmi ziceau în limba romani în așa fel că să-nțelege ori bulibașă mare peste toți ori rege, așa că tot aia-i. Au spus că ei tot îmi zic rege. Am acceptat. Pe urmă în decembrie 1991, s-a ținut, la Tîrgu Jiu, la casa căminului cultural, conferința extraordinară cu toți liderii și consilierii partidelor romilor din România. Or revenit cu propunerea. Și s-o încheiat și acte. Pentru rege al romilor internațional pe viață. S-o terminat ședința și două zile ne-am pomenit într-o petrecere ca-n basme. Acolo, la Tîrgu Jiu, n-a fost nimeni din alte țări. După asta, n-o mai fost ceva important pînă la 5 mai 1992, cînd s-o ținut la Sibiu al doilea Congres al Romilor din România. Acuma, iar s-o discutat propunerea, că la Tîrgu Jiu o fost numa' conferință, nu congres național. S-o discutat iar și o rămas aprobat să fiu rege pe viață al tuturor romilor din lume. Și s-avem un sediu la Sibiu, iar romii din toate țările să facă un parlament, adică sediu' ăsta, sau casă regală pentru toți romii din lume.

— O clădire...

— Da' noi vrem să facem mai mult. Casa regală va mai avea și un teatru, un hotel, dar mare, de rang internațional, cu restaurant, cu parcări, să aibă unde trage ai noștri cînd vin din alte țări... Scuzați puțin. **(N.N. :** Se duce repede la fereastră privește cîteva clipe jos, dă mulțumit din cap și revine.) Am auzit motorul mașinii mele. Nu știam ce-i. Nu e nimic. E bine. Așa, păi vrem să avem și un spital și grădiniță și ceva pentru copiii handicapați. ne-am gîndit, știți, pentru multe probleme și multe locuri agremente. Pentru asta facem apel la toți romii din lume, să fie cu bunăvoință, să ajute, că nu-i pentru mine, e pentru ei. Vor avea altă influență. Deci este o stăpînire.

— Nu vi se pare că pot fi nepotriviri între felul cum vă organizați stăpînirea și felul în care se află organizate statele ai căror cetățeni sînt supușii regelui romilor ?

— Nu este nici o nepotrivire, noi nu vrem să facem nici o supărare statului în care trăim. Aici, noi sîntem minoritatea romilor, dar sîntem cetățeni români și vrem să ne adaptăm la legile și la constituția României. Noi ne-am făcut un statut al casei regale. El este valabil pentru toți romii din lume. Dar fiecare rom este obligat să respecte legile și constituția statului în care trăiește... **(N.N. :** Răspunde și vorbește la telefon în romani, apoi revine și reia.) Noi nu sîntem stat în stat. Noi nu sprijinim încălcările de lege, în nici o țară. Vreau să știe toată lumea : casa regală a romilor sprijină justiția. În fiecare țară unde trăiesc romi, vor exista împuterniciți ai casei noastre regale. Romii sînt supuși regelui lor, dar și legilor țării în care trăiesc. Regele lor este un om drept. Noi vrem ca, dacă unul a călcat legile, să fie pedepsit cum zice legea. Noi nu vrem să corupem pe nimeni, dar vrem să fie dreptate, la aceeași faptă pedeapsa să fie la fel și pentru rom și pentru român sau francez sau ungur sau german. Fac apel la toți, și intern și extern ca să-nțeleagă că această curte regală este pentru reeducare, pentru ca să se termine cu infracțiunile, cu cerșetoriile, ca în fiecare țară să dispară numele pe care l-am avut. Și să nu se mai zică „Uite ce fac țiganii !" cînd face unul ce face. Are nume, are buletin, are adresa lui — să fie judecat ca orice alt cetățean. Casa regală a interzis să se mai spună „țigani". Să se spună „romi". Așa e frumos, nu „țigani", ca și cînd te-ai duce în casă la evreu și i-ai zice „jidan".

— Totuși, unii romi vă contestă titlul de rege, și sinceritatea, și bunele intenții...

— Eu aș vrea să mă critice cineva care e lider și nu-i permit asta unuia care este escroc, așa ca dl Iulică Rădulescu. Pînă acum a fost Iulică Rădulescu. Dintr-o dată, s-a făcut Rădulescu Iulian. Nimic de zis, este un intelectual. Pentru că dl Iulică și-a făcut niște facultăți. Mai multe facultăți. Prima a făcut-o la Tulcea, la stuf. Pe a doua a făcut-o, vreo cinci ani, la Gherla, că s-o pus să ceară bani la țiganii din Tîrgu Jiu, ca să nu-i divulge că au aur. Cum a terminat-o pe asta, s-o apucat de alte escrocherii, cu mașini, și a mai făcut vreo trei ani de facultate la Bîrcea, o pușcărie de lîngă Deva. După aia, tot pentru escrocherii, a mai făcut una. În total, poate să se laude cam cu 31—32 de ani de facultate. Dl Iulică a fost profesor-doctor prin pușcării. [illegible] ma dată l-a scos Ceaușescu, în 1989, cu un decret. Dl Iulică a fost turnător la miliție și la securitate, a lucrat cu dl general Nuță, cu dl Mihalea, cu colonelul Briceag, da' și cu alții care n-au murit, care mai trăiesc... Nu, atîta dacă scrieți ajunge, nu spun mai mult, da, scrieți așa. Mulți romi au murit în bătăi la miliție din cauza lu' dl Iulică. Cînd era el arestat, miliția îl ținea ca pe-o unealtă, ca să-i pescuiască pe alții. D. Iulică a fost în stare de și-a vîndut-o pe soru-sa, pentru 17 bani de aur, la niște țigani din Vînju Mare. Ei stăteau atunci în Deva. A urcat-o într-o mașină, să-i dea o prăjitură în oraș. A trag ușa, au pornit și le-a zis ălora : „Pe ea !" Ca la cîini. Dl Iulică a turnat-o și pe maică-sa, la miliția din Tîrgu Jiu. Au luat-o de la Deva. L-au luat cu ea și pe un ginere al ei. Iulică era arestat și a fost adus de la București la Tîrgu Jiu prin maiorul Toma. Din bătăile de atunci i s-a tras și moartea mamei lui. Era prin septembrie, și în decembrie a murit. Acum, dl Iulică spune că-i președintele Partidului Romilor Nomazi și Căldărari. S-o pus singur. Eu, după 5 mai, n-am dat funcția la nimeni. Trebuia ales altul, așa cum m-au ales pe mine. Viitorul președinte va fi întîi recunoscut de romi, apoi cu îi predau actele, îmi retrag semnătura și își face el specimen în bancă. Dl Iulică s-o grăbit. Și-o făcut și stampelă... O pus-o pe fiică-sa secretar general și pe nevastă-sa vicepreședintă. Da' el a știut de ce a făcut așa. Că vin alegerile și aștepta să încaseze banii pentru campania electorală a partidului. Uite că nu s-au dat bani ! Ca să nu rămînă cu mîna goală, dl Iulică și-o făcut un proces verbal, deși la data scrisă acolo n-o fost nimeni să-l aleagă. Zice că la 1½ mai s-o făcut o ședință extraordinară la care a participat și partidul țiganilor — și ăsta-i fantomă, da' eu nu mă bag —, unde l-or ales președinte. Cu hîrtia asta s-o dus la bancă la Sibiu și l-o ajutat o funcționară să scoată cinci mii de lei din contu' meu de la partid. Mi-o falsificat semnătura. Falsurile și delapidarea le cercetează poliția economică din Sibiu. Dl Iulică s-o dus la Turnu Severin să-și pună u[illegible] prezentant. L-au fugărit țigani[illegible] vrut să-l bată, da' nu l-au prins, așa de bine fuge. M-au sunat aici la telefon. La Tîrgu Jiu tot așa l-au fugărit și a pățit la fel și-n Vîlcea. Da' în București, chiar aici în hol la „Union" l-or prins țiganii și l-o bătut șeful Partidului Alianța Romilor de le-o plăcut la toți. Bătaie soră cu moartea. Toți asistau. Nu s-or băgat. Dacă nu-l putea bate singur, atunci interveneau. Eu nu eram acolo. Eu am venit peste două ore. Probabil că, dacă veneam, ziceam să-l lase în plata Domnului.

— România are cel mai mare număr

Țiganii în Europa de Est

În timpul congreselor și al diverselor manifestări țigănești, reprezentanții de marcă ai acestei contestate etnii n-au uitat să-și revendice originea. Formînd o unanimitate de idei au ajuns la concluzia că sînt descendenții unor caste hinduse, refugiate din India în sec. al X-lea, cînd s-a produs invazia musulmană. Avînd la bază, pentru cîștigarea existenței și a independenței — ca trib — meșteșugul (și-n special prelucrarea metalelor), s-au divizat și s-au împrăștiat în toată lumea spre a-și vinde uneltele lucrate cu meșteșug. De aceea nu se mai miră nimeni cînd o șatră migratoare poposește la periferia marilor orașe sau la marginile satelor, însoțită de corturi și căruțe cu covilțir. Pînă cînd frigul începe să le macine pielea neagră și bătătorită, țiganii fac comerț ambulant, țigăncile dau cu ghiocul iar copiii lor învață obiceiurile șatrei (inclusiv furatul). Ca orice etnie, chiar divizată, țiganii au obiceiuri și tradiții diferite de la o castă la alta. O țigancă măritată trebuie să poarte în orice împrejurare baticul înflorat dăruit de către nașă la nuntă. Dacă un țigan își înșelă soția nu-i bai, dar dacă țiganca o face, Sfatul Bătrînilor îi dă dreptul soțului înșelat să obțină prețul iertării : o bătaie zdravănă, crestarea corpului cu un vîrf de cuțit și, cel mai grav lucru pentru femeie, avînd în vedere că țigăncile poartă părul împletit, este tunsul în scări. De asemenea, mireasa se cumpără dacă este virgină. În caz contrar, este judecata în fața șatrei, iar tatăl său obligat să-i plătească mirelui binevoitor o despăgubire.

Există și țigani liberali, care consideră obiceiurile descrise mai sus drept practici însușite din epoca sclavagistă. Avînd tradiții, obiceiuri și mentalități diferite, țiganii și-au creat și dialecte diferite. La origini stă limba **romanes** pe care, în pofida străduințelor, n-au reușit s-o standardizeze. Astfel, printre cele 10 milioane de țigani ai lumii, unii vorbesc romanes — idis, alții gammon (romanes — celtă), alții romanes — punjabi (dialect indian).

În ultimii ani țiganii s-au stabilit și au procreat în Europa de Est, o parte a lumii preferată din motive mai puțin cercetate. Dacă Ceaușescu oferea oarecare protecție triburilor de țigani datorită aportului pe care acestia îl aveau în creșterea natalității, în Cehoslovacia țigăncile erau supuse unui crud regim medical : sterilizarea. Cu toată discriminarea promovată de Hitler și de comuniștii cehoslovaci, după mișcarea socială convulsivă petrecută în Est, țiganii au început să joace un rol, mai mult sau mai puțin important, în viața politică. Partidele romilor sînt reprezentate în parlamente, ministere, primării. Nu se mai pune problema Occidentului unde există personalități marcante în justiție, învățămînt, știință, Cu toate acestea rămîne o categorie etnică în interiorul căreia se menține starea hipertensivă generată, probabil, de caracterele vulcanice și acide care vor să scape de sub tutela sărăciei și a dispretului general. Această stare a fost **un teren** pe care Ceaușescu n-a scăpat ocazia de a nu-l specula. Înainte de '89 se zvonise că dictatorul va construi un „oraș al țiganilor" spre a-i atrage tot mai mult în jocul său. Pe rol avea două elemente esențiale : unul pe care l-am amintit — creșterea natalității, și participarea țiganilor ceva mai inteligenți la munca de „informare" a securității. Motiv care și astăzi stîrnește discuții discrete între romii români și cei maghiari, dar și între triburi și șatre de aceeași cetățenie. În România postdecembristă s-au departajat stările sociale ale țiganilor, acesta fiind un pas important în sensul evoluției lor spre civilizație.

MARIA TIMUC ■

...ȘI CUM

Țiganii și megalomania ceaușe[illegible] Do[illegible]
„National Geographic

romi. Cîți socotește regele lor că
?

Peste trei milioane. La recensămînt, ape 96 la sută din ei s-or declarat ghiari sau români. Eu am crezut că 200 000 de romi nu o să avem de-ați la recensămînt.

În numele romilor, s-a afirmat, nu că, în România, ei sînt lipsiți drepturi pe care românii le -mi cîteva exemple.

Nuuu. Avem aceleași drepturi ca și ânii. Mai sînt anumiți oameni în-nțați, din afară, nu din țară, care arcă să ne pună rău cu românii. Noi ăm la oameni că românii sînt frații ri, care ne-au ținut pe lîngă casele ca pe niște rîndunele, domestici. eu **un** mai spus : sîntem abia născuți na. N-o să facem noi, peste noapte, n-or făcut atîtea generații, în sute ani de cînd am venit aici printre âni. O să continue cei de după ce am început acuma. Că nu-i ușor. u cai sălbatici durează pînă-i do-ticești. Da' vrem să avem și aju-statului. În alte țări, capitaliste, oarele sociale sînt mai mari. Acolo, unii mai umblă după alte alea, ii fi iau de guler. Că pot trăi din or. Da' așa ? Ei fură ca să mă-e.

Nu fug de muncă ?

La muncă sînt primiți mai greu i. Și în alte țări, nu numai aici. am făcut o întîmpinare. E la nu' prim-ministru. Am cerut pentru ini și handicapați ajutoare, pentru eriași sprijin să se angajeze, să-și cite meseria autorizați. Am cerut să ie mai dele 30—60 de mii de lei a-dă pentru că vinde semințe. Și-am t să se plătească liderii noștri, să plătiți de stat adică. Iar oamenilor ri să li se permită să adune fructe pădure și să le vîndă ei singuri ii, chiar și la străini, sau prin asocia-noastre comerciale.

Este adevărat că ați angajat casa lă a romilor într-o gîlceavă cu gu-ul german ?

Cea mai mare dorință a noastră e ie plătească statul german sau mai zis să ne dele înapoi aurul și bri-ele pe care ni le-or luat și să ne ască despăgubiri pentru chinurile lor și pentru cei 35 000 de morți, că au pierit din 90 000 deportați după lui Hitler. Pentru că noi eram de șase sute de ani, veniți din India re români — românii de ce nu a omorît ? Dacă vor să spună, cum un, că nu germanii, ci românii sau nescu ne-or deportat, noi ne-ntre-: în Iugoslavia, în Polonia, în Fran-n Ungaria, în Bulgaria tot românii omorît pe țigani ? Fiindcă, peste dictatura pentru noi și pentru evrei, a de la Hitler ! Și ne mai în-im : după 1944, de ce, pînă azi, nu u mai alungat din țară românii ? n și ne-am făcut case printre ini. Cu care ne putem înțelege. Am s o solie la guvernul german și rugat să trimită experți cu care să discuta și să găsim împreună o re să convină la ambele părți. amenințat. Nu amenințăm. Da' vărat că, dacă nu vor trimite, noi, e cale pașnică, din milioanele de din toată lumea, vom chema destui că demonstrații pașnice la toate am-dele Germaniei din lume, iar din ânia voi trimite 1 200 000 de romi ionn. Nu-i greu s-ajungă, știu pe să treacă, își cunosc drumurile. eu sînt un rege înțelept și înțeleg e și va înțelege și poporul german. vrem să recurgem la cele de mai Așteptăm răspunsul poporului ger-

DORIN GHERGHINESCU

ȘMENA

Paraii, între stîngaci și dreptaci

Șmenă, în țigănește, înseamnă gunoi, umplutură. Șmena e pachetul de hîrtie, tăiat exact pe dimensiunile bancnotei de o mie de lei, livrat la înghesuială și în cadrul unui scenariu, jucat de grupuri de doi, trei sau mai mulți țigani, naivilor care vin să schimbe dolari la oficiile particulare. Cînd naivul acceptă să facă afaceri cu țiganii, pierde sută de dolari și se trezește că ține în mînă un teanc de tăieturi de ziar cu „față" și „spate", având adică, una sau mai multe bancnote la capetele teancului, ca să pară bani adevărați. De obicei, e vorba de oameni între două vîrste care primesc dolari („parai" le zic țiganii) de la rude și umblă pe la casele de schimb valutar să-i transforme în lei. Cursul dolarului e în scădere, dar oricît de mic ar fi, suma pe care o primește cetățeanul e considerabilă : în jur de 35 000 de lei pentru o hîrtie de 100 dolari. O groază de bani ! Cei care se lăcomesc — amăgiți de legendele în circulație — și vor mai mult decît oferă oficiile, intră pe mîna țiganilor. În preajma acestor locuri se găsesc două categorii de intermediari : țiganii, cărora li se spune „stîngaci", și românii, care sînt „dreptaci". Românii dau cincișase lei peste cursul zilei. Țiganii o fac pe generoșii și oferă fraierului 20—25 de lei peste curs. Un dreptaci, care, contra a o mie de lei, mi-a povestit întreaga piesă de teatru pe care o joacă țiganii, m-a însoțit să descopăr și singur adevărul. Dreptaciul a fost boxer. Are un gît de taur și o frunte cu oase mari, foarte bombată. „Să nu primești un cap în gură !" m-a prevenit. „Am să stau pe aproape și cum se îngroașă gluma îi iau eu la întrebări". Tot el mi-a dat o sută de dolari și m-a învățat cum să-mi joc rolul : „Vezi că țiganul o să spună că-ți ia cu 370 lei dolarul. Fă-te că ești și atunci el o să-ți dea 375. Cu asta agață ei proștii, cu lăcomia omului. Propune-i matale să mergeți într-un loc mai ferit și vezi că el o să te ducă nu foarte departe de grupul de țigani, pe lîngă vreun pasaj sau la colțul unei străzi. O să-ți numere repede un teanc de mii bune și o s-o facă pe omul care n-are nimic de ascuns : îți dă banii, îi dai banii. El așteaptă să închei numărătoarea.

Între timp, ai să observi că s-a apropiat de voi un alt țigan. Numărînd miile, vei vedea că lipsesc două sau trei. Eu îți spun să faci așa : mulțumesc, e corect și să dai să pleci. Atunci țiganul, căruia îi strici jocul, o să sară în sus. O să zică : hai să verificăm la oficiu dacă dolarii sînt buni Te opui, îi ceri dolarii înapoi — dar fii atent să nu-ți dea o bancnotă de un dolar, așa, la repezeală, sau să nu sară din pasaj unul care să-ți înhațe teancul de bani buni din mînă. Oricum, eu stau pe alături Iei dolarii, îi dai banii înapoi și încheiem bilciul aici deoarece mai departe e periculos : te înconjoară țiganii și riscul e mare".

Cîndva, a apărut la noi romanul unui sud-american care se chema „Vizita președintelui". Un consilier îi povestea unui șef de stat cum urma să se desfășoare vizita oficială într-o țară vecină, scenariul cuprinzînd și variantele posibile : era scris aici totul, de la cuvintele ce trebuiau spuse, la cele care nu trebuiau în nici un caz rostite, gesturi, reacții, schimburi de priviri.

Am jucat întocmai rolul impus de dreptaci și am ieșit nebătut și cu banii întregi. Întîmplarea s-a petrecut pe Calea Moșilor, la Oficiul din apropierea Bulevardului Mihai Bravu. Roiesc în fața intrării opt-zece țigani zilnic. Și tot zilnic sînt iefuiți mai mulți cetățeni care, cu speranța cîtorva mii de lei în plus, se lasă momiți de stîngaci. Boxerul meu i-a luat pe cei doi, care-mi organizaseră morișca foarte scurt : „Bă, cînd ți-oi da un cap în gură o vezi pe mă-ta verde !" Și situația s-a clarificat. Există cîteva deosebiri între oasele frunții unui gazetar și ale unui boxer.

Acum iată ce s-ar fi întîmplat mai departe, dacă nu aș fi avut un consilier dreptaci : aș fi băgat de seamă că țiganul mi-a dat trei mii mai puțin ; țiganul s-ar fi mirat, ar fi renumărat banii, ar fi constatat lipsa ori ar fi jucat rolul omului care merge pe încredere, solicitîndu-i tovarășului care se învîrtea pe aproape, banii să completeze suma. Acesta ar fi intrat în scenă cu gură mare, cu oarecare agitație, ca să se adune ceva lume și eu, amețit de vorbăria lor, intimidat de mulțime, aș fi luat repede pachetul de bancnote legat cu un elastic, în care țiganul ar fi înfipt, la vedere, cele trei mii de lei, pasămite, lipsă, și aș fi dispărut rapid. Încercînd, ulterior, să văd ce-am primit, aș fi constatat că, în fierbințeala tranzacției, țiganii au înlocuit primul pachet, de bani buni, cu altul conținînd șmenă. Scena e jucată — cu succes garantat pentru țigani — dacă fraierul acceptă să urce într-o mașină, ca să facă acolo schimbul. La un moment dat, cînd jocul e pe sfîrșite și tu primești precipitat pachetul cu șmenă, țiganul de la volan anunță : „ușcheala, poliția e pe noi !" Te scot din mașină și dispar. Bineînțeles că nu e vorba de nici un polițist.

Cu mici variații, scenariul e jucat zilnic în zeci de locuri din București și din țară. Poliția îi cunoaște, dar nu se bagă. În fond, ce te împiedică să faci afaceri cinstite cu oficiul de schimb valutar ? De ce tolerează însă poliția bandele de țigani, care fac un fel de barieră în fața oficiilor, e un fapt de neînțeles.

Dacă oamenilor care citesc textul meu li se va părea obscur, le rămîne, totuși, sfatul : nu faceți afaceri cu țiganii din preajma caselor de schimb. Dacă, totuși aveți mîncărime la mînă, căutați-i pe dreptaci. Sînt ușor de recunoscut, nu atît după culoarea pielii, cît după faptul că nu lucrează în bandă. Riscul e mai mic. Dar ce afacere se face fără risc ?

TUDOR OCTAVIAN

4 PENTRU 2

1. Situația romilor este complexă și dificilă în același timp. Care sînt în opinia dumneavoastră cauzele acestei situații ?

2. Se poate vorbi de o marginalizare a romilor în această țară sau/și de o automarginalizare ?

3. Cum priviți recenta alegere a dlui Ion Cioabă ca rege al romilor din România ?

4. La viitoarele alegeri romii vor mai fi sau nu alături de președintele Ion Iliescu ?

Gheorghe Răducanu, deputat, președintele Partidului Romilor Social-Democrat :

1. Cauzele rezidă în aceea că romii sînt așa cum sînt. Totul pleacă în opinia mea de la condiția lor materială foarte scăzută. Lipsurile și neajunsurile îi determină pe romi să comită o serie de delicte penale. La toate acestea se adaugă lipsa de cultură, de pregătire.

2. Marginalizarea vine din partea majorității. Există, evident, și o anumită automarginalizare, dar ea este nesemnificativă și se explică prin libertatea pe care unii romi o duc pînă la extrem. Dominantă este însă marginalizarea.

3. Nu se poate vorbi de o alegere. Dl Ion Cioabă a avut și are o reprezentare negativă în rîndul romilor întrucît prin activitatea sa de pînă acum a adus multe deservicii etniei noastre. Această alegere este rezultatul firesc al lipsei de audiență a dlui Cioabă în rîndul romilor, mai ales după revoluție. Prin această autoproclamare dl Ion Cioabă a căutat să iasă din criza prelungită de prestigiu. Una din dovezile afirmației mele este că cei din jurul dlui Cioabă nu fac parte din neamul său „regal" și nu sînt de bastină din Sibiu, unde își are sediul „curtea regală".

4. Partidul Romilor Social-Democrat va susține candidatura celui care va demonstra reale calități pentru funcția de președinte al țării și va asigura realizarea statului de drept fără nici o discriminare între cetățeni. Sîntem de fapt o singură națiune — națiunea română !

Vasile Ionescu, consilier cultural în Ministerul Culturii

1. Prăbușirea Imperiului persan sub loviturile Creștinismului și Islamului a însemnat distrugerea unui sistem religios. Pe fondul acestor lupte pentru supremație religioasă, apar în cronicile bizantine „athinganoi"-i (păginii) — TIGANII — după numele unei secte religioase maniheene.

Deportările masive în Tracia (Bulgaria de astăzi) au creat o puternică „diaspora" care a încercat, prin erezia „bulgarilor" (bogumililor), recuperarea religiei pierdute. Țiganii (romii, din bizantinul „rhomaios" — cetățean al Romaniei, nume comun pentru teritoriul Imperiului bizantin, apoi cu sensul de creștin), aveau să se așeze în „no man's land"-urile satelor și oraselor, excomunicați ca „necrești", vînați sub acuzația de vrăjitorie, în caz de ciumă, mana viei, vitelor, secetă etc.

Pînă după jumătatea secolului al 19-lea, țiganii din România au avut statutul social și juridic de robi, putînd fi vînduți în tîrguri (bărbat — doi galbeni ocaua, femeie — un galben și jumătate, copil — un galben), dați ca dotă. Interdicția uciderii robilor s-a promulgat abia în 1766, căsătoria cu un țigan / o țigancă era considerată ca o decădere din drepturile omenești, progeniturile devenind robi. În sfîrșit, țiganii erau înmormîntați în afara cimitirelor, ca fiind impuri.

În mai bine de o sută de ani de la dezrobire, programul de integrare socială a rămas în stadiul lăsat de pasoptiști. În anii '40 o relativă deschidere spre „problema țigănească" s-a dovedit o criminală diversiune, soldată cu 500 000—700 000 de morți în lagărele naziste sau „naționale" (în cazul României, lagărul de pe Bug, Transnistria).

2. „Automarginalizare" — poate că da, dacă presupune o reacție firească, de apărare a valorilor specifice. Dacă Legea fondului funciar nu l-a avut în vedere, dacă școlarizarea lor rămîne o problemă de viitor, încă fără ecou la Ministerul Învățămîntului și Științei, dacă somajul îi afectează pînă și pe cei care au reușit, prin forțe proprii, să se integreze, dacă nu există încă un program de integrare socială — putem vorbi doar de marginalizare. Paradoxal cifra infracțională a minorității romilor în 1991 a fost de 8 la sută. Despre ce poate fi vorba ?

3) Secolul XX a fost pentru culturile minoritare un dezastru. Primele afectate au fost culturile transteritoriale, între ele, cea a romilor, evaziorală, părea cea mai amenințată cu pierderea identității etnice. Nevoia de sistem, o „aoucătură" europeană, a creat utopii hazlii, între care și cea a instituției regale. Începînd cu anii '20, în Polonia politia a sorticînt fratii Kwiek, care s-au declarat regi rînd pe rînd, uzurpîndu-și unul altuia tronul. Ultimul, acuzat de colaboraționism, a murit anonim și sărac cu ani în urmă în Franta. În 1959, un intelectual rom, Ionel Rotaru, din ratiuni politice și economice se declară, în Franta, rege. Alți „regi" : Rudolf Kaway, Koka Petala, Mazim Toskaut, Zora. Alți zeci de raya, vaida voievod, lorzi, regi apar în fermarele occidentale. În acest sens, autointitularea de „rege al romilor" a bulibășei Cioabă poate fi, ca și în cazul celorlalți, un element de senzație pentru gazetari. Doar atît.

4. La alegerile trecute nu numai romii l-au ales pe președinte, ci 86 la sută din electoratul român. În ce mă privește, opțiunile mele merg spre candidații minorității intelectualilor, fiindcă înainte de a fi țigan, sînt... postmodernist. Generația din care fac parte a dinamitat sistemul comunist, ea va da chip lumii de mîine. Este orgoliul care îmi dă sens existenței, chiar cînd mi-e foarte greu, cînd mă simt claustrat, la marginea lumii. KEEP COOL, BUT CARE.

A consemnat LUCIAN TUDORANCEA

VĂD ALȚII

ni [illegible] — potrivit revistei americane aracterizq România.

Doamnelor, domnişoarelor şi domnilor

Din 1990 – cînd am decernat pentru intîia oară Premiile **Flacăra** în libertate – s-a instaurat o tradiţie : fiecare poveste de-a noastră începe cu un moment de reculegere pentru cei care nu mai sînt printre noi, datorită lui decembrie 1989, preţul vieţii lor fiind preţul plătit bucuriilor pe care le-am avut de atunci şi pînă acum.

Din păcate, istoria noastră cere să mai păstrăm acest moment de reculegere şi pentru cei plecaţi dintre noi în nefirescul din 13–15 iunie 1990.

Din păcate, existenţa noastră pretinde mereu alte jertfe, şi acest moment de reculegere v-aş ruga să-l dedicăm şi confratelui nostru Virgil Tatomir.

Vă mulţumesc.

Mulţi s-au întrebat : De ce aţi ales 13 iunie ca zi de decernare a Premiilor Flacăra ? Tuturor le-am răspuns : dinadins.

Fiindcă noi facem parte dintre acei care cred în lumină – dovadă numele nostru – şi nu în tenebre.

Fiindcă dacă obrazul României, în urmă cu doi ani, a fost murdărit de moştenitorii totalitarismului în care am trăit, noi vrem să le răspundem acestora cu partea noastră de frumuseţe şi bunătate.

Fiindcă am dorit ca în acest lăcaş de cultură – emblemă a spiritualităţii româneşti – prin care am intrat deja în Europa – să se petreacă o poveste minunată şi de fapt firească – pentru ceea ce este în fond poporul român.

Fiindcă noi şi gîndim şi muncim.

Fiindcă am dorit să instaurăm în societatea noastră – fie măcar şi pentru o clipă – o dictatură – dictatura înţelegerii şi prieteniei.

GEORGE ARION ■

Tatiana Popa va deveni ceea ce credem că este deja

Istoricul Gheorghe Buzatu nu vorbeşte în pustiu

Un premier cu o flacără la inimă

Criticul Alex. Ştefănescu ascultă sfaturile unei cercetătoare – Paula Diaconescu – şi ale matematicianului Solomon Marcus

Magistrul Mihai Ursachi, pe vremea cînd era premiat, alături de Dumitru Mazilu

Cu o strîngere de mînă, poetului Valeriu Matei i se şterge „podul de lacrimi"

Ludovic Spiess plînge de bucurie

În obiectiv, Nicolaie Licareţ

13 iunie, ora 13

Cum a fost

A fost sîmbătă. Pe calendar doar a morţilor, în sala Ateneului Român aparţinînd celor încă vii. Premiaţi şi nepremiaţi, între două prezenţe ale culturii româneşti", între două simboluri, umbrită de „trecerea spre somnul cel de taină" al colegului nostru Virgil Tatomir, manifestarea de tradiţie a revistei „Flacăra" a fost o reuşită. Pe lîngă toate celelalte, la suprafaţă s-a relevat caracterul său monden. Toalete simple sau sofisticate, persoane şi personalităţi, un aranjament îmbietor pus la cale de restaurantul „Ambasador", conversaţii diversificate, întîlniri care au bucurat inimile participanţilor. Premierul Theodor Stolojan, omul momentului. Directorul publicaţiilor „Flacăra", George Arion, omul care aduce (nu ploaia) ci premiile. O lacrimă pentru cei care a iubit Basarabia. Curaj tinerelor speranţe. Vivat cultura. Fără imnuri şi fără trîmbiţe, băieţii în costume negre au intrat cu şampania. Albă şi roz, aşa cum îi stă bine şampaniei şi omului. Deşi înghesuiala nu semăna cîtuşi de cît cu cea din autobuzele ITB, chelnerii au reuşit să se întoarcă întregi la locurile lor. Paharele, de asemenea. În schimb participanţii s-au străduit să subtilizeze cîte-o bananã, adăugînd : „Am acasă un cîine care se omoară după fructe exotice". Evident, s-au remarcat prezenţe impresionante prin manierele personale de a mînca sau, pur şi simplu, de a privi. N-am putut rezista tentaţiei de a nu-l observa pe simpaticul ministru al culturii, dl. Ludovic Spiess, care, pe lîngă statura sa impunătoare, a stîrnit interesul fotoreporterilor prezenţi. Care mai de care s-a înghesuit să-l imortalizeze pe dl ministru cu bucătura între măsele şi cu paharul de şampanie ducîndu-l tacticos la buze. Dl. Dolphi Drimer, dovadă vie a conservării ecologice, n-a ezitat să-şi expună superba mustaţă pentru care maiestatea sa regele Cioabă ar avea motive să-l invidieze. Să fie acesta motivul unei porecle istorice care s-a născut chiar în Ateneul Român? „Omul cu mustaţă". De la „omul momentului" la cel cu mustaţă, de la omul cu premii la cel fără umor, s-a împăminteni şi campionul păhărelului fără fund. La capitolul **supărare** a cîştigat un veteran de război. În persoana dlui col. Stoleru, care n-a putut să uite nici măcar într-o sîmbătă fără complicaţii faptul că primarul capitalei n-a voit la monumentul eroului necunoscut : „Cînd a părăsit Franţa (pleca în exil), Napoleon a spus : Trădători mai puţini şi astăzi ai fi fost stăpîn al lumii". S-au mîi supărat unii că, domnule, ce i-o fi trebuit „Flăcării" ditamai sala, alţii au zis : să aibă unde arde cu folos, un domn de la Asociaţia 21 Decembrie a susţinut cu ardoare că nu se poate fotografia cu un biscuite, dna Dorina Lazăr, plecînd în grabă, a afirmat că şi-a uitat duhul acasă, iar tenorul Cornel Rusu ne-a blestemat să facem şi un radio Flacăra. Ei, aşa-i blestem nu-i chiar de uitat. Magazinele „Coleus", somptuoase şi costisitoare, au fost reprezentate de dl Urzică, omul care nu are umor sîmbăta. Nici poliţia în acţiune nu s-a lăsat mai prejos, aşa încît dl gen Voicu şi-a permis **prima sîmbătă mondenă** din ultimii doi ani (dacă erau cinci ani se putea intra la idei). Din Moldova inimii noastre, deputatul Valeriu Matei a venit cu voie bună şi cu durerea oamenilor scalpaţi şi tor(-)turaţi de umbra unui imperiu destrămat. Şi tot legat de război, istoricul Gh. Buzatu : „Mareşalul Antonescu a pierdut războiul, dar noi l-am cîştigat". Cum un eveniment monden este un lucru foarte important pentru societate, era firesc să-şi descreţească omul fruntea şi cu o poantă. Criticul literar Alex. Ştefănescu, premiul special al juriului pentru spontaneitate şi umor: „Eram cu Arion într-o călătorie, la munte. Şi-am scris pe-o plăcută, în glumă, numele meu şi numele lui. Dedesubt am adăugat : Arion prostul. Şi el a ripostat : Îţi mulţumesc pentru că ne-ai semnat pe-amîndoi". După cum se vede, cu modestie, dl. Alex. Ştefănescu îi plasează premiul directorului publicaţiilor Flacăra, cu menţiunea: „George este omul cu cel mai mult umor din cîţi am cunoscut vreodată". Ca observaţii generale : bărbaţilor nu le place cravata. Cu papion n-ar avea succes datorită stabilităţii dlui Raţiu. Se pare că următoarea sărbătoare a revistei Flacăra va fi marcată de moda „guler întors". Se poartă costumele simple, culori luminoase (nu chiar ca epoca de aur), pantofi şi bocanci cu şireturi lungi. Moda feminină : pantalonul. Cocul cît mai înalt, machiajul discret, inima deschisă complimentelor. În acest sens, remarcabile s-au dovedit intervenţiile dlui Nicolae Neagoe, şef de sală al restaurantului „Ambasador". Declaraţiile domniei sale ar fi înduioşat chiar şi pietrele, mai ales că avea predilecţie spre ziariste: „E frumos. Te iubesc. Şi ştii de ce? Fiindcă beau numai şampanie, apă minerală şi o cafea foarte deşteaptă". Cu asemenea declaraţii nu-i de glumit. Se poate sinucide oricine. Pentru evitare s-a acordat dlui Neagoe (altădată domnitor) „premiul îndrăgostitului". Pentru „vieţi paralele", marea distincţie a revenit unei ziariste, care, în timp ce intervieva o importantă personalitate a vieţii noastre politice, se întreba senină : or mai avea ăştia pepsi ?

MARIA TIMUC ■

Ce înseamnă pentru dvs. Premiile „Flacăra"?

Proză – Petre Sălcudeanu, ecologie – Dolphi Drimer

Marian Popa (Rank Xerox), il face să se ascundă pe Ioan Erhand (Economistul)

Potrivit multor opinii, revista „Flacăra" menține ridicată ștacheta în aprecierea valorilor spirituale românești. Unii ne-au „acuzat" de profesionalism și de pulsație artistică în decernarea premiilor. Ne-am dat silința să fim obiectivi. N-am uitat că în tot ceea ce este omenesc există și un grad de subiectivitate.

Opt dintre cei pe umerii cărora se conturează umbra foilor de laur ne-au mărturisit ce semnificație au pentru dumnealor Premiile „Flacăra" 1991:

1. Omul momentului — Theodor Stolojan:

„Eu cred că este un fenomen care trebuie să fie stimulat. De ce? Pentru că, în general, societatea are nevoie să-și recunoască valorile; una din căi este aceasta practicată de către «Flacăra» astăzi. Nu mă îndoiesc că acordarea acestor premii a fost judecată după o consultare prealabilă. Altfel, știți cum se întîmplă lucrurile: toată lumea este bună, toți sîntem buni, nimeni nu este rău ș.a.m.d., adică tipologia care a fost ani de zile la noi.

Cred că aceasta este o metodă de a stimula, într-adevăr, valorile societății noastre. E o practică existentă și în alte țări sau va reîncepe să se înfiripeze acum și eu felicit revista «Flacăra». Asta nu înseamnă că sînt într-adevăr convins că îmi aveam locul pe această listă, dar, dacă juriul de la «Flacăra» a considerat așa...".

2. Plastică — Rodica Lazăr și Iacob Lazăr (răspunde dl Iacob Lazăr):

„O surpriză și o bucurie în același timp. În domeniul nostru mai sînt mulți alții care pot fi premiați. Oricum, pentru noi, e o mare satisfacție!".

3. Tinere speranțe — Tatiana Popa (studentă — IATC):

„Nu știu... cred că acum mă simt obligată să confirm speranțele investite în mine."

4. Poezie — Mihai Ursachi:

„Premiile revistei «Flacăra», din acest an, dovedesc încă o dată că această revistă ține flacăra culturii române sus."

5. Publicistică — Alex. Ștefănescu:

„«Flacăra» este o cunoscută școală de gazetărie, deci, este un fel de sediu al profesionalismului și un premiu dat de «Flacăra» este o recunoaștere a profesionalismului scrisului meu. Mă simt foarte onorat."

6. Medicină — conf. dr. Alexandru Șerbănescu:

„Discutînd cu poetul Ursachi, i-am spus că premiul acesta contează foarte mult pentru noi. Datorită Premiilor «Flacăra», ne-am strîns o serie de oameni din domenii diferite, într-o ambianță deosebită și nu ne mai simțim niște singuratici. Într-adevăr, foarte repede, s-a stabilit între noi un contact și sperăm ca această legătură să continue devenind o forță în bunul sens al cuvîntului. Tineretul are nevoie să simtă că, în afara valorilor care se produc inerent din cauza dorinței de putere, există și o forță care nu caută puterea, ci încearcă să obțină bună înțelegere, înțelepciune. Ați reușit să strîngeți aici, într-un moment dificil pentru România, o serie de oameni care, fără să se cunoască înainte, au devenit, rapid, prieteni."

7. Proză — Valeriu Matei:

„Cred că au semnificația unui pas spre o reîntregire spirituală care, pînă la urmă, precede o reîntregire, de jure și de facto, a unui teritoriu înstrăinat. Pentru mine personal, acest premiu este un avans de încredere fiindcă în acea zonă avem o misiune dublă: cea din totdeauna, care e misiunea poetului și a scriitorului, de a înălța oamenii prin cuvînt și a-i apropia de adevărata lor esență; cea de-a doua, astăzi, de a le cultiva forța de rezistență împotriva ocupației și a agresiunii străine. Bineînțeles cel dintîi criteriu este bazat pe acel principiu enunțat de Dostoievski că «frumusețea va salva lumea», deci principiul estetic trebuie să existe numaidecît. Cel de-al doilea criteriu este ca literatura pe care o facem să fie bine axată în realitate. Nu mă tem de acest termen care a fost pînă acum, de atîtea ori, blamat. Îl invoc, nu în sensul unor incantații legate de evenimente efemere, ci, tangențial cu acele dureri și suferințe prin care trece astăzi neamul din care facem parte."

8. Istorie — Gh. Buzatu:

„De cînd s-au dat pentru început ele au fost un premiu de afirmare, considerare, de lansare sau confirmare a unei situații deosebite a celor care au cîștigat această distincție. Pentru mine, premiul este cu atît mai important deoarece îl obțin pe seama unor lucrări destinate mareșalului Antonescu, o figură care a fost și rămîne controversată în continuare. Este o probă că revista știe să aprecieze; «Flacăra» are orientare și este în sensul istoriei."

☆

Precum copilul care a îndreptat luneta spre zări și a vrut s-o golească, apoi, în pălărioară, am încercat să prindem, prin aceste răspunsuri, un pic de fior românesc!

RADU POPA

Stimate George Arion,

Am aflat cu emoție că ați acordat premiul revistei Flacăra Teatrului Național din Craiova. Meritele sale autentice și recunoscute pe plan național și internațional justifică pe deplin distincția. Aș nota însă și alte semnificații ale acestei atribuiri.

Dv. hotăriți astfel că avem un singur teatru pe mai multe scene din țară și în oricare din ele – dacă poate – să fie reprezentativ pentru întreaga cultură română; provincialismul nu e apanajul teritoriilor din afara Bucureștiului, identificabil și la Centru.

Dv. răsplătiți un excelent ambasador spiritual și contestați, implicit, cantonarea localistă, înțepenirea regională și contribuiți la afirmarea adevărului că marele repertoriu, galvanizat scenic, în teatralitatea modernă, de mari regizori și trupe coerente și înzestrate, îndărătnicite în muncă, asigură anvergura rezultatelor artistice.

Și o perspectivă vastă.

De aceea, aplaudindu-i încă o dată pe bravii craioveni pentru decorația ce le-ați prins-o la butonieră ca pe o floare de preț, permiteți-mi să vă felicit și pe dv. pentru admirabila selecție. Salut.

Valentin Silvestru

Domnului director general al publicațiilor „FLACĂRA", don George Arion.
BUCUREȘTI

București, 13 iunie 1992

Mult stimate prieten,

Regretînd profund că angajamente anterioare, imposibil de contramandat, mă împiedică să asist la festivitatea înmînării prestigioaselor premii „FLACĂRA" – 1991, permiteți-mi să transmit un salut prietenesc și cele mai sincere felicitări celor premiați care, fără îndoială, simt aceeași emoție pe care a resimțit-o și acest ambasador la primirea premiului „FLACĂRA" – 1990.

Pe dumneavoastră personal, și pe toți colaboratorii revistei „Flacăra", vă salută cu aceeași sinceră și statornică prietenie,

Domingo Schipani,
Ambasador al Uruguayului la București

Cum s-a văzut la TV

A fost 13 iunie, a fost ora 13 și am fi dorit ca numărul de premii să fie 13. Soarta a vrut altfel: 13 + 1. Cel care, miercuri seară figura, încă, pe lista invitaților, sîmbătă era nominalizat printre premiați. **In memoriam. Virgil Tatomir.** Absența lui ne-a amintit ceea ce, în ciuda statisticilor, vrem să uităm: ziaristii, fie ei adulați ori contestați, sînt combatanți pe un cîmp de luptă în care, nu de puține ori, se moare.

Ei, da!, clipele noastre de bucurie sînt puține și nu le trăim niciodată singuri. E firesc, de vreme ce pentru dumneavoastră, — cititorii — alergăm, ne zbatem, ne luptăm și, uneori, mai și murim...

Ne-am dorit ca ziua de 13 iunie 1992 să fie o astfel de rară clipă a bucuriei, a sărbătorii. În numerosii ani cînd se miza pe uniformizarea unui popor, Premiile FLACĂRA au reușit să impună individualități valoroase, din cele mai diverse domenii de activitate! Vedeți, noi „flăcăriștii", simțim că purtăm o povară: tradiția, 30 de ani de apariție a revistei „Flacăra", 60 de ani de „Rebus", 20 de ani de la primul „Almanah" ne obligă să mergem mai departe, să încercăm să înregistrăm, an de an, astfel de momente.

Directorul nostru, George Arion, este un tip emotiv. Dar, vă asigur, de data aceasta, emoția ne-a stăpînit pe toți.

Emoții, flori, șampanie, zîmbete, felicitări.

Poate surprinză pentru mulți, ce n-au mușcit niciodată cu gîndul la vreo distincție: poate deziluzie pentru alții. Chiar pentru dumneavoastră — cititori și telespectatori! În fond, credem că aveți dreptate. După lungi discuții, în care am întors lucrurile pe fată și pe dos, eliberați de cenzură, ascultînd numai de conștiința noastră, ne-am oprit la **Theodor Stolojan** — OMUL momentului. Pentru că tace și face! Sînt și alții, s-ar putea să replicați. Să dea Dumnezeu ca țara asta să aibă cît mai mulți oameni care să vrea să facă ceva pentru ea și pentru noi! **Mihai Ursachi** — premiatul anului '91 pentru poezie. Adică, alți poeți buni nu există?, veți întreba. Ba da! Și cu cît vor fi mai mulți, cu atît va fi mai mare bucuria sufletelor noastre. **Valeriu Matei**, cu Podul său de lacrimi, visează la limba română. Sînt, aveți dreptate, mii și mii de frați de dincolo de Prut care trăiesc, vorbesc, se iubesc și visează românește. Nu înseamnă, atunci, că sîntem un singur popor? **Ion Ioanid**, premiat pentru mărturia sa despre suferința și demnitatea unei națiuni, „Închisoarea noastră cea de toate zilele", cutremurător best-seller, ni-l înfățișează pe autor ca o picătură în oceanul suferințelor comuniste. Iar gestul său, donarea valorii premiului de 50 000 lei deținuților de altă dată, dovedește că nici distanța, nici timpul n-au reușit să-l îndepărteze de ceea ce am trăit și trăim. **Filarmonica „George Enescu"** — pentru Ateneul Român. Sigur, privind în jur, vedem, clipă de clipă, numai ruine. Putem lăsa, însă, o capodoperă de arhitectură pentru care s-a pus, odată, leu peste leu, să se prăbușească? Nu mai avem dreptul să sperăm la momente de muzică adevărată? Nu avem nevoie de Ateneul nostru? **Gheorghe Buzatu** — remarcat pentru dreapta cinstire a mareșalului Antonescu. Avem, veți spune și alți istorici! E bine, pentru că după atîția ani de minciună, e mult de lucru într-o îndreptarea adevărului istoric. **Alex. Ștefănescu**, premiatul pentru publicistică, n-a obosit să scrie. Să nu obosească niciodată, nici el, nici cei ce o fac cu credință și dreptate. La neurologul **Alexandru Șerbănescu** ne-am oprit pentru că, am zis noi mai în glumă, mai în serios, ne bagă mintile în cap. Acela dintre dumneavoastră care datorează viața unui medic, gîndește cu siguranță că acela și nimeni altul merită o distincție. De ce să vă ascundem? Noi însine am meditat mult pînă ce ne-am hotărît. Dar asta ne bucură! Cu cît avem mai mulți doctori buni, în ciuda sărăciei noastre, vom fi mai sănătoși. **Tatiana Popa** e o tînără speranță și am ținut să-i dovedim că noi credem în ea. Cu certitudine, nu e singura, așa că putem visa la o nouă generație de forță a teatrului românesc. Dacă Tatiana reprezintă viitorul, **Teatrul Național** din Craiova este prezentul realitatea renașterii unei scene pînă nu de mult amortită de plictisul provincial. **Lucia Hossu Longin**. Ei, da!, a mai primit un premiu pentru „Memorialul durerii" (ca și Ion Ioanid, de altfel). Dar asta nu ne-a oprit să recunoaștem și noi că forța acestei femei ne-a dezvăluit o lume doar bănuită, schimbînd în biruință durerea noastră. **Rodica și Iacob Lazăr** — o familie de artiști care demonstrează că, o căsnicie o unește și talentul. Avem mulți alți artiști plastici valoroși, s-ar putea să ne reproșați. Sîntem de aceeași părere și e minunat, pentru că în mizeria care ne înconjoară e nevoie de multă, multă lumină și culoare. **Liliana Năstase** înseamnă supremația în proba probelor atletice. Nu vă supărați, dragi iubitori ai altor sporturi, că de data aceasta, Premiul **Flacăra** n-a fost acordat favoriților dumneavoastră! Cel mai important este, pînă la urmă, faptul că din ce în ce mai mulți români urcă pe podium în toate colțurile lumii. În sfîrșit... cu adevărat la sfîrșit, **Virgil Tatomir**, minunatul nostru coleg pînă mai ieri invitat, a completat lista premiaților pentru lacrima sa pe obrazul Basarabiei, strecurînd o lacrimă și în genele noastre.

Flori, șampanie, zîmbete, felicitări...

Vor fi, poate, și voci care vor mormăi: „Țara arde și baba se piaptănă". Parafrazînd un articol al colegului Tudor Octavian, nu pot decît să le dau un subiect de meditație: atunci cînd se piaptănă, o babă devine o doamnă în etate!

LIANA TATOS

Brașov, 22 iunie 1992

PRIETENII

Cele mai prestigioase premii din presa românească — **Premiile Flacăra** — au însemnat de această dată și cea mai fastuoasă ceremonie din cîte au fost organizate cu asemenea prilej.

Foaierul Ateneului Român a devenit neîncăpător pentru mulțimea de scriitori, artiști, savanți, politicieni, diplomați, ziariști români și străini care au ținut să fie prezenți la festivitate într-o zi și la o oră ingrate la urma urmei — simbătă la amiază.

Dar nu această afluență m-a impresionat cel mai mult.

M-a emoționat pînă la lacrimi descoperirea, printre personalitățile aflate de față, a multora dintre eroii cărților mele de interviuri.

Am fost, în acele clipe unice, de neuitat, înconjurat de oameni în care am crezut și cred în continuare, strădania lor — în artă, în știință — reprezentînd fapte de seamă pentru neamul nostru.

Lor le închin aceste rînduri tandre, fildeș mi-au fost și îmi sînt repere de nesters și mi-au fost întotdeauna alături, la bine și la rău, ca niște adevărați prieteni.

GEORGE ARION

ZONA DE TANDRETE

CĂRȚI PENTRU BIBLIOTECĂ

AVENTURI GALANTE. Povestirile erotice ale lui Guy Mercier apar la Casa de editare „Răscruce de milenii". Se intitulează, aparent nevinovat, „Aventurile micuței curtezane". Curtezana nici pe departe să fie micuță ; iar aventurile sale galante nici pe departe să fie doar alarmante. Fetița catalană știe tot. Inclusiv poziția 79. Știința Manuelei se întîmpla pe vremea regelui Ludovic al XV-lea. Să sughiți de ciudă. Curtea regală, sub Philippe d'Orleans, a cardinalului Dubois, a cardinalului Fleury, palpita de amor și de iubit. De la vlădică la opincă, rege și cardinal, erau tot un drac, și un drac. Regină și curtezană, era tot mama dracului. Se mințea și se dezmințea cu iuțeala valurilor înamorate ale Senei... La curtea celebrilor Ludovici se întîmplau multe și cărunte. De la soldat la feldmareșal, de la valet la cavaler, haidamacii se țineau de ițe și hachițe. Nouă fuste date peste cap și cu sergentul zece. Se tînjea după iatacuri umbroase și după un petic de negreață. Mori de inimă rea, nu alta ! Ian', să vedem ce se întîmpla pe la curtea noastră boierească ? Cantemirul se lipea de sufletul țarului Petru cel Mare. Cîte rele și belele ni se trag de aici. Cert este că nu poți merge la vînătoare cu ursul (URSS-ul) în spate. De ei ar trebui să ne despartă nu Nistrul, ci Marea Marmara.

DECAMERONUL FRANCEZ. Scriem la rubrica noastră despre două cărți așa-zise „porcoase". Deși piața cărții este plină de astfel de tomuri dezbrăcate de haina estetică, noi am avut o anume ezitare în abordarea frontală a subiectului, deși nu ne displace nici subiectul și nici predicatul... „Decameronul franțuzesc" aparține Marchizului de Sade. Cartea este tipărită concomitent la editurile „SIGMA" din Chișinău și „Grup 2000" din București. Traducerea aparține lui Tiberiu Dăieni. Dacă foiletam cărțulia aceasta acum 50 de ani, cînd de fapt încă nu mă născusem, parcă era alt gîndac în alt cozonac, alți cozondraci la alți nădragi.

Îți vine să te crucești. Doamne, cîtă deosebire între **IL DECAMERONE** (1349—1353) al lui Giovanni Boccaccio și „noul" decameron franțuzesc, să zic așa. E cale de la cer la pămînt. Boccaccio se impune prin incisivitate și umor, prin rapida surprindere a trăsăturilor personajelor, printr-o decantare a motivelor culturale și mitice, dar și prin subiecte spumoase, incitante și excitante. Prin tehnica narativă și compoziționalâ, prin viziunea epică realistă, scriitorul se ridică la cel mai înalt nivel al genului. Nu cade în gratuități. Din evul mediu mijlociu și pînă în debusolata contemporaneitate, povestirea boccaccianâ se menține în reperele unei proze de valoare.

Din păcate, **Decameronul franțuzesc** nu oferă nici pe departe atari garanții. Avem de-a face cu o literatură ușoară, de salon, pentru domnișoare îmbătrînite la umbra evantaiului. Nici măcar comedie umană nu o putem numi. Un erotism ieftin, cultivat cu bună știință. Un erotism edulcorat, defulat și refulat. Stări obsesiv erotice, care nu-și găsesc, însă, acoperirea în estetic. În taină și pe față, se petrec scene și orgii de tot felul. Nici mai mult, nici mai puțin, povestiri semi-erotizante, de care este plină piața neagră a cărții. Cititorul nostru, pașnic și de rînd, este surprins oarecum și contrariat, avînd o anume întîrziere — explicabilă, de altfel, — la natura vălătucită a acestor cărți ușoare, cît o mantie de demon apărînd goliciunea unui caracter.

DORIN SĂLĂJAN

După 21 de ani, Cerbul de Aur

De ce oare, după mai bine de două decenii, Cerbul nostru și-a păstrat întreaga strălucire ? Simplu ! În doar cîteva ediții — 1968—1971 — scena festivalului românesc a lansat staruri cunoscute astăzi în întreaga lume : Julio Iglesias, Jaquas Hustin, Helena Vondračkova, Terese Steimetz, Udo Jürgens.

După 21 de ani, holul hotelului ARO din Brașov este cuprins din nou de atmosfera unică și inconfundabilă a festivalului Cerbul de Aur. Miercuri, 22 iunie, o dată cu semnalul de începere a concursului, se va reînnoda tradiția a ceea ce, pentru întreaga lume muzicală a fost și este „The Golden Stag" — Cerbul de Aur.

Cea de-a 5-a ediție a festivalului, cuprinzînd 3 secțiuni — interpretare, videoclipuri, debut discografic — reunește tineri interpreți din **toate țările lumii, de pe absolut toate continentele.**

Studiind catalogul de prezentare destinat presei aflată într-un număr foarte mare, catalog pregătit de organizatori (Radioteleviziunea Română și Festival Show SRL) descoperi o lume de vedete ; înțelegi că fiecare țară a trimis la Brașov pe interpretul consacrat al zilei. Și mai înțelegi că Juriul Internațional în care, printre alte celebrități, o veți recunoaște pe Alla Pugaciova, va avea de trecut o clipă grea : desemnarea celui mai bun dintre cei buni.

Cerbul de Aur nu înseamnă doar un trofeu, nu înseamnă doar suma de 10 000 dolari. Cerbul de Aur este ceea ce a fost în urmă cu mai bine de două decenii : o consacrare internațională în lumea muzicii ușoare.

Vom încerca pentru un număr viitor al revistei Flacăra un fotoreportaj cît se poate de amplu. Pînă atunci, succes la Cerbul de Aur !

A consemnat
LIANA TATOS

Te'eviziune

Vacanță de Crăciun

Am dorit să reținem pentru dumneavoastră, stimați cititori și telespectatori totodată, cîteva dintre opiniile celor care au participat la realizarea filmului pe care l-ați vizionat duminică, 14 iunie. În ceea ce ne privește, nu putem să nu vă semnalăm efortul deosebit făcut de săraca noastră Televiziune, spre a vă oferi și altceva decît emisiuni cu multă, multă vorbărie. „Vacanță de Crăciun" este primul film artistic realizat de Televiziunea Română după mulți ani și, sperăm din tot sufletul să nu fie ultimul.

OLIMPIA ARGHIR:

Da, e adevărat, e primul film pentru Televiziune. Mi-am dorit foarte, foarte mult un film de actualitate. N-am găsit scenariul. Mă bucur că această dorință a mea, veche de 6—7 ani — aceea de a face „Accidentul" lui Mihail Sebastian, care nu s-a aprobat atunci, s-a putut împlini acum. Cum s-a întîmplat ? La un moment dat, mi-a venit ideea că această poveste se poate întîmpla oricînd, deci și cu oamenii lui 1991 — pentru că am filmat de Crăciunul lui 1991. Am găsit că soluția de a face un film contemporan este foarte potrivită, chiar dacă este un text clasic. N-am dorit decît un lucru : ca telespectatorii să se bucure, să fie un film cu oameni frumoși, cu lucruri și locuri frumoase, cu întîmplări frumoase, pentru ca în aceste aproape două ore cît are filmul, să uite de necazurile și mizeria din jur.

THEODORA MAREȘ:

Sigur, „Nora" este și pentru mine primul rol într-un film de televiziune. A însemnat o experiență cu totul nouă. Chiar și numai pentru faptul că n-am filmat niciodată iarna și n-am practicat skyul în viața mea. Am fost nevoită să mă lupt cu zăpezile și să învăț acest sport. Filmul a urmărit să satisfacă gusturile marelui public — în cel mai adevărat sens al cuvîntului — și sper că a reușit. În orice caz, noi ne-am dat toată silința.

DANA DEMBINSKI:

Ana, pe care o interpretez în „Vacanță de Crăciun" este un rol mai apropiat de mine decît ceea ce am mai interpretat pînă acum. Cu toate astea, la început am fost îngrozitor de stresată, pentru că este un rol foarte greu. Dar, cînd am simțit echipa de filmare lîngă mine, cu toată dorința de a mă ajuta, am început să mă liniștesc și să lucrez cum trebuie. Pentru mine a fost o colaborare extraordinară și va rămîne o amintire minunată.

FESTIVALUL FILMULUI JAPONEZ

Cel mai important eveniment cinematografic al sfîrșitului de iunie, **„Festivalul filmului japonez"**, marchează aniversarea a 15 ani de la înfrățirea orașelor Constanța și Yokohama. Inițiat de „Asociația Internațională de Comunicații și Schimburi Yokohama", orașul Constanța și Fundația Nipponica, prezentat, așa cum era și firesc, mai întîi în orașul Constanța, Festivalul filmului japonez îi invită pe bucureșteni la Cinematograful „Scala" în perioada 19—27 iunie. Un prilej cu totul deosebit de a lua contact cu cele mai bune producții nipone ale ultimilor ani.

SURORILE MAKIOKA, producție a regizorului **Kon Ichikawa**, va fi prezentat în seara de gală a festivalului. Realizat după un celebru roman, al unui nu mai puțin celebru scriitor, **Tanizaki Jun'ichiro**, filmul încearcă o paralelă între viața celor patru surori Makioka și scurgerea anotimpurilor.

NORIKO este povestea unei tinere handicapate, interpretată cu multă naturalețe de o handicapată, pe numele său adevărat... Noriko.

TORA-SAN ȘI LECȚIA DE DRAGOSTE este cel de-al 35-lea episod al serialului **Tora-san**, pe care **Guinness Book of World Records** îl prezintă drept cel mai lung serial cinematografic din lume.

COPIII INSULEI, film realizat de regizorul **Yoshitaka Asama**, aduce în centrul atenției noastre relația profesor-elev, dar și ideea absurdității războiului.

SATUL NATAL, producție a anului 1983, încearcă să surprindă momentele dramatice trăite de locuitorii unei așezări ce urmează a fi acoperite de apele unui modern baraj de acumulare.

POVESTE DE DRAGOSTE, adevărat „Love Story" japonez, în care fata este atinsă de o boală necruțătoare, iar iubirea dăinuie dincolo de viață și de moarte.

DU-MĂ ÎN ȚARA ZĂPEZII, filmul lui **Yasuo Baba** este tot o poveste de dragoste, fiind încununată, de data aceasta, de clasicul happy-end.

Selecție realizată de
LIANA TATOS

HOȚII DE LITERATURĂ

Într-o locuință simplă, bătrînească, situată pe o stradă mărginașă din Piatra Neamț, printre cărți, tablouri și multe amintiri, am făcut cunoștință cu doamna OLTEA VITENCU, văduva poetului bucovinean Dragoș Vitencu de la a cărui moarte se vor împlini în curînd 11 ani. Nu am ajuns întîmplător să sun la ușa doamnei Oltea; un bucovinean de suflet, dl. dr. Epifanie Cozarcescu, cititor fidel al revistei Flacăra, m-a întrebat dacă în cadrul rubricii „Chemați oamenii de la Flacăra" n-aș putea interveni în cazul soției poetului Dragoș Vitencu, care așteaptă — fără rezultat, — înapoierea unui manuscris de poezii (al poetului) încredințat de mai bine de 10 ani domnului Nicolae Scurtu din București. Cred c-am înțeles astfel ceea ce ca student la Filologie nu pricepeam, adică mecanismul prin care unele manuscrise „se răcăcesc", „dispar", „se pierd" sau mor pur și simplu odată cu creatorul lor, se amestecă o vreme cu timpul și uitarea, ca apoi, spectaculos, să fie „descoperite" și oferite generos culturii române. Asta firește, după ce au trecut în neființă și urmașii scriitorilor. Nu cunosc opera de cercetător a domnului Nicolae Scurtu, dar mărturisesc sincer, metodele sale mi-au stîrnit repulsie. Cititorii vor judeca singuri dacă am sau nu dreptate.

Orfani în infern

Cînd s-a refugiat la Timișoara, după evenimentele de la 23 August 1944, Dragoș Vitencu (15. 10. 1908 — 20. 07. 1981) era deja un nume. Născut la Cernăuți, fiu al profesorului de franceză Alexandru Vitencu, viitorul poet devine la 15 ani redactorul revistei școlare „Speranțe". Student al Facultății de Drept din Cernăuți, ajunge între anii 1928—1929 președintele Societății studențești „Junimea".

Este în această perioadă și secretarul de redacție al „Revistei Bucovina" — publicație în care este prezent cu articole și studii.

În 1943 îi apare singurul volum de versuri, în Colecția Scriitorilor Bucovineni, „Caiet de Duminică". Este lesne de înțeles drama acestui poet, căruia autoritățile „culturii militante" din anii '50 refuză să-i publice versurile. Cea mai mare parte a operei scriitorului Dragoș Vitencu a rămas în manuscris ! În 1953 la gazda familiei Vitencu din Timișoara s-au prezentat doi civili. „Vrem să schimbăm cîteva cuvinte cu domnul avocat", a spus unul, după care poetul a fost arestat. Mult timp soția sa n-a știut nimic despre el ; într-o zi a primit o carte poștală de la CANAL în care poetul o ruga să-i trimită medicamente și prune uscate ! Atît. Prăbușit asupra roabei încărcate cu calcar, sub ploaia de lovituri, fără speranță și mai ales fără vină, poetul bucovinean s-a îmbolnăvit grav, acolo, printre martiri. A fost eliberat după aproape doi ani, iar la procesul de la Timișoara i se ceruse scuze, fusese o eroare arestarea sa ! El însuși arăta ca un schelet. Bolnav, distrus și urmărit poetul s-a mutat împreună cu soția la Piatra Neamț, găsindu-și un post de consilier juridic la I.F.E.T. Neamț. În tot acest timp a scris, s-a zbătut să-și publice poeziile, dar, în afară de „Viața pasionată a lui Ciprian Porumbescu" (1974) nu i s-a mai publicat nimic. Spre sfîrșitul vieții a întrezărit o rază de lumină ; cum se va vedea, era o minciună.

„Pe cine cauți străine la mine în oglindă ?"

Prin anul 1980 a cunoscut în casa delicatului poet basarabean Teodor Plop Ulmeanu din București pe un profesor de română, bun cunoscător în materie de istorie literară. Dl. Nicolae Scurtu, căci despre el este vorba, s-a oferit imediat să editeze volumul de poezii, pe care poetul, credul i l-a și oferit puțin timp după aceea. Recomandat călduros de Plop Ulmeanu, cercetătorul (?) ajunge în casa de la Piatra Neamț, își pune ochii pe bibliotecă, evaluînd-o dintr-o privire. (Cunoștea din viața marilor scriitori toate amănuntele și pe toți îi batjocorea : Spunea că soțiile lor au fost niște stricate, iar după moartea lor au lichidat cu bibliotecile — dna Oltea Vitencu). Asigurările că foarte curînd îi vor apare poeziile editate de „Cartea Românească" îi luminează ultimele zile ale poetului bucovinean care ,la 20 iulie 1981 se așază la masa umbrelor. De acum înainte, timp de trei ani, dl Scurtu o încredințează pe văduva poetului că „totul e clar", nemaiexistînd „nici o opreliște", drept pentru care „vă pot spune precis că spre sfîrșitul anului acesta (1982 n.n.) cartea va apare".

Putem presupune că biblioteca de la Piatra Neamț i-a produs multe insomnii dlui Nicolae Scurtu ; în toate scrierile trimise dnei. Oltea Vitencu insistă „stăruitor" asupra cărților poetului Vitencu pe care dorește „să mi le vindeți mie". În privința poeziilor pe care le deține, „În curînd vă voi trimite manuscrisele". Ceea ce nu s-a întîmplat. Corespondența este întreruptă în 1984. Doamna Vitencu donează Casei Memoriale Simion Florea Marian din Suceava toată posesiunea sa culturală : cărți, documente istorice, manuscrise. Era de așteptat ca interesul dlui Nicolae Scurtu să scadă brusc ! Apoi, totul a fost tăcere. Doamna Oltea s-a interesat la editura „Cartea Românească" prin prof. univ. Ioan Negură și a aflat tîrziu că niciodată cartea cu pricina n-a figurat în planul editorial. Era în timpul cînd poetul Teodor Plop Ulmeanu avea să-i povestească soției lui Dragoș Vitencu despre cum publicase Nicolae Scurtu fotografia Iuliei Hașdeu fără să indice sursa, adică Teodor Plop Ulmeanu. Nu știm care au fost discuțiile dintre cei doi dar cunoaștem reacția lui Nicolae Scurtu „Teodor Plaop Ulmeanu este cea mai odioasă făptură umană pe care am întîlnit-o pînă acum. Are un caracter infect".

Epistolar

Firesc este să-i dăm cuvîntul și dlui. Nicolae Scurtu. O facem din datoria pe care o avem față de ADEVĂR.

16 iunie 1982
București

Stimată doamnă Vitencu,

Nu v-am mai scris deoarece trebuia să vă comunic cîteva date precise privind tipărirea volumului de versuri al soțului dumneavoastră, poetul Dragoș Vitencu. Acum vă pot spune precis că spre sfîrșitul anului acesta cartea va apare. În curînd vă voi trimite manuscrisele pe care le am de la domnul Vitencu. V-aș ruga stăruitor, așa cum vă spusesem în vara trecută, o listă cu toate autografele de pe cărțile din bibliotecă, precum și scrisori, fotografii cu scriitori din Bucovina și Basarabia".

25 august 1982

Stimată doamnă Vitencu,

În primăvara anului 1983 sper să am plăcerea de a vă invita la lansarea volumului de poezii al poetului Dragoș Vitencu. Stimată doamnă Vitencu, vă rog stăruitor, dacă aveți dublete din unele cărți ce compun biblioteca poetului Dragoș Vitencu, să mi le vindeți mie".

29 iulie 1984
București

Stimată doamnă Vitencu.

Volumul de versuri ce trebuie să apară a trenat din cauza unor verificări de istorie literară și politică pe care le-a făcut Consiliul Culturii și Educației Socialiste. Acum totul e clar, limpede (sic !) nu mai e nici o opreliște. În curînd surprize. Vă rog să-mi trimiteți Revista Bucovinei (toată colecția) și toate revistele pe care le aveți acasă, cu titlu de împrumut sau contracost.

Aceasta a fost ultima scrisoare ;volumul n-a apărut editat, manuscrisul n-a fost înapoiat. Ce concluzie să tragem, domnule Scurtu ? Prin bunăvoința domnului Epifanie Cozarcescu și cu încuviințarea doamnei Oltea Vitencu publicăm o inedită — scăpată, poate de vigilența dlui Nicolae Scurtu.

AL. MIHĂILĂ

BUCOVINA

Bucovină, Bucovină
Cruce ruptă-n două
Peste trupul tău se-nclină
Răstignire nouă,

Oamenii privesc la oameni
Cu căluș sub limbă
Tu cu tine nu mai semeni
Fețele se schimbă...

Inima-ți ascuns-au unii
Sub frunza pădurii
Pîn-la-ntoarcerea minunii
Să n-o afle furii

Cînd va bate de-nviere
Oare fi-va cine
S-o trezească în tăcere
Ca să nu suspine... ?

9. X. 1966

Dragoș Vitencu

Cursa cu obstacole

După cinci ani

A trecut exact jumătate de deceniu de cînd revista FLACĂRA, în nr. 27 din 3 iulie 1987, mi-a publicat un articol intitulat „Avancronică la o premieră". Relatam atunci cu satisfacție și bucurie că, datorită efortului profesorului Virgil Olteanu, patrimoniul lexicografiei române se va îmbogăți cu o nouă lucrare valoroasă intitulată „Istoria și arta cărții" — lexicon care urma să apară sub egida Editurii științifice și enciclopedice.

Manuscrisul a întrunit aprecierile pozitive ale bibliologilor dr. Dan Simionescu și dr. Gabriel Strempel ; primul semnase și prefața. Relatasem în avancronică despre tematica diversificată și cuprinzătoare, conținînd în cele 3 000 de cuvinte — articole, informații bogate și utile din domeniile tratate. Pentru a scoate în evidență efortul depus de Virgil Olteanu, am dat două exemple eclatante: lucrarea similară poloneză „Encyklopedia wedzy o ksiazce" tipărită la prestigioasa casă editorială **Ossolineum** în 1971 a fost elaborată prin contribuția a 400 de specialiști ; după unsprezece ani apare la Moscova enciclopedia „Knigovedenie" la **editura Sovietskaia Ențiclopedia** prin efortul mai multor instituții și biblioteci iar numărul autorilor atinsese cifra de 400. Lexiconul lui Virgil Olteanu, mult mai redus ca volum (în el nu sînt cuprinse personalitățile ce au activat de-a lungul veacurilor îmbogățind cu valori perene istoria și arta cărții), a fost realizat în Institutul de bibliologie ce funcționa deja de cîțiva ani de zile, avîndu-l ca unic realizator pe... Virgil Olteanu.

Articolul din Flacăra a stîrnit un larg ecou. Mulți oameni interesați să achiziționeze o lucrare de referință ce ne lipsea de mult, au așteptat-o însă în zadar. Contractul cu termenul de apariție prevăzut legal a expirat și cartea a rămas mai departe în manuscris... Ce a împiedicat publicarea acestei opere (invidia ? cenzura totalitară pusă în slujba genocidului cultural?) desigur că se poate stabili, și cei care se ocupă de istoria cărții și a politicii culturale o vor face cu siguranță. Se poate conchide însă că atitudinea nefastă a unor conducători de instituții culturale nu s-a schimbat radical nici după evenimentele din decembrie 1989. Nu exagerez afirmînd că acest lexicon trebuia să figureze printre primele tipărituri ale Editurii Enciclopedice. Calvarul lexiconului elaborat de Virgil Olteanu a mai durat încă doi ani și jumătate, dar iată că primul Tîrg Internațional de Carte de la București a scos la iveală și această lucrare de referință, intitulată în forma actuală „Din istoria și arta cărții. **Vademecum** pentru editori, ziariști, tipografi, bibliotecari, librari, documentariști, arhiviști, muzeografi, profesori și studenți"... Pe lîngă referenții științifici amintiți deja, la realizarea lexiconului au mai contribuit expertul Mircea Ionescu și dr. inginer Alexandru Irod; redactarea și coordonarea lexicografică aparține Vioricăi Gramatopol și Voichiței Ionescu; tehnoredactare efectuată de Angela Ilovan și Olimpiu Popa.

Așadar, după cinci ani de așteptare, tensiuni, neliniști și dezamăgiri, ce îl afectau profund pe autor, lucrarea sa bogat ilustrată, legată și înzestrată cu o supracopertă atrăgătoare, în sfîrșit a apărut. Felicităm călduros autorul și pe toți aceia care au înlesnit drumul acestei lucrări către cititor !

BALOGH JÓZSEF

MEGAMIX

CALEA SĂLBATICĂ

● O veste șocantă : în plină glorie, trupa KLF își încetează activitatea. Bill Drummond și Jimmy Cauty au declarat oficial că nu vor mai exista de acum înainte nici înregistrări și nici concerte ale acestui duo sub numele KLF sau „Timelords" sau oricare nume avut anterior. „Am urmat o cale sălbatică și rănită, dură și glorioasă, mizeră și strălucitoare. Asa a fost drumul nostru în toți acești cinci ani, iar ultimii doi ne-au condus pe culmile reușitei comerciale. Sîntem la punctul în care putem aluneca de pe aceste însorite plaiuri înspre abisul necunoscut. E timpul să ne oprim". Drummond și Cauty au debutat sub numele „The Justfied And Ancients Of Mu Mu" (THE JAMS), în anul 1987. În anul 1988 își schimbă numele, în „...Timelords" si au primul lor nr. 1 — „Doctorin' The Tardis". În anul 1991 sub numele KLF au scos albumul de succes internațional „The White Room", cu patru discuri single intrate în Top 5, dintre care cel mai bine clasat a fost „3 AM Eternal".

● BRUCE SPRINGSTEEN a lansat la sfîrșitul lunii mai un nou disc single intitulat „Better Days", extras de pe albumul „Lucky Town". Discul conține pe verso varianta „live" a vechiului succes „Tougher Than The Rest", iar în variantă **maxi** și CD mai apare cîntecul „Part Man, Part Monkey" în varianta originală din timpul înregistrărilor pentru albumul „Human Touch".

● Starurile din Los Angeles ajută la acoperirea rănilor, după evenimentele violente ce au produs imense pagube. Astfel, James Brown l-a anunțat pe primarul orașului că își oferă gratuit serviciile în acțiunea de strîngere a fondurilor. Dionne Warwick pune la dispoziție veniturile sale pentru reconstruirea unei librării distruse. Tom Petty a imprimat cu mare rapiditate discul single „Peace in L.A." ale cărui încasări le va dona Primăriei. Se pregătește deasemenea un uriaș concert pentru strîngere de fonduri, la care va participa și Michael Jackson.

● Vince Neil a părăsit trupa MOTLEY CRUE pentru a urma o carieră solo. Se vorbește tot mai mult despre o crescîndă implicare a sa în cursele auto. Pe plan muzical el a lansat deja primul său disc solo intitulat „You're Invited But Your Friend Can't Come". Referitor la despărțirea sa de trupă, Vince a afirmat că nu mai împărtășea entuziasmul lor pentru noile direcții muzicale, iar „Days Of Thunder" l-a dezamăgit.

MIRCEA ZANE

MAI SÎNT CASE DE CULTURĂ ?

Lipsite total de subvenții, multe Case de Cultură trăiesc zile agonice iar Căminele Culturale de la sate se părăginesc sub ochii indiferenți ai autorităților. Sînt, desigur, și reacții. Una dintre ele s-a consumat zilele trecute la Adjud unde s-a desfășurat Consfătuirea Ligii Naționale a Caselor de Cultură (LINCAR) — filiala Moldova — și unde s-au dezbătut gravele probleme cu care se confruntă aceste instituții în perioada de tranziție spre o economie de piață. Participanții la consfătuire au adresat Parlamentului, Președinției și Guvernului o moțiune în șapte puncte în care se reclamă : Urgentarea adoptării unei Legi a Culturii ; Subvenții financiare pentru buna funcționare a Caselor de Cultură, scoaterea lor din izbeliștile autofinanțării ; Adoptarea, în regim de urgență, a Ligii Sponsorizării ; Acordarea de facilități formațiilor artistice pentru a se deplasa în țară și străinătate, reducerea cu pînă la 50% a tarifelor de transport ; Reglementarea regimului de difuzare a filmelor video și implicarea Caselor de Cultură în această activitate ; Dreptul Caselor de Cultură de a patrona fundații și societăți culturale cu caracter lucrativ care să valorifice spațiile disponibile și să contribuie la rentabilizarea complementară a activităților culturale ; Asigurarea Caselor de Cultură cu o deplină autonomie în plan local și național.

Sindicatul lucrătorilor din Casele de Cultură (LINCAR), filiala Moldova, își exprimă speranța că, peste toate durerile țării, autoritățile actuale ale României vor analiza cu responsabilitate și bună credință aceste propuneri și vor acționa pentru adoptarea lor neîntîrziată, ceea ce ar avea un efect benefic pentru viața spirituală și pentru habitatul cultural al localităților noastre. Să nu se uite că în multe din aceste localități Caselor de Cultură le revine misiunea de a suplini absența cvasi-totală a instituțiilor profesioniste.

I. NECULEA

VASILE ANDRU:

„Şansa de a porni spre INDIA cu India cunoscută de acasă"

— Vasile Andru, te întreb exact ce te-ar întreba orice om care află că ai călătorit, vreme de cîteva luni, în India: cu ce scop? cu ce mijloace? şi, firesc, cu ce foloase?

— Am fost invitat de un centru de studiu şi practică vedantice — Sivananda Vedanta Yoga Center — care mi-a oferit o bursă.

— Cu ce temei, fiindcă nu se oferă o bursă de studiu yoga la întîmplare?!

— Centrul nostru de yoga din Bucureşti a stabilit legături cu centre asemănătoare şi mai mari din alte ţări. Eu fac parte din conducerea centrului român, sînt vicepreşedintele lui.

— E unul din centrele — sau asociaţiile — ivite după revoluţie?

— Nu. A fost înfiinţat în 1973 sub îndrumarea profesorului Mario Sorin Vasilescu. Interzis în 1982, e reînfiinţat în 1990. În prezent, are cîteva sute de practicieni, în Bucureşti, şi filiale în marile oraşe din ţară. Practicienii din ţară sînt de ordinul miilor.

— Cînd ai plecat şi cu ce aventuri? Mie numai ideea unei călătorii în India îmi dă fiorii unei aventuri.

— Am plecat după Crăciun, anul trecut. Noaptea Anului Nou 1992 am petrecut-o într-o biserică plină din Madras. Am avut un program încărcat. Mai ales în prima etapă, ianuarie-februarie, în ashram-ul de la Neyyar Dam, în Sudul Indiei. Un program complex.

— Deci un program pentru yoghini!

— Noi, acolo, nu foloseam termenul yoghini. Ci practicanti. E mai aproape de real. Şi evităm astfel sensul de „spectaculos" care umbreşte acest termen. Practica yoga este una de restaurare a condiţiei naturale, de eliberare a resurselor fiinţei, de sporire a corpului spiritual.

— Eu te cunosc ca prozator. Nu vreau să spun că această preocupare mă uimeşte. Mai toţi am dus o existenţă dublă. Ce mă uimeşte e doar profunzimea ei. De cînd te interesează yoga? Ce sens are această pasiune în viaţa ta? Dar pentru cei din jur?

— M-au chemat aceste lucruri de cînd am deschis ochii. Cînd spun „de cînd am deschis ochii" mă refer la momentul în care am întrezărit că sînt mai mult decît un corp fizic. E un eveniment norocos. Cunoaşterea de sine nu a început cu proza, ci cu astronomia. Aveam în adolescenţă o lunetă şi chiar credeam că mă voi înscrie la astronomie. Am deschis ochii atunci cînd am realizat că există un cer deasupra noastră. Cînd revăd caietele mele de adolescent, mă simt intimidat de calculele de care eram în stare atunci. Îmi propuneam, de exemplu, pentru o noapte întreagă, să studiez stelele duble... Tata vroia să mă facă doctor sau preot. Atunci am intuit că există ceva care însumează şi meseria de doctor şi pe cea de preot: scriitorul. Pasul de la citirea cerului la Yoga este scurt şi firesc. Am început să practic yoga din anul 1975. Am lucrat cu Mario Sorin Vasilescu, un profesor foarte iscusit. Ce sens a avut alegerea yoga? A venit dinlăuntru. Poate ca o urgenţă de a-mi mări libertatea într-un timp neliber şi viciat şi neliber. Dar poate şi ca un glas al fiinţei religioase, necunoscute.

— Lui Mircea Eliade, călătoria în India i-a definit restul vieţii!

— Cu mine lucrurile au stat altfel, din nesansa de a merge tîrziu în India, din şansa de a porni spre India cu India cunoscută de acasă. Dînsul a plecat din tinereţe, eu după ce trecut-au anii... Eliade e foarte mare. Dar dacă m-ai stîrnit la această discuţie, o continui. Am plecat în India la patruzeci şi nouă de ani. Cu alegerile din soartă deja făcute.

— Oamenii pleacă azi în S.U.A. pentru turism şi afaceri, în Franţa pentru cultură şi afaceri, în Turcia pentru afaceri şi afaceri. Toată lumea vrea să călătorească. În ultimii doi ani, o mulţime de români a realizat călătoria fundamentală a vieţii, cea mult visată, cea nesperată. Un drum în India nu e totuna cu un drum la Ruse. Un drum în India e o poartă în destin. Ai forţat destinul sau se împlineşte destinul? Ce s-a întîmplat cu tine? Te simţi marcat?

— Este fapt de destin. Încă nu disting între **marcat** şi **improspătat.** Deşi aveam sentimentul că merg cu India învătată de acasă, am trăit, firesc, emoţia roditoare a unei mari experienţe. Mi-am confirmat pe deplin însă gîndul că aici este patria unei mari culturi filozofice. Călătoria a fost, într-adevăr, una fundamentală. Dar nu din cele care-ţi întorc viaţa în altă direcţie. Ci din cele care-ţi confirmă puternic o direcţie aflată. Eu mergeam să caut ceva după ce aflasem acest ceva: relaţia sacrului cu omul. Căutarea a fost rodnică. În disciplina iniţiatică, termenul „a găsi" e mai palpabil decît pentru un om din afara disciplinei. Perfecţiunea şi lumina nu sînt foarte departe. Ele sînt în noi, con-substanţiale, dar trebuie constientizate... Cînd spun „perfectiunea e posibilă" nu înseamnă că alerg după o himeră, ci că încerc să relevez perfecţiunea existînd cu fiinţa umană, în fiinţa umană. Aducerea la constient a unei stări bune, pe care o avem în noi, starea adamică, e chiar „găsirea".

— Să presupunem că trebuie să te adresezi acum unei mulţimi care şi ea caută ceva: o slujbă, un punct de sprijin în haosul de azi, poate chiar liniştea săracilor disperate, dar aşezate, dinainte de decembrie. Să zicem că trebuie să le spui acestor oameni un lucru important, învăţat de tine în lunga călătorie, un lucru simplu, care să rămînă în suflet şi în memorie pentru tot restul vieţii. Ce le-ai spune?

— Nu trebuia să merg în India ca să răspund unei asemenea întrebări. Iată răspunsul: Mintea poate face suportabil insuportabilul vremii. Omul suferă pentru că se identifică mereu cu suferinţa sa. Cînd evoci suferinţa, mintea ta ia forma suferinţei. Cînd evoci norocul, mintea ta ia forma norocului. Îndrum două grupuri de lucru, două mulţimi, dacă vrei să le numim aşa. Unul este de practica isihastă Oratio Mentis : altul este de „tehnici de stimulare mentală". Aici problema rămîne realizarea unui echilibru, în condiţiile în care factorii de dezechilibru sînt foarte agresivi. E vorba de cîştigarea unei stări de linişte metodică. Şi de o metodă a liniştii. Să nu te simţi sub vremi. În final, tot de însănătosirea fiinţei e vorba. Omul învaţă să se cunoască. Dacă se cunoaşte, ştie ce trebuie să înfrunte şi, mai ales, cum. Omul e capabil să afle o soluţie în starea cea mai grea. Dacă India aduce ceva nou în această lucrare de împăcare a omului cu sine, atunci pot spune că aici m-am confirmat în efortul meu. În plan concret, confirmarea după încheierea cursurilor a însemnat o diplomă, iar titlul dobîndit e „shiromani", ceea ce vrea să însemne **îndrumător.** Exact ce făceam şi ce fac în continuare cu grupele de lucru.

— Cîţi bursieri au fost la Neyyar Dam?

— Numai unul. Aici eram 144 de cursanti din 22 de ţări. Burse n-au fost oferite decît puţine, cîteva invitaţii pentru ţări din estul Europei. Ciudat e că doar eu am ajuns să onorez invitaţia. Eram singurul bursier. Cît despre cursanţi, ei au plătit o taxă de 1500—2000 dolari şi, bineînţeles, drumul. Costul călătoriei ar fi echivalent cu salariul meu de redactor principal la „Viaţa Românească" pe cinci ani. Fără bursa centrului Sivananda, şi fără biletele de călătorie sponsorizate de Fundaţia Sörös, ar fi fost imposibil să ajung acolo. Gazdele au fost generoase. Şi în ashramul gazdă, şi-n alte centre unde am fost în lunile martie-aprilie (Pondicherry, Rishikesh, Uttarkashi, Sarnath) am fost primit cu căldură. Eram privit ca un om care vine de departe, dintr-o lume ciudată, necunoscută. Mi-au oferit invitaţia să-mi prelungesc şederea sau să rămîn acolo.

— Care au fost primele cuvinte pe care le-ai adresat elevilor tăi la întoarcere?

— Cred că le-am spus: „În această călătorie am simţit că am fost împreună cu voi şi că reclădim o punte spirituală între două spaţii înrudite". Un cursant al meu a înregistrat pe bandă, voi verifica. Dincolo de beneficiul personal, am simţit că sînt în numele unui grup şi al unui spaţiu. De altfel, aşa eram privit în fiecare ashram.

— Ce e un ashram?

— Un loc de lucrare cu sine, de meditaţie. Ceva între academie şi mănăstire — pentru că se face şi ascezã.

— În ce fel ai redevenit european?

— Eu am plecat de acasă ne-european. Adică eu nu sufăr de acest tip de localism care te face european sau asiatic. Eu nu simt prăpastie între Orient şi Occident, nu simt fractura despre care vorbesc acei oameni care-şi proiectează astfel propria lor fractură lăuntrică. Diferenţele Orient — Occident nu au nici un temei fiziologic, structural uman. Deosebirile sînt de atitudine, de raport religios cu lumea. În India tradiţională, religia este o practică, nu o învăţătură (cum e în Europa). În Occident, Dumnezeu este resimţit în genere ca exterior omului, şi religia te apropie de EL. În Orient, divinitatea coboară între oameni, divinul e lăuntric. Cînd un european dobîndeşte această atitudine, de a resimţi divinitatea ca interioară, atunci vezi că diferenţele psihologice Orient—Occident dispar. Astfel, orice polemici între vedantism şi creştinism sînt inutile, fără rost, dispar. Disputa, de altfel, se duce nu între yoghini şi creştini, ci între practicieni şi nepracticieni. Un nepractician, întotdeauna, îl va copleşi pe practician cu bombe teologice, cu exaltări separatiste, cu gelozii inconştiente. Creştinul teolog va intra în polemică cu practicianul creştin; yoghinul teolog îl va zgîlţîi polemic pe yoghinul practician. Dar toţi cei care practică, descoperă că există o ordine superioară în univers şi că-ţi îmbunătăţeşti viaţa dacă tu cunoşti şi comunici cu acea ordine, divină. Un creştin care practică yoga devine astfel un şi mai bun creştin. Devine un om cu o caldă înţelegere a lumii şi a oamenilor.

TUDOR OCTAVIAN

Prin telefax din Italia

ANUL COLUMB ŞI MAŞINILE SOLARE

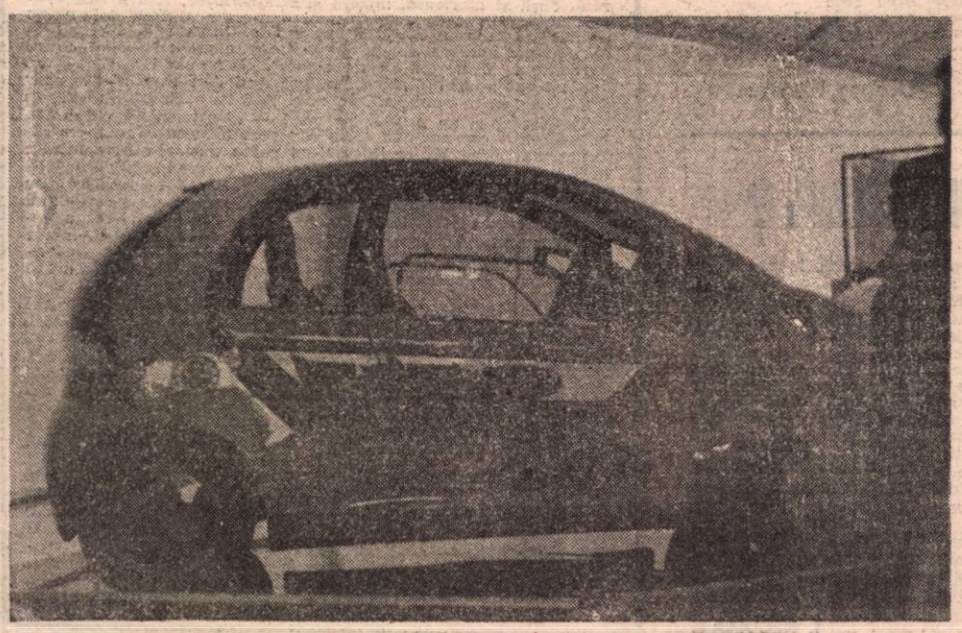

Genova este locul de baştină al marelui navigator Cristofor Columb. Aici se pregăteşte, la nivel naţional şi mondial, împlinirea unei jumătăţi de mileniu de la descoperirile făcute de „regele oceanelor", cum a fost denumit celebrul genovez de marinarii lui. Capitala Liguriei trăieşte cu intensitate evenimentul. A fost inaugurat un mare teatru de operă, se construiesc noi locuri de „parcare" pentru iahturi şi autoturismele care, după estimările edililor, vor inunda cu sutele de mii oraşul. Au apărut o puzderie de băuturi şi preparate culinare, toate purtînd pecetea anului aniversar, toate dedicate sărbătoritului.

În şirul evenimentelor prevăzute figurează şi deschiderea unei expoziţii internaţionale de autoturisme neconvenţionale, ce vor fi puse în mişcare nu de benzină sau motorină, ci de energie solară sau electrică, aceasta din urmă stocată în acumulatoare ultramoderne. Din modelele ce urmează a fi prezentate reţinem autoturismele de oraş (cu două sau şase locuri), beneficiind de un design şi o coloristică întru totul originale. O noutate o constituie şi amplasarea volanului nici pe stînga, nici pe dreapta, ci pur şi simplu în centru, spaţiile rămase libere fiind utilizate pentru fotolii deosebit de ergonomice. Multă senzaţie vor produce şi maşinile de curse, propulsate şi ele prin energie „ecologică". Ele au participat deja la un concurs de formula I şi au alergat pe serpentinele pistei cu peste 70 km. la oră. Dar în locul erupţiilor de decibeli, totul a fost de data aceasta curat şi silenţios. Deosebit de atractive s-au dovedit încă de pe acum şi maşinile liliputane conduse prin unde radio de la 50 metri.

Se estimează că la Genova, vizitatorii vor avea şi imaginea mijloacelor de transport terestre ale veacului următor.

PAUL MATEI

Genova, iunie 1992

Campionatul European de fotbal

În finală nemții cu danezii

Germania și-a revenit

Cu Germania, suedezii n-au mai reușit să repete în semifinală cea mai bună repriză a lor din acest campionat, repriza a doua din meciul cu Anglia, în vreme ce nemții, după ce au profitat de o șansă favorabilă în jocurile din grupă au luat-o în sus și au stăpînit încă din start o partidă frumoasă, desfășurată într-un ritm de vis, pentru niște jucători care tocmai au terminat campionate obositoare, nemaivorbind de cupele europene. Suedia ămine, alături de Danemarca, surpriza acestei competiții, cea dintîi având și șansa de a ajunge în finală. Cele două echipe nordice au scos clar din cursa spre finală pe cele două favorite ale grupei, Franța și Anglia. Pentru Michel Platini, doar Cupa Mondială e capabilă să facă să viseze multimile așa că, eliminarea Franței nu este o tragedie!

În ce ne privește, noi am vrut-o mai de mult spre Cupa Mondială. Bine ar fi să reușim de data aceasta calificarea.

Și pentru că vineri este finala C.E., așteptăm o finală pe măsură, motoarele fiind deja, cum s-a văzut, la turație maximă. Noi mergem, ca și suedezii pe „mîna" Germaniei.

MIHAI SĂNDOIU

În țara lui Gullit-ver s-a așternut tăcerea!

Un Van Basten obosit, un Gullit care a fost doar umbra marelui jucător de altădată, un Koeman lipsit de imaginație și un Rijkaard fără perspectiva de a desfășura jocul subtil ce-l caracterizează, neavînd coechipieri în aceeași vervă cu el au provocat luni seara — după prelungiri și după executarea loviturilor de la 11 metri — cea mai mare surpriză: eliminarea Olandei în fața Danemarcei care, deși a fost poftită în ultima clipă, n-a avut nici un complex și a rîvnit să joace cu orice preț finala. Olandezii s-au aventurat în combinații de multe ori nereușite, deoarece ansamblul lor, bazat pe fantezie, tehnică individuală impecabilă, nu a mai funcționat cu aceeași strălucire. Danezii, în schimb, au jucat mai riguros, mai incisiv, cu mai mult aplomb, cu mai multă prospețime, și, de ce să n-o spunem, mai pragmatic. Victoria le este pe deplin meritată chiar dacă „portocala mecanică" știe mai mult fotbal, fiind, atunci cînd vrea, un angrenaj ce spulberă pe oricine îi stă în cale. De această dată, fie că și-a desconsiderat adversara, socotindu-se deja calificată, fie din oboseală sau datorită unei zile mai proaste, sau fie din cine știe ce alte cauze prestația ei a fost sub așteptări, neinspirată.

În țara lui Gullit-ver s-a așternut tăcerea... **(G.A.)**.

SALVAȚI SPORTUL!

Cristian Gatu

CELE MAI FRUMOASE ORE

Adunarea de înființare a Asociației Sponsorilor Sportului Românesc, ținută săptămîna trecută, a fost pentru mine realmente o bucurie. În opt ore de convorbiri telefonice, interne și internaționale, am reușit să luăm acceptul verbal, în primă fază de la 60 de oameni de sport, cu nume de mare rezonanță. Au răspuns prezent în sală, printre alții, Lia Manoliu, Iolanda Balaș, Mihai Nedef, Gheorghe Novac, Mircea Cîmpeanu, Cornel Oțelea, Valentin Samungi, Nicolae Nedef, Aurel Drăgan Nicu Vlad, și mulți alții. Prin fax au transmis aderiunea: Ion Țiriac, Angelica Rozeanu, Petre Ivănescu, Ioan Mozer, Ana Pascu, Elisabeta Polihroniade, s.a.m.d.; au răspuns „da", prin telefon, Ilie Năstase, Nadia Comăneci, Bela Karoly, Vasile Stîngă, Mircea Lucescu, Mircea Sandu, etc. Au fost alături de noi și cîțiva ziariști și mai mulți sponsori, de exemplu, Rank Xerox, prin dl Marian Popa director general; Samsung, prin dl George Copos; firma condusă de fostul mare sportiv, Ion Draica; TV Rom International SRL; omul de afaceri Mircea Angelescu.

Pentru mine au fost cele mai frumoase 24 de ore din viață, prin modul cum au reacționat la S.O.S.-ul meu foști mari sportivi români, fără nici un fel de întrebări suplimentare! Pentru o oră, cît a durat adunarea, am avut în față un fel de „muzeu" al sportului românesc. Am uitat cu toții de funcțiile pe care le deținem, ne-am simțit din nou sportivi, parcă nu trecuseră 20 de ani, am fost de acord că mizeria noastră în sport nu s-a terminat și că este mare nevoie de noi, acum cînd pasiunea a fost decalată spectaculos de motivația financiară. Ne-am înțeles să ne continuăm lupta, în afara terenurilor de sport, dar pentru sport, prin aducerea în sprijinul lui a sponsorilor, prin dirijarea surselor de finanțare acolo unde este nevoie de ele, cu harta sportivă a României în față. S-a vorbit puțin, sperînd că o să putem face mult. S-a ales un consiliu de onoare, din 11 membri între care, Vasile Cîbulea, ca inițiator al Clubului Tricolorilor; o următoare întîlnire a acestui club urmînd a fi, probabil, cu un viitor club al campionilor mondiali și olimpici, foarte mulți dintre ei regăsindu-se în Asociația Sponsorilor. Înregistrarea oficială a acestei asociații are loc zilele acestea, pentru că m-am temut să nu fi uitat, pe moment, alte nume importante, care, probabil vor putea afla prin mass-media, de ideea noastră și vor prezenta și ei acestui, ca membri fondatori. Dl George Copos, ca sponsor activ al sportului românesc, a propus o contribuție minimă, din partea firmelor, de un milion de lei, propunere acceptată.

Sînt foarte optimist. Sînt convins că toți oamenii care iubesc sportul, indiferent de poziția lor, vor ajuta financiar acest important fenomen social; mă gîndesc și la persoanele fizice, pentru care s-a fixat o cotizație anuală în cazul în care vor dori să devină membri, cotizație de 6 000 de lei, deci 500 de lei pe lună. Dacă 100 000 de iubitori ai sportului ar face acest efort material, am obține 600 de mil. anual, adică aproape a cincea parte din subvenția primită de la stat, deci o sumă foarte importantă pentru sport. Deocamdată, sediul asociației este chiar în biroul șefului Departamentului Sport, telefon 10 70 40, fax 12 01 61, la care răspundem atît eu, cît și dl Valentin Samungi, secretarul Asociației Sponsorilor. Vom avea și un sediu propriu-zis fie pe malul lacului Herăstrău, unde este o bază a C.T.T., fie la Strandul Tineretului. Membrii vor avea intrare gratuită. Îi așteptăm cu idei pe cei care vor să fie lîngă noi, în marea echipă a sportului românesc și bineînțeles cu contribuții financiare, pe măsura puterilor fiecărula.

Am dorit să fie prezent și dl Năstase, reprezentantul Ligii Naționale a Sportului Muncitoresc, pentru ca alături de noi să-și dea seama că a ceda sau a renunța pînă și la viață, nu reprezintă arme sportive. A lupta în sport cred că înseamnă, în primul rînd, să nu cedezi să cazi și să te scoli, să fii lovit și să zîmbești sau să fii învins și să strîngi mîna învingătorului. Lupta noastră de abia începe și sîntem în aceeași barcă; sportul muncitoresc nu mai există cum nu mai există nici sport militar, școlar, etc. Există doar sportul românesc și există trei culori sub care trebuie să luptăm și să învingem împreună.

MUICĂ, O FĂCURĂM LATĂ!

● Cu un final accelerat (ultimele trei etape pe parcursul unei singure săptămîni), ediția cu nr. 74 a campionatului național a consfințit triumful de necontestat al dinamoviștilor bucureșteni, care s-au profilat în cîștigători chiar de la jumătatea întrecerii. Dovedind profesionism în mentalitatea de pregătire și în abordarea jocurilor, Dinamo și-a reclădit într-un timp record o nouă echipă, a cărei valoare urmează să fie confirmată în planul întrecerilor internaționale. Fără a cunoaște înfrîngerea pe parcursul celor 34 de etape (la care se pot adăuga altele 6 din ediția precedentă), echipa campioană a oferit prin Gerstenmajer și golgeterul competiției, secondat de un alt coechipier, albanezul Demollari. ● Ținînd aproape permanent plasa liderului, Steaua nu a îndrăznit mai mult, deși a cunoscut într-o mai mică măsură procesul de reconstrucție a echipei. La ora închiderii ediției (un'), echipa din Ghencea se pregătește însă pentru susținerea finalei Cupei României. ● Evident, marea revelație o constituie Electroputere Craiova, care dintr-o promovată a ajuns să participe în Cupa UEFA, alături de concitadina Universitatea și de „Poli". ● „Muică, o făcurăm lată!", ar putea spune oltenii, pentru prima oară un oraș (în afara Capitalei) avînd două prezențe în cupele europene. ● În timp ce Rapid (locul 7) și F.C. Ploiești (locul 10) au cochetat cu pozițiile fruntașe mai mult prin tradiția și rezonanța numelor, Dacia Unirea Brăila (locul 6) a avut un parcurs excelent în retur, cu Dumitriu III la timonă. ● Plutonul alcătuit din Oțelul Galați, F.C. Brașov, Gloria Bistrița, F.C. Inter Sibiu și F.C. Farul a avut o existență liniștită, spre deosebire de trioul F.C. Bacău, Sportul Studențesc și F.C. Argeș, ultima dintre acestea însoțindu-le pe mai vechile „condamnate" A.S.A. Electromureș și Corv'nul Hunedoara în viitoarea divizie... A. ● Schimbări de substanță în structura fotbalului nostru: echipele din primul eșalon vor alcătui **divizia națională**, iar divizia A va cuprinde (în două serii) echipele situate pe locurile 2—12 la încheierea actualei divizii B. ● De asemenea introducerea profesionismului nu mai este doar un deziderat, în cel mai scurt timp F.R.F. analizînd dosarele cluburilor care doresc să obțină licența de profesionist. ● Astăzi, deci, finala Cupei României va opune pe Steaua (cu 16 trofee cîștigate) Politehnicii Timișoara (cu o reușită, în 1953, în fața Progresului București, și alta, în 1989, cu 2—1, chiar în fața adversarei de acum).

POMPILIU L. DUMITRESCU

VIAȚA ÎN B

Progresul, CSM Reșița și U Cluj au promovat în divizia națională

Cum era de așteptat, a fost liniște în ultima etapă a diviziei B. Progresul a făcut un 2—2 cu Faur, asigurîndu-și astfel primul loc cu un punct avans față de tenacea Gloria C.F.R. Galați. În celelalte două serii, lucrurile erau știute dinainte, dar ambele lidere au învins și în ultima etapă, reșițenii pe Chimia Rm. Vîlcea cu 4—3 acasă, iar „U" cu 5—1 pe „Electromureș" în deplasare.

În felul acesta, Progresul, una din echipele de suflet ale bucureștenilor, revine, după foarte mulți ani, pe prima scenă fotbalistică a țării. C.S.M. Reșița, și ea fostă divizionară A, promovează datorită unei situații conjuncturale (afacerea Unirea Alba Iulia — U.T.A.), cînd nimeni nu se aștepta. Șepcile roșii, după numai un an de absență, revin spectaculos, obținînd 57 de puncte și cel mai bun golaveraj (82—10).

Le felicităm, dorindu-le viață lungă, jocuri frumoase și corecte.

ADRIAN MITU

Nu alerg niciodată singur!

Duminică 14 iunie, pe stadionul Voința, am fost, din nou, alături de Nicolae Popcov. De data aceasta, în încercarea de a dobori un record personal pe 5000 de m. Timpul obținut în octombrie 1991 era de 29 minute și 53 de secunde. În vîrstă de 44 de ani și cîteva zile, cu un handicap locomotor, datorită unei nenorocite boli, este vorba de poliomielită, își continuă cu aceeași voință exemplară, lupta cu infirmitatea care i-a marcat destinul. Timpul obținut în iunie 1992, pe 5000 de m a fost cu 1 minut și 32 de secunde mai bun, adică 28'21". Încurajat de oamenii de la Flacăra și de prietenii pe care și-a făcut de-a lungul a mai mult de 10 ani de cînd aleargă pe stadionul Voința, ajutat și financiar de firma COMIMPEX CONSIGNAȚIE 36 SRL, de pe strada Caraiman, firmă condusă de dna ELENA NEACȘU, a mai reușit o victorie împotriva limitelor fizice pe care tot încearcă să i le fixeze natura.

Născut în aceeași zi, 28 iunie, ca și Anișoara Cușmir, o mare campioană a atletismului, Nicolae Popcov și-a doborît recordul personal pe 5000 m, la o zi diferență, după aniversarea zilei de naștere, a unui alt mare campion, Paavo Nurmi (13 iunie 1897). Singurătatea alergătorului de cursă lungă nu-l atinge pe Nicolae Popcov. „Nu alerg niciodată singur. Împreună cu mine sînt tot timpul marii sportivi ai lumii".

Următoarea întîlnire cu Nicu Popcov va avea loc pe 19 octombrie la un semimaraton (21,1 km)!

DAN MIRCEA POPA
MIHAI SĂNDOIU

DE MIERCURI PÎNĂ MIERCURI

ATLETISM. Miercuri și joi, pe Stadionul Național din Capitală se va desfășura cea de-a 37-a ediție a **„Internaționalelor de atletism ale României"** în paralel cu finalele campionatelor naționale ale seniorilor. De menționat că aceste întreceri au fost precedate luni și marți, de campionatele naționale la probele combinate, heptationul feminin și decationul masculin. Ne face plăcere să reamintim că incontestabila vedetă a heptationului internațional, **Liliana Năstase**, s-a numărat printre deținătorii premiilor Flacăra pe anul 1991, recent decernate. Multiplă campioană (14 titluri) și recordmană națională, cîștigătoare a medaliei de aur la „europenele indoor" de la Genova, 1992, vicecampioană mondială la Tokio, în 1991, autoare a două recorduri mondiale de sală la pentatlon, Liliana se află în luptă cu ea însăși pentru doborîrea propriului record național de 6 602 puncte. Vom ține pumnii, deci, nu numai ei, ci și tuturor celorlalți atleți și atlete pentru realizarea standardurilor de participare la J.O. și obținerea unor cît mai bune performanțe.

VOLEI. Eventul dinamovist. Dominînd clar ierarhia echipelor masculine, Dinamo București și-a alăturat titlului de campioană și pe cel de cîștigătoare a Cupei României, învingînd cu 3—1 și 3—0 în finala disputată cu Elcond Zalău. **„Unu, doi, trei, patru / Cupa și campionatu'!".** Scandarea galeriei giulești ne-a fost să se împlinească: în semifinalele Cupei României, favoritele, Rapid București (recent laureate cu titlul de campioane) au întîlnit pe Universitatea C.F.R. Craiova (campioana ediției precedente), care s-a dovedit mai decisă în joc, obținînd victoria cu 3—2 (în tur: 3—1) și calificarea. În cealaltă semifinală, deși a învins cu 3—0 Brăiconf Brăila a ratat prezența în finală, Știința Amici Bacău (proaspăt promovată în Superliga) obținînd victoria în tur la un scor similar, dar beneficiind de un punctaveraj superior (73—65).

RUGBY. Istoria nu s-a mai repetat. Reeditînd finala „Cupei României" din ediția precedentă, de această dată **Farul Constanța** a avut cîștig de cauză în fața Științei Petroșani cu 23—10. Cădere de cortină astfel pe scena competițională internă (titlul de campioană fiind adjudecat de Steaua București), sezonul de toamnă promițînd un bogat program: cîte două întîlniri cu Argentina și Africa de Sud, partidele cu Italia și Tunis din cadrul Cupei FIRA.

POMPILIU L. DUMITRESCU

Tot felul

MODERNIZAREA TEHNOLOGIEI DVS. LA NIVEL MONDIAL CU PRODUSE ALE FIRMEI:

BOSCH

- **AUTOMATE PROGRAMABILE**
- **ACTIONARI ELECTRICE**
- **COMENZI NUMERICE**

Aprovizionare, echipare și implementare la prețuri convenabile prin societatea comerciala româno-germană

East Electric SRL

BUCURESTI

Tel: 59.44.24 Fax: 25.61.21 Telex: 11931 CBTx R

DIN LUMEA MUZICII

ORIZONTAL: 1) Autor de lucrări muzicale. 2) Compoziție muzicală scrisă pentru soliști, cor și orchestră pe textul unui libret dramatic — Aptitudine pe care o au unele persoane de a cînta frumos din gură (pl.). 3) Cîntec pe care vechii bărzi fînezi îl interpretau cu acompaniament de kantele (un fel de țiteră cu cinci corzi) — Pseudonim al lui Mihai Gafița. 4) Așa... ca pe la Iași — Ca o melodie executată în andante. 5) Extras dintr-o partitură a notelor scrise pentru partea sus,ținută de fiecare cîntăreț sau instrumentist — Începe valsul! 6) Bețe! — Instrument folosit pentru liniat portative. 7) Intervalul dintre două sunete ale gamei, la distanța de trei trepte — Ultimele note... dintr-un cîntec! 8) Cea de acolo — Treapta a șasea a gamei diatonice (pl.). 9) Bidiviu — Nota a șaptea — Întreg. 10) Ornamente muzicale — Final la harpă!

VERTICAL: 1) Cîntec religios pe mai multe voci — Ritmul muzicii. 2) Termen care denumește, împreună cu un număr de clasificare, o operă a unui compozitor — Semn grafic pe portativ, care indică revenirea la tonul natural al unei note muzicale. 3) Cîntăreți populari. 4) E pentru... — Sunet de trompetă! 5) Uvertură și final de operă! — Instrument antic a cărei imagine stilizată e folosită ca emblemă a muzicii — Primele sunete! 6) Elementul de bază al compoziției — Rînd. 7) Ion Vasilescu — A crea (fig.). 8) Năting — Versurile unei melodii de muzică ușoară. 9) Intervalul dintre două sunete situate la o distanță de opt trepte (pl.) — Clasament muzical. 10) Manifestare a veseliei — Arie scurtă și ușor de executat.

Dicționar: RUNO, NTS.

MIHAI ZGUBEA

Dezlegarea careului din numărul trecut

Chemarea codrului: **EMINESCU; DUD; SADOVEANU; LE; ER; DEMETRIUS; NITU; I; IOSIF; INFRINT; IE; R; NS; I; TIO; RAU; OM; VERDE; NN; URIAȘ; SE; MIZ; SERI; DIANA; I; CST; DO; NUCET; AC; BRADULET; TULBURE; ESOP.**

Vremurile sînt cum sînt

DAR VREMEA?

Vremea în săptămîna 24—30 iunie

Miercuri, în regiunile din vestul, centrul și nordul țării vremea va fi în general instabilă. Frecvent vor cădea ploi ce vor avea și caracter de aversă însoțite de descărcări electrice și izolat de grindină. În aceste regiuni, temperaturile maxime vor fi cuprinse între 24 și 28°C.

În celelalte regiuni vremea se menține încă în general frumoasă și caldă cu temperaturi la amiază cuprinse între 27 și 32°C.

Joi, instabilitatea se va accentua în toată țara, dar mai ales în regiunile estice. Va ploua frecvent și se vor produce descărcări electrice. Temperaturile maxime la nivelul întregii țări vor fi cuprinse între 24 și 28°C.

● **Vineri**, se va menține o vreme instabilă în zonele estice și centrale ale țării unde va ploua frecvent. În nord-vest vremea se va ameliora ușor.

Ameliorarea vremii va continua și deci, sfîrșitul de săptămînă se va caracteriza printr-o vreme în general frumoasă; diminețile vor fi deci senine, dar după-amiaza din nou își vor face apariția norii amenințători de ploaie, mai ales în zonele de deal și munte.

Pe Litoral, după primele zile frumoase și calde, începînd de joi vremea va deveni instabilă, cerul va fi temporar noros și va ploua în averse.

Sîmbătă și duminică, vremea se va ameliora. Temperatura în aer va fi de 24 și 26°C, iar în apă de 17° și 20C.

Meteorolog
OTILIA DIACONU

Colegii de la PUBLICAȚIILE FLACĂRA sînt alături de prietenul lor Vlad Bogdan în greaua pierdere suferită prin dispariția tatălui său.

DANIS S.N.C. ROMAN
Roman, strada Ștefan cel Mare Bl. M7 (Parter 2) Tel. 937/25411.

■ Produce și livrează pe bază de comandă fermă la prețuri foarte avantajoase:

— O gamă variată de tricotaje din P.N.A. aliniate la cerințele modei occidentale.

Cei interesați pot viziona colecțiile noastre care le stau zilnic la dispoziție la sediul societății.

Nu uitați: Danis S.N.C. Roman vă așteaptă!

PUBLICAȚIILE FLACĂRA

SA R

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) — 47 03.326.350-6 BRCE

Director general:
GEORGE ARION

Flacăra

Redactor șef:
ION D. GOIA

REDACȚIA. **Actualitatea politică:** Eugen Mihăescu, Tudor Octavian; **Realitatea imediată:** Mihail Gălățanu, Dorin Gherghinescu, Alexandru Mihăilă, Roxana Paicu Manolescu, Radu Popa, Maria Timuc, Lucian Tudorancea; **Cultură:** Liana Tatos; **Știință:** Liviu Timbus; **Drepturile omului:** Cristina Atanasiu, Elena Grecescu, Dorin Sălăjan; **Foto:** Elena Ghera, Florin Ioniță; **Secretariat de redacție:** Gabriela Nicolescu, Adrian Petrescu; **Corectură:** Maria Bărbulescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu.

Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 2600 — eveniment, 2559 — drepturile omului, 2560 — cultură, știință, 2528 — fotoreportaj, 1453 — corectură.

REBUS

Redactor șef:
ALEXANDRU PĂSĂRIN

REDACȚIA: Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Simona Simzianu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

★

FLACĂRA BASARABIEI

★

Flacăra BIS

★

ALMANAH „FLACĂRA"

★

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143): Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea.

■ ADMINISTRATIV: Dan Mircea Popa (2634), Liliana Crețu.

■ SECRETARIAT SOCIETATE: Cătălina Ștefănescu (175969)

■ PUBLICITATE: Mihai Săndoiu, Eugenia Vasile (2634)

■ DIFUZARE: Manuela Vasiliu, Florin Enache, Ștefan Grosu, Mircea Octavian Popp, Emanuel Popp, tel. 17 48 91.

■ FAX — 12.82.89

Cititorii din străinătate se pot abona prin „RODIPET" S.A. — P.O. Box 33—57, telex 11 995, 11034, Fax — 18 56 73 — București — Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1.

■ **Tiparul:** Imprimeria CORESI București

16 pagini — 25 lei